Pars. 2.da 157.
—— 3.a ſive Appendix. 287.

Wing O 897
Madan 3092

Fine copy.

De Marmoribus. vid. Præf:

De Statuis. p. 48.

Athenis fuisse Magistratū, qui curabat, ne quid contra Modestiā & pudicitiā puerorū — fieret 85.

Quæcunq; de Ogygis & Deucalionis diluvio narrantur, tantū reliquias veteris traditionis de diluvio universali fuisse. 93.

MARMORA OXONIENSIA,

EX

Arundellianis,

SELDENIANIS, aliiſque conflata.

Recenſuit, & Perpetuo Commentario explicavit,

HUMPHRIDUS PRIDEAUX

ÆDIS CHRISTI Alumnus.

Appoſitis ad eorum nonnulla

SELDENI & LYDIATI Annotationibus.

ACCESSIT

Sertorii Urſati Patavini *De Notis Romanorum Commentarius.*

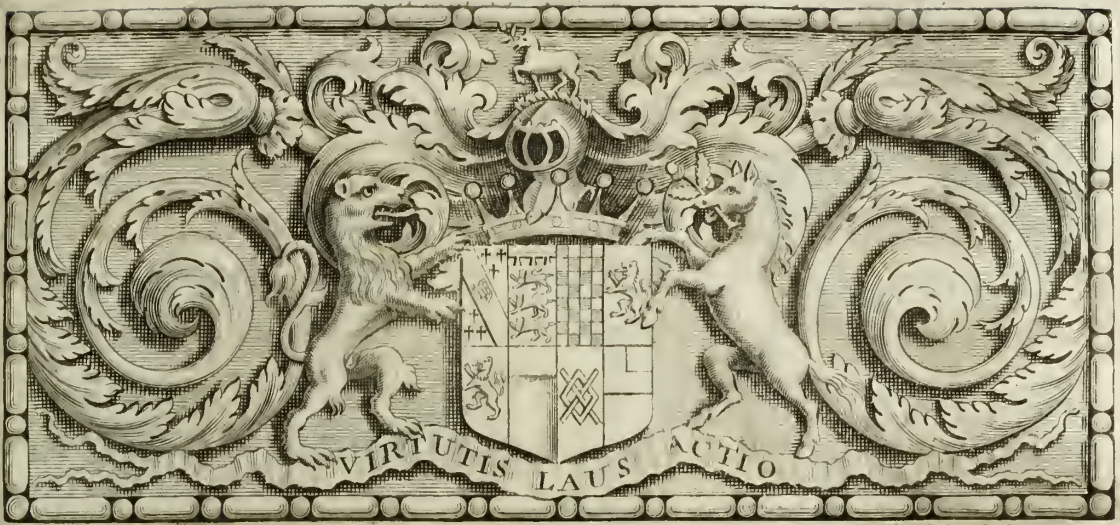

OXONII,

E *THEATRO SHELDONIANO.* MDCLXXVI.

Digitized by the Internet Archive
in 2014

https://archive.org/details/marmoraoxoniensi00prid

Illuſtriſſimo Heroi & Honoratiſſimo Domino

Domino Henrico Comiti Norwiciæ,

Comiti Mareſcallo Angliæ, Baroni de Caſtle-riſing, omniumq; Nobiliſſimæ Familiæ Howardiorum Norfolcienſium Virtutum & Honorum, Hæredi digniſſimo.

Quantum Oxonia noſtra honoris, & literatus orbis præſidii ab illis, quæ hic exhibentur, cimeliis fœnerantur, id maximam partem Howardiano nomini acceptum eſt referendum. Quæcunque enim Vir immortalitate digniſsimus Thomas Arundeliæ Comes, legatione quaſi ſolenni eam ob rem inſtitutâ, infinitis impenſis, & repetito ſæpius capitis periculo eruditiſsimi Viri Gulielmi Pettæi, cui procuratio ea demandabatur, Europâ Aſiâque excuſsis, in Britannias noſtras deduxerat, Nepos ejuſdem tanto Avo non inficiandus, æternitati & Muſis hic loci demum conſecrabat: reliquiſque quotquot fuere eruditæ antiquitatis Patronis autor extitit, ut ad tanti Auſpicis morem, quæcunque apud ſe laterent ex temporum naufragio Tabulæ, ibidem appenderent. Parum illuſtriſsimo nimirum Heroi videbatur, quod pretioſo atque ſplendido niteret Marmore Univerſitas noſtra, niſi illud eſſet

& eruditum: atque iſtiuſmodi præſtaret decus, quod celeberrimum literarum Emporium deceret unice, & pariter faceret; ornaret admodum, ſed magis inſtrueret. Quin & Athenarum rudera in Oxoniæ fabricam acceſsiſſe mirabamur; quemadmodum poſt Perſicam cladem Templorum ſaxa urbis mœnia conſtruxere ex mutatâ ſede nihil de priſtino cultu & religione deperditura. Spoliata porro Græcia ruinis gratulabatur ſuis, quod Academiæ, melioribus auſpiciis in Britanniis collocatæ, inſtaurandæ inſervirent. Epocha etiam Paria, nobiliſsimum literatæ antiquitatis monumentum, non tam elapſa retro ſæcula, quam hæc ipſa, quibus poſtliminio orbi reſtituitur, tempora conſignare geſtiebat. Sacra demum Aſiaticarum urbium fœdera, olim fruſtra inita, jam primum rata videbantur; quando Areopago noſtro præfixa, nec a perfido hoſte, nec ipſis civibus, lubricæ pariter fidei, deinceps ſint violanda.

Patere ergo, Vir Illuſtriſsime, quod dum Theſauros noſtros in lucem proferimus, eorundem Auſpicem, & tantum non Autorem gratanter profitemur. Inſuper eundem, una cum filiis ſuis ad maxima quæque natis, Municipes atque Alumnos vendicamus; quod quidem publico nomine, ſumma fide, & impenſiſsimo obſequio, præſtat.

Comes Illuſtriſſime

Virtutum veſtrarum cultor humillimus

Marmorum Oxonienſium Editor.

PRÆFATIO.

CUM Lipſius, Gruterus, Scaligerus, Seldenus noſter, viri in omni Literaturâ conſummatiſſimi, aliique his doctrinæ famâ pares tantos in conquirendis antiquorum Marmorum Inſcriptionibus, in iiſque edendis extantlaverint labores, ſatis hoc convincit, me, qui in eadem jam palæſtra exerceor, opus nec exiguum nec inutile ſuſcepiſſe. Quis enim credet viros tam eximii ingenii, tam acerrimi judicii ad ineptias aut res parvi momenti tractandas velle unquam deſcendiſſe? aut circa exeſa Marmora tantum temporis contriviſſe, niſi ea non minus ob utilitatem & lucem, quam omni antiquæ doctrinæ afferunt, quam ob antiquitatem eſſent veneranda? Probant hoc omnium Philologicorum ſcripta; quoties enim hi, cum in explicandis antiquis Autoribus nullum aliunde habeant ſubſidium, ad Marmora confugiunt, ex iiſque diu latitantem eruunt veritatem? Quoties ex his Hiſtoria non intellecta prius, lucem mutuatur; ita ut ea fruſtra ſæpe in libris præſervari videretur, niſi etiam explicaretur in Marmoribus? Fœdera, leges, & decreta, de quibus in ſcriptoribus tantum legimus, in his ſæpe exhibentur integra. Per hæc etiam victoriarum, rerum geſtarum, rituum, aliorumque, quæ ad intelligendas res antiquas maxime conducunt, novam quotidie acquirimus notitiam; per eademque Imperatores, Duces, Conſules, aliique viri inſigniores, quorum memoria per multa ſecula oblivione penitus fuerat deleta, è terræ viſceribus, unde hæc effodiuntur, quaſi ad novam vitam reſuſcitati incipiunt iterum apud poſteros ſuos gloriâ florere: Ita ut ſi eodem animo, ſi iiſdem ſumptibus, quibus Honoratiſſimus Comes Arundelliæ, Honoratiſſimi Domini Comitis Mareſcalli jam ſuperſtitis Avus, alii etiam bonarum literarum fautores vetuſtas Aſiæ, Græciæ, & Italiæ civitatum ruinas ad conquirenda Antiquitatis Monumenta, quæ in iiſdem obvoluta deliteſcunt, curarent perluſtrandas; quantum Antiquæ Hiſtoriæ, quæ cum libris temporis injuriá periit, ſperandum eſſet per hæc Marmora aliquando iterum reſtituendum? Ea enim monumenta ſunt, quæ primam Hiſtoriæ dederunt originem, quam maxime igitur idonea, per quæ eadem interempta iterum reſurgat? His [a] Dionyſius Halicarnaſſeus præſtantiſſimæ Hiſtoriæ ſuæ magnam partem debere profitetur. Ex his ea, quæ de antiquis Græcorum temporibus tam eximie ſolus habet, omnia hauſit Pauſanias. His etiam uſus eſt Livius, eademque omnes, qui apud antiquos de rebus hiſtoricis ſcripſere, ſæpiſſime conſuluerunt; fidiſſimeque ſemper rerum antiquarum

[a] Vide librum illius hiſtoriæ primum.

memoriam

memoriam invenerunt retinuiſſe. Hinc Manetho Hiſtoriam ſuam de Ægyptiorum regibus, cujus reliquias tam religioſe colunt, cujus interitum tam impenſe lugent omnes literati, totam ipſe [b] *fatetur tranſcriptam. Cum enim doctiſſimis illis Ægyptiorum ſacerdotibus, quas* ἱερογραμματεῖς *appellabant, utpote ſacris regiſtariis, incumberet, omnia à Regibus ſuis geſta in Commentarios redigere; fidiſſima, quibus hos committerent, maximeque idonea, per quæ incorrupti ad poſteros tranſmitterentur, invenerunt marmora. In columnis igitur marmoreis ſacris figuris, quas hieroglyphicas vocabant, quicquid eorum temporibus geſtum erat, fidiſſime explicabant. Antiquitus igitur apud Ægyptios tota erat Hiſtoria in marmoribus, ex iiſque quicquid illi* ἱερογραμματεῖς *aliis, quoties conſulti erant, de rebus antiquioribus tradidere, prius hauſerunt. Cum igitur* [c] *Herodotus, &* [d] *Diodorus Siculus omnia, quæ de rebus Ægyptiacis ſcribunt, à ſacerdotibus dicant accepiſſe; hinc agnoſcendum eſt, unde primo harum rerum fluxit notitia, quantaque ideo eorum etiam Autorum pars marmoribus debetur. Quæ in his ſtelis exarata erant tranſcripſiſſe primo dicitur* [e] *Sanchoniathon, ex iiſque hauſiſſe ea, quibus Phœnicum illam apud doctiores antiquitatis indagatores toties decantatam, compoſuit hiſtoriam. Cujus exemplum ſecutus* [f] *quidam ex Ægyptiorum ſacerdotibus ob doctrinam Mercurius ſecundus dictus, (uſitatum enim apud Ægyptios erat, à Mercurio illo qui literas primo invenerat, doctiorem quemque Mercurium appellare) inde omnia ea, quæ ad res Ægyptiacas pertinebant, etiam in libros tranſtulit, eoſque in ſacratiſſimis templorum adytis reponebat, ubi magnâ religione à ſacerdotibus diu ſervati, ſacri Mercurii libri dicebantur, fidiſſimique rerum antiquarum commentarii apud eoſdem non immerito forſan exiſtimabantur. Cum igitur à Ptolemæo Philadelpho Ægyptiorum Rege, ut in inſtructiſſimâ ſuâ, quam ille condidit Bibliothecâ, uti aliarum gentium, ſic etiam ſuæ haberet hiſtoriam,* [g] *Manetho unus ex his ſacerdotibus juſſus eſſet de rebus Ægyptiacis à prima gentis origine ſcribere, hos adiit libros, ex iiſque totum compoſuit ſuum; atque ideo hiſtoria hæc, cujus fragmenta, quæ adhuc ſuperſunt, ita venerantur doctiores, totam etiam marmoribus debuit originem; ea enim ex Mercurii libris, illi è Stelis Hieroglyphicis componebantur. Stelæ, quæ hujus generis ſunt, nonnullæ ab Imperatoribus ex Ægypto magnis impenſis Romam tranſlatæ, ibi adhuc manent videndæ, figuris Hieroglyphicis ex omni latere exaratæ. Si harum interpretes ſatis*

[b] Vide Syncellum, pag. 40. [c] Lib. 2. [d] Lib 1. [e] Euſeb. de præparatione Evangelica, lib. 1. p. 32. [f] Syncellum pag. 40.

periti

periti dari poterant, iique reſtituendæ antiquæ hiſtoriæ ſtudio alia etiam inter Ægyptiacarum urbium ruinas hujus generis quærerent monumenta, illudque permiſiſſet Turcica barbaries, non deſperandum eſſet, quin aliquando poſſe inveniri ipſa autographa hiſtoriæ, quæ deſideratur, multaque plura inde reſtitui, quam adhuc cognoſcimus periiſſe. Sed quid in his immoramur? Nonne etiam per omnes gentes, & omnia ſecula fidiſſima ſemper rerum geſtarum monumenta exiſtimabantur marmora? Ab ipſa mundi origine horum noſcebatur uſus, iiſque, [h] *ſi Joſepho ſit adhibenda fides, Sethus, primus ab Adamo, quicquid beneficio tam longæ vitæ in Aſtronomia aliiſque item ſcientiis invenerat, commiſit venturis ſeculis tranſmittendum, eaque ultra mundi ruinam ad ſua uſque tempora in loco quodam Syriade dicto idem Autor teſtatur duraſſe; per hæc Patriarcha Jacobus divinæ viſionis illius,* [i] *quam Bethele viderat; per hæc fœderis,* [l] *quod cum Labane pepegit, memoriam curavit apud poſteros ſuos ſemper celebrandam.* [m] H*æc etiam poſt traductos Iſraelitas in terram iis promiſſam tam mirandi tranſitus per multa ſecula fuere monumenta, in illiſque non dubito, quin tota illius miracula ſculpta erat hiſtoria, de iiſque ideo prope* [n] *Gilgalem poſitis vocem* פסלים *(quæ ſculptilia ſeu lapides ſculptos ſignificat)* [o] *in libro Judicum, de quâ ita certant Critici, eſſe intelligendam.* [p] *Per hæc Abſolom prolis defectum reparavit, & cum nomen ſuum per filios vidiſſet non poſſe fieri diuturnum, per columnam marmoream curavit nunquam interiturum. Sed quid in his exemplis verba terimus? Nonne ipſe deus cum populo ſuo leges dediſſet in Tabulis Marmoreis exaravit, iiſque debuere poſtera ſecula, quod eaſdem ſemper habuere præſervatas? Nonne hoc exemplum ſecuti poſtea* [q] *Græci &* [r] R*omani Legiſlatores eodem modo per* [ſ] *Tabulas effecerunt, ut quas ipſi etiam tulerunt leges, quam diutiſſime apud eos, quibus latæ fuere, permanerent incorruptæ? quantum igitur humano generi profuerunt hæc monumenta, hinc ſatis conſtat, quod ab iis, & Divinæ, & Civilis Legis accepimus fundamenta. Sed ultra ad profanas progrediamur hiſtorias: quis Bacchum orientalem mundum, quis Herculem occidentalem ſubjeciſſe unquam memoraſſet, niſi hujus in freto Gaditano,* [u] *illius in* [u] *extremis Indiæ oris poſitæ columnæ tantas per multa ſecula præ-*

[h] Lib. 1. Antiquitatis Judaicæ, cap. 3. [i] Gen. cap. 28. com. 18. [l] Gen. cap. 31. com. 45. [m] Joshua cap. 4. com. 20. [n] Compara Joshuam cap. 4. com. 20. cum Jud. cap. 3. com. 19. [o] Jud. cap. 3 com. 19. & com. 26. [p] 2 Sam. cap. 18. com. 18. [q] Plutarchus in Solone. [r] Dionyſ. Hal. lib. 11. Liv. Dec. 1. lib. 3. [s] Hæ Tabulæ ex ære factæ, & in Foro Curiæ Hoſtiliæ affixæ ultra Septimii Severi tempora in eodem loco durarunt, nonnulla earum fragmenta in Palatio Farneſiano Romæ adhuc, ut dicunt, manent videnda. Vide Urſini notas ad Auguſtinum de Legibus & Senatusconſultis Romanis. [t] Vide Strabonem lib. 3. Euſtathium ad Dionyſii περιηγήσεως carmen 64. Diodorum Siculum, lib. 4. [u] Vide Strabonem lib. 3. Euſtathium ad Dionyſii περιηγήσεως carmen 623.

di-

dicaſſent victorias? Quis Seſoſtris bellicas virtutes unquam cognoviſſet? Quem non feliciſſimi illius bellatoris ſemper laterent triumphi, niſi [x] *ſtelæ ab eo in omnibus, quas victoriis ſuis pervagatus fuerat, poſitæ regionibus Hiſtoriarum ſuppleviſsent defectum, earumque vice in illis ſemper victoris gloriam conſervaſſent? Quod cum ſecunda Livii Decade nulla pars, Duilli, gloriæ tuæ periit,* [y] *columnæ debes, quæ invitâ illâ edacis temporis injuriâ tua ſemper à Pœnis parta in ea urbe, pro quâ viciſti, oſtendit trophæa: pro tam inſigni victoria* [z] *Senatus tibi dedit per totam vitam, hæc vero per omnia ſecula triumphare. Candelabrum, Menſa panis propoſitionis, & Sacræ Tubæ quanta erant religionis Judaicæ myſteria? quam neceſſarium ad ſacros antiquæ eccleſiæ ritus, & leges, quas ei Deus dederat penitus intelligendas, ut ſimul qualia eſſent hæc divini cultus inſtrumenta, quam accuratiſſime cognoſceretur? Fruſtra tamen in hac re ſudarent doctiſſimi, nobiſque in multis locis occulta ſemper manerent divina Oracula, niſi monumentum ſubveniſſet marmoreum, & arcus Titi, quo de illis inſtrumentis triumphavit, eorum formas Romæ adhuc indicarent quam exactiſſimè delineatas. Trajanum Imperatorem optimum & fortiſſimum prædicat fama, cum tamen res geſtas illius una tantum Xiphilini abbreviata & nimis curta explicet Hiſtoria, quanta pars ejus gloriæ periiſſet, niſi Columna Romæ illius ſemper exhiberet triumphos? Marcum Antoninum in bello Germanico cum toto exercitu ſite periturum, niſi preces duodecimæ legionis fulminatricis dictæ, quæ tota Chriſtiana erat, pluviam à cœlo impetraſſent, narrant* [a] *Chriſtiani ſcriptores: ne contradicant pagani, ne contradicant Athei, ecce in columna triumphali, quam poſt felicem reditum ob victos hoſtes, & liberatum è tantis periculis exercitum idem imperator, licet paganus ipſe, Romæ erexit, inter alias imagines milites Legionis Fulminatricis* [b] *genibus flexis orantes, & Cruces religionis Chriſtianæ inſignia in ſcutis ſuis gerentes uſque ad hunc diem integre manent in tantæ rei memoriam indicandi; indeque quantum effectum eſt, ne hujus miraculi apud ullos homines unquam pereat fides? Infinita alia ſunt hujus generis exempla, unde ulterius indicari poſſit, quantum antiqua nobis profuerunt monumenta: ſi omnia enumerarem, ipſius libri molem præfatio adæquaret: miſſis ideo his, ulterius obſervandum eſt Marmora ſola eſſe antiquitatis Monumenta*

[x] Vide Strabonem lib. 16. pag. 769. & lib. 17. pag. 790. Herodotum lib. 2. Diodorum Siculum lib. 1. part. 2. [y] Columna adhuc Romæ eſt roſtris navium circumcirca undiqne adornata, & in memoriam clariſſimæ victoriæ navalis à Romanis contra Carthaginenſes Duce Duillio primo portæ poſita. [z] Ob illam victoriam Duillius Senatus decreto hunc honorem habuit, ut reverterti à cœna tibicines canerent, & funale præferretur. vide epitomen Livii, lib. 17. Ciceronem de ſenectute, Florum lib. 2. cap. 2. Valerium Maximum lib. 3. cap. 6. [a] Vide Tertullianum, Euſebium, Xiphilinum, alioſque. [b] Vide Caſalium de urbis, & Imperii Romani ſplendore, cap. 11. pag 48.

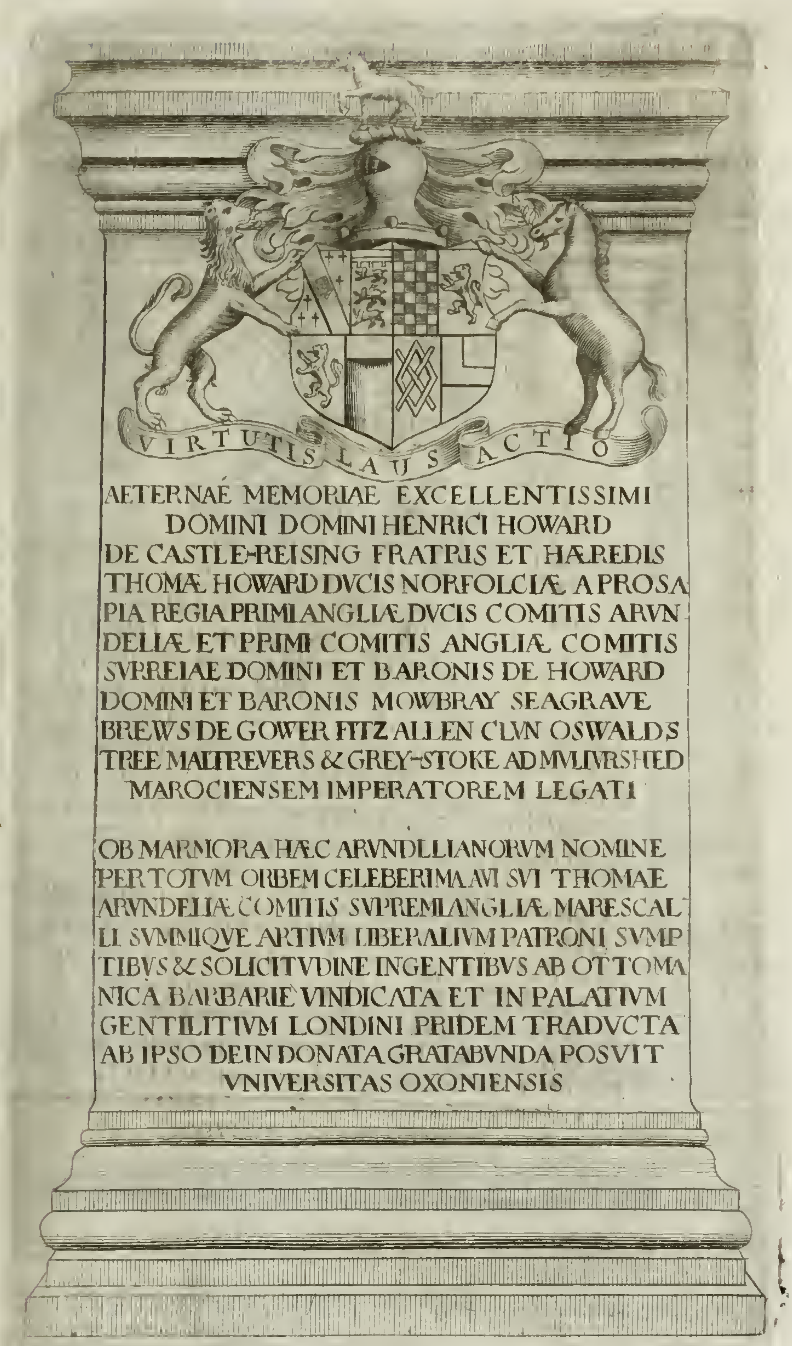
fide

fide ſemper digniſſima, cætera, quæ in libris habemus, non niſi hic interpolationibus illic defectibus vitiata, & ubique fere mendis & erroribus plena nobis tranſmittuntur, ſed hæc nullâ ſcribarum negligentiâ, nullis Criticorum conjecturis, & ineptis emendationibus mutata ſincera & incorrupta ſemper per multa ſecula ipſa nobis exhibent Autographa. Quod in libris igitur corruptum eſt, quod in antiquis hiſtoriis injuriâ temporis vitiatum unde melius poteſt reſtitui, quam ex his monumentis, quæ ſemper permanſere immutata? Hoc Modernæ doctiorum in antiquos Autores obſervationes ſatis indicant, cum in iis ſive defectus reſtituunt, ſive mendas corrigunt, ex his fidiſſime ſemper & feliciſſime præſtant utrumque; ita ut à Marmoribus non tantum habemus, quod res antiquæ ab interitu vindicantur, ſed inſuper hoc etiam, quod alia eorum monumenta fiant digna non perire. Sed nimis latus eſt hic campus in eo diutius expatiari; adeas Lipſium, adeas Gruterum, adeas Vrſatum, alioſque Antiquarum Inſcriptionum collectores; apud eoſque lege, & experire ipſe, quantum eſt, quod Marmoribus debetur, ab antiquis, quod per ea memoria eorum virtutum & rerum geſtarum ad poſteros tranſmittatur, à nobis, quod eaſdem habemus in exempla. Adeas Autores, qui modernam deſcribunt Romam, ex iiſque diſce, quantum vetuſta conducunt monumenta, quæ in ea adhuc extant, ut quam plurima non ignoremus de antiquâ. Sed ut hæc omnia ulterius experiaris, adeas etiam marmora, ſi placeat, noſtra, quæ non dubito pleriſque aliis longius preferre, cum hoc de iiſdem ſub nomine Marmorum Arundellianorum prius editis omnes literati jam dudum tulerunt judicium, Hæc Seldenus, hæc Lydiatus, hæc Palmerius, viri doctrinæ famâ ubique celeberrimi, notis ſuis illuſtranda judicarunt digniſſima. Ex his Petavius Doctiſſimus Jeſuita, Reverendiſſimus Vſherius Eccleſiæ Hibernicæ Primas, Salmaſius, Voſſius, multique alii, viri in omnimodâ ſcientiâ peritiſſimi in explicandis antiquis rebus ſæpius, quam ex omnibus aliis, petiere ſubſidium; eademque cum Clariſſimo [c] Gaſſendo encomiis ſuis celebrarunt. In uno horum plura de antiquis Græcorum temporibus, quam in omnibus fere libris, habes explicata. In eo enim Cecropis, Deucalionis, Hellenis, Cadmi, Danai, Minois, Triptolemi, Heſiodi, Homeri, aliorumque æva, de quibus dubitavit adhuc orbis literarius, exactiſſime tibi indicantur: In eo etiam Trojani excidii, non tantum annum, de quo ita certarunt Chronologici, ſed menſem etiam & diem tibi datum habes. Quodnam aliud Ariopagitici Senatus, Amphyctionici Concilii, & Myſteriorum

[c] In vita Peireskii lib. 4.

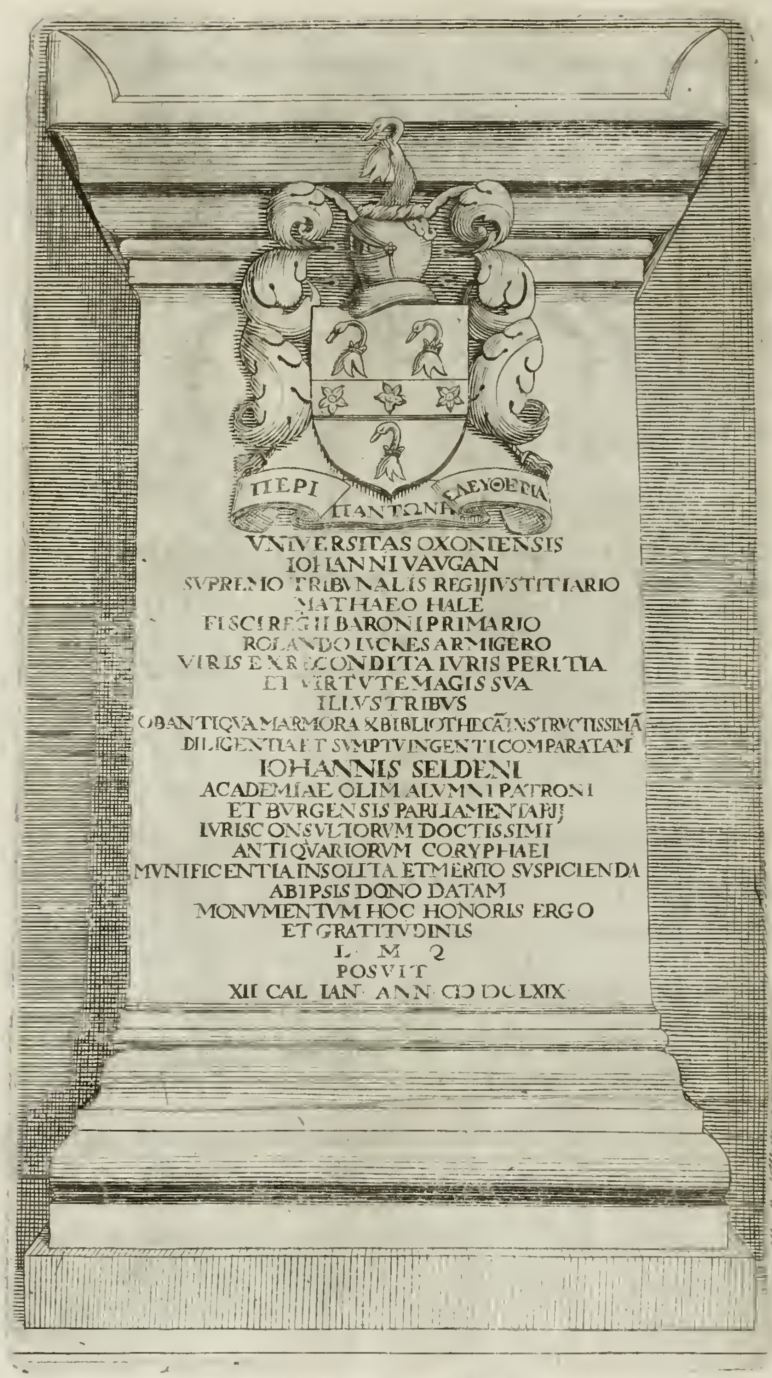
quæ in Eleuſine erant, tam optime expoſuit origines? Quam multa præterea è rebus Græciæ antiquis ſemper laterent orbem literarium, niſi hoc Marmor indicaſſet? Sed ad alia etiam progrediamur è monumentis noſtris; inter ea fœdus habes gratiâ Seleuci Callinici inter Smyrnæos & Magnetes initum, quod ævum illius regis duobus fere millibus hinc retro annorum indicat exaratum, aliudque etiam in alio Marmore inter Prianſum & Hieraputnam urbes Creticas, ut credo, multo antiquius, & ob dialectum, quâ inſcribitur, inuſitatam, & alibi nunquam, niſi in una aut altera apud Gruterum *inſcriptione, lectam æſtimatione noſtrâ digniſſimum. Supervacaneum eſt cetera memorare: Ecce omnia habes in ſequentibus tibi edita, minimeque dubito, quin ob res antiquas, quibus refertiſſima ſunt, tanti pretii exiſtimabuntur, ut ipſum etiam Librum, in quo continentur, non obſtantibus Commentariis meis, doctiori cuiquam reddent gratiſſimum. Quantum igitur debemus Honoratiſſimo Domino Henrico Comiti Mareſcallo, qui præſtantiſſima hæc Antiquitatis Monumenta ab inſigniſſimo Heroe Thoma Comite Arundelliæ avo ſuo tam ingentibus impenſis per Aſiam, Græciam, & Italiam conquiſita, Illuſtriſſimæ Howardiorum familiæ, cujus eſt decus, & Clariſſimorum Majorum, quibus in omnibus eſt par, ſtudium & benevolentiam erga bonas literas imitatus, in earum progreſſum hic in Academia noſtra repoſuit ſervanda? Si perpendamus, quanto in pretio hæc Nobiliſſimus Heros, qui conquiſivit, quantoque totus orbis literarius ob res antiquas tanti momenti per eadem reſtitutas merito ſemper habuere, quantumq; ideo illa familiæ decus, quantum Palatii ornamentum forent, ſi intra ejuſdem parietes ſemper ſervarentur; agnoſcendum eſt hoc beneficium eſſe in nos, & bonas literas collatum, quod ob magnitudinem ſuam à ſolo tam eximii herois animo poterat prodire, qui inuſitato his temporibus exemplo, contempto commodo ſuo, maxime ardet ſemper promovere publicum; cujus rei memoria ne unquam interiret, in illius æternitatem grata Academia inter monumenta, quæ ab eo dono acceperat, hanc ſtelam, cum nondum inſigniſſimus heros titulos meritis ſuis debitos conſecutus fuiſſet, curavit ponendam.*

Sed

Sed præter hæc Arundelliana per totam Europam celeberrima aliis etiam Monumentis Ceimeliarchia noſtra gloriamur ditata, ob res antiquas, quorum notitiam nobis exhibent, magni pariter pretii æſtimandis: Horum VIIum. VIIIum. IXum. Xum. XLIVum. XLVIIum. XCum. XCIum. & CXXXum. cum inſtructiſſimâ Bibliothecâ ſuâ libris omnium artium & ſcientiarum refertiſſimâ magnus Seldenus ſupremo Teſtamento ſuo, cujus inſigniſſimos viros Mathæum Hale Banci Regii, Johannem Vaughan Banci communis capitales nuper Juſticiarios, & Rolandum Jucks Armigerum curatores fecerat, Academiæ noſtræ legavit. In cujus tam inſolitæ munificentiæ memoriam in eadem Area, in qua illa Monumenta, hanc etiam ſtelam grati poſuimus.

Hæc

Hæc Donaria viri etiam alii inſigniſſimi, Reverendiſſimus ſcilicet Archiepiſcopus Cantuarienſis Marmore CXLVII^{o}*, Dominus Hugo Cholmley Baronettus Marmore LXXXII*^{do}*, Dominus Andreas Ricchards Miles & Aldermannus Londinenſis Marmore LXXIX*^{no}*, Gulielmus Denington Armiger, interioris Templi Bariſtarius, & Juriſconſultus doctiſſimus Marmore LXXXI*^{mo}*, & Franciſcus Cholmley Armiger Mar-*
inf. 202. *more CXLVIII*^{vo}*, magna illuſtriſſimi Comitis Mareſcalli, & Doctiſſimi Seldeni exempla ſecuti pari animi benevolentia auxere; unum etiam aut alterum in Angliam à mercatoribus Smyrnenſibus forte illatum publicâ Academiæ pecuniâ emebatur; Præter Arundelliana igitur è marmoribus noſtris circa viginti, Arundelliana vero plura quam*

centum

centum & triginta numerantur; Hæc tamen vix ultra dimidiam partem eorum conficiunt, quæ inſigniſſimus Arundelliæ Comes collegerat; cætera, cùm tempore nuperrimi belli civilis incendii in hortis Arundellianis Londini, pulſis inde dominis, diu neglecta jacuerint, aut furtim ſurrepta, aut ſervorum negligentiâ corrupta, aut à Lapicidis ad reficiendas ædes adhibita in magnum rei literariæ damnum amittuntur. Ea illuſtriſſimus Comes, dum in Italia degerat, (quæ ei altera patria erat,) ex antiquarum Aſiæ, Græciæ, & Italiæ urbium ruinis, operâ Doctiſſimi viri Gulielmi Pettæi in hac re uſus, ſummis impenſis conquiſivit. Græcorum pleraque è Smyrna habuit, ea ibi [a]*Gaſſendus (ſi fides ipſi hac in re habenda ſit) narrat operâ Peireskii ſui primo detecta erutaque fuiſſe, perſolutis quinquaginta Aureis per Sampſonem quendem illius negotia Smyrnæ procurantem; ſed cùm inde convehenda eſſent, Turcarum fraude Sampſone in carcerem conjectio, ibi detenta erant, donec ea illuſtriſſimus Arundelliæ Comes majori pretio per Pettæum redempta cum aliis, quæ per eundem procuratorem collegerat, Londinum in hortos Palatii Arundelliani, annò Dom. noſtri 1627. curavit transferenda; quam primum illuc allata erant, inſtigante viro Clariſſimo Domino Roberto Cottono Condo illo ac Promo vetuſtatis ſeculi ſui locupletiſſimo, Eruditiſſimus Seldenus, in operis ſocietatem aſcitis Patricio Junio Bibliothecario Regio, & Richardo Jameſio Collegii Corporis Chriſti apud Oxonienſes Socio, viris multijugâ doctrina claris, eorum auxilio Græcorum Marmorum viginti novem, & Latinorum decem, quæ ei celebriora videbantur, tranſcripſit, in eaque ſequente anno librum aureum illum, ſub titulo Marmorum Arundellianorum omnibus literatis ſatis notum, non minus in commodum rei literariæ, quam in famam ſuam ſcriptum in lucem edidit, qui ob inſigniſſima antiquitatis monumenta, quæ in eo publici juris facta erant, à Bibliopolis ſtatim tanto literatorum concurſu emebatur, ab iiſque tam arctiſſime ſemper retinetur, ut totâ jamdudum exhauſtâ impreſſione per poſtremos hoſce annos non poſſit licet ſummo oblato pretio comparari; cum igitur Honoratiſsimus Comes Mareſcallus hæc Monumenta ex ingenti illius munificentiâ in noſtris Ceimeliarchiis repoſuiſſet, inſtare ſtatim doctiores, & impenſius hoc à nobis flagitare incipiebant, ut ea una cum auctariis neceſſariis, tum in publicum rei literariæ commodum, tum in honorem illuſtriſsimi donatoris aliâ editione donaremus, quorum deſiderio, cum re Typographica ingentibus Reverendiſsimi Archiepiſcopi Cantuarienſis ſumptibus hic reſtaurata, ad*

[a] In vita Peireskii lib. 4. ad an. 1629.

hoc

hoc maxime intendat, ſummeque jam curet Academia, ut libri quicunque inſigniores à literatis deſiderantur, hic iterum in eorum commodum prodeant impreſsi, juſtiſsimum arbitrabamur ſatisfacere; viro ideo cuidam apud noſtros doctiſsimo hoc demandabatur opus, ſed cum ille aliis negotiis implicitus per triennium diſtuliſſet, & tandem ob munus profeſſorium, quo gravatus erat, negaſſet ſibi ullum tempus ad alios labores poſſe vacare, mihi illud autoritate ſuperiorum imponebatur tanto operi pro dignitate Academiæ perficiendo, tum ob ætatem meam, utpote qui nondum tum ſextum annum in his Muſarum ſcholis compleveram, tum ob tenues meos in iiſdem progreſſus, fateor, omnino impari; Conſcius igitur tenuitatis meæ tam grave recuſaſſem onus, ab eoque humeros meos quam longiſsime ſtatim ſubduxiſſem, ſi non ad illud me vidiſſem tantis obedientiæ & gratitudinis vinculis obligatum fuiſſe, quantis nec debui nec potui reluctari. Cum ideo nullus daretur ſubterfugii locus, quid aliud agendum erat, niſi ut totas meas convocarem vires, ſummam excitarem diligentiam, ut quod mihi incumbebat opus, quamvis non ut merito forſan expectant literati, ſecundum totas tamen quæ in me ſunt, & doctrinæ, & ingenii vires perficeretur? Ad illud igitur me accinxi, primoque, cum vidiſſem è centum & quinquaginta monumentis, quæ in noſtris Ceimeliarchiis reponuntur, tantum viginti ſeptem in Seldeni libro inveniri, diligentiam adhibui, ut cetera ex ipſis marmoribus tranſcriberem, quod, cum inſcriptiones ſint in omnibus fere marmoribus, præſertim Græcis, ſine vocum diſtinctionibus continuatæ, in multis inuſitato his diebus charactere exaratæ, in aliiſque ita vetuſtate deletæ & eraſæ, ut vix litera manifeſte tota appareat, non ſine ſumma difficultate, & magno ſæpe occulorum periculo, totum tamen ipſe ſine ullis auxiliis ſolis viribus nixus meis perfeci, ſummamque adhibui curam, ut excripta exemplaria, quæ in Typographi manus tradidi, licet quoad Orthographiam ſæpe ſatis culpanda, ipſis tamen marmoribus quam exactiſsime reſponderent, & niſi per Typothetarum forte incuriam aliquando contigiſſet, ut impreſſa à ſcriptis meis nonnunquam aberrarent, vix credo in ſequentibus inſcriptionibus, quas tibi edo, ſive Græcis, ſive Latinis una literula ab ipſis marmoribus, unde deſumptæ fuerunt, deviatum fuiſſe; quod ideo arbitror mihi neceſſarium hic teſtari, quia cum pleraque horum marmorum ita longa antiquitate exeſa ſint, ut in futurum, credo, vix ab ullo alio poſſint legi, tota lectionis eorum veritas à ſola mea deinde pendebit fide. Sed non tantum ut hæc, quin & ea etiam, quæ in Seldeni libro prius edita fuere, in noſtra editione quam correctiſſima prodirent, parem contuli di-

diligentiam; quamvis enim eorum exſcripta exemplaria in viri Eruditiſſimi libro habueram, iis tamen non fidebam, ſed ad ipſa marmora recurrebam, eaque, ut hæc etiam tibi ederentur quam accuratiſſimè, eadem cura perlegi omnia, excepto uno tantum, eo ſcilicet, à quo incipit pars ſecunda, cujus cum dimidiam tantum partem habeamus (alterâ à lapicida quodam ad reficiendum focum in Palatio Arundelliano adhibitâ) eamque ita totam eraſam, ut vix una literula in illa jam legi poſſit, pro vera illius lectione ſoli Seldeno eſt fidendum; illud ideo eodem modo quo in viri eruditiſſimi libro inveneram, curavi edendum in meo. Poſtquam, abſoluto hoc labore ſatis difficili, omnia monumenta noſtra tranſcripta habueram, Græcis, quorum ſenſus ob lacunas non erat omnino imperfectus, verſiones addidi, quos ſpero accuratiſſimas, & deinde ad componendas annotationes me accinxi, in animo habens nihil in publicum emittere, priuſquam ſummo, quantum in me eſt judicio, omnia perpendiſſem; ſed in propoſito meo quam ſubito me falli videram? Vix enim ſex aut ſeptem folia notis meis impleveram, quin ea ſtatim juſſus eſſem in manus Typographi tradere, & in futurum etiam curare, ut ſchedæ meæ illius labori continuo præberent materiam. Difficillima hæc provincia, eoque mihi gravior, quod, cum conſcius eſſem, quanta mihi ad hoc opus in honorem Academiæ perficiendum deeſſet doctrina, non tamen mihi daretur tempus modicâ eâ totâ uti, quam habueram. Ad tantum reſarciendum temporis defectum nulla diligentia, nulla induſtria poterat ſufficere, totam tamen, quam poteram, adhibui; Quot dies non obſtanti ſæviſſima frigidæ hiemis tempeſtate totas in publica Bibliotheca abſumpſi? Quos non pervolvebam libros? Quos non penitus perſcrutabar Autores, unde aliquid, quod ad noſtrum propoſitum ſpectabat, erat eruendum? peritiori cuiquam ſatis hoc indicabunt ipſæ notæ, in quibus componendis judicium deeſſe merito forſan, utpote in opere autoſchediaſtico, multi poſſent objicere, induſtriam vero nemo. Quod ad ipſa Marmora ſpectat, illa eodem ordine, quo in noſtris Cimeliarchiis collocantur numeravi incipiendo ab inſigniſſimo illo fœdere inter Smyrnæos & Magnetes inito; per totum autem opus curavi, ut ne una Eruditiſſimi Seldeni periret linea; ad quæcunque igitur Marmora ille aliquas notas compoſuerat, ad illa eas appoſui ſubjuncto autoris nomine; ubi vero ille nihil annotavit, aut quæ annotaverat, non ſatis omnia mihi videbantur explicare, ibi etiam notas adjuuxi meas. Secunda pars incipit ab inſigniſſimo Chronico Pario. p.157. *Quanti pretii ſit hoc monumentum ob antiquiſſima tempora, quæ in eo explicantur, quicunq; Seldeni librum unquam inſpexerant, ſatis cognoſcunt;*

in

in eo ideo explicando prolixiores ſumus. Primo poſuimus Doctiſſimi Lydiati annotationes Chronologicas, quas proximo poſt editum Seldeni librum anno, dum in Regio Banco ob æs alienum gratiâ fratris contractum incarceratus erat, in hoc Chronicon compoſuerat, prius nunquam editas. Deinde notas Hiſtoricas ſubjunxi meas, in quibus primo lacunas ſuppleo in multis locis Doctiſſimum Palmerium ſequutus, qui in hac paleſtra ſe prius ſatis feliciter exercuerat; ubi ab eo diſſentio, diſſenſus rationem addo; & deinde poſt ſuppletas lacunas res hiſtoricas in Marmore memoratas ex antiquis autoribus explico. His nonnulla Seldeni interſperſa ſunt, quæ illius nomine notantur, ubi de antiqua Muſica agendum erat, quoniam in hâc re mihi minime benigna eſt natura, adjutorem habui magiſtrum Henricum Aldrichium, virum hujus, uti & aliarum Artium & Scientiarum peritiſſimum, eique, quæ de hac re pag. 175, 176, 177, 178, 179, *&* 180. *tibi eduntur, omnia debes accepta. Poſt notas Hiſtoricas habes apparatum Chronologicum, qui totus eſt Seldeni; ei ſubnectitur Canon Chronicus, quem in imitationem Canonis Chronici à Seldeno editi compoſui, ſed ab eo, utpote novâ methodo formatus, multiſque pluribus Epochis, unde melius pateat Synchroniſmus, inſignitus, omnino diverſus; poſt hunc Canonem curavi imprimendas etiam Seldeni Notas Chronologicas, quibus ipſe etiam unam aut alteram interſperſi Paragrapham. In componendis annotationibus in cetera, quæ deinde ſequuntur, Monumenta, eandem, quam in prima parte, obſervavi methodum. Sed cum in Seldeni libro Inſcriptiones Græcæ quatuordecim, & Latinæ item nonnullæ inveniantur, quorum Marmora, unde deſumptæ erant, in noſtris Ceimeliochriis non reponuntur, ne hæ literato orbi perirent, in Appendice cum nonnullis aliis aliunde collectis adjeci, & deinde ut abbreviaturas, quæ in Latinis noſtris aliiſque item Monumentis occurrunt, poſſis intelligere, in fine appoſuimus Sertorii Urſati Indicem, in quo quam optime explicantur; & ſic tandem poſt exactum anni ſpatium iiſdem ſemper gradibus, quibus Typographus, progreſſus faciens operi meo citius timeo quam felicius finem impoſui, illudque jam trado, Candide Lector, in manus tuas, ſi in eo invenias me aliquid rectius dicere, utere in commodum tuum, ſi in nonnullis erraſſe, ne incuſes; ſpectes ætatem meam; ſpectes difficillimas ſcribendi conditiones: reputa, quam pauci ſunt, qui in his circumſtantiis poſiti poſſunt melius; iis igitur condona, quicquid in hoc opere culpandum eſt; à maturioribus ſtudiis, ſi deus vitam dederit, & valetudinem ferendis laboribus idoneam, ſpera meliora.*

Oxonii Apr. 20.
A.D. 1676.

Humphridus Prideaux.

In Marmora Arundelliana ab

Honoratiſsimo Henrico Comite Norwicenſi

Et ſupremo Angliæ Mareſcallo, Academiæ Oxonienſi

D A T A.

SIquando inſignis Cœlo dimittitur Heros,
Seu ſit pace potens, vel inexpugnabilis armis,
Protinus aſſurgit Vatum numeroſa propago,
Quæ canat æternâ gentes in pace futuras,
Victoriſque ſacrâ frontem circundet Olivâ,
Vel labentis equo deſcribat vulnera Parthi,
Captivoſque Getas narret, pulſumve Niphatem.
Aſcendit ſacrum nemo ſine carmine montem,
Sed ſequitur partos Clio officioſa triumphos.
Ergo favens adſis, & vati præcine, Phœbe,
Tranſlatas Orientis opes, & quicquid ubique eſt,
Quod cultu ſacrum fecit longæva Vetuſtas,
Pande mihi ſolido deſcriptas Marmore pugnas,
Urnas, Pyramidaſque Heroum geſta tenentes,
Et ſtatuas: ſiquas olim ſpectare ſolebas
Eois ſublimis equis, miraris, Apollo,
Jam Veſpertino ruiturus in æquora curru.
Et Tu, Mecœnas, audacibus annue cæptis;
Ambitioſa tuos dum Muſa inſtaurat honores,
Te tua dona canunt, ſpirantia ſaxa loquuntur,
Te narrat, Princeps, arcanus ubique character,
Non intellecto lateant dum Marmore laudes.
Artibus his olim longum durabat in ævum
Picta Ægyptiacis Heroum fama figuris.
Quo me Muſa rapit præceps, animumque ſequacem
Inſolitas jubet ire vias? feror æthere ſummo,
Vicinuſque Polo ſubjectum metior Orbem,
Hinc juvat Italiæ lætas ſpecularier urbes,
Et ſiquos ſapiens miretur Græcia campos,
Solvit divinos Tibi cultus utraque tellus,
Howarde, & quamvis à Te ſpoliata triumphat.
Marmoreæque etiam poſtquam periere ruinæ,
Nectet victrices tibi Smyrna & Mantua laurus.
Mantua, Te magni nutricem agnoſco Maronis,
Aſpicio vivoſque lacus ac frigida Tempe;
Nec procul hinc ſylvas ſæpe olim Numine plenas
Virgilii, ô quid non umbrâ meditarer in illâ!
Sed (quæ Mæonio dedit incunabula vati)
Jam me Smyrna vocat, *Chronicumque* tuentibus offert
Antiqui Veneranda oſtentans rudera ſaxi.
Jam ſileat Memphis ſurgentes ære columnas,
Sydereum fruſtra jactat Rhodos alta Coloſſum,
Attonito majora orbi miracula pandit
Nobilis hæc moles, annos retinere fugaces,
Et revocare potens; duplici dum munere cogit
Venturos olim noſtri meminiſſe nepotes,
Heroumque facit præſentia geſta priorum.

Pingitur heſterno tanquam ſit vulnere cæſus
Hector, quem bigis acer raptabat Achilles,
Crudelemque egit Trojâ inſpiciente triumphum.
Fœlix, qui potuit Trojæ ſub mœnibus altis
Oppetere, & pulchram per vulnera quærere mortem,
Cui modo res geſtas, & non delebile nomen
Divini Lapidis tenet immortale volumen:
Tuque Lapis, toto tantum cantaberis orbe,
Quantum Smyrnæi durabunt vatis honores.
Jam non incerto labuntur tempora curſu,
Non Te decipiet, neve indeprenſus abibit,
Muta licet figat veſtigia, lubricus anguis
Fallacis volvens ſinuoſa volumina caudæ.
Quem non audebit mordaci rodere dente,
Temporis ipſe pater, metuendus falce minaci
Saturnus, quamvis lapides conſumere ſuetus.
Te licet ingeſtis fecit latitare ruinis,
Obſcurare volens Orbique ſibique coævum;
Multa licet retro perierunt ſæcula, virtus
Howardi tandem Te magna reduxit in auras,
Oppreſſum turpi poſtquam ſquallore ſituque
Vidit, & indigno juſſit prodire ſepulchro:
Sic infinitos tecum durabit in annos,
Munere dum grato modo quod dedit, accipit ævum.
Proxima Marmoreis erit inſcribenda tabellis
Gloria, Floddenios olim quæſita per agros,
Emathiis quantam Cæſar non vidit in arvis,
Rumperet adverſas acies cùm marte ſecundo
Undique ſanguineos ſpargens per gramina rores.
Muſa, mihi cauſam memora, quæ dira rebelles
Egit in arma Scotos, aut quæ diſcordia cives
Cognatum impulerit maleſuada ſitire cruorem.
Henricus juſta quondam cum concitus irâ
Duceret armatas in Gallica caſtra cohortes,
Amiſſoſque diu titulos cum fœnore magno
Poſceret, Imperii ſacras qui tractet habenas,
Abſentiſque vices peragat, qui pondera tantæ
Suſtineat molis, nutu populoſque potenti
Qui regat, & pœnas violatis legibus æquet,
Howardum videt eſſe parem; ſtat nobilis Heros,
Cui Regina, ſui & commiſſa potentia Regni eſt.
Qualiter Iliacam peteret cum Jupiter Idam,
Dereſeretque polum, Superi quem mille ſequuntur
Vexaturum armis Troas, Graioſque furentes,
Occupat alta thronum, & Cœleſti fulminat aula
Juno tonans, Illam defendunt Numina circum
Gradivus Pater, & flexo Latonius arcu.
Interea Scoticum campo ſe effuderat agmen,
Ibat & ante alios Princeps ardentior omnes
Fatalem dextrâ criſpans Jameſius haſtam,
Impatienſque moræ, quo præceps ira vocaret,
Irruit, & medio ſe fervidus ingerit hoſti,
Ingentes animos juvenili in pectore verſans.
Dii tamen adverſi, atque impar Fortuna ſequuta eſt
Te, Rex, in duri certamina martis euntem,

Ter

Ter fœlix, ſi non Tibi Cauſa inimica fuiſſet,
Howardus ſi non hoſtilibus iret in armis.
Si modo Te virtus ardens in bella vocaſſet,
Externos poteras; Juvenis, lenire furores,
Illis quanta ſeges laudum creviſſet in oris?
Sed ſuperi vetuere. Volat nam ſtridula cornus
Tempora per media, & Lethali vulnerat ictu:
Mox ruit, & ſequitur, quo multas miſerat ante
Pugnantum fortes animas, dum gloria facti
Ingens victorem Howardum ſuper æthera tollit.
Tum vero multam nullo diſcrimine cædem
Suſcitat, evertitque acies, pedibuſque retundit
Scuta virum & galeas, ſtricto ſuper intonat enſe,
Has veſtra (ingeminans) ſolvent perjuria pænas,
Et violata fides, & ruptæ fœdera pacis.
Protinus infeſtis nubes it denſa ſagittis,
Tum trepidare Scoti, perculſique ordine nullo
Accipiunt inimicum imbrem. Quis funera tanta
Enarret, Scoticoque undantem ſanguine Tuedam?
Pauci vitabant venientia fata fugaces,
A letho paucos Nox opportuna redemit.
Interea victor per ſtrata cadavera miles
Armorum exuvias, & præmia debita luſtrans,
Scutaque loricaſque auro tulit intertextas.
Ipſe Heros cæſum percurrens agmina Regem
Veſtigat, curruque altus lugubre trophæum,
Virtutiſque ſuæ monumentum inſigne ferebat.
Accipiunt reducem læto & clamore ſalutant
Angliadum proceres, quali olim Græca juventus
Tydidem venientem à cæde & ſanguine Divûm.
Sed jam propoſitum mea Muſa reſume laborem,
Et magnum ſacro dic carmine Mecænatem.
Ille vel Howardos poterit ſuperare priores,
Atque paterna ſuis replebit Marmora geſtis,
Quotquot inexhauſto largus collegerat auro.
Ite, quibus cura eſt peregrinum inviſere mundum,
Qui petitis terras alio ſub ſole jacentes:
Plus licet hic ſpectare domi. Quæcunque Vetuſtas
Jam pretioſa facit, noſtros quæcunque Parentes
Viſendi ſtudio varios duxere per orbes,
Angliacis cernit collecta viator Athenis.
Ignarus ſeu quis Romanum Pantheon intret,
Hæret, & attonito quum lumine circumſpexit
Tot ſimulachra Deum; greſſu timet ire profano,
Et dubitat, primos cui religioſus honores
Solveret, atque animum nunc huc, nunc dividit illuc.
Nulla licet meritas poterit vis reddere grates,
Illud, Mecænas, immenſi pignus amoris,
Accipimus binos, ante omnia munera, natos.
Plus ſolito noſtræ fulgent jam Palladis arces,
Quas pubes magnis exorta parentibus ornat,
Externi invideant populi: livore maligno
Aſpiciat noſtras in cœlum exurgere laudes
Gens vicina, leves tantum exercere choræas
Docta, vel ingenuam nugis vitiare juventam.

 Jam

Jam mihi (nam quid non audax prædicere Muſa
Tentabit ?) tædas videor ſpectare jugales,
Et quales Thalamos Howardi filius ambit :
Ipſa tori præſes Juno ſacra vincula nectit;
Venit Hymen, cæcuſque optati vulneris autor,
Et Paphiam niveæ matrem advexere columbæ:
Illam læta cohors, & mille ſequuntur Amores,
Qui magicis circum concentibus aëra mulcent,
Secum perpetuos inſtaurantes Hymenæos.
Hinc nova, Mecænas, expectat gaudia, plures
Atque ſui ſimiles viſura Britannia natos.
Aſt Howarde, Tibi mox aurea ſurget imago,
Qua Templum cingunt tua munera Sheldonianum,
Famaque Marmoreis ſtabit ſuſpenſa columnis,
Et picturatas expandet mobilis alas,
Mox medias pernix cum ſeſe attollat in auras,
Howardo dignum dabit aurea buccina cantum,
Et juxta ex auro Pallas, ſolidoque Elephanto
Aſſiſtet, duplici frontem cinctura coronâ.
Nec procul, abductis Parnaſſi à culmine muſis,
Immortale Tibi carmen renovabit Apollo.

Ed. Barbour A. B. *Ædis Chriſti* Alumnus.

Monitio ad Lectorem.

CUM Preli correctioni non potuiſſem vacare, alii hoc negotium demandatum fuit, cujus incuriâ, fateor, nonnulla errata evaſere incorrecta; ſed cum ea plerumque ſint in vocum Orthographia, & accentibus, ſpero non tanta ſunt, quæ erudito Lectori moram facient.

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ad Majeſtatem Seleuci Callinici Aſiæ Regis tutius conſervandam, circa annum ante vulgarem D. N. Jeſu Chriſti Epocham CCXLIV, ſeu periodi Julianæ MMMMCCCCLXX, percuſſum, columnis ſingulis inciſum, & in fano Veneris Stratonicidis alibique apud utramque rempublicam ex pacto ſacratum. Bina inſuper Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum.

1 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩ..ΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΤΕΡΟΝΤΕΚΑΘΟΝΚΑΙΡΟΝΟΒΑΣΙΛΕΥ
ΣΣΕΛΕΥΚΟΣΥΠΕΡ

2 ΕΒΑΛΕΝΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΠΟΛΛΩΝ..ΑΙΜΕΓΑΛΩΝΚΙΝΔΥΝΩΝΠΕΡΙΣΓΑΝΤΩΝΤΗΜΠΟΛΙ
ΝΗΜΩΝΚΑΙΤΗΝ

3 ΧΩΡΑΝΔΙΕΦΥΛΑΞΕΝΟΔΗΜΟΣΤΗΜΠΡΟΣΑΥΤΟΝΕΥΝΟΙΑΝΤΕΚΑΙΦΙΛΙΑΝΟΥΚΑΤΑΠΛΑΓΕΙΣ
ΤΗΝΤΩΝΕΝΑΝΤΙΩΝΕΦΟΔΟΝ

4 ΟΥΔΕΦΡΟΝΤΙΣΑΣΤΗΣΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΑ..ΩΛΕΙΑΣΑΛΛΑΠΑΝΤΑΔΕΥΤΕΡΑΗΓΗΣΑΜΕΝΟ
ΣΕΙΝΑΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΜΕΙ

5 ΝΑΙΕΝΤΗΙΑΙΡΕΣΕΙΚΑΙΑΝΤΙΛΑΒΕΣΘΑΙΤΩΜΠ..ΑΓΜΑΤΩΝ.ΚΑΤΑΤΗΝΕΑΥΤΟΥΔΥΝΑΜΙΝΚΑ
ΘΟΤΙΕΞΑΡΧΗΣΥΠΕΣΤΗΔΙΟ

6 ΚΑΙΟΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΕΥΣΕΒΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟ..ΣΘΕΟΥΣΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΙΦΙΛΟΣΤΟΡ
ΓΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟΥΣΓΟΝΕΙΣΜΕΓΑ

7 ΛΟΨΥΧΟΣΩΝΚΑΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙΤΟΙΣΕΑΥΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΟΥΣΙΝΕ
ΤΙΜΗΣΕΝΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΔΙΑ

8 ΤΕΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥΕΥΝΟΙΑΝΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝΗΝΕΠΕΠΟΙΗΤΟΕΙΣΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΑΥΤΟΥΚΑ
ΙΔΙΑΤΟΤΟΜΠΑΤΕ

9 ΡΑΑΥΤΟΥΘΕΟΝΑΝΤΙΟΧΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗΤΕΡΑΤΗΝΤΟΥΠΑΤΡΟΣΘΕΑΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗΝΙΔΡΥΣ
ΘΑΙΠΑΡΗΜΙΝΤΙΜΩΜΕ

10 ΝΟΥΣΤΙΜΑΙΣΑΞΙΟΛΟΓΟΙΣΚΑΙΚΟΙΝΗΙΥΠΟΤΟΥΠΛΗΘΟΥΣΚΑΙΙΔΙΑΙΥΦΕΚΑΣΤΟΥΤΩΜΠΟ
ΛΙΤΩΝΚΑΙΕΒΕΒΑΙΩΣΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΗΝΑΥΤΟ

11 ΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΕΓΡΑΨΕΝΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΒΑΣΙΛΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΔΥΝΑΣΤΑΣΚ
ΑΙΤΑΣΠΟΛΕΙΣΚΑΙΤΑΕΘΝΗΑΞΙ

12 ΩΣΑΣΑΠΟΔΕΞΑΣΘΑΙΤΟΤΕΙΕΡΟΝΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΑΣΥΛΟΝΕΙΝΑΙΚΑΙΤ
ΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΙΕΡΑΝΚΑΙΑ. ΥΛΟΝΝΥΝΤΕΥΠΕΡ

13 ΒΕΒΛΗΚΟΤΟΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΟΙΣΤΡΑΤΗ..ΙΣΠΕΥΔΟΝΤΕΣΔΙΑΜΕΝΕΙ
ΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΣΔΙΕ

14 ΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙΠΡΟ..ΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠΠΕΙΣΚΑ
ΙΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝΕΞΑΥΤΩΝ

15 ΕΝΑΔΙΟΝΥΣΙΟΝΤΟΜΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΝΤΑΑΥΤΟΥΣΔΙΑ.... ΛΑΣΣΕΙΝΤΗΜΦΙΛΙΑΝΚΑΙΣΥΜΜΑΧ
ΙΑΝΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΕΙΣ

16 ΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΟΝΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΙΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΩΝΑΥΤΩ..ΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚΑΙΤΟΝΑΥ
ΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥ

17 ΤΟΙΣΠΑΡΑΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΠΑΝ...ΑΤΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΚ
ΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΚΑΙΑΠΟΔΟΘΗΣΕΣΘΑΙΧΑΡΙ

18 ΤΑΣΑΥΤΟΙΣΑΞΙΑΣΤΗΣΑΙΡΕΣΕΩΣΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΑΡΑΚΛΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΑΥΤΟΙΟΝΤ
ΕΣΠΡΟΘΥΜΟΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΗΝΤΕΦΙ

19 ΛΙΑΝΚΑΙΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΔΙΑΤΗΡΕΙΝΑΥΤΩΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΑΤΕΑΞΙΩΘΕΝΤΑΥΠΟΤΩ
ΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΦΙΛΟΤΙΜΩΣΑΠΕΔΕΞΑΝΤΟΚΑΙΕΠΑΓΓΕΛ

20 ΟΝΤΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΕΞΕΙΝΑΙΡΕΣΙΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΗΜΕΤΕΡΩΙΕΙΣΠΑΝΤΑΤΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩ
ΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΚΑΙΑΠΕΣΤΑΛΚΑΣΙΝ

21 ΠΡΟΣΗΜΑΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΕΓΜΕΝΤΩΓΚΑΤΟΙΚΩΝΠΟΤΑΜΩΝΑΚΑΙ..ΕΡΟΚΛΗΝΕΓΔΕΤΩΝΥΠ
ΑΙΘΡΩΝΔΑΜΩΝΑΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΕΤΗΝΤΟΥΣΑ...

22 ΛΕΞΟΜΕΝΟΥΣΤΕΗΜΙΝΚΑΙΑΝΟΙΣΧΝΤΑΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΚΑΘΗΝΑΞΙ.. ΥΣΙΝΣΥΝΘΕΣΘΑΙ
ΤΗΜΠΡΟΣΕΑΥΤΟΥΣΦΙΛΙΑΝΕΠΑΧΘΕΝΤΕΣΔΕΚΑΙΟ..

23 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΣΥΝΛΕΛΑΛΗΚΑΣΙΝΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΑΚΟΛ...ΘΩΣΤΟΙΣΕΝΤΗ
ΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑ.

24 ΤΗΝΤΕΦΙΛΙΑΝΣΥΝΤΙΘΕΣΘΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΠΙΠΑΣΙΤΟ...ΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣ
ΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΥΣΙΝΚΑΙΑΠΟΔΕΙΞΑΙΠΡΟΣΑΥΤΟΥ..

25 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΤΡΕΙΣΟΙΤΙΝΕΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΤΕΗΤΙΣΑΝΔΟΞΗΙΤΩΙΔΗΜΩΙΑΝΟΙΣΟΥΣΙ
ΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΤΩΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΕΝΑΥΤΗΙΔΙ..

26 ΛΕΓΗΣΟΝΤΑΙΚΑΙΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΥΣΔΕΧΕΣΘΑΙΤΕΚΑΙΣΥΝΤΕΛΕΙΝΤΑΕΝΤΗΙΟΜ
ΟΛΟΓΙΑΙΙ ΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΕΑΜΠΕΡΔΕΞΩΝΤΑΙΟΙΕΜ

27 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝΑΥΤΟΥΣΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΗΣΟΜΕΝΟΙΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΤΟΝΟΡΚΟΝΤΟ
ΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝ...

28 ΔΕΤΑΥΤΑΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΑΜΕΝΩΝΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΚΑΙΟΜΟΣΑΝΤΩ
ΝΚΑΙΕΠΑΝΕΛΘΟΝΤΩΝΤΩΜΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΣΥ......

29 ΛΕΙΣΘΩΚΑΙΤΑΛΟΙΠΑΠΑΝΤΑΤΑΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΤΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΔΕΑ
ΝΑΓΡΑΦΗΤΩΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΔΕΚ......

30 ΣΤΗΛΑΣΕΙΣΑΣΚΑΙΗΟΜΟΛΟΓΙΑΑΝΑΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙΚΑΛΕΣΑΤΩΣΑΝΔΕ.. ΙΕΠΙΜΗΝΙΟΙΤΗΣΒΩ
ΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΤΟΥΣΠΑΡΑΓΕΝ......

31 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΕΠΙΞΕΝΙΣΜΟΝΕΙΣΤΟΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝΤΟΙΣΔΕΑΠΟΔΕΙΧΘΕ..ΣΙΜΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΣ
ΔΟΤΩΜΕΘΟΔΙΟΝΚΑΛΛΙΝΟΣΟΤΑΜΙΑΣΤΟΕΚΤΟΥ......

32 ΗΜΕΡΩΝΟΣΩΝΑΝΟΔΗΜΟΣΤΑΞΗΙΑΠΟΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΗΜΕΡΑΙΕΤΑΓΗΣΑΜΠ
ΕΝΤΕΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΑΠΕΔΕΙΧΘΗΣΑΝΦΑΝΟΔΗΜΟΣΜΙΚ......

33 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΔΙΟΝΥΤΑΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣΠΥΘΕΟΥ.

34 ΕΠΙΙΕΡΕΩΣΗΓΗΣΙΟΥΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΔΕΠΥΘΟΔΩΡΟΥΜΗΝΟΣΛΗΝΑΙΩΝΟΣΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ
ΕΠΙΤΟΙΣΔΕΣΥΝΕΘΕΝΤΟΤΗΜΦΙΛΙΑΝΣΜΥΡΝΑΙ...

35 ΚΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΟΙΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΙΚΑΙΟΙΕΝΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡ
ΟΙΣΚΑ..ΟΙΑΛΛΟΙΟΙΚΗΤΑΙΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΔΩΚΑΝ

36 ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟ..ΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖΟΙΣΚΑΙΤ
ΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΟΙΚΟΥΣΙ

37 ΤΗΜΠΟΛΙΝΕΦΟΤΩΙΤΗΜΜΕΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΗΝΕΙ.....ΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΟΥΒΑΣ
ΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΙΝΟΙΕΜ

38 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟΘΥΜΙΑΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΝΧΡΟΝΟΝΚΑ
ΙΟΣΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΝΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΦΥΛΑΞΑΝΤΕΣ

39 ΕΙΣΔΥΝΑΜΙΝΕΙΝΑΙΤΗΝΑΥΤΩΝΑΠΟΔΩΣΟΥΣΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩ....ΙΤΕΥΣΟΝΤΑΙΔΕΜ
ΕΤΑΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΤΑΤΟΥΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΝΟΜΟΥΣ

40 ..ΣΤΑΣΙΑΣΤΩΣΤΟΝΑΥΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΟΙΣΜΥΡΝΑΙΟ.......ΟΥΝΤΑΙΔΕΚΑΙΟΙ
ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜ

41 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΑΥΤΩΝΤΟΝΟΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΥΠΟΓ..ΓΡΑΜΜΕΝΟΝΣΥΝΤ
ΕΛΕΣΘΕΝΤΩΝΔΕΤΩΝΟΡΚΩΝΤΑΜΕΝΕΓΚΛΗΜΑΤΑΑΥ

42 ΤΟΙΣΤΑΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΚΑΤΑΤΟΜΠΟΛΕΜΟΝΗΡΘΩΠΑΝΤΑΚΑΙΜΗΕΞΕΣΤΩΜΗ..ΕΕΤΕΡΟΙΣΕΓΚ
ΑΛΕΣΑΙΠΕΡΙΤΩΓΚΑΤΑΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝΓΕΓΕΝΗΜΕΝΩΝΜΗΤΕ

43 ΔΙΑΔΙΚΗΣΜΗΤΕΚΑΤΑΛΛΟΝΤΡΟΠΟΜΜΗΘΕΝΑΕΙΔΕΜΗ..ΑΝΤΟΕΠΙΦ...ΟΜΕ..ΟΝΕΓΚΛΗΜΑΑΚΥ
ΡΟΝΕΣΤΩΔΕΔΟΣΘΑΙΔΕΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΤΟΙΚ...

44 ΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΠΟΛΙΤΕΙ..ΝΕΝΣΜΥΡΝΗΙΕΦΙΣ
ΗΙΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΟΜΟΙΩΣΔΕΔΕ......

45 ..ΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ.... ΙΚΟΥΣΙΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΟΙΑΝΩΣΙΝ..ΛΕΥΘΕΡΟΙΤΕΚ
ΑΙΕΛΛΗΝΕΣΑΝΕΝΕΓΚΑΤΩΣΑΝΔΕΤΟΥΣΜΕΓΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜ....

46 ..ΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΙΠΠΕΩ....ΕΚΑΙΠΕΖΩΝΤΩΝΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΓΚΑ..ΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝΟΙΟΝΤΕΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΤΩΝΤΑΓΜΑΤΩΝΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΩΝΔΕΑΛ....

47 ΟΙΚΗΤΩΝΤΗΓΓΡΑΦ....ΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΥΠΟΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΩ.. ΑΝΔΡΕΣΟΤΑ
ΝΔΕΤΙΘΩΝΤΑΙΤΟΥΣΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜΟΥΣΟΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΚΑΙΟΙ

48 ..ΝΔΡΕΣΟΙΑ...ΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΤΗΓΓΦΑΦΗΝΤΩΝΑΛΛΩΝΟΙΚΗΤΩΝΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝ....ΤΟΥΣΟΙΕΞ
ΕΤΑΣΤΑΙΕΠΙΤΟΥΜΗΤΡΩΙΟΥΙΕΡΟΙΣΝΕΟΚΑΥΤΟΙ......

49 ....ΤΕΙΣΗΜΗΝΑΠΟΤΟΥΒΕΛΤΙΣΤΟΥΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝΑΙΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝΟΝΤΩΝΤΩ...., ΑΡΑΥΤ
ΟΙΣΚΑΤΟΙΚΩΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙ.................

50 ΥΠΑΙΘΡΑΤΑΣΣΟΜΕΝΩΝΤΟΥΣΔΕΑΝΔΡΑΣΤΟΥΣ....ΑΦΕΡΟΝΤΑΣΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝ ..:. ....
....

51 ΟΙΚΟΥΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΟΝΤΩΝΕΛΕΥΘΕΡΩΝΚΑΙΕΛΛΗΝΩΝΤΑΣΔΕΑΝΕΝΕΧ..........
....ΕΞΕΤΑΣΤΑΙΠΑΡΑΔΟΤΩΣΑΝΤΩΙΓΡΑΜΜΑ.....ΛΑΚΙΤΗΣ

52 ΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΟΔΕΘΕΣΘΩΕΙΣ....... ΣΙΟΝΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΤΩΣΑΝΔΕΟ...... ΛΙΕΙΣΤΑΣΦ
ΥΛΑΣΤΑΑΝΕΝΕΧΘΕΝΤΑΟΝΟΜΑΤΑΠΑΝΤΑΚΑΙΑΝΑ

53 ΓΡΑΨΑΤΩΣΑΝΕΙΣΤΑΚΛΗΡΩΤΗΡΙΑΚΑΙΕΣΤΩΜΕΤΟΥΣΙΑΤΟΙΣΑΝΑΓΡΑΦΕΙΣΙΝΕ......... ΩΤΗΡΙΑ
ΠΑΝΤΩΝΩΓΚΑΙΤΟΙΣΛΟΙΠΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΜΕΤΕΣΤΙΝ

54 ΧΡΗΣΘΩΣΑΝΔΕΟΙΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΕΡΙΤΩΝΣΥΝΑΛΛ.......ΩΝΚΑΙ
ΤΩΝΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝΤΩΜΠΡΟΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΝΟΜΟΙΣ

55 ΤΟΙΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΔΕΧΕΣΘΩΣΑΝΔΕΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΟΤΗΣΠΟΛΕΩΣ....ΟΜΟ
ΝΚΑΙΑΡΧΟΝΤΑΔΕΟΝΑΝΑΠΟΣΤΕΛΛΗΙΟΔΗΜΟΣΚΥΡΙΕΥΣΟΝΤΑΤΕΤ

56 ΩΓΚΛΕΙΔΩΝΚΑΙΕΣΟΜΕΝΟΝΕΠΙΤΗΣΦΥΛΑΚΗΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΟΝΤΑΤΗΜΠΟΛΙ
ΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΠΑΡΑΔΕΞΟΝΤΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΔΟ

57 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΚΑΙΕΙΣΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΝΤΟΙΣΑΠΟΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΟΙΣΤΩΝΕΚΜΑΓΝΗΣ
ΙΑΣΟΙΚΙΑΣΚΑΙΝΩΝΟΣΩΝΑΝΤΩΙΔΗΜΩΙΔΟΞΗΙΑΦΟΥΑΓΧΡΟΝΟΥΗΟΜΟΛΟ

58 ΓΙΑΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΘΗΕΙΣΕΞΑΜΗΝΟΝΜΙΣΘΟΥΣΘΩΔΕΟΤΑΜΙΑΣΤΩΝΟΣΙΩΜΠΡΟΣΟΔΩΝ.. Α
ΣΟΙΚΙΑΣΜΕΤΑΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΚΑΙΤΟΑΝΗΛΩΜΑΙΔΙΔΟΤΩΑΠΟΤΩΝΤΗ..

59 ΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΟΜΟΣΑΙΔΕΤΟΥΣΜΕΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΩΝΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙ
ΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙΠΕΖΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑ..

60 ΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΝΔΕΤΟΝΟΡΚΟΝΟΜΝΥΩ
ΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗ.

61 ΜΗΤΕΡΑΤΗΝΣΙΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΠΟΛΛΩΤΟΝΕΜΠΑΝΔΟΙΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣΠΑΝΤΑ
ΣΚΑΙΠΑΣΑΣΚΑΙΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΤΥΧΗΝΕΜΜΕΝΩΕΝ

62 ΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΑΙΠΡΟΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓΧΓΟΝΟΝ.. ΑΙΔΙΑΤ
ΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙ

63 ΚΑΙΤΗΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΠΟΛΕΙΚΑΙΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΩΚ
ΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΑΠΟΔΩΣΩΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΟΥΘΕΝ

64 ΠΑΡΑΒΗΣΟΜΑΙΤΩΝΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΟΥΔΕΜΕΤΑΘΗΣΩΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕΓΡΑΜ..ΕΝ
ΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΡΟΠΩΙΟΥΤΕΜΗΧΑΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙΠΟΛΙΤΕΥΣΟΜΑΙΜΕΘΟ

65 ΜΟΝΟΙΑΣΑΣΤΑΣΙΑΣΤΩΣΚΑΤΑΤΟΥΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΝΟΜΟΥΣΚΑΙΤΑΨΗΦΙΣΜΑΤΑΤΟΥΔ..ΜΟΥ
ΚΑΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΑΥΤΟΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΚΑΙΤΑΛΛΑΤΑ

67 ΕΠΙΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΥΠΟΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟΘΥΜΙΑΣΕ
ΜΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙΕΠ.:

68 ΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟ.... ΤΗΙΠ
ΟΛΕΙΗΤΟΙΣΧΩΡΙΟΙΣΤΟΙΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΗΤΗΝΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΗΤΗΝΙΣΟ

69 ΝΟΜΙΑΝΚΑΤΑΛΥΟΝΤΑΜΗΝΥΣΩΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΙΒΟΙΗΘΗΣΩΑΓΩ....,..ΕΝΟΣ
ΜΕΤΑΠΑΣΗΣΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΟΥΚΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝ

70 ΕΜΑΥΤΟΥΕΥΟΡΚΟΥΝΤΙΜΕΝΜΟΙΕΥΕΙΗΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΓΕ.... ΩΙΕΞ
ΕΜΟΥΟΜΟΣΑΙΔΕΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΤΟΝΟΡΚΟΝ

71 ΤΟΝΔΕΟΜΝΥΩΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗ..... Α
ΤΗΝΣΙΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΦΡΟΔΙΤΗΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΑΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣ

72 ΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΕΜΜΕΝΩΕΝΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΘΑΠΡΟΣΤΟΥΣ.....ΑΓΝΗΣ
ΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΟΥΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣ

73 ΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟ.....ΤΕΥΜ
ΑΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΟΥΘΕΝΠΑΡΑΒΑΙΝΩΝΤΩΓΚΑΤΑΤΗΜΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

74 ΟΥΔΕΜΕΤΑΤΙΘΕΙΣΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΕΧΝΗΙΟΥΤΕ...... ΝΗΙΟΥ
ΔΕΜΙΑΙΚΑΙΕΥΝΟΗΣΩΚΑΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΚΑ

75 ΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΟΙΚΟ....... .ΜΑΓΝ
ΗΣΙΑΙΟΣΟΙΕΙΣΙΝΕΛΕΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΚΑΙΠΟΙΗΣΟΜΑΙΑΥΤΟΥΣ

76 ΠΟΛΙΤΑΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΕΓΓΟΝΟΥΣΑΥΤΩΝΕΦΙΣΗΙΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙ......ΚΑ
ΙΕΙΣΦΥΛΑΣΑΥΤΟΥΣΕΠΙΚΛΛΗΡΩΣΑΣΚΑΤΑΧΩΡΙΩΕΙΣΗΝΑΝΕΚΑΣΤΟΙΛΑΧΩΣΙΝ

77 ΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙΕΠΙΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔ.... ΑΜΙΝ
ΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΑΥΤΟΙΣΗΕΚΓΟΝΟ...

78 ΑΥΤΩΝΗΤΟΙΣΥΠΑΡΧΟΥΣΙΝΑΥΤΩΝΜΗΝΥΣΩΩΣΑΝΤΑΧΙΣΤΑΔΥΝΩΜΑΙΚΑΙΒΩΙΗΩ..... ΜΕΤΑΦ
ΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΜΕΤΟΥΣΙΑΝΑΥΤΟΙΣΔΩΣΩΤΩΝΤΕΑΡΧΕΙΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛ...

79 ΤΩΝΚΟΙΝΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΩΝΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΠΟΛΙΤΑΙΜΕΤΕΧΟΥΣΙΝΕΥΟΡΚΟΥ......ΜΟΙΕΥΕΙΗΕΦ
ΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΓΕΝΕΙΤΩΙΕΞΕΜΟΥΑΠΟΔΕΙΞ...

80 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΕΚΑΙΟΙΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΔΡΑΣ......................ΑΝΕΚΑΤΕΡΟ
ΙΥΠΟΛΑΝΒΑΝΩΣΙΝΙΚΑΝΟΥΣΕΙΝΑΙΤΟΥΣΟΡΚΙΟΥΝΤΑΣΤΟΠΛΗΘΟΣ

81 ΤΩΝΤΕΕΝΣΜΥΡΝΗΙΚΑΙΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΔΕ .... ΝΤΕΣΤΗΙΠΡΟΤΕΡΟΝ
ΗΜΕΡΑΙΕΝΔΗΜΕΙΝΤΟΥΣΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΩΣΤΟΥΟΡΚΟΥΣΥΝ...

82 ΛΕΣΘΗΣΟΜΕΝΟΥΤΟΥΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ....ΚΙΖΕΤΩΣ...................ΟΝΟΙΜΕΝΕΚΜΑΓ
ΝΗΣΙΑΣΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΟΙΔΕΕΞΣΜΥΡΝΗΣΤΟΥΣΕΜ

83 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΑΔΕΙΕΡΕΙΑΤΑΕΙΣΤΑ... ΚΩΜΟΣΙΑΕΝΣΜΥΡΝ............... ΛΙΝΟΣΑΦΩΝΑΝΨΗΦΙ
ΣΗΤΑΙΟΔΗΜΟΣΕΝΔΕΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΤΑΜΙΑΙΟΙΣΑΝΤΟΠΛΗΘΟΣΕ

84 ΤΑΞΗΙΑΝΑΓΡΑΨΑΤΩΣ.....ΔΕΚΑΙΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΕΝΣΤΗΛ.................ΕΤΩΣΑΝΣΜΥ
ΡΝΑΙΟΙΜΕΝΕΝΤΩΙΤΗΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΙΕΡΩΙΚΑΙ

85 ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΗΙΠΡΟΣΤΩΙΜΑΙΑΝΔΡΩΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔ. ....ΝΗΣΙΕΡΩΙΟΙΔΕΕ
ΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΕΝΤΕΤΗΙΑΓΟΡΑΙΠΑΡΑΤΟΝΒΩΜΟΝΤΟΥ

86 ΔΙΟΝ....ΟΥΚΑΙΤΑΣΤΩΝΒΑΣΙΛΕΩΝΕΙΚΟΝΑΣΚΑΙΕΜΠΑΝΔΟΙΣΕ............... .ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΚΑΙΕΓΓΡΥΝΕΩΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΑΓΡΑΨΑΤΩΔΕΚΑΙΟΓΡΑΜ

87 ΜΑΤΟΦΥΛΑΞΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΑΑΝΤΙΓΡΑΦΑΤΗΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣ........ΟΣΙΟΝΣΥΝ
ΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣΑΝΔΕΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΤΗΜΜΕΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝ

88 ΟΥΣΑΝΑΠΟΔΕΙΞΗΙΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΙΣΤΕΕΑΥΤΩΝΔΑΚΤΥΛΙΟΙΣΚ.... ΥΠΑΡ
ΧΟΝΤΙΚΟΙΝΩΙΤΗΝΔΕΕΙΣΜΑΓΝΗΣΙΑΝΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣΑΝΣΜΥΡΝΑ...

89 ΟΙΤΕΣΤΡΑΤΗΓΟΙΚΑΙΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΤΩΙΤΕΤΗΣΠΟΛΕΩΣΔΑΚΤΥΛΙΩΙΚΑΙΤΟΙΣΑΥΤΩΝΤΑΥΤ
ΑΔΕΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΤΟΙΣΠΛΗΘΕΣΙΝΣΥΝΤΕΤΕΛΕΙΣΘΑΙΤΥΧΗΙΤΗΙΑΓΑΘΗΙ

90 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩΜΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΝΟΩΝΟΔΗΜΟΣΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝΤ
ΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝΔΙΕΤΕΛΕΙΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΤΗΝ ΤΕΒΑΣΙΛΕΙΑΝ

91 ΑΥΤΟΥΣΥΝΑΥΞΩΝΚΑΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΔΙΑΤΗΡΩΝΚΑΘΟΣΟΝΗΝΔΥΝΑΤΟΣΚΑΙΠΟΛΛΑΜΕΝΠΕ
ΡΙΕΙΔΕΝΑΠΟΛΛΥΜΕΝΑΚΑΙΚΑΤΑΦΘΕΙΡΟΜΕΝΑΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΠΟΛΛΟΥΣΔΕΥΠΕΜΕΙΝ.

92 ΚΙΝΔΥΝΟΥΣΕΝΕΚΕΝΤΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥΚΟΝΚΑΙ
ΝΥΝΦΙΛΟΤΙΜΟΥΜΕΝΟΣΑΥΤΩΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙΚΑΙΣΥΝΕΧΕΙΝΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚΑΘΟΣΟΝ

93 ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΝΕΣΤΙΝΤΗΝΤΕΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟ
ΥΣΙΠΠΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΠΕΖΟΥΣΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΟΙΚΟΥΝΤΑΣΕΜΜΑ

94 ΓΝΗΣΙΑΙΣΥΝΤΕΘΕΙΤΑΙΦΙΛΙΑΝΙΝΑΔΙΑΦΥΛΑΣΣΩΣΙΝΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΩ
ΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΝΟΜΙΖΩ..ΔΕ..ΝΑΓΚΑΙΟΝΕΙΝΑΙΤΗΙΠΟΛΕΙΠΑΡΑΛΑΒΕΙΝΚΑΙΤΟ

95 ΧΩΡΙΟΝΠΑΛΑΙΜΑΓΝΗΣΙΑΝΚΑΙΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΔΙΑΥΤΟΥΙΝΑΚΑΙΤΟΥΤΟΥΠΑΡ
ΑΛΗΦΘΕΝΤΟΣΥΠΟΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΝΔΙΑΜΕΝΗΙΠΑΝΤΑΤΑΣΥΝΕΓΓΥ.

95 ΠΡΑΓΜΑΤΑΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΔΙΕΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΟΙΚΟΥΝΤΑΣΕΝΤΩΙΧΩΡΙΩ
ΙΚΑΙΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝΑΥΤΟΥΣΑΙΡΕΣ ...... ΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥΚΟΝ

97 ΚΑΙΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙΤΑΣΚΛΕΙΔΑΣΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΙΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑ..
ΑΔΕΞ..ΣΘΑΙΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΑΝΜΕΤΑΥΤΩΝΤΟΧΩΡΙΟΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙ

93 ΣΕΛΕΥΚΩΙΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΑΝΤΩΝΑΥΤΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥΤΟΙΣΠΑΡΑ ΤΗΣ
ΠΟΛΕΩΣΠΑΝΤΑΤΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΚΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΟΙΔΕΟΙΚΟΥΝΤΕΣΕΝΤΩΙ

99 ΧΩΡΙΩΕΛΟΜΕΝΟΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥΚΟΝΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΠΡΟΘΥΜΙ
ΑΣΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟΤΑΞΙΟΥΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΑΣΤΕΚΛΕΙΔΑΣΠΑΡΑΔΕΔΩΚΑΣΙ

100 ΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΩΙΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝ ΤΗΝΠΑΡΑ ΤΗΣΠΟ
ΛΕΩΣΠΑΡΕΔΕΞΑΝΤΟΕΙΣΤΟΧΩΡΙΟΝΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑΙΠΟΛΙΤΑΣΤΕΕΑΥΤΟΥΣΕΙΝ.

101 ΚΑΙΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΑΑΥΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΥΠΑΡΧΕΙΚΑΙΤΟΥΣΤΕΚΛ
ΗΡΟΥΣΑΥΤΩΝΤΟΥΣΔΥΟΟΝΤΕΟΘΕΟΣΚΑΙΣΩΤΗΡΑΝΤΙΟΧΟΣΕΠΕΧΩΡΗΣΕΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕ
ΡΙΟ..

102 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣΓΕΓΡΑΦΗΚΕΝΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΑΔΕΚΑΤΕΥΤΟΥΣΚΑΙΕΑΝΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗΗ..ΩΡΑΗ
ΝΕΧΟΥΣΙΝΟΙΠΡΟΤΕΡΟΝΟΝΤΕΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΤΗΙΠΟΛΕΙΤΗΙΗΜΕΤΕΡΑΙ

103 ΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΟΥΣΤΡΚΙΣΚΛΗΡΟΥΣΔΩΡΕΑΝΚΑΙΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝΑΥΤΟΙΣΜΕΝΕΙΝΤΗΝ
ΝΥΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΚΑΙΟΣΟΙΑΥΤΩΝΑΚΛΗΡΟΥΧΗΤΟΙΔΟΘΗΝΑΙΑΥΤΟΙΣΚΛΗΡΟ..

104 ΙΠΠΙΚΟΝΔΩΡΕΑΝΤΩΝΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΩΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΤΙΜΩΝΙΚΑ..ΤΟΙΣΠΕ
ΖΟΙΣΤΟΙΣΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙΣΥΠΟΤΙΜΩΝΑΤΟΙΣΑΠΟΤΑΧΘΕΙΣΙΝΑΠΟΤΗΣΦΑΛΑΓΓΟ..

105 ΕΠΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΤΗΝΤΕΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝ.. ΑΙΤΟΙΣΑΛ
ΛΟΙΣΥΠΑΡΧΕΙΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΟΥΣΕΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΩΜΑΝΕΙΚΑΙΤΟΙΣ

106 ΠΕΡΣΑΙΣΤΟΙΣΥΠΟΩΜΑΝΗΝΚΑΙΤΟΙΣΑΠΟΣΜΥΡΝΗΣΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΙΝΕΠΙ ΤΗΝ..ΥΛΑΚΗΝΤ
ΟΥΧΩΡΙΟΥΜΕΝΕΚΛΕΙΤΕΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΥΤΟΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙΣΤΗΝΔΕΠΟΛΙΤΕΙ....

107 ΚΑΙΤΑΛΛΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΕΨΗΦΙΣΤΑΙΚ....ΠΡΟΝΟΗ
ΣΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΟΠΩΣΑΥΤΟΙΣΔΙΔΩΤΑΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΤ..ΤΕΜΕΤΡΗΜΑΤΑΚΑΙΤΑΟΨΩΝΙΑ

108 ΤΑΛΛΑΟΣΑΕΙΩΘΕΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΔΙΔΟΣΘΑΙΑΥΤΟΙΣΤΟΔΕΨΗΦΙΣΜΑΤΟΔΕΑΝ....ΡΑΨΑΙΕΙ
ΣΤΑΣΣΤΗΛΑΣΤΑΣΑΝΑΤΕΘΗΣΟΜΕΝΑΣΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΥΠΟΤΕΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙ.....

109 ΕΚΓΜΕΓΝΗΣΙΑΣΑΝΑΓΕΓΡΑΦΘΑΙΔΕΑΥΤΟΚΑΙΕΝΤΟΙΣΔΗΜΟΣΙΟΙΣ.

Eadem, charactere communi, cum verſione. Hiatus vero & lacunæ, conjectura, juſtis ſpatiorum menſuris, fugientium elementorum reliquiis, & circumſtante vocabulorum textu nixâ, ſupplentur.

Smyrnæorum Decretum Fœderi prævium.

ΕΔΟΞΕΝ τῷ δήμῳ στρατηγῶν γνώμη. Ἐπειδὴ πρότερόντε καθ' ὃν καιρὸν ὁ βασιλεὺς Σέλευκος ὑπερέβαλεν εἰς τὴν Σελευκίδα, πολλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων περιστάντων τὴμ πόλιν ἡμῶν καὶ τὴν χώραν, διεφύλαξεν ὁ δῆμος τὴμ πρὸς αὐτὸν εὔνοιάν τε καὶ φιλίαν, οὐ καταπλαγεὶς τὴν τῶν ἐναντίων ἔφοδον, οὐδὲ φροντίσας τῆς τῶν ὑπαρχόντων ἀπωλείας, ἀλλὰ πάντα δεύτερα ἡγησάμενος εἶναι πρὸς τὸ διαμεῖναι ἐν τῇ αἱρέσει καὶ ἀντιλάβεσθαι τῶμ πραγμάτων κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καθ' ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπέστη. διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς Σέλευκος εὐσεβῶς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς διακείμενος, καὶ φιλοστόργως τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς, μεγαλόψυχος ὢν καὶ ἐπιστάμενος χάριτας ἀποδιδόναι τοῖς ἑαυτὸν εὐεργετοῦσιν, ἐτίμησεν τὴμ πόλιν ἡμῶν διάτε τὴν τοῦ δήμου εὔνοιαν καὶ φιλοτιμίαν ἣν ἐπεποίητο εἰς τὰ πράγματα αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸ τὸμ πατέρα αὐτοῦ Θεὸν Ἀντίοχον καὶ τὴμ μητέρα τὴν τοῦ πατρὸς Θεὰν Στρατονίκην ἱδρῦσθαι παρ' ἡμῖν, τιμωμένους τιμαῖς ἀξιολόγοις καὶ κοινῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ ἰδίᾳ ὑφ' ἑκάστου τῶμ πολιτῶν, καὶ ἐβεβαίωσεν τῷ δήμῳ τὴν αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν.

PLACUIT Populo, Ducum conſilio. Poſtquam nuper, quo tempore Seleucus Rex expeditionem fecit in Seleucidem, multis magniſq; periculis civitati noſtræ & territorio circumquaq; imminentibus, ſervaverit erga eum Populus benevolentiam & amicitiam, & , nec hoſtium impetu territus, nec rerum ſuarum cladem penſi habens, inprimis ante omnia optimum eſſe duxerit in hoc perſeverare propoſito, majeſtatiq; ejus pro viribus adeſſe ſicut ab initio ſuſceperat; unde etiam Rex Seleucus, Deorum cultui religioſe deditus, pius erga parentes, magnanimus, & ad beneficia benè de ſe merentibus rependenda alacris, honorem accumulavit civitati noſtræ, tum ob benevolentiam & ſtudium quo Populus ipſius majeſtatem affecerat, tum quod pater ejus, Deus Antiochus & mater patris, Dea Stratonice, conſecrati apud nos eſſent & honoribus egregiis honorati, tum publice à plebe, tũ privatim ab unoque civium; & ſtabilivit Populo libertatem & ſtatum popularem: quin

quin porro ſcripſit ad Reges, Principes, Civitates & Gentes, ſanciviſſe ſe non modo fanum Veneris Stratonicidis inſpoliatam fore, ſed & urbem item noſtram ſacram & inſpoliatam; & cum nunc etiam, ſimulac expeditionem fecerat Seleucus Rex in Seleucidem, Duces cupientes ut rerum ſtatus commode Regi firmaretur, miſerint ad Magneſiæ incolas & eos,qui in caſtris verſantur, equites & milites(amandato ex ipſis quodam Dionyſio qui invitaret eos ad amicitiam & belli ſocietatem cum Rege Seleuco ſervandam perpetuam) & promiſerint,ſi conſervarent, illius majeſtatem & eundem cum illo hoſtem & amicum æſtimarent,fore eis & à Populo & à Rege Seleuco omnimodum favorem & benevolentiam, & redditum eis iri beneficia ejuſmodi optione non indigna; Magneſii vero invitati, etiam & ipſi ad ſervandam Regi Seleuco & amicitiam & belli ſocietatem & conſervandam ejus majeſtatem proni, ea, quæ poſtulabantur à Ducibus,avidè amplexati ſint, polliciti eandem animi ſe habituros ſententiam cum populo noſtro ad omnia Seleuci Regis commoda, & miſerint ad nos Legatos, ex incolis ſcilicet Potamonem

ἔγραψεν δὲ καὶ πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ἀξιώσας ἀποδέξασθαι τό τε ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης ἄσυλον εἶναι, καὶ τὴμ πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄσυλον. Νῦν τε ὑπερβεβληκότος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σελευκίδα, οἱ στρατηγοὶ σπεύδοντες διαμένειν τῷ βασιλεῖ τὰ πράγματα συμφερόντως, διεπέμψαντο πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ πρὸς τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ στρατιώτας, καὶ ἀπεστεῖλαν ἐξ αὐτῶν ἕνα Διονύσιον τὸμ παρακαλέσοντα αὐτοὺς διαφυλάσσειν τὴμ φιλίαν καὶ συμμαχίαν βασιλεῖ Σελεύκῳ εἰς πάντα τὸγ χρόνον, ἐπαγγελλόμενοι, διατηρούντων αὐτῶν τὰ πράγματα καὶ τὸν αὐτὸν ἐχθρὸγ καὶ φίλον ἡγουμένων, ὑπάρξειν αὐτοῖς παρὰ τοῦ δήμου καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου πάντα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα καὶ ἀποδοθήσεσθαι χάριτας αὐτοῖς ἀξίας τῆς αἱρέσεως. Οἱ δὲ ἐμ Μαγνησίᾳ παρακληθέντες, καὶ αὐτοὶ ὄντες πρόθυμοι πρὸς τὸ διαφυλάσσειν τῷ βασιλεῖ τήν τε φιλίαν καὶ τὴν συμμαχίαν καὶ διατηρεῖν αὐτῷ τὰ πράγματα, τά τε ἀξιωθέντα ὑπὸ τῶν στρατηγῶν φιλοτίμως ἀπεδέξαντο καὶ ἐπαγγέλλονται τὴν αὐτὴν ἕξειν αἵρεσιν τῷ δήμῳ τῷ ἡμετέρῳ εἰς πάντα τὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφέροντα, καὶ ἀπεστάλκασιν πρὸς ἡμᾶς πρεσβευτὰς ἐγ μὲν τῶν κατοίκων Ποτάμωνα

καὶ

καὶ Ἱεροκλῆν, ἐκ δὲ τῶν ὑπαίθρων Δάμωνα καὶ Ἀπολλωνικέτην τοὺς ἀπολεξομένους τε ἡμῖν καὶ διοίσαντας τὴν ὁμολογίαν καθ' ἣν ἀξιοῦσιν συνθέσθαι τὴμ πρὸς ἑαυτοὺς φιλίαν. Ἐπαχθέντες δὲ καὶ οἱ πρεσβευταὶ ἐπὶ τὸν δῆμον συνλελαλήκασιν ὑπὲρ ἁπάντων ἀκολούθως τοῖς ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένοις Ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι, τήν τε φιλίαν συντίθεσθαι πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφέρουσιν, καὶ ἀποδεῖξαι πρὸς αὐτοὺς πρεσβευτὰς τρεῖς οἵτινες τὴν ὁμολογίαν τε ἥτις ἂν δόξῃ τῷ δήμῳ ἀνοίσουσιν αὐτοῖς καὶ περὶ τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ διαλεγήσονται, καὶ παρακαλέσουσιν αὐτοὺς δέχεσθαί τε καὶ συντελεῖν τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα. Καὶ ἐάμπερ δέξωνται οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ, ὁρκισάτωσαν αὐτοὺς οἱ ἀποδειχθησόμενοι πρεσβευταὶ τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένον. Προσδεξαμένων δὲ ταῦτα τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ καὶ συνσφραγισαμένων τὴν ὁμολογίαν καὶ ὀμοσάντων καὶ ἐπανελθόντων τῶν πρεσβευτῶν, συντελείσθω καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα· καὶ τὸ ψήφισμα τόδε ἀναγραφήτω κατὰ τὸν νόμον, ἀναγραφήτω δὲ καὶ εἰς στήλας εἰς ἃς καὶ ἡ ὁμολογία ἀναγραφήσεται. Καλεσάτωσαν δὲ οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς καὶ τοὺς πρεσβευτὰς, τοὺς παραγενομένους ἐκ Μαγνη-

& Hieroclem, ex iis vero, qui in caſtris verſantur, Damonem & Apollonicetem, qui nobiſcum tractarent & apportarent Fœdus, juxta quod poſtulant iniri ſecum amicitiam; Legati vero introducti ad populum colloquium habuerint ſuper omnia ſigillatim, prout in Fœdere ſunt conſcripta, cum Bona Fortuna cenſeri, ut amicitia contrahatur cum Magneſiis in omni quod Seleuco Regi commodum fuerit, & ut deſignentur ad eos Legati tres, qui Fœdus quod populo placuerit apportabunt illis, & de iis, quæ in eo ſcripta ſunt, diſceptabunt, & eos invitabunt ad ea adprobanda & perimplenda quæ in Fœdere conſcripta. Poſtquam autem hæc amplexati fuerint Magneſii, & Fœdus ſigillaverint, & juraverint, & Legati redierint, perimplentor item reliqua omnia quæ in Fœdere conſcripta. Hoc ipſum porro Decretum, ut lex exigit, perſcribitor. Perſcribitor etiam in columnis, quibus ipſum Fœdus perſcribetur. Invitanto autem menſtrui Senatus ſacrificuli etiam Legatos, qui è Magneſia advenerunt, in

Pri-

Prytanium ad ſacras epulas. Deſignatis vero Legatis præbeto commeatum Callinus, ærarii præfectus, ex *publico* in tot dies quot populus ſtatuerit, de proventibus urbis. Dies ſtatuti ſunt quinque. Deſignabantur Legati, Phanodemus Mic.....:.... F. Dionyſius Dionytæ F. & Parmeniſcus F. Pytheæ.

σίας, ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον. Τοῖς δὲ ἀποδειχθεῖσιμ πρεσβευταῖς δότω μεθόδιον Καλλῖνος ὁ ταμίας τὸ ἐκ τοῦ κοινοῦ, ἐφ᾽ ἡμέρων ὅσων ἂν ὁ δῆμος τάξῃ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων. Ἡμέραι ἐτάγησαμ πέντε, Πρεσβευταὶ ἀπεδείχθησαν Φανόδημος Μικ......... Διονύσιος Διονυτᾶ, Παρμένισκος Πυθέου.

Smyrnæorum & Magnetum Fœdus.

PONTIFICE Hegeſia, Stephanophoro autem Pythodoro, menſe Lenæone, tum Bona Fortuna, Hiſce conditionibus amicitiam inierunt Smyrnæi & Magneſiæ incolæ, cum equites & pedites qui in urbe ſunt, tum qui in caſtris, & habitatores ceteri. Civitate donarunt Smyrnæi Magneſiæ incolas, tum qui in urbe ſunt equites & pedites, & qui in caſtris, tum qui urbe habitant; ob quam rem, belli ſocietatem & benevolentiam erga Regis Seleuci majeſtatem ſtudioſiſſimè obſervabunt Magnetes Regi Seleuco idque perpetuo, & quæcunque acceperunt à Rege Seleuco, ea tuebuntur pro viribus ſuis, & reddent Regi Seleuco.

ΕΠΙ ἱερέως Ἡγησίου, στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου, μηνὸς Ληναιῶνος, ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπὶ τοῖς δὲ συνέθεντο τὴμ φιλίαν Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι, οἵ τε κατὰ πόλιν ἱππεῖς καὶ πεζοὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ οἱ ἄλλοι οἰκηταί. καὶ τὴμ πολιτείαν ἔδωκαν Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκοις τοῖς τε κατὰ πόλιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς οἰκοῦσι τὴμ πόλιν, ἐφ᾽ ὅτῳ τὴμ μὲν συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν εἰς τὰ πράγματα τοῦ βασιλέως Σελεύκου διατηρήσουσιν οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ μετὰ πάσης προθυμίας εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, καὶ ὅσα παρείληφαν παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου, φυλάξαντες, εἰς δύναμιν εἶναι τὴν αὐτῶν, ἀποδώσουσιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ.

κω. Πολιτεύσονται δὲ μετὰ Σμυρναίων κατὰ τοὺς τῆς πόλεως νόμους ἀστασιάστως, τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγούμενοι Σμυρναίοις. Ὀμοῦνται δὲ καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ Σμυρναίοις, καὶ Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ, ἑκάτεροι αὐτῶν, τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ὑπογεγραμμένον. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ὅρκων, τὰ μὲν ἐγκλήματα αὐτοῖς τὰ γεγενημένα κατὰ τὸμ πόλεμον ἤρθω πάντα, καὶ μὴ ἐξέστω μηδὲ ἑτέροις ἐγκαλέσαι περὶ τῶγ κατὰ τὸμ πόλεμον γεγενημένων, μήτε διὰ δίκης μήτε κατ᾽ ἄλλον τρόπομ μηθένα. Εἰ δὲ μή, πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον ἔγκλημα ἄκυρον ἔστω. Δέδοσθαι δὲ τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκοις, τοῖς τε κατὰ πόλιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθροις, πολιτείαν ἐν Σμύρνῃ ἐφ᾽ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Ὁμοίως δὲ δέδοσθαι τὴμ πολιτείαν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκοῦσιν ἐμ Μαγνησίᾳ, ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες. Ἀνενεγκάτωσαν δὲ τοὺς μὲγ καταλοχισμοὺς τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ ἱππέων τε καὶ πεζῶν τῶν τε κατὰ πόλιγ καὶ τῶν ὑπαίθρων, οἱ ὄντες γραμματεῖς τῶν ταγμάτων, ἐπὶ τὸν δῆμον. Τῶν δὲ ἄλλων οἰκητῶν τὴν γραφὴν οἱ ἀποδειχθέντες ὑπὸ τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκων ἄνδρες. Ὅταν δὲ τίθωνται τοὺς καταλοχισμοὺς οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ἀποδειχθέντες τὴγ γραφὴν τῶν ἄλλων οἰκητῶν, ὁρκισάτωσαν αὐτοὺς οἱ ἐξετασταὶ ἐπὶ τοῦ

Gubernabuntur autem cum Smyrnæis juxta leges civiles à diſſidio vacantes, & eoſdem amicos & inimicos cum Smyrnæis habebunt. Smyrnæis vero jurabunt Magneſii, & Magneſiis Smyrnæi alterutrinque, jusjurandum in Fœdere ſubſcriptum. Præſtitis autem juramentis, controverſiæ illis natæ tempore belli univerſæ perimantur. Neque alterutris liceat controverſiam movere de iis quæ tempore belli facta ſunt, neque in forma judicii, neque ullo alio modo. Et ſi qua forte emerſerit, plane irrita ſit. Dari vero eis qui in Magneſia ſunt incolis, tam ſcilicet, qui in urbe ſunt, equitibus & peditibus quam qui in caſtris verſantur, jus civitatis in Smyrna æquale nec diſſimile reliquorum civium juri. Similiter dari jus civitatis etiam reliquis qui in Magneſia habitant, quotquot nimirum liberi ſunt & Græci. Exhibento autem populo cohortes eorum qui in Magneſia ſunt, tam equitum quam peditum, ſive in urbe ſive in caſtris, ii qui ſunt agninum Scribæ. Reliquorum habitatorum deſcriptionem exhibento Viri à Magneſiæ incolis deſignati. Cum vero repræſentant cohortes Scribæ, & Viri deſignati deſcriptionem ceterorum incolarum, adjuranto

eos Quæſitores ſuper ardentibus Fani Magnæ Matris victimis, Scribas nempe ſe optima fide edidiſſe deſcriptionem eorum qui apud ſe fuerint incolarum, equitum ſc. & peditum, tam in urbe quā in caſtris diſpoſitorum. Viros autem qui ceterorum deſcriptionem retulerint adjuranto, ſe ſimiliter edidiſſe ceterorum deſcriptionem qui Magneſiam incolunt & ſunt liberi & Græci. Exhibitas autem deſcriptiones *Q*uæſitores tradunto actorū Senatus Populiq; cuſtodi. Is publico archivo reponito. Sorte vero cooptanto Quæſitores in tribus edita nomina, & deſcribunto in ſortium tabulas. *Q*uin participes ſint ii, qui præſcripti fuerint in ſortium tabulis, rerū omnium quarū participes ſunt reliqui cives. Utantor autem, poſtquā civiū numero adſcripti fuerint, etiam in Magneſia, in contractibus & actionibus quæ ad Smyrnæos ſpectant, legibus Smyrnæorum. Admittunto etiam Magneſii, numiſma civitatis ut legitimum. Excipiunto item Præfectum quem miſerit Populus, qui ſcilicet clavibus potietur, & præſidio erit Civitati, eamque tuebitur Regi Seleuco. Præbento Smyrnæi pro habitaculis, iis qui è Magneſia emittuntur, ædes (quibus Lectorum numerus ſit pro

μητρῴου ἱεροῖς νεοκαύτοις, τοὺς μὲγ γραμματεῖς ἦμην ἀπὸ τοῦ βελτίστου ἀνενηνοχέναι τὴγ γραφὴν τῶν ὄντων παρ' αὐτοῖς κατοίκων, ἱππέων καὶ πεζῶν τῶν τε κατὰ πόλιν καὶ τῶγ κατ' ὕπαιθρα τασσομένων· τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς ἀναφέροντας τὴγ γραφὴν τῶν ἄλλων οἰκητῶν, ὁμοίως ἀνενηνοχέναι τὴγ γραφὴν τῶν ἄλλων οἰκούντων ἐμ Μαγνησίᾳ καὶ ὄντων ἐλευθέρων καὶ Ἑλλήνων. Τὰς δὲ ἀνενεχθείσας γραφὰς οἱ ἐξετασταὶ παραδότωσαν τῷ γραμματοφύλακι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. Ὁ δὲ θέσθω εἰς τὸ δημόσιον. Ἐπικληρωσάτωσαν δὲ οἱ ἐξετασταὶ εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα πάντα, καὶ ἀναγραψάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια. Καὶ ἔστω μετουσία τοῖς ἀναγραφεῖσιν εἰς τὰ κληρωτήρια πάντων ὧγ καὶ τοῖς λοιποῖς πολίταις μέτεστιν. Χρήσθωσαν δὲ οἱ πολιτογραφηθέντες, καὶ ἐμ Μαγνεσίᾳ, περὶ τῶν συναλλαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων τῶμ πρὸς Σμυρναίους, τοῖς νόμοις τοῖς Σμυρναίων. Δεχέσθωσαν δὲ καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ τῆς πόλεως ἔννομον. Καὶ ἄρχοντα δὲ ὃν ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος κυριεύσοντά τε τῶν κλείδων καὶ ἐσόμενον ἐπὶ τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως, καὶ διατηρήσοντα τὴμ πόλιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ παραδέξονται οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ. Δότωσαν δὲ Σμυρναῖοι καὶ εἰς κατασκήνωσιν τοῖς ἀποσκευαζομένοις τῶν ἐκ Μαγνησίας, οἰκίας, κλινῶν ὅσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ,

ἀφ

ἀφ' οὗ ἂγ χρόνου ἡ ὁμολογία συνσφραγισθεὶς ἑξάμηνον. Μισθούσθω δὲ ὁ ταμίας τῶμ ὁσίωμ προσόδων τὰς οἰκίας μετὰ τῶν στρατηγῶν· καὶ τὸ ἀνήλωμα διδότω ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων. Ὀμόσαι δὲ τοὺς μὲν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους τούς τε κατὰ πόλιν ἱππέων καὶ πεζῶν καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὑπαίθροις τασσομένους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς καταχωριζομένους εἰς τὸ πολίτευμα, τόνδε τὸν ὅρκον. Ὀμνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρειαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴν Μητέρα τὴν Σιπυληνὴν, καὶ Ἀπόλλω τὸν ἐμ Πάνδοις, καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας, καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Σελεύκου τύχην· ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἷς συντέθειμαι πρὸς Σμυρναίους εἰς ἅπαντα τὸγ χρόνον· καὶ διατηρήσω τήν τε συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τῇ Σμυρναίων πόλει. Καὶ ἃ παρείληφα παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου διατηρήσω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν, καὶ ἀποδώσω τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ. Καὶ οὐθὲν παραβήσομαι τῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν, οὐδὲ μεταθήσω ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ οὔτε τρόπῳ οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ. Καὶ πολιτεύσομαι μεθ' ὁμονοίας ἀστασιάστως κατὰ τοὺς Σμυρναίων νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου. Καὶ συνδιατηρήσω τήν τε αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν καὶ τ' ἄλλα τὰ ἐπικεχωρημένα Σμυρναίοις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου μετὰ πάσης προθυμίας ἐμ παντὶ καιρῷ. Καὶ οὔτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν οὐθένα, οὔτε ἄλλῳ ἐπιτρέψω οὐθενὶ κατὰ δύναμιν τὴν

arbitratu Populi) ab eo tempore quo Fœdus ſigillatum fuerit, in tempus ſemeſtre. Conducito autem publici ærarii Præfectus cum Ducibus ædes illas, datâ penſione ex urbis proventibus. Juranto vero qui Magneſiæ ſunt incolæ, tam equites & pedites in urbe & caſtris diſpoſiti quam ceteri in hanc adminiſtrationis formulam admiſſi, juramentum hujuſmodi. Juro per Terram, Solem, Martem, Minervam, Martiam Dianam, Matrem Sipylenem, Apollinem in Pandis, & reliquos Deos Deaſq; omnes & per Regis Seleuci Fortunam ; ſtabo pactis conventis quæ inivi cum Smyrnæis in perpetuum, & obſervabo belli ſocietatem & benevolentiam Regi Seleuco & Smyrnæorum Civitati. Et quæ accepi à Rege Seleuco tuebor pro viribus meis,& reddam regi Seleuco. Et nihil eorum quæ in Fœdere ſunt tranſgrediar, neque in pejus pervertam quæ in eo conſcripta ſunt, neque immutatione neque ullo commento. Vitam civilem inſtitutam animo concordi,à diſſidio vacans, juxta Smyrnæorum leges & decreta Populi ; & ſimul conſervabo Libertatem & Statū Popularem & cetera quæ indulta ſunt Smyrnæis à Rege Seleuco, ſumma animi promptitudine, idque perpetuo. Neque ipſe eorum quempiam injuriâ laceſſam, nec alteri cuipiam id facere permittam,

tam, pro viribus nempe meis. Et ſi quem inſidias aut Civitati aut Civitatis caſtellis ſtruentem animadverto, aut Libertatem & Statum Popularem impugnantem, indicabo populo *S*myrnæo, & opem certatim feram, idque ſummo ſtudio, neque eum deſeram, quantum in me fuerit. Si ſancte hæc ſervavero, bene mihi ſit; ſi pejeravero, exitium & mihimet ipſi & poſteris meis. Smyrnæi vero juranto iis, qui è Magneſia advenerint, juramentũ hujuſmodi. Juro per Terram, Solem, Martem, Minervam, Martiam, Dianam, Matrem Sipylenem, Venerem Stratonicidem, & reliquos Deos Deaſque omnes; ſtabo pactis conventis quæ inivimus cum Magneſiæ incolis, equitibus ſcilicet & peditibus tam in urbe quam in caſtris diſpoſitis & ceteris in hanc adminiſtrationis formulam admiſſis, in tempus perpetuum. Nihil tranſgrediar eorum quæ in Fœdere ſunt, neq; in pejus pervertam in illo conſcripta, neque arte, neque commento aliquo. Et benevolus ero Seleuco Regi & Magneſiæ incolis, tam iis qui in urbe quam qui in caſtris diſpoſiti ſunt, & ceteris, qui in Magneſia habitant, liberis ſcilicet & Græcis; & faciam eos omnes, itemque qui ex iis nati fuerint, cives pari undiquaq; cum ceteris civi-

ἐμήν. Καὶ ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα τῇ πόλει ἢ τοῖς χωρίοις τῆς πόλεως ἢ τὴν δημοκρατίαν ἢ τὴν ἰσονομίαν καταλύοντα, μηνύσω τῷ δήμῳ τῷ Σμυρναίων καὶ βοηθήσω ἀγωνιζόμενος μετὰ πάσης φιλοτιμίας· καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμαυτοῦ. Ευορκοῦντι μὲν μοὶ, εὖ εἴη· Ἐφιορκοῦντι δὲ, ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ. Ὀμόσαι δὲ καὶ Σμυρναίους τοῖς ἀπὸ Μαγνησίας τὸν ὅρκον τὸν δέ. Ὀμνύω διὰ Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴμ μητέρα τὴν Σιπυληνὴν, καὶ Ἀφροδίτην τὴν Στρατονικίδα καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας καὶ πάσας. ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἷς συντεθείμεθα πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους τούς τε κατὰ πόλιν ἱππεῖς καὶ πεζοὺς καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὑπαίθροις τασσομένους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς καταχωριζομένους εἰς τὸ πολίτευμα εἰς ἅπαντα τὸγ χρόνον, οὐθὲν παραβαίνων τῶγ κατὰ τὴμ ὁμολογίαν, οὐδὲ μετατιθεὶς ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ οὔτε τέχνῃ οὔτε μηχανῇ οὐδεμίᾳ· καὶ εὐνοήσω καὶ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τοῖς ἐκ Μαγνησίας κατοίκοις, τοῖς τε κατὰ πόλιν καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκοῦσιν ἐμ Μαγνησίᾳ, ὅσοι εἰσὶν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες· καὶ ποιήσομαι αὐτοὺς πολίτας πάντας καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτῶν ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Καὶ εἰς φυλὰς αὐτοὺς ἐπικληρώσας καταχωρίω εἰς ἣν ἂν ἕκαστοι λάχωσιν.

σιν· καὶ οὔτε αὐτοὺς ἀδικήσω αὐτῶν οὐθένα, οὔτε ἄλλῳ ἐπιτρέψω οὐθενὶ κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν· καὶ ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα αὐτοῖς ἢ ἐκγόνοις αὐτῶν ἢ τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῶν, μηνύσω ὡς ἂν τάχιστα δύνωμαι καὶ βοηθήσω μετὰ φιλοτιμίας· καὶ μετουσίαν αὐτοῖς δώσω τῶν τε ἀρχείων καὶ τῶν ἄλλων τῶν κοινῶν τῆς πόλεως ὧν καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται μετέχουσιν. Ευορκοῦντι μὲν μοὶ εὖ εἴη, ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ. Αποδειξάτωσαν δὲ Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἀπὸ Μαγνησίας ἄνδρας ἑκατέρωθεν ὅσους ἂν ἑκάτεροι ὑπολαμβάνωσιν ἱκανοὺς εἶναι τοὺς ὁρκιοῦντας τὸ πλῆθος τῶντε ἐν Σμύρνῃ καὶ τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ· οἱ δὲ προνοείτωσαν κελεύοντες τῇ προτέρῃ ἡμέρᾳ, ἐνδημεῖν τοὺς ἐν τῇ πόλει ὡς τοῦ ὅρκου συντελεσθησομένου τοῦ κατὰ τὴν ὁμολογίαν. Ορκιζέτωσαν δὲ τὸν ὅρκον τὸν ἄνω γεγραμμένον οἱ μὲν ἐκ Μαγνησίας ἀποδειχθέντες Σμυρναίους· οἱ δὲ ἐξ Σμύρνης τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ. Τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ ὁρκωμόσια ἐν Σμύρνῃ ἑτοιμαζέτω ὁ Καλλῖνος ἀφ' ὧν ἂν ψηφίσηται ὁ δῆμος. Εν δὲ Μαγνησίᾳ οἱ ταμίαι οἷς ἂν τὸ πλῆθος τάξῃ. Αναγραψάτωσαν καὶ τὴν ὁμολογίαν ἐν στήλαις ἑκάτεροι. Τὰς δὲ ἀνατιθέτωσαν Σμυρναῖοι μὲν ἐν τῷ τῆς Αφροδίτης Στρατονικίδος ἱερῷ, καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ

bus jure. Et in tribus eos ſorte diſtribuam, atque in eam admittam quam unuſquiſque ſortitus fuerit. Eorum neminem injuriâ laceſſam, neque alteri cuipiam id facere permittam pro viribus meis. Et ſi quem animadvertero ſive ipſis, ſive eis qui ex ipſis nati fuerint, aut poſſeſſionibus eorum inſidias ſtruentem, indicabo quam primum potero & ſtudioſe opem feram. Et participes eos faciã tum magiſtratuũ tum rerum ceterarũ in civitate publicarũ quarũ reliqui cives participes ſunt. Si hæc ſanćte ſervavero, bene mihi ſit; ſi pejeravero, exitium & mihimet ipſi & poſteris meis. Deſignanto porro tum Smyrnæi tum Magnetes alterutrinque quot idoneos fore alterutri exiſtimaverint ad plebem tum in Smyrna tum in Magneſia adjurandam. Hi vero pridie edićto caveant, ut in urbe hæc maneat donec juxta Fœdus juramentum perficiatur. Adjuranto autem jam deſcripto juramento ii quos deſignaverint Magnetes, Smyrnæos. A Smyrnæis vero deſignati, Magneſios. Vićtimas ad ſacra juramenti præſtanda in Smyrna præparet Callinus, unde decreverit populus. In Magneſia autem, præfećti quibus id præceperit plebs. Perſcribunto etiam Fœdus in columnis

(B 3)

nis utrique. Has vero conſecranto Smyrnæi tum in Veneris Stratonicidis fano, tum Magneſiæ ad Mæandrum in fano Dianæ Leucophryenæ. Qui vero Magneſiam incolunt, in foro ad aram Bacchi, & ad Regum ſtatuas, & in Pandis in fano Apollinis, & in Grynæo in Apollinis fano. Deſcribito autem actorum Senatus Populique cuſtos exemplaria Fœderis in Archivum publicum. Inſuper ſigillanto Fœdera; id ſcilicet quod ad Smyrnæos dabitur, ii qui à Communi Magneſiæ deſignati fuerint, tum ſuis ſigillis, tum eo quod Communi eſt. Id vero quod dabitur in Magneſiam, ſigillanto Smyrnæi & Duces & Quæſitores tum Civitatis ſigillo, tum ſigillis ſuis. Atque hæc ab alterutra plebe perimplentor cum Bona Fortuna.

ἐν τῷ τῆς Ἀρτεμίδος τῆς Λευκοφρυήνης ἱερῷ. Οἱ δὲ ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι ἔντε τῇ ἀγορᾷ παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου, καὶ τὰς τῶν βασιλέων εἰκόνας, καὶ ἐμ Πάνδοις ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐγ Γρυνέῳ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀναγραψάτω δὲ καὶ ὁ γραμματοφύλαξ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τὰ ἀντίγραφα τῆς ὁμολογίας εἰς τὸ δημόσιον. Συνσφραγισάσθωσαν δὲ τὰς ὁμολογίας τὴμ μὲν Σμυρναίοις δοθησομένην οὓς ἂν ἀποδείξῃ τὸ κοινὸν τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ, τοῖς τε ἑαυτῶν δακτυλίοις καὶ τῷ ὑπάρχοντι κοινῷ· τὴν δὲ εἰς Μαγνησίαν δοθησομένην σφραγισάσθωσαν Σμυρναῖοι οἵτε στρατηγοὶ καὶ οἱ ἐξετασταὶ τῷ τε τῆς πόλεως δακτυλίῳ καὶ τοῖς αὐτῶν. Ταῦτα δὲ ἀμφοτέροις τοῖς πλήθεσιν συντετελέσθω Τύχῃ τῇ Ἀγαθῇ.

Smyrnæorum

Smyrnæorum Decretum quod Fœdus *ſubſequutum eſt.*

Ἔδοξεν τῷ δήμῳ στρατηγῶν γνώμη. Ἐπειδὴ προνοῶν ὁ δῆμος ὑπὲρ ἁπάντων τῶν τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφερόντων διετέλει, καὶ πρότερον τήν τε βασιλείαν αὐτοῦ συναύξων καὶ τὰ πράγματα διατερῶν καθ' ὅσον ἦν δυνατὸς, καὶ πολλὰ μὲν περιεῖδεν ἀπολλύμενα καὶ καταφθειρόμενα τῶν ὑπαρχόντων, πολλοὺς δὲ ὑπέμεινε κινδύνους ἕνεκεν τοῦ διατηρῆσαι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον, καὶ νῦν φιλοτιμούμενος αὐτῷ συνδιατηρῆσαι καὶ συνέχειν τὰ πράγματα καθ' ὅσον ἐνδεχόμενόν ἐστιν, τήν τε πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ τοὺς πεζοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς οἰκοῦντας ἐμ Μαγνησίᾳ, συντεθεῖται φιλίαν, ἵνα διαφυλάσσωσιν τὴν συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ· νομίζων δὲ ἀναγκαῖον εἶναι τῇ πόλει παραλαβεῖν καὶ τὸ χωρίον Παλαιμαγνησίαν καὶ ποιήσασθαι τὴν φυλακὴν δι' αὐτοῦ, ἵνα καὶ τούτου παραληφθέντος ὑπὸ τῆς πόλεως ἀσφαλέστερον διαμένῃ πάντα τὰ συνεγγὺς πράγματα τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, διεπέμψατο πρὸς τοὺς οἰκοῦντας ἐν τῷ χωρίῳ, καὶ παρεκάλεσαν αὐτοὺς αἱρεῖσθαι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον, καὶ

PLacuit Populo, Ducum conſilio. Poſtquam Populus univerſis Seleuci Regis commodis conſtanter proſpexerit, tum imperium ejus olim Promovendo, tum majeſtatem ejus conſervando in quantum potis erat, & poſſeſſionum ſuarum multas circumſpexerit deperditas & vaſtatas, multa item ſuſtinuerit pericula ex eo quod conſervavit amicitiam cum Rege Seleuco, quin nunc etiam ſummo contendens ſtudio ejus conſervare & tueri majeſtatem, in quantum poſſibile eſt, amicitiam iniverit cum Magneſiæ incolis, tum qui in caſtris ſunt equitibus & peditibus militantibus, tum ceteris qui Magneſiam habitant, ut nempe belli ſocietatem & benevolentiam Regi Seleuco obſervent; perpendens vero neceſſarium eſſe Civitati, recipere etiam Caſtellum Palæmagneſiam, & præſidium in eodem collocare, ut ſcilicet hoc etiam recepto commodius firmarentur omnes quæ vicinæ ſunt res Regi Seleuco, miſerit ad caſtelli incolas & invitârit eos ad amplexandam amicitiam cum Rege Seleuco, & cla-

ves

ves tradendas Præfecto à Populo miſſo & excipiendum præſidium quod cum eis ſimul conſervaret caſtellum Regi Seleuco, pollicitus ſi hæc facerent, fore eis & à civitate, & à Rege Seleuco omnimodam benevolentiam & favorem; caſtelli autem incolæ amicitiam erga Regem Seleucum ſummâ animi alacritate amplexati aſſenſum præbuerint iis quæ à populo præſcripta ſunt, & tum claves tradiderint Præfecto à populo miſſo, tum præſidium à civitate receperint in caſtellum; cum Bona Fortuna cenſeri, Cives eos fore, & ad eos eadem ipſa pertinere quæcunque etiam ad ceteros cives pertinent; quinetiam prædia eorum bina, tam illud ſcilicet quod Deus & Soter Antiochus eis conceſſit quam illud de quo Alexander ſcripſit, fore eis decimarum immunia; & ſi acceſſerit regio, quam occupant priſtini Magneſiæ incolæ Civitati noſtræ, fore eis prædia illa tria ſine onere, & libertatem eis firmari eandem quam nunc obtinent. Quotquot vero eorum ſunt quibus prædia nondum aſſignantur, traditum iri eis prædium equeſtre, ſine onere, ex eis qui caſtello adjacent. Fore item Timoni & peditibus ſub Timone diſpoſitis, qui nempe ab acie

καὶ παραδοῦναι τὰς κλεῖδας τῷ ἄρχοντι τῷ ἀποσταλέντι ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ παραδέξασθαι φυλακὴν τὴν συνδιατηρήσουσαν μετ' αὐτῶν τὸ χωρίον τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, ἐπαγγελλόμενος, ταῦτα ποιησάντων αὐτῶν, ὑπάρξειν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως πάντα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα· Οἱ δὲ οἰκοῦντες ἐν τῷ χωρίῳ ἑλόμενοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον μετὰ πάσης προθυμίας προσεδέξαντο τὰ ἠξιωμένα ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ τάς τε κλεῖδας παραδεδώκασι τῷ ἄρχοντι τῷ ἀπεσταλμένῳ ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ τὴν φυλακὴν τὴν παρὰ τῆς πόλεως παρεδέξαντο εἰς τὸ χωρίον· Ἀγαθῇ τύχῃ δέδοχθαι, πολίτας τε αὐτοὺς εἶναι καὶ ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὑπάρχει· καὶ τούς τε κλήρους ἑαυτῶν τοὺς δύο, ὅντε ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ Ἀντίοχος ἐπεχώρησεν αὐτοῖς καὶ περὶ οὗ Ἀλέξανδρος γεγράφηκεν, εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατεύτους· καὶ ἐὰν προσορισθῇ ἡ χώρα ἣν ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ, ὑπάρχειν αὐτοῖς τοὺς τρεῖς κλήρους δωρεάν, καὶ τὴν ἀτέλειαν αὐτοῖς μένειν τὴν νῦν ὑπάρχουσαν· καὶ ὅσοι αὐτῶν ἀκληρούχητοι, δοθῆναι αὐτοῖς κλῆρον ἱππικὸν δωρεάν, τῶν παρακειμένων τῷ χωρίῳ. Ὑπάρχειν δὲ καὶ Τίμωνι καὶ τοῖς πεζοῖς τοῖς τεταγμένοις ὑπὸ Τίμωνα τοῖς ἀποταχθεῖσιν ὑπὸ τῆς φάλαγγος ἐπὶ τὴν

φυλα-

φυλακὴν τοῦ χωρίου τήν τε πολιτείαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀτέλειαν καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει· καὶ εἶναι αὐτοὺς ἐν τῷ χωρίῳ. Ὑπάρχειν δὲ καὶ Ὠμάνει καὶ τοῖς Πέρσαις τοῖς ὑπὸ Ὠμάνην καὶ τοῖς ἀπὸ Σμύρνης ἀποσταλεῖσιν ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου, Μενέκλει τε καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν τασσομένοις τήν τε πολιτείαν καὶ τ' ἄλλα φιλάνθρωπα ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐκ Μαγνησίας. Ἐψήφισαι καὶ προνοῆσαι τὸν δῆμον ὅπως αὐτοῖς δίδωται ἐκ βασιλικοῦ τάτε μετρήματα καὶ τὰ ὀψώνια τ' ἄλλα ὅσα εἰώθει ἐκ βασιλικοῦ δίδοσθαι αὐτοῖς. Τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀναγράψαι εἰς τὰς στήλας τὰς ἀνατεθησομένας ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑπό τε τοῦ δήμου καὶ τῶν ἐκ γερουσίας Μαγνησίας, ἀναγέγραφθαι δὲ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις.

ſelecti ſunt ad cuſtodiam caſtelli, idem jus civitatis & eandem immunitatem quam alii obtinent; & permanſuros eos in caſtello. Fore item Omani, & Perſis ſub Omane, & eis qui à *S*myrna ablegati ſunt in præſidium caſtelli, & Menecli & eis qui ei ſubjiciuntur, idem jus civitatis atque eandem benevolentiam quæ & ceteris Magnetibus. Decretum etiam eſt, populum præviſurum, uti eis præbeantur, ex Fiſco, demenſa & annona, atque alia quæcunque ex Fiſco præberi eis ſolita. Hoc vero Decretum, deſcriptum iri in columnis quæ ſacrabuntur in fanis tum à populo tum à *Se*natu Magnetum. Quin & idem deſcriptum iri in archivis publicis.

De Seleuco Callinico; cujus Majeſtatis tuendæ gratiâ Fœdus inter Smyrnenſes & Magneſios fuit initum.

SEleucus Callinicus Seleuci Nicanoris omnium Alexandri ſucceſſorum feliciſſimi pronepos fuit, poſt eumque tertius Syriæ, Babyloniæ, omnibuſq; aliis Aſiæ Provinciis, [a] quæ erant à mari Ægéo uſque ad Indum fluvium imperavit. Seleuci enim Nicanoris (à quo qui ei ſucceſſerunt Seleucidæ dicebantur) [b] filius erat Antiochus Soter, qui Stratonicem, quæ in Marmore Θεὰ dicitur, [c] patris Seleuci uxorem ab eo in remedium morbi, quem ex illius amore contraxerat, acceptam duxit, ex eaque genuit [d] Antiochum, [e] impiâ Mileſiorum adulatione Θεὸς, i. e. *Deus* cognominatum, qui [f] pater érat Seleuci Callinici, cujus gratiâ Fœdus hoc in Marmore exaratum inter Magneſios & Smyrnenſes initum fuit. Hujus mater erat [g] Laodice, & præter Seleucum peperit etiam Antiochum [h] Hieracem cognominatum. Sed Antiochus [i] cum poſt grave & diuturnum bellum cum Ptolomæo Philodelpho Ægypti Rege geſtum, illius tædio defatigatus cœperit pacem optare, ut eam felicius conſequeretur, demiſſâ Laodice Berenicen Ptolomæi filiam cum ingenti dote in uxorem accepit, de quibus nuptiis [l] Hieronymus interpretatur Prophetiam illam Danielis, [m] *Poſt finem annorum fœderabuntur, filiaqne Regis Auſtri veniet ad Regem Aquilonis facere amicitiam.* Antiochus enim Aquilonis, & Ptolomæus Auſtri reges fuere. [n] Sed Ptolomæo non diu poſt has nuptias defuncto, Antiochus Berenice iterum demiſſâ Laodicem priorem uxorem recipit, quæ contumeliæ memor, & viri inconſtantiam verita, eum, quum in Regiam reducta fuerat, [o] veneno tollit, filiumque ſuum majorem Seleucum Callinicum in patris loco Regem conſtituit, [p] qui, quam ſubito in regno ſtabilitus fuerat, illius auſpicia à parricidio exorſus Berenicen novercam ſuam cum parvulo ejus filio jubet occidendam: ea autem periculi admonita Daphnem fugâ elabitur, ibique clauſis portis obſidionem patitur: quo Aſiaticis civitatibus nunciato, omnes, exceptâ ſolâ Smyrnâ, quæ in fide erga Seleucum conſtantiſſime manebat, hoc indigne ferentes ei auxilia miſere. Frater etiam Ptolomæus Evergetes, qui Philadelpho in Ægypto ſucceſſerat, periculo ſororis exterritus, relicto regno cum omnibus viribus advolat. Sed Berenice ante adventum auxiliorum, cum vi expugnari non poſſet, dolo circumventa cum infantulo filio trucidatur, ut prædictum fuit [q] à Daniele, *Non obtinebit fortitudinem brachii, nec ſtabit ſemen ejus, & tradetur ipſa, & qui adduxerunt eam juvenes ejus.* [r] Indigna res omnibus viſa, maxime vero civitatibus quæ defecerant, quæ omnes, audito tam horrendo facinore, in illius vindictam ſe Ptolomæo tradunt, qui cum ingenti exercitu, ſororis cædem ulturus Seleuci, Provincias invadit, [s] Laodicen captam interficit [t] totamque Syriam, Ciliciam, omniaque trans Euphratem uſque ad Babylonem, & Seleuciam occupat, totoque regno Seleucum exuiſſet, ſi non in Ægyptum domeſticâ ſeditione eſſet revocatus. Eâ igitur redire [u] coactus, conſtitutis præfectis in iis Provinciis quas occupaverat, ingentem prædam direpto undique Seleuci regno ſecum abducit, Argenti ſcilicet 40 millia Talentorum, vaſa pretioſa, & ſimulacra deorum ad duo millia quingenta, in quibus erant & illa, quæ Cambyſes captâ Ægypto in Perſiam portaverat. Atque ideo de hac expeditione Hieronymus bene interpretatur illud Danielis, *Et ſtabit de germine radicum ejus plantatio,* [x] *& veniet cum exer-*

[a] Appian. in Syriacis. [b] Euſeb. Chron. Appian. in Syriacis, aliique. [c] Appian. ib. Val. Max. lib. 5. c. 7. Plut. in Demetrio. Lucian. in Dea Syra. Galenus περὶ προγινώσκειν. Julianus in Miſopogone. [d] Appian. ib. [e] App. ib. [f] App. ib. Hieronymus in notis ad 11. cap. Danielis. Juſtin. lib. 27. aliique. [g] Appian. Juſtin. & Hieronym. ib. Strabo lib. 16. [h] Juſtin. ib. Strabo lib. 16. [i] Hieronymus in Dan. cap. 11 [l] Ib. [m] Cap. 11. com. 6. [n] Hieronom. ib. [o] Appian. in Syriacis. Hieron. ib. Val. Max. lib. 9. c. 14. Plin. l. 7. c. 12. Solin. cap 1. [p] Juſtin. lib. 27. Hieronym. & App. ib. Val. Max. l. 9. c. 10. Polyænus Stratagem. l. 8. [q] c. 11. com. 6. [r] Juſtin. ib. [s] Appian. in Syriacis. [t] Appian. ib. Juſtin. lib. 27. Hieronymus in Dan. cap. 11. Polyb. lib. 5. Polyænus Stratagem. lib. 8. Joſeph. lib. 2. contra Apionem. [v] Hieronym. in Dan. c. 11. [x] Cap. 11. com. 7.

citu

citu, & ingredietur provinciam Regis Aquilonis, & abutetur eis, & obtinebit inſuper & Deos eorum & ſculptilia, vaſa quoque pretioſa auri & argenti captiva ducet in Ægyptum. [y] Poſt diſceſſum Ptolomæi Seleucus in Seleucidem maritimam Syriæ regionem profectus, ingentem ibi præparat claſſem civitatibus, quæ defecerant, bellum illaturus. Sed cum omnia parata eſſent, ortâ repente tempeſtate, tota claſſis cum eaque omnes copiæ, exceptis perpaucis qui cum Seleuco evaſerunt, naufragio periere. Rem miſeram dicit Juſtinus, ſed Seleuco optandam, ſiquidem civitates, quæ odio illius ad Ptolomæum tranſierant, veluti Diis arbitris ſibi ſatisfactum eſſet, repentinâ animorum mutatione in naufragii miſericordiam verſæ imperio ſe ejus reſtituunt; inter quas una erat Magneſia, quæ erga Seleucum deinde facta propenſior, ſequente anno, cum [z] ſecundam expeditionem in Seleucidem feciſſet, aliamque ibi paraſſet claſſem Ptolomæum invaſurus, cum Smyrnenſibus fideliſſimis illius partium fautoribus de ejus Majeſtate contra quoſcunque hoſtes conſervandâ hoc Fœdus iniit, quod in Marmore exaratur. [a] Eventus autem hujus ſecundæ expeditionis à Seleuco ſuſceptæ æque ac prioris infelix fuit: prælio enim victus, non multo quam poſt naufragium comitatior trepidus Antiochiam confugit; inde per literas Antiochi fratris auxilium implorat, oblatâ ei Aſiâ intra Taurum pro lata ope. Ptolomæus igitur hoc cognito, ne cum duobus eodem tempore dimicaret, in annos decem pacem cum Seleuco facit; [b] ſed pax ab hoſte data interrumpitur à fratre, qui quamvis puer adhuc eſſet tantum 14 annos natus, ſupra modum regni avidus, ut illud ſibi totum arriperet, iiſdem copiis, quas frater in auxilium implorabat, ei bellum infert, inſignemque obtinet victoriam Gallorum virtute, quos circa illud tempus in Aſiam primo profectos mercenarios habuit. Hi autem prædæ aſſueti, cum nunciatum eſſet Seleucum in prælio occubuiſſe, contra alterum etiam fratrem, pro quo modo vicerant, arma vertunt, ut exſtinctâ omni ſtirpe Regiâ liberius Aſiam popularentur. Antiochus igitur jam perfidiam erga fratrem luens, à militibus ſuis, ut à latronibus, cogitur ſemetipſum auro redimere; & mox ab Eumene Pergami rege, qui eum, copiis illius ex ſuperiori prælio adhuc ſauciis, invaſerat, magnâ clade ſuperatus, totoque regno exutus per multos annos apud Aſiæ reges profugus hoſpitium quærebat, quod cum nullibi tutum inveniſſet, tandem ad hoſtem ſuum Ptolomæum Ægypti regem decurrit, à quo carceri demandatus, dum inde operâ cujuſdam meretricis adjutus, quam familiariter noverat, deceptis cuſtodibus elabitur, in fuga à latronibus interficitur. [c] Seleucus interim tot infortuniis defatigatus, Arſacis, qui Parthiam & Hyrcaniam, & Theodoti, qui Bactriam, dum fraterno bello implicitus eſſet, occupaverant, defectiones, poſtquam belli aleam [d] cum Arſace ſemel infeliciter tentaſſet, ignave tulit, nec aliquid aliud poſt hæc, quæ circa regni initium geſta videntur, de eo narratum invenimus, niſi [e] quod inter eos qui ad inſtaurandam Rhodum eo regnante ingenti terræ motu dirutam opes ſuas contribuere, numeratur. Poſtquam autem regnaſſet [f] annos 20, minime in fine regni quam in initio felicior, domeſticâ ſeditione oppreſſus, [g] dum amiſſo regno ſalutem fugâ quæſiverat, equo præcipitatus, circa idem tempus quo frater Antiochus in Ægypto, occubuit. [h] Filii illius erant Seleucus & Antiochus, Seleucus Ceraunus dictus, utpote natu major, primus regnavit, & poſt eum etiam Antiochus, qui Magnus cognominatus ob bella, quæ cum Romanis geſſit, ſatis celebratur: qui deinde in Syria regnarunt, apud Appianum & Juſtinum habes ſucceſſionis ordine numeratos, quos conſule. Hæc autem de Seleuco Callinico ut neceſſaria ad melius intelligenda ea, tum quæ in præcedente habentur Marmore, tum quæ in notis ſubſequuntur, exiſtimavimus præmittenda.

[y] Juſtin. lib. 27. c. 2. [z] Vide Marmor. [a] Juſtin. lib. 27. Strabo lib. 16. [b] Juſtin. ib. [c] Juſtin. lib. 41. Appianus in Syriacis. [d] Poſidonius apud Athenæum lib. 4. Juſtin. lib. 41. [e] Polyb. lib. 5. [f] Euſeb. in Chron. [g] Juſtin. lib. 27. [h] Appian. in Syriacis. Juſtin. ib.

Ad *Smyrnæorum* Decreta & Fœdus ab eis & *Magnetibus* percuſſum.

TAM de Smyrneorum & Magnetum Fœdere ad Seleuci Callinici (qui Antiochus etiam dictus eſt, Euſebio teſte, & Pogon, uti habet Polybius libro 2.) Aſiæ propriè ita dictæ & Syriæ Regis majeſtatem tutius conſervandam inito, quam de prævio atq; illo quod ſubſequitur Decreto, altum eſt apud ſcriptores ſilentium. Res item ſub eo geſtæ jejunè nimis & perfunctoriè traduntur. Ceterum occaſionem unde conſilium, quo tum in paciſcendo tum in decernendo uſi ſunt, ortum eſt, haud difficile forſan fuerit elicere. Nam binæ Regis in Seleucidem (Syriæ regionem maritimam) expeditiones in Decreto prævio memorantur. Etenim ὑπερβάλλει εἰς τὴν Σελευκίδα, bis in eodem Decreto uſurpato expeditionem facere in Seleucidem fidenter vertimus, licet fateamur interim τὸ ὑπερβάλλειν ea notione, pro ἐμβάλλειν ſcilicet, vix reperiri. Sed reperiri tamen non dubito. Diodorus Siculus non diverſo ſenſu ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν dixit. Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων (inquit libro 1.) χρόνων ἄχρι Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου προσαγορευθέντος, οὐχ ὅπως, τινὲς τῶν Ἑλλήνων ὑπερέβαλον εἰς Αἰθιοπίαν, ἀλλ᾽ οὐδὲ μέχρι τῶν ὅρων τῆς Αἰγύπτου προσανέβησαν. οὕτως ἄξενα πάντα ἦν τὰ περὶ τοὺς τόπους τούτους καὶ παντελῶς ἐπικίνδυνα. Τοῦ δὲ προειρημένου βασιλέως μεθ᾽ Ἑλληνικῆς δυνάμεως εἰς Αἰθιοπίαν πρώτου στρατεύσαντος, ἐπιγνώσθη τὰ κατὰ τὴν χώραν ταύτην ἀκριβέστερον ἀπὸ τούτων τῶν χρόνων. Eadem hic notione ὑπερβάλλειν uſus eſt qua προσαναβαίνειν & στρατεύειν quæ non aliud ſignificare voluit. Neque enim de privatorum peregrinationibus locutum eſſe, ſed de Imperatorum expeditionibus (utcunque ſe aliter habet viri docti latina interpretatio) mihi perſuaſiſſimum eſt. Quin res ipſa (pericula ſcilicet *Smyrnæorum* urbi agriſque circumjacentibus imminentia, quæ in Decreto memorantur) non modo verſioni hujuſmodi favet, ſed nec aliam admitti debere ſuadet, quàm ejuſmodi in qua eductas à Rege copias intelligamus. Expeditionum vero harum Secunda occaſionem Decretis Fœderique præbuit. Atq; ea, puto, erat qua bellum Ptolemæo Evergeti Ægypti Regi non magis feliciter intulit Seleucus, quam civitatibus, quæ defecerant, primo intulerat. Utramque ex Juſtino ſeu Trogi Epitomes libro 27. potiſſimum diſcimus. A parricidio auſpicia regni cœperat Seleucus, Berenice novercâ ſuâ, Ptolemæi Philadelphi filia & Evergetis Sorore, & parvulo fratri ex ea ſuſcepto, trucidatis. Daphne ſe clauſerat illa, ut cædem, qua dolo circumventa paulo poſt erepta eſt, vitaret. Ibi obſidione cingebatur. In ſororis auxilium advolans Evergetes ad Babylonem uſque (quod ſcribit Appianus) aſcendit; cui etiam Aſiæ civitates quamplures, & perpetrati ſceleris odio ductæ & crudelitatis exemplo territæ, ſe tradunt. Adverſus has, Evergete domeſtica ſeditione revocato, Seleucus ingentem claſſem comparat. " Sed repente veluti diis ipſis (quæ verba ſunt Juſtini) " parricidium vindicantibus, orta tempeſtate claſſem naufragio amittit. " Nec quicquam illi ex tanto apparatu præter nudum corpus & ſpiritum, " & paucos naufragii comites reſiduos fecit. Miſera quidem res, ſed optanda " Seleuco fuit. Siquidem civitates, quæ odio ejus ad Ptolemæum tranſie" rant, veluti diis arbitris ſatisfactum fuiſſet, repentina animorum mutatione in naufragii miſericordiam verſæ Imperio ſe ejus reſtituunt. " Atque hæc prima, ni fallor, eſt expeditio cujus heic mentio. Secunda ſequitur

"in ejuſdem verbis. "Lætus igitur malis ſuis & damnis ditior redditus, ve- "luti par viribus, bellum Ptolemæo infert; ſed quaſi ad ludibrium tantum "fortunæ natus eſſet, nec propter aliud opes regni recepiſſet quam ut "amitteret, victus prælio non multo quam poſt naufragium comitatior trepidus Antiochiam confugit." Neque vero conjecturæ fidem adeo minuit quod nulla Juſtino Seleucidis heic mentio ſit. Etenim claſſe uſum eſſe Seleucum tam in Secunda quam Prima Expeditione neceſſum eſt ut credamus. Nec fieri potuit ut aliter Ptolemæum laceſſeret, niſi per Judæam aut Arabiam, immenſis itineribus, in Ægyptum permeaſſet, quod nemo ſanus autumet. Solviſſe autem claſſem in utraque, ex portuoſo Seleucidis litore, quod regni clavis erat, ſuadet opportunitas loci, qui tum in civitates quæ defecerant, tum in Ægyptium copias commodiſſimè emittebat. Nec antequam ſe reſtituerant Civitates, aliunde emittere tuto potuiſſe Seleucum veriſimillimum eſt. Id igitur quod in Decreto primo eſt ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Σελευκίδα intelligimus, pro eo quod eſt copiis militaribus tam ad navale quam terreſtre bellum inſtructis in Seleucidis littora tranſire. Quod ita bis ſub initiis regni ſui Seleucum feciſſe exiſtimandum eſt. In civitatibus autem Aſiæ quæ fidæ ei ſemper remanſerant, Smyrna fuit; urbs utpote, quæ etiam, Romanis poſtea ſumma rerum potitis, conſtantiſſima fuit, eoque nomine ante alias omnes liberas Aſiæ civitates clariſſima (quod memoratur in excerptis Polybii legationibus 25. & 26.) & θέατρον τῆς Ἑλλάδος, Ἀσίας κόσμος & πρόσχημα, Ioniæ στέφανος, & γῆς ἄγαλμα Ariſtidi, & καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων Luciano in Imaginibus dicta. In iis vero civitatibus quæ majeſtatem Regis comiter conſervare deſierant, & cum Smyrnæis, vicinis nempe, bellum geſſerant, Magneſia erat; quod ex ipſis Decretis & Fœdere ſatis manifeſto ediſcitur. Poſt ſecundam igitur Seleuci expeditionem clademq; ſecutam, Smyrnæorum (qui à Seleucide quamvis longe diſſiti, Regis tamen malis nimimum implicati erant) Duces, quibus nimirum belli paciſq; jus à populo permiſſum eſt, cum Magnetibus legatione egerunt, ut eorum amicitiâ, tum civium libertati tum Majeſtati Regiæ provide conſuleretur. Aſſentit Populus Magneſius, miſſis etiam legatis ad Smyrnenſem populum qui totius rei fundus factus eſt. Sed civiliter & prudenter quicquid de alterutra expeditione ultra dici potuit, tam in Decretis quam in Fœdere, omiſſum eſt, ne expreſſiori, ſive invidioſæ regii apparatus cauſæ, ſive infelicis exitus memoriâ, aut defectionem Civitatibus aut parricidium Regi oblique exprobrari videretur. Populus autem uterque æquè liber erat ante Fœdus initum, uti etiam populus Palæmagneſius in Decreto, quod Fœdus ſequitur, memoratus. Eo ſcilicet modo liberos fuiſſe ſentio, quo populi, qui, cum ſui Juris ſint, ſuperioris nihilominus majeſtatem comiter conſervare tenentur ad mentem Proculi L. 7. D. de Captivis & Poſtliminio. Neque aliter τὰ πράγματα τῷ βασιλεῖ διατηρεῖν & ἀντιλαβέσθαι τῶν πραγμάτων heic intelligo quam τὴν ἀρχὴν καὶ δυναστείαν τηρεῖν, quo loquendi genere utitur Polybius aliique Græci pro eo quod eſt Imperium & Majeſtatem conſervare, aut comiter conſervare. De Phraſeos illius vi, Politici & Juriſconſulti obiter. Ipſa vero Fœderis, quod ex eorum genere eſt quæ inæqualia ſunt, formulâ plurimum minuitur Magnetum libertas. Et quod ſpecie Fœdus eſt, revera eis precaria erat ſervitus.

Στρατηγῶν γνώμη. Etiam Pſephiſma Athenienſium de Legatis ad Philippum Regem mittendis, qui de Pactis ſervandis cum eo agerent, archonte Heropytho, apud Demoſthenem oratione de Corona, τῆς βουλῆς καὶ στρατηγῶν γνώμη factum eſt; uti illud quod ibi ſequitur πολεμάρχου γνώμη, Polemarchi ſeu Magiſtratus qui bello præerat conſilio. Erant autem στρατηγοὶ, ſeu Duces, quos & Prætores recte dicas, atque etiam Polemarchi (hujus nominis unicus erat apud Athenienſes, Magiſtratus ordinarius; illiuſq; decem) in

in Græcis plerunque rebuſpublicis, viri ſummâ fide & prudentiâ, quibus civitatis Præſidium Cuſtodiaque, atque rei militaris adminiſtratio tam pacis quam belli temporibus, veluti ferme dictatoribus, mandabatur. Diſerte de hujuſmodi magiſtratibus locutus Ariſtoteles, Politicorum 6. capite 8, καλοῦσι δὲ inquit, στρατηγοὺς καὶ πολεμάρχους τοὺς τοιούτους, id Genus Magiſtratus vocant Polemarchos & Strategos. De Strategis item, apud Athenienſes atque eorum in legationibus ordinandis (quæ res ad Marmor noſtrum ſpectat) munere, conſulas Pſephiſma in Legatos aliquot, in quibus Antiphon Rhetor erat; quod habetur apud Plutarchum in Antiphontis vita. Sed vide Sigovium de Republica Athenienſium lib. 4. cap. 5.

Θεὸν Ἀντίοχον καὶ θεὰν Στρατονίκην ἵδρυσθαι παρ' ἡμῖν] Antiochum Antiochi Soteris filium, Callinici patrem, Theon, ſeu Deum dictum paſſim apud veteres legimus. Cognomen primo ſortitus eſt (ſic Appianus in Syriacis) apud Mileſios, eo quod Timarchi tyrannide eos liberaſſet. Sed Stratonicem alibi Deam nuncupatam minime comperio. Sed nec hujus, aut illius apotheoſeos veſtigium ullum; quæ tamen per ἵδρυσθαι heic innui videtur. Illud autem conſecrari vertimus & intelligimus pro eo quod eſt fanis, delubris, ſeu καθιδρύμασι, aut ſtatuis, ritu ſacro poſitis, in Deorum album referri. Non diſſimili forte ritu, ab eo quo Nicator relatus eſt ab Antiocho Sotere filio (de qua re Appianus) aut à Smyrnæis Homerus poeta, de cujus apotheoſi Strabo lib. 12. & Cicero Oratione pro Archia. Idem honos habitus eſt ab Athenienſibus Lemni incolis, Seleuco Nicatori & Antiocho Soteri, proavo ſcilicet & avo Seleuci noſtri, quod ſcribit Phylarchus apud Athenæum libro 6. De Stratonica autem hac, quæ Seleuci Nicatoris indulgentiſſimi uxor Antiocho Soteri filio, Callinici avo, qui eam efflictim deperibat, conceſſa eſt, & de Eraſiſtrati archiatrorum principis, in amore illo tum indagando tum promovendo ſagacitate, viſendi ſunt Plutarchus in Demetrio, Lucianus de Dea Syria, Euſebius in Chronico Græce edito, Appianus, Suidas in Seleuco, Valerius Maximus lib. 5. cap. 7. Eraſiſtrati etiam artificium iſtud tangit Galenus in περὶ τοῦ προγινώσκειν.

Τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη] Ἔθνη, ſeu Gentes, pro ſingularium provinciarum incolis, ſeu Provincialibus eodem jure utentibus, heic ſumitur; non pro integris populorum nationibus. Neq; enim ſolummodo Regibus & Principibus qui vicinis populis præerant, ſed etiam urbibus & ſingulis provinciis hanc gratiam ſuam de Aſyli jure erga Smyrnæos, merito indicari voluit Seleucus. Omnium enim illorum interfuiſſe eam ſcire nemo non videt. Eodem ipſiſſimo ſenſu τὸ ἔθνη ſæpius habetur apud Marcianum Heracleotem juniorem illum (non τῆς περιηγήσεως autorem) in Periplo; quem libentius heic laudo, ideo quod & urbes clariores, & τὰ ἔθνη, ſeu Gentes, hac notione ſumtas, quæ inſulæ majores Britannicæ ſeculis habuerint vetuſtioribus, accuratius enumerat cum fluviis, promontoriis & Inſulis, idque quod ſciam, ſolus; ſed à rerum Noſtratium Conſarcinatoribus nimium neglectus. De Hibernia ἔχει, inquit, ἔθνη ις'· πόλεις ἐπισήμους ι'. ἀκρωτήρια ἐπίσημα πέντε, νήσους ἐπισήμους ἕξ, habet Gentes ſeu Provincias 16. urbes inſignes 15. Promontoria inſignia 5. Inſulas inſignes 6. Et de Albione, quam nunc magnam Britanniam appellant, ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ, ait, ἔθνη λγ'. πόλεις ἐπισήμους νθ'. ποταμοὺς ἐπισήμους μ'· ἀκρωτήρια ἐπίσημα δ'. χερσόνησον ἐπίσημον ἕνα, κόλπους ἐπισήμους ε'. λιμένας ἐπισήμους γ'. "Continet in ſe Gentes, ſeu Provincias 33. "urbes inſignes 59. fluvios inſignes 40. Promontoria inſignia 4. peninſulam inſignem unam, ſinus inſignes 5. Portus inſignes 3. Ptolemæo recentior eſt hic Marcianus. Nam eum citat. Sed vero cum hiſce numeris compara Ptolemæi Chorographiam Britanniarum.

Ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης. Aphrodite ſeu Venus Stratonicis, prætérquam Tacito, veterum nemini memoratur. Dictum autem à Stratonice puto, non aliter atque Æneis ab Ænea appellata eſt Venus, cui extruxerunt Trojani

Italiam petentes ſana bina, prope Leucadem alterum, alterum apud Actium; quod memorat Dionyſius Halicarnaſſenſis lib. 1. Nam rariſſima ſunt exempla quæ Deos Deaſve à perſonis aliis quam majoribus ſuis denominatos exhibent, licet quæ à locis ſint paſſim obvia. Et ſatis obvii ſunt etiam novi Dii, ex adulatione ſpurciſſima nati, qui priſcis cognomines, ut Pythonice Venus, Themaſo Hercules, Julia Juno, & quæ ſunt ejuſmodi. Videſis Caſauboni Animadverſ. in Athenæum lib. 6. cap. 14. Hujus autem generis ſi hæc noſtra fuiſſet, Stratonice Venus, non Stratonicis, qui tantum denominativum eſt, dicta fuiſſet. Neque aliam opinor fuiſſe hanc Venerem quam ipſiſſimam Deam Syriam, Aſſyriam ſeu Hieropolitanam, quam à Stratonice longe ante alia numina cultam ſatis oſtendit Lucianus, ubi illam per inſomnium, dum adhuc Nicatori cohabitaret, monitam, Hierapolim ſe contuliſſe narrat, templum Deæ inſtauraſſe & per triennium operi aſſidue, cum Combabo itineris comite, incubuiſſe. Smyrnæi autem, ut ſive Stratonicen ipſam, ſive maritos, ſive filium, ſive nepotem, ſive hoſce omnes ſimul demererentur, templo etiam eidem Deæ ſacrato, à Stratonice eam non immerito denominabant: obtenſo forſan interea (quod in rebus hujuſmodi fieri ſolitum) oraculi imperio, uti etiam Romæ trecentis aut circiter annis poſtea obtendebant, quod ex Tacito mox oſtenditur. Neque omnino obſtat quod apud Lucianum non Aphrodite ſed Ἥρη & Ἥρη Ἀσσυρίη Aſſyria Juno numen Hieropolitanum indigitetur. Nam, ut prætermittam notiſſimam illam Numinum apud Gentium Theologos confuſionem, qua eis quæ unius ſaltem ſexus ſunt, unitas etiam divinitatis plerunque tribuitur; Hierapolitana Dea non minus Aphrodite quam Juno nominanda erat; imo potius ſane Aphrodite, quod etiam bene norunt Smyrnæi, indigitamentum ejus ad amuſſim proculdubio ab hierophantis antea edocti quam nomen ſacratum evulgarent. Utut enim Junonis Græcorum ſpeciem præ ſe maxime ferebat, aliarumque quamplurium Dearum quidpiam habebat; ceſto etiam ſeu adumbrandi amoris illecebras tunicâ (nam tunica ceſtus erat, non cingulum; quod optime docet Nicolaus Rigaltius in Notis ad Onoſandrum) induta ſedebat. Indumentum autem illud proprium erat (quod ait etiam ipſe Lucianus) duntaxat Uraniæ, quæ ipſiſſima Aphrodite ſeu Venus eſt. Κεστὸν, inquit, ἔχει τῷ μούνῳ τὴν Οὐρανίην κοσμέουσι. Atque diſerte Plutarchus Hieropolitanam, tam Aphroditem quam Junonem, ſeu Ἥρην dictum ſcribit in vita Craſſi. Quin Ptolemæus Deam Orientalibus quibuſcunque nominibus vocitatam, Aphroditem fuiſſe ait in ſecundo Tetrabibli. Hoc autem nomen atque ejuſmodi alia Græcorum vocabula Aſſyriis plane peregrina erant. Iis vero Uraniam hanc Μύλιττα, ſeu Μύλιττα dictam eſſe teſtes ſunt Herodotus in Clio & Heſychius. Μύλιττα autem Γενέτειραν, ſeu Genetricem denotat Syris, ut Ἄλιττα pro eodem numine Arabibus etiam, apud Herodotum loco citato, uſurpatum. Ita omnia in Venerem conveniunt. Sed de Orientalium Venere, nos plura, in ſecundo Syntagmate de Diis Syris.

Ἄσυλον εἶναι. Jus igitur Aſyli, quo fruebatur Veneris Stratonicidis fanum, magis Callinici Regis beneficium erat quam ex oraculo Apollinis natum. Hoc tamen ſolummodo ut juris ſui argumento uſi ſunt Romæ, ſub Tiberio Imperatore, Smyrnæorum Legati in certamine illo de Græcarum urbium Aſylis. Nam ubi, ex Decreto Senatus, civitatum quæ in eo certamine & jura ſua & Legatos miſerant, aliæ Regum qui, ante vim Romanam, valuerant, ſancita, ad Aſyla ſua firmanda, ediderunt, aliæ autem, quod ſcribit Tacitus Annalium tertio, obſcuris duntaxat ob vetuſtatem initiis nitebantur; in his Smyrnæos ponit, utpote qui oraculum Apollinis, cujus Imperio Stratonicidi Veneri Templum dicaverant (quæ ejus verba ſunt) prætexuere. Obſcura ſcilicet numinis juſſa magis quam expreſſiſſima hominum ſancita, periclitanti cauſæ patrocinari ſatis imprudenter exiſtimabant. Sed cautius poſtea egit Polemon Sophiſta juris peritiſſimus. Nam renaſcente, ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ

Σμύρνῃ

Σμύρνῃ ναῶν, καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς δικαίων ſeu de fanis Smyrnæorum (quorum is Syndicus erat) fanorumque juribus controverſiâ; orationi illius poſthumæ in judicio ſolum lectæ tanta argumentorum vis inerat, ut ſecundum Smyrnæos decerneret Imperator Antoninus, uti ſcribit in Polemonis vita Philoſtratus. Vix dubitare poſſum quin Aſyli hujus jura in judicium tunc revocata fuerint & regia ſancita (quorum in hoc Decreto mentio eſt) præ futili ſuperſtitione ſub Tiberio neglecta, in legitimas probationes à ſophiſta ritè adhiberentur.

Καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄσυλον. Ita non ſolum Fanum ſed & Urbs tota & Deæ ſanctitatis particeps & confugii locus erat. E Fano ſcilicet nemo in jus erat vocandus, nedum rapiendus; ex Urbe, nemo qui vicinis damnum injuriamve intulerat, in deditionem repetendus. Sic ἀσυλίας jus in utroque intelligo. Templa autem aliquot Aſyla, Lucos item, Aras, Statuas, apud veteres non raro habemus. Sed urbem totam aſyli jure potitam eſſe, alibi quam apud Judæos (quibus in hac re caſus erat tantum ſingularis, fortuiti ſcilici homicidii) rariſſimum eſt in ſcriptis veterum. Sed in Titi numiſmatis habetur ΠΑΡΑΙΤΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ & in Domitiani ΑΔΜΕΔΕΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Thapſacenorum Civitati idem tribuitur in Trajani; Gabalitarum in Elagabali nummis. Et alia ſunt ejuſmodi. Nonnullis vero ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ reperitur. Ita dicitur Cæſarea in Septimii Getæ nummis. Ita aliæ aliquot. Etiam Senatus Smyrnenſis in Auguſti aliquot ἱερὰ σύγκλητος καὶ ἐλευθέρα vocatur. Sed de Perſicæ Hierocæſarienſium Dianæ Templo & duobus millibus paſſuum tributa inviolabilis perfugii ſanctitate, vide Tacitum annalium tertio. Quin incolas totius inſulæ quæ ſparſis circa Britanniam & olim deſertis proximabat, ἱεροὺς πάντας καὶ ἀσύλους à Britannis habitos ait Demetrius perluſtratum ſub Hadriano Imperatore miſſus, apud Plutarchum libro de Defectu oraculorum. Et, uti Proclus locum Plutarchi intelligit in primo libro ad Platonis Timæum, inſula ipſa cum fuerit ſacra, erat διὰ τοῦτο ἄσυλος ἀνειμένη ὑπὸ τῶν κρατούντων, ideo etiam à principibus, ut aſylum habitum. Samothracia item inſula, ſacra erat & auguſti tota atque inviolati Soli, quod legimus apud Livium Decad. 5. lib. 5. Unde erat, quod Perſeus ultimus Macedoniæ Rex, à Paulo Æmilio victus, inviolatus extitit, uti etiam Plutarchus memorat in Æmilio. Ceterum licentia, quæ in prætexendo per urbes Græcas (in quibus Smyrna) Aſyli jure nimium crebuerat, ſub Tiberio Senatuſconſultis coercita eſt, & modus præſcriptus. Facta, inquit Tacitus, "Senatus conſulta, queis multo cum honore modus tamen præ-"ſcribebatur; juſſiq; ipſis in templis facere aras ſacrandam ad memoriam, neu ſpecie religionis in ambitionem delaberentur. Modus perſonarum qualitati, locorum ſpatio, tempori forte datus. Ita Aſylorum jura per has Civitates tantum innovata erant, minime autem omnia quæ uſquam erant abolita, quod ſatis inconſiderate (ut recte notat Lipſius) Suetonio elapſum eſt in Tiberio cap. 37. Et fruſtra nimis facit Petrus Gambacurta, qui Taciti verba Suetonio non adverſari contendit. Videſis eum de Immunitate Eccleſiarum lib. 1. cap. 17. Gentium autem Fana, ſeu templa, nonnulla tantum aſyla fuere; unde Livius libro 35. fanum lucumque Apollinis Delii ea dicit fuiſſe religione & eo jure ſanctum, quo ſunt templa quæ aſyla Græci vocant. Videſis Strabonem de Neptuni aſylo in Calauria lib. 8. Templum item Meccanum, in Alcorano, aſylum eſt; quod legitur Azoara 1. Sed Chriſtianorum in univerſum omnia, poſt adultum fere Chriſtianiſmum, templa confugis ſalutem præſtabant. Et majeſtatis crimen erat eos abducere, etiam verberibus, tonſurâ, & deportatione luendum. Vide Titulos de his qui ad Eccleſias confugiunt in utroque Codice, & de crimine ſacrilegii in Juſtinianeo; ſanctionem item Theodoſii & Valentiani Concilio Epheſino ſubjunctam. Conſule etiam Petri Ærodii Rerum Judicatarum lib. 1. tit. 9. Atqui præter juris tum Civilis tum Sacri utriuſque Imperii commentarios & varios ſingularium Gentium mores quibus

& firmatum ſæpius eſt & mutatum aſylorum in Eccleſiis jus, conſulenda eſt Conſtitutio nupera Gregorii XIV. Pontificis Romani, qua modus etiam huic juri præſcriptus eſt. Reperitur apud Laertium Cherubinum in Bullarii tomo 2. pag. 694. Quin ea editis Proſperi Farinacii & Petri Gambacurtæ interpretamentis illuſtratur. Vide item Petri Sarpi de Jure Aſylorum librum ſingularem. Nec vero omnino ingratum forſan fuerit ſi de ſingulari Aſyli jure, quo etiam in univerſis ſuis ædibus gaudebat olim tam Templariorum, dum ſtetere, ſodalitium, quam Hoſpitalariorum, deciſionem Anglicanam, eamque non contemnendam, ex vetuſto rerum Hoſpitalariorum Codice MS. heic obiter adjecero. Maxime cum in Commentariis juris noſtri vix reperiatur id genus deciſionum veſtigium aliquod, ſed deciſio ejuſmodi integra omnino nullibi. Anno Henrici quarti Angliæ Regis decimo, qui vulgaris eſt Chriſti 1446. menſe Julio, ſedentibus pro tribunali Wintoniæ Gulielmo **Hankeford** & Gulielmo **Skrene**, judicibus nempe ad reos, juxta patrium ritum, cuſtodiâ liberandos diplomate principali conſtitutis, accuſatus eſt furti Johannes **Gore**, qui ſe minime judicio ſiſtendum eſſe excipit, ſed plane eximendum, eo ſcilicet quod à domo quadam vi abreptus fuiſſet, quæ Hoſpitalariorum utpote poſſeſſio, jure aſyli potiebatur, uti & eorundem ceteræ; ſive quod ipſe (ut ipſiſſimâ juris noſtri formulâ, utcunque barbarâ, utar) " pro felonia prædicta fugit ad quandam domum " Prioris & fratrum Hoſpitalis S. Johannis Jeruſalem in Anglia in **Burghton** " vocatam **Spittlehouſe**, quæ quidem domus privilegiata exiſtit, ſicut ce" teræ domus ejuſdem privilegiatæ exiſtunt, petendo in eadem domo privile" gium hoſpitalis prædicti. Et dicit quod ipſe ab eadem domo per Conſtabu" larios villæ prædictæ & alios æmulos ſuos manu forti contra voluntatem " ſuam extractus fuit, & petit quod ipſe ad domum prædictam reſtituatur. Adeſt etiam Hoſpitalariorum Procurator, qui domum eam fuiſſe aſſerit olim Templariorum, & Privilegia Templariis ab Innocentio..., Hoſpitalariis ab Urbano III. indulta exhibet, " ne quis in illos, qui ad domos eorundem fra" trum pro ſalute ſua confugiunt, vel in res eorum infra ambitum domorum " ipſarum, manus injiciat violentas. Eos, qui contra fecerint, anathemate feriendos, appellatione omni ceſſante. Quin privilegio eodem perpetuo à tempore primæ conceſſionis, tum Templarios tum Hoſpitalarios (ad quos etiam, extincto ſub Clemente V. Pontifice Romano, Templariorum ſodalitio, pleraque eorum bona, principum conſenſu, applicata ſunt) ita uſos eſſe, ut ſi quis criminis cujuſcunque, Feloniæ dicti, reus ad eorum domum quamcunq; confugeret, non minus inviolatam ibi pacem ſortiretur, quam ſi ad ſanctam Eccleſiam confugiſſet. Clementis Bulla de applicandis Templariorum bonis habetur in Laertii Cherubini Bullario, tomo 1. p. 149. Ut autem de veritate, ad ritum partium, conſtaret, evocant è vicinia indices duodecem viros, qui, jaramentis præſtitis, de privilegii uſu pronunciarent. " Hi dicunt ſuper Sa" cramentum ſuum quod prædicta domus vocata **Spittlehouſe**, nuper fuit in " poſſeſſione Prædictorum religioſorum virorum fratrum Militiæ Templi, & " modo in poſſeſſione prædictorum nunc Prioris & Fratrum Prædicti Hoſpita" lis S. Johannis Jeruſalem in Anglia exiſtit. Et quod prædictus Johannes **Gore** " fugit uſq; eandem vocatam **Spittlehouſe** pro Felonia prædicta, & petiit ibi" dem privilegium prædicti Hoſpitalis S. Johannis Jeruſalem in Anglia, & in " eadem domo extitit quouſque ab eadem domo contra voluntatem ſuam per " quoſdam æmulos ſuos manu forti extractus fuit, prout idem Joh. **Gore** ſupe" rius allegavit. Et ulterius dicunt ſuper Sacramentum ſuum, quod tam prædicti " nunc Prior & Fratres Hoſpitalis prædicti necnon omnes prædeceſſores ſui " Priores & Fratres Hoſpitalis illius temporibus ſuis hujuſmodi privilegium à " tempore conceſſionis ejuſdem habuerunt & ſemper hucuſque continuarunt, " videlicet quod quilibet homo ſive femina ad aliquam domum tam prædicto" rum fratrum Militiæ Templi tempore ſuo quam prædictorum nunc Prioris &

Fratrum

" Fratrum Hoſpitalis prædicti ac prædeceſſorum ſuorum Priorum & Fratrum " Hoſpitalis illius temporibus ſuis pro aliqua Felonia, pro ſalute ſua fugiens " habuit in eadem domo ad quam ſic fugit & in qualibet domo domorum præ- " dictarum haberet hujuſmodi privilegium & libertatem prout in Sacroſancta " Eccleſia tunc temporis pro eodem delicto exiſteret; prout Willielmus de " Wakeffeld (is Hoſpitalariorum Procurator fuit) pro prædictis Priore & " Fratribus Hoſpitalis prædicti ſuperius allegavit. Et ulterius dicunt quod " licet aliquis pro ſalute ſua ad aliquam domum domorum prædictarum pro " aliqua felonia in forma prædicta fugiens ab eadem domo extractus fuiſſet, " ipſe ſemper occaſione privilegii prædicti ad hujuſmodi domum à toto tem- " pore prædicto reſtitutus fuit. De reſtitutione dubitant Judices, unde cauſa ampliata eſt etiam in æſtivam anni proximi ſeſſionem. Qua, poſtquam interea à procuratoribus regiis privilegium impugnatum eſt, & alterutrinque diſceptatum,& res,à ceteris etiam qui judiciis præerant,mature eſt perpenſa, ſecundum reum, Aſyli nomine, fertur Sententia. Neque hæc ſane indigna quæ,formula forenſi, interſeratur. " Auditis & plenius intellectis tam Recordo prædicto " quam diverſis & non modicis legis peritorum rationibus pro Domino Rege " in hac parte factis ac habito prius inde aviſamento tam Juſtitiariorum Domi- " ni Regis in utroque Banco, quam ſervientium Domini Regis ad legem, " necnon aliorum peritorum de ejuſdem Domini Regis conſilio per Præfatos " Willielmum Hanckford,& Willielmum Skrene,pro jure Domini Regis in " hac parte ſalvando ad hoc requiſitorum, videtur Juſtitiariis hic quod præ- » dictus nunc Prior & Fratres Hoſpitalis prædicti hujuſmodi privilegium, " prout ex parte ſua in forma prædicta allegatum extitit, habere debeant. Ideó » conſideratum eſt quod prædictus Johannes Gore, ad prædictam domum » prædicti Prioris Sancti Johan. Jeruſalem in Anglia vocatam Spittlehouſe » in Burghton, ad quam idem Johannes Gore pro felonia prædicta fugit » petendo ibidem privilegium Hoſpitalis prædicti & extra quam idem Johan- " nes Gore poſtmodum per Conſtabularios Villæ prædictæ & alios æmulos " ſuos manu forti contra voluntatem ſuam in forma prædictâ extractus fuit, " reſtituatur. Et reſtituitur per Vicecomitem Comitatus prædicti. Accuſationis, Exceptionis, Ampliationis, & Sententiæ formulam integram olim exſcripſimus ex vetuſto, quem diximus, Codice qui locupletiſſimus eſt rerum ad Hoſpitalarios ſpectantium Theſaurus. Sed ſub Henrico,Angliæ Rege VIII. legibus in ordinum Comitiis latis antiquata ſunt hujuſmodi Aſylorum jura; & plane apud nos evanuere.

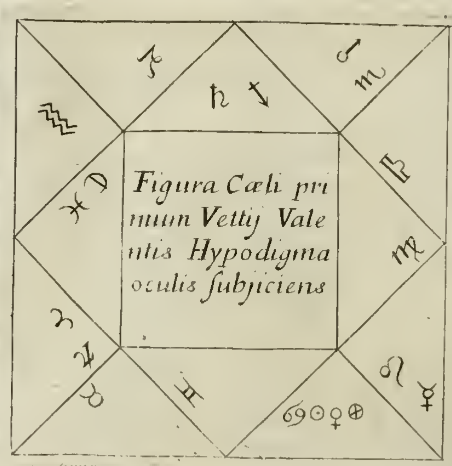
Ἀγαθῇ τύχῃ δέδοχθαι. Bene ominandi cauſa ἀγαθῇ τύχῃ & ſermocinationibus Græcorum adhiberi & inſcriptionibus præfigi ſolitum eſſe notiſſimum eſt. Haud alia notione quam *quod bonum felix fauſtumque ſit*, *fors fuat*, & quæ ſunt ejuſmodi Romanis in uſu erant. In utroque Decreto heic reperitur & ad extremum Fœderis. Sed non ita multa ſunt exempla hujuſmodi, in Decretis aut Fœderibus, uſus. Vide annuas Athenienſium & Lacedæmoniorum inducias apud Thucydidem lib. 4. Ea τύχῃ ἀγαθῇ τῇ τῶν Ἀθηναίων pactæ ſunt. Laconum item Decretum, non diſſimili auſpicio fit, de Epictetæ Grinni filiæ legato, apud Janum Gruterum in Inſcriptionibus pag. 217. Etiam pro eo quod eſt Romanis *quod felix fauſtumque ſit* expreſſe ſubſtituunt Græci Ἀγαθῇ τύχῃ uti habetur apud Appianum lib. 4. de bello Civili. Id καλῶς γένοιτο eſt Helleniſtis Maccabæorum primo cap. 8. 23. Et Donatus ad Terentii Hecyram *fors fuat* uſurpari ait, pro *bona fortuna ſit*, unde etiam nos, *cum bona fortuna*, verbum verbo reddentes heic vertimus. Pro eodem præfigebant etiam edictis Romani *Bonum factum*, quod videre eſt (ut teſtimonia id genus cetera, quæ ſatis obvia ſunt, prætermittam) in reciproco illo mathematicorum edicto de Vitellii nece apud Suetonium cap. 14. Ubi tamen non ſolum edictorum formulam eos irriſiſſe puto, ſed etiam ſive artis ſuæ, cujus item amantior erat imperator, vocabulis rite ſervatis ipſis (ſi Græcè ſcribebant, quod eſt ſatis ſi- mile

mile veri) ſive intellectis & indicatis (ſi Latinè) homonymia acrius eum ſugilaſſe. *Bonum factum* (ita latine, ad formulam edicti, noctu ludebant mathematici, poſtquam ejuſmodi formula interdiu eos Italia intra Kalendas Octobris excedere juſſerat) *ne Vitellius Germanicus intra Kalendas Octobris uſquam eſset*, quod græcè ſonaſſet Ἀγαθῇ τύχῃ· Βιτέλλιος ὁ Γερμάνικος ἐντὸς τῶν καλάνδων τῶν τοῦ Ὀκτωβρίου ἀπαλλαγήσεται τοῦ βίου. Homonymia duplex fuiſſe videtur; tum in eo quod tam ſenſu indicativo quam optativo intelligi poſſet τὸ, Ἀγαθῇ τύχῃ, tum quia *Fortuna bona* ſeu Ἀγαθῇ τύχῃ, aut *bonum factum* idem innuens, tam ex artis ritu quam ex edicti formula, petenda erat. Etenim Fortunam, quæ in tota ratione mortalium ſola utramque, ut ait ille, paginam facere exiſtimabatur, ſive Ἀγαθὴν & bonam, ſive κακὴν, φαύλην aut malam nominabant mathematici, prout ſiderum in thematis genethliacis poſitura & τοῦ κλήρου τῆς τύχης ſeu ſortis Fortunæ habitudo prædictionis argumenta ſubminiſtrabant. Neque id ſolum in hominum ſed & urbium & imperiorum thematis obtinebat. Aut igitur infelicem exitum, ἀγαθῆς τύχης *bonæ fortunæ* ſeu *Boni facti* (quod idem eſt) nomine Imperatori, cujus ex themate malam fortunam ſeu exitium compererant, ironia innuebant; aut conſulto ſimul urbis ſeu Imperii Romani themate (uti artis illius præceptis oportet) bonam ex tyranni nece Fortunam imperio, ſolennibus edicti vocabulis, quæ eodem ſono fere, non diſſimili ſenſu, Aſtrologia propria erant, uſi edicebant. Non ſum neſcius interim τὰ ἐπίκτητα ſeu res externas plerunque à Magiſtris, Sorti Fortunæ tributas eſſe. Sed, cum multiplex fuerit ejuſdem Sortis ſignificatio; in vitæ etiam datoribus ſeu aphetis, teſte ipſo Ptolemæo, primarium obtinet locum. Unde prout ſive à locis ſive à ſtellis anæreticis ſeu interficientibus læditur, mortis genus oſtendere putatur. Vide, ſi placet Hermetem in Carpo, Aphoriſmo 78. Et Vettius Valens Antiochenus, Aſtrologus vetuſtus, necdum typis editus, Sortem Fortunæ, quam Κυρίαν σώματος appellat, Lunam, Sortem vero Dæmonis ſeu Genii, Solem (qui eidem Vettio νοῦς καὶ δαίμων κοσμικῶς ὑπάρχει) denotare ait. Hunc igitur τὰ πρακτικὰ ſive res agendas ſeu athla (uti vocat Manilius) tribuit; illi τὰ σωματικὰ ſive quæ ad corpus ſpectant; nimirum Sanitatem, Morbos, Pulchritudinem, necem, & quæ ſunt id genus alia. Ita ſcilicet τῶν Ἀνθολογίων ſive Floridorum libro 4. Ubi περὶ διαιρέσεως χρόνων ἐμπράκτων καὶ ἀπράκτων agit juxta ſtellarum errantium periodos & ἀφέσεις ſeu in tempora miſſiones, quas vulgus hodie aſtrologorum prorogationes vocat. Adjicit inſuper ibidem caput περὶ χρόνων διαιρέσεως ἀπὸ κλήρου τῆς τύχης καὶ δαίμονος, ſive de rebus Sortibus Fortunæ & Genii aſſignatis. Ἐπὰν οὖν, inquit, σωματικοὺς χρόνους ζητῶμεν, οἷον κλιμακτῆρας καὶ ἀσθενείας ἢ αἱμαγμοὺς πλώσεις, σίνη, πάθη, καὶ ὅσα ποτε ἂν ἥκει τῷ σώματι περὶ ῥώσεως, τέρψεως, ἡδονῆς, καλλονῆς, ἐπαφροδισίας, ἀπὸ τοῦ κλήρου τῆς τύχης διεκβάλλομεν ζωδιακῶς. Καὶ οὗ ἂν καταλήξῃ ὁ χρόνος, λογιζόμεθα τὸ ζώδιον καὶ τοὺς ἐπόντας ἀστέρας ἢ μαρτυροῦντας, πῶς χρηματίζονται πρὸς τὸν καθολικὸν οἰκοδεσπότην τῶν ἀφετικῶν χρόνων, καὶ πότερον ἐπίκεινται οἱ χρόνοι κατὰ τὸν κλῆρον εἰσὶν ἢ ἐκκεινται. Ideoque Ἀγαθὴν τύχην & Ἀγαθὸν δαίμονα velut Deos contubernales habemus apud veteres. Vide Ariſtidis orationem ſacram primam. Et Poema ſic inchoavit Diagoras ille atheos, ſed antequam Deos eſſe negaſſet, Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται. A Dæmone ſeu Genio & Fortuna fiunt omnia; quod memorat Sextus Empiricus adverſus Mathematicos lib. 8. Et Ζαρουάμ Zaſradi ſeu Zoroaſtri, id eſt Magorum ſcholis, Fortuna dicta eſt adeoque τῶν πάντων ἀρχηγὸς, uti habet Theodorus Mopſueſtiæ libro περὶ τῆς ἐν Περσίδι μαγικῆς apud Photium codice 81. Obiter autem alia quæ apud Vettium noſtrum habet Necepſo, qui Ægypti Rex ante annos 2300. ſcripſit, de Sorte Fortunæ ſubjungimus. Neque gratiam nos inde non ituros putamus non ſolum cum iis qui divinatricem illam artem fruſtra nimis venditant, ſed etiam cum illis qui ſobrie

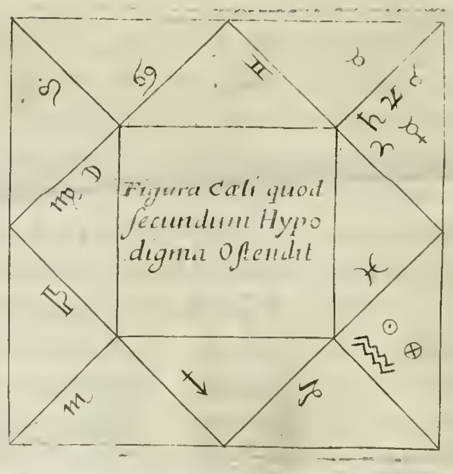
phi-

philoſophantes,& reverenter priſca indagando artium qualiumcunque ſive deperditarum ſive fugientium veſtigia ſatagunt. Vettius, Floridorum primo, ad Felicitatem ſeu Infelicitatem nati dignoſcendam, locum ejus ait ἀναγκαιότατον καὶ δυναστικόν. Et, ut ſententiam firmet, Necepſonis Regis librum 13. citat. Ita inquit, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐναρχόμενος ἐν τῇ ιγ'. βίβλῳ μυστικῶς ἐδήλωσε λέγων ἐπεχομένως δεήσει τῆς ἡμέρας γινομένης (lege γινωμένοις) σαφῶς ἀριθμεῖν ἀπὸ ☉ ἐπὶ Σελήνην· πάλιν δὲ ἀφορῶν (depravatum eſſe puto ex ἀφ' ὡροσκόπου, qui abbreviante figura ex literis duabus primis & π interdum adjecta, conſcribi ſolitus eſt; niſi ἀφ' ὁρῶν pro eodem illum uſurpaſſe malles) ἰσότητα τάσσειν καὶ τὸν ἀποβάντα τόπον συνορᾶν ὅστις τετύχηκεν ἀστέρος, καὶ τίς ἢ τίνες ἐπὶ τούτων παρέσεισι· τότε ☐ ἢ △ παντάπασιν ὡς κατηστέρισται. Ἐκ γὰρ τοῦ δὲ τοῦ τῶν τόπων συγγνώσεως πρόδηλον κρίνειν τῶν γινομένων τὰ πράγματα. Atque eodem modo, ait, Petoſiris locum explicat in Definitionibus ſive ἐν τοῖς ὅροις. Ὁμοίως δὲ καὶ, inquit, ὁ Πετόσιρις ἐν τοῖς ὅροις ἐδήλωσε τὸν τόπον. Extremo item libro tam ex Petoſiride quam ex Necepſone eadem iterat. Et libro 3. caput habet de Sorte Fortunæ, ejuſque in Natorum vitæ ſpatium imperio & legibus. Res ipſa ſatis futilis eſt & nugatoria. Sed quoniam ex eodem Necepſonis libro etiam deſumuntur quæ de ea tradit, ideoque vetuſtiora ſunt quam quæ alibi omnino legimus de Fortunæ Sortis apud Aſtrologos interpretatione, & ſatis à vulgi Scriptorum ſententiis diverſa, etiam totum caput adjicere viſum eſt, quod nec bonarum literarum ſtudioſis injucundum fore credimus, certe Aſtrologiæ magiſtellis pergratum. Lemma hujuſmodi eſt. Περὶ κλήρου τύχης εἰς τὸν περὶ ζωῆς τόπον μεθ' ὑποδείγματος, ἐν ᾧ καὶ τὰ ἐλάχιστα ἔτη τῶν ἀστέρων. Εὗρον δὲ (inquit Vettius ille Valens) καὶ ταύτην τὴν αἵρεσιν περὶ χρόνων ζωῆς, ὑπὸ μὲν τῶν ἀρχαίων ἀναπεπλεγμένην ποικίλως· Αὐτὸς δὲ διὰ πείρας ἀναζητήσας διέκρινα, καὶ οἴομαι μᾶλλον τοῖς πλείστοις ἀρέσκειν. Ἐν γὰρ τῇ ιγ'. βίβλῳ ὁ βασιλεὺς κατὰ τὸ προοίμιον καὶ τὰς τῶν ζώων διατάξεις, κλῆρον τύχης ἐπιφέρει ἀπὸ ☉ καὶ Σελήνης καὶ ὡροσκόπου ὁ μεγίστην (lege ὃν μέγιστον) περιποιεῖ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ βίβλῳ μνημονεύει καὶ κύριον κρίνει τόπον· περὶ οὗ καὶ αἴνιγμα τέθηκε τὸ ἔμπαλιν καὶ ἀνάπαλιν. Καὶ ὁ ἥλιος ἀπὸ ἠοῦς ἀρχόμενος παντὸς αἰῶνος κύτος παραδίδωσι ἕσπερον, κύκλον διανύων καθάπερ ὁρᾶται. Νυκτὸς δὲ ἐπερχομένης, οὐ πάντοτε ἡ Σελήνη φωσφοροῦσα τεύξεται, ἀλλ' ὅτε μὲν ἑσπέρας φαινομένη δύεται· ὅτε δὲ ἐπίμονος μέχρι τινὸς μέρους. Ἔσθ' ὅτε δὲ διὰ τέλους τῆς νυκτὸς πορεύσεται διόπερ ἀκολούθως ὁλοτελῶς τὸν κύκλον ☉ παρηγγεγύηκεν. Περὶ μὲν οὖν τούτου διανοήματος ἄλλοι ἄλλως φανοῦσι· Ἐμοὶ δὲ ἔδοξεν ἐπὶ μὲν ἡμερινῆς γενέσεως λαμβάνειν ἀπὸ Ἡλίου ἐπὶ Σελήνην καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ὡροσκόπου ἐπὶ Νυκτερινῆς ἐφ' ὅσον μὲν ἡ Σελήνη ὑπέργειος ἐστι, τοῦτ' ἔστι μέχρις οὗ δύνῃ, ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν ἥλιον λαμβάνειν καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ὡροσκόπου. Μετὰ δὲ τὴν δύσιν ἀπὸ Ἡλίου ἐπ' αὐτήν. τὸ γὰρ ἐπιλέγειν διόπερ ὁλοτελῶς τὸν κύκλον ☉ παρηγγεγύηκε, τοῦτο δοκεῖ· Σκοπεῖν δὲ δεήσει εἰς ποῖον τόπον ἐξέπεσεν ὁ κλῆρος, καὶ τόπον ἡγεῖσθαι κύριον. ἔπειτα συνορατὸν τοῦ ζωδίου κύριον ἐν ποίῳ ζωδίῳ τέτυχε, τρίτον δὲ τὸν τούτου οἰκοδεσπότην. Ἐκ τούτων γὰρ τῶν τριῶν τόπων καὶ τῶν τούτων οἰκοδεσποτῶν ὁ βιώσιμος χρόνος εὑρεθήσεται κατὰ τοὺς τρεῖς ὅρους οἷον ἕκαστος τῶν ἀστέρων ἰδίας περιόδους δεσπόζει. ♄ μὲν οὖν ἐτῶν λ. ♃ ιβ. ♂ ιε ☉ ιθ ♀ , η, ☿, κ, ☽ κε. Ὁμοίως δὲ καὶ ἕκαστος ἰδίων ἀναφορῶν κατὰ κλῆρον. Κατὰ τὸ κλίμα οὖν συγκρίνειν δεήσει πότερον ἐπίκεντρος ὁ κλῆρος καὶ χρηματίζων ἐπαναφερόμενος καὶ ἀποκεκλικώς, καὶ τοὺς τῶν ζωδίων οἰκοδεσπότας καθὼς καὶ ὁ παλαιὸς μέμνηται λέγων πᾶς * ἐπίκεντρος τοὺς ἰδίους χρόνους πλήρεις δίδωσι· ἔκκεντρος δὲ ὅσους ἂν μερίζει λοιπογραφεμένους ἐν τῶν ἰδίων ἀριθμῶν. Μερίζουσι δὲ καὶ τὰς τελείας αὐτῶν περιόδους καὶ τὰς ἀναφορὰς ὅταν καλῶς τύχωσι· Συμμερίζουσι δὲ καὶ οἱ συναιρετισταὶ συμπαρόντες ἢ μαρτυροῦντες ἢ ἐν οἰκείοις ζωδίοις τυγχάνοντες εἰ μή τι ἀμφότεραι αἱ αἱρέσεις συμμερίζουσι· Καὶ αὐτὸς δὲ ὁμοίως· Πρότερον δὲ δεῖ λογίζεσθαι τοὺς ἀριθμούς· ὥρας. ἡμέρας· μῆνας· εἶτα ἐνιαυτούς· καὶ τοῖς τρισὶν ὅροις χρῆσθαι· ἐλαχίστῳ· μέσῳ· τελείῳ. ἐπισυντιθέντας τὸν πρῶτον τῷ δευτέρῳ· ἢ τὸν τρίτον· Πολλάκις γὰρ ὁ δὲ μὲν τόπος ἐμέρισεν ἡμέρας· ὁ δὲ μῆνας· ὁ δὲ ἐνιαυτούς· παρὰ τὰς διαφορὰς τῶν χρηματιστικῶν ζωδίων καὶ

τῶν οἰκοδεσποτῶν. ἢ τῶν κακωτικῶν αἰτίων καὶ ἐναντιώσεων. Προσεπιμερίζουσι δὲ μετὰ τὰ ἔτη καὶ μῆνας, ἰσαρίθμοις τοῖς χρόνοις. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ ☊ καὶ ὁ ☋ τόπος ἐφέξει τοῦ κλήρου κατὰ τὸν μερισμόν. ὁπότ᾽ ἂν οἱ κληρικοὶ τόποι ἢ οἱ κύριοι παραπέσωσι· μάλιστα ὁπότ᾽ ἂν ὁ κλῆρος τοῦ ☊ τὸν μερισμὸν ἐκχωρήσῃ. Καὶ γὰρ οἱ ἀστέρες ἀντιπαραχωροῦσιν ἀλλήλοις. Δηλώσωμεν δὲ καὶ ἐν τῷ περιόντι λόγῳ εἰς τοὺς ἐπιμερισμούς. Ἔστω δὲ ἐπὶ ὑποδείγματος ☉ ♀ καρκίνος ☾ ☋ ἰχθύες ♄ ♐ ♃ ♈ ♂ ♍ ☿ ♌ ὁ κλῆρος τῆς τύχης καρκίνος ἀγα-

θοδαιμονῶν· ἡ κυρία τοῦ κλήρου ἐπὶ τοῦ κέντρου εὑρέθη. Ἔθηκα ταῖς ἡμέραις τῆς Σελήνης κέ. ἔτη καὶ τοῦ καρκίνου τὴν ἀναφορὰν τοῦ δευτέρου κλίματος ἔτη λβ′. καὶ τοῦ οἰκοδεσπότου τῆς Σελήνης ♃ ἔτη λβ′. γίνονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔτη ξθ (ita MS. Sed calculus exigit πθ. τοσούτων) ἐτῶν ἐτελεύτα. Ἄλλη ☉ ♒ ☽ ♋ ♍ ὁμοίως δὲ καὶ ♂ ♄ ♃ ☿ ♈ ♀ ♓ ὁ κλῆρος τῆς τύχης ♒ ἀποκεκλικώς. Ὁ κύριος ἀγαθοδαιμονῶν παρ᾽ αἱρε-

σιν ἐμέρισε τὰ ἴδια ἔτη λ′. καὶ μῆνας τοὺς αὐτοὺς ἐν ἰδίῳ τύχων ζωδίῳ. τούτῳ δὲ συμπαρὼν ♃ ἐμέρισεν ἐνιαυτόν. Ἐτελεύτα τῷ λδ′. ἔτει. Παρατηρητέον οὖν ἐπὶ πάσης γενέσεως τὰς προγεγραμμένας ἐν ἀρχῇ παραγγελίας καὶ τὰς φάσεις καὶ τὰς μοίρας, ἵνα μὴ δόξωμεν καθέκαστον εἶδος ὑπομιμνήσκειν καὶ τὰ αὐτὰ γράφειν. Ὡς ὑποδείγματος γὰρ ἀνάγκην ἔσχον προτάξαι γενέσεις.

Sequitur dein caput cui lemma eſt, περὶ κλιμακτήρων (in ipſo capite κληρικλιμακτῆρες vocantur) ſeu de annis nati in quos Imperium obtinent ſtellæ maleficæ, pro variis quas ad Sortem Fortunæ, ſortiuntur ipſæ radiationibus. Alia ſequuntur περὶ ἐνιαυτῶν τῶν μέσων τῶν ἀστέρων. Nam ἔτη ἀστέρων habet triplicia; τὰ ἐλάχιστα, qui ſunt anni ſuperius ſideribus tributi, τὰ μέσα, τὰ τέλεια. Sic apud vulgus Aſtrologorum eodem ſenſu occurrunt anni minores, medii, majores. Videſis Julium Firmicum Matheſeos lib. 2. cap. 33. Ubi is de ejuſmodi annis, & Chronocratoribus, in ſequentibus, ut ferme

ferme Vettius. Etiam ad has nugas, quæ velut antiquiſſima omnium quæ extant Aſtrologiæ judiciariæ ſpecimina adduximus, fuſius explicandas pluribus libro agit quarto. Τὰ ὑποδείγματα quæ affert, Schematis Cœli ut & oculis facilius accommodentur, repræſentavimus. Planetarum autem & Signorum heic characteres non prorſus ſimiles ſunt eis quos Codex MS. exhibet. Quales in Typographi loculis reperiuntur, talibus uſi ſumus. Sed nec ita diſcrepant ut alios omnino eſſe ſentias, niſi ductuum ejuſmodi varietati, quæ ad figuras eaſdem ipſas repræſentandas adhiberi ſolet, ignoſcendum eſſe non velis. Varii ſanè apud librarios, idem interea volentes, ductus ſunt. Et codex MS. haud alios ferè habet quam Tetrabiblon Ptolomæi Græce editum. Sed hi & illi qui paſſim hodie in uſu ſunt, à veteribus ſcilicet, ut fieri amat, paulo deflexi, eadem ipſa, etiam quà linearum ductus ſunt, ſignificant, & earundem rerum Sideribus ſingulis reſpondentium ſunt imagines. Saturni plane, in utriſque, Falcem tantum innuit, Iovis fulmen, Martis Spiculum, Solis ſive Globum lucidum, ut vulgo pingitur, ſive radium Solarem, ut frequentius in libris Græcis; Veneris ſpeculum, Mercurii caduceum, Lunæ ipſam novam: ita etiam in Signis, Arietis ſc. Tauri & Capricorni, Cornua, quæ tamen ſatis diſtincta; Geminorum, amplexus mutuos; Cancri, Chelas; Leonis, caudam; Virginis, pectinem; Libræ, jugum; Scorpionis item caudam ſed diſſimilem Leonis; Sagittarii ſagitam; Aquarii, lineas undulantes; Piſcium, Piſces, ut in Cœleſtibus ejuſce ſigni diagrammatis, connexos. Ita Sors Fortunæ rota plerunque denotatur. Quæ tamen omnia inartificialiter à Librariis ſolent formari. Tantum abeſt ut in hiſce figuris, myſterii quidpiam latere ſentiamus, cum iis qui neſcio quos abditos naturæ ſenſus inde expiſcari ſe fruſtra (ne quid gravius dicam) credidere. Solenne erat Græcis etiam vocabula alia ſæpius occurentia ejuſmodi figuris abbreviare, uti in deſcriptis etiam videre eſt; ubi ☊ δαίμων eſt, (cujus partem habent ſeu Sortem cum aliis pluribus, præter Fortunæ, Aſtrologi) & & ὡρόσκοπος, ἐλάχιστα. Etiam ⊙ quod Solem vulgo indicat, Circulus eſt apud Vettium ſæpius. Id genus habet compluria. At demum perpendant hæc & committant Ptolemæi caput περὶ τοῦ κλήρου τῆς τύχης in Tetrabibli tertio, aſtrologorum filii. Ita intelligent etiam quis ὁ συγγραφεὺς fuerit quem ibi memorat Ptolomæus. Necepſo plane eſt συγγραφεὺς ille, ita propter excellentiam dictus, uti ὁ βασιλεὺς ἐναρχόμενος & ὁ βασιλεὺς & ὁ παλαιὸς, & interdum ὁ συγγραφεὺς etiam à Vettio nominatur. Citat item Vettius Timæum, Abramum, Hermippum, Orionem, Critodemum, Aſtrologos, quorum plerique apud Firmicum item reperiuntur. Ideo autem Necepſo ἐναρχόμενος dictus eſt, ni fallor, quia primus fuiſſe creditus eſt, qui aſtrologiæ præcepta ſcriptis tradiderit. Quin is ſimul & Petoſiris eadem cauſa ſimplici τῶν παλαιῶν nomine nonnunquam appellantur. Videſis exegeſim veterem quæ Proclo tribuitur in caput quod diximus Ptolemæi. Scio ἀγαθὴν τύχην diverſam Aſtrologos obtinere notionem. Nam domum ſchematis cœleſtis quintam ita antiquitus vocabant, ut in Sexti Empirici quarto, Julii Firmici lib. 2. cap. 19. alibi item, legimus. Sed cum ea notione nihil huic loco eſt. Atqui Heſychius; Ἀγαθὴ τύχη, ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Θέμις.

Ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς. Antiſtites nimirum qui τὰ ἐπιμήνια, id eſt, *ſacra Menſtrua* ſive pro tota urbe ſive pro Senatu peragi ſolita faciebant. Idque noviluniis. De ſacris ejuſmodi apud Græcos fuſius, ex autoritate veterum, Iohannes Meurſius in Græciæ Feriatæ lib. 5. in Νουμηνία. Ibi etiam de Epimeniorum nomine & functione in ſacris illis. Doctiſſimi viri notis adjicio, ad ea, menſe nimirum redeunte ſemper celebrata, epulas menſtruales, Plauto ita vocatas, ſpectare. Ergaſilus paraſitus in Captivis.

Dico unum ridiculum dictum, de dictis melioribus,
Quibus ſolebam menſtruales epulas ante adipiſcier;
Nemo ridet.

Quin & ἐπιμηνίους ſacrificulos ejuſmodi aut ſacrorum antiſtites generatim interdum denotare, uti & ἐπιμήνια *ſacras epulas* quæ menſtruæ non erant, ſed annuæ, & ἐπιμηνιεύειν ita *ſacrificare*. Id liquet tum ex teſtamento Epictetæ Grinni filiæ, in Marmorea tabula Venetiis, tum ex Lacedæmoniorum pſephiſmate quo firmatur teſtamentum. Sacræ enim epulæ ſeu ἐπιμήνια plane ibi quotannis tantum celebrantur, idque diebus 19. 20. & 21. Delphinii menſis. Et temere egit interpres qui εἴ τις μὴ ἐπιμηνιεύσῃ "Si quis menſe ſuo ſacris "non miniſtraverit ibi vertit, & ἐπιμήνιοι menſtruatim ſacro deſervientes, & "ἐπιμήνια menſes ſolennes. Debuit ſane, ſi quis functioni ſuæ ſacræ defuerit, epularum antiſtites ſacri, ſacræ epulæ, quod ex ipſis teſtamento & Decreto manifeſtum fit. Ea viſe apud Ianum Gruterum. Ex frequentia ſcilicet ſacrorum in noviluniis celebratorum, vocabula quæ ratione ſtati temporis primo indita ſunt, nulla habita poſtmodum temporis ratione, ad ſimilia ſeu quæcunque periodica ſacra, periodis diſſimilibus celebrata, tranſlata ſunt. Inde eſt etiam quod Heſychio Ἱεροποιοὶ (ut ſcilicet ſacerdotium id denotat, ſeu ut Brauroniis ſacrificabant quolibet quinquennio antiſtites ita dicti, ſive Eleuſiniis majoribus, aut id genus aliis redeuntibus, ſacris, apud Pollucem in octavo non ut κεχωρισμένον τῆς ἱερωσύνης vocabulum eſt apud Philoſophum Politicorum ſexto) redduntur ἐπιμήνιοι, quod ſacros antiſtites ſimpliciter, ut diximus, ſignificabat. Tantundem habet Phavorinus. Ita Ἱερομηνίαι generatim tandem dies feſti dicti; uti ex Demoſthenis contra Timocratem ab Harpocratione & Suida obſervatur. Et Helleniſtis pari forſan ratione חדש quod novilunium eſt, & Νουμηνία ſæpius vertitur, item ἑορτὴ ſeu *Feſtum* eis redditur 3. Regum cap. 12. comm. 33. Idque feſtum à novilunio remotiſſimum; quinto decimo ſcilicet die Marwheſcan menſis celebrandum. Scio חדש pro menſe ibi ab aliis ſumi. Sed res ipſa quæ narratur Seniorum interpretationi maximè favet.

Ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον. Ipſa ἐπιμήνια, ſeu ſacræ epulæ per ξενισμὸν innuuntur. Tempeſtas enim adventus legatorum è Magneſia ejuſmodi erat, ut inſtante novilunio opportune exciperentur. Ξενισμὸς pro ſacris ejuſmodi epulis uſurpatur apud Plutarchum in Demetrio. Decreverant miſere adulantes Athenienſes, Demetrium quotieſcunque appelleret Athenas, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς δέχεσθαι *Cereris & Liberi patris lautitiis* ſeu *epulis ſacris excipere.* Eodem nempe ritu honorem Regi, ut Numini, exhibere, quo Deorum, quos diximus, ſacra celebrabant. De ea re conſulas porro Caſaubonum Animadverſionum in Athenæum libro 6. cap. 15. Legati autem heic ad ipſorum deorum epulas tantum honoris cauſa invitandi; idque in Prytaneum, quod, uti ceteris Græciæ urbibus, ita Smyrnæ proculdubio, erat locus, in quo tum victus publicus Hieronicis aliiſque de republica optime merentibus dabatur, tum Veſta perpetuo ſacrata, & publicæ epulæ pollucibiliter celebratæ ſunt. Doctiſſime item de Prytaneis Caſaubonus dicti voluminis lib. 15. cap. 19.

Ἐπὶ Ἱερέως Ἡγησίου. Eminentioribus apud utrumque populum dignitatibus, iiſque annuis, ni fallor, Fœderis annus notatur, quemadmodum Ephororum ſimul & Archontum ἐπωνύμων nomina annos ſignare ſolebant in Lacedæmoniorum & Athenienſium fœderibus, quod ex Thucydide & Demoſthene ſatis cognoſcitur. Sed dignitas hæc ſacra eſt utraque. Et Pontificem ſummum par eſt ut credamus fuiſſe Hegeſiam. Quin, de anno Sacerdotiis variis ſignari ſolito, vide Arrianum ad Epi-
ctetum

ctetum lib. I. cap. 19. Flavium Joſephum Ἀρχαιολογίας lib. 14. cap. 16. 1. Maccabæorum cap. 13. commat. 42. & cap. 14. comm. 43. Ianum Druſium ad locum penultimum; Ioannem Meurſium in Archontibus lib. 3. cap. 6. de ſacerdotibus Iunonis apud Argivos, & in Græciæ Feriatæ lib. 3. feſto Ἥραια. Et habet Dogma Melitenſium, inciſum Romæ, hunc titulum ἐπὶ Ἱεροθύτου, τοῦ Ἱκέτου Ἱκέτου, ἀρχόντων δὲ Ἡρείου καὶ Κήτητος, quod videſis apud Gruterum in Inſcriptionibus pag. 400. aliud item ejuſmodi Agrigentinorum ibidem pag. 401. Adde Platonis de Legibus lib. 12. Plutarchum in vita Demetrii, Decreta aliquot apud Demoſthenem de Corona, Caſtorem apud Euſebium in Chronicorum priore, de Sicyoniorum Carniis & in Canone numero DCCCLXXXIX in addendis etiam pag. 213. Conſule porro Meurſium dicti de Archontibus operis lib. 3. cap. 16. & 17. Et durarunt ejuſmodi aliique varii diſtinctionis annuæ characteres uſque ad Juſtinianum Imperatorem; adeoque ut Civitatibus aliquot in more etiam tunc temporis poſitum eſſet, ſine ulla alius notæ adjectione, annos inſtrumentis publicis & contractibus, ſuo duntaxat ritu, deſignare. Neque aliud innuit ille Novella 47. ubi παρατήρησιν ἐπὶ τοῖς τῶν πολέων χρόνοις *ſeu obſervationem in civitatum temporibus* maxime Orientalibus habitam memorat. Eadem vero Novella primo ſancitum eſt, ut non ſolum in Urbe, ſed etiam in omnibus Provinciis & Civitatibus, actis ſingulis & inſtrumentis, actuarii, tabelliones, exceptores, & qui ſunt id genus ceteri, præponerent Imperatoris annum, Conſulem, indictionem, Menſem & Diem, & demum, pro civitatum arbitrio, τὸ τῆς πόλεως πᾶσι τρόποις ἔτος, *annum*, ſcilicet, *qui quocunque modo civitati proprius erat.* Edita eſt hæc Novella anno Juſtiniani 9. Salutis nempe reparatæ DXXXVII. Dicebatur præterea dignitas apud Smyrnæos primaria, eaque, qua annos ſignificabant, Stephanephorus, uti altera illa heic memorata, quæ Magnetum eſt. Sed illius uſus Smyrnæ, puto, nondum inoleverat, ſeculis utpote aliquot poſt Seleuci tempora receptus; de qua re ſtatim plura.

Στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου. Stephanephorus heic ſeu *Coronam geſtans*, tum ex ſupremis erat, puto, Magnetum judicibus annuis, tum Solis & Apollinis ſacerdos, iſque primarius (nam plures etiam erant ejuſmodi ibi ſacerdotes) cujus nomen Faſtis ad annum deſignandum adeoque Fœderi huic, pro more, adjiciebatur, uti Archon primarius ſeu ἐπώνυμος. Id ſane elicere fas eſſe videtur ex Platonis lib. 12. de legibus, ubi de judicum Supremorum & Correctorum electione verba faciens exemplum affert de Magnetibus. Utrum de iis qui in Theſſalia & vicinis Theſſaliæ Regionibus, an de noſtris, non ſatis liquet. Cum vero ex veteribus doceamur, hoſce illorum fuiſſe, idque diu ante Platonem, coloniam, non eſt cur dubitemus non ita diverſa fuiſſe utrorumque inſtituta, maxime in ſacris ceteriſque quæ ſolenniora erant. Neque opinor ſane, Platonem dum Magnetas in civili illo de Magiſtratibus præcepto generali, meminit, ipſos, qui eis tunc fuere in uſu, mores, non ſimul innuiſſe. Quotannis voluit in communi Solis & Apollinis templo, Civium conventu habito, poſt Solſtitium æſtivum, triumviros, qui ſupremi forent judices ſimul & utriuſque Numinis ſacerdotes, ex optimis civibus, ſuffragiis, hiſque paritate turbatis, ſorte eligi, & θαλλῷ ſeu fronde viridi coronari; tum pronuntiari; Ὅτι Μαγνήτων ἡ κατὰ θεὸν πάλιν τυχοῦσα σωτηρίας πόλις ἀποφήνασα αὐτῆς Ἡλίῳ ἄνδρας τοὺς ἀρίστους τρεῖς· ἀκροθίνιον Ἀπόλλωνι κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀνατίθησι κοινὸν καὶ Ἡλίῳ. "Quod Magnetum civitas, inſtaurata ſibi divinitus ſalute, deſi-"gnatos ſuos ſoli triumviros optimos ut primitias, ritu veteri, Apollini & Soli communes conſecrat. Ita nempe annum auſpicabantur forte Magnetes. Triumviris autem hiſce minorum, ſcribit, Magiſtratuum, correctorum ſcilicet ſeu εὐθυνῶν, cenſuram competere, atque ab his ad illos reis provocare licere. Quin exuta poſt annum dignitate, ſingulari, dum vixerint, honore haberi, hos ſolos civium Coronam lauream geſtare, ac omnes Apollinis & Solis Sacerdotes perpe-

manere. Ἀρχιερέα δὲ, inquit, ἕνα κατ' ἐνιαυτὸν, τὸν πρῶτον κριθέντα τῶν γενομένων ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ τῶν ἱερέων, καὶ τοὔνομα ἀναγράφειν τούτου κατ' ἐνιαυτὸν, ὅπως ἂν γίγνηται μέτρον ἀριθμοῦ τοῦ χρόνου ἕως ἂν ἡ πόλις οἰκῆται, Summum vero ſacer-
" dotem unum eſſe quolibet anno, atque eum qui primus renuntiatus eſt ex
" his qui illius anni fuerint ſacerdotes. Hujus autem nomen perſcribi ad tem-
" pora deſignanda dum civitas habitatur. Si hæc ad Magnetas omnia ſpectant, Stephanephororum eis genus duplex erat. Alii, tam Magiſtratuum cenſuræ quam Deorum ſacris, annis ſuis electi, præerant; alii exuta, poſt elapſum annum, dignitate, profana ſeu adminiſtratione civili, perpetuo tamen manebant ſacerdotes honorarii. Saltem ſacrorum cura ab his amplius haud erat exigenda, ſed ultimo electis delegata. At Stephanephori non minus hi quam illi dicti. Univerſis enim iiſque ſolis Coronam eamque lauream geſtare fas erat. Primi autem generis tres duntaxat erant, quorum, is qui primus renuntiatus eſt, Pontifex erat maximus,& ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ ſeu anni ſignator; unde illius nomen, quod ſortitus eſt heic Pythodorus, cum Smyrnæorum Pontifice Hegeſiæ Fœderi præfigitur. In hanc dignitatem evectus eſt Themiſtocles cum ſedes haberet Magneſiæ, quam ut panem, ſicut alias Orientis urbes ut vinum, obſonia, veſtes, & ſtragula ei ſigillatim ſubminiſtrarent, dono à Xerxe acceperat. Ita Poſis vetuſtiſſimus rerum Magneticarum Scriptor apud Athenæum libro 12. Πόσις ἐν τρίτῳ, ait ille Μαγνητικῶν τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν ἐν Μαγνησίᾳ, τὴν Στεφανοφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θῦσαι Ἀθηνᾷ καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι. Neque vero eſt cur porro de vocabuli ratione ſoliciti ſimus. Tam notum eſt Coronas velut dignitatis maxime propria inſignia geſtaſſe ſacros antiſtites, quam ſacra eos feciſſe. Atque inde vocabulum, ut fit, natum. Tarſi idem dignitatis nomen Herculis Sacerdotem denotabat, quod ſcribit Athenæus libro 5. ubi Lyſiam Philoſophum Epicureum Stephanephorum ibi creatum oſtendit & ςέφανον δαφνῆς χρυσῆς ἐςεμμένον, *Coronam lauream, quæ aurea etiam erat, geſtaſſe.* Metrodorum item Hermogenis F. à myſtarum conventu Stephanephorum ſeu Sacerdotem Matris Deum renuntiatum habes in veteri inſcriptione apud Gruterum pag. 309. 1. & pag. 1097. 5. Vide, ſi placet, Carolum Paſchalium de Coronis lib. 4. cap. 14. atque adde magni Caſauboni animadverſiones in quintum Athenæi cap. 13. & ejuſdem notas ad Suetonii Octavium cap. 18. Ceterum non omnes Coronæ Sacerdotum provincialium aureæ erant, quod tamen ex Tertulliani de Idololatria cap. 18. ab eo ibi elici videtur. Fuere duntaxat nonnullæ; neque aliter intelligendus Tertullianus. Nam aliæ laureæ in provinciis non minus quam Romæ erant, aliæ ex aliis frondibus, pro ritu vario. Etiam ipſi Athenienſium archontes myrto coronabantur, licet inde non denominati. Teſtatur Pollux in octavo; & videſis V. C. Iohannem Meurſium Atticarum lectionum lib. 6. Poſtmodum autem & Smyrnæorum Pontifex maximus, cujus nomine annum ſignabant, Stephanephorus, ſeculis aliquot nimirum tranſactis, dici cœpit ad aliarum civitatum, quibus vox illa in uſu, exemplum. Id comperimus ſub temporibus Antonini Philoſophi. Tunc enim Heraclides ſophiſta (quod ſcribit Philoſtratus) Στεφανοφόρον ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἦρξεν, ἀφ' ἧς τοῖς ἔτεσι Σμυρναῖοι τὰ ὀνόματα, "Coronatam dignitatem, ſeu eam quæ Stephanephori eſt, apud eos
" obtinuit à qua annis ſuis Smyrnæi nomina imponunt. Et ad Smyrnam ſpectant, puto, & inde, ni fallor, tranſlatæ ſunt illæ, quas ſupra dedimus, inſcriptiones ævi Fœdere recentioris, in quibus habetur dignitatis hujus mentio. Vide 4. 5. & 9. Arundellianarum quæ Græcæ ſunt. A tam frequenti nominis apud Orientales uſu, Stephanephororum & eorum qui, coronas geſtantes, aliis tamen nominibus noti erant, ſodalitio, & adminiſtrationis tum viciſſitudinibus tum jure partario, dignitas hæc ἀξίωμα τὸ ἀπὸ μέρους στεφανοφόρον ſeu στεμματοφόρον dignitas cui coronam geſtandi jus erat partiarium interdum dicebatur; quo ſcilicet diſtingueretur à faſtigio vere regio ſeu monarchico.

Ita

Ita intelligo Ptolemæum libro 4. Tetrabibli capite 2. περὶ τύχης ἀξιωματικῆς ſeu *de fortuna dignitatum*, quam à luminarium & comitantium ſeu ſtipantium, δορυφορούντων nempe planetarum, poſitu ſumit. Si in maſculinis ſignis, inquit, & in angulis luminaria fuerint planetis quinque ſtipata, Reges naſcuntur. Si Planetæ ipſi ſtipantes angulos occupent, orbis decernunt imperium. Si, ceteris ita ſe habentibus, Sol fuerit in maſculino, Luna in feminino ſigno, atque horum alterum duntaxat angulum habeat ἡγεμόνες μόνον ἔσονται ζωῆς καὶ θανάτου κύριοι "Principes erunt ſolummodo non ſupremi, vitæ tamen neciſque "poteſtatem habentes. Ἐὰν δὲ πρὸς τούτοις, ait, μήδε οἱ δορυφοροῦντες ἀστέρες ἐπίκεντροι ὦσιν ἢ μαρτυρήσωσι τοῖς κέντροις, μεγάλοι μόνον ἔσονται καὶ ἐν ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους σεμματοφόροις ἢ ἐπιτροπικοῖς ἢ στρατοπεδαρχικοῖς καὶ οὐχὶ τοῖς ἡγεμονικοῖς. Ubi MS. codex in Bibliotheca Collegii Corporis Chriſti Oxoniis habet μεγαλυνόμενοι ἔσονται καὶ ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανοφόροις ἢ ἐπιτροπικοῖς, ἢ στρατοπεδαρχικοῖς ἢ ἱερατικοῖς καὶ οὐ τοῖς ἡγεμονικοῖς. "Si ceteris ita ſe habentibus, ſtipan- "tes planetæ angulos non occupent, neque eis teſtimonium præbeant, magni "erunt & dignitate, cui Coronam geſtandí jus eſt partiarium, ſeu vicarii, ſeu "caſtrorum præfecti, ſeu Sacerdotali, minime autem principali dignitate, "conſpicui. Ita locus ille reddendus, quem depravarunt nimium Latini interpretes Gogava, Camerarius, horumque ſequaces, dum "Natalium ſplen- "dore conſpicuos aut in dignitatibus generis illuſtres pro ἀξιώματι τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανοφόροις plerunque ignoranter ſubſtituunt. Alii habentes magnum poſſe ſuper aliquam villam. Sed veri ſenſus veſtigia maxime habentur in verſione illâ Ægidii Tebaldini ex Hiſpanico ſermone in Latino-barbarum ante ſecula aliquot edita, ubi legimus, "Erit natus magni nominis tantum; & ejus "valetudo velut illius, qui uni parti dominabitur, apparebit. Hiſpanica autem verſio Alfonſi ..... Caſtellæ Regis juſſu ex Arabica ſumta eſt, verſione quam nondum vidimus. Sed partiarium dignitatis jus Arabem agnoviſſe ibi palam eſt, quod aut diſſimularunt aut ignorarunt interpretes ceteri omnes. Neque doctius ſane eorum, qui Commentarios ad locum conſarcinarunt, quiſpiam. De alia quam hac ipſa Stephanephori dignitate minime capiendum eſt illud in Hephæſtionis Thebani atque aliorum aliquot Aſtrologorum priſcorum excerptis. Quibus aſcendit (aiunt) tertius Libræ Decanus, eorum nonnulli στεφανοφρονήσουσι (ita in Codice typis edito) καὶ ἄρξουσι πόλεων. Plane legendum στεφανοφορήσουσι.

Μηνὸς Ληναιῶνος. Ut ſacra pleraque ita etiam Temporum nomina, ſolennes rationes, atque alia compluria Athenis in Ioniam, in tertia Coloniarum è Græcia migratione (de qua conſulendus Pauſanias in Achaicorum initio) transfretarunt. Cuinam igitur tempeſtati menſis hic, Smyrnæis & Magnetibus, puto & Ionibus ceteris, communis reſponderit, è moribus Atticis illuc traductis, cum Ionicis alias deſtituti ſimus, eruendum eſt. Menſium Atticorum laterculos habemus apud recentiores, varios. In iis Lenæonis nomen non habemus, extra quam ubi à Grammaticis aliquot, accuratiores temporum rationes negligentibus, infarcitur. Et raro ſatis apud veteres omnino habetur. Apud Heſiodum occurrit. Verſus notiſſimus eſt, Μῆνα δὲ Ληναιῶνα κάκ' ἤματα βουδόρα πάντα, τοῦτον ἀλεύασθαι, &c. Bœotius erat poeta, ideoque menſem Bœotium ita dictum, ſunt qui non abſurde colligunt. Sed Bœotiis menſem ita aliquem vocatum negat eruditiſſimus Heſychius. Ianuarius pro eodem Heſiodi interpretibus plerumque ſubſtituitur, & nunc Gamelioni Attico nunc Poſideoni tribuitur. Vide Ioannem Tzetzen ad Heſiodum, & Theodorum Gazam de menſibus Atticis, qui Κήκον eum, puto, appellat de hac re agens. Quin Etymologici autori menſium principium dicitur Lenæon & Choiaco Ægyptiorum convenire. Sed Choiacus in fixo Ægyptiorum anno intervallum quod à 27. Novembris ad 26. Decembris interjicitur, oc-

cupat

cupat. Hybernum interim fuiſſe, apud Heſiodum, nemo dubitare poteſt. Ionibus autem menſem Lenæonem fuiſſe etiam tradunt & Proclus ad Heſiodum & Tzetzes in Trincavelli editione; qui porro inter menſes Atticos eum tam bene forſan numerat quam male collocat. Ego vero, doctiorum pace, Lenæona (ſi aut Athenienſes ſpectemus, aut eos qui ab Athenienſibus mores ſuos accepere) ipſiſſimum fuiſſe Antheſterionem ſive ſecundum menſem Atticis Hybernum, opinor. Etenim menſes Atticos à ſolennioribus ſuis ſacris plerunque denominatos eſſe manifeſtum eſt. Ut à Thargeliis Thargelion dictus, Pyanepſion à Pyanepſiiis, Antheſterion ab Antheſteriis. Non diſſimili fere ratione priſcis Danis **Chriſtmanath** Decembrem, & Saxonibus Eoſtmonaþ Aprilem denotabat; uti etiam à Februis, Februarius Latinis dictus. Certiſſimum autem eſt Athenienſibus Dionyſia ſeu Liberalia triplicia fuiſſe. Ea quæ κατ' ἀγροὺς, ſeu Ruralia (ut eorum anni ſeriem obſervemus;) ea quæ Antheſteria ſeu Dionyſia ſimpliciter ſæpius & propter excellentiam, Dionyſia Majora, & Dionyſia in Limnis, dicta; & quæ κατ' ἄςυ ſeu Urbana. Horum genus primum Poſideone menſe celebrabantur, teſte Theophraſto περὶ ἀδολεσχίας. Secundum Antheſterione, quod à Demoſthene contra Neæram, Thucydide in ſecundo, Heſychio, aliis docetur. Tertium Elaphebolione, ut idem Heſychius, & alii. Atticorum menſium ſeriem, quæ, ad hanc rem, extra controverſiam poſita eſt, vide ſupra pagina 69. Ubi ſi Mæmacterionem excipias, nullum ſuo loco non tributum habes. Dionyſiorum autem primum & ſecundum annua erant; tertium trietericum. At ſecundum genus, noſtra ſententia, dicebatur etiam τὰ Λήναια ſeu Lenæa (quæ adverſantur heic, licet, à doctiſſimis viris oſcitanter nimis recepta, & ſubjiciemus & cluemus) feſtum ſcilicet Liberi patris maxime ſolenne & vetuſtiſſimum; adeoque duplex Feſti nomen binominem ipſum Menſem effecit. Ut ab Antheſteriis Antheſterion, ita Lenæis Lenæon formatus. Neque enim aliud ſonat Lenæa quam Bacchanalia, Liberalia ſeu Διονύσια illa quæ Antheſteria fuere. Expreſſiſſime de nomine, ad hanc rem, Lenæorum, Heſychius. Λίμναι, ἐν Ἀθήναις τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. "Limnas dicit locum eſſe Libero patri ſacrum in quo ſacra Lenæa peragi ſolita. At vero quæ in Limnis ſacra, ea Antheſteria ipſiſſima, ſeu Majora fuiſſe nemo dubitat. Itaque Lenæa & Antheſteria eadem. Idem Heſychius in Ληναιῶν μὴν, Οὐδένα, inquit, τῶν μηνῶν Βοιωτοὶ οὕτω καλοῦσιν. Εἰκάζει δὲ ὁ Πλούταρχος Βουκάτιον· Καὶ γὰρ ψυχρός ἐστιν. Ἔνιοι δὲ τὸν Ἑρμαῖον ὃς κατὰ τὸν Βουκάτιόν ἐστιν· Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν Ληναίων ἑορτὴν ἐν αὐτῷ ἄγουσιν. Nullum menſem Lenæonem vocabant Bœotii. (Dum hæc ſcripſit verſum illum Heſiodi reſpexit) " Putatur autem Bucatius idem eſſe " Plutarcho. Nam & is frigidus eſt. Alii Hermæum eſſe Lenæonem volunt, " qui Bucatium ſequitur. Nam etiam in eodem Lenæorum Feſtum celebrant " Athenienſes. Menſis igitur, quo Lenæa peragi ſolita, Hermæo Bœotorum reſpondit, id eſt, ſecundo eorum menſi. Nam Bucatius eis, annum à ſolſtitio hyberno auſpicatis, primus erat quod docet Plutarchus in Pelopida. Hic itaque Gamelioni Attico reſpondet. Secundus igitur, nempe Hermæus, Antheſterioni; adeoque Antheſterionis ſacra ſunt quæ Lenæa dicta. Videſis Proclum ad Heſiodi Opera & Dies, ubi male Βούκαρος pro Βουκάτιος legitur, & à doctis aliquot viris patienter nimis excipitur. At diſerte ibi de Hermæo locutus, cui Lenæa Attica etiam tribuit, Ἴωνες, inquit, τοῦτον οὐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Ληναιῶνα καλοῦσιν, Iones menſem illum non alio quam Lenæonis nomine appellant. Idem, ni fallor, voluit ibi Ioannes Tzetzes; tametſi veterum temporis rationum omnino expers, Romanorum Ianuarium, Ægyptiorum Choiacum & Lenæonem temere confundat. Nam Lenæi ſeu Lenæonis menſis nomen inde petit, ὅτι τὰ Πιθοίγια ἐν τούτῳ ἐγίνετο, *eo quod Pithœgia in eo peragebantur*. Et expreſſe Ληναιὸς, inquit, παρὰ Ἴωσι καλεῖται, *Lenæus Ionibus appellatur*. Ita ſcilicet Tzetzes in Editione Trincavelliana ſeu veteri. Sed nuper hæc verba neſcio quare prætermittuntur, aliis eo in loco ſubſtitutis; & non

παρὰ

τοῖς Ἴωσι, ſed παρ' Ἕλλησι Ληναιὼν καλεῖται in ea legitur. At vero Pithœgia 11. de Antheſterionis peragi ſolita, teſte Plutarcho Sympoſiacon 3. quæſt. 7. Sed & Heſychius, opinor, Antheſterionem ipſum Lenæonem appellat, ubi de Liberalibus in Διονύσια agit. Διονύσια, ait, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἡ Διονύσῳ ἤγετο. Τὰ μὲν, κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος, τὰ δὲ κλαῖα μηνὸς Ληναιῶνος, τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Triplicia proculdubio Liberalia Athenienſium docere heic voluit vir ſcientiſſimus. At Ruralia & quæ Urbana dicta, ſeu trieterica, ſuis menſibus recte tributa videmus. Illud vero τὰ δὲ κλαῖα verba nihili ſunt. Eemendarunt alii legentes τὸ δὲ πάλαι Ληναιῶνος. Sed ita duplicia tantum erunt ibi Liberalia, & ea quæ Majora, annua, & maxime ſolennia, contra morem Heſychianum, prorſus omiſſa. Quin nec ita heic ſatis congrua tradiderat ipſe iis quæ, verbo Ληναιὼν, dixerat. Alii τὰ δὲ Λήναια ibi legunt. Sed in iis etiam ſunt qui ſumma interim incogitantia Lenæa & Liberalia Ruralia etiam ipſi confundunt. Sed lectio hæc eſt appoſitiſſima, quam etiam firmatam habeo perſpicaciſſimo judicio Ampliſſimi & amiciſſimi viri Danielis Heinſiii. Ita caſtigandum illum Heſychii locum me amanter literis ſuis docuit Sidus illud orbis literati ſplendidiſſimum. Atque æquum certe eſt, ut aut eam lectionem amplexemur, aut τὰ δὲ ἀρχαῖα (pro κλαῖα) Ληναιῶνος ſubſtituamus. Utroque modo Antheſteria ſeu Dionyſia in Lymnis, Lenæone, id eſt, ſuo menſe, rite collocabimus. Etenim Dionyſia hæc τὰ ἀρχαιότερα Thucydidi, ideoque ἀρχαῖα ſeu vetuſta, propter excellentiam & vetuſtatem dicta ſunt. Sic triplicia Dionyſia ſuis ſigillatim menſibus pulchre ab Heſychio ordinata. Et non ſolum Menſis nomen, ſed & nominis ratio ad Ionas noſtros Athenis migravit. Iis enim Lenæa etiam, Liberalia illa Majora & vetuſta, eodem Antheſterionis, 12. nempe die, quo Athenis, quotannis peragebantur. Locuples eſt hujus rei teſtis Thucydides libro 2. Ab auſtrali arcis parte compluria ſcribit delubra Athenis fuiſſe ſita; Jovis, inquit, Olympii & Apollinis Pythii, & Telluris ſive Cereris καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι, ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσιν, "& Bacchi in Limnis cui vetuſtiora Liberalia "fiunt 12. die menſis Antheſterionis, quemadmodum nunc quoque Iones 'juxta morem celebrant. Ibi Scholiaſtes ἀρχαιότερα, inquit, εἶπε, διότι ἔστι καὶ νεώτερα ἄλλα. Vetuſtatis nimirum nomine, à ceteris Liberalibus hæc ſignanter diſtincta. Atque hæc ipſa ſunt Liberalia quæ ἦρος ὥρᾳ πρώτῃ Διονύσια celebrari ſolita etiam in Smyrna noſtra, diſerte memorat Ariſtides tum in Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ tum in προσφωνητικῷ. Ea ſcilicet quibus Triremis ſacræ pompa fieri ſolebat, de qua & ipſe Ariſtides & Philoſtratus in v ta Polemonis Sophiſtæ, ubi etiam expreſſe Antheſterioni menſi apud Smyrnæos Liberalia illa tribuuntur. πέμπεται, inquit Philoſtratus, τις μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι μεταρσία τριήρης εἰς ἀγορὰν, ἣν ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεὺς οἷον κυβερνήτης εὐθύνει. "Pompa fer-"tur menſe Antheſterione, ſublimis Triremis in forum, quam dirigit Liberi "patris ſacerdos ut gubernator. Attamen male illi qui τὰ Διονύσια ſimpliciter dicta ſemper Antheſteria ſeu ἀρχαιότερα ſignificare volunt. Dionyſia ſimpliciter dicta Ruralia etiam nonnunquam denotant, & interdum Urbana; cum ſcilicet aut expreſſe à Lenæis diſcriminantur, aut aliter ex ipſa, de qua mentio fit, re ſatis dignoſcuntur. Thraſyllus apud Laertium in vita Platonis, Tragœdi, inquit, τέτρασι δράμασιν ἠγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις "quatuor dramatis (ſeu tetralogia) certabant, in Dionyſiis, Lenæis, "Panathenæis & Chytris. Dionyſia capienda heic eſſe pro aliis à Lenæis manifeſtum eſt. Panathenæa menſem Hecatombæonem occupabant, quod liquet ex pſephiſmate Timocratis in Demoſthenis, adverſus eum, oratione. Chytrorum Feſtum Lenæorum poſtride celebratum. Similis vocabulorum, ni fallor, ratio eſt apud Pollucem lib. 8. ubi Archontem Dionyſia ordinare ait,

Regem vero Sacrorum Lenæis præeſſe. Sic Eupolis in Urbibus (Comœdiæ nomen eſt) tributa Athenas à ſociis *εἰς τὰ διονύσια* portari ex ſancito ſolita ait apud Ariſtophanis Scholiaſtem in Acharnenſes. Sed Antheſteria ſeu Lenæa ab Eupolide intellecta fuiſſe, ſentire nequeo. Nam ſub agonem Lenæum tributa ſocii non afferebant; quod diſerte docet Ariſtophanes, utcunque Scholiaſtes eum ibi de Ruralibus agere perperam cenſet. Et quod de Comici Babyloniis & Cleone traditur, ad Ruralia referendum eſt, non ad aliud Dionyſiorum genus. Nam ad Urbana, quæ trieterica erant, nequit, quoniam tributa annuatim perſolvebantur, ut ex Æſchinis oratione *περὶ παραπρεσβείας* ſcimus. Dionyſia autem Galeno intellecta libro de Antidotis primo, ubi de iis qui *τῷ Διονύσῳ βακχεύοντες εἰώθασι διασπᾶν τὰς ἐχίδνας παυομένου μὲν τοῦ ἦρος ἔπω δ' ἠργμένου θέρους*, agit, ipſa Urbana, ni fallor, ſeu Trieterica erant. Menſem enim Elaphebolionem indicare videtur qui Ver clauſit. De eiſdem Dionyſiis intelligendus forſan locus ille Ariſtotelis Metaphyſicorum 5. c. 24. ubi de variis modis dicendi, aliquid ex aliquo fieri verba faciens, unum affert de eo quod aliud ſequitur, & proinde ex eo fieri, dicitur. *οἷον*, inquit, *ἐξ ἰσημερίας ἐγένετο ὁ πλοῦς, ὅτι μετ' ἰσημερίαν ἐγένετο. καὶ ἐκ Διονυσίων Θαργήλια, ὅτι μετὰ τὰ Διονύσια*, ut ex Æquinoctio fit navigatio quia poſt æquinoctium fit, & ex Dionyſiis Thargelia, quia poſt Dionyſia. Certe Dionyſia illa Elaphebolionis ſeu Trieterica proxime ſuis annis præcedebant, interjecto Menſe Munichione, Thargelia. *i.e.* alia non interveniebant Dionyſia. Quod ſi de annuis Dionyſiis capiendus ſit Ariſtoteles, tunc Antheſteria ſeu Lenæa innuit, quæ interjectis, præter complures dies, menſibus integris, tam Elaphebolione, quam Munichione in anni Attici ratione Thargelia antevertebant. Craſſum errorem aliquot interpretum, qui Thargelia ibi menſe Februario collocant, & de iis neſcio quid ignavum effutiunt, libenter prætermittimus. Sed vero doctiſſimis ævi noſtri viris placere video, Lenæa ſacra à Ruralibus, quæ Poſideone celebrabantur, non fuiſſe diverſa. Nituntur illi plerunque autoritate Scholiorum in Acharnenſes, quibus fateor Lenæa & Ruralia eadem ſunt. Scholiis illis, & Marco Muſuro, qui eorum pleraque congeſſit, plurimum debemus. Sed aſſenſum heic præbere ego omnino nullus queo. Illud Dicæopolis apud poetam in Acharnenſibus.

Ἐγὼ δὲ πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς
Ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς, εἰσιὼν Διονύσια.

" Ego bello maliſque ſolutus rus me conferam & Liberalia agam Ruralia: De Lenæis male interpretatur Scholiaſtes, & fallit dum fallitur: Nec melius eadem ipſa intelligi vult, quæ in eadem Comœdia poſtea hiſce verbis traduntur.

Αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν οὔπω Ληναίῳ τ' ἀγὼν
Κοὔπω ξένοι πάρεισιν· Οὔτε γὰρ φόροι
Ἥκουσιν, οὔτε ἐκ τῶν πολέων οἱ ξύμμαχοι·

" Nos ipſimet ſumus. Certamen hoc in Lenæo eſt. Neque adſunt peregrini. " Non enim hac tempeſtate adferuntur tributa, neque ex urbibus adveniunt ſocii. Primo loco Poſideonis ſacra nemo non vidit. Sed de iis verba ibi fiunt à perſona Acharnenſi, quæ gravioribus ſoluta curis, rus ſe conferre deſtinat. Et tempus in quo loquitur ad inducias, de quibus ibi mentio, ſpectat. Sed *ὁ ἐπὶ Ληνείῳ ἀγὼν* in ſecundo loco, ipſiſſima Antheſteria ſunt ſeu Liberalia quæ in Limnis agebantur, id eſt, Lenæa, quibus ſcilicet Comœdia illa, Acharnenſes, docebatur Archonte Euthymene, quod legimus in ejuſdem argumento

gumento. Lenæon enim, nempe *Ληναιον* in urbe erat, non rure, locus, in quo certamina celebrabant Athenienſes ante Theatrum extructum. Ibi etiam Bacchi Lenæi fanum; adeoque à Limmis locus hic non diverſus. Tantundem aſſerere videtur mihi omni exceptione major Heſychius in Ἐπὶ Ληναίῳ. Ἀγών ἐστιν, inquit, *ἐν τῷ ἄστει Λήναιον περίβολον ἔχων μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι.* Manifeſtiſſimus eſt ad ſecundum Ariſtophanis locum commentarius, quem recentiorum Scholiis præponderare nemo dubitet. Atque inde etiam Suidas, Etymologici autor, & Favorinus intelligendi in Ἐπὶ Ληναίῳ. Etymologus item corrigendus. Adeo autem Ariſtophanis Scholiaſtem in hiſce aberraſſe nemo miretur, qui eundem etiam in Autumno Lenæa collocare adverterit. Etenim Liberaliorum triplicium nulli locus erat in autumno, neque ejuſce rei apud veteres alibi veſtigium occurrit. Alibi etiam in ſacrarum ratione nimium fallit idem Scholiaſtes. Sed ab eo heic ſtat quod apud Stephanum de Urbibus legitur, *Ληναῖος, ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τοῦ Ληνοῦ,* & citatur Apollodori Chronicon. At quæ ſupra attulimus ſatis perſuadent, verba illa *ἐν ἀγροῖς* futile eſſe ſive Hermolai Epitomatoris ſive recentioris alicujus, magis gloſſema, quam ſive Stephani, ſive Apollodori (quorum uterque intercidit) mentem aperuiſſe. Et aut veteris Græciæ ſacrorum ignorantia eſt, aut incogitantia eſt nimia Procli ad Heſiodum, ubi de Bœotorum Hermæo menſe locutus, eundem eum cum Attico Gamelione facit, *καθ' ὃ*, inquit, *τὰ Λήναια παρ' Ἀθηναίοις,* " quo tempore Athenienſibus Lenæa celebrari ſolita. Quis unquam ſive Lenæa ſive Dionyſiorum alia ulla Gamelioni antea tribuit? Adeoque nil ſatis obſtat, quin demum Lenæa, Dionyſia in Limnis, & Antheſteria eadem ipſa ſacra fuiſſe concludamus, atque inde menſem Lenæonem vocitatum, ac ſi Dionyſion ſeu Bacchius dictus fuiſſet, quæ idem ſonant. Nam & Baccho menſis ipſe ante alios ſacer habebatur, uti notat Harpocration, & pro varia Emboliſmorum, proſthaphæreſium & Cyclorum ratione, à Januario per Februarium in Martium, in Menſibus Julianis, diverſimode vagabatur. Vide nunc, ſi placet, viros ſummos Joſephum Scaligerum de Emendatione temporum lib. 1. capite de Menſibus Atticis & Canonum Iſagogicorum lib. 1. pag. 57. & Iſacium Caſaubonum tum ad Theophraſti characterm *περὶ ἀδολεσχίας* tum de Satyrica poeſi lib. 1. cap. 5. Adde Phavorinum in Lexico & Petri Caſtellani Ἑορτολόγιον. Nemo eſt horum cui non heic adverſamur; ſed non ſine ratione, qua aliter edocti ſententiæ libentiſſime renuntiabimus. De Liberalibus item Atticis conſule Dionyſium Petavium ad Themiſtii Orationem 12. Sed de Menſe hactenus. De anno item videbimus. Annos quorum initia loca habuere circa Solſtitia æſtiva, cum ceteris pleriſque Græciæ civitatibus, noſtris hiſce in uſu fuiſſe, vix eſt cur dubitemus. Et quod ex Platone ſupra notavimus de Stephanephororum electione tantundem firmare videtur in Magneſia. Seleucidarum autem anni tam incerti ſunt apud Scriptores, ut vix de eorum cujuſpiam initiis & exceſſu exacte ſatis conſentiant. Sed ſi Euſebio fides, Seleucus Callinicus & Ptolemæus Evergetes, hic Ægypto, ille Aſia, regnare cœperunt anno 2. Olympiadis CXXXIII. qui periodi Julianæ eſt MMMMCCCCLXVII. Si igitur in occaſione Fœderis ſupra non erravimus, quarto vel quinto Seleuci anno, ſeu anno 1. vel 2. Olympiadis CXXXIV. id initum eſſe non abſurdum erit conjectare. Detur enim Seleucum circa initia anni 2. Olympiadis CXXXIII. id eſt, æſtate, regnum accepiſſe. Auſpicia regni à patricidio cepiſſe ſcribit Juſtinus; & tam Ptolemæum in ſororiam ultionem advolaſſe, quam Seleucum poſtea adverſus civitates quæ defecerant claſſem comparaſſe narrat, perinde ac ſi res, pro incœptorum magnitudine, feſtinantius à neutro geri potuiſſent. Trinarum autem, quas memorat ille Expeditionum tempora, Ptolemæi ſcilicet in Seleucum, Seleuci primæ in Civitates, ſecundæ in Ptolemæum, ſuos (ſi quod veriſimillimum eſt, id ſentiamus) habuere an-

nos ſaltem ſingulos. Quod non modo rerum geſtarum ratio ſuadet, ſed & uſitatiſſimus ille tam in Oriente mos quam in Occidente, tum claudendi maris, tum aperiendi. Nam quin maritimæ fuerint illæ expeditiones, nullus dubito. Claudebatur autem mare ab Autumno ad tempus vernum. Verno aperiebatur. De Romanorum in hac re more, Vegetius, alii paſſim teſtes. De Græcorum, Heſiodus, Theophraſtus. De Orientalium autem ipſorumque Syriæ Regum, teſtimonium in ſacris literis perhibetur 2 Samuelis cap. 11. 1. & 1 Paralipomenon cap. 21. 1. "Factum autem eſt vertente anno eo tempore quo "ſolent Reges ad bella procedere Quod ad mare etiam claſſibus aperiendum ſpectat. Neque aliam præter vernam tempeſtatem ibi denotari vult Rabbi Chimchi, quem merito ſequitur etiam magnus Scaliger in prolegomenis ad Canones. In Ebræo tempus illud vocatur עת צאת המלכים *tempus expeditionis* ſeu *profectionis regum.* Helleniſtis ὁ καιρὸς τῆς ἐξοδίας τῶν βασιλέων. Vere igitur anni 2. Olympiadis CXXXIII. ſeu primi Seleuci, Ptolemæus in ſororis auxilium cum claſſe advolavit. Vere anni 3. Olympiadis ejuſdem adverſus rebelles civitates Seleucus claſſem comparat. Adeo enim acciſæ erant res ejus bello Ptolemaico, ut citius claſſem illam comparaſſe non ſit credibile. Eadem anni 4. tempeſtate, inſtauratis poſt naufragium, quod miſere paſſus eſt in expeditione adverſus civitates, viribus, bellum in Ptolemæum infeliciter redintegrat. Atque ita neceſſe eſt ut Fœdus Antheſterione ſeu Lenæone, ſub Februario ſcilicet poſt haſce clades proximo, initum cadat in annum 1 Olympiadis CXXXIV. Qui ita erit Seleuci quartus. Quod ſi regnare cœpit ille ſub finem anni 2. Olympiadis CXXXIII. ſimili ratiocinio, Olympiadis CXXXIV Secundo, *ſeu periodi Julianæ* MMMMCCCCLXXI. qui ante vulgarem Chriſti Epocham eſt annus CCXLIII. tribui poſſit. Et diſerte, hoc forſan calculi genere ductus, Sethus Calviſius utriuſque Regis res geſtas ita diſtribuit, ut ultimam Seleuci cladem quæ Fœdus, uti noſtra ſententia eſt, proxime anteceſſit, quarto ejus anno collocet. Annus autem Olympiadis CXXXIV. primus ſeu quartus Seleuci, eſt Calippicæ periodi ſecundæ 11. adeoque ſecundus duodecimus. Si igitur periodus illa etiam Smyrnæis in uſu fuerit, etiam Antheſterionis ſeu Lenæonis initium & finis, in Menſibus Julianis ad (quod ſatis eſt credibile) varias Chronologorum rationes, maxime Scaligerianas, & Petavianas, quorum laterculos conſulas, facile reperiri poſſunt.

Ἐξετασταί. Quæſitores hi erant ad quos rerum repetundarum, interverſæ pecuniæ publicæ, atque aliorum quæ in adminiſtratione publica committuntur, criminum judicium ſpectabat. Aliis Λογισταὶ, εὔθυνοι, συνήγοροι, dicti. Ita Ariſtocles Politicorum tertio cap. 8.

Ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες. De civitatis donatione Attica, quæ Ionicæ, ſeu Smyrnenſi, forſan non ita diſpar erat, conſule I. Meurſium de Fortuna Attica, capite 5.

Ἐπὶ τοῦ Μητρῴου ἱεροῖς νεοκαύτοις. Fanum Magnæ Matris ſeu Metroum in planitie urbis (nam pars etiam montana erat) memorat Strabo lib. 14. ſuper ἱερὰ νεόκαυτα, quæ etiam ἔμπυρα dicta, ſeu ardentes victimas, & ἐπὶ τομίων ſeu animalium immolatorum profecta, aris etiam aliiſve ſacris ſive tactis ſive inſpectis, ſolenne gentibus erat jurare, uti Chriſtianis ſuper ſacroſancta Evangelia, Cruces, Reliquias ſacras. Etiam Ἐμπύρια inde ὅρκος δημόσιος eſt apud Heſychium. Et Alcidamas ὤμοσε τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἁψάμενος, *juravit per Apollinem, tacta lauro*, quod habetur ex Nicandro apud Antonium Liberalem in Metamorphoſi prima. De variis jurandi ritibus, conſulendi Briſſonius in Formulis, Gulielmus Barclaius ad tit. de Jurejurando ff. Thomas Dempſterus & Baptiſta Hanſenius libris de Juramento, præter Petrum Fabrum in Commentario de Magiſtratibus Romanis, Danielem Heinſium ad primum Silii Italici, & Fredericum Lindebrogium in Gloſſario, verbo *Jurare.* Adde porro Philippum Mauſſacum ad Harpocrationem pagina 243. ubi de juramento in

Agrauli

Agrauli ædibus ab Ephebis præſtari ſolito. Nobis heic, quæ ii adnotarunt, compilare religio eſt. De Judæorum vero ritu in Juramentis veteri & ſatis portentoſo, vide quod ex Tabulis Præfectoriis legitur in Juris Græco-Romani lib. 1. pagina 119. Et Turcarum Imperator Achmetes Fœdus cum Henrico Magno Galliarum Rege anno MDCIV. ictum firmat juramento " per " Veritatem Magni Dei, omnipotentis, creatoris Cœli & Terræ, & per animas avorum ſuorum & proavorum. Chriſtiani autem aut tangunt plerumq; ſacra; aut manum ad pectus admovent, ſuſtollunt, aut protendunt, ſacris inſpectis. Nec diſſimilem fuiſſe gentibus morem, cum non tangebant, æquum eſt ut opinemur. Quæ vero ita ſive tactis ſive inſpectis, & admota, ſublata, aut protenſa manu præſtantur juramenta, Corporalia dicuntur ſeu Corporaliter præſtita, ut in C. tit. Si adverſus venditionem l. 1. & tit. Si minor ſe majorem dixerit lib. 3. Et Cujacius ad Novellam 51. de Mulieribus ſcenicis; Corporaliter inquit, jurat, qui jurat tactis ſacroſanctis Evangeliis vel manu ſublata, quos Balſamon vocat σωματικοὺς ὅρκους. Quin vide, ſi placet, Linduvodum noſtrum ad Conſtitutionem *Presbyteri*, tit. de Jurejurando, verbo *inſpectis*. Et ὅρκον σωματικῶς διδόναι & σωματικῶς ὀμνύναι eſt Sacramentum corporaliter præſtare Juriſconſultis Græcis. Conſule Baſilicon eclogam 10. tit. 25. cad. 4. & Harmenopuli Procheiron lib. 1. tit. 12. Id ipſum vocabant αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ ἐπομνύναι ſeu ipſa veritate aut revera jurare, quo nempe corporaliter jurare diſtinguerent ab eo quod eſt συμβολαίῳ ſive ἐγγράφως μεθ' ὅρκου βεβαιῶσαι pro quo ſub Diocletiano Romæ dicebant " in inſtrumento per ſacramenti religionem " adſeverare; ut in lege Codicis penultimo citata legimus. Non enim fiebat reſtitutio in integrum, ſi minor in inſtrumento per Sacramenti religionem ſe majorem eſſe adſeveraſſet, niſi palam ex ipſo inſtrumento conſtitiſſet illum nihilominus minorem fuiſſe. Sin vero corporaliter & revera præſtitiſſet de ætate majori juramentum, haud reſtituendus erat omnino. De reſtitutionis illa ſeu ἀποκαταστάσεως lege, in dicta Baſilicon Ecloga; Ταῦτα ὅπου ἐνεγράφη τῷ συμβολαίῳ μόνον ὁ ὅρκος, οὐ μὴν σωματικῶς καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὤμοσεν ὁ νεώτερος ἑαυτὸν εἶναι μείζονα, quod non aliud ſonat quam quod jam diximus. Putarunt igitur Græci Juriſconſulti Sacramenti religionem inſtrumento inſertam, nec corporaliter præſtitam, non eſſe τῇ ἀληθείᾳ ὅρκον. Certe fidem interpoſitam ſine corporali juramento, corporali æquiparari, video apud clariſſimum Juriſconſultum Andream Gaillium quem viſas lib. 1. Obſervationum practicarum 101 & lib. 2. obſervat 59. Adnotare heic non ingratum, puto, erit, ritum illum Londinenſem veterem, quo, in Judiciis publicis, ſuper mortuorum tumulos, de eo jurare ſolenne erat quod ipſi teſtarentur mortui, ſi in vivis ſupereſſent. In Tabulis publicis ab Henrico Angliæ Rege III. Civibus Londinenſibus confectis, anno ejuſdem Regni 52, die Martii 26. legimus. " Conceſſi- " mus eiſdem civibus, quod de placitis ad Coronam pertinentibus, de hiis ma- " xime quæ infra civitatem prædictam & ejus ſuburbium fieri contingent, ſe " poſſint diſrationare ſecundum antiquam conſuetudinem civitatis prædictæ, " eo tamen excepto, quod ſuper tumulos Mortuorum de eo quod dicturi ſunt " viverent, non liceat præciſe jurare, ſed loco mortuorum qui ante obitum " ſuum electi fuerint ad eos diſrationandos qui de rebus ad Coronam ſpectan- " tibus appellati fuerint, vel rectati alii liberi & legales eligantur, qui idem ſine " dilatione faciant quod per defunctos memoratos, ſi viverent, fieri oporteret.

Κληρωτήρια. Exigit res ipſa ut Sortium Tabulas, quibus eorum, qui in tribus ſortito cooptabantur, nomina perſcripta erant, heic intelligamus. Nec tamen alibi hac notione vocabulum occurrere memini. Scriptoribus tam pro locis ubi Magiſtratus Sorte creati ſunt, quam ubi ejuſmodi Magiſtratus in theatro ſedere ſoliti, uſurpatur. Item pro Sortium urnis. Videſis Pollucem lib. 9. & 10. & Scholia ad Ariſtophanis Eccleſiazuſas.

Συναλλαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων, *Contractibus & actionibus* vertimus. Συναλλάγματα eodem heic ſenſu capio, quod apud Ariſtotelem, in Ethicorum 5. cap. 5. ubi in ἑκούσια & ἀκούσια diſtribuuntur & totum illud ſatis comprehendunt, unde actiones apud Juriſconſultos naſcuntur, quæ ſive ex contractu, aut quaſi contractu, ſive ex delicto aut quaſi delicto competunt. Etiam tota juſtitia quæ forenſis eſt ita Συναλλάγμασι nititur. De Ariſtotelis loco conſule inprimis Andronicum Rhodium in paraphraſi lib. 5. cap. 3.

Οἰκίας ὅσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ. Singularum ædium capacitas ſit prout populo placuerit. Nam à lectorum ſive diſcubitoriorum ſive cubicularium numero heic tam ædium capacitas, puto (quæ ſcilicet aut ad contubernalium numerum aut familiarum amplitudinem attinebat) quam alibi ſæpius œcorum & conclaviorum, æſtimabatur. Oecorum æſtimationem hujuſmodi videre eſt maxime in Callixeni & Moſchionis deſcriptionibus navium Ptolomæi Philopatoris & Hieronis Regis Syracuſani apud Athenæum lib. 5. Inde œcus ibi πεντάκλινος, τρισκαιδεκάκλινος & εἴκοσι κλίνας ἐπιδεχόμενος.

Τὴν Σιπυλήνην. Ut Mater Deum Berecynthia, Idæa, Phrygia, dicta à locis cognominibus in quibus colebatur, ita Sipylene heic à Sipylo. Sipylus autem mons Phrygiæ paſſim memoratur; Plutarcho de fluminibus in Mæandro, Heſychio, Straboni, & in proverbio ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινεῖν. Atqui & urbs erat Sipylus Phrygiæ, quod notat Stephanus, nomenque gentile eſſe Σιπυληνὸς & Σιπυληνή. Notat autem ex Hellanici libro primo Ἱερειῶν, ſeu de Sacrificiis Junonis Argivæ. Æſchylus item in Niobe apud Strabonem in extremo libri 12. habet. Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα *Sipulum Idæo in ſolo.* Urbs ea multis abhinc ſeculis, regnante Tantalo, terræmotu everſa eſt, uti & complures circumjacentes. At celeberrimam fuiſſe inde liquet, quod dum terræmotum hunc memorant Scriptores, Sipyli nomine potiſſimum deſignant. Ita Strabo lib. 1. Quin Ariſtoteles in 2. Meteorologicorum cap. 8. terræmotus meminit in quo τὰ περὶ Σίπυλον ἀνετράπη *Sypilus evertebatur.* Σίπελον ibi male habet Commentarius Alexandri Aphrodiſienſis. Sed pejus multo facit vir doctus qui φλεγραῖον πέδιον *Phlegræum campum* eo in loco Sipylum, Philoſopho appellatum in Theſauro Geographico ſcribit. Non minus campum à Sipylo quam regionem Liguſticam diſtinguit ibi Ariſtoteles.

Ἀπόλλω τὸν ἐμ Πάνδοις. Nec de Apolline in Pandis alibi legi, nec de ullo loco qui Pandi aut Panda dictus præter Sogdianorum (qui ſub alio Cœlo locati) oppidum quod Panda vocatur apud Plinium lib. 6. cap. 16. & Solinum cap. 52. Fieri ſane potuit ut etiam inde nomen in Ioniam deduceretur. Altaria enim ibi conſtructa ſunt, non ſolum à vetuſtiſſimis illis, Hercule, Semiramide, Cyro; ſed etiam ab Alexandro magno, velut trophæa metarum imperii eouſque promotarum; eaque, ut videtur, Apollini. Ita enim conjectura eſt ex altaribus quæ eidem Numini Iaxartem fluvium poſtea tranſvectus Demodamas Seleuci & Antiochi Dux Apollini ſtruxit, ut terminorum ſcilicet imperii prolationis inſignia. Sed ultra quid heic affirmare plane nugari eſt, ſi hoc non eſt.

Καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας καὶ πάσας. Poſt inſigniorum numinum nomina, pes omnes ita generatim jurabant, idque ex ritu Pontificio paſſim ſervari ſolito. Exempla ſunt apud Homerum & Virgilium, ad cujus Georgicorum initium, " Poſt ſpecialem, adnotat Servius, invocationem tranſit, ad generalitatem, ne quod numen prætereat. More Pontificum, per quos ritu veteri in omnibus ſacris poſt ſpeciales Deos quos ad ipſum ſacrum quod fiebat neceſſe erat invocari, generaliter omnia numina invocabantur. Vide, ſi placet, jus jurandum quo fœdus iniere Carthaginienſes & Philippus Macedonum Rex apud Polybium lib. 7. & fragmentum Fœderis in Creta effoſſi apud Janum Gruterum pag. 505.

Καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Σελεύκου τύχην. Mos invaluit in Oriente jurandi ſæpius per

per Fortunam, Salutem, Vitam, Caput Principis. Neque inter hæc in Gentilitatis Theologia diſcrimen erat. Vetuſtiſſimum eſt exemplum in Geneſeos cap. 42. Ubi Joſepho חי פרעה *vivit Pharaoh*, ſeu *per vitam Pharaonis*, ad Ebræorum &, qui cognatas habent linguas, morem adjurandi profertur. Nec aliter tranſtulit Aquila quam per ζῇ Φαραὼ ut & hodie Galli *vive Pharaoh.* Atqui ſenioribus redditur, Νὴ τὴν ὑγείαν Φαραὼ *per ſalutem Pharaonis*, quod retinet Latina. Nam vivere etiam eſt valere, lætari, felicem eſſe. Vetuſtiſſimum autem Geneſeos exemplar MS. in Bibliotheca Cottoniana habet ibi, Μὰ τὴν ὑγείαν Φαραὼ. Jurat etiam Urias Davidi Regi חייך וחי נפשך "per vitam tuam & per vitam animæ tuæ, ſeu per ſalutem tuam & ſalutem animæ tuæ, ut in Latina editione. Habetur 2 Samuelis cap. 11. comm. 12. Et de capite Regis teſtatur R. Abenezra in Decalogum. Ubi eum capite plectendum, etiam ſuo ævo, ſcribit fuiſſe, qui apud Ægyptios הלמך בראש *per caput Regis* pejeraverat, nec tanto auro, quantum ipſe pendebat, redimendum. Sed hæc omnia in τὴν τύχην, pro veterum ritu, recidunt. Et Juramentum ita præſtitum ὅρκος βασιλικὸς dictum videtur, ſaltem in Armenia. Adi Strabonem lib. 12. Ubi de fano Pharnacis menſis. Manavit mos ex Oriente ad Romanos. Decreverat Senatus Julii Cæſaris τὴν τύχην ὀμνῦναι quod ſcribit Dio lib. 44. Eo occiſo, populus Antonii oratione de ejus dignitate habita (ut fit) irritatus, percuſſores furibunde quæſitum it, & Senatores incuſat quod paſſi eſſent eum virum interfici, pro quo, uti quotannis publice vota conciperentur, decreviſſent, καὶ οὗ τήν τε ὑγείαν τήν τε τύχην ὤμνυσαν *& per cujus Salutem & Fortunam juraſſent.* Ex Decreto erat quod jurabant. Atque inde indiſcriminatim per ſalutem jurabant & per Fortunam. Honor hic qui in juramentis tributus eſt Julio, manſit etiam Auguſto; ſed à Tiberio vetitus eſt, poſtea redivivus. Videſis Dionem lib. 57. de Tiberio. In Epiſtolæ item Stationariorum Tyriorum, Puteolis ad Tyrios ceteraſque Phœniciæ civitates ſub Antonino Philoſopho ſcriptæ, fronte legitur Διὰ τοὺς Θεοὺς καὶ τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν αὐτοκράτορος τύχην, quod videre eſt apud Janum Gruterum, in Inſcriptionum corpore, pagina 1105. Et Ariſto medicus, qui Romani martyris linguam Aſclepiadis juſſu ſub Galerio Imperatore exſecuerat, accuſatus (cum elinguis martyr ſummum Dei veri Optimi Maximi poteſtatem verbis, ut ſcribunt, copioſe proferret) quod mercede ductus colluſiſſet, nec linguæ nervos omnes abſcidiſſet,

> Teſtor, inquit, ſalutem Principis, me ſimplici
> Functum ſecantis arte, judex optime,
> Serviſſe juſſis abſque fraude publicis.

Ita Prudentius Peri Stephanon hymno x. Inhumaniter autem aliquos plectebat Caius, quod nunquam per Genium ſuum dejeraſſent, teſte Suetonio capite 37. Ita Genius ſeu δαίμων idem cum Fortuna æſtimatus. Nam & εὐδαιμονία *Virtus cum Fortuna conjuncta* recte Ciceroni redditur. Conſule, ſi placet, 5. 101. Danielem Heinſium ad Heſiodi opera & dies cap. 17. Quin Plutarchus in præceptis politicis, Οἱ μεγάλοι inquit δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασιν συνεπιγράφουσι, "Magni viri rebus præclare geſtis Genium & Fortunam, ut "authores, ſecum inſcribunt. Et in exemplis quæ adducit utrumque confundit. Sed & tam Partis ſeu Sortis δαίμονος ſeu Genii quam aliarum complurium Sortium, quæ in uſu erant veteribus Aſtrologis, unica Fortunæ ſors (de qua ſupra) Ptolemæo & ceteris pleriſque, ſi Arabas & eorum ſequaces excipias, vices ſuſtinet. Per Genium autem Principis jurandi mos diu poſt Tiberium renatus, duravit. Vide acta Martyrii S. Polycarpi apud Euſebium hiſt. Eccleſiaſt. lib. 4. cap. 15. Et Ulpianus L. 13. ſi duo D. tit. de jurejurando ſect. 6.

Si

"Si quis juraverit in re pecuniaria per Genium Principis dare ſe non oportere, "& pejeravit, vel dari ſibi oportere, vel intra certum tempus juraverit ſe ſo-"luturum, nec ſolvit, Imperator noſter cum patre reſcripſit fuſtibus eum "caſtigandum dimittere, & ita ei ſuperdici προπετῶς μὴ ὄμνυε, *i.e.* petulanter ne jurato. Nam pejerantibus per Principis Fortunam pœna erat quam ſuſtulit ſuo tempore Tiberius, uti eſt apud Dionem; minuit etiam ita Alcander Severus, ut, qui, calore animi, non conſulto pejeraverat, is minime puniretur C. tit. de rebus creditis L. 2. "Periculum corporis vel majeſtatis crimen (ait "Imperator) ſecundum conſtituta Divorum parentum meorum, etſi per Prin-"cipis venerationem quodam calore fuerit pejeratum, inferri non placet. Ita id quod primo in Juramentis Fortuna, ſalus, Genius erat Principis, in Venerationem etiam interdum immutabatur, uti poſtea in Majeſtatem (quod videre eſt apud Vegetium de re militari lib. 2. cap. 5.) item & in ipſum Principem, per quem non tam ut fidei teſtem, quam ut perfidiæ vindicem dejerare in more poſitum erat etiam Chriſtianis, qui nec "tam per creaturam jurabant "quam per auctorem creaturarum, nec in creatura aliud quam creatorem "ipſius venerabantur, quod ait Gratianus C. 22. q. 1. c. 16. Et quemadmodum in dignitate ſeu poteſtate principum exprimenda, Majeſtas, Serenitas, Perennitas, & quæ ſunt ejuſmodi in codice utroque alibique, ita forſan in votis de eorum felicitate (qualia ejuſmodi juramenta ſunt) Salus, Vita, Fortuna, Genius, ipſas principum perſonas revera denotabant. Exemplum forte deductum eſt ex ſacris literis, ubi *per ſanctitatem Dei*, atque id genus alia pro Deo ipſo uſurpari notant viri docti. Vide Amoſium prophetam cap. 4. & 2/1. Druſiii lib. 14. Obſervat. cap. 15. & περὶ τ̃ δόξας τοῦ Θεοῦ, ſeu *Majeſtate Dei* apud Helleniſtas ad eam rem & doctiſſime & ingenioſiſſime magnus Heinſius in Ariſtarcho Sacro Exercitatione 15. At vero ſalus Principis Chriſtianis ita diſcriminabatur à Genio, ſeu Fortuna, ut per hoſce jurare nefas, per illam fas fuerit olim æſtimatum. De Fortuna, vide Acta quæ diximus martyrii S. Polycarpi. De Genio, Tertullianus Apologetici cap. 32. "ſed & juramus, in-"quit, ſicut non per Genios Cæſarum, ita per Salutem eorum quæ eſt augu-"ſtior omnibus Geniis. Neſcitis Genios dæmones dici, & inde diminutiva vo-"ce dæmonia. Nos judicium Dei ſuſpicimus in Imperatoribus qui gentibus "illos præfecit? Id in eis ſcimus eſſe quod Deus voluit, ideoque & ſalvum "volumus eſſe quod Deus voluit, & pro magno id juramento habemus. Cete-"rum dæmonas, id eſt Genios, adjurare conſuevimus, ut illos de hominibus "exigamus, non dejerare ut illis honorem divinitatis conferamus. Et ubi Arcadius & Honorius Imperatores reſcripſerunt, eos qui 25. annis majores adverſus pacta vel tranſactiones libero arbitrio confectas, & invocato Dei Optimi Maximi nomine firmatas veniendum putaverint, infamia inuri, & emolumento quod ex pacto fuerint conſecuti prorſus carere. Ejuſdem etiam legis pœnæ ſubjiciunt eos qui (reſcripti verba ſunt) "nomina noſtra placitis inſe-"rentes ſalutem principum confirmationem initarum juraverint eſſe pactionum; quod legimus C. tit. de tranſactionibus l. 41. Si quis, & C. Theodoſ. lib. 2. tit. 9. Ubi vetus Scholium ejuſmodi jurantes eſſe eos ait, qui "Dominorum "nomina conjurant, placitis inſerentes, diffinita implere neglexerint. Sed "lege Cum jurant, placitis, &c. Ita emendo ex MS. codice Theodoſiano quem breviario ſuo ante D. annos de Romanis Imperatoribus ex Haymone Floriacenſi confecto intexuit Guilielmus Monachus Malmesburienſis. Ceterum pro *nomina noſtra* veteres Orientis Juriſconſulti *numina noſtra* proculdubio exemplaribus ſuis ibi legere. Vertebant enim οἵ τινες ἡμετέραν θειότητα τοῖς συμφώνοις ἢ ταῖς διαλύσεσιν ἐντιθέντες· id eſt, *qui numen noſtrum pactis aut tranſactionibus inſerentes, &c.* Vide Eclogam Baſilicon lib. 11. tit. 2. cap. 49. Item Marcelli-"nus in cauſa Donatiſtarum, per admirabile myſterium Trinitatis, per incar-"nationis dominicæ ſacramentum, & per ſalutem ſupra memoratorum princi-"pum (Honorii & Thedoſiii) ſecundum allegationes partium ſe judicaturum

promit-

promittit, in Collationis Carthagine habitæ primæ cap. quinto. De jurejurando hujuſmodi per Principem locutus eſt Athalaricus Rex, literis ad populum Romanum. "Ecce, inquit apud Caſſiodorum Variarum 8. formula 3.) »Trajani veſtri claris ſeculis reparatum exemplum. Jurat vobis per quem »juratis. Nec poteſt ab illo quiſquam falli quo invocato non licet impune »mentiri. Et Conſtantinus Harmenopulus, qui ante quingentos ferme annos Theſſalonicæ judex floruit, in Prochiri lib. 1. tit. 7. Οὐδεὶς κατὰ τοῦ Θεοῦ ὀμόσας κινδυνεύει. ἱκανὸς γὰρ ὁ ὅρκος ἔχει τιμωρὸν τὸ θεῖον, εἰ κατὰ τοῦ Θεοῦ γέγονεν. Εἰ δὲ κατὰ βασιλέως κατά τινα θερμότητα ὄμοσέ τις, συγχωρεῖται. Ὁ ἐπὶ χρήμασι κατὰ τοῦ βασιλέως ὀμόσας καὶ ἐπιορκήσας ῥοπαλίζεται. Ὁ ἐκ δικαστικῆς ψήφου ἢ ἐξ αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου ὅρκον ἐπέχων ἐπ' ἐκκλησίας τῶν ἀχράντων ἐφαπτόμενος εὐαγγελίων· ἐπιορκεῖν δὲ μετὰ ταῦτα ἐλεγχθεὶς, γλωσσοκοπείσθω· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ μαρτύρων. » Nemo qui per Deum jurat, periclitatur. Sufficit enim juramentum » vindicem habere Deum, ſi per Deum præſtetur. Quod ſi quis per Princi» pem (per venerationem Principis, habet Joannis Merceri verſio) animi ca»lore motus juravit, veniam conſequitur. Qui in re pecuniaria per Princi" pem (per Genium Principis, ſubſtituit heic Mercerus) juraverit, & pejera" verit, fuſtigatur. Qui vero ſive ex ſententia judicis, ſive adverſario poſtu" lante, juſ-jurandum in eccleſia præſtiterit ſacroſanctis tactis evangeliis, ei per" jurii poſtea convicto lingua exſcindatur. Idemque in teſtibus obſervetur. Verba uſque ad ῥοπαλίζεται excerpta ſunt ex Baſilicis. Videſis Theodorum Balſamonem ad Photii Nomocanonem tit. 13. cap. 18. Eclogas Baſilicon. lib. 40. tit. 30. Cujacium obſervat. lib. 2. 19. Cetera Harmenopuli fere in Ecloga Leonis & Conſtantini Imperatorum habentur, tit. 28. & apud Michaelem Athaliatam in Synopſeos titulo 18. Sed de diſcrimine Juramenti quod per Deum & quod tactis Evangeliis præſtatur, vide illud D. Chryſoſtomo tributum C. 22. q. 1. C. 2. & Sententiarum lib. 3. diſtinct. 39. cap. 5. & ibi Magiſtros. Sed hæc obiter. Ceterum non modo per Salutem principum, ſed etiam per ſuam litigantes ex præſcripto legis jurabant. Uti & vetuſtioribus ævis per Capita, Oculos, & hujuſmodi, tum ſui tum parentum ex more paſſim jurabant, non aliter ac Hiberni hodie per manus ſive parentum ſive Domini. Videſis Briſſonium Formularum lib. 8. De litigantibus vero per Salutem ſuam jurantibus, conſuleſis Ulpianum ff. tit. de Jurejurando l. 3. ſect. 4. l. 5. & 33. Quin legimus in Baſilicon Eclogis, lib. 22. tit. 5. cap. 30. Ὁ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας ὀμνὺς δοκεῖ μὲν ὀμνύναι κατὰ τοῦ Θεοῦ, quod tranſlatum eſt à Græcis Juriſconſultis iiſque Chriſtianis ævi medii ex illis Ulpiani verbis loco jam ultimo citato. "Qui per ſalutem ſuam jurat, per Deum jurare videtur. Re" ſpectu enim divini numinis ita jurat. Et Syneſio non infrequens eſt in epiſtolis, jurare νὴ τὴν ἱερὰν σοῦ κεφαλὴν καὶ τὴν τῶν παίδων μου σωτηρίαν, "per ſacrum " tuum caput & per liberorum meorum ſalutem. Vide epiſtolas ejus 49, 85, 103, alias. Nec aliud puto voluit quam per Salutem ſuam aut Caput jurare Coſmas ſub Alexio Comneno Patriarcha Conſtantinopolitanus, cum per ſuum nomen jurabat nolle ſe Patriarchali ſede ſecedere, niſi Irene Imperatrix ſuis manibus inſigniretur. Anna Porphyrogenneta in Alexiados lib. 3. Τὴν ἰδίαν ἐπομοσάμενος κλῆσιν φησὶ πρὸς αὐτοὺς νὴ τὸν Κοσμᾶν, εἰ μὴ διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν ἡ Εἰρήνη τοῦ στέφους ἀξιωθῇ, τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου οὐκ ἀποστήσομαι, quod idem ſonat. Et per vitam ſuam jurat Avicenna Arabs lib. de Almahad cap. 3. Videſis item Balſamonem ad Canonem 84. Synodi in Trullo. Idem autor τὴν ἐξωμοσίαν ſeu Juramentum Epiſcoporum Ægypti quod fidejuſſionis vicem ſupplebat, in Synodi Chalcedonenſis Canone 30. ita interpretatur, ut eam eſſe dicat, τὸ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως ἢ εἰς τὴν οἰκείαν σωτηρίαν ὀμόσαι τινά, "per " Imperatoris caput, vel ſalutem ſuam quempiam jurare. Sed Zonaras ibi, per Imperatoris caput, & Salutem ejus ipſiuſque jurantis jurare, ἐξωμοσίαν eſſe notat. Obtinuit etiam mos per Filiorum Regis Vitam jurare. Sed in

Occidente, lege ante annos 800 lata, hujuſmodi juramenta vetita ſunt, atq; inde puto in judiciis exoluerunt. In Occidente dico. Nam in Oriente diutius manſiſſe ſcimus ex Græcis Juriſconſultis. Lex eſt, “ Ut nullus præſumat “ per vitam Regis & filiorum ejus jurare. Habetur in Capitulis Karoli & Ludovici lib. 51. tit. 42. & Legum Longobardorum lib. 3. tit. 24.

Ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τὸ ἐξ ἐμοῦ. Imprecationes ejuſmodi, diræ, ſeu ἀραὶ, ſatis ſunt frequentes apud veteres. Et Cicero de legibus lib. 2. “Perjuris pœna divina exitium, humana dedecus. Unde & Diagoras ille ἀδικηθεὶς ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος καὶ μηδὲν ἕνεκα τοῦ παθόντος μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι Θεοὺς, quæ verba ſunt Sexti Empirici adverſus Mathematicos lib. 8. Jurisjurandi autem formulam cum adjecta imprecatione & vetuſtiſſimam & horrendam ſubjungo ex Vettii Valentis Antiocheni nondum typis vulgati Scriptoris, Floridorum ſeu Anthologiῶν lib. 4. Ubi fratrem & ceteros omnes qui libro ſuo apoteleſmatico initiandi erant, ita adjurat; Ὁρκίζω σε, ἀδελφέ μου τιμιώτατε καὶ τοὺς μυσταγωγούς μου ταύτῃ τῇ Συντάξει, οὐρανὸν μὲν ἀστέρικτον κύκλον καὶ ☉ δυοκαιδεκάζωδον θ' τε καὶ ☽, καὶ τοὺς ε. πλανήτας ἀστέρας, δι' ὧν ὁ πᾶς βίος ἡνιοχεῖται, αὐτήν τε τὴν Πρόνοιαν καὶ Ἱερανάγκην, ἐν ἀποκρύφοις ταῦτα συντηρῆσαι καὶ μὴ μεταδοῦναι τοῖς ἀπαιδεύτοις, εἰ μὴ τοῖς ἀξίοις καὶ δυναμένοις διαφυλάσσειν καὶ ἀμείβεσθαι δικαίως αὐτῷ τε ἐμοὶ Οὐάλεντι τῷ εἰσηγησαμένῳ ἀείμνηστον καὶ ἀγαθὴν φήμην ἀπονέμειν· καὶ μάλιστα ἐπιγνόντας τὸ ἄφθονον καὶ τὸ τῆς ἀληθείας μέρος ὡς ὑπὸ οὐδενὸς ἀνδρὸς ἐπιλελυμένον αὐτὸς ἐφώτισα· μὴ δὲ παρέντας τὸ ἐμὸν ὄνομα ἑτέρους ἐπεισφέρειν ταύτῃ Συντάξει· μὴ δὲ λωβῆσαι τινὰ τῶν προγεγραμμένων ἢ μελλόντων λέγεσθαι πρὸς τὸ ἀθετῆσαι τοὺς ἐντυγχάνοντας· καὶ μὴ ψόγον ἐπενέγκαι. Καὶ ταῦτα μὲν διαφυλάσσουσιν οἱ προειρημένοι Θεοὶ πάντες ἐμμενεῖς ἔσονται καὶ βίος εὐπαθὴς, καὶ κατὰ θυμὸν λογισμῶν Συντέλεια. Ἐπιορκοῦσι δὲ τὰ ἐναντία· μήτε γῆ βατή· μήτε θάλαττα πλωτή· μήτε τέκνων σπορά· τυφλός τε νοῦς καὶ πεπαιδευμένος ὑπάρχων, ἀσήμονα βίον καὶ ἀνεπίτευκτον ἀγαθῶν ἐπάγοι. Ἐὰν δέ τις καὶ μετὰ θάνατον ἐστὶ κακῶν τε καὶ καλῶν ἀμοιβὴ, κἀκεῖ τῶν ὁμοίων μεταλάβοιεν. Videſis Julium Firmicum Matheſeos, lib. 7. in in initio. Præter diras ejuſmodi gentibus uſitatas (quæ obviæ ſunt apud rituum veterum conſarcinatores) Vide eas quæ Judæorum Conſtantinopolitanorum juramentis adjectæ erant ex tabulis præfectoriis, in Juris Græco-Romani lib. 1. pag. 119. De iis etiam quæ Chriſtianis olim in uſu, conſulas Novellam 8. Adde Durandi ſpeculum tit. de Juramento calumniæ, ſect. 3. Diræ autem illæ horrendæ 11. Novella 8. etiam ante Juſtiniani ævum vetuſtæ erant & ſolennes, ut in tremendo, ſcilicet, die Judicii perjurus haberet portionem Judæ, lepram Gehezi, & tremorem Caini. De hiſce enim ipſiſſimis loquitur Procopius in Arcana hiſtoria, ἀράς τε πάσας, inquit, ἐπέβαλεν, ὅσαι πρὸς τῶν παλαιοτάτων ὠνομασμέναι εἰσὶν, quod *Diris omnibus more majorum devovit* non male vertit Nicolaus Alemannus. Diras ſcilicet congeſſit eas omnes quæ veteribus ſolennes habitæ. Juramenta autem per corpora cœleſtia ſolenniter præſtita, uti apud Vettium noſtrum per Cœli Syſtema, Zodiacum, Lunam, & quinque Planetas ceteros (adjectis item Providentia & Fato) ſatis raro occurrunt in ſcriptis veterum. Certe in Mahumedis Alcorano aliquoties ejuſmodi habemus formulas: Azoara 95. (ut Latinæ editionis numeri ducunt) ſeu Alburochu, legimus والسماء ذات البروج quod *per cœlum ſigniferum* vertit Retinenſis. Ubi Paraphraſtes Arabs, qui Mahumedicis explicationibus in ipſo contextu interſertis, verba Alcorani, lineis miniatis notata, interpretatur, habet الكواكب اثني عشر برجا تقدمت في الفرقان *Sydera 12 antiquitus delineata in Alphurcan* ſeu *Alcorano*. Alia id genus occurrunt in Azoaris 96 & 63. Ubi *per Stellam-Veſpertinam* juramentum concipitur. Et in Azoara 89 والفجر ſeu *Per Auroram*, اي (inquit Paraphraſtes ille) فجر كل يوم *id eſt, per auroram diei cujuſlibet*. Azoara item 66, quæ 56 eſt in Arabico, legimus. *Per loca occaſus ſtellarum quod magnum ſapientibus eſt Sacramentum, hic Alchoran optimus à Rege mundi compoſitus eſt*. Id tamen (quod obſervavit nobis V. C. & doctiſſimus

mus Gulielmus Bedwellus) Arabicis minime convenit. Nec magis conveniunt quam plurima alia quæ in Latina illa verſione veteri obtruduntur. In Arabicis autem legitur فلا اقسم بمواقع النجوم وانه لقسم لو تعلمون عظيم id eſt, *Ne jura per occaſus ſtellarum. Nam illud juramentum, ſi noveritis, magnum eſt.* Sed vetuſtiſſimum penes me exemplar Latinum non aliter eo loco ſe habet quam codex editus. Binis autem, quibus utor, exemplaribus Arabicis, ea quæ tranſcripſimus verba locum illum occupant. Alias in Alcorano jurandi formulas ſatis portentoſas vide Azoara 85. 87. 95. 96. 99. & 100. Adde Alcorani Epitomes veteris orationem quartam. Et de Perjurorum pœna vide Azoaram 68. Sed juramentis, quæ indicavimus, ipſum Deum Optimum Max. plerunque uſum eſſe impie innuit impoſtor ille qui Alcoranum conſarcinavit.

Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ. Duplex Magneſia. Ad Mæandrum fluvium urbs altera erat, ad Sypilum montem altera. Neutrius eſt infrequens mentio apud autores utriuſque linguæ. Mæoniæ urbs utraque. Hæc autem illâ multo Septentrionalior.

Ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρυήνης ἱερῷ. Ita populus alter in alterius Numinum fanis Fœdus ex pacto collocabant. Ideo autem hiatum Leucophryenes nomine ſupplevimus, quod tum elementorum numerus haud impar fuerit, tum quia Diana Leucophryne ſeu Leucophryene dicta impenſe Magneſiæ culta eſt, Strabone teſte. " In ea quæ hodie extat urbe (inquit lib. 14. de Magneſia " locutus) fanum eſt Dianæ Leucophryenæ, quod magnitudine quidem Tem" pli & donariorum multitudine Epheſio cedit: concinnitate autem & ar" tificioſa delubri ſtructura longe illud ſuperat. Magnitudine etiam omnia " Aſiatica ſuperat duobus exceptis, Epheſio & quod Didymis eſt. De fano hujus Deæ, quod nempe pſeudodipteron erat, volumen conſcripſit Hermogenes. Vitruvius in prooemio libri 7. " Edidit volumen Hermogenes de " æde Dianæ Ionia, quæ eſt Magneſiæ Pſeudodipteros. Et Magneſiæ Dianæ nomine culta eſt, non diſſimili fano, Alabandi, quæ Cariæ urbs erat, quod teſtatur idem lib. 3. Dianæ Leucophrynes meminêre Tacitus, Clemens Alexandrinus, Arnobius. Videſis Lipſium ad Taciti Annalium lib. 3. Commentario 121. Sed non minus Leucophryene, ut in vetuſtis aliquot Strabonis exemplaribus, quam Leucophryne dicenda eſt. Apud Magneſios magis Leucophryene. Nam in Numiſmate Marciæ Otacillæ Severæ Aug. Philippi Auguſti uxoris nomine inſignito legitur (ſi Occoni fides) ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ. A Leucophrynes neſcio cujus funere nomen petitur ab Arnobio & Clemente. Fanum ejus etiam Aſylum erat, teſte, loco quem diximus, Tacito. Leucophryenem notari Dianam figurâ Dianæ nudæ arcitenentis in æreo Elagabali numiſmate cui inſcribitur ΕΠΙ.....ΜΑΓΝΗΤΩΝ vix eſt cur dubitemus. Idem dicendum de Maximini illo cujus pars altera Julium Verum F. exhibet, altera vero ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ. Diſrupto heic Marmore, elementorum ductus ferme diſparuere. Sed ex apicibus reliquis non eſt difficile hanc lectionem elicere.

Συνσφραγισάντων. Vetuſtiſſimus eſt Sigillorum in Oriente uſus, tametſi ante Iliaca tempora non annulis, id eſt, ſigillis, ſed nodi notâ Epiſtolas, alia claudi ſolita vult Plinius. Vide eum lib. 33, cap. 1. ſed conſule Geneſeos cap. 38. commate 18. Exodi cap. 28. 11. & 36. 1 Reg. cap. 21. 8. Danielis 6. commate 17. Jeremiæ cap. 32, 11. Eſther cap. 3. 12. Tobit cap. 7. commate 14. præter hiſtoriolam Beli & Draconis. Adde Joſephum Scaligerum in Elencho trihæreſii Nicolaii Serrarii cap. 11. Ante Sigillorum inventionem aiunt Græci nonnulli, eorum vice in uſu fuiſſe virgulas ſeu aſſerculos â cimicibus variatim irroſos. Iſacius Tzetzes, ad illud Lycophronis,

Τὰ δ᾽ ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων
Σφραγὶς δοκεύσει.

Reliqua vero vermiculis exeſum, intactum ædium Sigillum obſervabit, aut,
Intacta vermiculata claxendix domos ſervabit alias----

Ut vertit Joſephus Scaliger: πρὶν γὰρ, inquit ibi Tzetzes, εὑρεθῆναι τὰς σφραγῖδας, οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις, διὰ τὸ αὐτὰ πολυκέντητα εἶναι, " priuſquam ſigilla reperta ſunt, veteres ſigillabant lignis cimicibus " irroſis, eo quod plurima eis inerant puncta. Quaſi vero ſeculum ejuſmodi unquam fuiſſet in quo Cimices tantum ſive foramina ſive lineas qualitercunque ductas ligno incidebant, homines vero adeo ſtupidi ut incidere non poſſent. Atqui etiam ejuſmodi virgulas ſeu aſſerculos Sigillorum officium ſæpius præſtitiſſe forſan non eſt dubitandum. Etiam nunc forte interdum præſtant. Ideone vero alia ſigilla nondum inventa? Et intelligendus ſane Lycophron potius ac ſi vetuſtatem duntaxat (cujus caries comes eſt) in ſigillo notaſſet. Videſis autem Ammonium & Heſychium in Θριπόβρωτος, & Suidam in Θριπηδέστατον. Herculem ejuſmodi Sigillo Cimicibus exeſo primo uſum eſſe ait Philoſtephanus apud Heſychium. Ceterum ars etiam ſculptoria cum ſigillorum confectione ſpeciatim occurrit in ſacris literis, idque ſeculis plurimis ante quidpiam memoriæ, de Græcorum moribus, traditum Exodi cap. 28. commate 11. פתוחי חתם quod *cælatura gemmarii* antiquitus vertitur, Senioribus ſeptuaginta eſt γλύμμα σφραγῖδος *cælatura Sigilli.* Et Munſterus ibi, quem recentiores plerunque recte ſequuntur; " Opere gemmarii " & qui Sigilli cælaturas facit ſculpe duos lapides, &c. Conſulas etiam Exodi cap. 39. Neque infrequens eſt vocabuli חתם, pro eo quod eſt *ſigillare*, metaphora in veteri Inſtrumento, unde & ſigillorum in Syria uſus frequentia ſatis manifeſta eſt. Sed Plinius annulos Sigillaritios (ut Vopiſci verbo utar) in deſuetudinem maxime in Oriente poſtmodum abiiſſe ſcribit. Libro 33. cap. 1. " Nullos, ait, omnino annulos major pars gentium hominumque e" tiam qui ſub imperio noſtro degunt hodie habent. Non ſignat Oriens " aut Ægyptus etiam nunc literis contenta ſolis. Sed de veterum Perſarum Sigillis, vide excerpta de Legationibus ex Menandro pag. 296. Editionis Latinæ, 1609.

Καὶ τῷ ὑπάρχοντι κοινῷ. Commune igitur Magnetum ſuum habebat ſigillum; ita etiam Smyrnæorum Civitas; uti & ævis citerioribus paſſim Corpora & Collegia. Sed de ſigillo Communis alicujus populi alio in loco qui non fuerit plurimis ſeculis Marmore recentior, legiſſe me non memini. Etiam & ſigillum hoc δακτύλιος dictum à pari, uti par eſt exiſtimare, forma cum iis qui perſonarum ſingularum digitis geſtabantur. Ideoque etiam curioſulis nonnullis ævi noſtri, qui omnia purioris ævi ſermone pronuntiare ſtudioſius quam par eſt, cupiunt, Annuli Sigilla ſunt principum, tametſi revera non ſint annuli ſed craſſiores laminæ nihil omnino annuli præ ſe ferentes.

Παλαιμαγνησίαν. Quod Palæmagneſia, ſeu *vetus Magneſia* dicitur non aliud puto fuit quam ſive Caſtellum, ſive Urbecula in ea Planitiei, cui Thorax mons imminet, parte ſita, unde Magneſia Civitas quæ tunc floruit & Fœdus percuſſit in alium ejuſdem Planitiei locum tranſlata eſt. Strabo de Matris Dindymenes fano in veteri Magneſia & Thorace monte verba faciens lib. 12. νῦν δ᾽ οὐκ ἔστιν, inquit, τὸ ἱερὸν διὰ τὸ τὴν πόλιν εἰς ἄλλον μετῳκίσθαι τόπον. Ita Scepſis & Palæſcepſis urbes erant vicinæ in Phrygia & Myſia, ita Byblos & Palæbyblos in Phœnicia. Et ſunt id genus aliæ. Palæmagneſia igitur aut ſui plane juris erat, aut ita ſaltem Magnetum, qui Fœdus cum Smyrnæis per-

percuſſerant, imperium detrectabant, ut, icto Fœdere, Seleuci majeſtati haud ſatis proſpexiſſent Smyrnæi, niſi ſingulari legatione etiam hoſce ad illius amicitiam ſeorſim invitâſſent.

Ἀδεκατεύτους. Prædia illa ſeu fundi bini, *κλῆροι* dicti, Palæmagneſiæ incolis à Seleuci deceſſoribus aſſignati (de quibus nemo fruſtra expectet ut plura cognoſcere videamur) Decima immunes erant, id eſt, annuo cenſu qui ſive jure tunc uſitato, ſive pacto convento, præſtari ſolebat, ubi privilegium aberat. Ita agri aſſignati, Romanis olim omni munere & collationis onere vacui erant L. 3. C. de fundis Limitotrophis. Duplex autem plerunque erat veteribus Græcis Decimarum, quæ, uti proventus publicus, pendebantur, genus. Portoria ſeu navium aut rerum importarum & exportarum vectigalia, alterum erat. Ea quæ colonorum agri ſive Scripturarii, ſive Sativi reddebant, alterum. Decima quæ portorium erat, memoratur Demoſtheni in oratione contra Leptinem quæ & *περὶ ἀτελειῶν* nominatur. Archebius & Heraclides, inquit, Byzantium Thraſybulo tradentes, *κυρίους ὑμᾶς ἐποίησαν τοῦ Ἑλλησπόντου ὥστε τὴν Δεκάτην ἀποδόσθαι*, "Dominos vos (Athenienſes) "fecere Helleſponti, adeo ut decimis inde frueremini. Ubi Ulpianus adnotat; *Δεκάτην ἐκ τῶν φορτίων τῶν ἐμπόρων τῶν Ἑλλησπόντου ἐλάμβανον.* "Decimam "negotiatorum mercium in Helleſponto accipiebant. Et Publicanus qui Decimam hanc colligebat *Δεκατεύτης*, & *δεκατελόγος* dictus, uti & Arabibus عشّار eadem notione quod alicubi item legiſſe me memini, & تعشير pro ipſo vectigali. Vide Harpocrationem & Suidam. Adde ſis Joannis Meurſii Atticarum lectionum lib. 3. cap. 2. Neque hæc decima raro occurrit. Alterum genus quod huc ſpectat meminit Ariſtoteles Oeconomicorum 2. In Oeconomia Satrapica, docet ille, proventuum augendorum ratio eſt præſtantiſſima ex agrorum fructibus. Proventum inde natum (penſionem ſcilicet à colono pro agro Sativo præſtitam) *οἱ μὲν*, inquit, *ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσιν.* "alii tributum, alii Decimam appellant. Aliam rationem ex re pecuaria affert ſive ex agris ſcripturariis aut *ἀπὸ τῶν βοσκημάτων* quæ ejus verba ſunt. Etiam & hunc proventum *ἐπικαρπίαν* & *δεκάτην* dictum ait. Vide porro 1 Samuelis cap. 8. comm. 15. Ejuſmodi Decima etiamnum paſſim in Oriente à Turcarum Imperatore exigitur. Neque de alia olim intellexi illud in Alcorani Retinenſis Azoara 17. "De Decimis & beneficiis ſume & "inde ſecundum morem conſuetũ operare. Sed Arabs habet العفو وامر بالعرف "quod tibi indultum eſt & ea quæ dari conſueſcunt. Paraphraſtes, quem diximus, Arabs habet, الميسور من اهلات الناس ولا تحسس عنا , "quod à benevo-"lentia hominum obvenerit, aut eorum beneficio, neq; ab eis quid extorque. In Arabico eſt Azoara 7. Verum & alibi Robertus ille Retinenſis, locis non diſſimilibus, Decimas ſubſtituit pro ejuſmodi vocabulis. Et in Azoara 68, quæ in Arabico eſt 58. "Oratores & Decimatores, inquit, Eſtote ſequen-"do Deum omnium operum cognitorem atque Prophetam, ubi Arabs habet, فاقيموا الصلوة واتوا الزكاة واطيعوا الله ورسوله id eſt, Preces celebrate & eleemoſynas date obedientes Deo & Prophetæ ejus. Sed hæc obiter. Ex agris item Sativis Romanis, pendi ſolebat locatoribus Decima, quod ex Appiani Civilium primo cognoſcimus. Nec diſſimilis eſt Decimarum proventus qui tum ex annuis agrorum fructibus, tum ex foſſilibus, Galliis, Hiſpaniis, alibi in Europa, etiam alicubi in Anglia, penditur. Videſis Choppinum lib. 1. de Domanio Franciæ, tit. 1.

Ἡ χώρα ἣν ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐμ Μαγνησίᾳ. Ager, puto, veteri Magneſiæ adjacebat quem poſſidebant ii qui Magneſiæ olim fuerant incolæ, id eſt, qui ſedibus mutatis in Smyrnæum agrum tranſmigrarant. Hunc ſi Smyrnæorum Civitatis poſſeſſionibus accederet, Decretum hoc veteris Magneſiæ incolis ſeu Palæmagnetibus aſſignat nomine *κλήρου* ſeu prædii ſine onere poſſidendi.

Κλῆρον

Κλῆρον ἱππικόν. Prædium equeſtre heic non diverſi fuiſſe generis autumo à fundis illis olim in Imperio Romano ad ſubminiſtrandos rei militaris ſumtus, aſſignari ſolitis. Eorum duæ ſpecies. Nam aut tam tironibus quam veteranis in perpetuum ſive beneficium & Stipendium, ſive præmium donabantur, aut, ad annonæ militaris duntaxat penſitationes, Colonis locabantur; idque plerunque fiebat in limitibus Imperii, unde agri limitanei dicti & fundi limitotrophi. De his videſis L. 15. Item ſi ſect. 2. ff. de rei vindicatione & C. tit. de fundis limitotrophis. In Specie prima, planiſſima ſunt Feudorum veſtigia. Et, de vetuſtiſſima Feudorum natura, Conſule quæ occurrunt de Ducibus limitaneis apud Lampridium in Alexandro Severo, & de Cimbris apud Lucium Florum lib. 3. cap. 3. Nec diſcrepabant τὰ κτήματα ϛρατιωτικὰ ſeu prædia militaria quæ in Imperii Orientalis legibus habentur. Conſtantini Porphyrogennetæ de iis Novella extat tum apud Leunclavium in Jure Græco Romano tum apud Cujacium in Feudis. Sed emendatior apud Carolum Labbæum in Conſtitutionibus Imperatorum Græcolatinis, & Joannem Meurſium. Sed vero κλῆρος hic noſter Equites tantum alebat ad hoſtes ab Imperii Magnetici ſeu potius, poſtquam icto inæquali Fœdere ſervitutem induerant, Smyrnæi finibus arcendos; adeoque κλῆροι ἱππικοὶ (ſi de prima Romanorum ſpecie intelligas) ipſiſſima fere ſunt Feuda quæ phraſi forenſi Feuda militaria ſeu *fees de Chivaler* Anglis nuncupantur. Δωρεὰν autem, quod *ſine onere* vertimus, Decimas aut alias annonæ penſitationes, non Militiæ onus heic excludit.

Marmora

II.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΚΑΘΑ ΕΨΗΦΙΣΑΤΟ Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΒΟΥΛΗ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ
ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ
ΛΑΜΠΡΟΤΑΓΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟ
ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΤΩΝ
ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟ-
ΓΜΑΤΑ ΓΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙ
ΩΝ ΠΟΛΕΟΣ
ΑΥΡ ΦΑΥΣΤΑΝ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝ
ΠΟΜΠΩΝΙΑ ΚΛΑΥΔΙΑ
ΦΑΥΣΤΑ ΛΟΥΠΕΡΚΙΑΝΗ
Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΤΗΝ ΧΡΗ
ΣΤΗΝ ΤΗΘΗΝ
ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ.

Ἀγαθῇ Τύχῃ.
καθὰ ἐψηφίσατο ἡ κρατίστη Βουλὴ
τῆς πρώτης τῆς Ἀσίας
κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ
λαμπροτάτης, καὶ μητρο-
πόλεως τῆς Ἀσίας, καὶ
τρὶς Νεωκόρου τῶν
Σεβαστῶν κατὰ τὰ δόγ-
ματα τῆς ἱερωτάτης
Συγκλήτου, καὶ κόσμου
τῆς Ἰωνίας Σμυρναί-
ων πόλεως.
Αὐρ. Φαύστην Ἀρχιέρειαν
Πομπώνια Κλαύδια
Φαύστα Λυπερκιάνη
ἡ κρατίστη τὴν Χρη-
στὴν τήθην.
Εὐτυχεῖτε.

Bonæ Fortunæ
Ut decrevit præſtantiſ. concilium
Primæ per Aſiam
Pulchritudine & magnitudine, &
Splendidiſſimæ, & Metro-
polis Aſiæ, &
ter Æditūæ
Auguſtalium ſecundum de-
cretum ſanctiſſimi
Senatus, & Ornamenti
Ioniæ Smyrnæo-
rum Civitatis.
Aureliæ Fauſtæ Summæ Sacerdoti
Pomponia Claudia
Fauſta Luperciana
præſtantiſſima optimæ
Amitæ ſuæ.
Valete.

Notæ

Notæ ad Marmor Aureliæ Fauſtæ.

HOc Marmor erat baſis ſtatuæ, quam ex inſcriptione diſcimus Pomponiam Claudiam Fauſtam Aureliæ Fauſtæ ſummæ Sacerdoti Dianæ & Amitæ ſuæ è decreto Senatus Smyrnenſis poſuiſſe. Statuas enim in publico habere apud Græcos, uti & Latinos, maximum erat, quod ab aliqua civitate bene merentes aut virtutis, aut benevolentiæ præmium poterant accipere; atque ideo hunc honorem largiri penes eos ſolos fuit, qui reipublicæ præerant, nec eum apud antiquos aliquis unquam ſine illorum decreto aſſequebatur. Statuas, quas civitates ob majora merita decernebant, ipſæ etiam publicis erigebant impenſis. Sic Athenienſes [a] Harmodio & Ariſtogitoni aliiſque; ſic Delii Alexandro Polycleti filio Marm. 132, & Reginæ Laodicæ Marm. 142, & Theophraſto Acharnenſi Apend. Marm. 27; & ſic ipſi Smyrnenſes Pomponio Cornelio Marm. 78, & Lerennio Septimio Heliodoro Mar. 143, & L. Septimio Aurelio Apend. Marm. 15, & decreverunt & poſuerunt ſtatuas. Ob minora vero merita tantum ei, cui ſtatua decernebatur, aut alicui ex amicis aut cognatis illius copia facta erat, ut erigeret ex propriis: atq; ideo hic ſtatuam, quam Senatus Smyrnenſis Aureliæ Fauſtæ decrevit, non ipſa civitas, ut in ſuperioribus modo citatis, ſed cognata illius Claudia Fauſta, & ſic Apend. Marm. 19, quam Senatus Thyatirenus M. Ulpiæ Marcellæ Andronicus & Stratonice, qui educarunt, ex propriis impenſis dicuntur poſuiſſe. Hic honos priore longe inferior erat, & plerumque non ob merita decernebatur; ſed illi, qui in liberis civitatibus, qualis erat [b] Smyrna, apud populum aut Senatum, in aliis apud principem aut provinciæ rectorem gratiâ valebant, pro amicis & cognatis impetrabant, & ſic Titinius Capito [c] apud Plinium à Trajano dicitur impetraſſe, ut ſibi liceret L. Syllano ſtatuam in foro ponere. Jus enim decernendi ſtatuas, quod Romæ ſalvâ libertate penes ſolum Senatum fuit, eâdem amiſſâ ad imperatores tranſlatum erat, illud autem ſub Auguſto & Tiberio, nondum ſatis firmiter ſtabilito imperio, neglectum fuit, ita ut quicunque vellet imaginem ſuam publicabat, donec Caligula [d] edicto ſuo prohibuit, ulli niſi ſe conſulto & autore ſtatuam collocari. Cui ſimile etiam edictum edidit [e] Claudius ſucceſſor illius: totam vero rei curam ille Senatui remiſit, jure autem non deceſſit ſuo, eo enim imperatores poſt Claudium uſos fuiſſe ex modo citato Plinii loco ſatis apparet. Fallitur igitur Clariſſimus Caſaubonus, qui ad illum [f] Ælii Spartiani locum, ubi Severus patri, matri, avo, & uxori priori ſtatuas per ſe collocaſſe dicitur, notat, *Jus publice ponendi ſtatuas penes Senatum fuit; at Severus ponit iſtas ſuis per ſe, i. e. ſine decreto vel autoritate patrum.* Quis enim credet Imperatores Romanos, quorum autoritas in imperio omnibus modis plena, & plane deſpotica fuerat, jus ſtatuæ honorem largiendi ſine Senatus decreto non habuiſſe? Ea igitur Spartiani verba aliter intelligenda ſunt. Per ſe enim dicitur Severus has ſtatuas poſuiſſe, quod cum ſub omnium aliorum principum imperio prima eſſet Senatus adulatio ſummos honores illius amicis & cognatis decernere, Severus hâc non expectatâ ſeu potius ſpretâ, eoſdem autoritate propriâ, quâ alii in hâc re principes ex modeſtia non utebantur, ipſe ſuis conferebat. Si vero aliquis ſine Senatus aut populi decreto, aut in iis civitatibus, qui Imperio Romano ſuberant ſine Imperatoris aut provinciæ rectoris reſcripto amici ſtatuam faciebat, in publico non licebat collocare, [g] ſed tales vel in Hortis, vel in Bibliothecis, vel in porticibus ſeu veſtibulis ædium privatarum ponebantur, [h] in iiſque plerumq;

[a] Vide notas ad Ep 46. Chronici Marmorei. [b] Vide quæ infra habemus. [c] Lib. 1. Epiſt. 17. [d] Suetonius in vita Caligulæ [e] Dion Caſſius in vita Claudii. [f] In vita Septimii Severi Imp. [g] Vide Arnob. lib. 1. alioſque. [h] Vide Juvenal. Sat 8.

Romani

Romani majorum ſuorum imagines, per quarum numerum nobilitatem ſuam æſtimarunt, magnâ oſtentatione publicabant.

Aureliam Fauſtam ſummam Dianæ Sacerdotem fuiſſe, quamvis hoc non indicat Marmor (in eo enim ſolam legimus vocem Αρχιερεíαν) ideo ſupponimus, quia ſolis Deabus adminiſtrabant [i] Sacerdotes feminæ; in Ionia autem, inter cujus limites erat urbs Smyrna, maxime & fere ſola dearum colebatur Diana, cujus [l] Templum inſigniſſimum totiuſque [m] Ioniæ & Aſiæ commune Epheſi erat, ſecundum pleroſque ab [n] Amazonibus, cum Aſiæ imperium tenuiſſent, ſecundum [o] Pauſaniam vero à Creſo indigena & Epheſo filio Cayſtri, qui fluvio Cayſtro nomen dedit, multo antiquius conditum. Quantâ ſuperſtitione hic Diana, & διοπετὲς ἄγαλμα illius ([p] quod in Templo Epheſino ab Amazonibus poſitum tradit Pauſanias) à Smyrnæis ceteriſque Ioniæ & Aſiæ incolis colebatur, legimus in [q] Actis Apoſtolorum. Ad eam promovendam multum conduxiſſe videtur Templi magnificentia, illud enim ab Heroſtrato quodam ex peſſimâ ambitione, ut eo facinore celebris apud poſteros evaderet, circa tempus, quo Alexander naſcebatur, incenſum, [r] Epheſii ceterique Aſiatici tam magnifice & ſplendide iterum exſtruxerunt, ut merito deinde omnium apud Græcos Templorum maximum & præſtantiſſimum judicatum inter inſigniſſima totius orbis opera, & [s] ſeptem illius miracula numerabatur. Quæ in hoc Templo Deæ ſacris & myſteriis præerant, feminas fuiſſe conſtat inde, quod [t] eas Maſſilienſes & [u] Mantinienſes, qui Dianam iiſdem ſacris iiſdemque omnino ritibus, quibus Epheſii, colebant, pro antiſtibus habuere. [x] Illæ autem Epheſi in tres Claſſes, eodem modo quo Virgines veſtales Romæ, dividebantur; quæ in prima erant Μελλιεραὶ, quæ in ſecunda Ἱεραὶ, quæ in tertia Παριεραὶ dicebantur. Μελλιεραὶ erant candidatæ, quæ tantum ritus & myſteria, quibus Dea colebatur, diſcebant, in quibus perdiſcendis cum definitum tempus peregiſſent, ad Sacerdotium admiſſæ Ιεραὶ factæ erant, omniaque miniſteria Templi per certum tempus peragebant: eo autem peracto, utpote ſacerdotio defunctæ, ab omnibus illius miniſteriis & officiis liberatæ in Παριερῶν claſſem promovebantur, iiſque deinde ſolum incumbebat proſpicere, ut omnia Deæ ſacra à ſacerdotibus rite peragerentur, eademque à candidatis diſcerentur. Unam ex iis, quæ ἱεραὶ dicebantur, ſupponimus fuiſſe Ulpiam Marcellam, cui, cum ſacerdotio defuncta eſſet, ſtatua Thyatiræ è decreto Senatus iſtius urbis, è qua forte fuit, erigebatur, Append. Marm. 19. Quæ inter Παριερὰς prima, ſeu potius [y] unaquæque illarum Αρχιερεία dicebatur, qualis fuit Aurelia Fauſta, quam hæc inſcriptio ſtatuam Smyrnæ à cognata ſua Claudia Fauſta conſecratam habuiſſe indicat. Eam enim potius Epheſi quam Smyrnæ, ubi illius ſtatua collocata fuit, ſummam Dianæ ſacerdotem fuiſſe arbitror. Iones enim omnes ad illam Deam colendam Epheſi conveniebant, atque ideo vix ulli eorum illius Deæ fanum in propriis civitatibus habuere; & ſi qui forte habuiſſent, de ſacerdotibus, quæ in illis adminiſtrabant, hæc eadem poſſunt intelligi, [z] cum nullibi Iones Dianam niſi eodem omnino modo, quo Epheſi, coluerunt: ſed Smyrnæ hanc Deam Templum unquam habuiſſe in nullo autore invenitur.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Hæc eadem verba Marmoribus 57 & 153, & in Appendice ſæpius inſcriptionibus habes præmiſſa; ſignificant idem quod apud Latinos bene vertat, ſeu ſit Fauſtum felixque, ſeu cum bonis auſpiciis, & apud Græcos

[i] Pythia enim Delphis non Sacerdos fuit ſed vates, i. e. non ſacra peragebat, ſed tantum oracula à tripode accipiebat. [l] Vide Strabonem lib. 14. & omnes fere antiquos ſcriptores. [m] Act. Apoſt. c. 19. v. 27. Aſia tota dicitur Dianam Epheſiam coluiſſe, & ejus Templum dicit Plinius a tota Aſia conditum lib. 6. c. 40. & lib. 36. c. 14. [n] Vide Strab. lib. 14. & Pauſan. in Achaicis. Euſtathius in Scholiis ad Dionyſ. ad v. 828. [o] In Achaicis. [p] Pauſ. lib. 4. [q] Cap. 19. [r] Strabo l. 14. [s] Vitruv. præf. ad lib. 7. Caſſiodor. Variarum, lib. 7. [t] Strabo lib. 4. [u] Pauſan. in Arcadicis. [x] Plutarchus in libro Ει πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. [y] Plures enim in eodem Templo Αρχιερείας fuiſſe nihil prohibet, cum vox Αρχιερεία non tantum ſacerdotem ſummam & omnium primam, ſed unam inter ſummas ſeu primarias etiam ſignificat, eodem modo quo Αρχιερεύς: & ſic qui inter Sacerdotes primarios in Templo Hieroſolymitano fuerunt, Αρχιερεῖς dicuntur, Mat. 2. v. 4. [z] Vide Hiſtoriam de Phocæis. Strab. lib. 4.

in omnibus fere ſtatuarum baſibus & cippis in alicujus viri bene meriti honorem, aut fœderis promulgandi gratiâ erectis, bene ominandi cauſâ præfigebantur. De iis plura vide in notrs ad Marmor primum, & etiam in Seldeni libro De Diis Syris Syntagm. 1. cap. 1.

Τῆς πρώτης τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει, &c. Hæc eadem verba de Smyrnæorum urbe habes etiam in Marmoribus noſtris 78 & 143, & in Append. Marm. 15. atque ideo videntur communis formula fuiſſe omnibus ſtatuis in alicujus honorem, Smyrnæ, è publico decreto Senatus iſtius urbis erectis, fuiſſe ſubſcripta; & nomini tituliſque illius cui ſtatua conſecrata fuit per modum præfationis præmiſſa. Si apud antiquorum inſcriptiorum collectores aliquæ è Smyrnæorum Marmoribus tranſcriptæ præſervatæ eſſent, non dubito, quin in illis hæc eadem legerentur; ſed cum tales in Grutero omnibuſque aliis, quos ipſe præmanibus habeo, deſiderentur libris, nullas poſſum invenire, in quibus habentur, præter noſtras.

Τῆς Ἀσίας. Nomen Aſiæ ambiguum eſt & variæ acceptum in antiquis autoribus, nunc enim pro ea Regione quæ jam eſt quarta orbis pars, nunc pro peninſula maribus Euxino, Ægéo & Cilico incluſâ, quæ reſpectu prioris Aſia Minor appellata eſt, ſumebatur; nunc etiam ſolius provinciæ, quæ Proconſuli Romano, nunc Diœceſεως, quæ Vicario parebant, ſæpiſſime vero ſolius Lydiæ, quæ nominis antiquiſſima eſt acceptio Aſiam nomen eſſe invenimus. De ſingulis his agemus, & deinde inquiremus de quânam earum intelligendum ſit τῆς Ἀσίας nomen, quod in hoc Marmore habetur.

Quænam ſunt limites Aſiæ, quæ ante inventam Americam tertia, jam quarta dicta eſt orbis terrarum pars, ſatis notum eſt apud omnes Geographos, unde vero eſt nominis origo variæ diſcepatur. Multi [a] ab Aſia Promethei uxore dictam volunt; ſed cum ſola Mythologicorum nitantur autoritate, & ipſi etiam Mythologici non omnes conſentiant, Promethei uxoris [b] nomen Aſiam fuiſſe, hanc opinionem utpote fabula fundatam merito rejicimus. [c] Vir inter noſtrates in doctrina Judaicâ nemini ſecundus cum Gigantes eos, qui ante adventum Iſraelitarum ex Ægypto montana Judææ incolebant, in Samaritana verſione, [d] אסהים i. e. Aſæos appellari inveniat, ſic eos à Syris aliiſque Orientis populis Syriace aut Chaldice loquentibus vocatos, & Aſiam ab his, utpote in medio illius degentibus, & ob ſtupendam & monſtroſam corporum molem præ omnibus aliis Aſiaticis celeberrimis, nomen habuiſſe opinatur. Sed pace tanti viri nec à Chaldæis, nec à Syris, hi Gygantes Aſæi unquam appellati fuere, ſed à ſolo Samaritano interprete quem indoctum & linguæ Hebrææ non valde peritum ſatis arguit futilis ejus & nullius pretii verſio. Ille enim vocem רפאים quaſi à radice רפא *Sanavit, curavit* dirivatam, interpretatus eſt per Samaritanam vocem אסהים, quæ non gentem aut populum aliquem ſed medicos ſignificat à verbo אסה ſeu אסי derivata, quod [e] idem apud Samaritanos & Chaldæos, quod רפא apud Hebræos ſignificat, in quem errorem alios etiam interpretes incidiſſe invenimus, Pſal. enim 88. v. 11. in verſione Græcâ, Arabicâ, Æthiopicâ, & vulg. Lat. pro אם רפאים יקומו legimus *an medici reſurgent*, quæ autem ſit vocis רפאים in hoc loco, & Prov. 21. v. 16. ſignificatio, vide [f] Medum noſtrum: In utriſque autem his locis ſecundum Judæos Interpretes hæc vox mortuos ſignificat, in omnibus aliis vero locis Gygantes, Medicos vero nullibi; atque ideo [g] Grammatici רפאים non à רפא ſanavit, ſed à רפה remiſit deducunt, ideoque Gigantes ſic vocatos volunt, quod quicunque eos aſpiceret, manus ejus præ metu remittebantur. Sed conceſſo hoc, quod hi Gigantes Aſæi appellati fuerunt, quis unquam dixit tam antiquum fuiſſe Aſiæ nomen, ut poſſibile ſit illud ab his originem habuiſſe?

[a] Herodot lib. 4. Iſidor. lib. 14. [b] Apud Apollodor. lib. 1 Aſia Iapeti uxor dicitur; Apud Strabonem Clymene Promethei uxor eſt, lib. 9. in fine. [c] Cl. Lightfoot in Decade Chorographica, cap. 10. ſect. 5. [d] Gen 15. v. 20. Deut. 2. v. 20. [e] Vide Buxtorph. Lex. Rab. in אסי & Caſtelli Lex. Polyglot. in eadem voce. [f] In diſſertatione in Prov. 21. v. 16. [g] Vid. Buxtorph. in רפה.

buiſſe?

buiſſe? Nulla hujus nominis mentio apud Homerũ, quem aut Aſiæ aut Europæ nomen cognoviſſe negat [h] Stephanus Byzantinus; nec apud aliquem alium antiquum autorem, unde eliciatur illud ante Perſicum Imperium, quod non niſi poſt 900 an. poſtquam hi Gigantes deleti erant, initium habuit, toti illi orbis parti, quæ jam Aſia dicta eſt, inditum fuiſſe. Præterea quis unquam exiſtimare poteſt totam hanc plagam à montanis his, qui unam tantum, aut alteram urbem in montibus Judææ, anguſtiſſimo & obſcuro angulo illius, tenuerunt, nomen accepiſſe? Quis credet eorum famam ad Græcos, apud quos prima nominis origo, cum illi, prius quam Græci extitere, periiſſent, unquam tranſiiſſe. Deliria hæc omnia, in quæ tam doctum virum nollem inci-diſſe. [i] Euſtathius tradit, cum Aſius quidam magicus Palladium Teleſmanice præparatum Troi, cum Trojam condidiſſet, in tutelam illius urbis obtuliſſet, illum Regem in Magici honorem totam Regionem, cui præerat, Aſiam appellaſſe, eamque primam fuiſſe nominis originem; quod idem etiam ex Johanne Malela refert Tzetzes in Scholiis ad Lycophronem; illudque in ipſo Malela MS in Bibliotheca Bodleianâ invenio lib. 5. cujus verba hæc ſunt, Παλλάδιον, ζώδιον τοῦ Παλλαδίου, μικρὸν ξύλινον, ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον εἰς νίκην φυλάττοντα τὴν πόλιν, ἔνθα ἀπόκειται, ἀπερίληπτον, ἔδωκε τῷ Τρωῒ βασιλεῖ μέλλοντι κτίζειν τὴν πόλιν Ἄσιός τις φιλόσοφος καὶ τελεστής. Καὶ ὑπὲρ εὐχαριστίας ὁ Τρῶος βασιλεὺς εἰς μνήμην αὐτοῦ τὴν ὑπ' αὐτοῦ οὖσαν χώραν πᾶσαν τὴν πρῴην λεγομένην Ἐπίτροπον (apud [l] Euſtathium ἤπειρον) μετεκάλεσεν Ἀσίαν. Sed hæc, uti & cetera omnia iſtius autoris ex primo intuitu fabulam ſapiunt. Liceat nihilominus hic notare, Artes Teleſmanicas, quæ à Zabiis (de quibus vide [m] Hottingerum, & [n] Clariſſimum Pocockium) originem habuere, tam antiquas non fuiſſe, nec in Græcia ante Apollonii Tyanei tempora unquam notas. [o] Bochartus Aſiam dictam vult à חצי, quod dimidium & etiam medium ſonat, quia media eſt inter Africam & Europam: quod falſiſſimum eſt; Aſia enim non eſt inter Europam & Africam, ſed à latere utriuſque. Becmannus Aſiam ab אש *ignis* derivat, quia in ea regione ignis à Magis colebatur. Sed nugæ hæc, ineptiæ, nec noſtrâ obſervatione digna, ſi non à viris ſummæ famæ & doctrinæ traderentur. His igitur rejectis, veriſſimum videtur ſolam Lydiam, quæ & Mæonia, [p] antiquitus Aſiam appellari, ſicut ea [q] ſola Africæ pars, in qua ſita erat Carthago, primo Africa dicebatur, indeque nomen proceſſu temporis ad denotandam totam continentem tranſiiſſe: & hæc eſt [r] Eratoſthenis doctiſſimi inter antiquos Geographos opinio. Lydia autem Aſia dicebatur, [s] ab Aſio quodam, qui in ea regione olim regnabat (hoc enim circa tempora belli Trojani non inuſitatum fuiſſe in iis Aſiæ partibus virorum nomen, teſtatur [t] Homerus) [u] urbs etiam erat in Lydia ſub Tmolo monte ſita ab hoc Aſio condita, ab illiuſque nomine Aſia appellata, eique & fluvio Cayſtro vicini erant, ab eodemque Aſio ſic denominati [x], Ἄσιοι λειμῶνες, quorum [y] Homerus & poſt eum [z] Virgilius meminere, in iiſque [a] uſque ad Strabonis tempora, qui ſub [b] Auguſto floruit, ſacellum huic Aſio conſecratum ab incolis oſtendebatur. Sardibus etiam [c] Herodoti temporibus tribus erat Aſias, quam Lydi ab hoc eodem Aſio [d] ſic appellatam dicebant, eumque & Regem ſuum & nominis Aſiæ, quod tertiæ tunc orbis parti inditum fuit, autorem fuiſſe contendebant. Sed non niſi multis poſt Aſium ſeculis nomen Aſiæ in tam latâ acceptione notum fuit. Aſius enim ſoli Regioni cui imperabat Aſiæ nomen indidit, ſecundum morem

[h] In Ἀσία. [i] In Scholiis ad Dionyſii Afri περιήγησιν. [l] In Scholiis ad Dionyſii Afri περιήγησιν. [m] In Hiſtoria Orientali. [n] In ſpecimine Hiſtoriæ Arabicæ. [o] In Geographia Sacra. [p] Demetrius Sceptius apud Strabonem lib. 13. Apollonii Rhodii. Scholiaſtes vetus ad lib. 2. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 365. [q] Vid. Caſauboni notas ad Strab. lib. 1. pag. 44. col. 2. [r] Apud Strabonem lib. 1. Vide Caſauboni notas ad illum locum. [s] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 254. Phavorinus in Ἀσία, & Etymol. magn. [t] In eo enim legimus de Aſio Hyrtaci filio Ariſbæ Rege qui Trojanis auxilium tulit, & de Aſio Hecubæ fratre. [u] Stephanus Byzantinus in Ἀσία. Etymol. magn. & Phavorinus ad eandem vocem. [x] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 254. Etymol. mag. in Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. Strabo lib. 14. [y] Hom. Il. β'. v. 461. [z] Georgicorum lib. 1. Æneid. lib. 7. [a] Strabo lib. 14. [b] Vide lib. illius 17. pag. 829. Vide etiam notas Caſauboni ad lib. 12 Strabonis & quæ idem Criticus notis ſuis de Stratone & ſcriptis illius præmiſit. [c] Herodot. lib. 4. [d] Herodot. ib.

tunc temporis apud omnes fere Reges uſitatum, qui quam ſubito in aliqua regione regnum adepti eſſent, abolito antiquo nomine eam à ſuo denominabant. Sic Attica [c] ſub Actæo Rege Actica, ſub Cecrope Cecropia, & ſub Cranao Cranaa dicebatur, quo exemplo etiam poſt Aſii obitum, eadem Regio, quam ille à ſuo nomine Aſiam appellabat, [f] mox Mæonia, & deinde [g] Lydia à ſucceſſoribus illius denominabatur. Sed antiqui Græci Aſiæ nomen retinebant, eoque ſolam eam regionem, quæ ab Occidente mari Ægéo, ab Oriente monte Tmolo terminata, fluvios Mæandrum, & Caicum interjacet, denominarunt. Poſtea vero, ſub Gygis poſteris, Mermnadis dictis, ut auctum erat Lydorum imperium, ſic latius etiam extendebatur Aſiæ nomen, donec tandem temporibus Crœſi, quicquid cis fluvium Halym & Taurum montem, & mox, cum eo victo quicquid Lydi tenuerunt, Perſico Imperio adjungeretur, totum illud & quicquid aliud Orientis erat trans Helleſpontum & mare Ægeum ſitum, apud Græcos inceperat Aſia appellari. Non tamen deſiit Lydia (intra cujus terminos Ioniam & Æolidem comprehendimus) ſtricte ſemper eo nomine dici, atque ideo ſic habet Euripides in Bacchis,

> Ἀσίας ἀπὸ γᾶς ἱερὸν Τμῶλον
> ἀμείψασα.

Et Eunapius in vita Ædeſii de Soſipatra, feminâ quâdam doctâ, dicit, quod erat ex ea Aſia, quæ circa Epheſum eſt, per quam currit fluvius Cayſter. Et habet [h] Hieronymus *Aſia Regio, quæ vocatur minor, undique circundata eſt mari; ſed ſpecialiter ubi Epheſus civitas eſt, Aſia appellatur.* Et hanc ſolam Euſebius in Eccleſiaſtica Hiſtoria per nomen Aſiæ, quod in ea ſæpius occurrit, videtur denotare, & non Aſiam Proconſularem, ut [i] plerique interpretantur; Libro enim quinto cap. 1. & cap. 14. Phrygiam ab Aſia diſtinguit, Phrygia autem Aſiæ Proconſularis pars. Nec huic obſtat, quod lib. 3. cap. 31. & lib. 5. c. 9. idem ſcriptor Hieropolin, quæ intra Phrygiæ limites fuiſſe putatur, urbem Aſiæ dicat. Cum enim [l] Strabo tradat terminos Lydiæ, Cariæ, Phrygiæ, & Myſiæ, poſtquam hæ regiones Romanis ſuberant, quod illi non per regiones, ſed per conventus ſeu præfecturas Provinciam diviſerunt, tam implicatos fuiſſe, ut diſcerni nequirent, incertum inde factum videtur, an urbs Hieropolis ad Phrygiam, an ad Lydiam, [m] cum inter utramque ſita fuit, pertineret: atq; ideo bene poſſumus opinari, eam à nonnullis huic regioni, ab aliis alteri attributam fuiſſe; ab Euſebio autem intra Lydiæ terminos exiſtimatam fuiſſe non dubito, præſertim cum [n] Laodiceam, intra cujus conventum ſeu præcinctum hæc urbs erat, in Lydia ſitam inveniamus. Et non tantum Euſebius, ſed omnes fere alii Chriſtiani ſcriptores per Aſiam ſtricte dictam ſolam Lydianam intelligunt, quod ideo ab iis factum videtur, quod hoc nomen in ea ſola ſignificatione in ſacris ſcripturis invenitur. Quotieſcunque enim ibi occurrit, ſtricte ſumitur pro aliqua parte Aſiæ Minoris, atque ideo vel pro Aſia Lydiana, quæ ex ſola Lydiâ cum Ionia, & Æolide conſtabat, vel pro Aſia Proconſulari, inter cujus terminos præter Aſiam Lydianam etiam Caria Phrygia & Myſia continebantur. Sed in Actis Apoſtolorum cap. 2. com. 9. & 10. Aſia à Phrygia, & cap. 16. com. 6. & 7. à Phrygia & Myſia, & cap. 20. com. 16. & 17. [o] à Caria diſtinguitur: ſola igitur relinquitur Lydia cum Ionia & Æolide (quæ etiam intra Lydiæ terminos ponuntur) quam nomen Aſiæ in iis ceteriſque Sacræ Scripturæ locis poteſt denotare, in eaque ſignificatione in Apocalypſi Johannis hoc nomen accipiendum eſt, [p] quoties ibi ſeptem Aſiæ Eccleſiarum fiat mentio; omnes enim hæ [q] Epheſus ſcilicet, Smyrna, Per-

[c] Vide notas ad Ep. 1. Chronici Marmorei. [f] Herodot. lib. 1. & lib. 7. Diodorus Sic. lib. 4. Dionyſius in Periegeſi. Strabo lib. 13. Plinius lib. 5. c. 29. Stephanus Byzantinus. [g] Herodot. lib. 7. [h] In locis Heb. in . Act. Apoſt. [i] Vide Valeſium in notis ad Euſeb. lib. 5. cap. 23. [l] Lib. 14. [m] Stephanus Byzantinus dicit, Ἱεράπολις μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας πόλις. [n] Vide quæ infra habemus. [o] Miletus enim ibi ponitur extra Aſiæ terminos, Miletus autem urbs Cariæ. [p] Cap. 1. Com. 4. & 11. &c. [q] Apocalyp. cap. 1. com. 11.

gamus,

gamus, Thyatira, Sardes, Philadelphia, & Laodicea, in Lydia ſitæ fuerunt; de Pergamo enim [r] Xenophon & [s] Ariſtoteles, de Epheſo Scylax Charyandenſis & [t] Herodotus, de Sardibus Philadelphiâ & Thyatirâ [u] Ptolomæus, de Smyrna [x] Ariſtoteles & Scylax Charyandenſis, de Laodicea (quamvis hunc [y] alii Cariæ [z] alii Phrygiæ ob terminorum confuſionem attribuunt) Stephanus [a] Byzantinus teſtantur. Et ſic etiam Act: Apoſt. cap. 19. com. 27. ubi de Diana dicitur, *quam Aſia tota & orbis terrarum colit*, in omnibuſque item aliis Sacræ Scripturæ locis nomen Aſiæ eſt intelligendum; in eaque ſola ſignificatione in pleriſque antiquis hiſtoricis, priuſquam Romani exercitus Helleſpontum tranſiiſſent, Aſia, quoties ſtricte dicitur, accipienda eſt. Cum vero Romani Duce Scipione [b] Antiocho victo hanc Aſiam occupaſſent (à qua Scipio denominatus eſt Aſiaticus) eam Regibus Pergamenis dediſſent, quicquid deinde hi reges tenuerunt, inceperat extenſo nomine Aſia ſtricte appellari: atque ideo cum Romani [c] ab Attalo horum regum ultimo regni illius hæredes ſcripti illud in Provinciæ formam redegiſſent, Aſiam Proconſularem nominabant, eaque eſt, quæ apud [d] Strabonem & [e] Ptolomæum Aſia ἰδίως καλουμένη dicitur, quam [f] Cicero ex Caria, Lydia, Phrygia, & Myſia conſtare dicit, quæ eædem etiam ſub Auguſto, cum Provinciæ Romani Imperii de novo ordinatæ eſſent, illius partes fuere. Dicit enim [g] Strabo eam tunc continere totam illam Aſiam, quæ cis Halym & montem Taurum erat, præter Galatiam, Bithyniam, Propontidem (cum Ponto) & regiones quæ [h] Amyntæ regi paruerunt; iis igitur ſubductis remanent in Aſia Proconſulari eæ Regiones, quæ ab [i] Onuphrio illi Provinciæ aſſignantur, Lydia ſcilicet, Ionia, Phrygia, Caria, Myſia, & Helleſpontus Proconſularis (lege Conſularis, [l] Helleſpontus enim nunquam fuit Provincia Proconſularis, ſed Conſularis) eædemque hæ ſunt, è quibus Cicero ſupra dixit Aſiam Proconſularem conſtare; Ille enim ſub Lydiæ nomine Ioniam etiam & Æolidem, ſub Myſiæ utramque Myſiam, & ſub Phrygiæ utramque Phrygiam deſignabat. Nam Ionia & Æolis intra Lydiæ terminos continebantur, ut ſupra diximus, & ſicut [m] Phrygia, ſic etiam [n] Myſia erat major & minor. Phrygia major erat è parte Lydiæ Orientali verſus ſeptentrionem uſque ad Bithyniam, verſus Auſtrum uſque ad Lyciam & Cariam extenſa; poſtea (circa Conſtantini tempora) [o] in Phrygiam ſalutarem, cujus Metropolis erat [p] Synnada, & in Pacatianam, cujus mentio eſt [q] in ſubſcriptione ad Epiſtolam Pauli ad Timotheum, dividebatur. [r] Phrygia Minor Helleſponto, mari Propontide, & fluvio Æſepo, quo [s] à Myſia Minori & ſinu Adramyttico, [t] quo à Myſia Majori dividitur, undique terminata, quicquid antiquitus erat Priami regnum, continebat, & ſub Romanis etiam [u] Epictetus, & ab Helleſponto, ad quem ſita erat, Phrygia [x] Helleſpontia, & à Troade Metropoli illius (cujus frequens mentio in [y] Sacris Scripturis) [z] Troas dicebatur. Inter utraſque has Phrygias à fluvio Caico, qui [a] Lydiam è parte ſeptentrionali terminabat, verſus ſepten-

[r] De Expedit. Cyri lib. 7. [s] In libro περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, dicit enim ibi, ἐν τοῖς περὶ Λυδίαν μετάλλοις τοῖς περὶ Πέργαμον. [t] Lib. 1. [v] In Geographicis. [x] Lib. 3. de Poetica apud Plutarchum de vita & Poeſi Homeri. [y] Ptolomæus in Geographicis. [z] Vide Subſcriptionem ad Epiſtolam Timothei à Græca Eccleſia additam. [a] In Λαοδίκεια. [b] Liv. lib. 37. Polyb. Leg. Ecl. [c] Strabo lib. 13. Juſtin. lib. 36. L. Florus l. 2. c. 20. [d] Lib. 13. &c. [e] In Geograph. [f] In oratione pro Flacco. [g] Lib. ult. in ipſo fine. [h] Quænam erant regiones quæ Amyntæ paruerunt, vide Strabonem lib. 12. [i] Commentar. de republicâ Romana, lib. 3. pag. 378. Edit. Franc. an. 1597. [l] Vide Notitiam Imperii Orientalis, & notas Panciroli, cap. 101. [m] Strabo lib. 12. Ptol. l b. 5. c. 2. Dionyſ. Afer. Diodor. Sic. lib. 18. Liv. lib. 38. [n] Ptol. lib. 5. c. 2. [o] Notitia utriuſque Imperii, ſect. 2. & 15. Editionis Labbianæ. [p] Concil. 5. collat. 8. [q] A Græca Eccleſia hæc ſubſcriptio addebatur. (Cujacius in Expoſit. Novel. 145.) priuſquam enim Conſtantinus Imperii Provincias de novo ordinaſſet, earumque novas inſtituiſſet diviſiones, nunquam auditum fuit Phrygiæ Pacatianæ nomen. Illud à Pacatiano, qui Conſtantini temporibus Vicarins Brittaniæ (vide cod. Theod. lib. 11. Tit. 7.) & poſtea præfectus Prætorio Orientis fuit (Theod. cod. l. 10. Tit. 15.) putatur originem habuiſſe. Ex nova hac diviſione ortum fuit, quod Laodicea, quæ Lydiæ urbs erat, in hac ſubſcriptione Metropolis Phrygiæ Pacatianæ dicitur. [r] Strabo lib. 13. [s] Homerus apud Strabonem lib. 13. [t] Strabo ib. pag 583. ibi enim dicit Promontorium Lectum terminum Phrygiæ Helleſpontiæ Auſtralem fuiſſe, illud autem in Sinu Adramyttii oſtio erat. [v] Strabo lib. 2. pag. 129. & lib. 12. pag. 563. & 571. [x] Diodor. Sic. lib. 18. Liv. lib. 38. Strabo lib 13. [y] Act. Apoſt. 16. com. 8. & 11. & cap. 20. com. 5. & 6. & 2 Epiſtol. ad Corinth. c. 2. com. 12. & 2 Epiſt. ad Tim c. 4. com. 13. [z] Strabo lib. 13. [a] Herodot. lib. 6. & 7. Strabo ib. 12. pag. 576. & 571.

trionem

trionem uſque ad Myſiam Minorem extendebatur Myſia Major, quæ ab Olympi montibus in ea ſitis [b] Myſia Olympena appellabatur. [c] Myſia autem minor, cujus Metropolis erat Cyzicus, ad ipſam Propontidem ſita fuit, à Phrygia Minori ſeu Epicteto fluvio Æſepo diſterminata. Utræque hæ Myſiæ conſtituebant regionem, [d] quæ, ut à Myſia ſeu potius Mæſia ad fluvium Iſtrum in Europa ſita diſtingueretur, Myſia Helleſpontia dicebatur, [e] è qua & Phrygia Minori Helleſpontiâ etiam dictâ conſtabat Provincia, quæ poſt Conſtantini tempora, quod ſub Conſulari regimine erat, Helleſpontus Conſularis appellabatur, eaque eſt quam Onuphrius in Catalogo regionum Aſiæ Proconſularis ſupra citato per Helleſpontum Proconſularem videtur denotare: ideoque ibi etiam Myſiam nominat, quod forte Helleſpontum Conſularem (quam ille Proconſularem vocat) pari errore è ſola Phrygiâ Helleſpontiâ ſeu Troade putabat conſtitiſſe. Hæ ſunt regiones, quas Aſia Proconſularis à morte Attali Regis Pergameni uſque ad Conſtantini tempora per an. circiter 450 limitibus nunquam mutatis continebat, eamque & ab Aſia Lydiana, & ab Aſia Magna continente bene diſtinguit Ariſtides Rhetor. dum de urbe Smyrna dicit, [f] Καθαρῶς ἐξεφάνη ὅσος τὶς παρ' αὐτῆς τῆς Ἀσίας κόσμος ἦν, λέγω δὲ οὐχὶ τῆς μέχρι Μαιάνδρου πηγῶν, οὐδ' ὅσην ὁ τῶν ἡγεμόνων ἡμῶν κλῆρος ὁρίζεται, ἀλλ' ἣν ἐξ ἀρχῆς Ἕλληνες προσεῖπον Ἀσίαν, προσηγόρευον δὲ καὶ ἤπειρον διαφερόντως αὐτὴν τῶν τριῶν, i. e. ſecundum Canteri verſionem, Perſpicue apparuit quantum eſſet ipſa (Smyrna ſcil.) ornamentum Aſiæ, non ejus quidem, quæ uſque ad Mæandri fontes protenditur, nec quantam Prætorum (ſeu potius Proconſulum) complectitur juriſdictio, ſed quam initio Græci Aſiam dixerunt, ac de tribus mundi partibus continentem præcipue appellarunt, ubi eum per Aſiam, quæ ad Mæandri ripas exporrigitur, Aſiam Lydianam, per Aſiam, quæ erat ἡγεμόνων κλῆρος, Aſiam Proconſularem, & per alteram Aſiam tertiam tunc orbis partem evidenter apparet intelligiſſe. Et hæ ſolæ erant nominis Aſiæ acceptiones, quæ [g] illius temporibus notæ erant, poſtea vero orta etiam eſt Diœceſis Aſiæ. Conſtantinus enim cum Imperii Provincias de novo ordinaſſet, [h] quicquid penes Romanos erat trans Helleſpontum & mare Ægeum Proconſuli Aſiæ, & tribus Comitibus (qui, quod ſub diſpoſitione erant Præfecti prætorio Orientis, Vicarii etiam nuncupati fuere) commiſit regendum, eaſque Regiones, quæ his Comitibus ſuberant Diœceſes appellavit, inter quas una fuit Diœceſis Aſiana, quam ſupra diximus per nomen Aſiæ apud ſcriptores etiam denotatam fuiſſe, ceteræ duæ Pontica & Orientalis dicebantur; Diœceſes autem definiente [i] Balſamone erant, αἱ πολλὰς ἐπαρχίας ἔχουσαι ἐν ἑαυταῖς. Multas enim illæ continebant regiones. In Aſiana primo hæ fuerunt [l] Pamphilia, Piſidia, Lycia, Lycaonia, Helleſpontus Conſularis (quæ ex utraque Myſia & Phrygia Minori conſtabat) Phrygia Salutaris, Phrygia Pacatiana, Caria, & Inſulæ, quarum Helleſponto, Cariâ, & utraque Phrygiâ Salutari ſcilicet & Pacatianâ ab Aſia Proconſulari detractis, illa Provincia ab eo tempore inter anguſtiores terminos coarctata [m] ſolam Aſiam Lydianam, Lydiam ſcilicet Ioniam & Æolidem, & poſtea cum Lydia etiam Diœceſi Aſianæ Imperante Arcadio adjecta eſſet, tantum [n] Ioniam & Æolidem continebat. Lydia autem videtur Diœceſi Aſianæ ideo adjecta fuiſſe, ut compenſatio fieret pro Helleſponto, quæ Imperante [o] Theodoſio Arcadii patre, & Inſulis, quæ forſan eodem tempore à Diœceſi Aſianâ abſtractæ diſpoſitioni Proconſulis Aſiæ ſubjiciebantur, quorum ille has per Præſidem, qui Rhodi ſedem habuit, illam per Conſularem regebat; & ſecundum hanc diſtributionem quæ diu in

[b] Herodot. lib. 7. Strabo l, 12. [c] Ptol. lib. 5. c. 2. [d] Galen. de ſanitat. tuend. lib. 5. [e] Vide Notitiam Imperii, & notas Pancirolei. Et etiam L. Offic. Helleſponti. L. de Offic. com. ſacr. Patrimon. [f] In προσφωνητικῷ Σμυρναϊκῷ. [g] Maxime enim floruit temporibus M. Aurelii & Commodi Imperatorum, ut ex illius orationibus paſſim apparet. [h] Imperii notitia. [i] In Concil. Chalcedon. can. 9. [l] Notit. Imperii, ſect. 2. Edit. Lab. [m] Eunapius in vita Maximi dicit Aſiam Proconſularem, cum Clearcho ſuberat, (.e. Imperante Valente) à Pergamo uſque ad Cariam extenſa è parte Orientali Tmolo monte terminatam fuiſſe, intra hos autem terminos Lydia, Ionia, & Æolis continebantur. [n] Atque ideo Palladius in vita Chryſoſtomi, & ex eo Georgius Alexandrinus de Synodo agentes ſub Chryſoſtomo A.D. 402 celebratâ Epiſcopos ..ſianos à Lydianis diſtinguunt. [o] L. Offic. Helleſponti C. de Offic. Sacri Patrimon.

Imperio

Imperio immutata videtur manſiſſe in Notitia Imperii ſub diſpoſitione Aſiæ, Aſia, Helleſpontus, & Inſulæ; & ſub diſpoſitione Vicarii Diœceſeos Aſiæ [q] Lydia, Caria, Phrygia Salutaris, Phrygia Pacatiana, Lycia, Lycaonia, Piſidia, & Pamphylia numerantur. E ceteris duabus Diœceſibus, quæ trans Helleſpontum erant, Pontica [r] Bithyniam, Galatiam, Paphlagoniam, Honoriadem, Galatiam ſalutarem, Cappadociam primam, & ſecundam, Armeniam primam, & ſecundam, Helenopontum, & Pontum Polemoniacum; Orientalis Paleſtinam, Syriam, Arabiam, Moſopotamiam, Phœnicem, [s] Oſrhoenam, Iſauriam, Ciliciam, & Cyprum inſulam continebant. E duabus igitur Diœceſibus, Aſianâ ſcilicet, & Ponticâ, & Provinciâ Proconſulari Aſiæ, ſi è Pontica utramque abjicias Armeniam, & earum loco Ciliciam & Iſauriam è Diœceſi Orientali aſſumas, conſtabat ea Aſia, quæ minor dicitur. [t] Ducta enim à Tarſo Ciliciæ ad Themiſcyram lineâ, quâ Geographi verſus Orientem hanc Aſiam terminant, intra eam provincias, quas ei aſſignamus, invenies contentas; Aſiam ſcilicet Proconſularem, Diœceſin Aſianam totam, & Diœceſin Ponticam, ſi Armenias auferas, cum Ciliciâ etiam & Iſauriâ, quæ Diœceſeos Orientalis partes fuere. Hæc Aſia maxime apud Geographos nota erat, & poſtea, cum Diœceſi Orientali [u] à Saracenis occupata ea totum erat, quod in Oriente habuerunt Imperatores Græci, [x] ipſa tandem ἀνατολικὸν θέμα, i. e. Orientalis Provincia, & Ἀνατολία, & tandem corrupte omiſſa prima litera Νατολία, ſeu Natolia, quo nomine apud modernos noſtros Geographos cognoſcitur, inceperat appellari. Hæ ſunt variæ nominis Aſiæ acceptiones, quas explicandas ſuſcepimus, in quânam earum ſumendum ſit nomen τῆς Ἀσίας quod in hoc Marmore bis habetur, jam reſtat inquirendum.

Nomen τῆς Ἀσίας in latiſſima acceptione pro eâ, quæ jam quarta eſt orbis pars, minime in hoc Marmore acceptum fuiſſe nemo poteſt dubitare. Nec Aſiam minorem, cum ea eſſet apud ſolos Geographos nota, atque ideo in nullis Imperatorum legibus, aut decretis invenitur, per nomen Aſiæ in hac inſcriptione denotatam fuiſſe omnino eſt probabile. Diœceſeos Aſiæ nomen, cum hoc Marmor exaratum fuit, nondum notum erat; Conſtantino enim Imperante, ut ſupra diximus, primo ortum fuit; eo autem Marmor antiquius eſſe inde apparet, quod in eo Smyrna dicitur Νεωκόρος Σεβαστῶν; illius enim Imperatoris temporibus [y] abolitâ Idololatriâ deſinebant Civitates gloriari ſe Auguſtalium [z] Æedituas fuiſſe. Vel igitur de Aſia Proconſulari, vel de Aſia Lydiana nomen Aſiæ hic intelligendum eſt, cujus Smyrna urbs pulcherrima, maxima, ſplendidiſſima, & Metropolis fuiſſe dicitur. Cum autem ut ſupra diximus, ante Conſtantini regnum, & ut infra indicabimus, poſt Adriani tempora hoc Marmor exaratam fuit, eoque intervallo maxime per ora hominum ferebatur Aſiæ Proconſularis nomen; nullam aliam Aſiam in hoc Marmore credo intelligi. Publicum enim hoc Pſephiſma erat. In eo igitur Aſia in illa ſola ſignificatione, quâ publice nota, & in publicis per ea tempora decretis & edictis uſitata fuit, accipienda eſt. A morte autem Attali Regis uſque ad Conſtantini tempora Aſiæ nomen ſtricte dictum pro ſola Aſia Proconſulari publice in omnibus Edictis & Decretis uſitatum fuiſſe ſatis evidens eſt, cum in ea ſola ſignificatione Dominis Romanis notum fuerit, ſub quibus per ea tempora omnes hujus Provinciæ partes ſic eâdem politiâ, ejuſdem Magiſtratus conſuetudine, [a] communibus feſtis, ludis, & ſacrificiis quotannis celebratis ſic unitæ fuerant, ut non tantum in unam Provinciam, ſed etiam in unam quaſi

[q] Notit. Imp. ſect. 15 Edit. Lab. [r] Notit. Imp. ſect. 16. [s] Notit. Imp. ſect. 13. [t] Strabo lib. 2. & lib. 11. [v] Vide Elmacini Hiſtoriam Saracenicam, Abul Pharagium De Dynaſtiis, Eutychium Batricidem in Annalibus Eccleſiaſticis in vita Omari Chalifæ, & Cedrenum in vita Heraclii. [x] Conſtantinus περὶ θεμάτων. [y] Vide Euſebium in vita Conſtantini, & Socratem, & Sozomenem, & Theodoretum in lib. 1. Hiſt. Eccleſiaſt. [z] Conſule Occonem de Numiſmatibus, in eoque ſæpius invenies civitates Aſiæ ante Conſtantini tempora nunquam poſt gloriari ſe Νεωκόρους fuiſſe. [a] κοινὸν τῆς Ἀσίας à tota Provincia Proconſulari celebratum fuiſſe infra oſtendam.

Regionem coaleſcebant; atque ideo [b] Strabo, qui Auguſto, & [c] Ptolomæus, qui Antonino Imperantibus floruerant, eam Ἀσίαν ἰδίως καλυμένην vocant, ut quæ maxime proprie eorum temporibus illo nomine nota fuerat; & in hac ſignificatione Tacitus nomen Aſiæ accipit, [d] cum dicit undecim Aſiæ civitates coram Senatu certaſſe, in quanam earum Templum Tiberio ſtatueretur; harum enim urbium Ilium in Phrygia, Magneſia & Halicarnaſſus in Caria extra limites Aſiæ Lydianæ fuerunt. Sed maxime de hâc re valet Ariſtidis autoritas, quoniam ipſe Smyrnenſis fuit, & eo tempore ([e] Antoninis ſcilicet Imperantibus) floruerat, quo credo hoc Marmor exaratum fuit, quem, dum hæc eadem, quæ in Marmore habentur, de urbe Smyrna prædicat, eam ſcilicet fuiſſe, [f] Ἀσίας κόσμον, [g] Ἀσίας πρόσχημα, & Ἀσίας Μητρόπολιν, in iis locis Aſiam Proconſularem intellexiſſe ſatis conſtat, cum [h] in alia oratione in qua his ſimillima de eâdem urbe repetit, dicat Chios, Teios & Erythras, quæ in Ionia, & Hallicarnaſſum, quæ in Caria ſitæ fuerunt, inferioris Aſiæ partis urbes fuiſſe. Secundum illum igitur pars ſuperior erat Myſia & Phrygia, atque ideo per nomen Aſiæ totam Provinciam, quæ tunc ſuberat Proconſuli Aſiæ intelligit, nec aliquam aliam in hac inſcriptione denotatam fuiſſe omnino dubito. Smyrnam igitur totius Aſiæ proconſularis pulcherrimam, maximam, & ſplendidiſſimam fuiſſe gloriatur Marmor. [i] De hac urbe tradit Ariſtides, quod à Tantalo primum ſub monte Sipylo, deinde à Theſeo propius mari, & poſtremo ab Alexandro in eo ubi nunc eſt loco condita fuerat. Ex aliis autem colligo autoribus, eam ab [l] Epheſiis primo conditam fuiſſe. Epheſi enim urbis regio erat [m] Smyrna, ſecundum pleroſque à Smyrna [n] Amazone, quam volunt hanc urbem occupaſſe, appellata. [o] Porro qui eam incolebant in coloniam emiſſi Smyrnâ, ei urbis Epheſi partis è qua migraverant cognominem, ad Meletem amnem condidere, [p] quæ poſtea ab Æolibus occupata, multis illuc ex Æolicis civitatibus deductis colonis magnum accepit incrementum; & ad hoc reſpexiſſe videtur Euſebius, [q] ubi dicit regnante Athenis Therſippo Smyrnam in urbis modum ampliatam fuiſſe, quamvis in aſſignando tempore paululum aberraverit. Therſippus enim, ut in Canone Chronico infra in parte ſecundâ videre poſſis, Homero recentior fuit; priuſquam autem hic Poeta naſcebatur, Æoles Smyrnam occuparunt: cum iis enim, qui ex Æolicis civitatibus ad Smyrnam incolendam mittebantur, [r] è Cuma migravit Critheis Homeri mater, è furtivo concubitu tunc gravida, & paulo poſtquam Smyrnam advenerat Homerum peperit ad ripas Meletis amnis, qui Smyrnam præterfluit, atque ideo ille primo Meleſigenes dicebatur, poſtea vero cum oculos amiſiſſet, inceperat Homerus appellari. [s] Qui Smyrnam ante Æolenſium adventum incoluerunt, inde pulſi Colophonem fugerunt, in eamque urbem recepti, ibi ipſi & poſteri eorum diu manebant, donec tandem cum aliis Colophoniis per ſeditionem inde iterum exacti, in partem urbis à Smyrnæis, oblitis hos eſſe, quos eadem olim expulerant, recepti fuere; ſed antiquæ injuriæ, magis quam novi beneficii memores, obſervato tempore, quo Smyrnæ omnes extra mœnia Baccho Sacra peragebant, eam urbem, unde olim expulſi fuerant, [u] portis contra hoſpites ſuos clauſis, ſibi iterum vindicarunt; ab eoque tempore, inito cum Ionibus fœdere, Smyrna pro civitate Ionicâ, cum prius Æolica eſſet, cœperat reputari, [x] & ad commune Ionum concilium, & commune feſtum Panionium dictum admiſſa, numerum duodecim Ioniæ civitatum explebat, inter eaſque ſatis celebris fuit uſque ad tempora Gygis Lydorum regis: [y] ab eo autem diruta, &

[b] Lib. 12. pag. 577. dicit enim ibi, Ἀπάμεια ἐστιν ἐμπόρειον μέγα τῆς ἰδίως καλυμένης Ἀσίας, Apamia autem Phrygiæ urbs. [c] Ad finem lib. 8. Geograph. ibi enim dicit, ἡ ἰδίως Ἀσία ἐν ᾗ ἡ Φρυγία. [d] Lib. 4. c. 55. & 56. Annal. [e] Nonnullæ enim illius orationes erant coram M. Aurelio dictæ. [f] In προσφωνητικῷ Σμυρναϊκῷ. [g] Ib. [h] Ad Imperatores Romanos de cáſu Smyrnæ terræ motu dirutæ. [i] In orationibus ſæpe. [l] Strabo lib. 14. pag. 634. [m] Strabo ib. Euſtathius ad Dionyſ. Afr. περιήγησιν, ad ver. 428. Plinius lib. 5. cap. 29. [n] Iidem Autores ib. vid. etiam Salmaſium in notis ad Solinum, p. 808, 809, &c. [o] Strabo lib. 14. pag. 634. [p] Strabo ib. Herodot lib. 1. Pauſanias in Achaicis. [q] In Chronicis [r] Herodotus in vita Homeri. [s] Strabo lib 14. [t] Compara Herodot. lib. 1. cum Strabone lib. 14. p 634. & Pauſan in Achaicis [u] Herodot. l. 1. Pauſan. in Achaicis. Strabo lib. 14. [x] Iidem Autores, ib. [y] Strabo lib. 14. pag. 646.

in formam pagi redacta per 400 deinde annos, nec antiquâ gloriâ, nec urbis nomine recuperatis, ſatis obſcura manſit; atque ideo nulla illius [z] in antiquis Græcis hiſtoricis mentio. Cum autem Alexander contra Perſas profecturus in has Aſiæ partes tranſiiſſet, [a] in ſomnio, ut dicunt, monitus hanc urbem inſtauravit, novamque Smyrnam à veteri circa [b] 20 ſtadia propius mori diſſitam in eo quo nunc eſt loco condidit, quæ ab eo tempore primo [c] Antigoni & Lyſimachi Alexandri ſucceſſorum impenſis (qui tantum hujus urbis incremento addidere, ut pro conditoribus illius à nonnullis reputantur) ipſorum deinde civium curâ, & Romanorum tandem benevolentiâ, [d] quibus hæc urbs ſemper fuerat fideliſſima, ſic continuo aucta & ornata fuit, donec tandem Strabonis temporibus [e] ipſo teſte facta erat, ut de eâ gloriatur Marmor, *πασῶν καλλίστη.* Et ſic teſtatur [f] Lucianus: *Ἰωνικῶν πόλεων καλλίστην Σμύρναν.* [g] Plinius eam alterum Aſiæ lumen dicit. Smyrnæ autem pulchritudinem maxime admiratur & optime deſcribit Ariſtides Rhetor, qui ipſe Smyrnenſis fuit, eamq; vocat, [h] *Ἰωνίας Στέφανον· Ἀσίας κόσμον, καὶ πρόσχημα· Θέατρον Ἑλλάδος* & *γῆς ἄγαλμα,* additque inſuper, [i] *οἶμαι εἰ τινὸς πόλεως ἔδει φαίνεσθαι κατ' οὐρανὸν, ὥσπερ τὸν Στέφανον φασὶ τὸν Ἀριάδνης, καὶ ἄλλα εἴδωλα ποταμῶν τε καὶ ζώων, ὅσα πρὸς θεῶν ἐτιμήθη, τὴν δὲ ἂν φαίνεσθαι νικῆσαι, οὕτω μοι δοκεῖ πεφυκέναι παράδειγμα πόλεως εἶναι, καὶ οὔτε τοῦ πολίτου ποιητοῦ προμνωμένου προσδεῖσθαι, οὔτε ἄλλης τέχνης εἰς ἔπαινον, ἀλλ' αὐτὴ προξενεῖν τὸν ἔρωτα αὐτῆς πᾶσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὴ καταναγκάζειν, ὀφθαλμοὺς οὐχὶ ὦτα πείθουσα, Τέταται γὰρ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, ἄνθος ὥρας ἀφιεῖσα διηνεκὲς, ὥσπερ οὐ κατὰ μικρὸν πολισθεῖσα, ἀλλὰ εἰσάπαξ ἀνασχοῦσα τῆς γῆς,* &c. i. e. Interprete Cantero, ſi enim alicujus imago urbis in cœlo deberet apparere, velut Ariadnes aiunt coronam, aliaque tum fluviorum, tum animalium diis dilectorum ſimulacra, hanc equidem (ſcil. Smyrnam) exiſtimo ceteris prælatam iri, adeo videtur exemplar quoddam urbis eſſe, nec vel Poetâ cive, vel aliâ ad commendationem arte indigere, cum ipſa ſui amorem omnibus conciliet, ac præ ſe cogat oculos non aures delectans: etenim ſupra mare extenſa eſt perpetuum emittens pulchritudinis florem, quaſi non paulatim conſtituta ſit, verum tota ſimul è terrâ emerſerit, &c. Hactenus de tota urbe: ſingularum etiam illius partium admirandam pulchritudinem & ſplendorem idem Rhetor ſummis laudibus deſcribit, tam in oratione de Concordia ad civitates Aſiaticas, quam in ea unde hæc quæ modo citata ſunt tranſcripſimus; in quâ etiam de pulchritudine ſimul & magnitudine urbis, hæc ſubjungit, [l] *Οὐ πρὸς ἀνάγκην, οὐδ' ἠπειγμένον τὸ μέγεθος παρεχομένη, ἀλλὰ πανταχοῦ πολλὴ καὶ παραπλησία καὶ ἔστιν αὐτῇ τὸ μέγεθος κάλλους περιουσία, οὐδ' ἂν φαίης πόλεις εἶναι κατὰ μικρὸν διεσπαρμένας, ἀλλὰ μίαν μὲν πολλῶν ἀντίρροπον, μίαν δὲ οὖν ὁμολόγων, καὶ σύμφωνον ἑαυτῇ, καθάπερ ἀνθρώπου σῶμα συμβαίνοντα τῷ ὅλῳ τὰ μέρη παρεχομένην,* &c. i. e. Interprete Cantero, Magnitudinem vero non pro neceſſitate, vel occaſione ſortita eſt, ſed ubique ampla, ſibique ſimilis conſpicitur, & magnitudinem pro incremento pulchritudinis habet, neque multas eſſe urbes dixeris diſperſas, ſed unam multis reſpondentem, eamque ſibi conformem, & concordem, nec aliter atque in humano corpore aptas toti partes exhibentem, &c. Ita ut hujus inſcriptionis Autor non vane & ſine aliis ei ſuffragantibus gloriatur Smyrnam omnium Aſiaticarum urbium *πρώτην κάλλει καὶ μεγέθει καὶ λαμπροτάτην* fuiſſe.

Καὶ Μητροπόλεως τῆς Ἀσίας. Vox *Μέτρόπολις* non hic eâ, quâ olim ſignificatione accipienda eſt. Primo enim ex ſolæ urbes, quæ aliis præbuerant originem, reſpectu illarum, quaſi earundem matres, *Μητροπόλεις* vocabantur. Et

[z] Nec in Thucydide ſcilicet, nec in Xenophonte, nec Diod. Sic. [a] Pauſan. in Achaicis. Strabo lib. 14. p. 634. Ariſtides in *μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ* aliiſque item orationibus. [b] Strabo lib. 14. pag. 646. [c] Strabo ib. [d] Polyb. in Excerpt. Legat. 25. & 36. Tacit. Anal. lib. 4. cap. 56. [e] Lib. 14. pag. 646. [f] In Imaginibus [g] Lib. 5. cap. 29. [h] *ἐν προσφωνητικῷ Σμυρναϊκῷ,* aliiſque autem orationibus. [i] *Ἐν Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ.* [l] In *Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ.*

ſic apud [m] Thucydidem Corinthus Corcyræ, & apud [n] Dionyſium Halicarnaſſeum Alba Romæ Μητροπόλεις dicuntur; & non tantum urbes, ſed etiam Regiones, unde coloniæ progreſſæ alicui civitati aut genti originem præbuerunt, reſpectu earum ſic vocatas invenimus. [o] Apud Strabonem enim Dryopidem Regionem Theſſaliæ tetrapolin ſub Oetæis montibus ſitam Dryopũ, qui in Peloponneſo habitabant, Μητρόπολιν fuiſſe legimus, [p] & Dionyſ. Halicarnaſſeus habet Μητρόπολιν γῆν. Frequentius vero, & ſignificatione magis propriâ ſolæ civitates reſpectu Coloniarum Metropoles dicebantur. Sed cum apud antiquos Græcos hæ Metropoles Regionum, in quibus ſitæ erant, ſemper urbes primariæ eſſent, in iiſque omnes publici conventus, concilia, ſacrificia pro totâ gente facta, & feſta communia celebrarentur, inde obtinuit tandem, ſub Romanorum ſcilicet imperio, cum hic honos non antiquiſſimis civitatibus, ſed maximis & opulentiſſimis deferretur, ut quæcunque civitas alicujus Provinciæ regionis aut præcinctus, conſtituto ibi prætoris tribunali, facta erat primaria, quamvis nuperrime condita nullas emiſiſſet colonias, mutuato ab iis titulo, qui antiquitus erant primariæ, Metropolis diceretur. Et ea ſola ſignificatione videtur hæc vox Romanis nota fuiſſe, atque ideo in eorum [q] numiſmatibus nonnullas civitates ſimul Colonias & Metropoles appellari invenimus, [r] aliaſque, quam primum conditæ fuerunt, hoc titulo inſignitas, [s] οὕτω γὰρ τὴν πρώτην πόλιν τοῦ ἔθνους καλοῦσι Ῥωμαῖοι, & non tantum civitates gentis alicujus aut præcinctus primas, ſed alias etiã ſub primis conſtitutas, ſi modo inſigniores & bene frequentatæ eſſent, Metropoles dictas notat Commentator in [t] Cod. Theodoſ. eoque forſan ſenſu Philadelphia & Thyatira, quamvis nullius præcinctus primæ eſſent, Metropoleων titulos habuere, eorumque ideo Epiſcopi in [u] Apocalypſi inter Metropolitanos Aſiæ numerantur.

In quanam harum vocis acceptionum Smyrna Metropolis dicitur, non difficile eſt inveſtigare. In prima enim Smyrna minime Metropolis fuit, cum omnium Ionicarum civitatum [x] recentiſſime fuerat ab Ionibus habitata. Nec vero in ſecunda totius Aſiæ, quia uſque ad Conſtantini tempora in Romanis Provinciis, & ſic etiam in Aſia multæ Metropoles erant æqualis dignitatis, nec priuſquam ille Imperator Romanum Imperium de novo ordinaſſet, in ſingulis Provinciis una tantum erat, ubi Prætor omnibus Provincialibus jus dicebat, Metropolis, [y] ſed ſingulæ Provinciæ in multas jurisdictiones, quæ Conventus dicebantur, diviſæ fuerunt, in ſingulisque earum una erat urbs ceteris inſignior, quæ primis noſtrorum in Anglia comitatuum oppidis (quæ The Aſsize Towns vocantur) non diſſimilis Conventus caput fuit, ad quam Prætor ſeu præfectus, eodem modo, quo ad ea prima Comitatuum oppida apud noſtrates Judices Itinerarii, ſtatis anni temporibus [z] veniebat ad dicendum jus illius conventus incolis, qui ſub ejus adventu omnes ad eam urbem congregati fuerunt, indeq; tota Regio unde hâc occaſione conveniebant, Conventus dicebatur: maxime verò proprie & frequẽtiſſime urbs in qua hic congreſſus ſeu conventus celebratus fuerat eo nomine denotata erat, quæ cum juriſdictionis cujus incolæ ad eam conveniebant, fuit ſemper urbs primaria eſſet, etiam Metropolis vocabatur. Atque ideo bene obſervat doctiſſimus [a] Scaliger, voces Conventum & Metropolin promiſcue acceptas fuiſſe, & Conventum Uticenſem apud Tertullianum nihil aliud quam Uticæ Metropolin ſignificaſſe. Tales Metropoles ſeu Conventus in Gallia Ammianus Marcellinus 12. Sextus Rufus 14. recenſent. In Hiſpania Plinius lib. 3. multas numerat, uti & in

[m] Lib. 1. [n] Lib. 3. [o] Lib. 9. [p] Lib. 1. [q] Vide Spanhemium de uſu & præſtantia numiſinatum lib. 9. pag. 877, &c. [r] Sic Cæſarea Capadociæ, & Cæſarea Philippi, quæ Auguſto Imperante conditæ fuere in illius, & Tiberii Nummis Μητροπόλεις dicuntur. [s] Procopius de ædif. lib. 5. c. 4. [t] Tom. 5 pag. 41. col. 2. [v] Cap. 1. [x] Herodot. lib. 1. Strabo lib. 14. Pauſan. in Achaicis. [y] Vide Plin. lib. 3. & l. 5. [z] Vide Budæum in not. in Pandact. & Calvin. Lex. Jur. C. in conventus. [a] In notis ad Euſeb. Chron. ad annum MXXXI.

Aſia

Aſia lib. 5. inter quas una erat [c] Smyrna, quæ juriſdictionis ſeu præcinctus, qui Auſtralem Æolidis & Septentrionalem Ioniæ partes continebat, caput fuit. Et hoc ſolo ſenſu, eo ſcilicet quem ſupra de ſecunda vocis acceptione agentes explicavimus, hanc urbem hic in Marmore, ut & alibi, in [d] numiſmatibus ſcilicet, eam aliaſque Aſiæ civitates Metropoles dictas fuiſſe evidentiſſimum eſt. Nullo enim alio modo explicandum eſt, quomodo Smyrna, Pergamus, Laodicea, Sardes, Epheſus, aliæque inter ejuſdem Provinciæ Aſianæ limites ſitæ Metropoles poſſunt appellari. Errat igitur [e] vir Clariſſimus, qui ut explicet quomodo Smyrna & Epheſus, quæ utræque erant Ioniæ civitates, Metropoles fuere, huic Aſiæ, illi Ioniæ primatum attribuit. Sed ſi Epheſus Aſiæ prima eſſet, cur non etiam Ioniæ? Hoc enim negare, idem mihi videtur, ac ſi dicerem Londinum Angliæ, non vero Mediæ ſaxæ, aut Lutetiam Galliæ, non vero Inſulæ Franciæ urbes Primarias fuiſſe. Præterea quis unquam dixerat Smyrnam totius Ioniæ Metropolin fuiſſe? Omnium Ionicarum civitatum [f] recentiſſima hæc & nuperrime in Communitatem recepta, atque ideo ſummo inter eos honore indigniſſima. Nunquam Ioniæ civitates Smyrnæ feſta, aut ſacrificia communia, aut publica de tota gente concilia habuere; hæc enim Epheſi ſemper [g] celebrata fuerant: ubi etiam erat inſigniſſimum [h] Dianæ Templum omnibus Ionibus commune, ad quod illi, eodem modo quo Judæi ad Templum Hieroſolymitanum, ad deam colendam conveniebant, atque ideo hæc ſola, quamdiu libera erat Ionia, illius gentis Metropolis fuit; poſtea vero, quum Romani rerum potiti eſſent, [i] Aſia non per Regiones, ſed Conventus dividebatur, & non quæ olim Regionum, ſed quæ horum conventuum capita fuerant, Metropoles deinde dicebantur: ob quarum dignitatem [l] cum Epiſcopi, qui in iis ſedebant, præeminentiam quandam ſupra Epiſcopos inferiorum civitatum (his ſponte concedentibus) adepti fuerint, omniumque Controverſiarum, quæ in minoribus per ſingulos conventus ſeu juriſdictiones Eccleſiis ortæ erant, ob tantum eo tempore, quo Prætor jus dicebat, Chriſtianorum ad Metropolin congreſſum, quos in iis dirimendis conſulere, & determinationis teſtes adhibere poterant, judices maxime idonei ſemper exiſtimarentur; inde Epiſcoporum Metropolitanorum nomen & autoritas in inferiorum civitatum Epiſcopos habuit originem, quæ in Eccleſia Chriſtiana valde antiqua erat, atque ideo [m] in Apocalypſi omnes Aſiæ Lydianæ Eccleſiæ per ſeptem Metropolitanas repræſentantur. In Aſia autem Proconſulari multo plures fuere Metropoles, quæ omnes diu erant dignitate pares, nullâ earum à dominis [n] Romanis aliis prælatâ, atque ideo ſæpe inter eas erant controverſiæ de Primatu, ut [o] ex Dionis Chryſoſtomi, & [p] Ariſtidis orationibus, quas ad eas ſedandas dixerant, apparet; atque inde eſt ſecundum [q] nonnullos, quod multæ eorum in antiquis numiſmatibus ſe πρώτας τῆς Ἀσίας gloriantur, quia ſcilicet hunc titulum nulli datum omnes arrogabant. Alii autem τὴν πρώτην τῆς Ἀσίας opinantur idem eſſe ac Μητρόπολιν τῆς Ἀσίας, eaſque civitates, quæ in numiſmatibus πρώται τῆς Ἀσίας dicuntur, revera eo tempore, quo ea numiſmata cuſa fuerant, totius Aſiæ Metropoles fuiſſe: & ſic vocem interpretatur [r] Vir Clariſſimus ſupra laudatus, atque ideo dicit Smyrnam totius Aſiæ Metropolin fuiſſe, quia Smyrnæi in Marmore Arundeliano nondum edito πρῶτοι τῆς Ἀσίας dicuntur. Sed ſi ad hoc Marmor, aut ad Marm. 143, aut ad Append. Marm. 15. (quæ Marmora Arundeliana ſunt & ante hoc tempus inedita) ut credo reſpiciat (nam inter Marmora Arun-

[c] Lib. 5. cap. 29. [d] Vide Occonem & Goltzium. [e] Cl. Iſaacus Voſſius in Epiſt. ſecunda ad Rivetum. [f] Herodot. lib. 1. Strabo lib. 14. Pauſan. in Achaicis. [g] Diodor. Sic. lib. 15. Dionyſ. Hal. lib. 4. [h] Strabo lib. 14. aliique. [i] Strabo lib. 13. p. 629. [l] Vide Armachanum in Geographica diſquiſitione de Aſia, & in lib. de Origine Metropolitanorum, & Hammondum de Sciſmate, alioſque. [m] Cap. 1. [n] Primo enim Antoninus Epheſum prætulit. Ulpian. in L. obſervare D. de Offic. Proconſ. [o] Orat. 34. [p] Orat. de Concordia. [q] Vide Spanhemium de uſu & præſtantia numiſmatum. [r] Cl. Voſſius in Epiſtola ſecunda ad Rivetum.

deliana, quæ Academiæ noſtræ dedit honoratiſſimus Comes Mareſcallus, in nullo alio aliquid tale invenio) fœdiſſime iterum errat, quia in his Smyrna non dicitur abſolute, πρώτη τῆς Ασίας, ſed πρώτη τῆς Ασίας κάλλει, καὶ μεγέθει, prima Aſiæ civitas pulchritudine & magnitudine, i. e. pulcherrima & maxima. Quin ego numiſmata in quibus Aſiæ civitates πρῶται τῆς Ασίας dicuntur, aliter interpretor. Hæc enim numiſmata eodem modo quo talia hiſce noſtris temporibus, non niſi magnis ſolemnitatibus aut ob actos Triumphos, aut Imperatorum nuptias, aut Templorum conſecrationes, aut aliqua alia occaſione, quam aut inſcriptio, aut figura plerumque indicabat, celebratis edita fuere. In Aſia autem frequentiſſimæ horum edendorum occaſiones erant feſta communia, & publica Sacra: atque ideo in pleriſque Aſiaticorum numiſmatibus Civitates, à quibus cauſa erant, [s] Νεωκόροι dicuntur, quia ſcilicet ea, cum hæ alicujus feſti aut Sacri certaminis in Imperatoris aut numinis alicujus honorem celebrati curatrices eſſent, in vulgus ſpargebantur. Maximum autem in Aſia Feſtum,& ob cujus celebrationem præcipue Aſiæ civitates Νεωκόροι dicebantur erat Κοινὸν τῆς Ασίας, i. e. Commune Aſiæ: hoc enim in honorem Imperatoris celebratum fuit ab omnibus Aſiæ Proconſularis incolis, atque ideo civitas ad quam ad hoc feſtum celebrandum conveniebant, quod, hoc totius Provinciæ ad eam facto congreſſu, honorem, qui inter civitates Aſiæ ſummus erat, conſecuta earum Metropoleωs vice fungeretur, omnium primatum pro eo tempore ſibi vindicans, ea tum in vulgus ſpargebat numiſmata, quibus ſe πρώτην τῆς Ασίας gloriabatur, atque inde eſt, [t] quod nunc Epheſus, nunc Smyrna, nunc Pergamus in antiquis numiſmatibus hoc titulo inſigniuntur; in omnibus enim his, ceteriſque aliis Provinciæ civitatibus Metropolitanis obſervato quodam cyclo, per vices celebratum fuit, Κοινὸν τῆς Ασίας. Smyrnæ Marmor. III. & Marmor Farneſianum apud Gruterum, & Epiſtola Eccleſiæ Smyrnenſis de Martyrio Polycarpi; Epheſi Act. Apoſt. cap. 19. & Euſeb. lib. 4. cap. 13. Pergami Ariſtidis Orat. ad civitates Aſiæ de Concordia, & in Phrygia Synnadæ ſcilicet aut Apamiæ ejuſdem Ariſtidis Orat. Sac. 4. habitum fuiſſe teſtantur. Hæ igitur civitates, cum in iis hic conventus celebratus fuerat, totius Provinciæ, aliis autem temporibus tantum ſuarum juriſdictionum ſeu Conventuum, Primæ & Metropoles fuere. Per Μητροπόλεως τῆς Ασίας, igitur in Marmore intelligendum eſt, Smyrnam non totius Provinciæ Metropolin, ſed tantum unam inter illius Metropoles fuiſſe.

Καὶ τρὶς Νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης συγκλήτου. Imperatoribus Romanis per Imperii Provincias decernente Senatu Aras & Templa poſita fuiſſe, & Sacros Ludos in eorum honorem inſtitutos, & Hiſtorici, & alia priſci ævi monumenta teſtantur. Hoc olim in Romæ urbis dominæ honorem primo [x] à Smyrnenſibus, & deinde [y] ab Alabandenſibus factum fuit, ab illiſque ei ſumma adulatione Templa & Aræ ponebantur, Ludique Anniverſarii ut Deæ in eorum civitatibus celebrati fuere. Poſtea vero cum Roma inceperit ſervire, ad Imperatores hic cultus tranſlatus fuit, [z] qui primo in partem honoris, qui huic urbi olim dabatur, admiſſi illum tandem ſoli habuere. Hoc autem initium habuit temporibus Auguſti, qui poſt victoriam Actiacam [a] Epheſiis, Nicæis, Pergamenis, & Nicomedienſibus Romæ urbi & patri Julio conjunctim Templa ponere, & Sacros ludos celebrare iis petentibus conceſſerat. Quod poſtquam ſemel factum fuerat, Provinciæ exemplum ſecutæ per omnium deinde Imperatorum tempora fere uſque ad Conſtantini Regnum [b] magno ſæpe conatu petiere, & pro ſummo ſemper beneficio habuere ſibi jus dari, Imperatoris, qui tunc regnabat, Aras & Templa in aliqua ſuarum urbium conſecrare, ubi communi nomine populi totius Provinciæ honoris ejus cauſa & ſacra facerent, & Ludos ederent. Tale Templum

[s] Vide Occonem & Goltzium de numiſmatibus. [t] Vide eoſdem Autores & Spanhemium de uſu & præſtantia numiſmatum, lib. 9. [x] Tacitus Annal. lib. 4. [y] Dio. lib. 43. [z] Dio lib. 51. [a] Dio ib. [b] Vide Caſauboni notas ad Monumentum Ancyranum.

Lugduni

Lugduni in Gallia erat Auguſto conſecratum, & ara ad quam ſexaginta populos ad ludos in ejus honorem celebrandos convenire ſolitos refert [c] Strabo. Tale etiam Athenis eidem Auguſto [d] Reges ſocii cœperant extruere. Tale [e] Tiberio ab Aſianis Smyrnæ, Tale [f] Adriano ab Ægyptiis Alexandriæ, & in aliis Provinciis, alia tam his quam aliis Imperatoribus poſita fuere tanto quidem ſtudio & adulatione, ut earum urbium incolæ, qui hujuſmodi Templa apud ſe haberent, non alio magis nomine ſuperbirent, quam quod eſſent iſtorum νεοφύτων numinum æditui, & Ludorum, qui in eorum honorem edebantur, curatrices. Atque inde eſt, quod Smyrna hic in Marmore, uti & etiam ea, aliæque Aſiæ civitates, quæ aut Templa imperatoribus conſecrata, aut jus ludos in eorum honorem edendi habuerunt, in antiquis [g] nummis toties ſe Νεωκόρους fuiſſe gloriantur. [h] Νεωκόρος enim eſt æditũus, quem Titulum Smyrnæi tunc primo obtinuiſſe videntur, cum [i] Templum in honorem Tiberii condendi privilegium, quod à Senatu Provinciæ Aſiæ datum fuerat, illi præ omnibus aliis Aſianis ejuſdem Senatus decreto obtinuere. De voce Νεωκόρος plura legas in iis quæ infra annotantur ad Marmor 28.

Κόσμος τῆς Ἰωνίας, eandem Smyrnam Κόσμον τῆς Ἀσίας, apud Ariſtidem oratorem [l] in loco, quem de pulchritudine Smyrnæ agentes ſupra citavimus, invenies appellatam.

De tempore, quando hoc Marmor exaratum fuit, jam reſtat inquirendum. Obſervat Seldenus in notis ad Marm. XXVIII. poſt Gallieni tempora deſiiſſe civitates ſe Νεωκόρους appellare. Gallieno igitur antiquius Marmor, in quo eo Titulo Smyrna inſignitur, & tertia vice habuiſſe dicitur: atque ideo Adriano, cum illius tempore ſecundâ tantum vice Smyrna Νεωκόρος eſſet, recentius fuiſſe indicat Marmor XXVIII. Cui vero hujus intervalli parti prima Marmoris conſecratio aſſignanda ſit difficilius eſt determinare. Si poſt Terræ motum, qui Imperantibus M. Aurelio & L. Vero, [m] Smyrnam totam deſtruxerat, aliquid ab antiqua illius urbis pulchritudine & magnitudine, ut credo detractum fuiſſet, ante hunc Terræ motum ex eo, quod Smyrna hic dicitur, πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει; & ſi per Μητρόπολιν τῆς Ἀσίας intelligendum ſit hic Smyrnam gloriari ſe primam totius Aſiæ Metropolin fuiſſe, ut nonnulli ſcio ſunt interpretaturi, ante Antonini Edictum, [n] quo ſancivit omnium Aſiæ Metropoleωn primam fore Epheſum, atque ideo circa initium illius Imperatoris conjectarem hoc Marmor primo poſitum fuiſſe.

[c] Lib. 3. [d] Suetonius lib. 2. [e] Tacitus Annal. l. 4. [f] Vide Caſauboni notas ad Spartianum de vita Adriani. [g] Vide Occonem & Goltzium. [h] Vide Phavorinum in Νεωκόρος. [i] Tacitus Annal. lib. 4. [l] In προσφωνητικῷ Σμυρναϊκῷ. [m] Ariſtides in μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ. Syncellus pag. 353. [n] Ulpian L. obſervare D. de Offic. Proconſ.

C. Ant.

III.

C. Ant. Septimii Publii Citharœdi Victoriæ.

Γ.ΑΝΤ.ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΚΑΙ ΕΦΕΣΙΟΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ ΜΟΝΟΣ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠ ΑΙΩΝΟΣ ΝΙΚΗΣΑΣ
ΤΟΥΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ Η′ϛ |7 ΑΔΡΙΑΝΙΑ
ΡΩΜΗΝ Β′| ΠΟΤΙΟΛΟΥΣ Β′ ΝΕΑΝΠΟ
ΛΙΝ Γ′ ΑΚΤΙΑ Β′ ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣ
ΠΙΔΑ ΝΕΜΙΑ Γ′ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΘΕΞΗΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΠΕΡΓΑ
ΜΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΕΙΑ Γ′ ΤΡΑΙΑΝΕΙΑ
ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΚΟΜΟΔΕΙΑ Β′ ΠΥΘΙΑ
ΤΑ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ
ΕΦΕΣΟΝ:: ΕΦΕΣΗΑ. ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ
ΕΠΙΔΑΥΓΟΝ ΑΣΚ ΛΗΠΕΙΑ ΑΘΗΝΑΣ
ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ ΣΑΡΔΕΙΣ ΧΡΥΣΑΝΘΙ
ΝΟΝ ΤRΑΛΛΕΙΣ.ΠΥΘΙΑ ΜΕΙΛΗ
ΤΟΝ ΔΙΔΥΜΕΙΑ ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ Β′
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ
ΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ
ΠΑΝΤΑΣ ΟΣΟΥΣ ΗΓΩΝΙΣΑΤΟ
ΥΠΟ ΦΩΝΑΣΚΟΝ Γ′ ΑΙΛ. ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΝ
ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ ΚΙΘΑΡΩΔΟΝ ΙΕΡΟΝΕΙ
ΚΗΝ ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙ
ΠΑΝΤΑ ΕΥΝΟΥΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΩΣ ΦΥΣΕΙ
ΠΑΤΕΡΑ.

Idem, cum verſione.

Γ. Αντ. Σεπτίμιος Πόπλιος (ναῖος
Περγαμηνὸς καὶ Σμυρναῖος καὶ Ἀθη-
καὶ Ἐφέσιος κιθαρῳδὸς μόνος καὶ
πρῶτος τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος νικήσας
τοὺς ὑπογεγραμμένους ἀγῶνας·
Σμύρναν Ολύμπια Η 5 |7 Ἀδριάνια
Ῥώμην Β′, Ποπόλους Β, Νεαπό
λιν Γ′, Ἄκτια Β′, τὴν ἐξ Ἄργους ἀσ-
πίδα, Νέμια Γ′, πάντας καθεξῆς.
Σμύρνην κοινὸν Ἀσίας, Πέργα-
μον Αυγούστεια Γ′, Τραιάνεια,
Ασκλήπεια, Κομόδεια Β′, Πύθια
τὰ ἐν Δελφοῖς, Ἔφεσον Ἀδριάνεια,

C. Ant. Septimius Publius, Pergamenus, Smyrnæus, Athenienſis & Epheſius, Citharœdus, ſolus & primus, qui poſt homines natos vicit ſubſcripta certamina. Smyrnæ Olympia H 5 |7, Adrianalia Romæ II, Puteolos II, Neapolim III, Actia II, ex Argis clypeum, Nemea III, omnia ordine continuo. Smyrnæ commune Aſiæ, Pergami Auguſtalia III, Trajanalia, Æſculapia, Commodalia II, Pythia in Delphis, Epheſi Adria-

Ἔφεσον

Ἔφεσον :: Ἐφεσῆα, Βαρβιλλῆα, Ἐπίδαυρον Ἀσκλήπεια, Ἀθῆνας Ἀδριάνεια, Σάρδεις Χρυσάνθινον, Τράλλεις Πύθια, Μίλητον Διδύμεια, Ῥόδον Ἀλεῖα Β', Λακεδαίμονα, Μαντινείαν. θεματικοὺς δὲ καὶ ταλαντιαίους πάντας· ὅσους ἠγωνίσατο ὑπὸ φωνασκὸν Γ'. Αἰλ. Ἀγαθήμερον Ἐφέσιον καὶ Σμυρναῖον καὶ Περγαμηνὸν κιθαρῳδὸν, ἱερονείκην καὶ μελοποιὸν ἔνδοξον, περὶ πάντα εὐνοῦν γενόμενον ὡς φύσει πατέρα.

nalia, Epheſi .: Epheſia, Barbillea, Epidauri Æſculapia, Athenis Adrianalia, Sardis Chryſanthinum, Trallibus Pythia, Mileti Didymeia, Rhodo Halia II, Lacedæmonem, Mantineam. Omnia propoſita præmia ſua habuere & fuere difficillima. Certavit ſub moderatore C. Ælio Agathemero Epheſio, Smyrnæo & Pergameno, Citharœdo, Hieronice, & modis faciendis clariſſimo, in omnibus benevolo; non aliter ac ſi naturalis pater fuiſſet.

Notæ ad C. Ant. Septimii Publii Citharœdi Victorias, ſeu Marmorum Oxonienſium III.

EVanuere ex Marmore, ſuperiores elementorum ſeptem primorum apices. Sed ex reliquiis inferiorum conjecturâ Γ. ΑΝΤ. ΣΕΠ. ſubſtituimus. Hujuſmodi autem ἀναγραφαὶ τῶν ἱερονικῶν qualis erat in agonibus Muſicis Septimius noſter Publius, λιθιναὶ ſeu *Saxeæ Hieronicarum deſcriptiones*, ut vocantur Lycurgo, frequentes erant apud veteres. De eis autem videſis Scholiaſtem ad Pindari Olympiorum oden 7. & Marmor. 10. pagina 40. præter ejuſmodi alia aliquot apud Lipſium & Gruterum.

Περγάμηνος, καὶ Σμυρναῖος, καὶ Ἀθηναῖος, καὶ Ἐφέσιος. A plurium civitatum populis civitate donatus, tot habuit denominationes tum hieronices hic, tum moderator ejus C. Ælius Agathemerus. Sic Artemidorus & Daldianus erat & Epheſius, uti ipſe teſtatur Onirocriticon, lib. 3. cap. 67. Sic alii.

Σμύρναν Ὀλύμπια H h̄ I7 Bini ſcilicet Smyrnæ erant, ſub Adriano, agones Olympici ſeu quinquennales; id eſt, Olympia bina, præter ea, quæ, pro Communis Aſiæ votis, ibi ſæpius celebrari ſolita; de quibus etiam mox. Ea quæ ſic ſimpliciter dicta ſunt, atque ea quæ Olympia Adriania, ab Adriano nempe ſive inſtituta, ſive conceſſa, nuncupabantur. Neque hæc alia, ni fallor, fuere, ab ἀγῶνι illo ἱερῷ Smyrnæorum, cujus, ſub ſequentis Inſcriptionis finem, mentio eſt. Frequentia autem ejuſmodi agonum à gliſcente provinciarum, poſtquam ſervituti egregie litare cœperant, adulatione ſub Octavio duxit initium. Suetonius in ejus vita, cap. 59. *Provinciarum pleræque, ſuper templa & aras, ludos quoque quinquennales pene oppidatim conſtituerunt.* Ex indulto nimirum aut juſſu Principali conſtituerunt provinciæ, urbes, oppida. Unde indiſcriminatim ſive à Principe, ſive à Provinciis, urbibus, oppidis, certamina inſtituta fuiſſe ſæpius dicebatur. De binis quæ diximus Smyrnæ

Olympiis

Olympiis vide V. Cl. Claudium Salmaſium ad Adrianum Spartiani. Adi item Hermodori illam Farneſianam, quæ habetur in Lipſii Auctario & apud Gruterum eſt, pag.314. & Philoſtratum in Polemonis Sophiſtæ vita, præter Pauſaniam in Eliacorum primo & Philippi epigramma quod citat Petrus Faber Agoniſtici libro 3. cap. 27. Sed vero fallitur eruditiſſimus Faber, capite præcedente, ubi Farneſianæ inſcriptionis τὰ Ἀδριάνια de ludis in Antinoi honorem inſtitutis intelligenda eſſe, perſuaſum habet. Erant ſane in Antinoi honorem ludi gymnici alibi inſtituti. Atqui non Adriania dicta ſunt, ſed Antinoeia, de quibus etiam poſtea. Quid vero ſibi heic velint notæ illæ H ƕ̄ |7 omnino neſcimus nos. Nodum mihi hactenus inextricabilem, ſolvant eruditiores. Prima earum ita typis repræſentari debuit, ut ſuperior, quæ tranſverſa eſt linea, ſiniſtro τοῦ H apici conjungeretur, ac ſi T & H in unum coaluiſſent. De ſecunda figura, quæ ſive τῷ ἐπισήμῳ ϛ ſive Hebraico ל non prorſus eſt diſſimilis, & non ſemel in ſequentibus etiam iterari videtur, vide, ſi placet, Gruterum in Inſcriptionibus pag. 585. 2. & Nicolaum Alemannum ad Procopium pag. 42. Sed nos heic planiſſime cæcutimus, quod fateri, ubi aliter non ſuppetunt vires, nunquam pudet.

Ἀδριάνια Ῥώμην Β′. Romæ, Athenis, Epheſi, Adrianalia vicit Septimius, quod teſtatur Marmor. Paſſim ferme certaminum ſibi cognominum Autor fuit Adrianus. Xiphilinus; ἐποίει, inquit, καὶ θέατρα καὶ ἀγῶνας περιπορευόμενος τὰς πόλεις. Id ipſum Spartianus; *In omnibus pene urbibus & aliquid ædificavit, & ludos edidit.*

Ποτιόλους Β′. Apud Puteolos Adriani memoriæ ſacravit Antoninus Pius *quinquennale certamen & Flamines & Sodales, & multa alia quæ ad honorem quaſi numinis ſpectarent*, quæ verba ſunt Spartiani. Illud Εὐσέβεια in Farneſiana dicitur ſeu Pialia, & certamen erat iſelaſticum. Hieronicis nempe jus erat ſingulare, dirutâ parte mœnium, pompâ in urbem invehi. Videſis Caſaubonum & Salmaſium ad Spartiani extremum, & Joſephum Scaligerum 5. de Emendatione Temporum, pag. 447. Melphitana autem, quâ ad hanc rem utuntur, inſcriptio eſt apud Gruterum pag. 254. n. 4. Ἀγὼν ἐν Ποτιόλοις hic memoratur etiam in Stationariorum Tyriorum Epiſtola, quem Gruterus habet pag. 1105. Stadium item hujus Agonis innuit Artemidorus Onirocriticorum lib. 1. cap. 28. ubi Εὐσέβεια τὰ ἐν Ἰταλίᾳ ἀχθέντα ὑπὸ βασιλέως Ἀντωνίνου ἐπὶ τῷ πατρὶ Ἀδριανῷ memorat, de curſore verba faciens, qui per inſomnium ſe luminibus orbatum eſſe vidit, atque victor evaſit.

Νεάν πόλιν Γ′. Σέβαστα ſeu Auguſtalia agon hic dictus in Farneſiana, ut Σέβαστα ἐν Νεαπόλει, &c. Quinquennalis item erat & Octavio à Neapolitanis, ut videtur, ſacratus. Memoratur Statio, Suetonio, Senecæ. Conſule ſi plura velis, P. Fabri Agoniſtici 3. cap. 26. & Scaligerum loco jam citato. Adde Julium Cæſarem Capacium Hiſtoriæ Neapolitanæ, lib. 1. cap. 15.

Ἄκτια Β′. Agon in Actio Apollini ſacer erat; quem poſt victoriam Actiacam, conditâ urbe Nicopoli, inſtauravit Auguſtus; teſtibus Strabone & Dione. Videſis Fabrum loco nunc ſupra dicto, & Scaligerum 5 de Emendatione Temporum, capite de primo Agone Actiaco.

Τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα. Etiam Nemeos ludos ab Argivis celebrari ſolitos eſſe, in quibus cum clypeis decurrebant armati, conſtat; quales ἀσπιδοδούπους ὁπλίτας δρόμους vocavit Pindarus Iſthmiorum primo. Romæ item in vinea Cardinalis Carpenſis τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα τρὶς, corona circundatum exhibet Saxum quadratum. Vide Pauſaniam in Eliacorum primo, Hyginum Fabula 170, & 273. quem in hujus agonis nomine depravatum recte emendavit V. Cl. Joannes Meurſius in Græcia Feriata, verbo Ἡραῖα. Eum item ibi conſule. Adde Agoniſtici P. Fabri libri 2. caput 23. præter Farneſianam illam ſeu Hermodori, apud Gruterum, inſcriptionem.

Σμύρναν

Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας. Commune ſcilicet Aſiæ, quod ex pluribus eiſque celebrioribus Aſiæ civitatibus conflatum; velut ex Epheſiis, Smyrnæis, Pergamenis, Mileſiis, aliis, qui concordiam foventes & ſocietatem, & ſacris eam firmare ſtudentes, communia Aſiæ ſacra certamina in urbe, de qua ſive in comitiis omnium convenerat, ſive aliter decretum erat, celebrabant. Atque hiſce præfuere puto, Aſiarchæ; de quibus ad Marmor proximum. Ita nummum Caracallæ interpretatur Scaliger 5. de Emendatione Temporum. ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ· ΑΙΝ. ΦΙΛΙΠΠΟ. ΠΥΘΙΑ. *Communia*, inquit, *tria*, (unde unum item confectum) *Thraciæ celebrabant Pythia Thraciæ.* Vide in Farneſiana, Σμύρναν ε· κοινὰ Ἀσίας δίς. Et κοινῷ τῆς Κρήτης habetur agon quinquennaliis apud Gruterum pag. 1094, 5. Certamina hæc Communis Aſiæ ipſiſſima eſſe, τὰ κοινὰ τῆς Ἀσίαν Ὀλύμπια, apud Philoſtratum in vita Polemonis Sophiſtæ, vix dubitare queo, pace viri doctiſſimi qui ad Spartianum hæc eadem eſſe cum Adriani Olympicis ibi inſtitutis obiter affirmat. Neque obeſt quod Polemoni & poſteris ejus datum ſit Adrianeis, προκαθῆσθαι ſeu præſidere, & quod præſedit poſtea τοῖς κοινοῖς τῆς Ἀσίαν. Decreto civitatis duntaxat Smyrnenſis eſt perpetua illa præſidendi Adrianeis prærogativa data. Sed Communis Aſiæ ſacris Commune item Aſiæ tantum, aut Senatuſconſultum Romanum, aut reſcriptum principale, non civitas aliqua ſingularis eum præficere, puto, potuit. Communia autem Aſiæ ſacra hæc fuere, opinor, uti alia ſæpius apud Græcos, Majora & Minora. Majora quæ pentaeterica. Minora quæ Annua. De hac diſtinctione, uti etiam de ε. κοινοῖς, in Farneſiana, paulo poſt plura.

Πέργαμον Αὐγούστεια Γ′. Poſtquam Pergameni Templum Auguſto ſacraverant, etiam iis permiſſum eſt ut ſacros ludos, honori ejus ampliando, inſtituerent. Ita Dio lib. 51. Hi Auguſtalia ſeu Αὐγούστεια dicta, adeoque quod in Farneſiana legimus, Ὁμοίως ἐν Σμύρνῃ Ὀλύμπια καὶ Ἀδριάνια Ὀλύμπια, Πέργαμον Αὐγούστεια τρὶς, vertendum eſt, *Similiter in Smyrna, Olympia, & Adrianalia Olympia, Pergamo Auguſtalia* 3. Neque erat ſane cur de Auguſtalibus illis, quæ plane Pergami collocantur, ita ſolicitus eſſet vir magnus in 5. de Emendatione Temporum. Qui item alii ſive Farneſianam edidere, ſive vocabula, quæ adtulimus, citarunt, male hactenus ea intellexerunt. Apud Gruterum pag. 109. legimus ex Sepulchro quod via Appia, 7 ab urbe miliari, viſitur, Πέργαμον κιθαρῳδοὺς. Adjecta eſt corona hederacea.

Τραιάνεια. Spectacula, Parthica dicta, ſacravit Adrianus Trajano; teſte Xiphilino. Ea Romæ celebrari ſolita. Gymnaſium etiam erat Romæ, Trajani opus, architecto Apollodoro. Utrum ad hoc an ad illa Trajanalium nomen heic ſpectet, non liquet.

Ἀσκλήπεια. Horum item in Farneſiana mentio. Et Μεγαλοασκληπείων Πυθίων in alia, apud Gruterum pag. 410. n. 3. Atque etiam Æſculapia Smyrnæ fuiſſe videntur. Ariſtides in Oratione ſacra prima. Ἐδόκουν ὡς ἐν Σμύρνῃ πρὸς Ἑσπέραν προσιέναι τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τῷ ἐν τῷ Γυμνασίῳ. Tam Gymnaſium quam Templum in Gymnaſio extructum Æſculapio forſan ſacrum ibi erat.

Κομόδεια Β′. Commodaliorum ſeu Κομοδείων mentio in Saxo Venetiis. Corona nempe ipſum vocabulum ΚΟΜΟΔΕΙΑ circumdat, ſub Epigrammate in Achiriſti athletæ honorem. Vide Gruterum pag. 317. n. 1. Alibi, puto, apud Veteres, non occurunt. Inſtituta forte à Severo Imperatore Commodum in Divos referente.

Ἔφεσον Ἀδριάνεια. Ut Smyrnæ Adrianalia Olympia erant, ita Epheſi, quæ heic memorantur, nec alibi, puto, omnino præterquam in Farneſiana; ubi habemus, Ἔφεσον Γ′. Ἀδριάνεια Ὀλύμπια.

Ἔφεσον::Ἐφέσια. In Feſtis deorum cognominibus enumerat Julius Pollux lib. I. Ἀρτέμιδος. Ἀρτεμίσια καὶ Ἐφέσια. Vide item Meurſium in Græciæ Feriatæ lib.

lib. 3. de Epheſiis. Sed an ad hoc Dianæ feſtum agon hic ſpectet, non conſtat.

Βαρβίλληα. In Farneſianæ inſcriptionis Editione Gruterianâ legimus BABBIΛΔΗΑ quod ipſum in Lipſianâ, unde ſumtum eſt, punctulis ſubnotatur, ac ſi de lectione inter exſcribendum dubitatum fuiſſet. Marmor noſtrum BARBIΛΛΗΑ habet manifeſto, quod ut in BABBIΛΔΗΑ ſive quadratarii, ſive exſcriptoris incuriâ migraret, non erat difficile. Sed non minus neſcimus unde nomen hoc natum, quam hanc veram Marmoris noſtri lectionem eſſe certo ſcimus. Vide lipſii Auctarium pag. 57. Hactenus Seldenus. Sed quod de origine nominis & agonis Barbilleorum profitetur ſe ignoraſſe vir eruditiſſimus, ex excerptis è Dione à doctiſſimo Valeſio poſtquam Seldenus hæc ſcripſerat editis quam optime explicari poteſt; in illis enim de Veſpaſiano hæc leguntur, τούς τε Ἀστρολόγους ἐκ τῆς Ῥώμης ἐξώρισε, καίτοι πᾶσι τοῖς ἀρίστοις αὐτῶν χρώμενος, ὥστε καὶ διὰ Βαρβίλλιόν τινα ἄνδρα τοιουτότροπον ἀγῶνα τοῖς Ἐφεσίοις ἱερὸν ἄγειν συγχωρῆσαι, ὅπερ οὐδεμιᾷ ἄλλῃ πόλει ἐνειμεν, i. e. Aſtrologos etiam urbe expulit, etſi peritiſſimis eorum uteretur, ut in gratiam Barbillii cujuſdam Aſtrologi Epheſiis ſacrum Agonem celebrare conceſſerit, quod nulli alii civitati indulſit.

Επίδαυρον Ἀσκλήπεια. Hæc memorat etiam Farneſiana. Alibi occurrere non memini.

Αθῆναι Ἀδριάνεια. Adrianalia Athenis habentur in Inſcriptione illa de Achiriſto apud Gruterum pag. 317. quam vide item apud Scaligerum ad numerum Euſebianum 2147, ſed emendatiorem in Salmaſii Notis ad Spartianum. Fanum Adriano Athenis ſacratum eſt, Panellenion dictum; atque is ἐπ' αὐτῷ, ſeu *juxta idem* (ut ſcribit Xiphilinus) Certamen inſtituit quod ipſa Adrianalia heic fuiſſe exiſtimo. Neque cur Panellenia id nuncupatum eſſe cenſendum ſit video, tametſi, eo quod Fanum Panellenium dicebatur, ideo & agonem cognominem fuiſſe velit vir doctiſſimus. Memorantur, opinor, hæc ſacra certamina cum aliis in Farneſiana Hermodori; ε Παναθήναια, Ολύμπια, Πανελλήνια, Αδριάνεια δίς. Viro ſummo qui tum in libris de Emendatione, tum ad Euſebium, quatuor hæc vocabula unum agonem, adeoque ipſa tantum Adrianalia Athenis denotâſſe vult, nullus aſſenſum præbeo. Quot vocabula, tot certamina magis innuuntur; atque omnia Athenis peracta. Per ε. παναθήναια Panathenæa Pentaeterica, ſeu majora intelligo. Nam Minora (quæ & vetuſtiora erant) quotannis, ſeu poſt minorem periodum elapſam, celebrabantur. De utriſque vide quæ ſupra notantur in Notis Hiſtoricis ad Græcorum Epochas, præter Harpocrationem, Suidam, & autorem argumenti Orationis Demoſthenis adverſus Midiam. Ut igitur juſtâ Certaminis diſtinctione expreſſior honoris Victori fieret acceſſio, ε Παναθήναια dici videntur, pro Πενταετηρικοῖς ſeu *quinquennalibus*. Neque ab alia ratione opinor τὸ ε. poſtea poſtea in eodem Saxo præfigitur τοῖς κοινοῖς τῆς Ασίας. Quemadmodum enim Panathenæa (quo nomine ſignanter dicta ſunt ſacra Athenienſium, ſeu omnium qui Attici ruris accolæ erant, Certamina Communia) & minora erant, & majora quæ etiam quinqennalia; ita etiam in Aſia minori, quæ Atticos mores plerunque imbiberat, Communia ſentiendum eſt ſacra ad eundem modum quandoque diviſa eſſe. Et Panionium, pro communibus Ionum ſacris non diſſimili notione legitur apud Philoſtratum in vita Apollonii lib. 4. cap. 2. Ita fit ut ε. κοινὰ Ασίας, pro quinquennalibus Communibus Aſiæ capienda ſint, non pro quinque communibus ſeu Civitatibus Aſiæ, ut volunt aliqui. Ita recte à minoribus etiam diſterminata ſunt. Olympia, quæ in Farneſiana hoc loco ſequuntur, Attica item erant, uti etiam Panellenia. Atque eorum origines Adrianum ſeculis plurimis antevertunt. Videſis Scholiaſtem ad Pindari Olympionicon Odem 7. Quin & Adrianalia ibi, Attica ſimiliter puto erant; ſed Athenarum nomine ideo forte minime notata quod, poſt Panathenæorum men-

mentionem, cetera, quæ continenter ſequuta ſunt, ad Athenas pertinere, neminem dubitaturum non immerito ſenſerit is qui conſcripſit.

Σαρδεις Χρυσάνθινον. Etiam Chryſanthina Sardis occurrunt in illa Hermodori. Item Nummus Alexandri Mammeæ F. habet, ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod ex Occone diſcimus. Id ipſum innuit Martianus Juriſconſultus ubi Certaminis Chryſanthiani meminit, L. 24. D. de Annuis legatis, "Cum erat certa pecunia, inquit Martianus, id eſt cen- "tum reipublicæ Sardianorum (in nonnullis Editionibus Pandectarum, male "legitur Sardinianorum) relicta per quadriennium Certaminis Chryſanthi- "ani, Divus Severus & Antoninus reſcripſerunt videri perpetuam penſitatio- "nem reliquiſſe teſtatorem per quadriennium, non in primum quadriennium. Sed Chryſanthini potius legendum. Et certamen inde nomen habuiſſe putat Faber, "quod è floribus aureis Coronæ ſertave contexerentur, atque præ- "mii loco victoribus, ſicut apud Toloſates poetico agone annuo argentei, "præſtarentur. Apollinis oppidum in Chryſa, & quod de Chryſanthide ex Pauſania adnotat Dionyſius Gothofredus huc ſpectare mihi parum videntur. Aliis à Chryſanthio, nomine inſtituentis Lydio, nomen hoc certaminis manaſſe videtur. Certe & ſummi Lydiæ, cujus urbs primaria Sardes, Pontificis, ſub Juliani tempora, nomen erat. Et Certamina, ſub nomine inſtituentium quandoque celebrari, non modo ex Adrianaliis liquet, verum etiam ex illo Lucii Titii Teſtamento apud Scævolam L. 21. liberto D. de annuis Legatis ſect. 3. Et ſane τῶν ἱερῶν ἐπανόρθωσις, ſive *Sacrorum* in Lydia *inſtauratio* diſerte ab Eunapio, apud quem de Chryſanthio, utpote ejus præceptore, complura legimus, tribuitur. Sed hic ita multo recentior eſt quam cui Certaminis, ſub Severo eodem nomine celeberrimi, origo aut nominis ratio aſſignetur. Adi Cujacium lib. 23. obſervat 7. & Petrum Fabrum Agoniſtic. lib. 3. cap. 26.

Τράλλεις Πύθια. Gymnaſium, quod terræmotu Trallibus collapſum eſſe memorat Strabo, libro duodecimo, ſatis oſtendit ſeculis vetuſtioribus certamina ibi celebrari ſolita. Ad idem forte redintegratum ſpectant hæc Pythia.

Μίλητον Διδύμεια. Apollini Didymæo agonem ſacrum fuiſſe, ſaltem ex illo nomine natum, non eſt cur dubitemus. Apollinis Didymæi oraculum in Branchidis apud Mileſios, cultum habet Strabo, lib. 14. Stephanus de urbibus, Sozomenus Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ lib. 1. cap. 7. & Nicephorus Calliſtus lib. 7. cap. 45. De Didymæi nominis ratione conſule Macrobium Saturnaliorum lib. 1. cap. 17. Neque de Didymæis hiſce alibi legiſſe me memini.

Ῥόδον Ἅλεια. In Hermodori Farneſianâ legitur ΓΟΔΟΝΑΛΕΙΑ. Et tam recte in conficiendis ad Gruterum indicibus Ἅλεια inter ſacra Certamina inde numerat magnus Scaliger, quam male in caſtigationibus ex ΠΟΔΟΝ ib. ποδῶν facit & ad ΑΣΚΛΗΓΕΙΑ, quod ibi præcedit, retrotrahit, ac ſi de curſu ſeu ſtadio Æſculapio ſacro, locus foret intelligendus. Sed extra controverſiam eſſe puto aut quadratarium Farneſianæ, pro Græco Ρ τὸ Π ibi perperam incidiſſe, aut Lipſium exſcriptorem fugientibus elementi apicibus deceptum, pro ΡΟΔΟΝΑΛΕΙΑ, ΓΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ edidiſſe (uti videre eſt in ejus Auctario) quem ſecutus temere magis peccavit ſive Gruterus, ſive quis alius qui Latina verſione Podonalia, quod verbum nihili eſt, ſubſtituit. Ad Rhodum plane pertinent hæc Sacra: quæ Ἅλια &, ad ævi citerioris ſcribendi rationem, Ἅλεια eis dicta. Ariſtides in Ῥοδιακῷ, Rhodios alloquens καὶ τὸν μῦθον, inquit, τῶν Ἁλίων ἀγῶνα ποιήσετε, *Ludos Halios*, ſeu *Agonem Haliorum peragetis.* Haud alias forſan erat agon hic ab illo, qui Tlepolemus item vocatus Soli ſeu Ἡλίῳ (unde nomen, ut videtur, ortum eſt) ſacer erat, & Corpiæi menſis die 24 celebratus ſeu 6 die à Nemeis. Corona in eo præmium erat populea. Videſis Scholiaſten ad Pyndari Olympionicas, Od. 7.

Λακεδαίμονα. Farneſiana Hermodori habet, Εὐρύκλεια ἐν Λακεδαίμονι. La-

 cedæmonis

cedæmonis etiam Hyacynthina memorantur Philoſtrato in vita Polemonis Sophiſtæ.

Μαντινεῖαν. Hinc emendanda eſt Farneſiana ubi ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ, quod nihil omnino ſignificat, occurrit. Doctiſſimus Petrus Faber ΔΙΑΝΤΙΝΟΙΑ ibi voluit ſubſtitui, Certamina nempe Antinoo ſacra. Sed vocabuli ſono deceptus eſt. Rem ipſam tamen plane tetigit. Vide eum Agoniſtici lib. 3. cap. 27. Certiſſimum eſt ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ pro ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ legi oportere. Mantineæ quinquennale certamen in Antinoi honorem ab Adriano inſtitutum eſt. Hoc Ἀντινόειον ſeu ἀγὼν Ἀντινόειος dictum. Etenim patria Antinoi Bithynia erat. Bithyni autem ex Arcadibus ipſiſque Mantinienſibus oriundi. Inde erat quod Mantinæa parentalia ejus annua haberi & ſacrum Certamen quinquennale voluit Adrianus. Ita Pauſanias in Arcadicis, τούτων ἕνεκα, inquit, ὁ Βασιλεὺς κατεστήσατο αὐτῷ καὶ ἐν Μαντινείᾳ τιμάς. Καὶ τελετή τε κατ' ἔτος ἕκαστον καὶ ἀγὼν ἐστὶν αὐτῷ διὰ ἔτους πέμπτου. Atque hæc ſunt Ἀντινόεια apud Gruterum pag. 317. n. 1.

Θεματικούς. Id quod præmii loco dabatur victoribus, ſeu bravium, θέμα dictum eſt. Nam certamina, obſcuriora forſan compluria, præmia præter exiſtimationem, puto, alia non habuere, adeoque θεματικὰ minime fuere. Θέμα hoc ſenſu non ſemel legitur in Oraculis Sibyllinis. Omnes autem agones quibus præmia erant cujuſcunque generis nominatim propoſita, θεματικοὶ erant. In iis aliquot duntaxat στεφανιταὶ ſeu Coronarii. Et ut à στεφάνῳ στεφανείτης & στεφανίτης dicebatur, ita à θέματι θεματίτης & θεματείτης, pro eo quod eſt Θεματικός. Nec tamen θεματείτας alibi quam in Columna Farneſiana reperiſſe me memini. Περὶ θεματικῶν aliter Grammatici plerunque. Videſis Julium Pollucem ſub extremum, lib. 3. Favorinum, id genus alios. Sed nemo melius de hac re quam Petrus Faber in Agoniſtico lib. 2. cap. 9. & lib. 3. cap. 13. Adde Scaligerum de Emendatione, lib. 5. pag. 446. Quæ ad hoc Marmor, exceptâ Periochâ, quam de Barbillæis addidimus, uti & quæ ad primum Marmor, exceptâ Seleuci vitâ, annotantur, omnia ſunt Seldeni.

IV.

IV.

Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κεῖμαι
Παντοίης δεδαὼς κραιπνὸν ἄκεσμα νόσου.
Ξυνὸν τοῦτο δέ μοι καὶ Μυρτάλῃ εἶσα συνεύνῳ
Μνῆμα. Μετ' εὐσεβέων δ' ἐσμὲν ἐν Ελυσίῳ.

Claudius Agathemerus medicus hic jaceo,
Omnigeni qui cognoveram præſentiſſimum remedium morbi.
Commune hoc mihi eſt & æque Myrtalæ conjugi
Monumentum; cum Piis autem nos ſumus in Elyſio.

V.

D. M.
L. PONTIUS HELENUS
MATRI SUAE
JUNIAE SATURNINAE
BENE MERENTI
FECIT

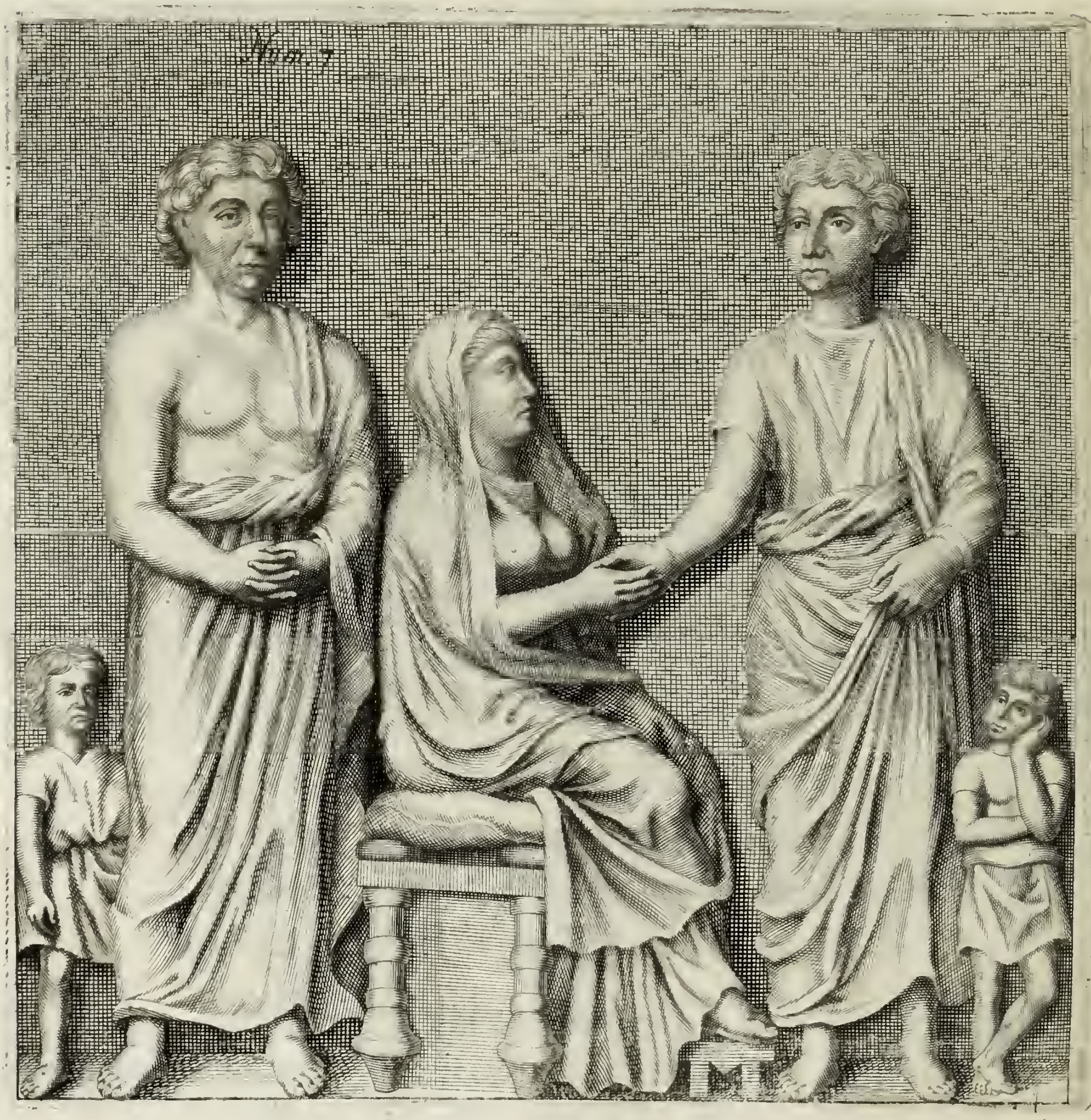
VI.

D. M.
L. ANNAIO FIRM.
VIXIT ANNIS. V.
M. II. D. VI. H VI.
QUI NATUS EST
NONIS JULIIS
DEFUNCTUS
EST IIII IDUS
SEPTEMBRIS.
ANNAIA FERU
SA VERNAE SU
O KARISSIMO.

D. M.

D. M. i. e. Diis Manibus, quas voces aut integras, aut abbreviate per primas literas eodem modo quo in his Marmoribus ſignatas in omnibus fere Marmoribus ſepulchralibus Epitaphio præfixas invenimus. Iis apud Græcos reſpondent, Θεοῖς καταχθονίοις, quæ etiam abbreviate per primas ſuas literas Θ. K. frequentius exprimuntur, ut in Marmoribus noſtris 28, & 143. habes exempla.

VII.

ΟΙ ΔΙΣΣΟΙ ΣΥΝΟΜΑΙΜΟΙ ΙΩ ΞΕΝΕ ΤΩΙΔ ΥΠΟ ΤΥΜΒΩΙ
    ΑΨΑΥΣΤΟΙ ΤΕΚΝΩΝ ΚΕΙΜΕΘΑ ΚΟΥΡΙΔΙΩΝ
ΙΚΕΣΙΟΣ ΚΑΓΩ ΝΕΑΡΑΝ ΠΛΗΡΟΥΜΕΝΟΣ ΗΒΑΝ
    ΕΡΜΙΠΠΟΣ ΚΡΥΕΡΟΝ ΤΟΝΔ ΕΧΟΜΕΝ ΘΑΛΑΜΟΝ
ΑΙΔΑΝ ΕΓΚΥΡΣΑΝΤΕΣ ΑΛΑΜΠΕΤΟΝ ΕΥΓΕΝΕΤΗΣΔΕ
    ΘΕΥΔΟΤΟΣ ΟΥ ΣΤΥΓΕΡΟΝ ΠΕΝΘΟΣ ΕΦΕΙΔΕ ΠΑΤΗΡ
ΜΗΤΗΡΔ Η ΔΥΣΤΗΝΟΣ ΟΔΥΡΕΤΑΙ ΟΙΑ ΤΙΣ ΑΚΤΑΙΣ
    ΑΛΚΥΟΝΙΣ ΓΕΟΡΟΙΣ ΔΑΚΡΥΣΙ ΜΥΡΟΜΕΝΑ
ΜΗΤΡΙ ΣΗ ΛΙΠ ΑΔΕΛΦΟΣ ΕΡΗΜΩΘΕΙΣΑ ΔΕ ΤΕΚΝΩΝ
    ΓΗΡΑΙΟΜ ΒΙΟΤΑΣ ΤΕΡΜΑ ΑΝΕΠΛΗΣΕ ΚΑΚΟΝ.

Οἱ δισσοὶ συνόμαιμοι, ἰὼ ξένε, τῷ δ᾽ ὑπὸ τύμβῳ
    Ἄψαυστοι. τέκνων κείμεθα κυριδίων,

Ικέσιος

Ἱκέσιος κἀγὼ νεαρὰν πληρούμενος ἥβαν
    Ἕρμιππος κρυερὸν τόνδ' ἔχομεν θάλαμον
Ἀΐδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον, εὐγενέτης δὲ
    Θεύδοτος οὐ στυγερὸν πένθος ἔφειδε πατήρ.
Μήτηρ δ' ἡ δύστηνος ὀδύρεται, οἷά τις ἀκταῖς
    Ἀλκύονις γοεροῖς δάκρυσι μυρομένα.
Μητρὶ σῇ λίπ' ἀδελφός, ἐρημωθεῖσα δὲ τέκνων
    Γηραιὸν βιοτᾶς τέρμ' ἀνέπλησε κακόν.

Nos duo fratres, ô hoſpes, ſub hoc tumulo
    Jacemus non aſſecuti liberos teneros.
Hiceſius, & ego recentem complens adoleſcentiam
    Hermippus frigidum hunc habemus Thalamum
In orcum incidentes tenebricoſum, nobilis vero
    Theudotus pater non pepercit gravi luctui.
Mater vero infelix luget, ſicut aliqua in ripis
    Halcyonis, lachrimas fundens lugubres.
Matri tuæ reliquit frater, orbata vero filiis
    Senilem vitæ terminum implevit malum.

VIII.

VIII.

Νικηφόρε χρηστὲ χαῖρε

Nicephore bone vale.

Hoc Monumentum quoad Inſcriptionem ſimile eſt iis quæ apud Sicyonios in uſu fuiſſe tradit Pauſanias lib. 2. ea enim ſic deſcribit. Αὐτοὶ δὲ Σικυώνιοι τὰ πολλὰ ἐοικότι τρόπῳ θάπτουσι, τὸ μὲν σῶμα γῇ κρύπτουσι, λίθου δὲ ἐποικοδομήσαντες κρηπῖδα κίονας ἐφιστᾶσι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐπίθημα ποιοῦσι, κατὰ τοὺς αἰετοὺς μάλιστα τοὺς ἐν τοῖς ναοῖς· ἐπίγραμμα δὲ ἄλλο μὲν γράφουσιν οὐδὲν, τὸ δὲ ὄνομα ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ οὐ πατρόθεν ὑπειπόντες κελεύουσι τὸν νεκρὸν χαίρειν. i. e. Interprete Amaſæo. Ad hunc ferme modum ſuorum cadavera condunt Sicyonii Corpus terrâ contegunt, deinde lapideâ baſi extructâ columnas erigunt, iiſque faſtigium imponunt, eo fere modo quo aquilas in Templis. Inſcriptionem autem aliam addunt nullam, ſed defunctum ſuo tantum nomine omiſſa patris mentione appellatum valere jubent.

IX.

IX.

Ἀκεστείμη Δημαγόρου	Aceſtime Demagoræ filia
γυνὴ δ' Ἀρτεμιδώρου χαῖρε	Uxor vero Artemidori vale.

X.

Ὁ Δῆμος
Ἀπολλωνίαν Κηφισοφῶντος

Populus
Apolloniæ Cephiſophontis.

XI.

XI.

SERVAEO.
SAGARI
C.INGONIA
EVCARPEA
MARITO OPTIMO

XII.

D.M.
LIVIAE CASTAE CONIVGI
L.VALERIUS APRILIS FECIT ET SIBI

XIII.

D.M.
M. CORNELIO PIO
QVI.V.A.XIII.M.XI.D.V
M. CORNELIVS
ONESIMVS
FILIO KARISSIMO
FECIT.

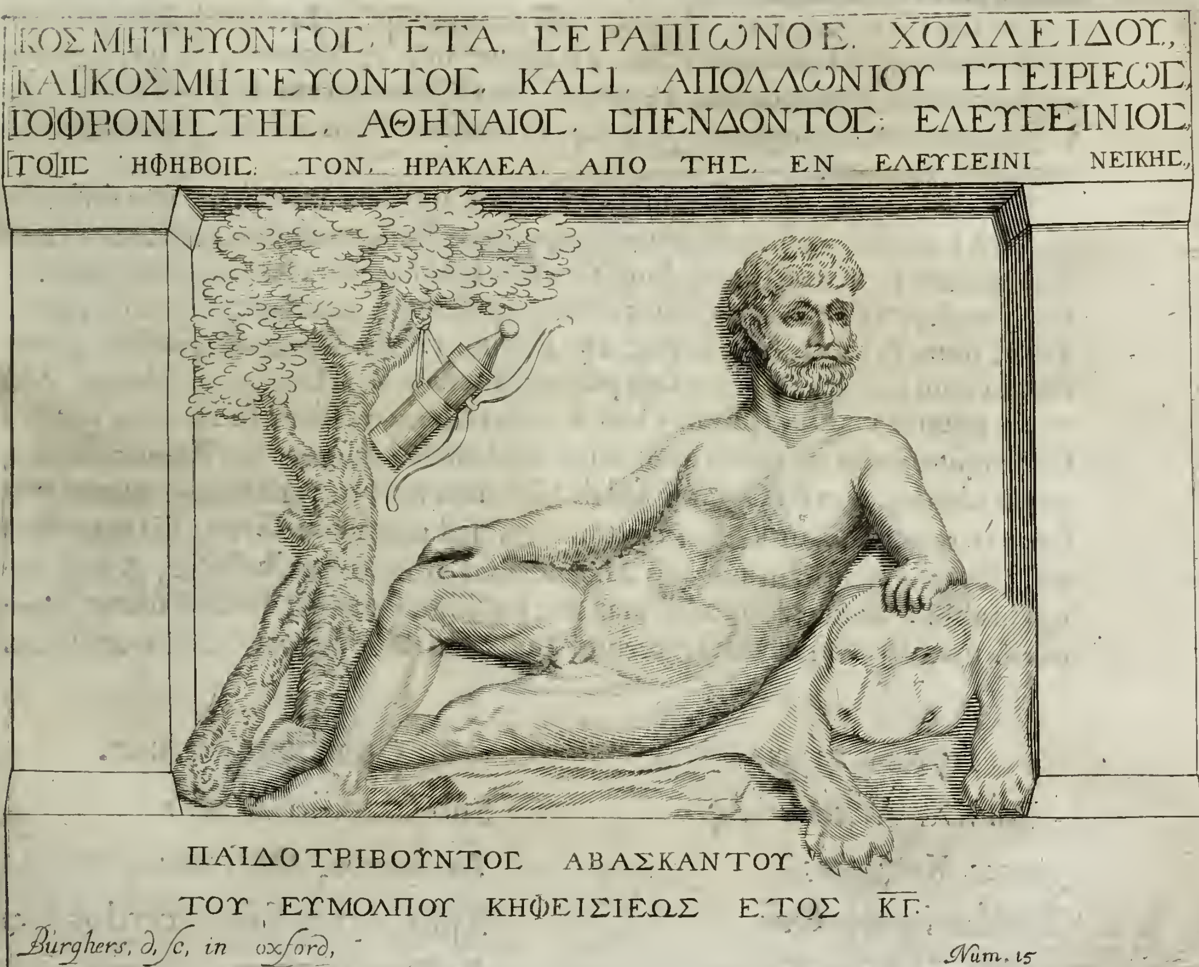
QVI.V. A. XIII.M. XI. D.V. i. e. qui vixit Annis tredecim, Menſibus undecim, Diebus quinque. Sic ſupra Marm. VI. habes, Annis .V. M.II.D.VI.H.VI. Lege ibi, Annis quinque, Menſibus duobus, diebus ſex, horis ſex.

XIV.

Sub capite mulieris Marmoreo pulcherrime exciſo.

SVLPICIA CAIINI.

XV.

- Κοσμητεύοντος Στα Σεραπίωνος Χολλείδου
- Καὶ Κοσμητεύοντος Κασι Απολλωνίου Στειριέως -

Σωφρονιστὴς Ἀθήναιος Σπένδοντος Ἐλευσείνιος
Τοῖς ἐφήβοις τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τῆς ἐν Ἐλευσεῖνι νείκης.

Παιδοτριβοῦντος Ἀβασκάντου
Τοῦ Εὐμόλπου Κηφεισιέως ἔτος κγ.

Coſmetæ magiſtratum gerente Sta Serapione Collidæ filio
Et Coſmetæ magiſtratum gerente Caſi Apollonio Stirienſi
Sophroniſta Athenæus Spendontis filius Eleuſinius
Ephebis Herculem ob victoriam in Eleuſine.

Pædotribâ Abaſcanto filio
Eumolpi Cephiſienſi, anno 23.

Hoc Marmor Athenis poſitum fuiſſe, indeque huc allatum, Sophroniſtæ Athenæi, & Steirienſis, Eleuſinii, Cepheſienſis, Δήμων Athenienſium nomina, & cauſa conſecrationis illius, parta ſcilicet in agone Eleuſinio victoria, in quo ſoli certabant Athenienſes, ſatis convincunt. Locum habuit in uno è Gymnaſiis, in eâque parte illius, ut ipſum indicat Marmor, in quâ Ephebi exercebantur, Ephebéo dictâ; atque ideo Coſmetarum & Pædotribæ ſeu Gymnaſiarchæ nominibus, qui tempore conſecrationis illius eorum exercitiis præerant, ſignatur.

Κοσμητεύοντος. Coſmorum Cretenſium, qui decem erant, & non diſſimile Ephoris Lacedæmoniorum tenuere imperium, fuſius meminit Ariſtoteles Politicorum lib. 2. & de Protocoſmis item Cretenſibus plura habentur in ſaxis vetuſtis ex Lytti Cretæ urbis ruinis erutis, quæ Typis mandavit Gruterus, pag. 1084. num. 8, 9, 10, &c. & pag. 1094. num. 5. An Κοσμητεύοντες hic iidem fuerint cum Coſmis illis non ſatis perſpectum habeo. Hactenus Seldenus. Sed quare putaret vir eruditiſſimus hos Κοσμητεύοντας eoſdem fuiſſe cum Coſmis Cretenſium nulla eſt ratio; non enim legitur Κοσμεύοντος ſed Κοσμητεύοντος, atque ideo hic non de Coſmo, ſed de Coſmeta agitur. Κοσμηταὶ autem non fuere in republica, ut Κόσμοι Cretenſium, ſed tantum in Gymnaſiis magiſtratus. Eorum mentio in antiquis Marmoribus frequentius habetur, & vix unquam alibi: atque ideo ex his maxime intelligendum ſit, quinam fuerat Κοσμητῶν magiſtratus; apud Gruterum, in quibus de eo legitur, hæc inveniuntur.

Ἀγαθῇ τύχῃ.	Cum bona fortuna.
[a] Ἐπὶ Κλ. Ἀττάλου Ἄρ	Sub Claudio Attalo
χοντος, Κοσμητὴς	Archonte, Coſmeta
Ἐφήβων ἱερεὺς Θεοῦ	Epheborum fuit Sacerdos Dei
καὶ Θεᾶς Ειρηναῖ	& Deæ Irenæus
ος ὁ Παιανιεὺς,	Pæanienſis,
ἐφήβευεν αὐτοῦ	Ephebus factus erat ejus

[a] Grut. pag. 317. Habes etiam apud Petitum in Commentar. ad leges Attic. pag. 299. Fabr. Agoniſt lib. 1. c. 21. Meurſium Attic. Lect. lib. 2. & Gruterum etiam vide pag. 79.

ὑὸς

υἱὸς Διονύσιος	filius Dionyſius
Εἰρηναίου Παιανι-	Irenæi fil. Pæanien
εὺς, ἐγυμνασιάρ-	ſis, Gymnaſiarcha
χησεν τοῦ ἐνιαυ-	erat Ephebo
τοῦ τοὺς ἐφήβους	rum hujus anni
Φλ Στρατόλαος	Flavius Stratolaus
Φυλάσιος, ἐγένον	Phylaſius, fuerunt
το ἔφηβοι διακό	Ephebi ducenti
σιοι καὶ δύο.	et duo
Λάμπαδα	In certamine lampadifero
νικήσας	vincens
συνεφήβοις στήλα	iis qui ſimul Ephebi erant
ν ἔθηκεν Ὀ	cippum poſuit O
τιγίδης	tigides filius
Παντώνω	Pantoni filii
Τυχίδου	Tychidæ
Ἀθμονεὺς	Athmonienſis.
b Ἐπὶ Θέωνος	Sub Theone
Ἄρχοντος,	Archonte
Κοσμητοῦ Διον	Coſmetâ Dio
υσίου, Μάρκος	nyſio; Marcus
Ἀναφλύστιος,	Anaphlyſtius
γυμνασιαρχήσας.	gymnaſiarcham egit.
c Κοσμητεύοντος Πλουτάρχου	Coſmetâ Plutarcho
Ἀχαρνέως	Acharnenſi
στῆσεν Ἀχήριστος	poſuit Acheriſtus
στήλην, &c.	cippum, &c.

Exceptis his Marmoribus in ſolo Erotiano vocem invenies; dicit autem ille in Lexic. Hippocr. Κόσμου τάξεως, Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, καὶ γὰρ κοσμίους λέγομεν τοὺς εὐτάκτους, καὶ κοσμητὰς τοὺς τῆς ἐφήβων εὐταξίας προνοοῦντας. Κοσμηταὶ igitur erant boni ordinis & modeſtiæ Epheborum in Gymnaſiis curatores; vox enim εὐταξία utrumque, tam modeſtiam ſcilicet quam bonum ordinem ſignificat. Athenis autem fuiſſe Magiſtratum, qui curabat, ne quid contra modeſtiam & pudicitiam puerorum & Epheborum in Gymnaſiis fieret, teſtatur [d] Æſ-

b Grut. & Petit. & Meurſ. ib. c Grut. ib. Meurſ. ib. d In orat. contra Timarchum.

chines.

chines. Cum enim [e] Athenienſes Pæderaſtiæ peſſime dediti fuerint, horrendumque illud laſciviæ genus maxime iis in voluptate eſſet, atque ideo [f] Gymnaſia frequentare, & exercitiis, in quibus adoleſcentes certabant nudi, intereſſe eos maxime delectabat, ibique ſæpiſſime inceperint corrumpere, quos libidini ſuæ ſubjiciebant, juvenes; [g] Leges de præſervanda puerorum & Epheborum pudicitiâ latæ erant ſeveriſſimæ, ne ſcilicet Gymnaſiarchæ ante ortum ſolis ſcholam aperirent, ut clauderent ante occaſum, ut puerorum Gymnaſiarchæ nullum adultum in ſcholam admitterent, præſertim dum feſta Μȣσεῖα & Ἑρμαῖα celebrarentur (in quibus multa laſcive agi ſolita teſtatur [h] Diogenes Cynicus) ſub pœna capitali. Ut hæ leges ceteræque omnes in hunc finem latæ obſervarentur, magiſtratus creabatur, cui incumbebat hoc curare, illeque videtur fuiſſe Κοσμητὴς, de quo in Marmore agitur, atque ideo, cum illius munus eſſet omnibus aliis Gymnaſiorum curatoribus præeſſe, cavereque, ut juvenes ſub eorum tutelâ modeſte & pudice agerent, & ut omnia ſecundum leges fierent, præ omnibus, qui in Gymnaſiis aliquod munus exercebant, tam in hoc quam in aliis Marmoribus primus nominatur.

Καὶ Κοσμητεύοντ☉. Hinc apparet duos Κοσμητὰς fuiſſe, quod notat [i] Petitus, dicitque unum παίδων, & alterum ἐφήβων fuiſſe, & hunc eſſe, qui Κοσμητὴς ἐφήβων (ut in primo Marmore è Grutero) & illum, qui Κοσμητὴς ſimpliciter (ut in ſecundo Marmore è Grutero) appellatur. Sed quamvis hoc forſan veriſſimum ſit, obſervandum tamen eſt, illum de Coſmetis hæc ſine ullâ autoritate aſſeruiſſe, cum nulla omnino niſi ex hoc Marmore, quod Petitus nunquam viderat, habenda ſit, unde conſtare poſſit eos duos fuiſſe. Forſan voculis ΣΤΑ & ΚΑΣΙ, quæ Seldenus non explicavit, voces, quæ diverſas horum Κοσμητῶν Provincias diſtinguunt, abbreviate ſignantur, cum quid aliud ea hic denotant, non omnino poſſum conjectare.

Ἀπολλωνίȣ Στειριέως. i. e. Apollonio Stirienſi ſeu δήμȣ Stirienſis populari: in more enim erat Athenienſibus ſemper fere poſt nomen, cujus δήμȣ erant, adjungere. Atque ideo [l] Themiſtocles Φρεαῤῥιος, i. e. populo Phrearienſis. [m] Pericles Χολαργεὺς, i. e. populo Cholargenſis. [n] Ariſtides & Socrates Ἀλωπεκεῖς, i. e. populo Alopecenſes dicebantur, & ſic Apollonius hic Στειριεὺς dicitur, ἀπὸ τ̃ Στειρίας [o] δήμȣ Atticæ Tribus Pandionidis, cujus δήμȣ populares etiam erant [p] Theramenes, [q] qui unus è triginta erat, qui poſt captas à Lyſandro Athenas urbi præerant, & [r] Thraſybulus, [s] qui expulſis his Triginta patriam ab eorum Tyrannide liberavit, & a ſcriptoribus pariter Στειριεῖς dicuntur. Ab hoc populo [t] urbs Stiris in Phocide nomen habuit, quod ex iis, qui duce Peteo Ornei filio Athenienſi hanc urbem condidere, plerique Stirienſes fuerunt.

Σωφρονιςὴς Ἀθήναι☉. Seldenus habet φροντιςὴς Ἀθηναῖ☉, ſed in Marmore manifeſte legitur φρονιςὴς ſine literâ τ, Lacunam in initio lineæ duabus literis recipiendis æqualem, literis Σω ſuppleo, legoque Σωφρονιςὴς Ἀθήναι☉, i. e. Sophroniſta Athenæus, Ἀθήναι☉ enim non eſt *Athenienſis*, ut interpretatur Seldenus, ſed nomen viri, ut ex adjunctis conſtare obſervavit vir in omni doctrina ſummus [v] Reverendus Epiſcopus Ceſtrenſis. [x] Σωφρονιςὴς igitur magiſtratum denotat, quem Athenæus Eleuſinius geſſerat, cum hoc ſignum

[e] Apud eos enim tam frequens erat, & ita ab omnibus uſitatum horrendum hoc amoris genus, ut Zeno Stoicorum pater, ſeveriſſimus in moribus inter Philoſophos eo etiam ſe polluiſſe fatetur, ne ei in approbrium eſſet non amaſſe humanum genus. Diog. Laert. in vita Zenonis. [f] Vide Plutarch. in ἐρωτικῷ. [g] Æſchines in initio orationis in Timarchum, vide etiam Petitum in Comment. ad leges Atticas, pag. 297. [h] In Epiſtola illius ad Græcos. [i] In Comment. ad leges Atticas, p. 299. [l] Vide Plut. in vita Themiſtoclis. [m] Vide Plut. in vita Periclis. Vide Plut. in vita Ariſtidis, & Diog. Laert. in vita Socratis. [o] Strabo lib. 9. Suidas, Heſychius, Harpocrat. & Stephanus Byzantinus in Στειρία. Lucianus in Dial. Meretr. [p] Scholiaſtes Ariſtoph. ad Ranas. [q] Vide Diodorum Siculum, & Xenophontem. [r] Æſchines in Cteſiphontem, & Diodor. Sic. lib. 14. [s] Vide vitam illius apud Cornelium Nepotem. [t] Pauſan. lib. 10. [v] In vindiciis Epiſt. Ignatii ~~poſt~~ cap. P. 12. 150 [x] Vide Sigonium de Republica Athenienſi lib. 4 c. 3.

con-

conſecraſſet. [y] Σωφρονισταὶ enim Athenis, Ἄρχοντές τινες χειροτονητοὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φυλῆς, ἐπεμελοῦντο δὲ τῆς τῶν ἐφήβων σωφροσύνης, i. e. Sophroniſtæ Athenis erant magiſtratus quidam populi ſuffragiis creati numero decim per ſingulas tribus, curam vero gerebant pudicitiæ adoleſcentum. Idem igitur erat Sophroniſta in tribu ſua, quod Κοσμητὴς in Gymnaſio: atque inde eſt quod σωφρονιστὴς apud [z] Thucydidem alioſque, caſtigatorem ſeu monitorem ſignificat, cum alluſione ſcilicet ad hunc magiſtratum, cujus Athenis munus erat juvenum mores corrigere, eoſque quoties deliquerint, officii monere.

Ἐλευσίνιος, i. e. ἐκ δήμου Ἐλευσῖνος. [a] Ἐλευσὶς enim Atticæ δῆμος erat Tribus Hipothoontidis, & urbs etiam totius Atticæ poſt Athenas maxima, & ob Templum Cereris, & myſteria ibi celebrata olim inſigniſſima: de ea Lege [b] Pauſaniam, & è modernis [c] Johannem Meurſium.

Τοῖς ἐφήβοις. Hinc apparet ſignum hoc in Ephebéo, in ea ſcilicet Gymnaſii parte, ubi Ephebi exercebantur, locum habuiſſe. [d] Ephebi autem dicebantur juvenes, qui ſub primis erant pubertatis annis. Varii enim erant ætatum gradus apud Athenienſes: quam ſubito enim eorum filii in album φρατόρων inſcripti in Tribus admittebantur, utpote jam Athenienſes facti, publicis Magiſtris inſtituendi traditi fuere, ſub quibus in Gymnaſii loco διδασκαλείῳ dicto [e] literis tantum, muſicis, & palæſtris exerciti uſque ad decimum octavum ætatis annum παῖδες dicebantur: eo [f] autem completo in ſuperiorem claſſem promoti, [g] & ad tractanda arma admiſſi, [h] per duos deinde annos Ephebi dicebantur, quibus robuſtioribus exercitiis & artibus bellicis, utpote, [i] qui jam ἐν τοῖς περιπόλοις ſi quid ibi ingruente hoſte gereretur bellum, tenebantur militare, ſtudium & operam dabant, iiſque ſub proprio Gymnaſiarchâ, [l] qui ἐφήβαρχος dicebatur, inſtructi erant, donec tandem completo τῆς ἐφηβίας tempore poſt annum vigeſimum ἐξέφηβοι facti, [m] & Lexiarchico inſcripti, inter viros deinde omnibus eorum privilegiis donati inceperant numerari. Sed de his ætatum gradibus contraria tradit Cenſorinus; dicit enim ille [n] de tertia ætate adoleſcentulorum tres gradus eſſe factos in Græcia, priuſquam ad viros perveniatur, quod vocent annorum quatuordecim παῖδα, μελλέφηβον autem quindecim, dein ſedecim ἔφηβον, tunc ſeptendecim ἐξέφηβον, cum quo etiam conveniunt Ariſtoteles [o] apud Scholiaſtem Ariſtophanis, & [p] Artemidorus, quod hic τῆς ἐφηβίας tempus per unum tantum annum duraſſe, & ille à decimo ſexto ætatis anno id initium habuiſſe dicunt, niſi forte, [q] ut opinatur Petitus, apud Scholiaſtem Ariſtophanis pro literis ις, ιη, ſint reſtituendæ. Sed diverſa hæc ab his autoribus tradita bene conciliari poſſunt, ſi eos ad diverſa tempora, aut diverſas civitates, in quibus diverſi mores obtinuere, ſupponamus reſpexiſſe. Athenis vero olim decimo octavo ætatis anno Ephebos primo factos, & ad militiam admiſſos fuiſſe, iſtius civitatis incolarum filios, cum à pleriſque autoribus tradatur, iiſque fide digniſſimis, videtur veriſſimum.

Τὸν Ἡρακλέα. Imaginem Herculis in Gymnaſiis conſecrare apud antiquos frequentiſſimum fuit (de qua re vide [r] Petrum Fabrum) [s] Hercules enim fuit Gymnicorum agonum Deus, & primus inventor, atque ideo [t] τινὲς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας σεμνότερον Ἡρακλείους ἀγῶνας ἐκάλεσαν.

Ἀπὸ τῆς ἐν Ἐλευσῖνι νίκης. i. e. Poſt victoriam in certamine Eleuſinio partam. Gymnicum enim certamen erat in urbe Eleuſine tempore celebratio-

[y] Phavorinus & Etymolog. in Σωφρονιστής. [z] Lib. 3. & lib. 6. [a] Stephanus Byzant. in Ἐλευσίς. [b] Lib. 1. [c] Lib. de Eleuſiniis. [d] Suidas in ἔφηβος, Heſychius & Phavorinus ad eandem vocem. [e] Plato in Critone & Theage. [f] Pollux lib. 8. c. 9. Harpocration in ἐπιδιετές. [g] Plutarch. in Phocione. Ulpianus ad Demoſthenis orat. Olynth. 3. Æſchines ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας λόγῳ. [h] Pollux & Harpocrat. ubi ſupra. [i] Æſchines & Pollux, ubi ſupra. [l] Arrianus in Epictetum lib. 3. [m] Pollux lib. 8. cap. cap. 9. Vide etiam Heſychium, Harpocrationem, & Suidam in Ληξιαρχικόν. [o] Ad Veſpas. [p] Onirocrit. lib. 1. cap. 56. [q] In Commentar. ad leges Atticas. pag. 150. [r] Agoniſt. lib. 1. cap. 16. & Semeſtrium lib. 2. cap. 11. [s] Vide Fabrum ib. [t] Pollux lib. 3. cap. 30. ſect. 9.

nis myſteriorum ſingulis quinquenniis propoſitum: de eo vide, quæ infra annotavimus ad Ep. Mar. 17. Athenæus autem Sophroniſta, cum in hoc certamine victor extitiſſet, hanc Herculis imaginem, aut ab votum aliquod inter certandum ei Deo factum, aut in victoriæ oſtentationem, videtur conſecraſſe.

Παιδοτριβοῦντος Ἀβασκάντου. i. e. Pædotribæ ſeu Gymnaſiarchæ munere fungente Abaſcanto; παιδοτριβεῖν enim idem quod γυμνασιαρχεῖν, & παιδοτρίβης idem quod γυμνασιάρχης ſignificat; quamvis enim παιδοτρίβης primo & ſenſu ſtricto ſolum Gymnaſiarcham puerorum, eumque [u] qui hos jaculandi arte, aliiſque exercitiis inſtituerat, ſignificaſſet, poſtea tamen æque latam ac γυμνασιάρχης ſignificationem obtinuit, cum eoque promiſcue uſurpatur pro quocunque exercitiorum in Gymnaſiis magiſtro, atque id [x] Pollux habet, Τὰ χωρία τῆς ἀσκήσεως ἀποδυτήριον, γυμνάσιον, παλαίστρα, κονίστρα, καὶ ὁ ἐφεστηκὼς παιδοτρίβης τε, καὶ γυμναστής, & Heſychius, & Suidas Παιδοτρίβαι, ἀλεῖπται, γυμνασταί, [z] & Alexander Aphrodiſienſis dicit, Athletas, antequam luctatum veniant, oleo præmolliri παρὰ τῶν παιδοτριβῶν· voces igitur, γυμνασιάρχης, γυμναστής, παιδοτρίβης, & ἀλείπτης, eandem habent ſignificationem, & παιδοτρίβης idem eſt qui γυμνασιάρχης. Gymnaſiarchæ autem in ſingulis Gymnaſiis multi fuere, alius enim παίδων, alius ἐφήβων, alius in Paleſtrâ, aliique in aliis exercitiis Gymnaſiarchæ ſeu Pædotribæ erant. Abaſcantum autem, de quo hoc agitur, ex eo, quod hoc Herculis ſignum Ephebis donatur, in eorumque ſcholâ, ut videtur, poſitum fuiſſet, Epheborum Gymnaſiarcham fuiſſe manifeſtum eſt; eos enim proprium in Gymnaſio locum, ubi exercebantur, [a] Theophraſtus, & [b] Vitruvius, & proprium Gymnaſiarcham [c] Arrianus in Epictetum, & Marmor è Grutero ſupra allatum, in quo Flavius Statolaus Epheborum Gymnaſiarcha dicitur, teſtantur habuiſſe.

Κηφεισιέως, i. e. Populo Cephiſienſis [d] Κηφεισία enim, ſeu ut rectius ſcribi debuerat Κηφησία δῆμος, erat Atticæ tribus Erichtheidis, cujus popularis Κηφησιεὺς dicebatur.

[v] Antiph, ἐν ἀπολογίᾳ φόνου ἀκουσίου. [x] Lib. 3. cap. 30. ſect. 9. [y] In παιδοτρίβαις. [z] Problem. lib. 1. [a] In Eth. Charact. περὶ ἀρεσκείας. [b] Lib. 5. c. 11. [c] Lib. 3. c. 1. [d] Harpocrat. in Κηφισιεύς, τῆς Κηφησίας etiam meminere Diog. Laert. in Platone, Iſæus in orat. περὶ Φιλοκτήμονος κλήρου, Lyſias κατὰ Νικομάχου, Philoſtratus de vitis Sophiſtarum lib. 2. A Gellius lib. 18. cap. 10.

Marmor

XVI.

I.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ ΤΟΥ, ΦΥΣΕΙ ΑΤΤΑ
ΛΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ
ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ
ΚΟΝΩΝΟΣ Ρ
ΛΕΟΝΙΚΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣ
ΤΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣ
ΤΙΩΝΟΣ Ρ
ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΜΗΝΟΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ
ΘΕΙΟΥ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩ
ΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΒΙΟΥ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΥ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΝΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ Ν
ΜΗΤΡΑΣ ΠΑΡΑΜΟΝΟΥ Ο ΝΕΩΤΕ
ΡΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΛΥ
ΣΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΗ
ΤΡΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΤΗΙΟΥ. Ν
......ΛΗΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ. Ρ
.... ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ. Ρ
..... ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΥΠΕΡ ΤΕ
.... ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΓΛΥΚΙΝ
... ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΟΣ
... ΤΟΥ Ξ
.....ΑΓΝΗΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
... ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
.... ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ
.... ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ.....ΝΡ
..... ΜΕΝΟΚΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΚΕΣΙΟΥ
.... ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡ...
... ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΟΝΙ
ΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΙΚΕΣΙΟΥ ΤΟΥ
...ΑΤΟΥ Ρ

Multa delentur.

II.

.Ι. .ΟΙ ΔΕ ΕΠΗΓΓΕΙΛΑΝΤΟ
.... ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ Ν
ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΤΟΥ
ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ Α
..ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ....ΠΙ...
Ι..... ΕΡΜΙ . . . . . . Σ
ΙΩ...ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ . . . . .
. . . . . ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ . . . . Σ
ΑΠΙΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝΙΟΣ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ. Σ

III.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΚΛΕΠΙΟΝΟΣ...
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΑΠΑΜΕΥΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΗΝΟ.ΕΑΣ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΑΠΑΜΕΙΤΙΔΟΣ Ν
ΗΡΑΙΟΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ Ν
ΑΠΑΜΩΝΙΔΗΣ ΔΑΜΟΝΟΣ ΑΠΑΜΕΥΣ Ν
ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΠΑΜΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΠΠΑΡΧΟΥ ΑΠΑΜΕΩΣ Ν
ΜΗΝΑΓΟΡΑΣ ΜΗΝΑΔΟΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΥΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΑΝΘΡΑΚΙΟΥ ΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ
ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΗΣ ΑΠΟΛΛΙΝΗΣ Ν
ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ ΓΑΖΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΟΥ ΤΡΟΦΙΜΟΥ ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΟΥ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΟΥ Ν
ΒΑΚΧΙΟΣ ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ Ν
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΗΡΟΦΙΛΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙ
ΟΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΩΙΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΤΟΥ ΗΡΟΙΛΟΥ ΤΜΟΛΙΤΟΥ Ν
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΦΙΛΟΣΡΑΤΟΥ ΠΕΡΙΝΘΙΟΣ Ν
ΜΕΠΙΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΕΡΩΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΑΠΑΜΕΙΣ.Ν
ΒΑΚΧΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΕΡΠΕΡΗΝΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΗΝΟΦΙΛΑΣ ΤΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙ
ΔΟΥ ΠΕΡΠΕΡΗΝΙΑΣ Ν
ΚΟΣΜΟΣ... ΕΙΜΕΝΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΑΤΑ ΔΙΑ
ΘΗΚΗΝ ΥΠΟ ΜΗΝΟΔΟΤΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΗΡΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. Ν
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΟΣ Ν
ΑΡΧΙΑΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΛΥΣΙΜΑΧΕΥΣ Ν
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΥ ΚΑΤΑΝΑΙΟΣ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ (Ν
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΚΛΗΡΙΤΙΣΕΟΣ
ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΛΥΣΙΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΥΡΕΝΕΙΑΝΤΗΣ ΙΠΠΟ . . . ΛΟΝ
... ΤΟΣ ΠΕΡΙΝΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ Ν
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΚΝΩΣΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞ
ΑΝΔΡΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΤΙΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΠ ΑΙΓΥΠΤΟΥ Ν
.... ΙΔΕΟΣ ΑΝΤΡΩΙΝΕ... ΛΥΜΙΡΗΝΟΣ ΑΠΟ
ΛΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ Ν
. . . . . ΙΠΠΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΝΟΣ ΛΑΟΔΙΚΕΥΣ
ΩΝ ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΗΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΟΥ Ν
ΤΩΝ ΜΕΝΕΚΡ... ΜΑΓΝΗΣ ..ΚΑΙ ΓΥΝ..

Cetera delentur.

Exarata hæc ſunt in Marmore fere quadratæ formæ, & in tres columnas diviſo, in quarum primâ ea habentur, quæ in initio ſub numero .I. poſuimus multis in fine eraſis. In ſecunda omnia fere evanida ſunt præter ea, quæ ſub Num. II. poſita in fine columnæ leguntur. In tertia vero columnâ pauciora deſiderantur, ex ea enim omnia ſub Num. III. habes tranſcripta, niſi pauca ſub fine, quæ fracto Marmore videntur deeſſe. De tempore quando hoc Marmor exaratum fuit non poſſum conjectare, antiquitate vero valde exeſum eſt, & jam in plerisque locis vix legendum; atque ideo multa eorum, quæ ſupra habes, etiam deſiderata eſſent, niſi, quæ inde tranſcripſit, cum literæ minus evanidæ eſſent, communicaſſet nobis Dominus Iſaacus Voſſius, vir in omni literaturâ ſtupendè doctus, & patre ſuo major, qui Angliam noſtram, cujus jam eſt inquilina, Eccleſiæ Windeſſoriæ ob ingentia merita erga rempublicam literariam & Regiam familiam Præbendarius nuper conſtitutus, & ævum ſuum ornat. Marmor continet nomina eorum, qui ad publicum aliquod ædificium opes ſuas contribuere: in more enim fuiſſe antiquis Gymnaſia, Balnea, Templa, aliaque publica opera junctis ſymbolis ædificare, & nomina eorum, qui ad ea aliquid contribuere in columnis inciſa, in inſigniori aliquo novi ædificii loco publicare, & ſic ad poſteros tranſmittere, teſtantur multa ex antiquis Marmoribus, & è noſtris Marm. 28. & 80. De qua re etiam vide [a] Diogenem Laertium, qui è tali columna, quæ continebat nomina eorum, qui Balnei conditores fuere, probat Zenonem Philoſophum Cittienſem fuiſſe, in ea enim inſcriptus Cittienſis dicebatur. Cum vero hoc Marmor tantum propria nomina contineat, nec verſione, nec ulteriori explicatione mihi indigere videtur.

[a] In vita Zenonis.

XVII.

D. M. CAECILIA
AMPELIS CAECI
LIAE TREPTINI FI
LIAE PIENTISSIMAE

XVIII.

ΜΗΝΑΣ ΜΗΝΟΥ ΤΟΥ
ΗΓΗΣΑΡΧΟΥ ΚΑΤΕ
ΣΚΕΥΑΣΕ ΤΟ ΕΝΣΟ.
ΡΙΟΝ.......
ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ
ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΕΓΓΟΝΟΙΣ.

Μήνας Μήνου τοῦ
Ἡγησάρχου κατε
σκεύασε τὸ ἐνσό-
ριον ......
πατρὶ καὶ ἑαυτῷ
καὶ τοῖς ἰδίοις ἐγγόνοις.

Menas filius Menæ filii
Hegeſarchi præpa
ravit hunc locu
lum.......
Patri & ſibi &
poſteris ſuis.

XIX.

DIS. MANIBVS.
ANCHARIAE. AMPELIDI.
FECERUNT,
M. ANTONIVS. M.
ANTONI. M. F. FLORI
LIBERTI. APRILIS. LIBERTVS.
POTHINVS. CONIVGI.
SVAE. CARISSIMAE. BENE
MERITAE. DE. SE. ET.
M. ANTONIVS ANTONI.
POTHINI. FILIVS. CLAVD.
JVSTVS. MATRI. SVAE
PIISSIMAE. ADQVE
INDVLGENTISSIMAE.

XX.

D. M.
CAVLIAE. EVPOLIDI
CONIVG: BEN. MER.
SIX. CAVLIVS. MARSIC.
FECIT.

XXI.

Q. APPVLEIVS. Q. L. SALVIVS.
VICELIA. M.L. ARESCVSA.
Q. APPVLEIVS. Q. L. NICO.
M.VICELIVS M.L.SERVIVS.PATRONVS.
ARESCVSAES.

XXII.

D. M.
ATANIAE. NOE
MATRI.ET
IVLIAE. LVPAE. AVIAE.
BENE. MERENTIBVS.
ATANIA. FIRMINA. FECIT.

XXIII.

L. SESTIVS.
SOTERICVS. SIBI.
ET. SESTIAE. PRISCAE.
COLLIBERTAE. ET.
CONIVGI. SVAE. BENE.
MERENTI. CVM. QVA.
VIXIT. ANNIS. XXX.
DE. QVA. NIHIL. DOLVIT.
NISI. MORTE.
ET. T. TITIO. BASSO. AMICO.
SVO. HOMINI. OPTIMO.
ET. SINGVLARIS. EXSEMPLI.
ET. LIBERTIS. LIBERTABVSQVE.
SVIS. POSTERISQVE. EORVM.
IN FRONTE. P.XII. IN AGRO. P.XII.

XXIV.

BONAE. DEAE. VENERI. CNIDIAE.
D.IVNIVS.ANNIANVS.HYMENAEVS.ET.INVICTA.SPIRA.ET.HAEDIMIANA.

Inſcripta ſunt hæc in ſuperiori oſtii parte, quod in fronte erat Fani Veneri Cnidiæ conſecrati, Venus autem Cnidia à Cnido [a] urbe Doridis in Caria, ubi colebatur, eodem modo quo etiam [b] Paphia & [c] Erycina à Papho Cypri & Eryce Siciliæ urbibus, appellata fuit; in iis enim Templa habuit, & præ aliis numinibus colebatur. Frequentiſſimũ enim fuit apud antiquos Diis Deabuſq; ſuis attributa dare ab urbibus ubi maxime colebantur ſumta; atque ideo Jupiter [d] Olympius, [e] Lariſſæus, [f] Lycæus, & [g] Capitolinus; Juno [h] Argiva, [i] Samia, & [l] Lacedæmonia; Apollo [m] Pythius, [m] Delphicus, [n] Iſmenius, & [o] Grynæus; Venus [p] Cytherea, [q] Erycina, [r] Paphia, [s] Cnidia, & [t] Olympia cognominabantur. Veneris autem notiſſima attributa erant Paphia, & Cnidia, atque ideo Horatius habet,

[u] O Venus Regina Cnidi Paphique.

Paphii enim [x] antiquiſſimi Græcorum erant, qui hanc Deam coluere: ejus cultum illi ab Aſcalonitis, Aſcalonitæ vero ab Aſſyriis primis hujus Deæ cultoribus

[a] Strabo lib. 14. Herodot. lib. 1. [b] Strabo lib. 14. Pauſan. lib. 8. [c] Strabo lib. 6. Pauſan. in Arcadicis. [d] Pauſan. in Atticis. Sueton. lib. 2. Vitruv. Præfat. lib. 7. Strabo lib. 9. Plut. in Solone, &c. [e] Pauſan. lib. 2. [f] Pauſan. in Arcadicis. [g] Pauſ. lib. 2. & in Lat. autoribus paſſim. [h] Pauſ. lib. 2. [i] Pauſan. in Achaicis. [l] Pauſan. l. 6. [m] Pauſ. in Phocicis. Strab. lib. 9. & in aliis paſſim autoribus. [n] Pauſan. in Bœoticis. [o] Pauſan. lib. 1. [p] Virgil. Æn. lib. 1. [q] Strabo lib. 6. Pauſ. lib. 8. [r] Pauſan. l. 1. & 8. Strabo l. 14 [s] Pauſ. lib. 1. [t] Pauſ. l. 3. [u] Lib. 1. Od. 30. [x] Pauſan. lib. 1. vide Seldenum de Diis Syris, Syntag. 2. lib. 4.

bus accepere; à Paphiis autem ad alios Græcos tranſmiſſus fuit; & uti in aliis urbibus, ſic etiam [y] Cnidi Templum habuit; quando vero ibi Dea primo coli cœperat, non ſatis conſtat. Religionem autem illius in eo loco maxime auxit ſtatua ejus à Praxitele ibi conſecrata, eaque primo effecit, ut Veneris Cnidiæ nomen per Græciam celebraretur, [z] Perfectiſſimum enim hoc per totum orbem artis ſtatuariæ opus ab antiquis Græcis exiſtimabatur, atque ideo multos Veneris cultores Cnidum traxit, effecitque ut ibi potiſſimum Dea coleretur. Statua hæc tota nuda erat, niſi quod alterâ manu pudenda obtegerit, eam [a] Praxiteles ad imaginem Cratinæ Meretricis ſuæ dicitur effinxiſſe, tantæque pulchritudinis feciſſe, ut eam à nobili quodam adoleſcente aliquando perdite amatam, ab eoque concubitu pollutam [b] tradunt; eam & Templum in quo poſita fuit prolixius deſcribit [c] Lucianus, quem vide. Hæc autem Dea ſub titulo Veneris Cnidiæ non tantum Cnidi, ſed aliis etiam in urbibus colebatur. Apud antiquos enim Græcos in more fuit, quoties aliquod numen excellentiori modo in aliqua civitate coleretur, illud ſub titulo ab ea civitate accepto in aliis etiam civitatibus colere, eique Templa condere. Sic Diana Epheſina [d] Maſſiliæ, & [e] Mantineæ; ſic [f] Apollo Grynæus, & [f] Apollo Pythius Athenis; ſic Venus [g] Erycina Romæ Templa habuere; & ſic Venus Cnidia in aliis urbibus præter Cnidum colebatur. De Templo, quod ea Athenis habuit, ſic ſcribit [h] Pauſanias, *πρὸς δὲ τῇ θαλάσσῃ Κόνων ᾠκοδόμησε Ἀφροδίτης ἱερὸν, τριήρεις Λακεδαιμονίων κατεργασάμενος περὶ Κνίδον τὴν ἐν τῇ Καρικῇ Χερρονήσῳ. Κνίδιοι γὰρ τιμῶσιν Ἀφροδίτην μάλιστα, καί σφισιν ἔστιν ἱερὰ τῆς Θεοῦ, τὸ μὲν γὰρ ἀρχαιότερον Δωρίτιδος, μετὰ δὲ τὸ Ἀκραίας, νεώτατον δὲ, ἣν Κνιδίαν οἱ πολλοί, Κνίδιοι δὲ αὐτοὶ καλοῦσι Εὔπλοιαν*, i, e. Prope mare vero Conon extruxit Veneris Templum, poſtquam Triremes Lacedæmoniorum ad Cnidum in Cariæ Cherſonneſo profligaverat; Cnidii enim maxime colunt Venerem, & apud eos ſunt Templa Deæ. Antiquiſſimum eorum erat Veneris Doritidis, poſt hoc aliud Veneris Acrææ, noviſſimum vero Deæ, quam Cnidiam plerique, ipſi vero Cnidii Euplœam Venerem appellant. An vero Templum hoc ſupra cujus oſtium hæc ſcripta erant, quæ in noſtro Marmore habentur, Athenis, ſeu Romæ, ſeu in aliqua alia civitate erat à D. Junio, Anniano Hymenæo, Invictâ Spirâ, & Hædimiænâ conditum, cum neſcimus, unde Marmor huc allatum fuerat, nobis non omnino conſtat.

[y] Lucian. de Amoribus. [z] Vide Lucianum de Amoribus. Philoſtrat. vit. Apollonii, lib. 6. cap. 9. [a] Clemens Alexandrinus in Protreptico, edit. Henſ. pag. 26. [b] Lucianus de amoribus. Philoſtratus in vita Apollonii Tyanei, lib. 6. cap. 17. [c] De Amoribus. [d] Strabo lib. 4. pag. 179. [e] Pauſanias in Arcadicis. [f] Pauſanias lib. 1. [g] Strabo lib. 6. [h] In Atticis.

XXV.

D. M.
CLAVDIAE VENERI
AE CONIVGI SANC
TISSIMAE. Q. IN
STEIVS PROBATVS
SIBI SVISQVE
POSTERISQVE
EORVM.

XXVI.

D. M.
RESTITVTQ.

XXVII.

DIS
MANIBVS
POMPONIO
MODESTO.

XXVIII.

XXVIII.

Donariorum ad gymnaſii, ut videtur, Smyrnenſis ornatum recenſio; ſed mutila.

.... ΩΡΙΑΣ
ΔΕΤΟΣ......................... ΑΡΕΣΤΟΣΤΟ ʒ
ΕΦΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΥΠΕΣΧΟΝΤΟ
ΟΙ ΔΕ ΚΛ. ΒΑΣΣΟΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙ
ΛΙΚΗΝ ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΡΓΟΝ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
Μ Ζ. ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ ΑΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥΣ
ΚΗΠΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙΚΩΝΑ
ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙ
ΝΕΙΚΩΝΑ Μ Ε. ΛΟΥΚΙΟΣ ΒΕΣΤΕΙΝΟΣ
ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ
ΠΡΟΣ ΤΩ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΩ ΚΑΙ ΧΑΛ
ΚΑΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΝΑΟΝ ΤΥΧΗΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΦΟΙΝΕΙΚΩ
ΝΙ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΧΡΥΣΩ
ΣΕΙΝ ΤΟΝ ΟΡΟΦΟΝ ΤΟΥ ΑΛΙΠΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ. ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑ
ΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΩ ΚΕΙΟΝΑ ΣΥΝ ΣΠΕΙ
ΡΟΚΕΦΑΛΩ. ΝΥΜΦΙΔΙΑ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
ΚΛ. ΑΡΤΕΜΥΛΛΑ. ΚΛ. ΠΩΛΛΑ
ΚΛΑΥΔΙΑ ΝΕΙΚΗΤΟΥ ΘΕΥΔΙΑΝΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ. Β. ΦΛ. ΑΣΚΛΕΠΙΑΚΗ
ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑ
ΜΑΓΝΑ ΚΛ. ΑΡΙΣΤΙΟΝ ΑΛΒΙΔΙΑ
ΜΑΓΝΑ. Μ ΚΛ. ΗΔΕΙΑ Μ ΚΛ. ΧΑΡΙΣ
Μ ΚΛ. ΛΕΟΝΤΙΟΝ Μ ΚΛ. ΑΥΡΗΛΙΑ
ΚΕΙΟΝΑΣ ΚΥΜΒΕΛΛΕΙΤΑΣ ΣΥΝ
ΣΠΕΙΡΟΚΕΦΑΛΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙ
ΚΩΝΑ ΝΒ. ΟΙ ΠΟΤΕ ΙΟΥΔΑΙΟΙ Μ
ΜΕΤΡΟΔΩΡΟΣ ΝΕΙΚΑΝΟΡΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ ✳ Ζ Φ. ΜΟΥΡΜΟΣ
ΚΑΙ ΚΙΛΙΑΝΟΣ Μ ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΠΕΤΥ
ΧΟΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΔΙ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΟΛΕΜΩ
ΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ
ΚΑΘΟ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ
ΑΓΩΝΑ ΙΕΡΟΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ
ΥΜΝΩΔΟΥΣ ΜΥΡΙΑΔΑΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΚΕΙΟΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΑΛΕΙΠΤΗΡΙΟΝ ΣΥΝΝΑΔΙΟΥΣ ϋ Β
ΝΟΥΜΕΔΙΚΟΥΣ Κ. ΠΟΡΦΥΡΕΙΤΑΣ ʒ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ ΔΕ ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΚΑ
ΜΕΙΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΥΠΟ ΣΕΞΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ.

ΔΙΚΗΝΟΣ ſupra τὸ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ inſeritur in Marmore.

Idem

Idem, cum verſione.

. . . . ωριας
δὲ τ σ. . . . . . . αρεςος τὸ ϛ
ἐφ' ἧ ϛρατηγοῦντος ὑπέσχοντο
οἱ ὑ. Κλ. Βάσσος ἀγωνοθέτης
Νεμεσέων ϛεγάσειν τὴν βασιλικήν. Φοῦσκος ἔργον ποιήσειν μν Ζ. Χερσίφρων Ἀσιάρχης τοὺς κήπους εἰς τὸν φοινικῶνα.
Λούκιος Πομπήϊος εἰς τὸν φοινικῶνα μν Ε. Λούκιος Βεςεῖνος τὴν βασιλικὴν ϛεγάσειν τὴν πρὸς τῷ βουλευτηρίῳ, καὶ χάλκας τὰς θύρας ποιήσειν.
Σμάραγδος πρύτανις ναὸν τύχης κατασκευάσειν ἐν τῷ φοινικῶνι. Κλαυδιανος πρύτανις χρυσώσειν τὸν ὄροφον τοῦ ἀλιπτηρίου τῆς γερουσίας· καὶ οἱ εἰς τὸν χαριςήριον νέω κείονα σὺν σπειροκεφάλῳ· Νυμφιδία ἀρχιέρεια, Κλ. Αρτεμύλλα, Κλ. Πώλλα, Κλαυδία Νικήτου, Θευδίανος Στεφανηφόρος Β. Φλ. Ασκληπιακὴ, Εισίδωρος σοφιςὴς, Αντωνία Μάγνα, Κλ. Αρίςιον, Αλβιδία Μάγνα μν Κλ. Ηδεῖα μν Κλ. Χάρις μν Κλ. Λεόντιον μν Κλ. Αυρήλια κείονας κυμβελλείτας σὺν σπειροκεφάλοις εἰς τὸν φοινικῶνα ΝΒ. Οἱ ποτὲ Ιουδαῖοι μν Μητρόδωρος Νεικάνορος Δίκαιος εἰς τὸν φοινικῶνα ✱ Ζ. Φ. Μοῦρμος καὶ Κιλίανος μν Β καὶ ὅσα ἐπετύχομεν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος

. . . .
Sub cujus prætura polliciti ſunt; Cl. Baſſus certaminum præſes Nemeſium Dearum palatium tegere, Fuſcus, opus facere minarum VII. Cherſiphron Aſiarcha hortos ad palmetum, Lucius Pompeius in palmetum Minas V. Lucius Veſtinus eam Palatii partem tegere, quæ curiæ proximat, & oſtia ænea facere, Smaragdus Prytanis Fortunæ fanum extruere in palmeto, Claudianus Prytanis inaurare tectum loci ungendis Senatoribus deſtinati. Et alii in templi pulvinar *ſeu locum ſupplicandi* Columnam cum capitulo tortili. Nymphidia ſacerdos ſumma, Cl. Artemilla, Cl. Polla, Claudia Niceta, Theudianus Stephanephorus II Fl. Aſclepia, Iſidorus Sophiſta, Antonia Magna, Cl. Ariſtion, Albidia Magna Minam I. Cl. Hedia Minam I. Cl. Charis Minam I. Cl. Leontion Minam I. Cl. Aurelia Columnas ſtriatas, cum capitulis tortilibus, in Palmetum, LII. Qui nuper affuere Judæi Minam I. Metrodorus Nicanoris F. Dicenus in Palmetum, Denariorum VII cıɔ. F. Murmus & Cilianus Minas II. & quæ accepimus à Domino Cæſare

Αδρι-

Αδριανȣ διʼ Αντωνίȣ Πολέμωνος, δεύτερον δόγμα Συγκλήτȣ καθʼ ὃ δὶς νεώκοροι γεγόναμεν, ἀγῶνα ἱερὸν, ἀτέλειαν, θεολόγȣς, ὑμνῳδȣ̀ς, μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα κίονας εἰς τὸ ἀλειπτήριον Συνναδίȣς ψβ Νȣμεδικȣ̀ς Κ. Πορφυρείτας Ϟ Κατεσκευάσθη δὲ καὶ ἡ ἡλιοκάμινος ἐν τῷ γυμνασίῳ ὑπὸ Σέξτȣ Αρχιερέως.

Adriano per Antonium Polemonem, ſecundum nempe Senatuſconſultum, quo tempore bis æditui eramus, Certamen ſacrum, Immunitatem, Theologos, Hymnorum cantores, Myriadas centum quinquaginta, Columnas in ungendi locum Synnadæas DCCCII. Numidicas XX. Porphyritas XC. Sed conſtructũ eſt etiam Solarium in Gymnaſio à Sexto Pontifice ſummo.

Notæ ad Smyrnenſem Donariorum, in Gymnaſii ornatum, Recenſionem.

NΕμεσέων. Nemeſium Fanum occurrit apud Pauſaniam ſub Achaicorum initio; idque ut Smyrnæorum præſertim tutelarium Numinum. Et de Smyrnæis ille. Νεμέσεις πλείȣς νομίζȣσιν ἀντὶ μιᾶς, καὶ μητέρα αὐταῖς φασιν εἶναι Νύκτα. *Nemeſes plures, pro una, ſtatuunt; & earum matrem eſſe Noctem.*

Χερσίφρων Ασιάρχης. Aſiarchæ erant, qui ludis Theatralibus, certaminibus, ſeu ſpectaculis aliis, in Deorum honorem haberi ſolitis, præerant; uti etiam Bithynarchæ, Syriarchæ, Lyciarchæ, Phœnicarchæ, Cappadocarchæ, & id genus ceteri, *quorum nomen votiva Feſtivitatis ſolennia dedicavit*, ut aiunt Honorius & Theodoſius A A. in conſtitutione de Expenſis Ludorum C. Theodoſ. lib. 15. tit. 9. L. 2. Horum functio Aſiarchia, Bithynarchia, Lyciarchia, Cappadocarchia dicebatur. Etiam *Munerarius*, quod munera ſeu ſpectacula edebat, Ασιάρχης vertitur Ruffino in S. Polycarpi martyrio apud Euſebium lib. 4. cap. 14. Quod vero ſpectacula ſeu munera, quibus præerant, ſacra erant, ideo *Sacerdotes* indigitati ſunt. Quin à ratione, tum nominis, tum dignitatis, quæ eminentior erat, & honoris eximii; *Præſides* etiam vocabantur, & functio tam *Præſidatus*, ἀρχὴ, ἐπαρχία, ſeu *Præfectura*, quam *Sacerdotium* denominantis Provinciæ nuncupari ſolebat. Id videre eſt apud Papinianum, L. 8. D. tit. de Vacatione & excuſatione Munerum, Ulpianum L. 6. ſect. 14. D. tit. de Excuſationibus & Strabonem lib. 4. ubi de Trallibus agit & paulo poſt ubi de Lyciis. Εν δὲ τῷ Συνεδρίῳ, inquit, Lyciorum πρῶτον μὲν Λυκιάρχης αἱρεῖται, εἶτ᾽ ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τȣ͂ συστήματος, "primo eligitur Lyciarcha; "poſtmodum etiam qui ſunt ceteri reipublicæ magiſtratus. Nec erat ſane cur vir ſummus, non tam ἐπαρχίαν quam ἱερωσύνην, dici voluerit hanc dignitatem, ad Strabonis locum ubi de Trallibus loquitur. Inde etiam *Principes* dicti. Nam τινὲς τῶν Ασιαρχῶν, in Actis Apoſtolorum cap. 19. commate 31. in vulgata editione *quidam de principibus Aſiæ* redditur; idque recte ſatis, puto, utcunque non ſine reprehenſione à nonnullis id excipiatur. Eodem ipſo ſenſu Syrus

ibi habet, רישא ראסיא & Arabs روساء اسيا. Utrumque *Principes Aſiæ* denotat. Sed Principum vocabulum, uti etiam ejuſdem notio in τῆς Ἀσιάρχης, ex ſingulari uſu loquendi, ad Aſiam ſimul & ad ſacra ſpectacula reſtringebatur; non aliter fere ac *Princeps* in *Principe Dalmatiarum* aliarumque ſub inclinante imperio Romano provinciarum, ſingulari notione, provincias ſimul & acta tantum judiciorum Præfectorum prætorio, Comitum Provinciarum & hujuſmodi aliorum quibus ſuberat, reſpexit. De ea re videſis Caſſiodorum lib. 7. Formulam 24. & utriuſque Imperii Notitiam. Ita οἱ πρωτεύοντες τῶν ἐπαρχιῶν ſeu ἐθνῶν & *Primates Provinciarum* Chriſtianis dicuntur ſacrorum antiſtites ſummi; nullâ tamen, in nominis notatione, ſacrorum ratione expreſſâ. Gallica autem verſio tuto in Actis retinet *Aſiarques*. Sed vero & eadem vocabula tam *Principes* quam *Sacerdotes* ſæpius alias ſignificant. Ebræis כהנים utroſque denotat. Et tam Athenis, quam Romæ Βασιλέα ſeu *Regem* fuiſſe qui ſacris duntaxat præerat, nemo neſcit. Indiſcriminatim etiam Pontifex Romanus Rex & Papa ab Arabico autore Geographiæ Nubienſis appellatur في رومية قصر الملك المسمى الباب " In urbe Romæ ſunt ædes Regis qui Papa vocatur. Locus eſt in parte 2. climatis 5. Alia ſunt obvia quæ huc ſpectant. Certamina autem ſive alia ſpectacula quibus præerant ſacri hujuſmodi Gentium præſides ſeu Principes (hac notione) provinciarum, ea, puto, erant quæ à ſingularum Gentium aut Provinciarum Communibus, ſtatis temporibus, Diis peragebantur. Et qui τοῦ τῆς Ἀσίας κοινοῦ ſeu Communis Aſiæ ita propriæ dictæ, hujuſmodi ſacris (de quibus ſupra, ubi de Adrianaliis Athenienſibus) præfectus eſt, is Aſiarcha dicebatur, uti qui τοῦ κοινοῦ τῆς Συρίας ſacris, Syriarcha. Ita Lyciarcha, reliqui. Communis autem Aſiæ, ſeu urbium (ex quibus, pro partium ſtudiis conflatum eſt id quod Communis Aſiæ nomen obtinebat; quod idem eſt) id genus ſacra, in Aſianarum aliqua civitatum eminentiſſima haberi ſolebant: unde Aſiarcharum Epheſi mentio in Actis Apoſtolorum, & Smyrnæ in Policarpi martyrio. Ubi enim ſacra celebrata erant, ut ibi officio ſuo fungerentur neceſſe erat ſacrorum hi præſides; in comitiis ſcilicet, ut videtur, ſive à Communis procuratoribus ſive à civitatibus in quibus præerant, ſive alias undecunque legitime electi. Et ſane auctor ſanctus ubi Aſiarcharum Epheſi meminit, Demetrii Fabri argentarii verba perinde refert, ac ſi ipſiſſimum τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας ſeu *Commune Aſiæ*, pro ritu provinciæ, communibus ſacris celebrandis adfuiſſe expreſſiſſime docere voluiſſet. Locus eſt Actorum capite 19. Καὶ θεωρεῖτε, inquit Demetrius, καὶ ἀκούετε, ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ διὰ χειρῶν γινόμενοι. " Et videtis & auditis quod non ſolum Epheſi, ſed " pene totius Aſiæ Paulus hic ſuadens avertit multam turbam, dicens non eſſe " Deos qui manibus fiunt. Monet non modo Epheſiorum, ſed & ceterorum ferme omnium totius Aſiæ (ſic proprie dictæ) incolas, tunc temporis Epheſi à D. Paulo in perſuaſionem novam tractos. Tot nimirum civitatum ſingularium cives, pro more, ad Communis ſacra peragenda convenerant, ut σχεδὸν πᾶσα ἡ Ἀσία *ferme tota Aſia* non injuria dicerentur. Id quod inprimis etiam adſtruit Syrus, qui pro ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας, &c. habet אלא אף לסגאא דכלה אסיה אפים הנא פולוס ואהפך " Sed etiam τῷ κοινῷ ſeu Communi Aſiæ perſuaſit iſte Paulus atque illud pervertit. Nec quid rectius ibi ſonat סגאא, quod τὸ πλῆθος ſeu multitudo plerunque vertitur, notione haud diſcrepante. Neque aliter intelligo Euſebium, ubi πᾶν τὸ πλῆθος, ait, τῶν ἐθνῶν, καὶ Ἰουδαίων τῶν Σμύρναν κατοικούντων, ſacram Polycarpo exprobrâſſe doctrinam & Philippo Aſiarchæ inclamaſſe ut Leonem, qui diſcerperet virum ſanctum, emitteret. Ruffinus vertit, " Univerſa multitudo tam Gentilium quam Judæorum Smyr- " nenſium civitatis. Rectius forſan; Commune Gentium & Judæorum quod " Smyrnæ tunc agebat. Civitates enim, ex quibus Commune ſeu τὸ κοινὸν conflatum, illuc, ad Communis ſacra ſpectacula celebranda, commigraverant.

rant. Similiter pronuntiandum eſt de aliarum Gentium ſeu provinciarum, ſive Aſiarchis, ſive τοῖς κοινοῖς. Videſis porro Gruterum, pag. 415. n. 1. 410. n. 3. & 1025. n. 4. de κοινῷ Galatiæ & Galatarcha, & de Aſiarcha, pag. 522. 1. Ἑλλαδαρχεῖν apud eundem non alio ſenſu uſurpari videtur, quam pro eo quod eſt τοῦ τῆς Ἑλλάδος κοινοῦ ſacris ejuſmodi præeſſe. Præter ea quæ citavimus conſulas etiam de Dignitatis genere, C. tit. de Naturalibus liberis L. 1. Tit. de Officio Comitis Orientis L. unica, C. Theodoſ. lib. 6. tit. 3. de Prædiis Senatorum L. 11 & lib. 12. tit. 1. de Decurionibus L. 103. Adi item Cujacium lib. 2. Obſervat. 13. Antonium Auguſtinum ad Modeſtinum, Petrum Fabrum Agoniſtici, lib. 1. cap. 18. & lib. 3. Semeſtrium cap. 1. Gabrielem Albaſpinum lib. 1. Obſervat. 22. In deſuetudinem, cum ceteris Gentium ſacerdotiis, tandem abiit hæc dignitas. Et poſtrema ejus, ut ſcilicet quæ evanuerat, mentio apud veteres, eſt, ni fallor, in Juſtiniani Novella 89. S. Laurentium Archilevitam vocat, apud Prudentium, Præfectus (quo jubente paſſus eſt is martyrium) Myſteriarchen; *Bene eſt quod ipſe ex omnibus Myſteriarches incidit.* Nonne ad nomina illa, de quibus heic egimus, ſimiliter terminata, alluſit? Myſteria illa ſeu ſacra, Chriſtianorum κοινὰ ſeu communia erant. Ipſi Chriſtiani, ſeu Eccleſia Commune erat. Et Laurentius,

——Primus è ſeptem viris
Qui ſtant ad aram proximi,
Levita ſublimis gradu,
Et ceteris præſtantior,
Clauſtris ſacrorum præerat
Cœleſtis arcanum domus
Fidis gubernans clavibus
Votaſque diſpenſans opes.

Non aliter fere ſe habuere forſan Aſiarchæ, Bithynarchæ, & qui id genus alii, ad ſacra, quæ diximus, & proventus Gentilitatis ſacros, quam S. Laurentius ad Chriſtianorum theſauros.

Πολέμων. Nonne hic Antonius Polemo, ipſe Polemo Sophiſta eſt cujus vitam ſcripſit Philoſtratus? Certe Polemonem Sophiſtam, Adrianum Imperatorem adeo ad Smyrnæorum (quibus chariſſimus ſophiſta ille erat) favorem pellexiſſe prodit ille, ut uno die mille Myriadas in eorum Civitatem impenderit. Myriadas habemus in Marmore tantum 150. Ceteras forte columnarum, heic numeratarum, pretium ſupplet. Nam ex Myriadibus illis, Τάτε τοῦ σίτου (inquit Philoſtratus) ἐμπόριον ἐξεποιήθη, καὶ γυμνάσιον τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν μεγαλοπρεπέστατον, καὶ νεὼς τηλέφωνης ὁ ἐπὶ τῆς ἄκρας, "Emporia annonæ & gymnaſium omnium quæ in Aſia ſunt præſtantiſſimum conſtructa ſunt; item Templum in promontorio ſitum.

Δεύτερον δόγμα συγκλήτου καθ' ὃ δὶς Νεωκόροι γεγόναμεν. "Secundum Senatuſconſultum per quod bis æditui facti ſumus. Ac ſi ita innui voluerint ii qui conſcripſere aliud etiam præceſſiſſe, idque ſub Adriano, procurante Polemone, Senatuſconſultum quo primum æditui facti fuerant. Si ita intelligatur, tum Νεωκόροι in Provinciis Senatuſconſulto Romano, interdum ſaltem, creati; quod alibi non lectum eſt. Quin & de juriſdictione data forte intelligi oportet, qualis permiſſa eſt Epheſiis Νεωκόροις, ut mox ex Actis Apoſtolorum adnotamus. Sed libero fruatur quiſque judicio. Ceterum de Νεωκόροις, hac notione accuratius videndum eſt. Eos *æadituos* latine vocamus, & *Neocoros* interdum in Latio dictos ſcimus ex inſcriptione, quæ Romæ in hortis Matthæorum viſitur, & apud Gruterum legitur pag. 1102. 2. Ita dictos Templorum æadituos nemo neſcit, ſeu ἱεροδούλους uti interpretatur Theophylactus ad Acta Apoſtolorum, cap. 19. Sed quid nomen illud, cum illiuſ-

modi temporis characteriſmo conjunctum aut de Civitatum populis dictum, denotet, haud inter doctos convenit. Sæpius ita in Græcis Numiſmatis occurrit. In libris, puto, nuſquam; Si D. Lucam excipias. Neque præter nonnulla, quæ inter hæc Oxonienſia noſtra, & in Appendice habes, & unum mutilum apud Gruterum, ullum adhuc invenitur Marmor, quod obſervavimus vocabulum hoc ſenſu exhibuiſſe. In Numiſmatis autem, & ſine temporis characteriſmo, & cum eo, de Civitatum tamen populis dictum, non raro habetur. In Auguſti ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. In Caii, ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Etiam ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Νεωκόρων Περινθίων legitur in Appendice Marmor. VII. Alia ejuſmodi ſunt in Nummis quamplurima uſque ad Gallieni ævum. Interdum etiam vocabulo, ita uſurpato, Numen adjicitur; ut ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΙΜΙΔΟΣ, quod legimus in Maximini nummis. Sacra quandoque item certamina ſimul memorantur, ut ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod videre eſt in nummis Septimii Severi, Caracallæ, & Antonii Gordiani. Sæpiſſime autem Temporis etiam nota conjungitur, ut Ἐφεσίων δὶς, aut B. Νεωκόρων· τρὶς aut Γ. ut Νικομηδέων τρὶς Νεωκόρων· & interdum Τετρακὶς aut Δ. Νεωκόρων, quod occurrit in Numiſmatis Criſpinæ Auguſtæ Aurelii Commodi uxoris, Juliæ Mæſæ Heliogabali aviæ, Alexandri Mammeæ & Licinnii Valeriani; ut Ἱεροπολείτων Δ. νεωκόρων, Ἐφεσίων Δ. Νεωκόρων. Et, in Theſauro Cottoniano,

Caracallæ nummus hujuſmodi viſitur. Neque majorum numerorum notas vocabulo Νεωκόρων adjectas obſervavi. Sed Ἐφεσίων A. Νεωκόρων habemus, & Ἐφεσίων πρώτων νεωκόρων, & in Aurelii Veri Nummo Ἐφεσίων δὶς νεωκόρων πρώτων Ἀσίας. Nam & Aſia ſæpe adjicitur ubi Νεωκόρων mentio fit; ut Λαοδικέων δὶς νεωκόρων Ἀσίας in nummis Antonini philoſophi; quomodo & Dianæ nomen, cum temporis nota, aliquando additur, ut in Caracallæ, Ἐφεσίων δὶς νεωκόρων καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Temporis item nota, cum certamine ſacro, nonnunquam apponitur; ut in illo Alexandri Mammeæ F. Χρυσάνθινα, Σαρδιανῶν τρὶς νεωκόρων. Vide ſupra, ubi de Chryſanthinis. In ejuſdem item Imperatoris, Ἄκτια Πύθια Περινθίων . . . . . β'. Νεωκόρων. Et in Antonii Gordiani, eadem & ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Atque ut ad Smyrnæos noſtros, quorum hanc recenſionem Marmoream fuiſſe merito conjectamus, tandem revertamur; Ipſi ſunt etiam τρὶς νεωκόροι in Gallieni numiſmatis. Vide item Adolphum Occonem, pag. 446. in Philippo. Hæc ſcilicet ex Huberto Goltzio, Antonio Auguſtino, Sebaſtiano Eritzio, & Occone olim collegimus. Atque apud eos ſunt alia ejuſmodi plura. Quin figuræ ſæpius, Numerorum hiſce inſcriptionibus, Numinum & Sacrarum ædium, interdum Victoriarum, Coronarum, rerum id genus aliarum accedunt. Et in illo Smyrnæorum figura viſitur turrita quæ dextera lauream tenet; & Deûm mater eſt. Per adjectionem autem τῶν Νεωκόρων Colonias, ob quam rem neſcio, fuere qui intellexêre. Alii vocabulo idem denotari volunt quod in DEVOTUS NUMINI MAJESTATISQUE EJUS exprimitur; & temporis notas ſive Imperatorum Romanorum annos (certe ante Monarchiam Romanam cuſa hujuſmodi numiſmata nondum animadverti) ſive quoties fuerint numiſmata in honorem ſive Numinis cujuſpiam ſive Imperatoris recuſa. Alii δὶς νεωκόρων de gemino templo Julio ſcilicet

cet & Auguſto ſacro capiunt, perinde ac ſi Civitas (cujus nummi ita inſcripti) utriuſque ſe æddituos, pro ſolenni ſeculi adulatione, profeſſi fuiſſent. Nam etiam in Auguſti nummis Κυσιέων δὶς νεωκόρων legitur. Sed vero non eſt omnino cur *Numen Majeſtatemve* Imperatoris Vocabulum ſpectare conjectemus. Diſſuadent tum aliorum numinum ſæpius adjectæ figuræ, interdum & nomina, tum ipſi ſcriptores rerum Romanarum veteres, qui dum Magnitudinem Romanam & ingentem Imperatorum apud exteros gloriam ſatis ambitioſe prædicant, divini hujuſmodi honoris, quo nihil amplius, nihil pluris fuiſſet æſtimandum, ne minimum quidem habent veſtigium. Nec magis eſt cur annos Imperatorum aut numiſmatis recuſi, numerorum notis, quæ rariſſime ultra quartum excreſcunt & plerunque ſecundum exprimunt, ſignari putemus. De gemino autem Julii & Auguſti Templo ſententiæ accedere nemo poterit, qui Imperatorum inſequentium numiſmata ita inſcripta in memoriam revocaverit. Sunt etiam qui ut rem inextricabilem, dum in veteris numiſmatis explicandis toti ſunt, ſeponunt. Videſis tandem Antonium Auguſtinum dialogo 5. Sebaſtianum Eritzium parte ſecunda de Numiſmatis veterum, Ludovicum Nonium, Goltzium & Iſacium Caſaubonum ad Ancyranum monimentum in animadverſionibus Suetonianis. Sed mihi perſuaſum ſatis eſt, τοὺς Νεωκόρους heic ad panegyres illas ſeu certamina Sacra, ſive pentaeterica, ſive aliis tempeſtatibus annuis, pro vario ritu, innovata, quæ Provinciarum Communium (de quibus ſuperius aliquoties nonnihil diximus) erant, attinuiſſe; etiam Numinum, quibus ſacra illa dicata, plane æditituos fuiſſe, curatores, & vindices; ipſaſque urbes velut ædes ſacras ad Communium nempe ſacra illa peragenda. Communium autem hujuſmodi Majora erant alia, alia Minora. Majora ut Aſiæ, Syriæ; Minora ut Lyciæ, Lydiæ, Phœniciæ, Galatiæ. Nulla, neque in his neque in illis, Civitas proculdubio erat quæ eximios ſe ſortiri honores, & alia commoda quamplurima lucrifacere toties non exiſtimabat, quoties intra mœnia ſua Communis illius, cujus pars erat, ſacra, redeuntibus periodis, celebrabantur. Id quod aut Communis etiam vota, pro more patrio, aut Imperatoris, aut Senatus autoritas, ſtatis temporibus decernebat. Inde evenit, quod Epheſi, Smyrnæ, Magneſiæ, celebratis Communis Aſiæ, puto, hiſce ſacris, eorum Cives Νεωκόροι in Numiſmatis dicantur. Ut enim perſona ſingularis, qui ædituus eſt alicujus fani, illud curat, ita, non adeo diſparili analogiâ, univerſitas Civium qui urbem ſuam panegyribus & in ea Gymnaſium certaminibus (Numini, cui ſacra ea erant, devoti) aptabant, ædituorum officium omnino præſtabant ſive æditituabant. Et Aſiarchæ, verbi gratia, in Communis Aſiæ ſacris, quemadmodum alii ejuſmodi terminatione & ratione nominis noti alibi, velut Agonothetæ, publicis eiſdem ſacris præſidebant. De Aſiarchis, ſupra diximus. Majoris id genus Communis, Æditituorum exempla habemus in iis, quæ ſupra, ex Numiſmatis, memoravimus de Epheſiis, Magneſiis, forte aliis. Nam ad Aſiæ Commune, cujus ſacra hujuſmodi Dianæ, ni fallor, erant, ea ſpectant. Et ad idem non alio modo, ni fallor, Smyrnenſes Νεωκόροι in Recenſione quæ præ manibus eſt. Minoris Communis Æditui, forte erant Sardiani. Chryſanthina ſcilicet pentaeterica, ut videtur, ſacra erant Communis Lydiæ. Hæc Sardibus cum tertium (idque continenter, de qua re mox plura) celebrabantur, cives ter Æditui ſeu Τρὶς Νεωκόροι fuere. Nam ſi τὸ Νεωκόρων, in illo Alexandri Mammeæ F. nummo, ad Chryſanthina pertinet, ut pertinere veriſimillimum eſt, tunc ſequi videtur, non Majus commune aliquod innui. Nam Chryſanthina ultra Lydos nullibi extendebantur; Nec ad Sardianos ita reſtricta eſſe videntur, ut alibi in Lydia celebrari nequirent, utcunque apud eos, primarios nempe Lydiæ cives, ſæpius quam alia aliqua in urbe agebantur, quod indicari etiam, ad hanc rem, videtur à Martiano Juriſconſulto, loco ſupra adducto, ubi de Chryſanhinis ſeorſim. Atque ut Chryſanthina ſe habuere heic ad Sardianos, ita forte ΑΚΤΙ ΑΠΥΘΙΑ, ad Perinthios, qui Νεωκόροι dicti in Numiſmatis

tis ſupra memoratis cum adjectione horum certaminum. Et ad agones illos quorum Numinibus illi Νεωκόροι erant, omnia illa Numiſmata quibus Νεωκόροι cum ea adjectione vocantur Perinthii, attinere, non inique cenſendum. Neque alio ſpectare idem, in inſcriptione illa Auctarioli noſtri, nomen ſine Numine, Tempore, aut Sacris uſurpatum. Neque enim horum ullum perpetuo addebatur; ſed frequenter tamen. Et cum ſine ulla hujuſmodi diſtinctionis nota τὸ Νεωκόρων duntaxat civium nomini ſubjungeretur (ut in exemplis quæ occurrunt non paucis) non dubito quin, à notiſſimo & patriæ & ſeculi ritu, tam ſacra ſingula quam Numina, quibus illa dicata ſunt, in ſingulis ejuſmodi monimentis, Communium maxime Majorum, ſatis liquido tunc temporis intelligerentur; utcunque ita jam plerunque non modo obſcura ſint ſed & inacceſſa, idque eruditiſſimis etiam viris, qui hæc non aliter omnino ſcire poſſunt, quam veterum ſcripta, quorum pars ingens intercidit, ſuggerunt. Temporum autem Notæ ſeu numeri ſæpius adjecti non annos, puto, non agones (continuos inquam) ſignant, ſed tantummodo Muneris τῶν Νεωκόρων vices continuas; unde fiebat, ut intermiſſa prorogatione, aliâ nimirum ad æedituandum urbe ſuffectâ, cives qui hoc munere antea bis, ter, quaterve continenter functi eſſent, vices ſuas ſeu prorogationes denuo minime unquam dinumerarent, ſed à prima vice, ſi quando iterum pluries Νεωκόροι fierent, ſimiliter, ut primo, redauſpicarentur. Ita tamen ut vicem primam, temporis notâ, raro ſatis diſtinguerent. Ne ſcilicet prorogationem forte ambitioſius ſperare viderentur. Id quod etiam, in Conſulatibus, olim obſervatum. Ceteris vero deinceps numeris, opus forſan erat, ad viciniora certaminum tempora, quæ ſuccedebant, ſic breviter diſtinguenda. Ita τὸ Νεωκόρων, ſine Temporis nota, primam, autumo, vicem indicat, aut non continenter iteratam, quod heic idem eſt. Attamen & fuere qui etiam primis vicibus numerum adjiciebant, ut videre eſt, in nummis ſupra allatis, ubi Epheſii Α′. Νεωκόροι ſunt, ac ſi forte tum prorogationem, ob egregiam urbis dignitatem, ſpe devoràſſent, tum neque ſpem illam neque dignitatem in nummis non obtendi ambitioſiores noluiſſent. Quæ pronius eos feciſſe credendum eſt, quod etiam τοὺς πρώτους τῆς Ἀσίας in Aurelii Veri Nummis (ſi Occoni fides) cum δὶς Νεωκόροι eſſent, ipſi ſe etiam dici voluerint. Sed forſan & Α′. Νεωκόρων male exſculptum habemus pro Δ Νεωκόρων. Elementorum Α & Δ numiſmatis & inſcriptionibus maxime, maxima eſt ſimilitudo. Ceterum de Numerorum heic notis, viderint porro eruditi. Quod autem de Νεωκόρου ſignificatione diximus mire firmat D. Lucas in Actis Apoſtolorum cap. 19. Ubi etiam Aſiarchas (de quibus ſupra) memorat. Sacrum tunc temporis agebatur Communis Aſiæ certamen ſeu ſpectaculum Dianæ ſacrum Epheſi. Præſidebant ut agonothetæ publici aut certaminum Sacerdotes, Aſiarchæ. Νεωκόροι ideo ſeu æditui dicti Epheſii; ſeu, quod idem eſt, Epheſiorum civitas Νεωκόρος erat. Expreſſiſſime ſanctus autor, poſtquam de Demetrii Fabri argentarii monitis, ſociorum ejus ira & clamore, Aſiarchis, Theatro, & inſano multitudinis ad aſſerenda Dianæ ſacra & D. Paulum, & comites ejus Ariſtarchum & Caium incuſandos conventu, verba fecerat, καταστείλας δὲ, inquit, ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησὶν, ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν Νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης Θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ διοπετοῦς; Ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων, δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετὲς πράσσειν. Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους οὔτε Ἱεροσύλους οὔτε βλασφημοῦντας τὴν Θεὸν ὑμῶν. Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν· ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις. Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται. Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος, περὶ οὗ δυνησόμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν. " Et cum ſedaſſet Scriba turbam, dixit, viri Epheſii

quiſnam

“ quiſnam eſt hominum qui ignorat Epheſiorum civitatem Νεωκόρον ſeu Ædi- “ tuam jam eſſe Magnæ Deæ Dianæ & ſimulachri ejus è cœlo lapſi? Cum “ hiſce igitur contradici nequeat, oportet vos ſedatos eſſe & temere nil agere. “ Adduxiſtis enim homines iſtos, qui neque Sacrilegi ſunt neque Deam ve- “ ſtram blaſphemia læſere: Quod ſi Demetrius & qui cum eo ſunt artifices “ habent adverſus aliquem cauſam, conventus forenſes aguntur & Proconſu- “ les ſunt. Agant invicem. Si quid de ceteris quæritis, in legitimo conventu “ poterit abſolvi. Nam periculum eſt ne ſeditionis hodiernæ arguamur, cum “ nulla omnino ſit cauſa, unde tumultus hujuſmodi ratio reddi poſſit. Qui- “ bus dictis, dimiſit eos qui convenerant. Qualeſnam Νεωκόροι fuerint, ubi ita cives vocantur, hinc perſpicuum eſſe videtur. Scribi, qui velut Syndicus e- rat urbis, ut ſedaret tumultuantem de Dianæ ſacris Epheſiorum turbam à De- metrio, ut ſuo quæſtui conſuleret, excitatam, & in theatrum ruentem, monet eam ut in memoriam revocaret, Epheſi cives tunc temporis Νεωκόρους Dianæ eſſe. Scimus enim ex Maximini numiſmatis Magneſios ejuſdem fuiſſe alias Νεωκόρους; Ut Laodicenſes Aſiæ Νεωκόρους, quod idem eſt, ex Antonini philo- ſophi nummis, & Epheſios bis dici Dianæ Νεωκόρους in Caracallæ, & ſemel in Aurelii Veri. Inſtat igitur Scriba, cauſam non omnino ſubeſſe cur in Ari- ſtarchum, Caium, D. Paulum, omnino inclamitarent; cum neque ſacrilegi eſſent neque in Dianam blaſphemi. Neq; enim in Dianam illorum convitium haberi voluit Scriba, quod Deos eſſe denegaſſet Paulus qui artificum manibus confecti eſſent. Nam ne ſimulachrum ejus, quod colebant, ut manibus arti- ficum confectum eſſe, ſed ut de cœlo lapſum venditabat civitas; unde diſerte τοῦ διοπετοῦς quod idem eſt, & ad rem maxime, mentio fit Scribæ perquam op- portuna. Et hiſce ſane Νεωκόρων horum munus non obſcure indicatur. Ho- norem Numinis, ædes, vaſa ſacra curabant, & de eis etiam juriſdictionem ex- ercebant, quod Senatuſconſulto ſeu ſcripto principali forte permitti ſoli- tum. Et de eis ſolum. Nam ſi quam Demetrius aut ſocii ejus injuriam tu- liſſent, actio eis competebat in foro proprætoris aut aliorum magiſtratuum Romanorum, quorum in poteſtate tunc erant cetera quæcunque judicia. Nam ita etiam ſcriba innuit. Si quid autem, inquit, de ceteris, de Sacrile- gio puta, aut de blaſphemia in Dianam, quarum rerum cognitio ad cives jure Νεωκόρων ſpectat; tempeſtive de eis agi poterit & judicari in legitimo civium conventu ſeu Comitiis eorum ſacris, ſive ut appoſite Syrus vertit, ברוכתא ריהיכא מן נמוסא לכנושיא id eſt, *in loco qui à lege deſtinatus eſt Comitiis habendis.* Atqui tunc plebs coaleſcens tumultuoſe in theatrum (ubi ſimul cum primoribus civitatis aderat Scriba qui hæc locutus eſt) irruerat, quin & ido- neum illud Comitiis ad damnandos Chriſtianos, utpote adverſarios, habendis, locum imprudenter æſtimaverat. Ceterum, monente Scriba ſeu Syndico, tempeſtive eis oſtenſum eſt, nec ejuſmodi de qua civibus, jure nimirum Νεωκόρων, juriſdictio erat, actionem adverſus eos ne cœptam quidem eſſe, nec locum Comitiis habendis idoneum ſeu legitimum. Nihil puto in vetuſtio- rum Scriptis munus Νεωκόρων ac ſingularem eorum juris dicendi poteſtatem æ- que aperit. Vulgata editio pro Νεωκόρον ibi *cultricem* habet, quod frigide vim verbi explicat. Syro melius vertitur כומרתא quod plane *æditua* eſt aut *anti- ſtes ſacra.*

Ibidem, ἱερὸν ἀγῶνα. De eo ſatis ſupra; ubi de Smyrnenſibus Olympiis, ad Marmor 3.

XXIX.

OSSA HIC SITA
ACHILLIS CEII.

XXX.

NONIA P. L.
PRIMA
HIC SITA EST.

XXXI.

CHRESIENIS PONTIAE OSSA HEIC
REQVIESCVNT AVCTVS
SVAE CONSERVAE ET OECVMENE
SOROR FECIT.

XXXII.

L POMPEIVS
L.F. COL NIGER.

XXXIII.

OLIA ACVME SIBI
ET SVIS

XXXIV.

M. IVNIVS M. L. ACHILLES
IVNIA M.L. PALLADIO L
M. IVNIO M. L. FAVSTO P
SIBI ET SVIS
LIBERTIS LIBERTAB Q
POSTERIS Q EORVM

XXXV.

L. CRIMILLVS. L. I.
CHRESTVS. SIBI. ET.
C. ORCHIUIO. EROTI.
C. ORCHIVIO. ET.
ALEXANDRO.
ORCHIUIAE. ET.
SATVRNINAE.
POSTERISQVE.
EORVM.
VETTIA. C. L. SABINA.
SIBI ET.
T. VICILLO. FELICI.
POSTERISQ EORVM.

XXXVI.

SEX APPVLL
MEMORIAE
VIXIT ANNOS
XX.

XXXVII.

D . M . S
VICTORIAE ET SALACIO
FILIS DVLCISSIMIS
FELIXS ET NYMEE
PARENTES FECERVNT

XXXVIII.

DIIS MANIBVS
L. CONSI. L. F. FABIA
CORNELIANI
VIX. MEN. III. DIES VII.

XXXIX.

Θ . K
T ΑΙΛΙΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ
ΚΑΙ ΑΙΛΙΑ ΦΗΙΛΗΤΗ
ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ ΟΙ ΥΙΟΙ
ΗΡΑΚΛεΙΔΗΣ ΚΑΙ
ΚΡΟΝΙΟΣ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΩ
ΕΤΩΝ ΙΑ
ΜΗΝΩΝ Γ
ΗΜΕΡ ΚΓ
Μ. Χ.

Θεοῖς καταχθονίοις
Τ. Αἴλιος
Ἡρακλείδης
καὶ Αἴλια Φιλήτη
καὶ τούτων οἱ υἱοὶ
Ἡρακλείδης καὶ
Κρόνιος
Φιλουμένῳ
ἐτῶν ια'
Μηνῶν γ'
ἡμερῶν κγ'
Μνήμης χάριν.

Diis Manibus
Titus Ælius
Heraclides,
& Ælia Philete,
& horum filii
Heraclides &
Cronius
Philumeno, qui natus erat
annos XI.
menſes III.
dies XXIII.
Memoriæ gratiâ.

XL.

DIIS MANIBVS
P. VETTIVS EPITYNCHANVS
SIBI ET
VETTIAE SYNTICHE CONIVGI
BENE MERENTI
FECIT

XLI.

D M
PHLECVSE
AVG. LIB.

XLII.

D.M
AVRELIO DIO
CENO QVI VI
XIT ANN. XXI
MENS. VII. DI
EBVS XIIII.
H. II.

XLIII.

D M
PRIMAE
SORORI PIISSIM
VIX. ANN. XXX
FECERVNT
GENETHLIVS
FRATER ET
HERMES CONIVNX.

XLIV.

XLV.

D.M
P. OPSIO
SEVERO
FECIT
ARRIA
MARCELLINA
CONIVGI
OPTIMO.

XLVI.

....
....

......ΣΙΑΝΩ ΥΜΝΩΔ......
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΥΜΝ......

ΕΚΠΡΟΓΟΝ......
ΥΙΟΣ Γ. ΚΛ......
ΠΟΜΠΗΙΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ
ΕΓΓΟΝΟΥ
Γ. ΚΛ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ
ΛΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ
ΙΕΡΕΩΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ
ΠΕΙΣΑΙΩΝ
ΤΟΙΣ ΓΝΗΣΙΟΙΣ
ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ
ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ
.....ΡΩΝ
....ΑΓΩ.........
....

....

....σιανῳ ὑμνῳδῷ Θεοῦ
Ἀδριανοῦ, καὶ ὑμνῳδῷ...

Ἐκ προγόνων
ὑὸς Γ. Κλ.
Πομπηΐου
Βουλευτοῦ,
Πρυτανέως,
ἐκγόνου
Γ. Κλ. Οὐαλερίου
Λικιννιανοῦ
ἱερέως
Ἀσκληπίου,
καὶ Ἀλυτάρχου
Πεισαίων.
Τοῖς γνησίοις
συνυμνῳδοῖς
Θεοῦ Ἀδριανοῦ
τὸν βωμὸν
καθιερῶν
....

....

. . . . ſiano Cantori Divi
Adriani & Cantori . . . . .

A pro genitoribus
filius C. Claudii
Pompeii
Senatoris,
Prytanis,
Nepotis
C. Cl. Valerii
Licinniani
Sacerdotis
Æſculapii
& Alytarchæ
Piſæorum.
legitimis
Concentoribus
Divi Adriani
hanc aram
dedicans
......

Ὑμνῳδῷ Θεοῦ Ἀδριανοῦ, & συνυμνῳδοῖς Θεοῦ Ἀδριανοῦ. Hymnodos ſeu Hymnorum cantores Adriani indulto acceptos habemus etiam cum Theologis Marmore 28, & ad Smyrnenſes ni fallor tam hoc quam illud ſpectat. Seld.

Βουλευτοῦ καὶ Πρυτανέως. Quicunque erat Πρύτανις ſeu Πρυτανεὺς (utroque enim modo vox ſcribitur) erat etiam Βουλευτὴς, ſed non è contra. [a] Βουλευταὶ enim omnes ii dicebantur, qui ſupremum urbis ſenatum conſtituebant; [b] Πρυτάνεις vero ii erant è Senatu electi, quorum curæ ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα διοικεῖν, omnibuſque reipublicæ rebus propius proſpicere pro definito tempore committebatur. Et magiſtratus, & nomen τῶν Πρυτανέων apud Athenienſes originem habuere. Theſeus enim, [c] cum omnes Atticæ δήμους Athenis congregaſſet, Curiam, quam [d] Πρυτανεῖον appellabat, condidit, & Πρυτάνεις, quos in ea congregatos de publicis regni negotiis conſuleret, & imperii (mutato jam ab abſoluta monarchia urbis Regimine) quaſi ſocios haberet, primo conſtituit. Poſtea vero Πρυτάνεις dicebantur, qui è Senatorum numero electi per vices reipublicæ, & Senatui præerant. [e] Senatus autem Solonis inſtituto è quadringentis Senatoribus conſtabat, centum ſcilicet è ſingulis Tribubus (quæ tunc tantum quatuor erant) quotannis electis. [f] Poſtea vero, cum Cliſthenes poſt expulſos Piſiſtratidas Rempublicam de novo ordinaſſet, populumque Athenienſem in decem tribus diſtribuiſſet, Senatorum deinde Numerus ad quingentos augebatur, quinquaginta ex unaquaque tribu conſtitutis, qui à Tribulibus ſuis [g] quotannis electi per unum annum ſummæ rerum præerant, illudque conſtituebant concilium, quod frequentius apud autores à Senatorum numero ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων vocatur. [h] Cum autem quingenti plures eſſent, quam à quibus ſimul reipublicæ negotia ſine confuſione adminiſtrari poterant, non omnes ſimul, ſed tantum una claſſis eorum eodem tempore imperabat. Senatorum autem claſſes decem erant, è tot enim tribubus eligebantur. Secundum harum igitur numerum annus in decem partes dividebatur, earumque unam ſingulæ claſſes per vices ſecundum ordinem, quem in initio anni ſortibus obtinuerant, accipiebant regendam. Singulæ autem claſſes è quinquaginta Senatoribus conſtabant, tot enim ab unaquaque Tribu in Senatum cooptabantur, qui pro eâ decimâ anni parte, quâ imperium ſortiebantur, Senatus Vicarii conſtituti, totaq; illius induti autoritate, maxima reipublicæ negotia tractabant, ad quæ curanda cum in publica civitatis Curiâ Πρυτανείῳ dictâ per totum imperii tempus plerumque verſari tenerentur, atque ideo ibi [i] publicis impenſis alerentur, inde illa decima anni pars per quam imperabant, [l] Πρυτανεία, & ipſi Πρυτάνεις dicebantur, è quorum numero Caius Claudius Pompeius, de quo in hoc Marmore, & Smaragdus, & Claudianus de quibus in Marmore 28 agitur, quando ea primo exarata erant, fuere. Horum Πρυτανέων munus erat toti reipublicæ proſpicere, & curare, ne ea quid detrimenti acciperet, [m] atque ideo penes eos fuerat, quotieſcunque vellent, ob reipublicæ negotia Senatum in Curiam, aut populum in concionem convocare. Utriuſque etiam concilii [n] hi præſides fuere, maxime vero Senatus: ab his enim omnia, quæ in eo rogata erant, proponebantur, [o] ab his Senatorum ſuffragia colligebantur; ab iiſdemque quicquid à pluribus decretum fuerat pronunciabatur ſancitum: atque ideo ſi aliquid in Senatu agendum

[a] Vide Argumentum ad orationem Demoſthenis contra Androtionem. [b] Harpocration in Πρυτάνεις. Suidas & Phavorinus ad eandem vocem. Pollux lib. 8. c. 9. Argumentum orationis Demoſthenis contra Androtionem. Ulpian. in Scholiis ad Demoſthenis orationem contra Midiam. [c] Plutarchus in vita Theſei. [d] Plutarchus ib. Thucyd. lib. 2. [e] Plutarch. in vita Solonis. [f] Herodot. lib. 5. Pauſan. lib. 1. [g] Argumentum orationis Demoſthenis contra Androtionem. [h] Argumentum orat. Demoſthenis contra Androtionem. Harpocration, & Suidas, & Phavorinus in Πρυτάνεις. [i] Pollux lib. 8. l. 15. Athenæus lib. 5. Harpocration & Suidas in Θόλος. [l] Suidas, Harpocration, & Phavorinus, & Etymolog. in Πρυτανεία. [m] Demoſthenis orat. de Corona. Æſchinis orat. contra Creſiphontem. Thucyd. lib. 6 p. 202. Pollux lib 8. c. 9. [n] Pollux lib. 8. c 9. Ulpian. in Scholiis ad Midianam Demoſthenis. [o] Ulpian. in Scholiis ad Midianam Demoſthenis.

eſſet

eſſet, ad hos primum, per eoſque ad Senatum referebatur; [p] qui aliquid à Senatu petituri erant, hos primum adibant, per eoſque, ſi iis viſum eſſet, in Senatum admittebantur; & [q] ſi quid novi in republica accideret, aut aliquid in ejus politiâ ad commune commodum deeſſe deprehenderetur, ad Prytanes referebant, ut illi, ſi res gravior eſſet, indicto Senatu, aut populi concilio, novis legibus, & decretis contra omne damnum & reipublicæ incommodum providerent. [r] Senatum autem hi quotidie, niſi dies ἀφετὸς eſſet, Populum [s] vero non niſi quater in Prytania ſua ordinariè convocabant, extraordinariè vero quocunque tempore, ſi graviora reipublicæ negotia requirebant, indictum fuit utrumque concilium. Populi conciones ordinariæ, quæ quater in ſingulis Prytaniis habitæ erant, κυρίαι ἐκκλησίαι vocabantur, ad quarum imitationem videntur Romani [t] nono quoque die nundinas ſuas celebraſſe. Ad has omnes cives conveniebant, in iiſque, præſidentibus & omnia proponentibus Prytanibus, de ſummis reipublicæ negotiis agebant. In [u] prima κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ Magiſtratus à populo approbatos confirmabant, & improbatos ob juſtam cauſam deponebant. In illa etiam τὰς εἰσαγγελίας ὁ βουλόμενος εἰσαγγέλλει, καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν δημευομένων ἀναγινώσκουσιν οἱ πρὸς ταῖς δίκαις, καὶ τὰς λήξεις τῶν κλήρων. In ſecunda Κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ volentibus datum erat, ſupplicatione factâ, intrepide loqui de rebus privatis & publicis. In tertia Κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ Præcones & Legati introducebantur, quos ante concionem oportebat Prytanibus ſcripta ſua tradere. In quarta Κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ referebant Prytanes de ſacris & ſanctis; illi enim in Republica Athenienſi, [x] tam ſacrarum rerum, quam civilium ſupremi curatores fuere. [y] Unaquæque autem Prytania per quam hi Prytanes imperabant, cum decima anni pars eſſet, è triginta quinque diebus conſtabat, Annus enim Athenienſis Lunaris erat. Annus autem Lunaris conſtat diebus 354, qui decies in ſe continent dies 35, & quatuor ſupra; Dies enim 35 decies multiplicati fiunt 350, ii igitur ſoli in Prytanias dividebantur, quatuor quæ ſupererant in nulla erant. [z] Ne igitur his diebus ἀναρχία eſſet, per eos quatuor Senatorum claſſes, quæ quatuor primis anni Prytaniis reipublicæ præerant, ſingulis eorum unum diem ſortientibus, iterum erant in imperio, ſub iiſque [a] per hos quatuor dies facta erat novorum Senatorum & Magiſtratuum electio, atque ideo illi ἀρχαιρεσίαι dicebantur. Per has autem Prytanias, Prytanes non omnes ſimul imperabant, ſed ipſi pariter [b] per vices gerebant imperium: quinquaginta enim Prytanibus, qui per unam Prytaniam imperabant, in quinque decurias, & Prytania ad earum numerum in quinque partes, quarum ſingulæ ſeptem dies inde Hebdomades dictæ continebant, diviſis, per ſingulas Hebdomadas ſingulæ Decuriæ, & per ſingulos Hebdomadum dies, unus è Decuria præ ceteris, ſecundum ordinem, quem in initio Prytaniæ ſortibus obtinuerant, imperium habuere. Ii qui Decuriam conſtituebant, per illam Hebdomadem, quâ imperabant, [c] Πρόεδροι dicebantur: qui ex iis per unum diem ceteris præerat, [d] Ἐπιστάτης vocabatur. Qui pro Imperii tempore [e] Arcis, & quæ in ea erant Ærarii publici, & Tabularii claves, & publicum ſigillum cuſtodiebat; atque ideo, ne inde arrepta eſſet occaſio Tyrannidem occupandi, legibus cautum erat, ne aliquis hunc Magiſtratum ultra diem, aut bis in eodem anno gereret: illud enim, quod dicitur οὐκ ἔξεστι γενέσθαι τὸν αὐτὸν ἐπιστάτην, de eodem anno, & non de tota vita, ut volunt nonnulli, intelligendum eſſe ſatis inde apparet, quod ſi novus Epiſtates quotidie

[p] Ariſtophanes in Equitibus, & Scholiaſtes ad illam Comœdiam. [q] Ariſtophanes in Θεσμοφοριαζούσαις. [r] Pollux lib. 8. c. 9. Ariſtoteles de Athenienſium Politia apud Suidam, & Harpocrationem. [s] Pollux lib. 8. c. 9. Ariſtoteles ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. [t] Dionyſ. Hal. lib. 2. [v] Pollux ib. [x] Ariſtot. Polit. lib. 6. [y] Argumentum Demoſthenis orat. in Androtionem. Etymol. Suidas, Harpocration, & Phavorinus in Πρυτανεία. [z] Argumentum orationis Androtionæ Demoſthenis. Suidas in Πρυτανεῖα. [a] Argumentum orationis Demoſthenis contra Androtionem. Suidas in Πρυτανεῖα. [b] Argumentum orationis Demoſthenis in Androtionem. [c] Argumentum orationis Androtionæ Demoſthenis. Græci Lexicographi in πρόεδρος. Pol. l. 8. c. 9. [d] Argumentum ejuſdem orat. Lexicographi Græci in ἐπιστάτης. Pollux lib. 8. c. 9. [e] Lexicographi Græci in ἐπιστάτης. Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 8. Euſtath. ad Odyſſ. Homeri ρ'.

eligeretur, idemq; iterum per totam vitam hunc Magiſtratū nunquā reciperet, numerus civium, qui tanto in Republica imperio digni erant, ei non omnino ſufficeret, nec idem civis ultra ſecundam vicem in Senatum poterat cooptari, quod ex Atticis ſcriptoribus, in quibus multos invenies, qui per plures, quam duos annos, βουλευταὶ fuerunt, facile deprehendes eſſe falſiſſimum. Præcipuum vero Epiſtatæ munus erat, ſi quod aut populi, aut Senatus conciliū illius majeſtratus die celebratū eſſet, in eo præſidere. Epiſtates enim & βουλευτῶν, & Πρυτανέων tempore imperii ſui primus erat, atque inde eſt, quod Paternianus Marmore 116. quia hunc Magiſtratum gerebat, Πρύτανις πρῶτος vocatur. Si quod igitur illius imperii die, aut à Senatu, aut à populo decretum factum eſſet, ejus nomine ſignabatur. Sic in initio decreti apud Andocidem legis, Ἔδοξε τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ· Αἴαντις ἐπρυτάνευε, Κλεογένης ἐγραμμάτευε, Βόηθος ἐπεστάτει, &c. i. e. viſum eſt Senatui & populo. Senatores Aiantidis tribus Prytanes erant, Cleogines ſcriba erat, Boethus Epiſtates: & apud [f] Thucydidem, Ἔδοξε τῷ δήμῳ· Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε. Νικιάδης ἐπεστάτει, &c. i. e. viſum eſt populo, Senatores Acamantidis tribus Prytanes erant, Phænippus ſcriba erat, Niciades Epiſtates. Sic locus vertendus eſt. [g] Ἀκάμαντις enim eſt tribus nomen, ab Acamante Theſei filio ſic dictæ, & non viri, ut omnes Thucydidis interpretes ex ignorantia Atticæ antiquitatis exiſtimarunt; in quo errore etiam eſt Hobbius noſter, non enim ille Anglicanum Thucydidem ſuum ex ipſo Græco fonte, ut gloriatur, ſed è Latinâ illius verſione ab Æmilio Porta editâ tranſtulit. Quicunque Hobbii verſionem cum Latina hac, & ipſo Græco fonte comparaverit, facile hoc obſervabit, cum neglectâ Græcâ Phraſiologiâ Latinam hujus interpretis ab ea diverſam in infinitis locis ſequatur: quod hic ideo noto, ut ſciant lectores, iſtum religionis contemptorem, quamcunque habet doctrinæ laudem, aut in impietate, aut in furtis fundaſſe.

Πρυτάνεις, ut ſupra dixi, ἀπὸ τοῦ Πρυτανείου, quod Curia erat, in qua conveniebant de publicis rebus conſulturi, nomen habuit. illa autem Πρυτανεῖον, dicebatur ſecundum nonnullos, quia [h] Πυρὸς ταμεῖον, in ea enim ut in Curiis Romanis [i] perpetuus ignis in honorem Veſtæ aſſervabatur. Secundum alios vero Πρυτανεῖον [l] eſt quaſi πυροῦ ταμεῖον, quia in eo recondebatur publicum frumentum, ibique illud accipiebant ei, qui publicis impenſis alebantur; [m] Athenis enim & in aliis Græcis civitatibus, iis, qui præclarius à republica meruerunt, poſteriſque etiam eorum ſæpius in virtutis præmium datum erat in Prytaneo ali, ſic Athenis Harmodii, Ariſtogitonis, & Cleomantis poſteri ob majorum merita, & in aliis civitatibus alii in Prytaneo alebantur. In multis enim aliis civitatibus præter Athenas, ut indicat [n] Clariſſimus Caſaubonus, & Prytanéa, & Prytanes fuere, ſed ſæpe diverſo ſenſu; [o] Corinthi enim olim, qui ex Bacchiadis per annum urbi præerat, Πρύτανις dicebatur; ſic etiam [p] Rhodi, & [q] Mileti Prytanis erat unus Magiſtratus, qui per annum in iis civitatibus ſummo in imperio erat, cujus tanta erat autoritas, ut [r] Mileti regimen urbis à Prytanibus in Tyrannidem ſæpe verſum fuit, & [s] Rhodii, cum Alexandro urbis ſuæ dominium tradidere, eum Πρύτανιν ſuum crearunt. Cum enim qui Πρυτάνεις Athenis erant totum fere habuere reipublicæ regimen, [t] πρυτανεύειν deinde imperare (quo ſenſu vocem in Demoſthene, aliiſque Atticis Oratoribus, & in Philone Judæo ſæpe invenies) & πρύτανις quicunque in aliquo imperio erat, inceperat ſignificare, atque ideo πρύτανις apud Suidam eſt

[f] Lib. 3. [g] Pauſ. lib. 1. [h] Suidas & Etymolog. in Πρυτανεῖον. [i] Dionyſ. Hal. lib. 1. & 2. Etymol. & Suidas in Πρυτανεῖον, Thucydides lib. 2. & Scholiaſtes illius. Pollux lib. 1. c. 1. Ariſtides in Panathenaica. Plut. in Numa. [l] Etymolog. in Πρυτανεῖον. [m] Lycurgi orat. in Leocratem. Dinarchi oratio in Demoſthenem. Iſæus περὶ Δικαιογένους κλήρου. Scholiaſtes Ariſtophanis ad equites. Diog. Laert. in vita Socratis, & Plato in Apologia pro Socrate. Cicero de orat. lib. 1. Schol. Thucyd. lib. 2. [n] In notis ad Athenæum ad lib. 15. cap. 19. [o] Euſebius in Chronicis. Diodor. Sic. apud Syncellum. Pauſan. in Corinthiacis. [p] Appianus Bel. Civil. lib. 4. [q] Ariſtot. Polit. lib. 5. cap. 5. [r] Ariſtot. ib. [s] Appianus ib. [t] Vid. Henricum Stephanum in Πρυτανεύω.

διοικητὴς, προστάτης, φύλαξ, βασιλεὺς, ἄρχων, ταμίας, ἔξαρχος. Et ſic etiam Heſychius & Phavorinus vocem interpretantur, iiſque ſignificationibus apud Autores ſæpe uſurpatur; apud Athenæum enim vinum [u] ἀνθρώπων πρύτανις dicitur; & Sapientiæ cap. 13. legitur πρυτάνεις κόσμου, i. e. mundi rectores, & apud [x] Gregorium Nazianzenum, ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις, & [y] πρυτανεύοντος τοῦ Θεοῦ. Non vero lato hoc, ſed ſtrictiori ſenſu, quem ſupra explicavimus, vox Πρύτανις in hoc loco ſumitur, pro eo ſcilicet, qui unus è quinquaginta erat, qui è numero Senatorum electi per menſem præerant, quod ſatis inde indicatur, quòd qui Πρύτανις hic, βουλευτὴς etiam appelletur. Nec Πρυτάνεις hujus generis tantum Athenis, ſed in aliis etiam Græcis civitatibus fuere; cum enim Athenienſes poſt victum Xerxem Imperium Græciæ obtinuiſſent, in omnes fere civitates, quæ illis ſuberant, politiam ſuam introduxere, quam civitates Ioniæ, cum Athenienſium Coloniæ eſſent, atque ideo eos in omnibus moribus & inſtitutis imitarentur, tenaciſſime diu retinuere; una autem ex Ioniæ civitatibus Smyrna erat, in qua Prytanes fuiſſe, & plures ſimul, eodem modo quo Athenis, indicant Marmor 28, (in quo duo nominantur, Smaragdus ſcilicet & Claudianus, qui eodem tempore urbis Prytanes fuere) & nummus antiquus apud [a] Spanhemium, in cujus reverſâ parte legitur Σμυρναίων πρυτάνεις, è quorum numero C. Claudius Pompeius, de quo in hoc Marmore agitur, cum illud è Smyrna huc allatum fuiſſet, videtur unus fuiſſe.

Ιερέως Ασκληπιοῦ. Æſculapium Medicinæ Deum fuiſſe notiſſimum eſt: quæ de illius parentibus, natalibus, vitâ inter homines, & Apotheoſi ab antiquis Hiſtoricis, & Mythologicis traduntur, collecta legas apud [b] Lilium Gyraldum, & [c] Natalem Comitem. Apud Græcos [d] Epidauri præcipue, quæ urbs in Argolide erat ad mare Ægeum ſita, hic Deus colebatur, ibique Templum habuit inſigniſſimum, in quo, qui aliquo morbo laborabant, poſt ſacrificia Deo oblata ſomnum capientes per illum, quo remedio ſanarentur, à Deo doctos fuiſſe dicunt. Inter alios [e] Archiam Ariſtæchmi filium Pergamenum à Convulſione membrorum, quâ inter venandum apud Pindaſum correptus fuerat, Epidauri ſic ſanatum fuiſſe tradunt, atque ideo ille Pergamum reverſus Æſculapii cultum in illam urbem ſecum tranſtulit, ibique ei Templum condidit, in quo quantâ religione iſte Deus colebatur, in omni fere oratione docet Ariſtides Rhetor, maxime vero in Sermonibus Sacris, & oratione de Concordiâ. [f] A Pergamo Smyrnam traducta fuit Dei religio, ibique etiam Templum ei conditum fuit, in eoque C. Claudius Valerius Licinnianus, de quo in hoc Marmore agitur, cum illud, ut ſupra monui, è Smyrna huc allatum fuiſſet, Æſculapii Sacerdos videtur fuiſſe.

Πεισαίων Αλυτάρχου. Vox Alytarches in utroque Codice, Theodoſiano ſcilicet & Juſtiniano, aliquoties occurrit. In Codice Theodoſiano lib. 15. tit. 9. cum Syriarchis, Agonothetis, Aſiarchis, aliiſque quorum nomen votiva feſtivitatis ſolemnitas dedicabat, conjungitur, eodem igitur modo, quo hi, ludis ſacris præſidebat, & ut Aſiarcha in Aſia, Bythinarcha in Bythinia, Lyſiarcha in Lycia, ſic Alytarcha Antiochiæ [g] ſacerdos fuit, cui hoc munus demandabatur; ut enim Aſiarchia Aſiæ, & Lyciarchia Lyciæ, ſic Alytarchia Antiochiæ peculiaris fuit; nec ſi excipias Phavorinum & Etymologici autorem, ullam omnino habebis autoritatem, niſi ex hoc Marmore noſtro (ut obſervavit [h] Doctiſſimus Gothofredus, qui illud in Seldeni Marmorum Arundelianorum editione tranſcriptum legerat) unde conſtet in aliqua alia civitate Alytarcham fuiſſe. Sed revera Alytarchia Piſæorum, cujus mentio fit in hoc Marmore, eadem eſt, quæ poſtea Antiochenſium fuit; qui enim apud

[u] Athenæus lib. 2. [x] In orationibus. [y] Orat. 11. [a] Lib. 5 de uſu, & Præſtantia numiſmatum. [b] De Diis Syris Syntag. 7. [c] Lib. 4. cap. 11. [d] Pauſan. lib. 2. Strabo lib. 8. [e] Pauſan. lib. 2. [f] Pauſan. ib. [g] Vide Cujacium obſervationum, lib. 2. c. 13. & Gothofredum in notis ad Codicem Theodoſianum; lib. 15. tit. 9 [h] In notis ad Codicem Theodoſianum, lib. 15. tit. 9.

Antio-

Antiochenſes edebantur Ludi Olympiaci, & Alytarchæ, qui iis præſidebat, ſacerdotium [i] à Piſæis ad eos transferebantur, iidemque illi Ludi Olympiaci fuere, qui ab omnibus Græcis tanto conventu quinto quoque anno celebrati erant. Eos à Piſæis primo inſtitutos fuiſſe ſub rege Pelope teſtatur [l] Pauſanias, atque ideo in eorum agro, poſtquam ab Iphito reſtaurati erant, ſemper edebantur, Olympia enim [m] Piſatidis urbs; atque ideo Pindarus in victoriam Hieronis Siciliæ regis, in ludis Olympiacis equo Pherenico dicto partam Oden compoſiturus canit [n] Ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβαν᾽ εἴ τι τοι Πίσας τε, καὶ Φερενίκου χάρις νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν; & in Marmore Farneſiano apud Gruterum M. Aurelius Aſclepiades dicitur viciſſe, Ὀλύμπια τὰ ἐν Πείσῃ σμʹ Ὀλυμπιάδι; quo etiam ſenſu Alytarches, qui his ludis præſidebat Πεισαίων Ἀλυτάρχης, in hoc Marmore dicitur, in eorum enim agro ludi Olympiaci, [p] Curatoribus autem plerumque Eléis, edebantur. Sed de Alytarcha in his ludis apud omnes antiquos autores altum eſt ſilentium, illius ſoli inter ſcriptores [q] Phavorinus, & [q] Etymologici autor meminere, qui de eo iiſdem utrique verbis ſic dicunt, Ἀλυτάρχης ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἄρχων. Ἠλεῖοι γὰρ τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους παρὰ τοῖς ἄλλοις καλουμένους ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τὸν τούτων ἄρχοντα Ἀλυτάρχην. i. e. *Alytarches eſt qui in Agone Olympiaco bono ordini præerat. Eléi enim, quos alii virgiferos apellant,* Ἀλύτας *vocabant, & qui his præerat, Alytarcham.* Sed de vocis Etymologia ab his differt [r] Petrus Faber, & cum verbum ἀλύειν lætari, exultare, geſtire, ac diſſolvi præ gaudio, ſignificare invenerit, inde potius deducit vocis Etymologiam, & Alytarcham dici putat, quia publicæ ludorum lætitiæ præerat, ipſamque pro ſuo arbitrio moderabatur, hujus autem conjecturæ Grammaticorum, quos ſupra citavimus, præferenda eſt autoritas. Sed cum Ludi Olympiaci qui apud Antiochenſes celebrati erant, atque ideo etiam omnes ritus in iis edendis obſervati, & Magiſtratus, qui eos moderabantur, iidem eſſent, qui prius Piſæorum fuerunt, inde maxime conſtabit, qualis erat Piſæorum Alytarches, ſi cognoſcamus, qualis fuerat Antiochenſium. De eo apud [s] Johannis Antiocheni Malelæ librum manuſcriptum in Bibliotheca noſtra Bodliana hæc invenio. Καὶ ἐγένετο ἐν αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ Ἀλυτάρχης ἐν τῇ αὐτῇ Θείᾳ κελεύσει ὀνομασθεὶς πρῶτος Ἀφρόνιος, ὁ ἀπὸ ἐπάρχων πολίτης Ἀντιοχεύς, ὅστις φορέσας τὸ σχῆμα τοῦ Ἀλυτάρχου τὰς μὲν ἡμέρας ἐτιμᾶτο, καὶ προσεκυνεῖτο ὡς αὐτὸς ὁ Ζεύς, μὴ ἀνιὼν δὲ εἰς οἶκον τὰς αὐτὰς ἡμέρας, μήτε δὲ εἰς κλίνην ἀναπίπτων, ἀλλ᾽ εἰς ὕπαιθρον καθεύδων, εἰς ἔδαφος ὑπεράνω λίθων, καὶ καθαρῶν στρωμάτων, καὶ θρυίνης ψιάθου, ἐφόρει δὲ στολὴν διάχρυσον ἀσπρὸν ὡσεὶ χιὼν, καὶ στέφανον ἀπὸ λυχνιτῶν, καὶ μαργαριτῶν, καὶ ἄλλων τιμίων, καὶ κατεῖχε ῥάβδον ἐβελλίνην, φορῶν εἰς τοὺς ἰδίους πόδας σανδάλια ἄσπρα· ἐκάθευδε δὲ τὰς αὐτὰς ἡμέρας εἰς τὸ ὕπαιθρον τῆς λεγομένης βασιλικῆς τὸ Καισάρειον, τὸ κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου τοῦ Δικτάτορος. i. e. “Eodem ex
“ edicto Imperatorio (Commodi ſcilicet) Antiochiæ Alytarcha tunc pri-
» mus deſignatus fuit Aphronius Ex præfectus civis Antiochinus, qui per eos
» dies, quibus habitum Alytarchæ geſtabat, colebatur & adorabatur, tan-
» quam ipſe Jupiter; per eos dies etiam nec domum intrabat, neque lecto
» ſe reclinabat, ſed humi ſub dio dormiens ſubſtratis ei ſtragulis mundis,
» & ſtoreâ junceâ, ſupra lapidibus decumbebat, geſtavit etiam ſtolam inaura-
» tam, albam inſtar nivis, & coronam capite carbunculis margaritis & aliis
» lapidibus pretioſis inſignitam, manu gerebat ſceptrum eburneum, & ſandalia
“ alba pedibus induebatur; diebus autem hiſce ſub dio dormiebat in Hypæ-
“ thro Baſilicæ Cæſariæ à Julio Cæſare Dictatore exſtructæ.

Huic Alytarchæ Antiochiæ multa privilegia data fuiſſe ex legibus Imperia-

[i] Johannes Antiochenus MS. in Bibliotheca Bodlianâ, lib. 12, in initio libri. [l] Lib. 5. [m] Strabo l. 8. [n] Olymp. Od. 1, [o] pag. 314. [p] Pauſan. lib. 5. [q] in Ἀλυτάρχης. [r] Agoniſt. lib. 1. cap. 18. [s] L b. 12.

libus

libus obſervant [t] Juriſconſulti, cujuſmodi erant. 1° Quod ante alios omnes Agonothetas ſemper nominatur. 2° Quod cupreſſi unius è luco Daphnenſi excindendi, quod nulli alii datum fuit, jus habuerat, illud autem immutatum poſtea unâ librâ auri ex re privatâ principis accipiendâ. 3°. Quod ejus ludi majoris judicis curâ, puta Comitis Orientis, aliorum vero Agonothetarum minoris judicis, puta Provinciæ præfecti aut præcinctus præſidis, exhibebantur.

Quuomodo autem Ludi Olympiaci, & cum illis Alytarchæ, qui eos exhibebat, ſacerdotium à Piſæis ad Antiochenſes transferebantur, hiſtoriam ſic narrat idem ſupra citatus Johannes Antiochenus. [u] Soſibius quidam Antiochenus vir ditiſſimus, Romæ temporibus Auguſti non diu poſt victoriam Actiacam diem obiens, omnes facultates & poſſeſſiones ſuas urbi Antiochiæ ad ludos ibi omnifarios quinto quoque anno per 30 dies edendos teſtamento ſuo legavit, à quibus cum annuus reditus 15 Talentorum auri, i. e. noſtræ monetæ 8437 *l.* 10 *s.* (auri enim talentum Syriacum, cum contineat pondus 1500 drachmarum Atticarum, valet noſtræ monetæ 562 *l.* 10 *s.*) urbi obveniſſet, tantæ pecuniæ beneficio ludi omnifarii, ſcenici ſcilicet, Athletici, Equeſtres, aliique in initio ſatis ſplendide quinto quoque anno exhibebantur: poſtea vero Magiſtratus, quorum curæ his ludi edendi committebantur, ſumtus iis deſtinatos in proprios uſus convertentes eos penitus omiſere, nec, quamvis [x] Claudii edicto iterum reſtaurati eſſent, quinto quoque anno, ſed aliquando decimo quinto, & aliquando viceſimo tantum edebantur: [y] donec Imperante Commodo, Populus Antiochenus de hac re ad eum Imperatorem referebant, cujus decreto factâ copiâ Ludos Olympiacos ab Olympia Antiochiam transferendi, illi hos ludos dato Piſæis pretio ex pacto ab iis per 90 deinde Olympiades ſeu annos 336 acceperunt celebrandos, cum iiſque Alytarchiæ etiam ſacerdotium alioſque item Magiſtratus ad ludos edendos neceſſarios Antiochiam ſimul tranſtulerunt, ab eoque tempore quinto quoque anno ſine intermiſſione Antiochiæ ludi exhibebantur, & Alytarchia, quæ prius Piſæorum, deinde Antiochenſium fuerat ſacerdotium.

Præter autem Alytarcham ludis hiſce Olympiacis Antiochiæ celebratis duo etiam alii præſidebant, ob habitum deorum, quem gerebant, æque fere honorati, quorum alter Γραμματεὺς, alter Ἀμφιθαλὴς vocabantur. De utriſque his ſic dicit, [z] idem Johannes Antiochenus, ὁ δὲ γραμματεὺς προεχειρίσθη πρῶτος ἀπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ὀνόματι Πομπειανὸς Κοιαίστωρ ἐκ γένους συγκλητικῶν Ῥώμης ὑπάρχων, φορέσας καὶ αὐτὸς στολὴν ἀσπρὸν, καὶ στέφανον ὁλόχρυσον τύπῳ φυλλοδάφνων, ὅντινα ἐτίμων καὶ προσεκύνουν, ὥς τινα φησὶν Ἀπόλλωνα. Ἡ αὐτὴ δὲ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος πάλιν προεβάλλοντο Ἀμφιθαλὴν ὀνόματι Κάσιον Ἰλλέστριον φοροῦντα ὡσαύτως στολὴν ἀσπρὸν ὁλοσηρικὸν, καὶ στέφανον πεπλεγμένον ἀπὸ δαφνίνων φύλλων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ στηθάριον χρυσοῦν ἔχον τὸν Δία ὅντινα Ἀμφιθαλὴν ἐτίμων, καὶ προσεκύνουν ὡς τὸν Ἑρμῆν, καθὼς ὁ σοφὸς Δομνῖνος ὁ χρονογράφος πάντα ταῦτα συνεγράψατο. i. e. "Scriba vero tum primum à Senatu & Populo electus fuit Pompeianus Quæſtor è familia Senatoria Romæ oriundus, qui & ipſe ſtolam quoque candidam geſtabat, & coronam ex auro ſolido in Laureæ formam fabrefactam, hunc vero honorabant & adorabant tanquam Apollinem. Senatus inſuper & populus Amphithalem deſignarunt nomine Caſſium Illuſtrem, qui ſtolam ſimiliter candidam holoſericam gerebat, & coronam ex lauri foliis contextam, cujus in medio ſigillum erat Jovis aureum, quem Amphithalem colebant, & adorabant tanquam ipſum Mercurium, ſicut hæc omnia ſapiens Domninus Chronographus literis prodidit. Hactenus Johannes Antiochenus: apud alios vero ſcriptores nulla horum, nec γραμματέως ſcilicet, nec ἀμφιθαλοῦ, occurrit mentio. Si ante hos ludos Olympiacos Antiochiam tranſlatos unquam fuiſ-

[t] Gothofredus & Cujacius in locis ſupra citatis. [v] Lib. 9. Chron. Alexand. pag. 459. [x] Johannes Antiochenus lib. 10. [y] Johannes Antiochenus lib. 12. [z] Ib.

ſent,

ſent, apud Piſæos ſolos, poſt vero eodem modo quo Ἀλυτάρχης apud Antiochenſes ſolos videntur extitiſſe; in nulla enim alia civitate eos fuiſſe ex aliquo ſcriptore patet. Errat igitur [a] Gregorius noſter, qui Γραμματέα, qui [b] tumultum Epheſi contra Paulum excitatum ſedaverat, eundem cum eo, qui à Johanne Antiocheno deſcribitur, fuiſſe aſſerit; ii enim Ludi, in quibus Epheſi iſte tumultus excitatus fuit, erant, qui κοινὰ τῆς Ἀσίας vocabantur, non in Dianæ ut tradit Gregorius, ſed in Imperatoris Romani honorem ab omnibus Aſiæ Proconſularis incolis celebrati; in iis vero non Ἀλυτάρχης, Γραμματεὺς, & Ἀμφιαλῆς, [c] ſed decem Aſiarchæ præſidebant. Interpretes igitur noſtri vocem Γραμματεὺς in eo Actorum Apoſtolorum loco, nequicquam reclamante Gregorio, rectius videntur reddidiſſe, **The Town Clerk**, honoratiori autem titulo verti poterat, **The Secretary of the City**, hanc enim eſſe vocis ſignificationem apud omnes Græcos autores, ubi ea occurrit, evidentiſſimum eſt; maleque ſupponit Gregorius, illum qui hoc ſenſu urbis Γραμματεὺς fuerat, non tantæ eſſe autoritatis, ut populi tumultum potuiſſet ſedare: cum enim [d] ille omnes leges, Plebiſcita, & Senatuſconſulta in tabulas referebat, eorumque cuſtos & interpres fuerat, & in omnibus plerumque Pſephiſmatibus [e] nomen ſuum, & ante Epiſtatæ nomen, qui Senatus pro Magiſtratus tempore Præſes fuerat, præſcriptum habiſſet, ſatis inde conſtat Γραμματέα in Græcis urbibus ſummis Magiſtratibus, nec dignitate, nec autoritate, fuiſſe inferiorem. Atque ideo qui in Græco fonte Γραμματεὺς, apud interpretes Syrum & Arabem urbis Princeps appellatur, & vocem שוטר, quæ præfectum ſeu judicem ſignificat LXX Interpretes ſæpe, ut obſervat [f] Druſius, per vocem Γραμματέα interpretantur. Præterea obſervandum eſt, qui Epheſi & in aliis Græcis civitatibus Γραμματεὺς erat, eundem eſſe magiſtratum cum eo, qui Marm. 116. Γραμματοφύλαξ vocatur. Γραμματεὺς enim ſecundum Pollucem erat, ὁ κληρωθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τῷ γράμματα φυλάττειν, ſeu (ut tradit Harpocration) qui erat γραμμάτων κύριος, καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ γινόμενα φυλάττει· γραμματεὺς igitur γραμματοφύλαξ. Cum autem idem (Oneſimus ſcilicet Paternianus) qui Marm. 116. urbis Smyrnæ γραμματοφύλαξ dicitur, fuerit etiam Στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων, καὶ Νεωκόρος τῶν μεγάλων Θεῶν Νεμεσέων, καὶ Ἵππαρχος, καὶ Πρύτανις πρῶτος (ſeu Ἐπιστάτης) καὶ Ἀγορανόμος, καὶ Ταμίας τῆς πόλεως, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχὰς φιλοτείμως ἐξετέλεσε, ſatis inde conſtat, qui in Græcis urbibus Γραμματεῖς fuerant, non ex infima plebe, ut vult Gregorius, ſed ex prima nobilitate, & honoratiſſimis plerumque viris electos fuiſſe.

Qui Alytarchiæ Sacerdotium gerebant ex honoratiſſimis ſemper totius Syriæ fuere; pro quanto enim honore hoc habebatur, ex iis, quæ de Diocleſiano Imperatore Romano narrat idem ſupra citatus Johannes Antiochenus, ſatis conſtat, dicit enim ille, [g] Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τῶν Ὀλυμπίων κατέφθασεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανὸς ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ τοῦ Ὀλυμπικοῦ ἀγῶνος μέλλοντος ἐπιτελεῖσθαι, ἐφόρεσε τὸ σχῆμα τὸ τοῦ Ἀλυτάρχου ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός. Τὴν δὲ στολὴν ὁ Ἀλυτάρχης ἄσπρον ὁλοσηρικὸν ἐφόρει, ὁ δὲ βασιλεὺς ἀντὶ τοῦ ἄσπρου ἐφόρεσε πορφυροῦν· τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὡς ἦν ἔθος τῷ Ἀλυτάρχῃ φορεῖν κρατῶν τὴν ἱερὰν ῥάβδον, καὶ προσκυνῶν τὸν δῆμον ἐθεώρησε τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα τὰς νενομισμένας πάσας ἡμέρας, καὶ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ κατήρχοντό τινες ἐν τοῖς Ὀλυμπικοῖς ἀγῶσιν ἐπιδεικνύμενοι ἀρετῆς χάριν· καὶ οἱ μὲν ἐπάλαιον, οἱ δὲ ἐπύκτευον, οἱ δὲ ἐπαγκρατίαζον, οἱ δὲ ἔτρεχον, καὶ τοῖς νικῶσι παρεῖχε Σάκρας, καὶ πᾶσι πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο, καθὼς Δομετιανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Καὶ Ἀλυτάρχης ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ αὐτὸς Διοκλητιανός, καὶ ἀποθέμενος τὸ βασιλικὸν σχῆμα, μετὰ τὸ πληρῶσαι τὰ Ὀλύμπια οὐκ

[a] In Miſcellaneis cap. 9. [b] Act. Apoſt. cap. 19. [c] Vide Strabonem lib. 14. & Ariſtidem orat. Sac. 4 [d] Caſſiodorus lib. 12. var 21. Cicero orat. 3. in Verrem. Lexicographi Græci in Γραμματεύς. Pollux lib. 8. cap. 9 ſect. 11. Scholiaſtes Thucydidis [e] Vide ea decretorum initia quæ ſupra in notis ad hoc Marmor habemus. [f] In notis ad cap. 19. Act. Apoſt [g] Lib. 12.

εἵλετο βαϲιλεῦσαι, λέγων ὅτι ἀπεθέμην τὴν βασιλείαν, καὶ ἐφόρεσα σχῆμα τοῦ ἀθανάτου Διός, καὶ ἔκ τοτε ἔμεινεν οὕτως, τελευτᾷ δὲ ἰδίῳ θανάτῳ ὢν ἐνιαυτῶν οβ'. i. e. O-
"lympiacis autem appropinquantibus Antiochiæ, Imperator Diocleſianus il-
"luc ex Ægypto venit, & cum ludi Olympiaci celebrandi eſſent, ipſe Imperator Alytarchæ habitum ſuſcepit. Moris autem erat, ut Alytarcha Stolam
"albam holoſericam geſtaret, Imperator vero pro alba purpuream gerebat, in
"ceteris vero habitum Alytarchæ per omnia referebat, ſacramq; manu ferens
"virgam, & populum pro more veneratus, per dies conſtitutos omnes Olym-
"pica certamina ſpectabat. Itaque ex Optimatibus etiam ejus nonnulli in iis
"Olympiacis virtutis ſuæ ſpecimina exhibuere, quorum hi Palæſtrâ, illi Pu-
"gilatu, alii Pancratio, Curſu vero alii decertabant: victoribus autem ſa-
"cras dedit, omnibuſque munera affatim diſpertivit, uti ſapientiſſimus Dome-
"tianus hæc ſcripta reliquit. Diocleſianus autem Alytarcha Antiochiæ factus
"Imperatorium habitum depoſuit, nec amplius finitis Olympiacis Imperato-
"rio fungi munere voluit, dicens, Imperio memet abdicavi, Joviſque im-
"mortalis habitum geſtavi. Hunc itaque vitæ ſtatum deinceps amplexus eſt,
"naturæque tandem ceſſit annos natus LXXII. Hæc eadem etiam à Maximiano Diocleſiani in imperio ſocio proximâ Olympiade Antiochiæ facta, imperiumque ſimul poſt geſtum Alytarchæ habitum depoſitum fuiſſe idem narrat [p] Johannes Antiochenus. [q] Sed alii plerique conſentiunt autores Diocleſianum, & Maximianum eodem anno utroſque imperium depoſuiſſe.

Cum [r] autem Juſtini Imperatoris temporibus Ludi Olympiaci Antiochiæ ob frequentes tumultus & ſeditiones à Praſinis & Venetis inter ſe concertantibus ibi in iis celebrandis excitatas interdicti, & Imperatoris decreto penitus ablati eſſent, cum iis etiam Alytarchiæ ſacerdotium, poſtquam [s] per 77 Olympiades Antiochiæ duraſſet, videtur omnino periiſſe.

[p] Ib. [q] Zozim. lib. 2. Euſeb. lib. 8. Hiſt. Eccleſiaſt. cap. 13. Oroſ lib. 7. c. 15. [r] Johannes Antiochenus Lib. 17. [s] Johannes Antiochenus ib.

XLVII.

M. ANNI. AVCTI. ET.
SEMPRONIAE. SCVRRAE.
IN. FR. CVM. VSTRINO. P. LIIII.
IN. AGRO. P XXIIII.
M. ANNIVS. M. ANNI. FELICIS. F.
SATVRNINVS. VIX. ANN. XIIX. PIVS. ET
SANCTVS. IS. EREPTVS. MATRI. NEC.
ILLAE. POTVIT. GRATIAM. REFERRE.

XLVIII.

DIS. MANIBVS. N.
OGVLNIVS. FORTVNATVS.
V. A. VIII. M. VI. N OGVLNIVS.
FORTVNATVS. PATER.
PIISSIMVS. FEC. FILIO.
PIISSIMO.

XLIX.

SILVANO SACRVM SODAL -
EIVS ET LARVM DONVM
POSVIT TI. CLAVDIVS AVG.
LIB. FORTVNATVS A
CVRA AMICORVM -
IDEMQVE DEDICAVIT
ET EPVLVM DEDIT
DE CVRIS N IIII.
K. AVGVSTIS C. MINV
CIO FVNDANO ET
C. VETTENNIO SE
VERO COS.

Silvano Sacrum. De Silvanis tribus, quibus inſcriptiones ſacræ fieri ſolitæ, vide, præter alia quæ magis obvia ſunt, Joſephum Scaligerum ad Feſti *Marſpedis.* " Silvano ſacrum ſodalibus ejus & Larum donum poſuit Ti. Claudius, &c. Ita lego. Sodales ejus, puto, erant Hercules plerunque, Liber pater, Mercurius, qui item Larum ſodales. Silvanus igitur hic Domeſticus erat & poſſeſſionibus conſecratus, ut cuſtos, quem & Silvanum Larum dictum eſſe vult Scaliger. Ex ipſo hoc Saxo dum Romæ in vinea quadam extra portam Flumentanam inter viam Flaminiam Tiberiumque viſebatur, deſcripſit illud Smetius quod legitur apud Gruterum, pag. *63*. 1. quem vide item pag. *65*. 2. Quod autem pag. *66*. 1. habetur *Silvano ſancto ſacrum Philemon*, legit Scaliger, loco jam citato, *Silvano Sancto Larum*, &c.

Ibid. *A cura Amicorum.* Inter Officia Domus Auguſtæ erat *cura Amicorum Auguſti.* Et qui hoc fungebantur miniſterio *A cura Amicorum* dicti ſunt; Et ſemper aut plerunque Liberti Auguſtorum erant. De iis vide Gruterianas Inſcriptiones, pag. 70. 2. & pag. 598. ſæpius. Eâdem notione Aurelia Liviæ Auguſtæ ſerva à *cura Catellæ* dicitur in ſaxo quod viſitur Romæ in hortis Carpenſibus. Vide Gruterum pag. 578, 51. Amici Auguſtorum heic ii erant quos in contubernium & interiorem familiaritatem, atque à conciliis ſibi adſciſcebant Imperatores. Nec unius erant claſſis. Sed primæ alii; alii ſecundæ, item tertiæ. Lampridius de Alexandro Severo; " Moderationis tantæ fuit " ut nemo unquam ab ejus latere ſubmoveretur, ut omnibus ſe blandum affa- " bilemque præberet, ut Amicos non ſolum primi ac ſecundi loci ſed etiam in- " feriores ægrotantes viſeret. Quin ſub Tiberio totidem item Amicorum ejuſmodi claſſes; quarum extrema *Grati* dicti; univerſi vero *Comites Peregrinationum Expeditionumque.* Atque hinc nata illa Comitiva dignitas, quæ ab hac origine etiam triplex eſt in Euſebio de vita Conſtantini lib. 4. cap. 1. Et hallucinantur viri docti, qui Conſtantinum triplicis illius differentiæ autorem faciunt. De qua re nos fuſius in Titulis noſtris univerſæ Europæ Honorariis. De Tiberii autem Comitibus, vide Suetonium in ejus vita cap. 4*6*. Et de Auguſti Amicis porro Cl. Salmaſium ad Spartianum.

Ibid. *Minucio Fundano & C. Vettennio Severo Coſſ.* Minucius Fundanus & Vetennius Severus Conſules erant, anno Claudii Imperatoris 11, non ordinarii, ſed ſuffecti. Neque in veterum Faſtorum quæ extant fragmentis occurrunt. Sed annum eorum ſcimus ex Onufrii Faſtis, ubi vetus legitur hæc inſcriptio, *Ti. Claudius Druſi F. Cæſar Auguſtus Germanicus Pont. Max. Trib. Pot. 11. Imp. 24. Coſ. 5. P. P. Reſtituit C. Minicio Fundano & C. Vetennio Severo Coſ.* Habetur item in Gruterianis, pag. 188. *6*. Quæ in hoc Marmor annotantur omnia ſunt Seldeni.

L.

MANLIA. DORCHAS.
T. MANLIVS. PHVRAMVS.
V. A. III.

LI.

D. M.
STABERIAE. GEMELLAE.
CONIVGI. OPTIMAE.
ET. BENE. MERENTI.
FECIT
T. STABERIVS
EVCHRV.....
MEMORIAE. CAVSA.

LII.

LII.

ALFENA | AIAX
PHILEMA | FRATER

LIII.

VLPIAE. HEGEMO
NIDI. MATRI. CARISSI
MAE. ET. VLPIO. DOMES
TICO. FRATRI. CARIS
SIMO. VLPIVS. FELICISSI
MVS. B. M. F.

LIV.

D. M.
VIBIAE. PRIMAE. COIGI. SANCT.
BENE MERENTI. CVM. Q. VIX. ANN.
XXX. M. VI. P. HILARVS MAR. ET. LIBER
TI FECERVNT.

LV.

D M
C. GRESIO APO
LAVSTO. GRESI
VS. MERCATOR
PATER. ET FLAVIA
BASSA. MATER
FILIO. PIENTISSI
MO. FECERVNT
VIXIT. ANNIS. X.
MENS. XI. DIES. XVIII.

LVI.

D M
L. SEIO
SEVERO
L. CONETANIVS
PROCVLVS
AMICO
B. M.

LVII.

TREBELLIA IL TERTIA
SIBI ET
SILIAE :.... FELICIAE DELICIO
LIBERTABVSQVE..... QVI VBI
EGO CONQVIESCO CVM VRNA ATAVI CINERES
SVAS PONAT QVAE ADVERSVS FECERIT....
DAMNA SISIO D .HS. H.M.H.N.S.

LVII.

Fœdus inter Heraputnenſes & Prianſios Cretæ Populos initum magnæ antiquitatis Monumentum, & dialecto vix alibi uſitata ſcriptum.

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΚΑΙΕΠΙΣΩΤΗΡΙΑΙΕΠΙΚΟΣΜ........
ΙΕΡΑΠΥΤΝΑΙΤΩΝΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΤΩΕΡΜΑΙΩ........
ΙΜΑΛΙΩΕΝΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΠΙΚΟΣΜΟΝΤΩΝΣΥ......
ΧΙΜΑΡΩΚΑΙΜΗΝΟΣΔΡΟΜΗΙΩΤΑΔΕΣΥΝΕΘΕ..........
ΔΟΚΗΣΑΝΑΛΛΑΛΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙ..............
ΤΕΣΕΝΤΑΙΣΠΡΟΥΠΑΡΧΩΣΑΙΣΣΤΑΛΑΙΣΙΔΙΑΙΤΕ..............
ΓΟΡΤΥΝΙΟΙΣΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΤΑΙΚΑΤΑΚΟΙΝΟ............
ΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙΣΚΑΙΕΝΤΑΙΦΙΛΙΑΙ..............
ΧΙΑΙΚΑΙΟΡΚΟΙΣΤΟΙΣΠΡΟΓΕΓΟΝΟΣΙΕΝΤΑΥΤΑΙΣ..............
ΚΑΙΕΠΙΤΑΙΧΩΡΑΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΕΧΟΝΤΕΣΚΑΙΚΡΑΤΟΝ........
ΘΗΚΑΝΕΘΕΝΤΟΕΙΣΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΙΕΡΑΠΥ...........
ΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣΗΜΕΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΙΣΙΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΕΠΙΓΑ
ΜΙΑΣΚΑΙΕΝΚΤΗΣΙΝΚΑΙΜΕΤΟΧΑΝΚΑΙΘΕΙΩΝΚΑΙΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
ΠΑΝΤΩΝΟΣΟΙΚΑΕΩΝΤΙΕΜΦΥΛΟΙΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΚΑΙΠΩΛΟΝ
ΤΑΣΚΑΙΩΝΩΜΕΝΟΣΚΑΙΔΑΝΕΙΖΟΝΤΑΣΚΑΙΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΣ
ΚΑΙΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΣΥΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΣΚΥΡΙΟΣΗΜΕΝΚΑΤΑ
ΤΟΣΥΠΑΡΧΟΝΤΑΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΝΟΜΟΣΕΞΕΣΤΩΔΕΤΩΙ
ΤΕΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΑΙΠΡΙΑΝΣΙΑΙΚΑΙΤΩΙΠΡΙΑΝ
ΣΙΕΙΕΝΤΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΑΙΔΙΔΩΣΙΤΑΤΕΛΕΑΚΑΘΑΠΕΡΟΙΑΛΛΟΙ
ΠΟΛΙΤΑΙΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΕΙΔΕΤΙ
ΚΑΟΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΣΥΠΕΧΘΗΤΑΙΕΣΠΡΙΑΝΣΙΟΝΗΟΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣ
ΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΑΝΟΤΙΟΥΝΑΤΕΛΕΑΕΣΤΩΚΑΙΕΣΑΓΟΜΕΝΟΙΚΑΙ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΩΙΑΥΤΑΚΑΙΤΟΥΤΩΝΤΟΣΚΑΡΠΟΣΚΑΙΚΑΤΑΓΑΝ
ΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΩΝΔΕΚΑΙΑΠΟΔΟΤΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΕΩ
ΣΑΣΕΞΑΓΩΓΑΣΤΩΝΥΠΕΧΘΗΣΙΜΩΝΑΠΟΔΟΤΩΤΑΤΕΛΕΑ
ΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΑΥΤΑΔΕ
ΚΑΙΕΙΤΙΣΚΑΝΕ..Μ...ΕΛΗΣΕΣΤΩΑΙΔΕΚΑΣΙΝΗΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣ.
ΤΩΤΑΕΠΙΤΙΜΙΑ.ΣΕ..ΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙ.
ΜΕΝΟΣΠΡΕΙΓΗΙΑΔΕΩ..ΑΧΡΕΙΑΝΕΧΗΙΠΟΡΗΙΩΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ
ΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣΙΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΕΣ
ΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΑΙΔΕΜΗΠΑΡΙΣΧΑΙΕΝΑΠΟΤΕΙΣΑΝ
ΤΩΝΟΙΕΠΙΔΑΜΟΙΤΩΝΚΟΣΜΩΝΤΑΙΠΡΕΙΓΕΙΑΙΣΤΑΤΗΡΑΣΔΕΚΑ
ΟΔΕΚΟΣΜΟΣΤΩΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΕΡΠΕΤΩΕΝΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΣ
ΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑΤΩΝΚΟΣΜΩΝ
ΩΣΑΥΤΩΣΔΕΚΑΙΟΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΚΟΣΜΟΣΕΓΠΕΤΩΕΝΙΕ
ΡΑΠΥΤΝΑΙΕΣΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑ
ΤΩΝΚΟΣΜΩΝΕΝΔΕΤΟΙΣΗΡΟΙΚ..ΣΚΑΙΕΝΤΑΙΣΑΛΛΑΙΣΕΟΡΤΑΙΣ
ΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΕΡΠΟΝΤΩΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΣΕΣΑΝΔΡΗΙ
ΟΝΚΑΘΩΣΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΠΟΛΙΤΑΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΩΝΔΕΤΑΝ
ΣΤΑΛΑΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΟΙΤΟΚΑΕΙΚΟΣΜΟΝΤΕΣΠΑΡΕΚΑΤΕ
ΡΟΙΣΕΝΤΟΙΣΥΠΕΡΒΩΙΟΙΣΚΑΙΠΡΟΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΝΤΩΝΑΛΛΑ
ΛΟΙΣΠΡΟΑΜΕΡΑΝΔΕΚΑΗΚΑΜΕΛΛΟΝΤΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΕΝ
ΟΠΟΙΟΙΔΕΚΑΜΗΑΝΑΓΝΩΝΤΙΗΜΗΠΑΡΑΓΓΗΛΩΝΤΙΑΠΟ
ΤΕΙΣΑΝΤΩΝΟΙΑΙΤΙΟΙΤΟΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣΕΚΑΤΟΝΟΙΜΕΝ
ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΟΙΔΕ
ΠΡΙΑΝΣΙΕΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΕΙΔΕΤΙΣΑΔΙΚΟΙΗ
ΤΑΣΥΓΚΕΙΜΕΝΑΙΔΙΑΛΥΩΝΗΚΟΣΜΟΣΗΙΔΙΩΤΑΣΕ
ΞΕΣΤΩΤΩΙΒΟΥΛΟΜΕΝΩΙΔΙΚΑΞΑΣΘΑΙΕΠΙΤΩΚΟΙΝΩΔΙ
ΚΑΣΤΗΡΙΩΤΙΜΑΜΑΕΠΙΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΚΑΤΑΤΟ
ΑΔΙΚΗΜΑΟΚΑΤΙΣΑΔΙΚΗΣΗΙΚΑΙΕΙΚΑΝΙΚΑΣΘΗΙΛΑΒΕΤΩΤΟ

ΤΡΙΤΟΝ

ΤΡΙΤΟΝΜΕΡΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΟΔΙΚΑΞΑΜΕΝΟΣΤΟΣ ΕΛΟΙΠΟΝΕΣ
ΤΩΤΑΝΠΟΛΕΩΝΑΙΔΕΤΙΘΕΩΝΒΩΛΟΜΕΝΟΝΕΛΟΙΜΕΝΑΓΑ
ΘΟΝΑΠΟΤΩΝΠΟΛΕΜΙΩΝΗΚΟΙΝΑΙΕΞΟΔΟΥΣΑΝΤΕΣΗΙΔΙΑΙΤΙ
ΝΕΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΩΝΗΚΑΤΑΓΑΝΗΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΛΑΝ
ΧΑΝΟΝΤΩΝΕΚΑΤΕΡΟΙΚΑΤΑΤΟΣΑΝΔΡΑΣΤΟΣΕΡΠΟΝΤΑΣ
ΚΑΙΤΑΣΔΕΚΑΤΑΣΛΑΜΒΑΝΟΝΤΩΝΕΚΑΤΕΡΟΙΕΣΤΑΝΙΔΙ
ΑΝΠΟΛΙΝΥΠΕΡΔΕΤΩΝΠΡΟΓΕΓΟΝΟΤΩΝΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝΑΦΩΤΟΚΟΙΝΟΔΙΚΙΟΝΑΠΕΛΙΠΕΧΡΟΝΩΠΟΙΗ
ΣΑΣΘΩΝΤΑΝΔΙΕΞΑΓΩΓΑΝΟΙΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΚΑΙΝΕΩΝΙΚΟΣ
ΜΟΙΕΝΩΙΚΑΚΟΙΝΑΙΔΟΞΗΙΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟ
ΛΕΣΙΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΚΑΙΤΟΣΕΓΓΥΟΣΚΑΤΑΣΤΑΣΑΝ
ΤΩΝΥΠΕΡΤΟΥΤΩΝΑΦΑΣΚΑΑΜΕΡΑΣΑΣΤ... ΑΤΕΘΗΙΕΜΜΗ
ΝΙΥΠΕΡΔΕΤΩΝΥΣΤΕΡΟΝΕΓΓΙΝΟΜΕΝΩΝΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝΠΡΟ
ΔΙΚΩΙΜΕΝΧΡΗΣΘΩΝΚΑΘΩΣΤΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑΕΧΕΙΠΕΡΙΔΕΤΩ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΟΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΙΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
ΚΟΣΜΟΙΠΟΛΙΝΣΤΑΝΥΕΣΘΩΝΑΓΚΑΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟΛΕΣ
...ΞΗΙΕΞΑΣ ΤΟΕΠΙΚΡΙΤΗΡΙΟΝΤΕΛΕΤΑΙΚΑΙΕΓΓΥΟΣΚΑΘΙΣΤΑΝ
ΤΩΝΑΦΑΣΚΑΑΜΕΡΑΣΕΠΙΣΤΑΝΤΙΕΠΙΤΟΑΡΧΕΙΟΝΕΝΔΥΜΗΝΩ,
.ΑΙΔΙΕΞΑΓΟΝΤΩΝΤΑΥΤΑΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΚΑΤΑΤΟ
ΔΟΧΘΕΝΚΟΙΝΑΙΣΥΜΒΟΛΟΝΑΙΔΕΚΑΜΗΠΟΙΗΣΩΝΤΙΟΙΚΟΣΜΟΙΚΑ
ΘΩΣΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΠΡΙΑΝΣΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙ
ΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΚΟΣΜΟΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΑΙΔΕΤΙΚΑ
ΔΟΞΗΙΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟΛΕΣΙΒΩΛΟΥΟΜΕΝΑΙΣΕΠΙΤΩΙ
ΚΟΙΝΑΙΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙΔΙΟΡΘΩΣΑΣΘΑΙΚΥΡΙΟΝΕΣΤΩΤΟΔΙΟΡ
ΘΩΘΕΝΣΤΑΣΑΝΤΩΝΔΕΤΑΣΣΤΑΛΑΣΟΙΕΝΕΣΤΑΚΟΤΕΣΕ
ΚΑΤΕΡΗΙΚΟΣΜΟΙΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥ
ΤΝΙΟΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΑΣΑΘΑΝΑΙΑΣΤΑΣΠΟΛΙΑΔΟΣΚΑΙΟΙ
ΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΑΣΑΘΑΝΑΙΑΣΤΑΣΠΟΛΙΑΔΟΣ
ΟΠΟΤΕΡΟΙΔΕΚΑΜΗΣΤΑΣΩΝΤΙΚΑΘΩΣΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΠΟ
ΤΕΙΣΑΝΤΩΝΤΑΑΥΤΑΠΡΟΣΤΙΜΑΚΑΘΩΣΚΑΙΠΕΡΙΤΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΝΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Idem Charactere communi cum verſione Pricæi.

Θεὸς ἀγαθ[ός.]

Ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ ἐπισωτηρίαι. ἐπὶ
κοσμ[όντων ἐν] Ἱεραπύτνᾳ τῶν συ-
νενιπαντὶ τῷ Ἑρμαίω...............
ιμαλίω, ἐν δὲ Πριανσίοι ἐπὶ κοσ-
μόντων Συ..............χιμάρω, καὶ
μηνὸς Δρομήιω, τὰ δὲ συνέθε[ντο
καὶ συνε]δόκησαν ἀλλάλοις Ἱερα-
πύτνιοι καὶ Πριάνσιοι, [ἐγγραφέν]
τες ἐν ταῖς προϋπαρχούσαις στά-
λαις, ἰδίαι τε[θηιεμμέναις] Γορ-
τυνίοις, καὶ Ἱεραπυτνίοις, καὶ ταῖ κα-
τὰ κοινο[νίαι τῖς] καὶ Ἱεραπυτνίοις καὶ

Bonus Genius.

Cum bona Fortuna & Salute.
Coſmi Magiſtratum cum Po-
pulo in Hierapytna gerentibus
Hermeo..............imalii: in
Prianſio Sy..............chime-
ro: menſe Dromæo, con-
ſenſu mutuo hæc pacti ſunt
Hierapytnii & Pryanſii, in-
ſcripti olim quidem columnis
proprie Gortyniis & Hiera-
pytniis, jure conſortii etiam
Prianſiis erectis, proq; amici-
tia, bellandi ſocietate, jura-
men-

mentiſq; in iiſdem ſtelis contractis, qui ex utraque parte & urbem incolunt, & in territorio dominantur, hujuſmodi fœdus conventumque in perpetuum inierunt. Hierapytniis nempe & Prianſiis civitatum, connubiorum, & poſſeſſionum jura mutua fore, divinorum item ac humanorum omnium communionem, iis qui alterutrius populi indigenæ erunt; vendentes etiam & ementes, fœneratò dantes & ſumentes; aut quodcunque commercii genus exercentes, habituros jus civium utrinque, prout antea ſancitum eſt. Hierapytnio ſeminare apud Prianſios licitum eſto; Prianſio apud Hierapytnios idem juris eſto, dummodo ut reliqui cives tributum penderit, ſecundum leges utrinque conſtitutas. Uter in alterius urbem intulerit quid, ejus importandi, atque adeo exportandi nomine nil quidquam ſolvat, nec illorum quæ ab eo terra aut mari provenire poterunt. Pro iis autem pro quibus mari exportandis pendi vectigal ſolet, pro iiſdem invehendis ſolvatur etiam, prout ab utriſque conventum eſt. Hæc qui ſervaſſit, immunis eſto; qui violaſſit, ſolvat is pœnæ nomine, quantum utrinque leges conſtitutæ ju-

καὶ Πριανσίοις, καὶ ἐν ταῖ φιλίαι, [καὶ συμμα]χίαι, καὶ ὅρκοις τοῖς προγεγονόσι ἐν ταύταις, [ἐπὶ ταῖ πόλει] καὶ ἐπὶ ταῖ χώραι ἑκάτεροι ἔχοντες καὶ κρατοῦν[τες, συν]θήκαν ἔθεντο εἰς τὸν πάντα χρόνον. Ἱεραπυ[τνίους] καὶ Πριανσίους ἦμεν παρ' ἀλλάλοις ἰσοπολιτείαν, καὶ ἐπιγαμίας, καὶ ἔγκτησιν, καὶ μετοχὰν, καὶ θείων, καὶ ἀνθρωπίνων πάντων, ὅσοι κα ἔωντι ἔμφυλοι παρ' ἑκατέροις, καὶ πωλοῦντας καὶ ὠνωμένος, καὶ δανείζοντας, καὶ δανειζομένος, καὶ τ' ἄλλα πάντα συναλλάσσοντας, κυρίος ἦμεν κατὰ τὸς ὑπάρχοντας παρ' ἑκατέροις νόμος. Ἐξέστω δὲ τῷ τε Ἱεραπυτνίοι σπείρεν ἐν ταῖ Πριανσίαι, καὶ τῷ Πριανσίει ἐν ταῖ Ἱεραπυτνίαι, διδῶσι τὰ τέλεα καθάπερ οἱ ἄλλοι πολῖται, κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρη κειμένος. Εἰ δέ τι κα ὁ Ἱεραπύτνιος ὑπέχθηται ἐς Πριάνσιον, ἢ ὁ Πριανσιεὺς ἐς Ἱεραπύτναν ὁπουῦν, ἀτέλεα ἔστω καὶ ἐσαγομένωι, καὶ ἐξαγομένωι αὐτὰ, καὶ τούτων τὸς καρπὸς, καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν. ὧν δὲ καὶ ἀποδοῦται κατὰ θάλασσαν ἔωσας ἐξαγωγὰς, τῶν ὑπεχθησίμων ἀποδότω τὰ τέλεα, κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρη κειμένος. Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ εἴ τις κα νε..μ.....ελης ἔσω αἰ δὲ κα συνηται ἀποτεισ[ά]τω τὰ ἐπιτίμια. σε. μένος κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρη κειμένος. Πρει-

γήια

γήια δὲ ὦ[νκ]α χρείαν ἔχηι ποεῆιω, παρεχόντων· οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τοῖς Πριανσιεῦσι, οἱ δὲ Πριανσίεες Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις. αἰ δὲ μὴ παρίσχωμεν, ἀποτεισάντων οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων ταῖ Πρειγείαι στατῆρας δέκα. Ὁ δὲ Κόσμος τῶν Ἱεραπυτνίων ἑρπέτω ἐν Πριανσίοι ἐς τὸ ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίαι καθήσθω μετὰ τῶν Κόσμων, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ τῶν Πριανσίεων Κόσμος ἑρπέτω ἐν Ἱεραπύτναι ἐς τὸ ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίαι καθήσθω μετὰ τῶν Κόσμων. Ἐν δὲ τοῖς Ηρωϊκ[οῖ]ς, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, οἱ παρατυγχάνοντες ἑρπόντων παρ᾽ ἀλλάλος ἐς ἀνδρήιον, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται. Ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν στάλαν καθ᾽ ἐνιαυτὸν οἱ τόκα ἀεὶ Κοσμόντες παρ᾽ ἑκατέροις ἐν τοῖς Ὑπερβωίοις, καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλάλοις πρὸ ἁμερᾶν δέκα ἣ κα μέλλοντι ἀναγινώσκεν. ὁποῖοι δὲ κα μὴ ἀνάγνωντι ἢ μὴ παραγγήλωντι, ἀποτεισάντων οἱ αἴτιοι τούτων στατῆρας ἑκατόν. οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τῶν Πριανσίεων ταῖ πόλει, οἱ δὲ Πριανσίεες Ἱεραπυτνίων ταῖ πόλει. Αἰ δέ τις ἀδικοίη τὰ συγκείμενα διαλύων, ἢ Κόσμος, ἢ ἰδιώτας, ἐξέστω τῶι βωλομένωι δικάξασθαι ἐπὶ τῷ κοινῷ δικαστηρίῳ, τίμαμα ἐπιγραψάμενος τᾶς δίκας κατὰ τὸ ἀδίκημα ὅ κά τις ἀδικήσηι, καὶ εἴ κα νικάσηι, λαβέτω τὸ τρίτον μέρος τᾶς δίκας ὁ δικαξάμενος, τὸ δὲ λοιπὸν ἔστω τᾶν

bent. Ærarium quidquid opus ad Legationes habeſſit, præbento Coſmi Hierapytniorum Prianſiis; viciſſim Coſmi Prianſiorum Hierapytniis: qui nec fecerint, cives eorum Ærario ſtateres decē ſolvunto. Coſmus Hierapytniorum in Prianſiorum curiam intrandi jus habeto, ſedendique cum eorum Coſmis in concilio; nec minus Coſmo Prianſiorum apud Hierapytnios jus eſto intrandi in eorum Curiam, atque inter Coſmos ſedendi. In Heroicis & aliis feſtis, qui alterutrinque ſupervenerint, ad Sacras epulas æque ac loci cives intranto. Columnam pro tempore utrinque Coſmi exiſtentes in Hyperboiorum feſto quotannis legunto, decemque antequam legant dies mutuo nuncianto. Qui non legerint, vel nec indicaſſint, alteris ſtateres centum ſolvunto. Si quis hæc pacta imminuerit, ſive is Coſmus, ſive privatus fuat, ei ad commune forum qui voluerit diem dicito: litis autem ſecundum noxam commiſſam æſtimationem facito. Si vicerit, multæ trientem capito, reliquum civitatum eſto.

Porro

Porro ſi qui publicis privatiſve auſpiciis ex utravis parte expeditiones terra aut mari fecerint, virtute Deûm boni quid ab hoſtibus retulerint, ſortiuntor utrique pro numero exeuntium, decimaſque in civitatem ſuam viciſſim ferunto.

Quod ſpectat damna atque injurias hinc inde factas, ex quo promiſcua jura noſtra exoleta ſunt, compenſanto ea cum Populo Communitatum, Coſmi antequam magiſtratu abeant, foro quo videbitur cunque ambabus civitatibus; nec non & vades eo nomine exhibento, abuſque die ipſa qua hæc pacti ſumus. Si poſthac damni quid illatum fuerit, Patroni ad ſciſcuntor, prout in decreto publico ſtatutum eſt. Forum autem qui quotannis utrinque Coſmi erunt, eo loco ſtabiliunto, quem ex hinc utraque Civitas in examen delegerit; inſuper ſponſores danto ex quo primum Curiæ præfuerint . . . .

. . . .

hæc componentes omnia, dum in Magiſtratu ſunt, prout uterque Populus auctores fuerint. Coſmi ſecundum ſcripta heic ſi non fecerint, ſolvunto ſinguli eorum ſtateras quinquaginta; Hierapytnii

πόλεων. Αἱ δ᾽ ἔτι Θεῶν βωλομένων ἕλοι μὲν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἢ κοινᾷ ἐξοδεύσαντες ἢ ἰδίᾳ τινὲς παρ᾽ ἑκατέρων, ἢ κατὰ γᾶν ἢ κατὰ θάλασσαν, λαγχανόντων ἑκάτεροι κατὰ τὸς ἄνδρας τὸς ἕρποντας, καὶ τὰς δεκάτας λαμβανόντων ἑκάτεροι ἐς τὰν ἰδίαν πόλιν. Ὑπὲρ δὲ τῶν προγεγονότων παρ᾽ ἑκατέροις ἀδικημάτων, ἀφ᾽ ὧ τὸ κοινοδίκιον ἀπέλιπε χρόνω, ποιησάσθων τὰν διεξαγωγὰν οἱ συνενιπόντι καινεῶνι Κόσμοι, ἐν ὧι κὰ κοινᾷ δόξηι δικαστηρίῳ ἀμφοτέροις ταῖς πόλεσι, ἐπ᾽ αὐτῶν Κοσμόντων, καὶ τὸς ἐγγύος καταστασάτων ὑπὲρ τούτων, ἀφ᾽ ἇς κὰ ἁμέρας ἇς τ[αῦτ]α τεθηιέμμηνι. Ὑπὲρ δὲ τῶν ὕστερον ἐγγινομένων αδικημάτων προδίκα μὲν χρήσθων, καθὼς τὸ διάγραμμα ἔχει. Περὶ δὲ τῶ δικαστηρίω, οἱ ἐπιστάμενοι κατ᾽ ἐνιαυτὸν παρ᾽ ἑκατέροις Κόσμοι, πόλιν στανυέσθων ἄγ᾽ κὰ ἀμφοτέροις ταῖς πόλεσ[ι δό]ξηι ἐξᾶς τὸ ἐπικριτήριον τελέεται, καὶ ἐγγύος καθιστάντων ἀφ᾽ ἇς κὰ ἁμέρας ἐπίστωντι ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐνδυμίωω.. Καὶ διεξαγόντων ταῦτα ἐπ᾽ αὐτῶν Κοσμόντων κατὰ τὸ δοχθὲν κοινᾷ σύμβολον. Αἱ δὲ κὰ μὴ ποιήσωντι οἱ Κόσμοι καθὼς γέγραπται, ἀποτεισάτω ἕκαστος αὐτῶν στατῆρας πεντήκοντα· οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι Πριανσίων τᾷ πόλει,

πόλει. Αἰ δ' ἔτι κα δόξηι ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι βωλευομέναις ἐπὶ τῷ κοινᾷ συμφέροντι διορθώσασθαι, Κύριον ἔστω τὸ διορθωθέν. Στασάντων δὲ τὰς στάλας οἱ ἐνεστακότες ἑκατέρηι Κόσμοι ἐπ' αὐτῶν Κοσμόντων, οἱ μὲν Ιεραπύτνιοι ἐν τῶι ἱερῶι τᾶς Αθαναίας, τᾶς Πολιάδος, καὶ οἱ Πριάνσιοι ἐν τῶι ἱερῶι τᾶς Αθαναίας τᾶς Πολιάδος· ὁπότεροι δέ κα μὴ στάσωντι καθὼς γέγραπται, ἀποτεισάντων τὰ αὐτὰ πρόστιμα, καθὼς καὶ περὶ τῶν δικαίων γέγραπται.

Prianſiorum civitati, Prianſii Hierapytniorum. Porro ſi pro bono communi utrique quid mutandum cenſuerint, quicquid ſtatuerint denuo, jus ratumque eſto. Pilas autem qui ex utraque parte impræſentiarum Coſmi ſunt, in Minervæ Poliadis fano, antequam Magiſtratum exuant, collocanto. Utri non erexerint, tantum iis damni eſto, quantum ſtatutum ſupra eſt, ubi de Controverſiis.

Hoc Marmor olim tranſcripſit Johannes Pricæus, & in notis ſuis ad Apuleium in publicum edidit cum verſione Latinâ, quam, ob famam & doctrinam viri, qui olim fuerat noſter, totam retinuimus, notaſque etiam illius ſubjecimus, quæ ut à noſtris diſtinguantur, ejus nomine notantur.

Aliud hujus fœderis fragmentum paulo antiquius, extat apud Gruterum etiam pag. 505. Ejus etſi anterior pars non compareat, ſupereſt in altera tamen haud pœnitendum quid. Sub noſtri Marmoris initium juramenta occurrunt mutuo concepta: horum in fragmento eo ſpecimen abſolutum viſitur; videturque à Prianſiis præſtitum Hierapytniis. Supereſt ut aliquid moneam de verſione noſtra, quæ ſi non aliquà conſtaret, otioſa foret. Habe ergo, at quam poteſt breviſſime, vel enim tribus (ut aiunt) lineis: nam hercle diu eſt quod extra orbitam ſumus. Pricæus.

Θεὸς ἀγαθός. Αγαθαῖ τύχαι. Potui ſpecioſius vertere, *Diis bonis faventibus*. Et continuo, *Quod fauſtum, felix ſit, ac ſalutare.* Volui ſimplicius autem, idque ob ἀγαθοῦ Δαίμονος (heic ſub Θεοῦ nomine expreſſi) & ἀγαθῆς τύχης contubernium; quod me docuit Cl. Seldenus, pag. 130. ad Marmora Arundell. Pricæus.

Επὶ κοσμόντων, i. e. ſub Coſmis. Κόσμοι enim (quæ vox infra in hoc Marmore ſæpe occurrit) [a] in Creta Magiſtratus erant numero decem, penes quos fuit ſummum reipublicæ imperium. Quamdiu in ea inſula reges imperabant, iidem erant Coſmi in Creta qui Ephori Spartæ: Regis [b] ſcilicet poteſtatem moderabantur, & ei limites ponebant; poſtea vero ablatâ ibi Regiâ autoritate, totum Regimen penes Coſmos erat, quorum primus πρωτοκόσμος dicebatur. Qui hunc Magiſtratum gerebant, apud [c] Gruterum multos invenies,

Ιεραπύτναι. [d] Hierapytna eſt urbs Cretæ maritima in auſtrali inſulæ parte ſita, poſtea Hierapetra vocabatur: indeque mihi probabile videtur, apud antiquos Cretenſes, Πύτναν appellari, quod apud Græcos πέτρα, atque ideo unus è collibus Idæ montis, [e] Πύτνα dicebatur, quod forſan totus ſaxeus eſſet.

[a] Ariſtot. polit. lib. 2. cap. 7. [b] Vide Plutarchum in Agide & Cleomene, quæque de Ephoris habent Cragius, & Johannes Meurſius Miſcel. Lacon. lib. 2. [c] Pag. 1084. & 1094. [d] Strabo lib. 10. [e] Strabo lib. 10.

Συνενιπαντί. Compoſitum alibi nuſquam lectitatum: occurrit infra etiam lin. 59 verti utrobique *cum populo:* & ut arbitror, toleranter: ſtatus Democraticos innui non eſt ut dubitemus. Pricæus.

Πριάνσιοι. Prianſum urbem Cretæ etiam fuiſſe ex hoc Marmore conſtat; alibi autem illius mentionem non invenio. In Stephano Byzantino legitur, Πρίαισος πόλις Κρήτης, καὶ οἱ πολῖται Πριαίσιοι, καὶ Πριαισιεῖς, non dubito quin falſe, veramque lectionem ex hoc Marmore reſtituendam eſſe, Πρίανσος πόλις Κρήτης, καὶ οἱ πολῖται Πριάνσιοι, καὶ Πριανσιεῖς, tam Πριανσιεῖς enim quam Πριάνσιος in hoc Marmore occurrunt.

Μηνὸς Δρομήιω. Ita disjunctim lego, ex ſolemni forma poſt Magiſtratuum nomina menſem appingendi. Menſis *Dromæus* haud an alibi occurrat, ſcio: nec eo minus tamen inter Cretenſes locum occupaſſe putem, quam *Boedromionem* menſem inter Atticos. *Menoſdromeus* autem pro appellativo ſumtum, inconditum quid, vel etiam barbarum ſonaret, remotumque quantum ego judico, ab omni conſuetudine. Pricæus.

Τεθνιεμμέναις. Ita eam lacunam implendam cenſui, cum ob ſententiam quam ſubeſſe ſuſpicor, tum ob id quod infra, lin. 62. lego. Pricæus.

Γορτυνίοις. Gortynii à Gortyne Cretæ urbe, quam incolebant, dicebantur. [f] Grotys autem inter tres maximas & potentiſſimas Cretæ urbes numerabatur, ceteræ duæ erant Cnoſtus & Cydonia. Aliquando illa ambitum 50 ſtadiorum habuiſſe memoratur. Semper habuit cum Cnoſſo bellum, & quotieſcunque illius partibus Cydonia accedebat, totius inſulæ habuit imperium.

Κυρίοις ἦμεν. Non video qui hoc trahi ad quæ ſequuntur poteſt, eſt igitur æquum ut ad præcedentia feramus. Si vertiſſem *Dominos*, *Patronos*, aut quid ejuſmodi, neque mihi, neque ulli ſenſui ſatisfactum eſſem. verti, *jus civium h bituros*, non inconvenienter: ſi tamen hoc minus placuerit, potes ita, *pro indigenis habendos:* nempe ac ſi κύριοι opponantur ἀλλοδαποῖς· nec moreris ut hæc notio inſolentior ſit: bene habet ſi præſenti loco non inconcinna ſit. Sciunt doctiores uſquequo heic progredi licet: ſcripta hoc genus non intra Lexicorum ſepta coercenda: ſatiſque de Interpretis fide ac judicio conſtare, qui ſciat ubi legem ſequi, ubi dare oporteat. Pricæus.

Ὧν δὲ καὶ ἀπόδωται. Mihi quæ præcedunt proxime, hunc locum impeditiorem reddunt: ſatis non facit mihi verſio mea, quia non ſatis ſententiam video; & hoc ſponte fateri malui quam ab aliis revinci. Pricæus.

Εἴ τις κα νε... μ...ελης ἔσω. Verti ac ſi legerem ἀπελής, at nil egi idcirco: cardo ſententiæ enim vertitur in præcedenti voce, cujus etſi initium ſupereſt in τῶ νε particulâ, ejus jacturam tamen non potui ad libidinem ſarcire: ſenſum quem potui interim loco commodiorem finxi. Pricæus.

Τὰ ἐπιτίμια σι....μενος. Verti quaſi ſcalptum fuiſſet, ὁ σινόμενος· quum tamen Marmor exſcriberem videbatur σε legendum. Pricæus.

Πρειγηΐα δὲ ὧν κα χρείαν ἔχῃ. Πρειγηΐαν *Ærarium* verti, ſola ſerie ſequentium nixus, alibi præſidium enim non invenire potui. Videtur ſimile fuiſſe Atticorum *Prytaneo*, ex quo Legatis dabantur commeatus, quos heic πρειγηΐα nomine deſignari puto: quod nihilominus verti, *ad Legationes:* ſalvus & ſenſus erit ſi ſic vertas, *Legatis ultro citro meantibus ex Ærario Coſmi commeatum præbento:* ego Syntaxi Græcæ me aſtrinxi. Pricæus.

Ἀποτεισάντων, &c. ταὶ Πρειγηΐαι στατῆρας δέκα. Plane hæc ſcrupulum injiciunt de prioribus, modo ſit eorum ſenſus is quem poſuimus. Mulctæ enim cum delicto fuiſſet nulla proportio, ſi quod Factum tanti conſtaret, infectum tam parvo lueretur (hactenus Pricæus:) decem enim Stateres noſtræ monetæ valent tantum quinque coronas, nam στατὴρ apud Græcos idem valet quod dimidium coronæ apud noſtrates, στατὴρ enim ȣ ex quatuor drachmis conſtat; drachma

[f] Strabo lib. 10. Apud Heſychium enim legendum eſt, στατὴρ τετράδραχμος & non τετράχαλκος.

autem

autem octava pars unciæ, & uncia argenti eſt pondus coronæ Anglicanæ: dimidium igitur coronæ Anglicanæ valore idem eſt cum Statere Græco: & ejuſdem etiam valoris erat Siclus argenti Hebræorum, quod ex [h] autoritate Joſephi, qui dicit Siclum Judaicum quatuor drachmas continere, et etiam ex 17 cap. Mathæi ſatis manifeſte conſtat, ibi enim Petrus dicitur pro Chriſto, & ſeipſo [i] unum Staterem Templo Hieroſolymitano ſolviſſe: [l] ſinguli autem dimidium ſicli tenebantur dare. Stater igitur, qui pro duobus ſolvebatur, Siclus erat, cujus dimidium [m] erat δίδραχμον, i. e. duas drachmas continebat.

Εἰς Ἀνδρήϊον. i. e. Ad ſacras epulas ſeu feſta ſolennia. [n] Ἀνδρεῖα enim feſta erant apud Cretenſes certis anni temporibus, eodem modo quo Φειδίτια Spartæ celebrata, cum hac ſolâ differentia, [o] quod in Creta victus è publico paratus erat, Spartæ vero ad illum omnes, qui ad epulas admitti voluerant, contribuere. [p] Utraque feſta olim Ἀνδρεῖα dicebantur, poſtea vero cum Lacedæmonii poſt latas Lycurgi leges valde parci in his Epulis eſſe inceperint, [q] ea deinde Φειδίτια à Φείδω parco appellabant, ab eoque tempore vox Ἀνδρεῖα erat apud ſolos Cretenſes nota. De his feſtis apud eos celebratis hoc tantum traditur à ſcriptoribus, quod Phiditiis Lacedæmoniorum ſimilia erant; qualia autem erant Phiditia Lacedæmoniorum doctiſſime tibi oſtendit Meurſius in Miſc. Lacon. lib. 1. c. 9. & 10.

Οἱ τόκαει κοσμόντες. Doriſmus, ut ego puto, pro τότε: itaque *pro tempore* verti: τόκα certe ſæpius occurrit, at cum ει in fine, plane quid velit neſcio, niſi ſi incognitus quis Doriſmus ſit, legebam ideo aliquando τὸ κ' ἀεὶ: *pro tempore, & in poſterum ſemper*: ſingulis annis nempe, τὸ apud Dores pro τότε frequens etiam.. Pricæus.

Συνενιπαντὶ κοινεῶνι. Verti *cum Populo Communitatum*. κοινέων duplici Doriſmo puto κοινῶν eſſe. Pricæus.

Ἃς ταῦτα πεθηίεμμωι. Ita ſupplevi, favens potius conjecturæ meæ, quam quod veſtigia Marmoris plene aſſequutus ſum: nam profectò exſcribere videbat mihi ἃς τ..ατεθηίεμμωι. Pricæus.

Περδίκωι. Potui *arbitrum*, placuit *Patronum* vertere; neque tam privatum quam publicum, ſive *Civitatis defenſorem* ſubintelligi velim. Pricæus.

Δόξηι ἐξᾶς τὸ ἐπὶ, &c. Ita hæc ſupplenda cenſui & diſtinguenda: ἐξᾶς Doriſmum puto pro ἐξῆς eſſe. Pricæus.

Τελέται. Alius Doriſmus pro πλέσαι, h. e. δοῦναι. itaque fidenter verti *deligere*. Pricæus.

Ενδυμηνω. Videor mihi difficiliores locos quoſdam intelligiſſe, & tamen heic non potui expedire me: deeſt in fine apex quiſpiam, at hoc minime negotium faceſſit. Plane nil habeo quo hanc vocem explicare poſſim, ſenſum interdum ſomniavi iſtiuſmodi eſſe. *Inſuper ſponſores danto ex quo primum Curiæ præfuerint, nullibi quam eo foro cogniturum ſe*. Excutiant doctiores, nos hæc pauca non citra tædium attulimus. Pricæus.

Περὶ τῶν δικαίων. h. e. τῶν δικῶν. verti *de controverſiis*: nimirum iis de quibus ſupra lin. 57. & deincipitibus mentio, è quibus multæ etiam heic non ſignatæ modus conſtat, ſtateres 50. nempe. Pricæus.

Ἀθηναίαι τᾶς Πολιάδος. i. e. Minervæ Poliadis ſeu urbanæ, ſic enim Minerva dicebatur in iis urbibus, in quibus maxime colebatur, & Tutelaris civitatis Dea putabatur; maxime vero Athenis Minerva Πολιὰς dicebatur, de qua re legas Meurſii Cecropiam, cap. 20.

[h] Lib. 3. c. 9. [i] Com. 27. [l] Joſephus Bell. Jud. lib. 7. cap. 27. Exod. c. 30. com. 13. & 2 Cron. cap. 24 com. 6. & 9. Dion. Caſſius lib. 66. Maimonides in Shekelim. [m] Matth. 17. com. 24. [n] Strabo lib 10. Plut. Sympoſ. lib. 7. Quæſt. 9. [o] Ariſtot. Polit. lib. 2. c. 7. [p] Strabo lib. 10. Ariſtot. Pol. lib. 2. cap. 8. [q] Plut. in Lycurgo.

LIX.

D. M.
CALPVR
NIAE NEREI
DI CONIVGI
SANCTAE CA
RAE OPTIMAE
CASTAE PIEN
TISSIMAE
BENE MEREN
TI. C. CALPVR
NIVS EROS FECIT
ET SIBI POSTERISQ. SVIS

LX.

D.M.S
OBELLIAE. SECV
LARI. VIX. AN. LXXV.

LXI.

D. M.
VAL. PATERNI.
SPECVL. EXERCIT.
BRITTAN.
CVRA. AGENTIBVS
SEMP. PVDENTE
MIL. FRVM.
ET. CVTIO. EVPLV.
MINISTRO. SPEC.
B. M. FECERVNT
IN. FR. P. VII. IN. AG. P. V.

LXII.

. . . .

I . . . HEORO.

LXIII.

ΑΘΗΝΙΩΝ ΑΞΙΜΝΗ ΣΕ
ΣΤΟΥ ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΕΡ
ΜΟΧΟΣ ΤΗ ΙΔΙΑ ΓΥ
ΝΑΙΚΙ ΧΡΗΣΤΗ ΚΑΙ Α
ΛΥΠΕ ΧΑΙΡΕ.

*Ἀθηνίων Ἀξίμνη Σέ
στου. Καλλιόπη Ἕρ-
μοχος τῇ ἰδίᾳ γυ
ναικὶ. Χρηστὴ καὶ ἄ
λυπε Χαῖρε.*

Athenion Aximnæ
Seſti. Calliopæ Her
mochus uxori ſuæ.
Bona & omnis
doloris jam expers vale.

LXIV.

C. IVLIVS. IASON. ET.
COCCEIA. TRYPHAENA.
FECERVNT. SIBI. ET.
LIBERTIS. LIBERTABVSQVE.
SVORVM. DVMTAXAT. QVI.
EX. FAMILIA EORVM. FVISSENT.
IN. FR. P. VI. S. IN. AGR. P. VIIII.

LXV.

D. VOLVMNIAE. GLYCERAE. M.

LXVI.

D. M.
RVBELLIAE
SPEI
VIX. AN. XVI.
M. VIII. D. XVIIII.

LXVII.

LXVIII.

LXVIII.

LXIX.

D.M.S.
PONTIAE TITI SPHORIDI
QVAE VIXIT ANN. XXXII.
MENS. II. DIEB. XVI.
CONIVGI B .M.
H. S.

LXX.

. . . . . .
. . . NVS VARI F
. . . . . ARISTO

LXXI.

DIS. MAN. CORNELIAE. EXOCHE.
CORNELIA. FELICIA. LIBERTA.
ET. CLODIVS. HELIVS. PATRONAE.
BENEMERENTI. FECERVNT.
ET. COLLIBERTIS. COLLIBERTABVS.
POSTERISQVE. SVORVM.

LXXII.

D. M.
PVDENTIS. VIX. AN. VI.
MENSIBVS. III.
IVLIA. ACORINTIAS.
VERNAE. DVLCISSIMAE.
FECIT.

LXXIII.

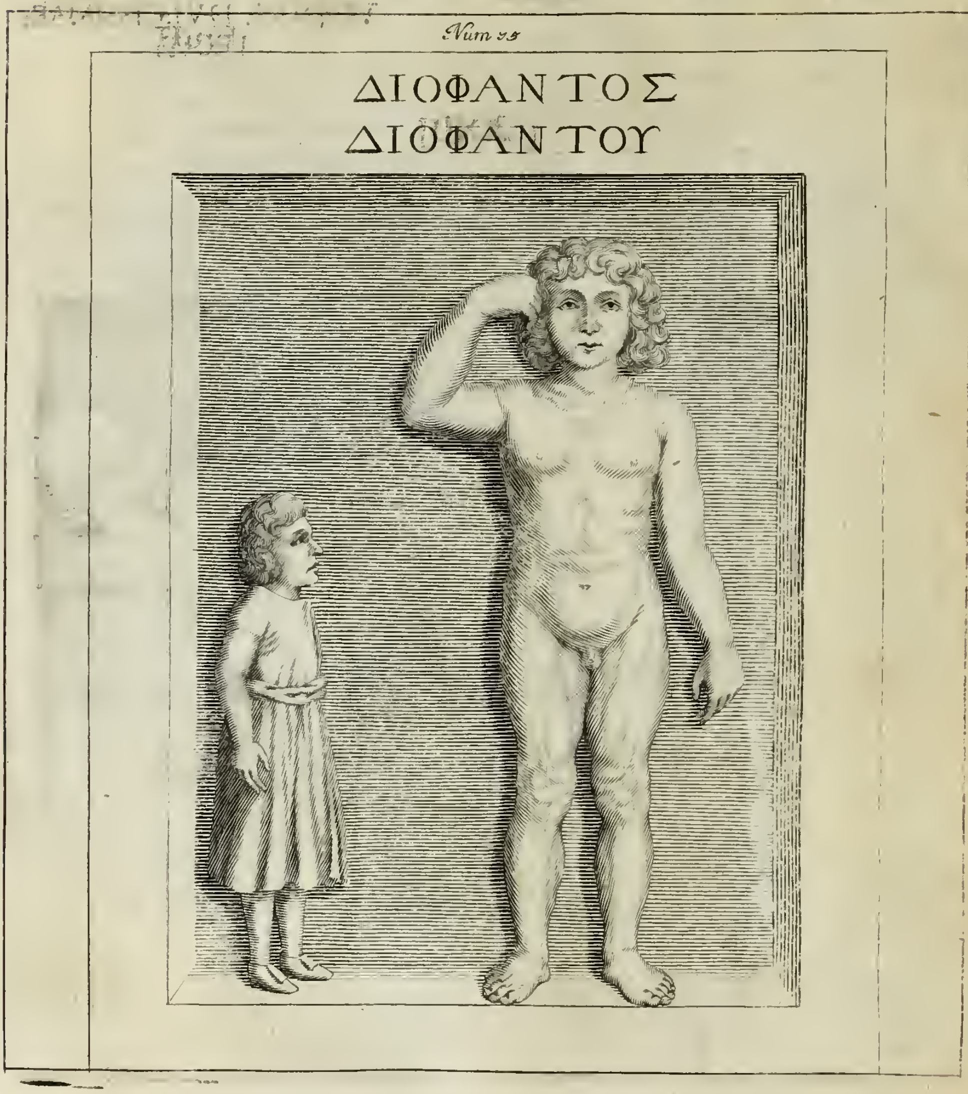

LXXIV.

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ ΑΠΑΛ
ΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ ΚΑΤ
ΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΗ ΣΥΜΒΙΩ
ΣΕΙ ΤΩΝ ΣΥΠΠΙΝΑΛΩΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝ
ΩΝ ΔΕ ΣΙΑΧΕΡΙΤΩ ΗΡΩΩ ΕΙ
ΤΙΣ ΠΟΤΕ ΔΟΚΙΜΑΣΘΕΙΣ
ΕΝΕΠΕΘΗΣΕ ΤΑ ΥΠΟ
ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ.

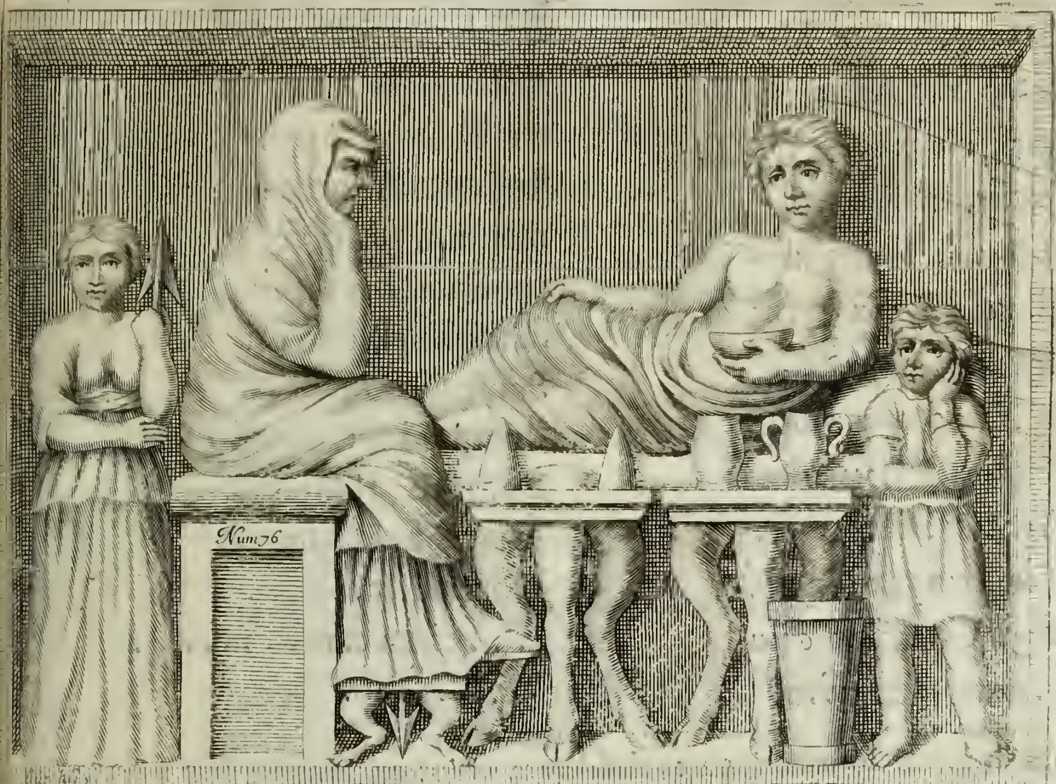
Marmor, unde hæc tranſcripta ſunt, ita jam antiquitate exeſum eſt, ut totum legi non poſſit; quæ igitur tibi exhibuimus, accepta debemus viro Clariſſimo Domino Iſaaco Voſſio, qui ea è Marmore, cum literæ minus evanidæ eſſent, tranſcripta nobis communicavit. Inſcriptionem igitur habes, ut in Charta viri Clariſſimi legitur. Sed cum in ea nonnullæ literæ ſint, quas in nullas Græcas voces poſſum formare, peritioribus relinquo interpretandam.

LXXV.

LXXVI.

LXXVI.

LXXVII.

D. M.
L. AVRELIVS SABINVS
FABIAE SABINAE MATRI.

LXXVIII.

....
....
. . . . ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΕ
ΒΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣ
ΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΚΑ
ΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ ΣΥΝΚΛΗ
ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ
ΠΟΜΠΩΝΙΟΝ ΚΟΡΝΗΛΙΟΝ
ΛΟΛΛΙΑΝΟΝ ΗΔΙΑΝΟΝ
ΤΟΝ ΑΣΙΑΡΧΗΝ ΚΑΙ ΡΗ
ΤΟΡΑ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΣΥΝ
. . . ΕΝΗΤΗΣ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ

(R) Ἡ πρώτη

[Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας	Prima per Aſiam
Κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ	pulchritudine & magnitudine,
λαμπροτάτη, καὶ Μητρό-	& ſplendidiſſima, &
πολις τῆς Ἀσίας, καὶ	Metropolis Aſiæ, &
τρὶς] Νεωκόρος τῶν Σε-	ter Æditua Augu-
βαστῶν, καὶ Κόσ-	ſtalium, & orna-
μος τῆς Ἰωνίας κα-	mentum Ioniæ ſe-
τὰ τὰ δόγματα τῆς	cundum decretum
ἱερωτάτης συγκλή-	ſanctiſſimi Senatus,
του Σμυρναίων πόλις,	Smyrnæorum urbs
Κορνήλιον Πομπώνιον	Pomponio Cornelio
Λολλιανὸν Ἡδιανὸν,	Lolliano Hediano,
Τὸν Ἀσιάρχην, καὶ Ῥή-	Aſiarchæ & Rhetori
τορα ὑπατικῶν συν	Conſularium ....
.. ενητης περὶ αὐτήν.	.... circa eam ....
	....

Quæ in priori Marmoris parte deſiderata erant ex Marmoribus 2 & 143. reſtituimus; quæ enim relinquuntur integra ſatis manifeſte oſtendunt, hoc idem cum illo initium habuiſſe.

LXXIX.

ΑΓΟΡΑΣΑΣ ΤΟ ΘΩΡΑΚΕΙΟΝ ΚΑΙ
ΤΑΣ ΕΠ ΑΥΤΩ ΣΟΡΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ ΤΗΝ ΚΑΤ ΑΥ
ΤΟΥ ΚΑΜΑΡΑΝ ΝΕΙΛΩ ΟΙΚΟΝΟΜΩ
ΑΣΙΑΣ ΤΩ ΕΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΕΑΥ
ΤΩ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΙΣ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙΝ ΤΑΥ
ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ
ΕΞΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ
....

Ἀγοράσας τὸ Θωράκειον, καὶ	Emens hoc Thoraceum &
τὰς ἐπ᾽ αὐτῷ σοροὺς τρεῖς, καὶ	tria in eo ſepulchra, &
προσκατασκευάσας τὴν κατ᾽ αὐ-	inſuper extruens in eâ
τοῦ Καμάραν Νείλῳ Οἰκονόμῳ	Camaram Nilo Oeconomo
Ἀσίας τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ, καὶ ἑαυ-	Aſiæ patri ſuo, & ſibi,
τῷ, καὶ γυναικὶ, καὶ τέκνοις, καὶ	& uxori, & filiis, &
ἐγγόνοις, καὶ Θρέμμασιν· ταύ-	nepotibus, & alumnis.
της τῆς ἐπιγραφῆς ἀπόκειται	Hujus inſcriptionis reponitur
Ἐξσφράγισμα εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ	Tabula ſignata in Smyrnæ
[Ἀρχεῖον.]	Archivis.

Οἰκονόμῳ

Οἰκονόμῳ τ̃ Ἀσίας. De hoc Oeconomo nullibi niſi in hoc Marmore legitur. Marm. 129. vox *Οἰκονόμος* occurrit, ibi vero intelligenda eſt de eo ſolo, qui urbis Smyrnæ *Οἰκονόμος* erat; ſed alius Aſiæ *Οἰκονόμος*, quem ex vocis ſignificatione apparet, eum fuiſſe, qui in publicis ludis, qui à tota Aſia celebrati erant, diſpenſatoris munere fungebatur.

LXXX.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΕΡΜΟΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ
ΠΥΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΜΟΜΗΤΡΙΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΣΧΟΥ
ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΑΛΥΜΕΙΟΥ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ΡΝ
ΧΡΥΣΩΝ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΗΣ
ΑΠΟΔΑΜΕΥΣ Ρ
ΣΩΤΑΛΟΣ ΣΩΤΑΛΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ Ρ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ρ
ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ο ΦΥΣΕΙ ΗΡΟΓΕΙΤΟΝΟΣ
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΛΙΜΟΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΤΙΜΟΚΛΕΟΥ Ρ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ Ρ
ΜΗΡΝΟΔΟΤΟΣ ΠΕΙΣΙΔΩΝΙΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ Ρ
.......ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΒΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ Ρ
ΑΣΚΕΝΙΟΣ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΤΡΑΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΡΤΕΜΟΥΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΥΙΩΝ
ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΠΠΟΥ Ρ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΦΑΝΕΙΟΥΣ...Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΥΠΕΡ
ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΜΙΠΠΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΗΣ Ρ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ Ο ΝΕΩΤΟΡΟΣ ΔΙΕ
ΠΙΤΡΟΠΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ Ρ
....ΧΤΟΥ...ΝΗΣ ΝΙΚΑΙΚΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΥΙΩΝ
..................ΚΑΙ ΓΛΑΥΚΙΟΥ
..............ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ..
....

Cetera delentur.

Hoc Marmor ejuſdem formæ eſt cum Marmore 16. eodemque modo in tres columellas dividitur. Quæ in prima earum habentur hic exhibeo, quæ in ceteris ſunt, legi non poſſunt. Hæc nec minore charactere tranſcripſimus, nec Latinitate donavimus: cum enim ſint tantum nomina propria eorum, qui ad publicum aliquod ædificium ſymbola ſua contribuere, nec hac, nec ulteriori explicatione videntur indigere.

LXXXI.

ATTAΛΟΣ ΓΑΙΟΥ Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ
ΓΑΙΟΣ ΕΛΕΜΠΟΡΟΣ ΑΓΟΡΑΣΑΣ ΤΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΘΑΡΑΝ ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΜΗΔΕΝΟΣ Ε
ΧΟΝΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ
ΜΟΥ ΠΩΛΗΣΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΔΗΛΟΥΜΕΝΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ
ΔΙΑ ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ ΚΑΙ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ.

Ἄτταλος Γαΐου ὁ καλούμενος
Γαῖος Ἐλέμπορος ἀγοράσας τὴν
Καμάραν καθαρὰν ἐπεσκεύασεν
ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις, μηδενὸς ἔ-
χοντος ἐξουσίαν Κληρονόμων
μου πωλῆσαι τὴν προδηλουμένην
Καμάραν
Διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ Πρυτανέως, καὶ
βουλευτοῦ.

Attalus Caii filius, qui vocatur
Caius Elemporus emens
hanc Camaram purā inſtauravit
ſibi & ſuis, nullo poteſ-
tatem habente ex hæredibus
meis vendere ſupradictam
Camaram,
Quia eſt Prytanis, &
Senatoris.

LXXXII.

P. BESIO. P. F. QVIR. BETVINIANO
C. MARIO. MEMMIO. SABINO.
PRAEF. COH. I. RHAETORVM. TRIB. LEG. X. G. P. F.
PRAEF. ALAE. DARDANORVM. PROCVRATORI
IMP. CAESARIS. NERVAE. TRAIANI. AVG. GERM. DACICI.
MONETAE. PROC. PROVINC. BAETICAE. PROC. XX. HER. FD. PROC. PRO
FIG. PROVINC. MAVRETANIAE. TINGITANIAE. DONIS. DONATO. AB
IMP. TRAIANO. AVG. BELLO. DACICO. CORONA. MVRALI. VALLARI. HASTIS.
EXACTI. EXERCITVS. [PVR. VEXILLO. ARGENT.

P. BESIO. P. F. QVIR. BETVINIANO. i. e. Publio Beſio, Publii filio Quirino, Betuiniano. Inter nomen enim & cognomen Patris nomen interponere apud Romanos in more erat. Betuinianus eſt nomen appellativum à loco ſeu urbe, è qua P. Beſius fuerat, deſumtum.

PRAEF. COH. I. RHAETORVM. i. e. Præfecto Cohortis primæ Rhætorum. [a] Cohors militum manus erat in exercitibus Romanis, eaque duplicis generis, Legionaria ſcilicet, & quæ nullâ Legione incluſa erat. Cohors Legionaria decima erat Legionis pars. Exercitus enim Romani ex civibus Romanis, & auxiliaribus conſtabant. Auxiliares immediate in Cohortes, Romani vero primo in Legiones, & deinde in Cohortes, dividebantur: atque ideo has Cohortes Legionarias voco, quales in ſingulis Legionibus decem erant, ſed inæqualiter diviſæ; Prima enim ceteris multo major erat; Numerus autem militum, tum qui in hac, tum qui in ceteris continebatur, incertus erat. [b] Legio enim cujus decimæ partes Cohortes fuere in initio minor erat,

[a] Modeſtus de vocabulis rei militaris Romanorum. Vegetius de Re Militari Romanorum. lib. 2. [b] Dionyſ. Hal. lib. 2. Plut. in vita Romuli.

&

& tantum ex 3000 peditibus, & 300 equitibus conſtabat, poſtea ad [c] 4000, & deinde [d] ad 6000 augebatur. Numerus autem militum nunquam in ea certus erat, ſed nunc major nunc minor, prout ducibus placuiſſet, ſecundumque illius incrementum & decrementum, Cohortes ſimul auctæ diminutæque fuere. [e] Modeſti Temporibus, qui Tacito, & Vegetii, qui Valentiniano Imperantibus de re militari Romanorum ſcripſere, legio ex 6190 peditibus, & 730 equitibus conſtabat; in prima igitur Cohorte tunc 1105 pedites, & 136 equites; & 555 pedites, & 66 equites in ſingulis aliis fuere, exceptis quartâ & ſeptimâ, quæ 600 pedites continebant: & hæc proportio, cum Legiones minores eſſent, in diviſione earum videtur ſemper fuiſſe obſervata. [f] Cohortes autem ſic dicebantur, quod Cohortibus, quæ in villis erant, ſimiles fuere; eæ autem loca erant, ubi Gallinæ ſervabantur, vox enim in exercitibus Romanis primario, non ipſos milites, qui decimam Legionis partem conſtituebant, ſed Tabernacula eorum, ut ſejunctim à ceteris ſibi invicim copulata erant, ſignificabat; cum vero ea ſic in Caſtris diſpoſita é pluribus Contuberniis ſimul conjunctis, eodem modo quo Cohors in villis ex pluribus tectis ſibi copulatis conſtaret, inde Cohortis nomen in exercitibus Romanis habuit originem; primoque Tabernacula, in quibus una militum manus ſejunctim à ceteris, ſimul, dum in caſtris erant, degebant, & deinde ipſos milites ſignificabat. [g] In ſingulis autem contuberniis decem milites fuere, qui cum in prælio ſemper [h] conjunctis manibus pariter dimicarent, manipulus dicebantur, qui decima Centuriæ pars erat; ſingulæ enim Cohortes in tot Centurias, quot militum centurias continebant, & Centuriæ in tot Manipulos, quot decurias, dividebantur. [i] Manipuli à Decurionibus, Centuriæ à Centurionibus, [l] Cohortes, prout Duci exercitus aut principi placuiſſet, aut à Tribunis, quales [m] ſex in ſingulis legionibus erant, aut à præpoſitis regebantur. Prima autem Cohors [n] cum primaria Legionis eſſet, & non tantum ex pluribus, ſed etiam ex fortioribus, & nobilioribus conſtaret, eique ideo Aquila, quæ totius Legionis ſignum erat, & Imperatorum imagines committerentur, eum ſemper pro duce habuit, qui inter Tribunos primus erat, qui ideo dictus erat Tribunus Cohortis, Præfectus vero nunquam. Prima igitur Cohors hæc, cujus præfectus erat C. Marius Memmius, non Legionaria fuit, ſed auxiliarium. Rhæti enim, è quibus conſtabant, non Romani erant, ſed Tranſalpini [o] Germaniæ incolæ, qui nunc **The Grisons** vocantur: inter auxiliares igitur numerandi. Illi autem nunquam in Legiones, ut Romani, ſed, [p] acceptis à Conſulibus aut exercitus duce præfectis, ſub iis immediate, ſi equites eſſent, in Alas, ſi pedites, in Cohortes dividebantur; atque ideo [q] Tacitus Alas & Cohortes auxiliarium à legionibus diſtinguit. Dicit enim ille de Tito. "Tres eum in Judæa Legiones, quinta, & decima, & quintadecima, ve-"tus Veſpaſiani miles, excepere. Tradidit & Syria duodecimam, & adductos "Alexandriâ duo & viceſimanos Tertianoſque. Comitabantur viginti ſociæ "Cohortes, & octo equitum Alæ. Cohortes igitur peditum, & Alæ equitum auxiliarium extra legiones erant, quot vero milites in ſociâ Cohorte peditum, aut alâ equitum continebantur incertum erat, ad numerum enim præfectorum, quos conſul aut exercitus imperator dabat, Copiæ auxiliares dividebantur in Alas & Cohortes. Si plures unius gentis Cohortes eſſent, eodem modo, quo Cohortes legionariæ primæ, ſecundæ, aut tertiæ Legionis, ſic illæ primæ, ſecundæ, aut tertiæ illius gentis ſecundum ordinem, quem in acie tenebant, dicebantur; & ſic deinceps; atque ideo in notitia Imperii eſt

[c] Dionyſ. Hal. l. 6. ibi enim dicit, δέκα τάγματα ἐξ ἀνδρῶν τετρακισχιλίων ἕκαστον. i. e. decem Legiones, è quatuor mille viris ſingulas. Liv. lib. 6. Bello Volſco, quatuor Legiones quaternum millium ſcribi dicit, & bello Punico ſecundo Sempronio datæ Legiones duæ, eæ quaterna millia pedites erant, & trecenti equites, Liv. lib. 21. [d] Polyb. lib. 6. Liv. lib. 30. [e] Ib. ubi ſupra. [f] Varro lib. 4. de lingua Latina. [g] Dionyſ. Hal. lib. 2. [h] Varro lib. 4. de lin. Lat. Vegetius lib. 2. cap. 13. Plutarchus autem aliam vocis tradit Etymologiam, quem vide in vita Romuli. [i] Dionyſ. Hal. lib. 2. [l] Vegetius lib. 2. [m] Polyb. lib. 6. [n] Modeſtus, & Vegetius lib. 2. [o] Strabo lib. 4. Plinius lib. 3. c. 20. &c. [p] Polyb. lib. 6. [q] Hiſt. lib. 5. c. 1.

Co-

Cohors tertia Galatarum, Cohors ſecunda Aſturum, Cohors quarta Numidarum, Chamavorum undecima, & aliæ hujus generis multæ; eodemque modo Cohors cujus præfectus erat C. Marius Memmius Sabinus, prima Rhætorum dicitur, quia ea inter Auxiliares Rhætos primum in acie locum tenebat.

TRIB. LEG. X. G. P. F. i. e. Tribunæ Legionis Decimæ, Geminæ, Piæ, Fidelis. Tribuni autem Legionis erant, qui illius duces fuere. Quum enim exercitus ſcribendus eſſet, primo deſignati erant Legionum Tribuni, qui militum delectum faciebant, iiſdemque in exercitu imperabant. In initio tres tantum in ſingulis Legionibus fuere. Cum enim Romulus primam Legionem ſcripſiſſet, [r] 1000 pedites, & 100 equites deligebat ex ſingulis tribubus, quæ tunc tantum tres erant, pro earumque numero Tres Legionis duces conſtituit, quorum ſinguli tribui ſuæ imperarent, indeque [s] Tribunorum & nomen & ternarius eorum numerus habuit originem. Poſtea autem cum Legiones ad numerum 4000 militum, quatuor, & cum ad numerum 6000 augerentur, ſex Tribuni, qui eorum ſingulis imperarent, conſtituti fuere: & tot [t] Polybius, qui hiſtoriam ſuam circa tempus tertii belli Punici ſcripſerat, ſuo tempore fuiſſe tradit: nec deinde unquam aucti fuere, ſed ſex ſemper in ſingulis Legionibus erant, quorum in Decima Legione, Imperante Trajano, C. Marius Memmius unus fuiſſe hic in Marmore memoratur. Plura de his Tribunis legas apud [u] Polybium, Modeſtum, & [z] Vegetium, & Commentatores Polybii & Vegetii [a] Lipſium, & [b] Steweccium.

Legio Decima dicebatur ſecundum ordinem delectus, quia hæc ſcilicet decimo loco delecta erat: ſed cum pro variis imperii partibus diverſi delectus habebantur, inde evenit, ut ſicut [c] tres tertiæ, & duæ ſextæ, ſic [d] duæ etiam decimæ Legiones in exercitibus Romanis eſſent, quarum una Fretenſis, altera Gemina vocabatur; eaque eſt, cujus in Marmore eſt mentio. Gemina vero dicebatur, [e] quod ex duabus aliis, quæ clade forſan, aut aliquo alio caſu diminutæ erant, ſimul mixtis conflata fuerat, ob quam eandem rationem [f] ſeptima, decima tertia, & decima quarta Geminæ etiam appellatæ fuere. Legiones enim urbanæ quæ prius 25 numerabantur, poſtea in 22, & deinde, Dionis Caſſii ſcilicet Temporibus, in [g] 19 contractæ fuere, quæque earum ex duabus ſimul mixtis compoſitæ erant, Geminæ dicebantur.

Præf. Alæ Dardanorum. Ut Auxiliarium pedites in Cohortes, ſic equites in Alas immediate dividebantur, atque ideo equites auxiliares apud Livium Alarii dicuntur, per illudque nomen à Legionariis ſeu Romanis diſtinguuntur. Sic lib. 35. dicit, *C. Livium Salinatorem, qui præerat Alariis equitibus, quam citatiſſimos equos emittere jubet, & Legionarios equites in ſubſidiis eſſe.* Et rurſus lib. 40. *Alarii equites, poſtquam tam memorabile facinus Romanorum equitum viderunt, & ipſi virtute eorum accenſi.* Alæ autem in Exercitibus Romanis primario & propriè erant equitatus ex utroque peditum latere in acie collocatus, quæ ideo ſic dicebantur, [h] quod ad ſimilitudinem alarum peditum aciem, quæ in medio erat, ex utraque parte protegebant; ob quam rationem etiam Cornua exercitus vocabantur. Cum igitur antiquitus diu Romani exercitus [i] ex duabus tantum Legionibus cônſtarent, equitatu ſic ad utrumque latus diſpoſito, Equites unius Legionis unam alam conſtituebant; indeque obtinuit tandem, cum Romani exercitus auctiores eſſent, ut vox non tantum Cornua aciei, ſed talem equitum manum, qualis ad unam Legionem pertinebat, ſignificaret, & partes, in quas Equeſtres auxiliarium copiæ immediate dividebantur, cum ſingulæ earum plerumque unius Legionis equitatui reſponderent, alæ dicerentur. Tot

[r] Dionyſ. Hal. lib. 2. [s] Varro de Ling. Lat. lib. 4. [t] Polyb. lib. 6. [v] Lib. 6. [x] Lib. 2. [a] De Re militari Romanorum lib. 2. [b] In notis ad ſecundum librum Vegetii. [c] Vide Dionem Caſſium, lib. 55. [d] Antiqua columna in qua Legionum nomina ſcribebantur: ea tranſcripta habes apud Roſinum de Antiquitatibus Romanis lib. 10. c. 4. & Pancirolum in Commentario ad notitiam Imperii Orientalis, cap. 35. [e] Cæſ. Com. lib. 3. bel. civil. [f] Dion. Caſ. lib. 55. [g] Dion. Caſ. ib. [h] Vegetius lib. 2 cap. 1. & Cincinus apud A. Gellium. [i] Polyb. lib 6.

autem

autem in alâ ſociâ, quot in unâ Legione Romanâ equites fuiſſe ex Livio patet, dicit enim ille, [l] *Ala Campanorum quingenti equites*, & [m] rurſus *Ala Numidarum quingenti equites:* & tot unius Legionis fuiſſe, cum ea tunc temporis ad numerum 4000, aut 5000 militum augeretur, proportio, quam equites in Legionibus Romanis ad pedites ſemper habuere, requirit. Hæ autem equitum auxiliarium Alæ, [o] cum vexillis uterentur, vexillationes etiam appellatæ fuere; vexillatio igitur & Ala apud Notitiam Imperii idem ſignificat. Si harum plures ejuſdem gentis eſſent, eodem modo quo Cohortes, primæ, ſecundæ, aut tertiæ illius gentis ſecundum ordinem, quem in acie habuere, dicebantur: atq; inde eſt, quod in Notitiâ imperii habetur Ala ſecunda Armeniorum; Ala tertia Arabum, Ala octava Vandalorum; ſi vero una tantum alicujus gentis Ala in exercitu eſſet, Ala iſtius Gentis ſimpliciter dicebatur, cujus generis erant Ala Arcadiana in Notitia Imperii, ab Arcadia Ægypti urbe ſic dicta, & Ala Dardanorum, cujus præfectus Marius Memmius hic in Marmore fuiſſe dicitur, [p] Dardani autem gens Illyrica erat à Trojanis orta è parte auſtrali Macedonibus, è parte occidentali Dalmatis contermina.

PROCVRATORI IMP. CAESARIS, &c. i. e. *Procuratori Imperatoris Cæſaris Nervæ Trajani, Auguſti, Germanici, Dacici, Monetæ Procuratori, Provinciæ Bæticæ Procuratori, Viceſimæ hæreditatum Procuratori. Procuratori Fiſci Provinciæ Mauritaniæ Tingitanæ.* HER. FD. enim pro HERED. & FIG. pro FIS. Quadratarii errore ſcripta fuiſſe manifeſtum eſt.

Omnia hæc Procuratoria munera ſub Imperatore Trajano geſſit Memmius noſter. Procurator autem is erat apud Romanos, qui alterius negotia ſuſcipiebat, pro eoq; curabat, indeq; Procuratoris nomen, quod juriſconſultis eâ ſignificatione ſatis notum eſt. Procuratores vero aut publici aut privati fuere. Privati erant, qui alicujus privati negotiæ eo delegante procurabant; Publici vero, qui publicos imperii reditus colligebant, aliaque iis ab Imperatoribus demandata per provincias exequebantur: ideoque hi Procuratores Cæſaris & Procuratores Auguſtales vocabantur, qualis ſub Trajano Memmius fuiſſe hic memoratur. Hi Procuratores ab Auguſto primo conſtituti ſunt, poſtquam devicto Antonio Senatus decreto Principatum acceperat, hic enim cum ordinatis imperii Provinciis alias Senatui populoq; reliquiſſet, alias ſibi accepiſſet, regendas. [q] Τοὺς ἐπιτρόπους (οὕτω γὰρ τοὺς τάς τε κοινὰς προσόδους ἐκλέγοντας, καὶ προστεταγμένα σφίσιν ἀναλίσκοντας ὀνομάζομεν) εἰς ὁμοίως τὰ ἔθνη τά τε ἑαυτοῦ δὴ, καὶ τὰ τοῦ δήμου, τοὺς μὲν ἐκ τῶν ἱππέων, τοὺς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀπελευθέρων πέμπει, πλὴν καθόσον τοὺς φόρους οἱ ἀνθύπατοι παρ᾽ ὧν ἄρχουσιν ἐσπράττουσιν. i. e. Procura- »tores (ſic enim vocamus eos, qui publicos reditus colligunt, & impenſas ſibi »mandatas faciunt) quorum alios ex equitibus, alios è libertis elegerat, in o- »mnes pariter, & ſuas, & populi Provincias emittit, niſi ubi Proconſules ab »iis, quibus imperant, tributa exigunt. Procuratorum igitur officium erat, in Provinciis, in quas mittebantur, Fiſco, ſeu Ærario publico præeſſe, idemque per illas præſtare, quod Quæſtores, ſeu Præfecti Ærarii Romæ. Publici enim reditus eorum curæ committebantur, ex iiſque quaſcunque Provinciæ res requirebant, aut Imperatores mandabant, ipſi omnes faciebant impenſas; quæque deinde ſupererat, pecuniam in Romanum Ærarium deferebant; ut ideo officia ſua melius præſtarent, [r] Judices etiam erant in cauſis Fiſcalibus, ſed ſine omni juriſdictione. Cum igitur Lucius Capito [s] Procurator Aſiæ conſtitutus vim Prætoris uſurpaverit, & manibus militum ad ſpoliandos Provinciales uſus fuiſſet, in exilium à Tiberio mittebatur, [t] οὐ γὰρ ἐξῆν τότε τοῖς τὰ αὐτοκρατορικὰ χρήματα διοικοῦσιν πλέον οὐδὲν ποιεῖν, τὰς νενομισμένας προσόδους ἐκλέγειν, καὶ περὶ τῶν διαφορῶν ἔν τε τῇ ἀγορᾷ, καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἐξ ἴσου ἰδιώταις δικάζεσθαι. i. e. » non enim tunc licitum erat Imperato-

[l] Lib. 10. [m] Ibid. [o] Vegetius lib. 2. cap. 1. [p] Strabo lib. 7. pag. 313. Plin. lib. 4. cap. 1. Solinus cap. 8. [q] Dio Caſſius lib. 53. [r] L. 2. C. Si adverſ. Fiſc. l. cum hi ſect. tranſactionis. D. de tranſact. l. Si hæredum, Eod. Ulp. l. nequicquam, ſect. D. de offic. Procon. [s] Dio lib. 57. Tacitus annal. [t] Dio lib. 57.

"rium

» rium pecuniam Procurantibus aliquid,amplius facere, quam ſtatutos reditus » colligere, & de litibus in foro, & ſecundum leges ex æquo privatis dicere. [u] Pœnas igitur non infligebant, ſed ſi aliquis eorum ſententiis non ſubmitteret, aut debita Fiſcalia non ſolveret, aut crimen aliquod in iis, quorum interrogatio ad illos pertinebat, commiſiſſe deprehenderetur, [x] in eo puniendo Prætoris aut Provinciæ Præfecti, non ſuâ utebantur autoritate; niſi ſimul & Procuratores & Præſides fuiſſent, in Provincias enim Præſidiales frequenter mittebantur, qui utrumque magiſtratum habuere, ut ab Ulpiano diſcimus, *l. 8. de Officio Proconſulis.* Atque ideo Tacitus dicit, *Hiſt. l. 1. Duæ Mauritaniæ, Rhætia, Noricum, Thracia, & quædam aliæ à Procuratoribus cohibentur.* i. e. Procuratores habuere Præſidum autoritate indutos, aliter ab iis cohiberi non poterant. Et in antiquis inſcriptionibus multos invenimus,qui ſimul Præſides & Procuratores fuere, & tales in Judæa Pilatus, aliique, qui eam Provinciam uſque ad Hieroſolymæ deſtructionem adminiſtrarunt, fuere; aliter jus gladii, quod illi tam crudeliter ſæpe exercuerunt, non poterant habuiſſe. Illorum enim, qui tantum Procuratores erant, legitima autoritas tota ea eſt, quam ſupra deſcripſimus, intraque eos terminos in ſingulis Provinciis ad earum Præfectis diu continebantur; iis enim uſque ad Claudii tempora ſuberant, ſed poſtquam ille [y] à Senatu exegiſſet, ut rata eſſent, quæ Procuratores in judicando ſtatuiſſent, ac ſi ſtatuiſſet ipſe, ab iis deinde nulla erat niſi [z] ad ipſum Cæſarem provocatio; ab eo igitur tempore ab omni alio imperio liberati latius evagari cœperant, omnimodamque in Provinciales autoritatem, ſummamque eorum facultates rapiendi libertatem arrogare; quoſcunque enim vellent, ſub prætextu debiti Fiſcalis pecuniâ, prædiis, ceteriſque bonis privabant; atque ideo Procurationes ſub Galba, qui poſt Neronem Claudio ſucceſſerat, ampliſſimas vocat [a] Suetonius, breviſſimumque deinde iter, [b] inquit Tacitus, credebatur acquirendæ pecuniæ per procurationes negotia Principum adminiſtrare. Merito igitur, [c] *querebantur Britanni in formam Provinciæ redacti, ſingulos ſibi olim reges fuiſſe, nunc binos imponi, è quibus Legatus in ſanguinem, Procurator in bona ſæviret. Quid enim,* inquit [d] idem Tacitus, *non auderent illi, qui interiorem poteſtatem adepti ſunt, & quorum acta geſtaque ſic comprobantur, quaſi à Principe geſta eſſent.* Atque hinc factum, quod in imperio Romano rapaciſſimum hominum genus, ſummumque ideo Provincialium gravamen diu Procuratores fuere, donec à melioribus principibus, Nerva ſcilicet & Trajano, reprimerentur: à quorum ultimo ſic intra officii limites coercebantur, ut eo imperante, inquit [e] Plinius, cives non alios judices mallent. Major igitur noſtri Memmii gloria, quod ſub tali Principe hoc officium geſſit, qui nullos habuit Procuratores, niſi qui fuerant juſtiſſimi. Trajani exemplum [f] Adrianus, [g] Antoninus Pius, aliique item imperatores ſecuti ſunt, donec tandem eorum legibus Procuratorum autoritati limites ponebantur, extra quos in Provincialium damnum non poterant evagari. Poſtquam Conſtantinus Imperii ſtatum de novo ordinaſſet, [h] diſpoſitioni præfecti ſacri Ærarii, qui tunc Comes ſacrarum Largitionum dicebatur, ſubjecti fuere. Qui igitur prius Procuratores Cæſaris, Comitis Sacrarum Largitionum deputati facti Procuratores ſummæ rei, ſeu Procuratores ſummarum (i. e. pecuniæ, quæ Tributi nomine in eorum Provinciis ſolvebatur, ſumma enim pro pecuniæ ſummâ accipitur) deinde vocabantur, eoque nomine ab aliis Procuratoribus apud autores diſtinguuntur; tandem enim multi Procuratores, præſertim poſt Conſtantini regnum, præter eos Fiſci Curatores, de quibus egimus, in omnes Imperii Provincias emittebantur, [i] quorum alii Baphiorum, alii Linificiorum, alii Gynæceorum, alii metallorum, alii viceſimæ hæreditatum,

[u] Lib. 4. C. ad legem Fab. de Plag. l. 2. C. de Pœn. [x] Lib. 3. De de Offic. Procurat. Cæſ. [y] Suitonius in Claudio c. 12, Tacitus lib. 12. Annal. [z] *Lib.* 2. C. ubi Cauſ. Fiſc. [a] In Galba. [b] Annal. l. 16. [c] In vit. Agricolæ. [d] Tacitus lib. 1. Hiſt. [e] In Panæg. [f] Spartianus in Adriano. [g] Capitolinus in Antonino Pio. [h] Vide Notitiam Imperii. [i] Vide Notitiam Imperii, & Codicem Theodoſianum.

alii rerum privatarum Procuratores dicebantur. [l] Duplex enim ærarium Imperatores habuere, Publicum, & Privatum, quorum hoc privati Principis Patrimonii, illud publicos imperii reditus continebat: ex priori Imperatoriæ domus, ex poſteriori publicæ totius Imperii impenſæ ſolvebantur. Qui huic præerat Præfectus ærarii majoris, & tandem [m] Comes Sacrarum Largitionum, qui alteri præfectus ærarii privati, ſeu minoris, & tandem [n] Comes rerum privatarum domus divinæ dicebantur. Hi in urbe Imperatoria ſemper manebant; atque ideo in Provinciis deputatos habuere, qui redituum, qui ad utrumque ærarium pertinebant, curatores fuere; ei autem vel in totâ Diœceſi, vel in una tantum Provincia illius hoc munus gerebant. Qui per totam Diœceſim Fiſci curatores erant, honoratiori titulo Comites Sacrarum Largitionum per illam Diœceſim, qui per unam Provinciam tantum, Procuratores vocabantur; quorum Procuratores ſummarum, Baphiorum, Gynæceorum, Linificiorum, Metallorum, viceſimæ hæreditarum, & monetarum, Comiti Sacrarum Largitionum, Procuratores rerum Privatarum Comiti rerum Privatarum Domus Divinæ ſuberant. [n] Procuratores Baphiorum Baphiis, i. e. Officinis, in quibus purpuræ tingebantur, Procuratores Gynæceorum Textrinis, Procuratores metallorum tributo è metallis, Procuratores viceſimæ hæreditatum tributo ex hæreditatibus defunctorum Principi debitis, Procuratores Monetarum monetæ cudendæ, Procuratores Linificiorum curæ lini ad Principis uſum comparandi præerant. Sed hæc de ſtatu Imperii poſt Conſtantini tempora intelligenda ſunt. Primo tantum publici Fiſci & privati Imperatoris patrimonii Procuratores erant, quorum hi è libertis Cæſarum, illi ex equitibus Romanis eligebantur. Priores in omnes Provincias ſive erant Imperatoris, ſive Populi, ſi modo in iis Imperator aliquod privatum patrimonium habuiſſet, poſteriores vero in ſolas Imperatoris Provincias mittebantur, in iis enim ſolis Fiſcus penes Imperatorem, in ceteris vero penes populum fuerat, qui earum dominium & regimen habuit. Et ſic intelligenda ſunt Dionis verba ſupra citata, ubi de Auguſto dicit, [o] τοὺς ἐπιτρόπους εἰς πάντα ὁμοίως τὰ ἔθνη τά τε ἑαυτοῦ δὴ, καὶ τὰ τοῦ δήμου, τοὺς μὲν ἐκ τῶν ἱππέων, τοὺς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀπελευθέρων πέμπει. i. e. Procuratores publicorum redituum ex equitibus Romanis eligebat, & in ſolas ſuas, Procuratores vero rerum Privatarum è libertis, & in omnes Provincias tam ſuas quam Populi, ſi in illis res privatas habuiſſet curandas, emittebat. Poſteriores hi obſcuri erant, nec ullam juriſdictionem, aut autoritatem habuere. De prioribus igitur intelligenda ſunt, quæcunque apud Suetonium, Tacitum, aut Dionem de Procuratoribus occurrunt. Equites Romani ii fere ſemper erant, Procuratorum enim munus equeſtrem nobilitatem vocat [p] Tacitus, & tandem non niſi ex iis, qui apud Imperatores magno in honore erant, eligebantur, [q] iiſque ſæpe Senatorii honores, & inſignia conſularia decreta fuere, atque ideo non tantum rapaciſſimi ii, de quibus ſupra egimus, ſed præſtantiſſimi ſæpe viri, & honoratiſſimi inter Romanos hunc magiſtratum geſſere, quales erant [r] uterque Agricolæ avus, [s] Tacitus Hiſtoricus, [t] Plinius, aliique; quibus Memmium noſtrum idem Procuratorium munus ſub principe optimo geſtum, imperia, quæ in exercitu habuit, & præmia, quæ in bello à fortiſſimo Imperatore acceperat, probant nec nobilitate, nec virtutibus, nec favore apud Principem inferiorem fuiſſe. Hactenus de Procuratoribus in Genere, jam de iis quorum in Marmore eſt mentio paucis agendum eſt.

Monetæ Procuratori. Monetæ Procurator erat, qui Monetæ cudendæ præerat, apud noſtrates vocatur, **The Maſter of the Mint**, quales in impe-

[l] Vide Juriſconſultos, Gutherium ſcilicet lib. 3. de officiis domus Auguſtæ, Pancirolum in Commentario ad Notitiam imperii, Gothofredum in notis ad Cod. Theod. alioſque, & etiam Salmaſium in notis ad Spartiani Severum, & Lampridii Antoninum Diadumenum. [m] Vide Notitiam Imperii & Cod. Theod. [n] Vide Pancirolum in Commentario ad Notitiam Imperii, Gutherium lib. 3. c. ult. alioſque item Juriſconſultos. [o] Lib. 53. [p] In vita Agricolæ. [q] Tacit. l. 12. Annal. Suet. in Claudio. [r] Tacitus in Agricola. [s] Plin. l. 7. Hiſt. cap. 16. [t] Plin. lib. 3. Epiſt. 5

rio occidentali ſex fuiſſe in Notitia Imperii memorantur, quorum primus Romæ, ſecundus Siſciæ in Pannonia, tertius Aquileiæ in Gallia Ciſalpina, quartus Arelatæ ad oſtium Rhodani, quintus Lugduni in Gallia Tranſalpina, ſextus Treviris in Germania monetam cudendam procurabant; tot enim in Occidentali Imperio officinæ monetariæ fuere. Quot vero in Orientali erant Notitia Imperii non tradit: in aliis vero autoribus [u] Conſtantinopoli, [x] Cyzici, [y] Alexandriæ, & [z] Antiochiæ monetam cuſam fuiſſe invenimus. Qui Romæ olim officinis monetariis præerant Triumviri monetales dicebantur. Eorum meminere Cicero Epiſt. famil. l.7. Epiſt.13. & Dio lib.54. & Marmor [a] Gruterianum, in quo Imperante Caracalla cujuſdam eſt mentio, qui III.VIR.MONET.A.A.A.F.F, i. e. Trium vir Monetæ auro, argento, ære flando, feriundo, dicebatur. Triumvirorum igitur monetalium nomen & autoritas uſque ad Caracallæ Imperium duravit. Memmius ideo noſter, qui ſub Trajano vixerat, non Romæ, ſed in aliqua alia Imperii urbe Monetæ Procurator erat; niſi forte, qui Romæ Triumviri, Procuratores etiam promiſcuo nomine appellabantur.

Provinciæ Bæticæ Procuratori. Procuratoris Patrimonii per Bæticam meminit [b] Codex Theodoſianus, & Procuratoris Auguſti Provinciæ Bæticæ Marmor, quod citat Salmaſius in notis ad Pertinacem Capitolini. Per Procuratorem ideo Provinciæ Bæticæ hic etiam Patrimonii ſacri, ſeu Fiſci curator ille, quem ſupra deſcripſimus, videtur intelligendus.

Viceſimæ Hæreditatum Procuratori. Procurator viceſimæ hæreditatum is erat, qui viceſimam partem hæreditatum defunctorum Imperatoribus ex Auguſti lege ſolvendam colligebat. Auguſti legem his verbis apud [c] Dionem habemus, τὴν δὲ εἰκοστὴν τῶν τε κλήρων, καὶ τῶν δωρεῶν, ἃς ἂν οἱ τελευτῶντές τισι (πλὴν τῶν πάνυ συγγενῶν ἢ καὶ πενήτων) καταλείπωσιν, κατεστήσατο, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Καίσαρος ὑπομνήμασι τὸ τέλος τοῦτο γεγραμμένον εὑρών, ab eo igitur tempore viceſima pars hæreditatum, & legatorum, exceptis iis, quæ proxime genere junctis ac pauperrimis morte aliorum relinquebantur, in ærarium inferebatur, quique huic Tributo præerat, Procurator viceſimæ Hæreditatum dicebatur. [d] Grave hoc tributum fuit, atque ideo [e] Nerva ex clementia ſua multos neceſſitate viceſimæ abſolvit, [f] Trajanus & [g] Antoninus eam temperarunt, [h] Gratianus tandem omnino ſuſtulit, ſublatamque tempore ſuo [i] Juſtinianus in Codice teſtatur.

Procuratori Fiſci Provinciæ Mauritaniæ Tingitanæ. Idem igitur Memmius in Mauritania Tingitana, quod prius in Bætica Procuratorium munus geſſit, Publicos ſcilicet reditus Imperii procurabat, ærarioque iſtius Provinciæ præerat, atque ideo hic Fiſci Procurator dicitur, Fiſcus enim & Ærarium [l] λόγῳ non ἔργῳ differebant. [m] Fiſcus autem dicebatur à Fiſcis, Fiſcinis, ſeu Fiſcellis, quæ Spartea ſunt utenſilia ad majoris ſummæ pecunias capiendas, unde quia major eſt ſumma pecuniæ publicæ, quam privatæ, ut pro cenſu privato loculos & arcam dicimus, ſic pro publico Theſauro ærarii dicitur Fiſcus, Fiſcus enim pecunia publica eſt, ex quo confiſcari dici ſolet.

Mauritania Tingitana Provincia [n] Præſidialis fuit, & poſt Conſtantini Tempora inter Hiſpaniarum Provincias numerata. Sic dicta fuit à Metropoli illius Tingi, eoque nomine à duabus aliis Mauritaniis Cæſarienſi ſcilicet & Setifenſi diſtinguitur. Tingis autem ad oſtium Freti Gaditani ſita eſt, & antiquiſſimæ originis urbs fuiſſe dicitur. [p] Eam à Seddedo filio Hadi, quem Regem antiquiſſimum, & totius orbis Monarcham volunt, ut ei regia eſſet, conditam, ab

[u] Vetus urbis Conſtantinopolitanæ deſcriptio, cum Notitia Imperii edita. [x] Sozom. lib.5. cap.14. [y] Ammianus Marcellinus lib.22. [z] Lampridius in Severo. [a] Pag.379. Num.7. [b] Lib.9. Tit.42. l.3. [c] Lib.55. [d] Vide Dionem. lib.56. [e] Plin. Paneg. [f] Plin. ib. [g] Capitolinus in Antonino. [h] Vide Auſonii orationem gratulatoriam Imperatori Gratiano pro Conſulatu dictam & Notas Eliæ Veneti in illam orationem. [i] L. ult. in prin. C. Divi. Adr. tol. [l] Dio Caſſ. lib.53. Gutherius de officiis domus. Aug. lib.3. [n] Vide Notitiam Imperii. [p] Leo African. lib.3.

coque

eoque muris aheneis cinctum, & ædificiis ubique auro tectis ornatam tradunt Africani; unde cognoſci poteſt, quanto in precio hanc urbem habuere, cum de ea tam magnifica fabulentur. [q] Plinius, & [r] Solinus illam Antæi opus dicunt, ab illiuſque uxore Tingi [s] ſecundum Plutarchum nomen habuit; qui etiam narrat, Antæum ideo in eâ urbe magna religione diu cultum, illiuſque ſepulchrum ingentis magnitudinis molem ibi oſtenſum, illudque à Sertorio erutum cadavere 60 cubitos longo repleri inventum fuiſſe; In hac certe Regione Antæum, de quo Poetarum Fabulæ, olim regnaſſe omnes conſentiunt; & Lixum Regiam illius [t] à Tingi non longe diſſitam ponunt Geographi, ibique ſecundum Mythologos Herculis cum eo lucta & Heſperidum horti fuere. Lixum & Tingin [u] Eratoſthenes confundebat, eandemque civitatem putavit, quem errorem etiam ſecutus eſt Silius Italicus, atque ideo habet ille, lib. 3.

Et Tingin rapido mittebat ab æquore Lixus.

Lixus enim condita erat ad oſtium fluvii, [x] qui etiam Lixus dicebatur, & urbi forte nomen dedit; iſte fluvius nunc *Lecuz*, & urbs *Larache* vocantur; Prope Tingin vero nullus fluvius eſt, atque ideo incolæ, ut infra oſtendam, aquas è longinquo per canales ſibi allatas habent. Procopius Cananitas, quos Joſua è Paleſtina expulerat [y] Tingis conditores dicit. Ejus verba hæc ſunt, Ἐπεὶ δὲ ἡμᾶς ὁ τῆς ἱστορίας λόγος ἐνταῦθα ἤγαγεν, ἐπάναγκες εἰπεῖν ἄνωθεν ὅθεν τε τὰ Μαυρουσίων ἔθνη εἰς Λιβύην ἦλθε, καὶ ὅπως ἐνταῦθα ᾠκήσαντο. Ἐπειδὴ Ἑβραῖοι ἐξ Αἰγύπτου ἀνεχώρησαν, καὶ ἄγχι τῶν Παλαιστίνης ὁρίων ἐγένοντο, Μωσῆς μὲν σοφὸς ἀνὴρ, ὃς αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ ἡγήσατο, θνήσκει, διαδέχεται δὲ τὴν ἡγεμονίαν Ἰησοῦς, ὁ τοῦ Ναυῆ παῖς, ὃς ἔς τε τὴν Παλαιστίνην τὸν λεὼν τοῦτον εἰσήγαγε, καὶ ἀρετὴν ἐν τῷ πολέμῳ κρείσσω ἢ κατ᾽ ἀνθρώπου φύσιν ἐπιδειξάμενος τὴν χώραν ἔσχε, καὶ τὰ ἔθνη ἅπαντα καταστρεψάμενος τὰς πόλεις εὐπετῶς παρεστήσατο, ἀνίκητός τε παντάπασιν ἔδοξεν εἶναι, τότε δὲ ἡ ἐπιθαλασσία χώρα ἐκ Σιδῶνος μέχρι τῶν Αἰγύπτου ὁρίων Φοινίκη σύμπασα ὀνομάζεται, Βασιλεὺς δὲ εἷς τὸ παλαιὸν ἐφεστήκει, ὥσπερ ἅπασιν ὡμολόγηται, οἱ Φοινίκων τὰ ἀρχαιότατα ἀνεγράψαντο, ἐνταῦθα ᾤκηντο ἔθνη πολυανθρωπότατα Γεργεσαῖοί τε καὶ Ἰεβουσαῖοι, καὶ ἄλλα ἄττα ὀνόματα ἔχοντα, οἷς δὴ αὐτὰ ἡ τῶν Ἑβραίων ἱστορία καλεῖ· οὗτος ὁ λαὸς ἐπεὶ ἄμαχόν τι χρῆμα τὸν ἐπηλύτην στρατηγὸν εἶδον, ἐξ ἠθῶν τῶν πατρίων ἐξαναστάντες ἐπ᾽ Αἰγύπτου ὁμόρου οὔσης ἐχώρησαν, ἔνθα χῶρον οὐδένα σφίσι ἱκανὸν ἐνοικήσασθαι εὑρόντες (ἐπεὶ ἐν Αἰγύπτῳ πολυανθρωπία ἐκ παλαιοῦ ἦν) ἐς Λιβύην ἐστάλησαν, πόλεις τέ οἰκίσαντες πολλὰς ξύμπασαν Λιβύην μέχρι στηλῶν τῶν Ἡρακλέους ἔσχον, ἐνταῦθά τε καὶ ἐς ἐμὲ τῇ Φοινίκων φωνῇ χρώμενοι ᾤκηνται· ἐδείμαντο δὲ καὶ φρούριον ἐν Νουμιδίᾳ πόλει, οὗ νῦν πόλις Τίγισις (ſeu Τίγγις) ἐστί τε καὶ ὀνομάζεται. Ἔνθα στῆλαι δύο ἐκ λίθων λευκῶν πεποιημέναι ἄγχι κρήνης εἰσὶ τῆς μεγάλης γράμματα Φοινικικὰ ἐκκεκολαμμένα ἔχουσαι, τῇ Φοινίκων γλώσσῃ λέγοντα ὧδε. Ἡμεῖς ἐσμὲν οἱ φυγόντες ἀπὸ προσώπου Ἰησοῦ τοῦ λῃστοῦ υἱοῦ Ναυῆ. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλα ἔθνη ἐν Λιβύῃ πρότερον ᾠκημένα, οἱ διὰ τὸ ἐκ παλαιοῦ ἐνταῦθα ἱδρῦσθαι Αὐτόχθονες εἶναι ἐλέγοντο, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ Ἀνταῖον τὸν αὐτῶν Βασιλέα ὃς ἐν Κλιπέᾳ Ἡρακλεῖ ἐπάλαισε τῆς γῆς υἱὸν ἔφασαν εἶναι. i. e. Secundum interpretationem doctiſſimi [a] Grotii. "Quando ad 'Mauros nos Hiſtoria deducit, congruens erit exponere, unde orta gens in 'Africa ſedes fixerit. Quo tempore egreſſi Ægyptum Hebræi jam prope Pa'leſtinæ fines venerant, mortuus ibi Moſes vir ſapiens dux itineris, ſucceſſor 'imperii factus Jeſus Navæ filius intra Paleſtinam duxit popularium agmen, & 'virtute uſus ſupra humanum modum terram occupavit, gentibuſque excifis, 'urbes ditionis ſuæ fecit, & invicti famam tulit. Maritima ora quæ à Sidone 'ad Ægypti limitem extenditur, nomen habebat Phœniciæ. Rex unus im-

[q] Lib. 5. cap. 1. [r] Lib. 2. cap. 27. [s] In vita Sertorii. [t] Plin. lib. 5. c. 1. Solinus c. 27. [u] Strabo lib. 17. [x] Plin. ib. [y] Lib. Vandalicorum ſecundo. pag. 135. Edit. Hoeſchelii. [a] Hiſtoriæ Vandalorum, lib. 2. p. 88.

 'perabat,

‘ perabat, ut omnes, qui res Phœnicias ſcripſere, conſentiunt. In eo tractu ‘ numeroſæ gentes erant, Gergeſæi, Jebuſæi, quoſque aliis nominibus Hebræ- ‘ orum annales memorant. Hi homines, ut impares ſe advenæ Imperatori ‘ videre, derelicto patriæ ſolo ad finitimam primum venere Ægyptum, ſed ‘ ibi capacem tantæ multitudinis locum non reperientes, erat enim Ægyptus ‘ jam ab antiquo fæcunda populis, in Africam profecti multis conditis urbi- ‘ bus omnem eam Herculis Columnas uſque obtinuerunt, ubi ad meam æta- ‘ tem ſermone Phœnicio utentes habitant, etiam in Numidia Caſtellum po- ‘ ſuere, quo loco urbs eſt nunc dicta Tingis. Hic duæ ſtant è lapide candido ‘ columnæ propter magnum fontem, inſcriptæ Phœnicias literas, quarum ex ‘ ſermone Phœnicio hæc eſt interpretatio. Nos illi ſumus, qui Prædonem ‘ effugimus Jeſum filium Navæ. Ante aliæ colebant Africam gentes, quæ ob ‘ vetuſtatem habitationis terrigenæ nuncupantur. Inde eſt, quod Antæus, ‘ qui Afrorum Rex cum Hercule Clupeæ luctatus eſt, Terræ filius dicitur. Hæc Procopius: Ad ea omnes, qui de diſperſione Gentium agunt, invenies reſpexiſſe. Ut igitur Autoris verba habeas, ea omnia tibi hic exhibemus. Phœnices equidem circa Fretum Gaditanum omnes Africæ & oppoſitas etiam Hiſpaniæ oras ab antiquo tenuiſſe ex hiſtoria certiſſimū eſt. Primum enim hi in mari Mercaturam exercuere, cujus ſtudio ad has regiones ulteriuſq; navigaſſe, in iiſque colonias ab antiquiſſimis temporibus poſuiſſe,[b] Diodorus Siculus,[c] Strabo,[d] Mela, aliique teſtantur: & ad Alfraganum notat [e] Doctiſſimus Golius Mauritaniam ſecundum Arabicos antiquitatum ſcriptores Barbariam ideo appellari, quia ab extraneis, Philiſtæis ſcilicet & Amalechitis, qui è patrio ſolo fugati illuc venere, habitata fuerat; Arabibus enim uti & Syris برّ eſt *extra, foris*, & بربر inde derivatum *extranei, Peregrini*, & inde etiam vocem Βάρβαροι, quâ Græci omnes extraneos vocabant, deductam putat; ſed hujus vocis ex ipſis Græcis, qui de ea optime ſtatuere potuerant, [f] infra aliam damus Etymologiam.

Sed quamcunque Tingis originem habuerat, eam antiquiſſimam fuiſſe, & totius Mauritaniæ Tingitanæ (quæ omnem eam regionem, quæ jam in regna Fezzi, Morocci, & Suzi dividitur) Metropolin certiſſimum eſt. Primo ſub Phœnicibus, deinde ſub Carthaginenſibus, & tandem victis Carthaginienſibus ſub Romanis fuit. Primo ab iis Tributariis Principibus data erat, deinde vero, Mauritaniâ poſt occiſum à Caio [g] Ptolemæum Regem in formam Provinciæ redactâ, Præſidi illius paruit, in eâque ille utpote Provinciæ Metropoli ſedem habuit. Eam Romanorum primus [h] Sertorius vi cepit, deinde Julius Cæſar occupavit, & incolarum partem [i] in novam Coloniam in oppoſitis Bæticæ oris traduxit, quæ inde à Romanis Julia Traducta dicebatur, ab incolis vero Julia Joza; גוזה enim in lingua Phœnicia, quâ tunc utebantur [l] Tingitani, idem eſt quod in Latina Traducta, nam Arabibus جاوز *gawaza*, & Syris ܓܘܙ *guz*, eſt *Trajicere, tranſvehere*, uti obſervavit Doctiſſimus [m] Bochartus. Hanc patriam ſuam fuiſſe dicit [n] Mela Geographus, à quo etiam ſecundum emendationem [o] Salmaſii Tingis altera, ſecundum emendationem vero Doctiſſimi [p] Voſſii Tingis Cetraria vocatur; qui etiam duplicem [q] Plinii errorem de hac urbe bene obſervat; primo quod ille [q] hanc Juliam Traductam cum Tingi Africanâ contra [r] aliorum Geographorum autoritatem confundit, & deinde [q] quod Coloniam ibi à Claudio Cæſare primo locatam dicit. Si enim à Claudio Cæſare ea Colonia ibi primo locata eſſet, quomodo [s] Strabo, [t] qui Imperante Tiberio occubuit, illius mentionem facere, quomodo Mela, qui [u] Claudii temporibus floruit, in ea [x] naſci poterant? Sequimur igitur [y] viri

[b] Lib. 5. [c] Lib. 1. pag. 2. & 48. & lib. 3. p. 150. & pag. 175. [d] Lib. 2. c. 6. [e] Pag. 91. [f] Part. 2. pag. 133. [g] Vide Suetonium in vita Caii, & Dionem Caſſium lib. 58. [h] Plut. in Sertorio. [i] Vide Strabonem lib. 3. pag. 140. & Melam lib. 2. cap. 6. [l] Vide Procopii verba modo citata, & Melum lib. 2. cap. 6. [m] Geog. Sacr. part. 2. lib. 1. cap. 24. [n] Lib. 2. cap. 6. [o] In notis ad Solinum pag. 4. [p] In obſervationibus ad Melæ lib. 2. cap. 6. [q] Vide lib. 5. cap. 1. in initio capitis. [r] Vide Strabonem lib. 3. pag. 140. & Melam lib. 2. cap 6 [s] Lib. 3. pag. 140. [t] Vid Caſauboni præfationem ad notas ſuas in Strabonem. [u] Vide quæ habet Ælias Venetus de Mela. [x] Vide Melæ lib. 2. cap. 6. circa finem. [y] Voſ. in notis ad Melæ, lib. 2. c 6.

clariſſimi

clariſſimi ſententiam, Julium Cæſarem hujus Coloniæ, ut nomen ſatis manifeſte indicat, & non Claudium autorem fuiſſe, primoque veriſimilius eſſe in Plinii codicibus *à C. I. Cæſare* (pro Caio Julio Cæſare) *Juliam Traductam primo appellatam*, deinde Scribarum errore *à Cl. Cæſare*, & tandem *à Claudio Cæſare* ſcribi, & his gradibus in approbatum autorem fædiſſimam mendam irrepſiſſe.

Poſt Romanos Tingis dominos habuit [z] Gothos, poſt Gothos Saracenos, [a] qui Imperante Moawiâ filio Abu Sophiani Califarum ſeptimo, Ducibus Moawia filio Amiri, & Baſherò filio Artahi, anno Chriſti *669*. Hegiræ 49. totam Africam & Mauritaniam occuparunt. Primo ſub his, Califorum Præfectis,[b] deinde Ommiadis Hiſpaniæ Regibus, & tum Xeriffis Feſſenſibus paruit; [c] donec ab Alphonſo Portugalliæ Rege, ejus nominis quinto in tertia illius in Africam expeditione, A. D. 1463. ſuſceptâ capta fuiſſet. Ab eo tempore penes Luſitanos fuit, qui eam fruſtra ſæpe oppugnantibus Feſſenſium Regibus uſque ad annum *1662* tenuere; eo vero anno Luſitani bello Hiſpanico oppreſſi, urbique igitur diutius tuendæ impares facti, illam in manus Caroli ſecundi Potentiſſimi optimique Regis noſtri, qui tunc Donnam Catharinam Johannis Portugalliæ Regis filiam in Reginam acceperat, pro parte dotis tradidere.

In quali ſtatu ſub Saracenis hæc urbs fuerat, è Saracenicis diſcendum eſt autoribus, è quibus Abul Feda Rex Hamæ in præſtantiſſimâ Geographiâ ſuâ Climate quarto hæc habet "Tangia urbs antiquiſſima; incolæ ejus novam ſibi 'urbem à veteri circa ſpatium milliarii diſſitam condidere ſupra montem, ut ibi 'ſe melius munirent. Aqua Tangiæ canalibus è longinquo adducitur, fructibus 'abundat, præcipue uvis & piris. Incolæ ejus ſtolidi eſſe, & imbecillis inge'nii obſervantur. A Tangia ad Septam (ſeu Ceutam) octodecem milliaria. Hactenus Abul Feda, de qua etiam urbe hæc Autor [d] Geographiæ Nubienſis, "Tangia urbs antiquiſſima. Regio ejus ab illa denominatur; ſita eſt ſupra 'montem Mari imminentem; domus incolarum in acclivi illius ſunt ad littus 'Marinum. Urbs eſt pulchra, in qua ſunt Fora, & opifices, & artifices, in 'ea etiam eſt naupegium, & velorum & Sarcinarum depoſitorium; ſita eſt in 'Terra protenſa in continentem; incolæ ejus ſunt Barbari, genus deducunt 'à [e] Sanhajah. Hæc à duobus peritiſſimis Geographiæ ſcriptoribus de Tingi noſtrâ traduntur. Quæcunque ceteri Arabes (quorum plures in Bibliotheca Pocockiana conſului) de hac urbe habent, eadem ſunt. His adjungas [f] Leonem Africanum, qui de Mauritania, utpote Mauritanus ipſe, longe optimam deſcriptionem dedit. De Tingi ejus verba hæc ſunt. "Tingis 'urbs ſemper nobilis, beneque exculta fuit, ſtructuriſque ſumptuoſiſſimis 'varii generis admiranda. Ager non admodum felix, nec frugibus ferendis 'valde accommodus, ceterum valles habet, qui fontibus aſſiduis irrigatæ o'mnium generum fructibus fæcundiſſimam reddunt: reperias quoque extra 'urbem vites aliquot, verum in ſolo arenoſo: Incolis frequentiſſima perman'ſit ad ea uſque tempora, quibus à Luſitanis expugnata fuit Arzilla; tum 'enim cives rumore bellico perterriti collectis rebus omnibus Feſſam profuge'runt. Cetera, quæ de hac urbe habet idem Leo Africanus, in ipſo autore, cum liber ſit in omnium fere manibus, poſſis perlegere. Tingis igitur, quam noſtrates tenent, non eſt eadem cum ea Tingi, quæ olim Mauritaniæ Tingi-

[z] Vide Leonem Africanum lib.3. Procopium atque rerum Gothicarum ſcriptores. [a] Elmacinus & Abul Pharagius, & Abul Feda in vita Moawiæ. [b] Vide Elmacinum lib.2. c.3. [c] Leo Af. lib. 3. Duardus Nonus de vera regum Portugalliæ origine aliique rerum Luſitanarum ſcriptores. [d] Non intelligo Epitomen, quæ Arabice Romæ & Latine Pariſiis prodiit, ſed ipſum librum, è quo epitome facta fuit, ejus autor erat Sharif ol Edriſi, de quo videas Clariſſimi Pocockii Nomenclaturam Autorum Arabicorum ſpecimini Hiſtoriæ Arabicæ adjectam. Notandum autem hic eſt omnia hæc quæ citavimus ab Epitomatore omiſſa fuiſſe. [e] Sanhajah eſt nomen Tribus apud Barbaros, eorum enim quinque Tribus Primariæ numerantur. viz. زناتة Zenatæ, غمارة Gomoræ, هوارة Hewaræ, مصمودة Muſmoudæ, & صنهاجة Sanhajæ. Ultima eſt de qua hic agitur, & ab Arabibus originem habuiſſe cenſetur. [f] Lib. 3.

tanæ

tanæ Metropolis fuit, ſed nova urbs à Saracenis Condita: Urbs vetus circa ſpatium milliarii ab ea diſtat, quæ jam Tingis vetus vocatur, illius nunc ſolæ remanent ruinæ, è quibus hoc Marmor erutum in novam Tingin tranſlatum fuit, indeque à viro Honoratiſſimo Domino Hugone Cholmley Baronetto, cujus conſilio & curâ Portus Tingitanus tam mira arte in ipſo Oceano, invitis ventis & fluctibus, condebatur, in Angliam allatum ab eo hic in Academia noſtra, ut Venerabile Antiquitatis Monumentum reponebatur.

Donis donato ab Imp. (i. e. Imperatore) *Trajano Aug.* (i. e. Auguſto) *bello Dacico Coronâ murali, Vallari, Haſtis Pur* (i. e. Puris) *Vexillo Argent* (i. e. Argenteo) *Exacti exercitus.* De Trajano & Bello Dacico ab eo geſto legas Xiphilinum, Zonaram, alioſque. [g] Coronas Murales & Vallares præmia eſſe militibus data, qui in urbium aut caſtrorum hoſtium expugnatione eorum muros aut valla primi transierant, ſatis notum eſt. Haſta pura etiam præmium militare fuit iis, qui inſigniori facinore hoſtem aliquem in prælio haſtâ ſuâ peremiſſet, præcipue data; atque ideo [h] Feſtus habet, *Romani viros fortes ſæpe haſtâ donarunt*, & Marius apud [i] Saluſtium uti & Aſconius, inter uſitata militum præmia haſtas & vexilla recenſent. Utrumque præmium Aurelianus poſt bellum Gothicum, & Probus poſt Sarmaticum ab Imperatore Valeriano [l] accepere; & ſic [m] Claudius Poſiden Spadonem libertum ſuum in triumpho Britannico haſtâ purâ donavit, & de hâc Haſtâ intelligendus eſt [n] Propertius ubi dicit,

> Sed tua ſic domitis Parthæ telluris alumnis,
> Pura Triumphantis haſta ſequetur equos.

Et Virgilius lib. *6.* ubi dicit.

> Ille (vides) juvenis, purâ qui nititur haſtâ.

ad quod carmen notat Servius, haſtam puram præmium militare fuiſſe, & ſic dictam, quod nullo ferro armaretur.

Vexillo Argenteo. Vexilla etiam apud Romanos præmia fuiſſe viris fortibus in bello data, quæ ſupra è Saluſtio & Aſconio, & quæ de Aureliano & Probo è Vopiſco citavimus, ſatis probant. Hoc autem Vexillum erat, vel Purum, vel Cæruleum, vel Aureum, vel Argenteum. Vexillum purum erat, quod totum purpureum, nec aurum nec argentum intextum, nec aliquem alium colorem immiſtum habuit: & talia erant [o] quatuor Vexilla, quæ Probus ab Imperatore Valeriano in bello Sarmatico acceperat. Cæruleum Vexillum colorem cæruleum immiſtum habens maris colorem repræſentabat, præmium igitur erat militibus tantum in bellis navalibus datum; [p] Tali D. Octavianus M. Agrippam in Cilicia poſt navalem victoriam donavit. Vexillum Aureum dicebatur, quod aurum intextum habuit, hujus meminit Polybius apud Suidam, ubi legitur, [q] καὶ Πολύβιος. τοὺς δὲ ἐτίμησε χρυσοῖς ὑφάσμασιν καὶ λόγχαις, i. e. *Polybius dicit, hos vero honoravit Vexillis aureis & haſtis,* Vexillum Argenteum argentum intertextum habuit, & hoc apud milites præcipue in uſu erat, ut indicat Plinius Naturalis hiſtoriæ ſuæ lib. 33. cap. 3. ubi de auro agens hæc habet, *Præcipuam gratiam huic materiæ fuiſſe arbitror, non colore, quæ in argento clarior eſt magiſque diei ſimilis, & ideo militaribus ſignis familiarior, quoniam is longius fulget.* Atque ideo etiam pro præmiis hoc Vexillum frequentius dari videtur. Ejus meminit [r] Marmor antiquum, in quo de C. Julio Corinthiano legitur, *Cui ob virtutem ſuam Sacratiſſimi Imper. Coronam muralem, haſtam puram, & vexillum argent. inſigne dederunt.* Et Tale Vexillum Argenteum erat, quod Marius Memmius ab Imperatore Trajano in fortitudinis præmium hic in Marmore accepiſſe memoratur. Si conſulas Indicem Gruterianum ſextum, plures invenies, tam qui Vexillis, quam qui haſtis puris in virtutis præmium donabantur.

[g] Vide Lipſium, Roſinum, Stewecc'um, alioſque qui de præmiis militaribus ſcripſere. [h] In voce haſta & optionatus. [i] In Iugurth. [l] Vopiſcus in Aureliano, & Probo. [m] Suet. in Claudio. [n] L. 4. [o] Vopiſcus in Probo. [p] Suetonius in Auguſto. [q] In voce [illegible]. [r] Grut. pag. 425. num. 5.

LXXXIII.

LXXXIII.

MARSIDIA AGATH
MARSIDIA STAB
EVTHEMERIS FIL
SI PIETATE ALIQVEM REDIMI FATALE FVISSET SI
MARSIDIA STABILIS PRIMA REDEMPTA FORET
QVAMVIS MATER ERAM NATARVM PROLE DECORA
NAM GEMINAS HABVI CARVS ERATQVE NEPOS
SEPTVAGINTA SVPER MESSES NATALIBVS EGI
SVMMA SENECTVTIS PRAEMIA PASSA CREMOR
QVOD SI NON CINERES AGATHEMORIS IMMATVRA
AVXISSET NOSTROS MATER ET IPSA FORET
TVNC EGO NOBILIOR CVNCTARVM SORTE FVISSEM
QVIPPE. . . . .

Multa delentur.

LXXXIV.

Q. DELL.
Q. L.
PTOLLA.

LXXXV.

P. ALFEN. . . .
PHILOMVSV . . .

LXXXVI.

L. SESTIVS. M. FVLVIVS.
L. L. Ɔ. L.
EPAPHRODITVS. TERT.

LXXXVII.

DELLIA.
Q. L.
CHRESTE.

LXXXVIII.

ΠΡΕΙΜΑΤΗ ΙΔΙΑ ΓΥΝΑΙ
ΚΙ ΛΕΟΝΤΑϹ ΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΕΛϹΟΥ ΠΟΛΕ
ΜΑΙΑΝΟΥ ΔΟΥΛΟϹ
ΚΟϹΜΙΩϹ ΚΑΙ ΑΜΕΝ
ΠΤΩϹ ϹΥΝΖΗϹΑϹΗ
ΑΥΤΩ ΕΤΗ ΔΕΚΑ ΤΟ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΚ ΤΩΝ
ΙΔΙΩΝ ΕΠΟΙΗϹΕ
ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΧΕΙ
ΕΙϹΟΔΟΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΝ.

Πρειμάτῃ ἰδίᾳ γυναι-
κὶ Λεόντας Τιβερίου,
Ἰουλίου Κέλσου Πολε-
μαιανοῦ Δοῦλος,
Κοσμίως καὶ ἀμέν-
πτως συνζησάσῃ
αὐτῷ ἔτη δέκα τὸ
Μνημεῖον τοῦτο ἐκ τῶν
ἰδίων ἐποίησε.
Τοῦτο τὸ μνημεῖον ἔχει
ἔσοδον καὶ ἔξοδον.

Primatæ uxori
Suæ Leontas Tiberii fil.
Julii Celſi Pole-
mæani Servus
decenter & incul
pabiliter conviventi
ſibi annos decem
Hoc Monumentum
ex propriis fecit.
Hoc monumentum habet
ingreſſum & egreſſum.

LXXXIX.

LXXXIX.

CARTORIAE

. . . .

C.CARTORIVS
HORAEVS.
VXORI. OPTIMAE. ET.
MARTIALIS· AVG. LIB. ET
ELPISTVS. CAESARIS.
MATRI PIISSIMAE.

XC.

Caput quod
dicunt Alexandri.

XCI.

XCII.

ΠΟ ΑΙΛΙΟΣ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΗΓΟ
ΡΑΣΕΝ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΗΙ ΓΥΝΑΙΚΙ ΑΙ
ΔΙΑ ΕΠΙΚΤΗΣΕΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΕΚΝΟΙΣ
ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙΝ.

Πο. Ἄιλιος Ἐπίκτητος ἠγόρασεν ἑαυτῷ, καὶ τῇ γυναικὶ ἀϊδίᾳ ἐπικτήσει, καὶ τοῖς τέκνοις καὶ Θρέμμασιν.

Pub. Ælius Epictetus emit ſibi, & uxori in perpetuam poſſeſſionem, & filiis & Alumnis.

XCIII.

. . . .
M.CAESI.M.L.FAVSTI.

XCIV.

LOLLIA. A. . . . . .
M. L. HELENA . .
VIX. ANN. XXV.

XCV.

. . . M.
. . . EVPHEMO
. . . LXXXX.

XCVI.

. . . . .
. . . . .
MES. III. FECIT. FELICIS
SIMA. LIB. BENE ME
RENTI.

XCVII.

Q. NAEVIVS. FILI. LARO
QVI. VIXIT. ANNIS. III.
M. X. D. XXI. Q. NAEVIVS
MOSCHVS. PATER. FIL.

XCVIII.

. . . . . .
L. AETIDI. S. P. F.
ARN. OSSA. HIC
SITA. SVNT.

XCIX

D. M.
VERRIAE. FERVSAE.
GEMINIA. FERVSA.
FILIA. ET. FLA.
VENVSTINVS
MARITVS. B. M.
FECER.

C.

LVCRIO A . . . . .
ET. C. FABIVS. C. ET . . . .
MAG. T. . . . . .
TRICLINIVM. EX . .

CI.

EVTVCHIDI
VIXIT. ANNIS. XXI.
M. VI. DIES. XIII.

CII.

ΦΙΛΕΙΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ Β. ΤΟ ΜΝΗ
ΜΕΙΟΝ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
ΙΔΙΟΙΣ ΠΑΣΙΝ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ

ΟΥΑΛ. ΜΟΙΡΑΓΕΝΟΥΣ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ.

Φίλεινος Ἀθηναίου Β΄. τὸ μνημεῖον ἐποίησεν αὐτῷ, καὶ τοῖς ἰδίοις πᾶσιν, καὶ ἀπελευθέροις

Philenus Athenæi II. hoc Monumentum fecit ſibi, & ſuis omnibus, & libertis.

Ὀυαλ

Ὀυαλ. Μοιραγένες μνημεῖον
ϗ τῶν τέκνων αὐτοῦ.

Valerii Mœragenis Monumentũ,
& filiorum illius.

CIII.

D. M.
BALERIA. THEODOTE. FECIT. AVR
ELIO. ALEXANDRO. AVGVSTOR
VM. LIBERTO. BENE. MERE
NTI. ET. LIBERTIS. LIBERTABV
SQVE. POSTAERISQVE. AEORVM.

CIV.

D. M.
C. L. PAMPHILES
M. VLPIVS. APOLAVSTVS
CONIVGI
INCONPARABILI
ET. C. L. CARPIMVS. LIBERTIS.
LIBERTABVSQVE. POSTERIS.
Q. EORVM.

CV.

D. M.
L. MAMIO.
TROPHIMAE.
PATRI. MAMI
VS. FORTVNA
TIANVS.
FILIVS.

CVI.

DIS. MANIBVS. T. MARCI
VS. CLEMES. FECIT. SIBI. ET.
POSTAERIS. QVAE. SVIS.
ET. MARCIAE. PVRALIDI.
V. A. XXXIII.

CVII.

ΚΟΚΚΕΙΑ
ΧΡΗΣΤΗ
ΕΤΩΝ. ΙΕ. Μ. Β.
ΗΜΕ. ΚΓ.

Κοκκεῖα
Χρηστὴ
ἐτῶν. ιέ. μ. β΄.
ἡμε. κγ.

Cocceia
Chreſte
annorum 15. Menſ. 2.
Dierum 23.

CVIII.

C. PEDANIVS. EVTYCHES.
ET. PEDANIA. IRENE.
FECERVNT. SIBI. ET SVIS.
LIBERTIS. LIBERTABVS.
QVE. POSTERIS. QVE. EORVM.

CIX.

SEX. TITIENIVS. D. L. EROS.
SI.
P. CLODIVS. P. L. TELAMO. SIBI. ET.
P. CLODIO. P. L. CORINTHO. CON
ET. CHIAE. L. [LIBER.
C. IVNIVS. AP. C. L. SENO. SIBI. ET.
EVARISTO. L. ET. CORNELIAE. Ɔ. L. SECVNDAE.
C. FANNIVS. C. L. ALEXANDER. SIBI. ET.
CRENVSAE. L. ET. INACHO. L.

CX.

C. CANINIO. C. L. TERTIO
ET CANINIAE C. L. TERTIAE.
SIBI POSTERISQVE SVIS.

CXI.

C. VETTENO. SOCRATI. ET.
VETTENAE PRIMAE.
M. SATELLIVS FLORVS FECIT
ET SIBI POSTERISQVE SVIS ET
EORVM.

CXII.

CAECILIAE. Q. L. EVPOSIAE.
CAECILIAE. Q. L. MACARIAE.
Q. MINVCIO. Ɔ. L. SALVITTONI.
C. IVLIO. C. L. TYRANNO.
CAECILIA. Ɔ. L. IRENE.
FECIT. SIBI. ET. LIBERTIS. LIBERTABVS.
SVIS. POSTERISQVE. EORVM.

CXIII.

D. M.
P. AELIO. AVG. LIB.
ERASINIO. DVLCISSIMO.
ET. PIENTISSIMO.
AEMILIA. HELENE. CONIVNX.
ET. P. P. AELII. AVG. LIB.
MVSICVS. ET. HELENVS. FILI.
FECERVNT. ET. SIBI. ET. SVIS. LIBERTIS. LIBER
TABVSQVE. POSTERISQVE. EORVM.
ITA. NE. LICEAT. HOC. MONVMENTVM. VENDERE.
VEL. DONARE. QVOD. SI. FACTVM. FVERIT.
VTRISQVE. ARK. PONTIFICVM.
H-S. XXX. M. N. PAENAE. NOMINE.
INFERET. H. M. D. M. A.

CXIV.

PEDIMVS. CONDIT
OR. SACRARI. VENERIS.
CHENDIIS. CVM. PO
RTICVM. ET. COCINA
TORIVM. COST. IIVI
IT. IN TE DONAVI.

CXV.

. . . .
SE. VIVO. SIBI. ET. SVIS. LIBERTIS.
LIBERTABVSQVE. POSTERISQVE.
EORVM.
ITAQVE. SI. POS. OBITVM. NOSTRVM.
VOLVERIT. BENDERE. HAC. DONARE.
VOLVERIT. INFERET. ARCE. PONTEFICVM.
S-S CENTVM MILIA. NVMMVM.
H. M. H. N. S.

CXVI.

. . . . ΥΛΗΝΗΣ ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ ΦΛ. ΠΑ
ΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΠΑΤΕΡΑ Τ. ΦΛ. ΟΝΗΣΙΜΟΥ ΠΑΤΕΡ
ΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΗΣ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Τ. ΦΛ. ΟΝΗΣΙΜΟΝ
ΠΑΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΝ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΘΕΩΝ ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΙΠΠΑΡΧΟΝ ΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΦΥΛΑΚΑ ΠΡΥΤΑΝΙΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΓΟΡΟΝΟΜΟΝ. ΤΑΜΙΑΝ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΑΡΧΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ ΕΚ
ΤΕΛΕΣΑΝΤΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΙΣ ΕΡΓΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣ ΚΑΙ
. . . . ΚΑΙ ΕΑΥΤΗΝ . . . . ΣΤΗΣΑ.

. . . . υλνηνης ἀνέστησεν Φλ. Πα*τερνιανὸν πατέρα* Τ. Φλ. Ονησίμου Πατερ*νιανοῦ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρὸς, καὶ* Τ. Φλ. Ονήσιμον Πατερνιανὸν *στρατηγὸν ἐπὶ τῶν ὅπλων, καὶ* Νεωκόρον *τῶν μεγάλων θεῶν* Νεμεσέων, Ἵππαρχον, Γραμματοφύλακα, Πρύτανιν *πρῶτον*, Αγορανόμον, Ταμίαν

τῆς

τῆς πόλεως, ϗ τὰς λοιπὰς ἀρχὰς φιλοτείμως ἐκ-
τελέσαντα, ἀλλὰ ϗ εἰς εἰς ἔργον κατασκευὰς, ϗ
. . . . καὶ ἑαυτὴν . . . . στησα . . . . . .

. . . . erexit Fl. Pa-
terniano patri T. Fl. Oneſimi Pater-
niani viri ſui, & T. Fl. Oneſimo
Paterniano Præfecto armorum, & ædituo
magnarum Dearum Nemeſium, magiſtro equitum, cuſto-
di Rotularum, Prutani Primo, Agoronomo, Quæſtori
Civitatis, & alios magiſtratus honoris ſtudio
executo, ...

Vox Νεωκόρος à ναὸς *Templum*, quod Attice νεὼς, & κορέω *verro* derivata, primario & proprie ſignificabat ſacrificulum illum, qui Templum verrebat, aliaque circa illud inferiora miniſteria peragebat: eum nos Anglice vocamus **a Sexton**: Deinde vero primi inter Sacerdotes, ut exprimerent, quam humilem & dimiſſum erga deos habuerint animum; & tandem ipſæ etiam civitates, in quibus Dei colebantur, ob eandem rationem, infimum hunc titulum magnâ quâdam ſuperbiâ affectarunt. Quomodo civitates Νεωκόροι vocabantur, ſupra dixit Seldenus; vox hic Sacerdotem ſignificat. Hic igitur Paternianus Magnarum Dearum Nemeſium Sacerdos Smyrnæ fuiſſe dicitur; è Smyrna enim Marmor huc allatum fuit, ibique maxime hæ Deæ colebantur; urbis quippe fundatrices, ejuſdemque numina tutelaria credebantur. De Nemeſibus Deabus legas Lilium Gyraldum, Natalem Comitem, ceteroſque veteris Græcorum Theologiæ ſcriptores. De origine cultus harum Dearum apud Smyrnæos (quod ad rem noſtram magis ſpectat) hanc Hiſtoriam narrat Pauſanias, [a] Σμύρναν δὲ ἐν ταῖς δώδεκα πόλεσιν οὖσαν Αἰολέων, ϗ οἰκουμένης τῆς χώρας καθὰ ϗ ἐς ἐμὲ ἔτι, πόλιν ἣν καλοῦσιν ἀρχαίαν, Ἴωνες ἐκ Κολοφῶνος ὁρμηθέντες ἀφελόμενοι τοὺς Αἰολεῖς ἔχουσι. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ϗ Ἴωνες μετέδοσαν Σμυρναίοις τοῦ ἐν Πανιωνίῳ συλλόγου. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Φιλίππου τῆς ἐφ᾽ ἡμῶν πόλεως ἐγένετο οἰκιστὴς κατ᾽ ὄψιν ὀνείρατος. Ἀλέξανδρον γὰρ θηρεύοντα ἐν τῷ ὄρει τῷ Πάγῳ, ὡς ἐγένετο ἀπὸ τῆς θήρας, ἀφικέσθαι πρὸς Νεμέσεων λέγουσιν ἱερὸν, ϗ πηγῇ τε ἐπιτυχεῖν αὐτὸν, ϗ πλατάνῳ πρὸ τοῦ ἱεροῦ, πεφυκυίᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ϗ ὑπὸ τῇ πλατάνῳ καθεύδοντι κελεύειν φασὶν αὐτῷ τὰς Νεμέσεις ἐπιφανείσας πόλιν ἐνταῦθα οἰκίζειν, ϗ ἄγειν εἰς αὐτὴν Σμυρναίους ἀναστήσαντα ἐκ τῆς προτέρας. Ἀποστέλλουσιν οὖν εἰς Κλάρον θεωροὺς οἱ Σμυρναῖοι περὶ τῶν παρόντων σφίσιν ἐρησομένους, ϗ αὐτοῖς ἔχρησε,

> Τρισμάκαρες κεῖνοι ϗ τετράκις ἄνδρες ἔσονται,
> Οἳ Πάγον οἰκήσουσι πέρην ἱεροῖο Μέλητος.

οὕτω μετῳκήσαντο ἐθελονταὶ, ϗ Θεῶν Νεμέσεις πλείους νομίζουσιν ἀντὶ μιᾶς, ϗ μητέρα αὐταῖς φασὶν εἶναι Νύκτα. i.e. » Smyrnam vero veterem, cum una eſſet è duodecim ‘ Æolenſium urbibus, & Regio non minus quam nunc frequentes haberet in‘ colas, Iones è Colophone eruptione factâ Æolenſibus ademtam occuparunt. ‘ In ſequentibus deinde temporibus concilii ſui jus cum Smyrnæis Iones com‘ municarunt. Hujus vero, quæ nunc extat, urbs conditor extitit Alexan-

[a] In Achaic's.

‘der

'der Philippi filius per viſum in quiete, ut id faceret, monitus; Venationibus 'enim intentum Alexandrum in Pago monte à venatione reverſum ad Nemeſium fanum acceſſiſſe aiunt, ibique offendiſſe fontem, & Platanum, quæ ante 'fanum aquas ſuis ramis adumbrabat, quum vero ſub Platano ſomnum caperet, obverſatas in ſomniis Nemeſes mandaſſe, ut eo in loco urbem cònderet, 'atque ut eo Smyrnæos deduceret. Smyrnæi igitur conſultores Clarum mittunt de præſenti rerum ſtatu interrogaturos, quibus hoc datum eſt Oraculum,

'Felices illi ſunt terque quaterque futuri,
'Quos Pagus accipiet trans ſacra fluenta Meletis.

'facile itaque ſe deduci Smyrnæi paſſi ſunt: Ac Nemeſes quidem plures non u'nam tantum venerantur, & earum matrem Noctem perhibent. Hactenus Pauſanias. Ab eo igitur tempore, quo Alexander Smyrnam de novo condidit, magnâ religione in illa urbe Nemeſes Deæ colebantur, iiſque Templa & fana condita, & Sacerdotes, qui earum cultum curarent è primariis & nobiliſſimis civibus (qualem eſſe Paternianum noſtrum, qui hic *Νεωκόρος τῶν μεγάλων Θεῶν Νεμέσεων* dicitur, alii, quos geſſit magiſtratus, fuiſſe ſatis probant) electi fuere. Baſilicæ apud Smyrnæos Nemeſibus Deabus conſecratæ in Marmore 28 occurrit mentio.

Εἰς εἰς ἐργὸν. *Εἰς* hic ex oſcitantia quadratarii duplicatur: cetera, quæ in fine ſunt, vetuſtate deleta jam legi non poſſunt.

CXVII.

DIS MANIBVS
Q. MANLI
CELERIS.

CXVIII.

ΜΑΡΚΟΝ ΣΥΝΓΕΝΗ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΕΥΕΓΓΕΤΟΥ
ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΚΑΙ
ΕΠΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ.
ΛΥΚΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΙΟΣ ΠΕΔΙΟΙ ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΙ
. ΡΩΜΑΙΟΙ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ
ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΥΣ
ΕΥΝΟΙΑΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΑΡΤΕΜΙΔΙ.

Μάρκον συγγενῆ
Βασιλέως Πτολεμαίου Εὐεργέτου
καὶ Βασιλίσσης Κλεοπάτρας καὶ
Ἐπιστρατηγόν.
Λύκιος, καὶ Γάϊος Πέδιοι Γαΐου υἱοὶ
Ῥωμαῖοι ἀρετῆς ἕνεκεν, καὶ
Καλοκἀγαθίας, καὶ τῆς εἰς ἑαυτοὺς
ἐυνοίας. Ἀπόλλωνι Ἀρτέμιδι.

Marco cognato
Regis Ptolemæi Euergetæ
& Reginæ Cleopatræ &
Imperatori.
Lucius & Caius Pedii Caii filii
Romani ob virtutem &
Probitatem & erga ſuos
benevolentiam. Apollini. Dianæ.

Hoc Marmor baſis ſtatuæ erat, quam Marco Ptolemæi Euergetæ Ægypti Regis, & Cleopatræ Reginæ cognato Lucius & Caius Pedii in inſula Delo poſuere. Ab inſula Delo Marmor huc allatum fuiſſe ultima inſcriptionis verba, viz. *Ἀπόλλωνι Ἀρτέμιδι*, manifeſte indicat. Apollini enim & Dianæ tota inſula ſacra erat, atque ideo ſtatuæ etiam, quæ in ea in alicujus honorem ponebantur, utpote in ornamentum loci iis ſacri collocatæ, aut alterutri, aut utriſque earum inſcribebantur. Prioris generis Marmor 132. & Marmor 27 Appendicis; poſterioris hoc, de quo jam agimus, fuere.

Lucius & Caius Pedii, qui ſtatuam poſuere, ut tum Marmor, tum nomen indicant, Romani fuere. Pedii enim familia Romæ ex equeſtri ordine, ut è Marmoribus Gruterianis conſtat, in quibus mentio eſt [a] L. Pedii & M. Pedii Equitum Romanorum, & [b] Sexti Pedii Procuratoris Auguſtalis; Procuratorium autem munus [c] equeſtris nobilitas fuit. Ex his Pediis pauci in hiſtoria noti; celeberrimus eorum erat Q. Pedius, [d] qui Cæſaris in Hiſpaniâ contra Pompeii filios legatus fuit, [e] de iiſque victis triumphavit, inde Cæſaris favorem adeptus ab eo [f] Cohæres Auguſto dabatur; Auguſti igitur partes ſummo ſtudio ſequebatur, atque ideo ab eo, [g] cum poſt occiſos Hirtium & Panſam primum conſulatum geſſiſſet, in collegam aſſumtus fuit, in quo Conſulatu contra Cæſaris occiſores legem tulit, quæ ab ejus nomine Lex Pedia dicebatur. [h] Hujus Pedii nepos erat alius Q. Pedius, qui cum natura mutus eſſet, pingendi arti ſe dedit, eâque evaſit celeberrimus. De Duobus his Pediis in Hiſtoria lego, de aliis vero hujus nominis (exceptis Marmoribus Gruterianis, quæ ſupra citavimus) nullibi; quinam igitur fuerant Lucius & Caius Pedii, de quibus hic agitur, nullam habeo autoritatem, unde poſſim indicare.

Duo Ptolemæi erant Ægypti Reges, qui Euergetæ dicebantur, tertius ſcilicet & ſeptimus. Tertius [i] filius erat Ptolemæi Philadelphi (qui Biblia è Lingua Hebræa in Græcam [l] transferenda curavit) & Ptolemæi Lagi (qui Macedonum primus [m] in Ægypto regnavit) nepos. De bello illius cum Seleuco Callinico Syriæ Rege in vindictam cædis Sororis Berenices geſto, & expeditione illius in Syriam & Babyloniam ſuſceptâ [n] ſupra diximus. Poſt reditum ab illa expeditione, [o] quod capta Babylonia inter ſpolia vaſa pretioſa & Deorum ſimulacra, quæ Cambyſes olim captâ Ægypto in Perſas portaverat, ad Ægyptios iterum ſecum reduxerit, ab iis deos ſuos iterum recipientibus, quaſi ſummus erga eos benefactor, Εὐεργέτης deinde dicebatur. Hujus uxorem fuiſſe ſolam invenio Berenicem, [p] cujus comam (quam ipſa marito in Syriam profecto pro ejus ſalute devovens poſt felicem reditum ſucciſam in delubro quodam Diis conſecraverat) Conon Mathematicus in Cœlum ſublatam fingens inter Conſtellationes numeravit. Fallitur igitur magnus Armachanus, qui dicit Ptolemæum Euergetam præter Berenicen etiam Agathocleam uxorem habuiſſe, eamque Ptolomæi Philopatoris matrem fuiſſe, cum enim Strabo dicat, [r] εἶθ' ὁ Φιλοπάτωρ ὁ τῆς Ἀγαθοκλείας, intelligendum eſt ibi Ptolemæum non Agathocleæ filium, ſed amaſium dici, eum enim meretricem [s] Agathocleam dictam habuiſſe, cujus illecebris ſe totum dedit, ſatis notum eſt in Hiſtoria. In ſimili errore etiam eſt [a] Simpſonus, ſecundum quem tum ille Ægypti Rex, ad quem ab Onia Pontifice [b] Joſephus filius Tobiæ, tum ad quem ab eodem Joſepho Hyrcanus filius illius legationes ſuſceperant, Ptolemæus Euergetes fuerat: atque ideo ille reginam Cleopatram dictam ex autoritate Joſephi habuit; [c] Joſephus enim in utriuſque legationis hiſtoria Cleopatræ Reginæ mentionem facit. Sed hic Error ex ipſo Joſepho facile eſt diluendus; narrat enim [d] ille, Joſephum Tobiæ filium ſuſceptâ ad Ptolemæum legatione tributo totius Syriæ colligendo præpoſitum fuiſſe, inde valde divitem evaſiſſe, & in ſenectute Hyrcanum filium ſuum ad Ptolemæum, eo tempore quo è Cleopatra Reginâ filium ſuſceperat, cum donis miſiſſe, [e] & tandem regnante in Syria Seleuco filio Antiochi magni mortem obiiſſe, cum 22 annis vectigalibus Syriæ Judææ & Samariæ præfuiſſet. Poſt ejus obitum, narrante [f] eodem Joſepho, Hyrcanus cum fratribus aliquandiu de imperio certavit eſt, ſed tandem trans Jordanem pulſus, ibi ſeptem annis vectigalibus illius regionis colligen-

[a] Grut. pag. 448. [b] Grut. pag. 595. Marm. 8. [c] Tacitus in vita Agricolæ. [d] Dio Caſs. lib 43. [e] Dio Caſſ. lib. 41. Plin. lib. 35. c. 4. [f] Plin. ib. [g] Dio Caſſ. lib. 46. [h] Plin. ib. [i] Vide Juſtinum Strabonem, l. 17. Polybium, alioſque. [l] Joſephus lib. 12. [m] Vide Diodorum Siculum. Plutarchum in Eumene. Juſtinum, alioſque. [n] In vita Seleuci Callinici notis ad Marm. primum præmiſſis. [o] Hieronymus in 11. cap. Danielis. [p] Heſychius in Lexico. Nonnus in Hiſtoriarum συναγωγῇ. [q] Ad an. I. P. 4493. [r] Lib. 17. [s] Vide Plutarchum in Cleomene, & Juſtinum lib. 30. [a] Ad A. M. 3761. [b] Vide Joſephum lib. 12. c. 4. [c] Joſ. ib. [d] Joſ. ib. [e] Joſ. ib. circa finem [illegible] [f] Lib. 12. c. 5.

dis

dis præfuit uſque ad initium regni Antiochi Epiphanis; eo autem poſt fratrem Seleucum in Syria regnante, Hyrcanus ob timorem illius ſemetipſum occidit. Primus autem annus Antiochi Epiphanis quintus erat regni Ptolemæi Philometoris in Ægypto, Antiochus enim incepit regnare [g] anno 137 æræ Seleucidarum, iſte autem annus Æræ Philippi erat 148 (duodecimo enim anno æræ Philippi [h] inceperat Æra Seleucidarum) quem quintum Ptolemæi annum in regno Ægypti fuiſſe è Canone Ptolemæi conſtat. Ab eo igitur ſi ſeptem annos, quibus Hyrcanus vectigalibus trans Jordanem præfuit, retro ſupputes, primus eorum in annum 22 Ptolemæi Epiphanis incidet, inde ſi quinque alios, quibus Hyrcanus cum fratribus certaverat, etiam retro ſupputes, incides in 17 aunum ejuſdem Ptolomæi, qui primus erat [i] Seleuci Soteris Syriæ Regis, quo Joſephum Tobiæ filium, poſtquam 22 annos vectigalibus Syriæ Judææ & Samariæ colligendis præfuiſſet, obiiſſe dicit [l] Joſephus Hiſtoricus, quos annos 22 ſi eodem modo etiam retro ſupputes, incides in annum duodecimum Ptolomæi Philopatoris: eo igitur legationem ab Onia Pontifice in Ægyptum ſuſcepit Joſephus, & Syriæ τελώνης tunc primo conſtitutus fuerat. Depravatus igitur eſt ille Joſephi locus, [m] ubi hoc de Ptolemæo Euergeta narratur, aut autor iſte quam fœdiſſime ſibimetipſi contradicit; ex neutra igitur legatione nec Hyrcani ſcilicet, nec patris illius autoritate Joſephi probari poteſt Ptolemæum Euergetem, qui iſtius nominis primus in Ægypto regnabat, reginam unquam Cleopatram dictam habuiſſe. Cleopatra enim, quæ in Hiſtoria primæ Legationis, Joſephi ſcilicet, Regina dicitur, Ptolemæi Philopatoris, quæ in ſecunda, Ptolemæi Epiphanis uxores fuere. Prior mariti ſoror erat (à Cambyſis enim temporibus in uſu erat apud Reges Perſiæ & Ægypti ſorores ducere) à [n] Polybio Arſinoe, à Juſtino [o] Eurydice appellatur, apud [p] Livium vero, uti apud Joſephum, Cleopatræ nomen habet. Poſterior Antiochi magni Syriæ regis [q] filia erat, quæ Ptolemæum Philometorem & Ptolemæum Phyſconem, utroſque poſtea Ægypti reges, peperit, alterque horum erat, cujus nativitatis gratulandæ gratiâ Hyrcanus Legationem in Ægyptum ſuſceperat; credo ego tunc Ptolemæum Philometorem naſci, & quoniam ille valde [r] juvenis patri, [s] qui 24 annos regnabat, dicitur ſucceſſiſſe, ejus nativitatis uti & legationis Hyrcani tempus in ultimum vitæ Joſephi, & decimum ſextum regni patris Ptolemæi Epiphanis annum rejicio. Hactenus indicavi Ptolemæum Euergetam ejus nominis primum Reginam Cleopatram dictam non habuiſſe; de eo igitur in hoc Marmore non agitur: quod etiam ulterius probatur, quod cum Ptolemæus Euergetes ejus nominis primus ante initium ſecundi belli Punici, atque ideo diu priuſquam Romani in Græciam penetraſſent, occubuiſſet, non omnino veriſimile eſt illius temporibus Lucium & Caium Romanos ſtatuam in Delo inſula poſuiſſe, aut illum regem Cognatum habuiſſe Romano nomine Marcum appellatum. Quæ igitur in antiquiſſimo hoc Marmore habentur, de altero Ptolemæo Euergete interpretanda ſunt; is autem regum Ptolemaicorum ſeptimus erat, & prioris Ptolemæi Euergetæ pronepos. Primus enim Ptolemæus Euergeta genuit Ptolemæum Philopatorem, cujus filius erat Ptolomæus Epiphanes, qui genuit Ptolomæum Philometorem, & Ptolemæum Euergetam ſecundum. [t] Primo hic Cyrenæis imperavit, poſt patris autem obitum Ægypti etiam regnum obtinuit; [u] nequiſſimus hic omnium Ægyptiacorum Regum fuit, & [x] corpore turpiſſimus, præſertim ob ingens ventris abdomen; atque ideo à pleriſque [y] Φύσκων, i. e. ventricoſus cognominabatur, ſagina enim ventris, inquit [z] Juſtinus, belluæ magis quam homini

[g] 1 Macchab cap. 1. com. 10. [h] Vide Diod. Sic. lib. 19. [i] Seleucus enim Soter 12 annos regnabat Euſ. Chron. [l] Lib. 12. cap 4. in fine capitis. [m] Lib. 12. c. 3. ſub fine capitis. [n] Lib. 15. p. 719. & excerpt. Vales. pag. 65. [o] Lib. 30. [p] *Lib.* 27. [q] Joſeph. lib. 12. c. 3. *Liv.* lib. 35. Euſebius in Chronicis. Hieronymus in cap. 11. com. 17. Danielis. Appian. in Syriacis. [r] Joſeph. lib. 12. c. 5. [s] Vide Canonem Ptolemæi. [t] Juſtin. lib. 38. [u] De ejus flagitiis, & crudelitate legas Juſtinum lib. 38. Excerpt. Vales. p 350. & p. 92. & 374. Athenæum lib 4. Liv. l. 59 Jul. obſ. de Prodigiis. Oroſ. l. 5. c. 10. Val. Max. l. 9. cap. 2. [x] Juſtin. lib. 38. [y] Ib. [z] Juſtin. ib. Athenæus lib. 4 &c. Strabo lib. 17.

ſimilis

ſimilis, ab adulatoribus vero [a] Euergeta dicebatur, eoque ipſe nomine maxime delectabatur; ab Alexandrinis vero ob nequitiam & horrendam crudelitatem κακοεργέτης vocabatur. Regnum hic auſpicatus eſt eodem anno, quo deleta eſt Carthago, cum jam Romani Græciæ, Aſiæ, Africæque imperium obtinuiſſent, Romanaque nomina in exteris gentibus non tantum nota, ſed etiam affectatione quâdam uſurpata fuiſſent, maxime in Ægypto, [b] quæ tam Phyſconis, quam fratris Philometoris temporibus Romanorum tutelæ ſuberat. Duas hic Reginas habuit utraſq; Cleopatras appellatas; prima [c] ſoror illius erat, quam prius fratri Philometori nuptam poſt obitum illius ipſe etiam duxit; ſed eâ non diu poſtea repudiatâ, illius filiam [d] Cleopatram etiam dictam, quam prius ſtupraverat, in uxorem accepit, eamque per totum vitæ tempus retinuit. Cum igitur nihil obſtet, quo minus hæc, quæ in Marmore habentur, de hoc Ptolemæo interpretemur, nec aliquis alius Ptolemæus Euergeta inter Ægypti reges inveniendus ſit cui eadem poſſunt applicari, manifeſtum eſt hunc Ptolemæum Euergetam in Marmore Ptolæmeum Phyſconem fuiſſe, qui in Ægypto anno ante Chriſtum natum 144 regnare inceperat; & Cleopatram Reginam illius uxorem fuiſſe. An vero hæc Cleopatra ea erat, quam Phyſcon in initio regni duxit, ſive filia illius, quam poſtea repudiata matre in uxorem acceperat, cum neſciamus tempus quo Marmor exaratum fuerat, manet incertum.

Marcus nomen Romanum fuit, qui vero eo denominabatur, cum Ptolemæi cognatus eſſet, aut Syrus, aut Ægyptius fuiſſe videtur. Si Romanus eſſet, hoc de eo, æque ac de Lucio & Caio Pediis indicaretur. Exteros autem creſcente Romano imperio Romana nomina ſæpe aſſumpſiſſe, uſitatum erat. Hujus rei Marcus Evangeliſta aptiſſimum & omnibus notiſſimum præbet Exemplum.

[a] Vide Ptol. Can. & Strabonem l. 17. [b] Vide Juſtinum lib. 30. & lib. 38. [c] Juſtin. lib. 38. [d] Juſtin. ib.

CXIX.

Hoc Marmor exhibet imaginem Frontis Templi. In ſuperiori parte illius inſcriptio erat, ſed temporis injuria tota eſt deleta.

CXX.

D. M.
BELLENIAE
SABINAE
MATRI PIISSIMAE
C. IVLIVS SABINVS
FIL. ET SIBI
POSTERISQ. SVIS.

Finis partis Primæ.

MARMORA
OXONIENSIA.

Pars Secunda.

Epochæ veterum Græcorum nobiliores, ſeu inſigniora Annorum Intervalla ferme univerſa, anno, ante vulgarem D. N. Jeſu Chriſti epocham, CCLXIII, ſeu Periodi Julianæ MMMMCCCCLI, conſcripta.

1 ....ΟΥ................ΝΠΑΝ...ΩΝ·...........ΝΩΝΑΝΕΓΡΑΨΑΤΟΥΣΑΝ....

2 ..... ΑΡΞΑΜ . . . ΟΣΑΠΟΚΕΚΡΟΠΟΣΤΟΥΠΡΩΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΙΩΣΑΡΧΟ
ΝΤΟΣΕΜΠΑΡΩΙ . . .

3 .... ΥΑΝΑΚΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΕΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΦΟΥΚΕΚΡΟΨΑΘΗΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΗ
ΧΩΡΑΚΕΚΡΟΠΙΑΕΚΛΗΘΗΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΛΟΥ

4 ΜΕΝΗΑΚΤΙΚΗΑΠΟΑΚΤΑΙΟΥΤΟΥΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΠΙΙΙΑΦΟΥΔΕΥΚΑΛΙΩΝΠΑΡΑΤΟ
ΝΠΑΡΝΑΣΣΟΝΕΝΛΥΚΩΡΕΙΑΙΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ..ΣΙΛΕ..

5 ..ΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΕΚΡΟΠΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΑΦΟΥΔΙΚΗΑΘΗΝΗΣΙ...ΝΕΤΟΑΡΕΙΚΑΙΠΟΣΕΙΔΩΝΙΥ
ΠΕΡΑΛΙΡΡΟΘΙΟΥΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΟΤΟΠΟΣΕΚΛΗΘΗ

6 ΑΡΕΙΟΣΠΑΓΟΣΕΤΗΧΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ...ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣΕΠ
ΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΤΟΥΣ

7 ΟΜΒΡΟΥΣΕΦΥΓΕΝΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣΒΙΣΑΘΗΝΑΣΠΡΟ...ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ...ΥΟ...Δ...ΜΤΟΥΤΟ
ΙΡ..ΟΝΙΔ......Ο..ΤΑΣΩΤΗΡΙΑΕΘΥΣΕΝ

8 ..ΤΗΧΗΗ𐅄ΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ..Ν..ΟΥΑ.....ΚΤΥΩΝΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΒΑΣΙΛΕ
ΥΣΕΝΕΝΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΚΑΙΣΥΝΗΓΕ

9 ...ΟΥΣΠΕΡΙΤΟΝΟΡΟΝΟΙΚΟΥΝΓΑΣΚΑΙΩ..ΜΑΣΕΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΚΑΙΠ.......ΝΟΥ..ΚΑΙΝΥΝΕ
ΤΙΘΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ

10 ..ΤΗΧΗΗ𐅄ΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΕΛΛΗΝΟΔΕΥΚ..........Ω
ΤΙΔΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ

11 ...ΟΜΑΣΘΗΣΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΓΡΑΙΚΟΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘ..ΝΑΙ.......
ΩΙΧΗΗ𐅄ΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ

12 ΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΑΓΗΝΟΡΟΣΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ...............ΕΚ
ΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙ

13 ΑΝΕΤΗΧΗΗ𐅄ΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥ..............ΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙ
ΛΕΥΣΑΝ

14 ΕΤΗΧΗΗ𐅄ΗΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΝΑΥ...........Η.........ΩΝΕ
ΞΑΙΓΥΠΤΟΥ

15 ..ΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΠΛΕΥΣΕΚΑΙΩΝΟΜΑΣΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΡΟΣΚΑΙΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥΓΑΤΕΡΕΣ
........ΩΝΗΚΑΙΒΑ..

16 ..ΛΑΡΕΥΩΚΑΙΕΛΙΚΗΚΑΙΑΡΧΕΔΙΚΗΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙΥΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝ................Α
ΝΤ..

17 ΚΑΙΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ.. ΑΔΙΕΝΛΙΝΔΩΙΤΗΣΡΟΔΙΑΣΕΤΗΧΗΗΔΔΔΠΙΙΒΑΣΙΛ
. ΕΥΟ..............

18 ΘΟΝΙΟΣΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣΤΟΙΣΠΡΩΤΟΙΣΓΕΝΟΜΕΝΟΙΣΑΡΜΑΕΖΕΥΞΕΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΕΔΕΙΚΝ
ΥΕΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ...ΟΝ...ΑΙ...

19 ..ΕΩΝΜΗΤΡΟΣΕΦΑΝΗΕΓΚΥΒΕΛΟΙΣΚΑΙΥΑΓΝΙΣΟΦΡΥΞΑΥΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣΗΥΡΕΝΕΓΚ..ΑΝΝΑΙ
....ΣΦΡ......

20 ΟΥΜΕΝΗΝΦΡΥΓΙΣΤΙΠΡΩΤΟΣΗΥΛΗΣΕΚΑΙΑΛΛΟΥΣΝΟΜΟΥΣΜΗΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΠΑΝΟΣΚΑΙ
ΤΟΝΕΠ.........

21 ......ΕΤΗΧΗΗΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥΤΟΥΤΟΑΡΜΑΖΕΥΞΑΝΤΟΣΑΦ
ΟΥΜΙΝΩΣ..ΠΡ....ΒΑ.......

22 Δ....ΑΟΝΙΑΝΩΙΚΙΣΕΚΑΙΣΙΔΗΡΟΣΗΥΡΕΘΗΕΝΤΗΙΙΔΗΙΕΥΡΟΝΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑΚΤΥΛΩ
ΝΚΕΛΜΙΟΣΚ.....

23 ..ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΔΗΜΗΤΗΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑΡΠΟΝΕΦΥ
...ΥΕΝΚΑΙΠΡ....ΠΡΑ.....ΩΤΗΔ.....

24 ..ΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥΤΟΥΚΕΛΕΟΥΚΑΙΝΕΑΙΡΑΣΕΤΗΧΗΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΡΙΧ
ΘΕΩΣΑΦΟΥΤΡΙΠΤΟ........

25 .....ΕΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΗΙΡΑΡΙΑΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΙΕΛΕΥΣΙΝΙΕΤΗΧ..ΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗ
ΝΩΝ......

26 ΥΙΟ...Ν...ΑΥΤΟΥΠΟΙΗΣΙΝΕΞ..ΘΗΚΕΚΟΡΗΣΤΕΑΡΠΑΓΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΖΗΤΗΣΙΝΚΑΙΤΟΝ
ΑΥΤΟΥ.....

27 ....ΘΟΣΤΩΝΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΩΝΤΟΝΚΑΡΠΟΝΕΤΗΧΗΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘ
ΕΩΣ........

28 ...ΝΟΥΤΑΜΥΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΚΑΙΤΑΣΤΟΥ......ΟΥΣΑΙΟΥΠΟΙΗΣ..ΣΕΞΕΘ
ΗΚ.......

29 .....ΩΣΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ.....ΟΥΠΡΩΤΩΙΑΟΝ...ΕΑ
ΝΤ.....

30 .....ΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ..ΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΓΥΜ
ΝΙΚΟΣ........ΑΦΟΥ.....

31 ..... ΑΙ..ΤΑΛΥΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΙΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΛ..ΚΚΕ.....ΛΥΚΑΟΝΟΣΕΔΟΘΗΣΑΝ..ΤΟ
ΙΣΕΛΛ..ΣΙ....Η..Ν..ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ

32 ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥΚΑ...Γ......ΗΣΙΑΙΗΡΑΚΛΗΣ....Ν.....
..Ω....ΔΟΣΤ...

33 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΗΣΙΝΑΙΓΕΩΣΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ....ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΜΑ
ΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ..ΑΘΗΝ....ΑΛΩΝΕΝΗ..

34 .....ΣΥΠΟΣΧΕΝ..Α.. ΑΜΜΙΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΕΤΗΧΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΓ...ΑΦ
ΟΥΘΗΣ.....

35 ΑΘΗΝΩΝΤΑΣΔΩΔΕΚΑΠΟΛΕΙΣΕΙΣΤΟΑΥΤΟΣΥΝΩΙΚΙΣΕΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙ ΤΗΝΔΗΜΟΚΡ
ΑΤΙΑΝΑΠΡΕΩ....

36 .....ΟΣΑΘΗΝΩΝΤΟΝΤΩΝΙΣΘΜΙΩΝΑΓΩΝΑΕΘΗΚΕΣΙΝΙΝΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔ
ΔΔΠΑΠΟΤΗΣΑΜΜΟΝ... ΤΗ.......

37 ΔΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΑΡΓΕΙΟΙΝΕΥΑΔΡΑΣ.... ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΚΑΙ
ΟΝΑΓΩΝΑ.Ν..Α...ΗΘ..ΑΝ...

38 .... ΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΟΙ.....ΝΕΣΕΙΣΤΡ
ΟΙΑΝΕ....ΡΑΤΕΥΣ..ΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗ

39 ...ΕΣΘΕΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣΑΦΟΥΤΡΟΙΑΗΛΩΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΩΝ......ΩΣΔΕΥΤΕΡΟΥΕΤΟΥΣΜΗΝΟΣΘ..

40 ....ΝΟΣΕΒΔΟΜΗΙΦΘΙΝΟΝΤΟΣ ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗ..ΙΟΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟ......ΙΓΙΣΘΟΥΘ
ΥΓΑΤΡΙ....ΟΝ....ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥ....

41 ....ΑΟΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ......ΩΝ...ΕΤΗ.. ΗΗΗΗΔΔΔ..ΙΙΒΑΣΙΛΕ
ΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥ..

42 ....ΚΥΠΡΩΙΤΕΥΚΡΟΣΩΙΚΙΣΕΝΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝ
ΤΟΣΑΦΟΥΝΕ..ΕΥΣΩΙΚΙΣ.... Γ...ΑΛΑΗΧΑΡ...ΣΙ..

43 .....ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ..ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ..ΙΥΟΥΝΤΑ..
..ΣΑΜΟΝ...ΤΑ...ΙΩΝΙ..ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ.

44 .... ΔΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΣΘΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ... ΥΣΑΦΟΥ..ΙΟΔΟΣΟ
ΠΟΙΗΤΗΣ....ΗΕΤΗ𐅅Η𐅄ΔΔ..ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ..

45 ....ΑΦΟΥΟΜΗΡΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΦΑΝΗΕΤΗ𐅅ΗΔΔΔΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ....ΙΟΓΝΗ
ΤΟΥΑΦΟΥΦ..ΔΩΝΟΑΡΓΕΙΟΣΕΔΗΜΕΥΣ..ΝΕΥ..

46 .... ΕΣΚΕΥΑΣΕΚΑΙΝΟΜΙΣΜΑΑΡΓΥΡΟΥΝΕΝΑΙΓΙΝΗΙΕΠΟΙΗΣΕΝΕΝΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΦΕΡΑΚΛΕΟ
ΥΣΕΤΗ𐅅ΗΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ..

47 ....ΟΥΣΑΦΟΥΑΡΧΙΑΣΕΥΑΓΗΤΟΥΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΠΟΤΕΜΕΝΟΥΕΚΚΟΡΙΝΘΟΥΗΓΑΓΕΤΗΝΑΠΟ
ΙΚΙΑΝ.....ΣΥΡΑΚΟΥ....

48 .....ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΣΧΥΛΟΥΕΤΟΥΣΕΙΚΟΣΤΟΥΚΑΙΕΝΟΣΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΗΡ..ΕΝ..Ρ
..ΩΝΕΤ..ΗΗΗΗΔΔΑΦΟΥ....Ο..Υ

49 ......ΕΤΗΗΗΗΗΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΙΑΑΦΟΥΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣΟΔΕΡΔΕΝΕΟΣΟΛΕΣ
ΒΙΟΣΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ....Α...ΩΝ...Δ..ΟΥΣΘΑΙΑΥΛΗΤ..

50 ..ΛΗΣΕΚΑΙΤΗΝΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝΕΤ...ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ
ΗΣΙΝΔΡΩΠΙΛΟΥΑΦΟΥΑ...ΣΛΥΔΟ....ΣΙΛΕΥΣ.....

51 ....ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΑΦΟΥΣΑΠΦΩΕΓΜΙΤΥΛΗΝΗΣΕΙΣΣΙΚΕΛΙΑΝ
ΕΠΛΕΥΣΕΦΥΓΟΥΣΑ......ΟΛ....Θ...

52 ......ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΕΝΚΡΙΤΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΕΝΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜΟΡΩΝΚΑΤΕ
ΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧΗΝ......ΤΟ.....

53 .....ΟΝ

53 .....ΟΝΤΕΣΚΥΡΡΑΝΚΑΙΟΑΓΩΝΟΓΥΜΝΙΚΟΣΕΤΕΘΗΧΡΗΜΑΤΙΤΗΣΑΠΟΤΩΝΛΑΦΥΡΩΝΕΤΗΗ
Η.. ΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΣΙΜΩ..ΟΣΑΦΟΥ...

54 ....ΑΝΙΤΗΣΑΓΩΝΠΑΛΙΝΕΤΕΘΗΕΤΗΗΗΗΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΑΜΑΣΙΟΥΤΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΝΑΘ ...ΑΙΣΚΩΜΩ... Ρ...ΕΘΗ....ΣΑΝΙ

55 ·..ΤΩΝΙΚΑΡΙΕΩΝΗΥΡΟΝΤΟΣΣΟΥΣΑΡΙΩΝΟΣΚΑΙΔΟΛΟΝ... ΤΕΘ..ΠΠΩΤΟΝΙΣΧΑΔ : : . . .
ΑΡΣΙΧΟ . . . . . ΝΟΙΝΟΥ .....ΕΡ.....ΟΣ .....

56 ..ΑΦΟΥΠΕΙΣΙΤΡΑΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣ . ΙΚ...ΟΥ.Φ
ΟΥΚΡΟΙΣΟΣ.. ΑΣΙΑΣ.... ΔΕΛΦΟΣΑ..

57 ....ΔΔΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΤΟΥΔΗΜΟΥΑΦΟΥΚΥΡΟΣΟΠΕΡΣΩΝΒΑΣΙΛΕΥΣΣΑΡΔΕΙΣ
ΕΛΑΒΕΚΑΙΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟ........ΗΣΣΦΑΛ....

58 ...ΚΑΙΙΠΠΩΝΑΞΚΑΤΑΤΟΥΤΟΝΟΙΑΜΒΟΠΟΙΟΣΑΦΟΥΘΕΣΠΙΣΟΠΟΙΗΤΗΣ.... ΑΧΙ...ΟΣΕΔΙ
ΔΑΞΕΝΑΛ...ΣΤΙΝ.... .ΤΕΘΗΟ ..ΡΑΓΟΣ..... Χ... ΕΤΗΗΗ𐅄Ι...ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘ.....

59 ....ΝΑΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥΔΑΡΕΙΟΣΠΕΡΣΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΜΑΓΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΕ
ΤΗ...𐅄ΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗ............ΑΦΟΥΑΡΜΟΔΙΟΣΚΑΙ...........ΙΤΩΝΑΠΕΚΤΕ...

60 ..ΡΧΟΝΠΕΙΣΙΤΡΑΤΟΥΑ.........ΟΝΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΙΣ..Ρ..ΗΣΑΝΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΙΔΑΣΕΚΙ :.
..ΚΛΑΣ ..ΙΟΥΤΕΙΧΟΥΣΕΤΗΗΗΔΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ

61 ...ΑΦΟΥΧΟΡΟΙΠΡΩΤΟΝΗΓΩΝΙΣΑΝΤΟΑΝΔΡΩΝΟΝΔΙΔΑΞΑΣΥΠΟ... ΚΟΣΟΧΑΛΚΙΔΕ...ΕΝΙ
Κ.....ΕΤΗΗΗΔΔΔ...ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΑΓΟΡΟΥΑΦΟΥΝΕ......ΙΠΠΙΑ....... .

62 .... ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΗΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΟΚΡΙΤΟΥΑΦΟΥΗΕΜΜΑΡΑΘΩΝΙΜ
ΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ... ΑΡΙΕΝΤΕΑΣ.... ΩΝΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛ

63 .....ΝΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΕΤΗΗΗΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ.....ΔΕΥΤΕΡΟ
Υ..Φ...Ν..ΕΝΜΑΧΗΙΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ

64 ..:...ΔΔΔΠΑΦΟΥΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΣΙΜΩΝΙΔΟΥΠΑΠΠΟΣΤΟΥΠΟΙΗΤΟΥΠΟΙΗΤΗΣΩΝΚΑΙ ......
...ΝΗΣΙΚΑΙΔΑΡΕΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΞΕΡΞΗΣΔΕΟΥΙΟΣΒΑΣΙΛΕΥΕΙ....

65 ......ΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΤΡΑΓΩΔΙΑΙΠΡΩΤ
ΟΝΕΝΙΚΗΣΕΚΑΙΕΥΡΙΠΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΠΟΙΗΤΗΣ

66 ΤΗΝΕΛΛΑΔΑ .... ΟΕΤΗΗΗΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦΟΥΞΕΡΞΗΣΤΗΝΣΧ
ΕΔΙΑΝΕΖΕΥΞΕΝΕΝΕΛΛΗΣΠΟΝΤΩΙΚΑΙ....ΕΝΑΙΝΕΝΘΕΡΜΟ

67 .....ΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΝΑΥΜΑΧΙΑΕΛΛΗΣΙΠΕΡΙΣΑΛΑΜΙΝΑΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣΗΝΕΝΙΚΩ
ΝΟΙΕΛΛΗΝΕΣΕΤΗΗΗΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛ....ΔΟΥΑΦΟΥΗΕΝ

68 ...ΤΑΙΑΙΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΜΑΡΔΟΝΙΟΝΤΟΝΞΕΡΞΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΝΗΝΕΝΙΚ
ΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΚΑΙΜΑΡΔΟΝΙΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝΤΗΙΜΑΧΗΙΚΑΙΤΟΠΥΡΕΡΥΗΚ..

69 .....ΕΛΙΑΙΠΕΡΙΤΗΝΑΙΤΝΙΑΝΕΤΗΗ....ΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΞΑΝΤΙΠΠΟΥΑΦΟΥ ... ΛΩΝ
ΟΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ..........ΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΤΙΜΟΣΘΕΝ

70 ...... ΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΛΕΩΠΡΕΠΟΥΣΟΚΕΙΟΣΟΤΟΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝΗΥΡΩΝΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙ
ΝΔΙΔΑΣΚΩΝΚΑΙΑΙΕΙΚΟΝΕΣΕΣΤΑΘΗΣΑΝΑΡΜΟΔΙΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΟΣΕΤΗΗΗ.....

71 ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ.....ΜΑΝΤΟΥΑΦΟΥΙΕΡΩΝΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΠΙΙ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΧ..Η..ΟΣΗΝΔΕΚΑΙΕΠΙΧΑΡΜΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΚΑΤΑΤΟΥ..

72 ΤΟΝΑΦΟΥΣΟΦΟΚΛΗΣΣΟΦΙΛΛΟΥΟΕΚΚΟΛΩΝΟΥΕΝΙΚΗΣΕΤΡΑΓΩΔΙΑΙΕΤΩΝΩΝΔΔΠΙΙΙΕΤΗ
ΗΗΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΨΗΦΙΟΝΟΣΑΦΟΥΕΝΑΙΓΟΣΠΟΤΑΜΟΙΣΟΛΙΘΟΣΕΠΕΣ..

73 ΚΑΙΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΒΙΟΥΣΕΤΗ𐅄ΔΔΔΔΕΤΗΗΗΠ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝ
ΗΣΙΘΕΑ...ΝΙΔΟΥΑΦΟΥΑΛ ....ΑΝΔΡΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΠ...ΔΙΚ

74 ΚΑΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΕΤΗΗ𐅄ΙΔΔΔΔΠΙΙΙΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΘΙΠΠΟΥΑΦΟΥ
ΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟ ..ΤΗΣ ΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅄ΔΠΙΙΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝ..

75 ..ΑΙΤΗΣ ...ΚΕΛΙΑΣΕΤΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣ.... ΑΛΛ.. ΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑ
ΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΕΤΩΝΩΝΔΔΔΔΙΙΙΤΡΑΓΩΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗ𐅄Δ.....

76 ...ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΙΟΝ.......ΣΑΝ ..ΕΚΑΤΕΥΡΙΠΙΔΗΝΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ... ΞΑΓΟΡΑΣΑΦΟ
ΥΑΡΧΕΛΑΟΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΠΕΡΔΙΚΚΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΕΤΗΗ....

77 ......ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΣΤΥΦΙΛΟΥΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗ
ΔΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΡ....

78 ....ΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΝΤΙΓΕΝΟΥΣ.... ΣΟ ... ΛΗΣΟΠΟΙΗΤ
ΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ ..ΔΔΔΔΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΡ......

79 ...ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥ ..ΕΛΕΣΤΗΣΣΕΛ.... ΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣ
ΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΙΚΩΝΩΣΑΦΟΥ....

80 ..ΑΚΥΡΟΥΑΝΑΒΑΝΤΕΣΚΑΙΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦ........ΕΛΕΥΤ..... Ο..ΕΤΗ𐅄ΔΔΕΤΗΗΔΔ
ΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΛΑΧΗ.......

81 ....ΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦ............ΟΣ .....
ΜΕ... ΡΙΑΝΟΣΔΙΘΥΡΑΜΒΩΙΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗ..

82 ... ΟΥΦΙΛΟΞΕΝΟΣΔΙΘΥΡΑΜΒΟΠΟΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΒΙΟΥΣΕΤΗ𐅄ΔΕΤΗΗ.. ΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘ
ΗΝΗΣΙΠΥΘΕΟΥΑΦΟΥΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣΟΚΩΜ....

83 ΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΕΟΥΑΦΟΥΑΣΤΥΔΑΜΑΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΗΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ
ΗΣΙΝΑΣΤΕ..ΟΥΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΚΑ.....

84 ....

84 ..... ΓΕΝΕΤΟΘΗΒΑΙΩΝΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝΗΝΕΝΙΚΩΝΘΗΒΑΙΟΙ ΕΤΗΗΠΙΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ Α
ΘΗΝΗΣΙΝΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΟΥ .!....

85 ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΑΦΟΥΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΟΙΜΕΡΑΙΟΣΟΔΕΥΤΕΡΟΣΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΚΑΙΩΙΚΙΣΘΗ
ΜΕΓΑΛΗΠΟΛ .....

86 ΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΚΑΙΑ
ΛΕ...Ν...

87. ΛΕΥΕΙΕΤΗΗΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΝΑΥΣΙΓΕΝΟΥΣΑΦΟΥΦΩΚΕΙΣΤΟΕΝΔΕΛΦΟΙΣ......
.....

88 ΝΗΣΙΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΥΑΦΟΥΤΙΜΟΘΕΟΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅄ΔΛΔΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤ..

89 ΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΚΑΙΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ......ΣΔΕΟΥΙΟΣΒ........

90 ..ΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΓΑΘΟΚΛΕ.....

91 ...ΝΕΤΟΕΤΗ𐅄ΔΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΣ...........

92 .....ΣΟΦΟΣ...!.Τ...ΤΟΥΤΟΥΑΦΟΥΚΛ.......

93 .....Η𐅄....ΑΡΧΟΝΤΟΣ...............

Idem

Idem Charactere communi cum verſione & Lacunarum fere omnium ſupplementis. Supplendi rationem infra damus in Notis Hiſtoricis ad ſingulas Epochas. In initio Epocharum ſeu Periocharum indicatur in ſecunda columna numerus eorum, in primâ in quâ Marmoris lineâ ſingulæ incipiunt.

... ου .... νπαν...ων...νων ἀνέγραψα τοὺς ἄνωθεν χρόνους ἀρξάμενος ἀπὸ Κέκροπος τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Ἀθηνῶν, ἕως ἄρχοντος ἐμ Πάρῳ Ἀστυάνακτος, Ἀθήνησι δὲ Διογνήτου.

L. 3. Ἀφ᾽ οὗ Κέκροψ Ἀθηνῶν ἐβασίλευσε, καὶ ἡ χώρα Κεκροπία ἐκλήθη, τὸ πρότερον καλουμένη Ακτικὴ ἀπὸ Ἀκταίου τοῦ Αὐτόχθονος, ἔτη ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ.

L. 4. Ἀφ᾽ οὗ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κέκροπος, ἔτη ΧΗΗΗΔ.

L. 5. Ἀφ᾽ οὗ δίκη Ἀθήνησιν ἐγένετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι ὑπὲρ Ἁλλιρροθίου τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη Ἄρειος πάγος, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κραναοῦ.

L. 6. Ἀφ᾽ οὗ κατακλυσμὸς ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρὸς Κραναὸν, καὶ τοῦ Διὸς Φυξίου καὶ Ὀλυμπίου τὸ ἱερὸν ἱδρύσατο, καὶ τὰ σωτήρια ἔθυσεν ἔτη ΧΗΗ𐅄ΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κραναοῦ.

. . . . Deſcripſi ſuperiora tempora orſus à Cecrope, qui primus regnavit Athenis, uſque ad Archontem in Paro quidem Aſtynactem, Athenis vero Diognetum.

Epoch. 1. A quo Cecrops Athenis regnavit, & regio Cecropia dicta eſt, quæ prius dicebatur Actica ab Actæo indigena, anni MCCCXVIII.

Ep. 2. A quo Deucalion apud Parnaſſum in Lycoria regnavit, regnante Athenis Cecrope, anni MCCCX.

Ep. 3. A quo lis Athenis interceſſit Marti, & Neptuno ſuper Hallirrothio Neptuni filio, & locus dictus eſt Arius Pagus, anni MCCLXVIII, regnante Athenis Cranao.

Ep. 4. A quo Diluvium tempore Deucalionis evenit, & Deucalion imbres fugit è Lycoriâ Athenas ad Cranaum, & Jovis Phyxii & Olympii Templum extruxit, & ſacra pro ſalute fecit, anni MCCLXV, regnante Athenis Cranao.

Ep. 5 A quo Amphictyon Deucalionis filius regnavit Thermopylis, & congregavit populos in viciniâ habitantes, & appellavit Amphyctionas, & Pylæam ubi etiam nunc adhuc ſacrificant Amphictyones, anni MCCLVIII, regnante Athenis Amphictyone.

Ep. 6. A quo Hellen filius Deucalionis in Pthiotide regnavit, & Hellenes appellati ſunt, qui prius Græci dicebantur, & Agonem Panathenaicum inſtituerunt, anni MCCLVII, regnante Athenis Amphictyone.

Ep. 7. A quo Cadmus Agenoris filius Thebas advenit ſecundum oraculum, & Cadméam condidit, anni MCCLV, regnante Athenis Amphictyone.

Ep. 8. A quo Eurotas & Lacedæmon in Laconia regnarunt, anni MCCLII, regnante Athenis Amphictyone.

Ep 9. A quo navis prima ex Ægypto ſolvens in Græciam appulit, & vocata eſt Pentecontorus, & Danai filiæ Amymone, & B . . . . . ., & Helice, & Archedice ſorte lectæ â ceteris filiabus templum condidere, & ſacrificabant ſuper littus in maritima regione in Lindo, quæ Rhodi urbs eſt, anni MCCXLVII, regnante Athenis Erichthonio.

Ep. 10. A quo Erichthonius Panathenæis primo celebratis currum junxit, & certamen edidit, &

L. 8. Ἀφ᾽ οὗ Ἀμφικτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις, καὶ συνῆγε λαοὺς περὶ τὸν ὅρον οἰκοῦντας, καὶ ὠνόμασεν Ἀμφικτύονας, καὶ Πυλαίαν, ὅπερ καὶ νῦν ἔτι θύουσιν Ἀμφικτύονες, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.

L. 10. Ἀφ᾽ οὗ Ἕλλην ὁ Δευκαλίωνος Φθιώτιδος ἐβασίλευσε, καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθηναϊκὸν συνεστήσαντο, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΠΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.

L. 12. Ἀφ᾽ οὗ Κάδμος ὁ Ἀγήνορος εἰς Θήβας ἀφίκετο κατὰ χρησμὸν, καὶ ἔκτισε τὴν Καδμείαν, ἔτη ΧΗΗ Π, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.

L. 13. Ἀφ᾽ οὗ Εὐρώτας καὶ Λακεδαίμων Λακωνικῆς ἐβασίλευσαν, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.

L. 14. Ἀφ᾽ οὗ ναῦς πρώτη ἀναπλῶν ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπλευσε, καὶ ὠνομάσθη Πεντηκόντορος, καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες Ἀμυμώνη, καὶ Βα . . . αρειω, καὶ Ἑλίκη, καὶ Ἀρχεδίκη ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἱερὸν ἱδρύσαντο, καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ παραλίαι ἐν Λίνδῳ τῆς Ροδίας, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου.

L. 1 . Ἀφ᾽ οὗ Ἐριχθόνιος Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γενομένοις ἅρμα ἔζευξε, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδείκνυε, καὶ Ἀθη-

Ἀθηναίους μετωνόμασε, καὶ ἄγαλμα τ̃ θεῶν μητρὸς ἐφάνη ἐγ Κυβέλοις, καὶ Ὑάγνις ὁ Φρὺξ αὐλοὺς πρῶτος ηὗρεν ἐγ Κελαιναῖς τ̃ Φρυγίας, καὶ τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησε, καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς, καὶ τῶν ἐπιχωρείων θεῶν, καὶ ἡρώων, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου ὃ τὸ ἅρμα ζεύξαντος.

Athenienſes eo nomine appellavit, & ſimulacrum matris Deorum apparuit in Cybelis montibus, & Hyagnis Phryx tibias primus invenit in Celænis urbe Phrygiæ, & harmoniam dictam juxta Phrygiũ modum primus tibiis cecinit, & alios nomos magnæ Matris, Dionyſi, Panis, & illum deorũ patriorũ & Heroum anni MCCXLII regnante Athenis Erichthonio, qui currum junxit.

L. 21. Ἀφ' οὗ Μίνως ὁ πρῶτος ἐβασίλευσε, καὶ Κυδωνίαν ᾤκισε, καὶ σίδηρος εὑρέθη ἐν τῇ Ἴδῃ, εὑρόντων τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμιος καὶ Δαμναμέως, ἔτη ΧΗΠΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος.

Ep. 11. A quo minos ejus nominis primus regnavit, & Cydoniam condidit ; & ferrũ inventum eſt in Ida, inventoribus Idæis Dactylis Celmi, & Damnaneo, anni MCLXVIII, regnante Athenis Pandione.

L. 23. Ἀφ' οὗ Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφύτευσεν, καὶ προῆς ἄλλους ἔπεμψε πρώτη διὰ Τριπτολέμου τ̃ Κελέου καὶ Νεαίρας, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθέως.

Ep. 12. A quo Ceres adveniens Athenas fruges ſeminavit, & ad alias gentes emiſit per Triptolemum filium Celei & Neæræ, anni MCXLV, regnante Athenis Erichtheo.

L. 24. Ἀφ' οὗ Τριπτόλεμος καρπὸν ἔσπειρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθέως.

Ep. 13. A quo Triptolemus fruges ſevit in Raria dicta Eleuſine, anni MCXLII, regnante Athenis Erichtheo.

L. 26. Ἀφ' οὗ ... υιο... ν... αὐτοῦ ποίησιν ἐξέθηκε κόρης τε ἁρπαγὴν καὶ Δημητρὸς ζήτησιν, καὶ τὴν αὐτοῦ .... καὶ μύθους τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπὸν ἔτη ΧΗΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθέως.

Ep. 14. A quo .... ejus Poeſin edidit, & puellæ raptũ, & Cereris inveſtigationem ...., & fabulas de iis, qui fruges accipiebant, an. MCXXXV, regnante Athenis Erichtheo.

L. 28. Ἀφ' οὗ Εὔμολπος ὁ Μουσαίου τὰ μυστήρια ἀνέφηνεν ἐν

Ep. 15. A quo Eumolpus Muſæi filius Myſteria exhibe-

bat in Eleuſine, & patris ſui Muſæi poemata edidit, anni ..... regnante Athenis Erichtheo filio Pandionis.

Ep. 16. A quo luſtratio primo facta fuit per cædem .... anni MLXII regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

Ep. 17. A quo Gymnicum certamen in Eleuſine proponebatur, anni .... regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

Ep. 18. A quo humana ſacrificia, & Lycæa celebrata fuere in Arcadia .... Lycaonis dabantur inter Græcos, anni M..... regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

Ep. 19. A quo luſtratio facta fuit Athenis, & Hercules primus initiatus fuit Agris, & Sacellum conditum fuit, an. M.... regnante Athenis Ægeo.

Ep. 20. A quo Athenis ſterilitas frugum contigit, & conſultus Apollo reſponſũ dedit, ut pœnas ſubirent, quaſcunq; Minos poſtularet, an. MXXXI regnante Athenis Ægeo.

Ep. 21. A quo Theſeus duodecim Atticæ urbes in unam civitatem collegit, & reipublicæ formam, & ſtatũ popularem conſtituit, ſe ipſo Athenis regnante, & Iſthmiorum certamen propoſuit, poſtquã Sinin occiderat, an. DCCCCLXXXXV.

ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ τὰς τοῦ πατρὸς Μουσαίου ποιήσεις ἐξέθηκεν ἔτη ..... βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως τοῦ Πανδίονος.

L. 29. Ἀφ' οὗ καθαρμὸς πρῶτον ἐγένετο διὰ φόνου πρώτῳ αον .. εαυτ.... ἔτη Χ𐅄ΔΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.

L. 30. Ἀφ' οὗ ἐν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς ἀγὼν ἐξετέθη ἔτη..... βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.

L. 31. Ἀφ' οὗ αἱ ἀνθρωποθυσίαι καὶ τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο, ἐκ λ.....κκε...... Λυκάονος ἐδόθησαν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔτη ΧΗ.. .. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.

L. 32. Ἀφ' οὗ καθάρσια ἐγένετο Ἀθήνησι, καὶ Ἡρακλῆς ἐμυήθη ἐν Ἀγραῖς πρῶτος, καὶ ἕδος ἐποιήθη ἔτη Χ..... βασιλεύοντος Ἀθήνησιν Αἰγέως.

L. 33. Ἀφ' οὗ Ἀθήνησι στέρωσις τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευομένοις τοῖς Ἀθηναίοις Ἀπόλλων ἤνεγκεν δίκας ὑποσχεῖν ἃς ἂμ Μίνως ἀξιώσειε ἔτη ΧΔΔΔΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγέως.

L. 34. Ἀφ' οὗ Θησεὺς Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν, καὶ πολιτείαν, καὶ τὴν δημοκρατίαν κατέστησεν, ἑαυτοῦ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν, καὶ τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔθηκε Σίνιν ἀποκτείνας ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠ.

L. 36.

L. 36. Ἀφ' οὗ, ἀπὸ τοῦ Αμμον..... ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.

L. 37. Ἀφ' οὗ Ἀργείων Ἐτέοκλος, Ἄδραστος, καὶ Ἀμφιαραὸς ἐβασίλευσαν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐν Νεμέᾳ συνήθλευσαν πρῶτοι ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.

L. 38. Ἀφ' οὗ οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους.

L. 39. Ἀφ' οὗ Τροία ἥλω, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως δευτέρου καὶ εἰκοστοῦ ἔτους μηνὸς Θαργελιῶνος ἑβδόμῃ φθίνοντος.

L. 40. Ἀφ' οὗ Ὀρέστης ἐν Σκυθίᾳ τῆς αὐτοῦ μανιῶν ἰάθη, καὶ Αἰγίσθου θυγατρὶ Ἠριγόνῃ ὑπὲρ Αἰγίσθου, καὶ αὐτοῦ δίκη ἐγένετο ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἣν Ὀρέστης ἐνίκησεν ἴσων ψήφων οὐσῶν, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος.

L. 42. Ἀφ' οὗ Σαλαμῖνα ἐν Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος.

L. 42. Ἀφ' οὗ Νηλεὺς ᾤκισε Μίλητον ἐγ Καρίᾳ λαὸν ἀγείρας Ἰώνων οἳ ἔκτισαν Ἔφεσον, Ἐρυθράς, Κλαζομενάς, Τέων, καὶ Λέβεδον, καὶ Κολοφῶνα, Μυοῦντα, Φωκαίαν, Πριήνην, Σάμον, Χίον, καὶ τὰ Πανιώνια ἐγένετο, ἔτη 𐅅ΗΗΗΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μὲν Νηλέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους.

Ep. 22. A quo .... anni DCCCCLXXXXII regnante Athenis Theſeo.

Ep. 23. A quo *E*teoclus, Adraſtus, & Amphiraus Argis regnarunt, & in Nemeâ certamen primi celebrarunt, anni DCCCCLXXXVII, regn. Athenis Theſeo.

Ep. 24. A quo Græci ad Trojam expeditionē ſuſceperunt, an. DCCCCLIV regn. Athenis Meneſtheo an. reg. illius decimo tertio.

Ep. 25. A quo Troja capta fuit, an. DCCCCXLV regnante Athenis Meneſtheo an. regni illius viceſimo ſecundo menſis Thargelionis die ſeptimo ante finem.

Ep. 26. A quo Oreſtes in Scythia inſania ſua ſanatus fuit, & lis in Areopago interceſſit illi & Erigonæ filiæ Ægiſthi de Ægiſtho, in qua vicit Oreſtes ſuffragiis numero æqualibus exiſtentibus, anni DCCCCXLII, regnante Athenis Demophonte.

Ep. 27. A quo Teucer Salamina in Cypro condidit, anni DCCCCXXXVIII regnante Athenis Demophonte.

Ep. 28. A quo Neleus incoluit Miletum in Caria gentem congregans Ionum, qui condiderunt Epheſum, Erythras, Clazomenas, Teon, & Lebdeū, & Colophonem, Myuntē, Phoceā, Prienen, Samum, Chiū, & Panionia inſtituta fuere, an. DCCCXIII, regnante Athenis quidem Neleo an. decimo tertio.

Ep. 29.

Ep. 29. A quo Heſiodus Poeta claruit, anni DCLXXX, regnante Athenis Megacle.

L. 44. Ἀφ' οὗ Ἡσίοδος ὁ Ποιητὴς ἐφάνη, ἔτη 𐅅Η𐅄ΔΔΔ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μεγακλέους.

Ep. 30. A quo Homerus Poeta claruit, anni DCXLIII, regnante Athenis Diogneto.

L. 45. Ἀφ' οὗ Ὅμηρος ὁ Ποιητὴς ἐφάνη, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Διογνήτου.

Ep. 31. A quo Pheidon Argivus Argis rempublicam adminiſtrabat, menſuras & pondera fecit, & nummum argenteum in Ægina cudit, quum eſſet undecimus ab Hercule, anni DCXXXI, regnante Athenis Diogneto.

L. 45. Ἀφ' οὗ Φείδων ὁ Ἀργεῖος ἐδημοσίευσεν ἐν Ἄργει, καὶ μέτρα, καὶ στάθμα ἐσκεύασε, καὶ νόμισμα ἀργυροῦν ἐν Αἰγίνῃ ἐποίησεν, ἑνδέκατος ὢν ἀφ' Ἡρακλέους, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Διογνήτου.

Ep. 32. A quo Archias Euageti filius, cum decimus eſſet à Temeno, è Corintho coloniam eduxit Syracuſas, anni CCCCXCIIII, regnante Athenis Æſchylo, anno viceſimo primo.

L. 47. Ἀφ' οὗ Ἀρχίας Εὐαγήτου δέκατος ὢν ἀπὸ Τημένου ἐκ Κορίνθου ἤγαγε τὴν ἀποικίαν εἰς Συρακούσας, ἔτη ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰσχύλου ἔτους εἰκοστοῦ καὶ ἑνός.

Ep. 33. A quo annuus Archon exſtitit primus Creon an. CCCCXX.

L. 48. Ἀφ' οὗ κατ' ἐνιαυτὸν ἦρξεν ὁ Κρέων, ἔτη ΗΗΗΗΔΔ.

Ep. 34. A quo Tyrtæus Lacedæmoniis commilitabat, anni CCCCXVIII, Archonte Athenis Lyſiâ.

L. 48. Ἀφ' οὗ Λακεδαιμονίοις Τυρταῖος συνεμάχησεν, ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσίου.

Ep. 35. A quo Terpander Derdenei filius Lesbius nomos Lyricos, & auleticos docuit, quos cum tibicinibus ſimul tibiis cecinit, & actionem coram populo depulit, anni CCCLXXXI, Archonte Athenis Dropilo.

L. 49. Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδενέος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους τοὺς Λύρας καὶ αὐλῶν ἐδίδαξεν, οὓς καὶ αὐλήταις συνηύλησε, καὶ τὴν δίκην μετέστησεν, ἔτη ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δρωπίλου.

Ep. 36. A quo Alyattes Lydis imperavit, anni CCCXLI, Archonte Athenis Ariſtocle.

L. 50. Ἀφ' οὗ Ἀλυάττης Λυδοῖς ἐβασίλευσεν, ἔτη ΗΗΗΔΔΔΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκλέους.

Ep. 37. A quo Sappho è Mitylene in Siciliam trajecit fugiens. ...... anni CCCXXX, Archon-

L. 51. Ἀφ' οὗ Σαπφὼ ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε φυγοῦσα, ...ολ..θ...ἔτη ΗΗΗΔΔΔ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν

θήνησιν μὲν Κριτίου τοῦ προτέρου, ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν ὁμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχήν.

te Athenis quidem Cretia priore, Syracuſis vero rerum potientibus finitimis.

L. 53. Ἀφ' οὗ Ἀμφικτύονες ἐνίκησαν ἑλόντες Κύρραν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων, ἔτη ΗΗΗΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Σίμωνος.

Ep. 38. A quo Amphictyones victoriam obtinuerunt Cyrrham capientes, & Agon gymnicus editus fuit Chrematites dictus è ſpoliis, anni CCCXXVII, Archonte Athenis Simone.

L. 54. Ἀφ' οὗ στεφανίτης ἀγὼν πάλιν ἐτέθη, ἔτη ΗΗΗΔΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου τοῦ δευτέρου.

Ep. 39. A quo Stephanites agon denuo editus fuit, anni CCCXVIII, Archonte Athenis Damaſiâ ſecundo.

L. 54. Ἀφ' οὗ ἐν Ἀθήναις κωμῳδία πρῶτον ἐτέθη ἐν σάνισι, τῶν Ἰκαριέων εὑρόντων Σουσαρίωνος, καὶ Δόλωνος, οἳ τεθρίππῳ τὸν ἰσχάδων ἄρσιχον, καὶ πίθον οἴνου ἀνέφερον, ἔτη ΗΗ𐅄.., ἄρχοντος Ἀθήνησι .....

Ep. 40. A quo Athenis Comœdia primum acta eſt in ſcenâ tabulatâ, inventoribus Suſarione & Dolone Icarienſibus, qui pro præmio ficuum cophinum, & vini dolium quadrigâ exportarunt, anni CCL.., Archonte Athenis .....

L. 56. Ἀφ' οὗ Πεισίστρατος Ἀθηνῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Κωμίου.

Ep. 41. A quo Piſiſtratus Athenis Tyrannidem occupavit, anni CCLXXXXVII, Archonte Athenis Comia.

L. 56. Ἀφ' οὗ Κροῖσος τῆς Ἀσίας ἐβασίλευσε, καὶ εἰς Δελφοὺς ἀπέστειλεν, ἔτη ΗΗ𐅄ΔΔΔΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐθυδήμου.

Ep. 42. A quo Crœſus in Aſia regnavit, & ad Delphos legatos miſit, anni CCXCII, Archonte Athenis Euthydemo.

L. 57. Ἀφ' οὗ Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε, καὶ Κροῖσον ὑπὸ Πυθίης σφαλλόμενον ἐζώγρησεν, ἔτη ΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι........ καὶ Ἱππῶναξ κατὰ τοῦτον ὁ Ἰαμβοποιός.

Ep. 43. A quo Cyrus Perſarum rex Sardes expugnavit, & Crœſum à Pythia deceptum vivum cepit, anni CCLXXVIII, Archonte Athenis .... & hujus tempore floruit Hipponax Iambicus Poeta.

Ep.44. A quo Theſpis Poeta è plauſtro primus docuit Alceſtin, & hircus pro præmio victori proponebatur, anni CCLXXII, Archonte Athenis Alcæo priore.

Ep.45. A quo Darius in Perſia regnavit, mago occiſo, anni CCLIII, archonte Athenis..... .....

Ep. 46. A quo Harmodius & Ariſtogiton interfecerunt Hipparchum Piſiſtrati filium Athenarum Tyrannum, & Athenienſes pacti ſunt cum Piſiſtratidis, eos muro Pelaſgico excedere, anni CCXLVIII, archonte Athenis Cliſthene.

Ep. 47. A quo Chori primum certarunt virorum cujuſmodi primũ docuit Hippodicus Chalcidenſis, & vicit anni CCXXXXIV, archonte Athenis Iſagorâ.

Ep. 48. A quo .. .. Hippias ...... Athenis, anni CCXXXI archonte Athenis Pythocrite.

Ep. 49. A quo in Marathone pugna commiſſa eſt ab Athenienſibus contra Perſas, & Artaphernem Satrapam, unum è Darii Nepotibus, Ducem ſuperarunt Athenienſes, anni CCXXVII, archonte Athenis Phænippo ſecundo, & in prælio

L. 58. *Ἀφ' οὗ Θέσπις ὁ ποιητὴς ἐξ ἁμάξης πρῶτος ἐδίδαξεν, Ἄλκεστιν καὶ ἐτέθη ὁ τράγος ἆθλον νενικηκότι, ἔτη* ΗΗ𐅄ΔΔΙΙ, *Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀλκαίου τοῦ προτέρου.*

L. 59. *Ἀφ' οὗ Δαρεῖος Περσῶν ἐβασίλευσε, Μάγου τελευτήσαντος, ἔτη* ΗΗ𐅄ΙΙΙ, *Ἄρχοντος Ἀθήνησι......*

L. 59. *Ἀφ' οὗ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἀπέκτειναν Ἵππαρχον Πεισιστράτου Ἀθηνῶν Τύραννον, καὶ Ἀθηναῖοι συμπαρέστησαν τοὺς Πεισιστρατίδας ἐκχωρεῖν τοῦ Πελασγικοῦ τείχους, ἔτη* ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ *Ἄρχοντος Ἀθήνησι Κλισθένους.*

L. 61. *Ἀφ' οὗ χοροὶ πρῶτον ἠγωνίσαντο ἀνδρῶν, οὓς διδάξας Ὑποδικὸς Χαλκιδεὺς ἐνίκησεν, ἔτη* ΗΗΔΔΔΔΙΙΙΙ, *Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἰσαγόρου.*

L. 61. *Ἀφ' οὗ νε.......... Ἱππια....... ἐν Ἀθήνησιν, ἔτη* ΗΗΔΔΔΙ, *ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθοκρίτου.*

L. 62. *Ἀφ' οὗ ἐμ Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Πέρσας, καὶ Ἀρταφέρνεα Σατράπην τὸν Δαρείου ἀδελφιδοῦν τὸν στρατηγὸν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, ἔτη* ΗΗΔΔΠΙΙ, *Ἄρχοντος Ἀθήνησι τοῦ δευτέρου Φαινίππου καὶ ἐμ μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος*

χύλος ὁ Ποιητὴς ἐτῶν ὢν ΔΔΔΠ.

una certavit Æſchylus Poeta, quando erat annorum XXXV.

L. 63. Ἀφ᾽ οὗ Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου, πάππος τοῦ ποιητοῦ, ποιητὴς ὢν καὶ αὐτὸς ἐφάνη Ἀθήνησι, καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει, ἔτη ΗΗΔΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστείδου.

Ep. 50. A quo Simonides avus Simonidis Poetæ, qui etiam & ipſe Poeta fuit, Athenis claruit; & Darius mortuus eſt, Xerxes vero filius illius regnat, anni CCXXV, Archonte Athenis Ariſtide.

L. 65. Ἀφ᾽ οὗ Αἰσχύλος ὁ Ποιητὴς τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο, καὶ Στησίχορος ποιητὴς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλοκράτους.

Ep. 51. A quo Æſchylus Poeta Tragœdiâ primo vicit, & Euripides Poeta naſcitur, & Steſichorus Poeta in Græciam venit, anni CCXXII, Archonte Athenis Philocrate.

L. 66. Ἀφ᾽ οὗ Ξέρξης τὴν σχεδίαν ἔζευξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ, καὶ Ἑλλήνων ἐν Θερμοπύλαις μάχη ἐγένετο, καὶ Ναυμαχία Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα πρὸς τοὺς Πέρσας, ἣν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλιάδου.

Ep. 52. A quo Xerxes navigiorum pontem junxit in Helleſponto, & à Græcis in Thermopylis commiſſa eſt pugna, & etiam pugna navalis ad Salaminem à Græcis contra Perſas, in qua vicerunt Græci; anni CCXVII, Archonte Athenis Calliade.

L. 68. Ἀφ᾽ οὗ ἡ ἐν Πλαταίαις μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξου στρατηγόν, ἣν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ ἐρρύηκεν ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἰτνίαν, ἔτη ΗΗΔΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξαντίππου.

Ep. 53. A quo ad Platæas commiſſa eſt pugna ab Athenienſibus contra Mardonium Xerxis ducem, in qua vicerunt Athenienſes, & Mardonius occubuit in pugna, & ignis diffluebat in Sicilia circa Ætnam, anni CCXVI, Archonte Athenis Xantippo.

Ep. 54. A quo Gelon Dinomenis filius Syracuſis Tyrannidem occupavit, an. CCXV, archonte Athenis Timoſthene.

L. 69. Ἀφ᾽ οὗ Γέλων ὁ Δεινομένους Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Τιμοσθένους.

Ep. 55. A quo Simonides Leoprepis filius Ceius, qui memorandi artem invenit, eam docens Athenis vicit, & poſitæ ſunt imagines Harmodii & Ariſtogitonis, anni CCXIV, Archonte Athenis Adimanto.

L. 70. Ἀφ᾽ οὗ Σιμονίδης ὁ Λεοπρέπους ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρών, ἐνίκησεν Ἀθήνησι διδάσκων, καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ἔτη ΗΗΔΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδειμάντου.

Ep. 56. A quo Hiero Syracuſis Tyrannidem occupavit, anni CCVIII, Archonte Athenis Charete; claruit autem Epicharmus poeta hujus tempore.

L. 71. Ἀφ᾽ οὗ Ἱέρων Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Χάρητος. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ Ποιητὴς κατὰ τοῦτον.

Ep. 57. A quo Sophocles Sophilli filius, qui è Colono fuit, Tragœdiâ vicit, quum eſſet annorum XXVIII, anni CCVI, Archonte Athenis Apſephione.

L. 72. Ἀφ οὗ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ, ἐτῶν ὢν ΔΔΠΙΙΙ, ἔτη ΗΗΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀψηφίονος.

Ep. 58. A quo in Ægoſpotamis lapis cecidit, & Simonides Poeta obiit XC annos natus, anni CCV, Archonte Athenis Theagenidâ.

L. 72. Ἀφ᾽ οὗ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ποιητὴς ἐτελεύτησε, βιοὺς ἔτη 𐅅ΔΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Θεαγενίδου.

Ep. 59. A quo Alexander mortuus eſt, filius autem illius Perdiccas apud Macedonas regnavit, anni CXCIX, Archonte Athenis Euthippo.

L. 73. Ἀφ᾽ οὗ Ἀλέξανδρος ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ υἱὸς Περδίκκας Μακεδόνων βασιλεύει, ἔτη Η𐅅ΔΔΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐθίππου.

L. 74.

L. 74. Ἀφ᾽ οὗ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΠΙΙΙΙ ἐτελεύτησεν ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας, ἔτη Η𐅄ΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνῃσι Καλλίου τοῦ προτέρου.

Ep. 60. A quo Æſchylus Poeta, cum vixiſſet an. LXIX, diem obiit in Gela Siciliæ, anni CXCIII, Archonte Athenis Callia primo.

L. 75. Ἀφ᾽ οὗ Εὐριπίδης ἐτῶν ὢν ΔΔΔΔΙΙΙ Τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησεν, ἔτη Η𐅄ΔΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνῃσι Διφίλου, ἐβίωσαν δὲ κατὰ Εὐριπίδην Σωκράτης, καὶ Ἀναξαγόρας.

Ep. 61. A quo Euripides, cum annos natus eſſet 43, Tragœdiâ primum vicit, anni CLXXIX, Archonte Athenis Diphilo; vixerunt autem tempore Euripidis Socrates, & Anaxagoras.

L. 76. Ἀφ᾽ οὗ Ἀρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε Περδίκκου τελευτήσαντος, ἔτη Η𐅄ΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀστυφίλου.

Ep. 62. A quo Archelaus apud Macedones regnavit Perdicca defuncto, anni CLVI, Archonte Athenis Aſtyphilo.

L. 77. Ἀφ᾽ οὗ Διονύσιος Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Εὐκτήμονος.

Ep. 63. A quo Dionyſius Syracuſis Tyrannidem occupavit, anni CXLVII, Archonte Athenis Euctemone.

L. 77. Ἀφ᾽ οὗ Εὐριπίδης βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΠΙΙ ἐτελεύτησεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιγένους

Ep. 64. A quo Euripides mortuus eſt, cum vixiſſet annos LXXVII, anni CXLV, Archonte Athenis Antigene.

L. 78. Ἀφ᾽ οὗ Σοφοκλῆς ὁ Ποιητὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙ ἐτελεύτησε, καὶ Κῦρος ἀνέβη εἰς Περσίαν, ἔτη ΗΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ δευτέρου.

Ep. 65. A quo Sophocles Poeta, cum vixiſſet annos 91, mortuus eſt, & Cyrus in Perſiam aſcendebat, anni CXLIII, Archonte Athenis Calliâ ſecundo.

L. 79. Ἀφ᾽ οὗ Τελέστης Σελινούντιος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Μύκωνος

Ep. 66. A quo Teleſtes Selinuntius vicit Athenis, anni CXXXIX, Archonte Athenis Mycone.

Ep. 67. A quo rediere, qui cum Cyro aſcenderunt, & Socrates Philoſophus occubuit, cum vixiſſet annos LXX, anni CXXXVII, Archonte Athenis Lachete.

L. 80. Ἀφ' οὗ ἐπάνελθον οἱ μετὰ Κύρου ἀναβάντες, καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ἐτελεύτησε βιοὺς ἔτη 𐅄ΔΔ, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λάχητος.

Ep. 68. A quo .... Athenis, anni CXXXV, Archonte Athenis Ariſtocrate.

L. 81. Ἀφ' οὗ .... Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκράτους

Ep. 69. A quo ....rianus Dithyrambo vicit Athenis, anni ...., Archonte Athenis .....

L. 81. Ἀφ' οὗ ...... ος Με..... ριανος διθυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη Η..... Ἄρχοντος Ἀθήνησι........

Ep. 70. A quo Philoxenus Dithyramborum ſcriptor occubuit, cum vixiſſet annos LX, anni CXVI, Archonte Athenis Pytheâ.

L. 82. Ἀφ' οὗ Φιλόξενος ὁ Διθυραμβοποιὸς τελευτᾷ βιοὺς ἔτη 𐅄Δ, ἔτη ΗΔΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθέου.

Ep. 71. A quo Anaxandrides Comicus vicit Athenis, anni CXIII, Archonte Athenis Calliâ.

L. 82. Ἀφ' οὗ Ἀναξανδρίδης ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου.

Ep. 72. A quo Aſtydamas Athenis vicit, anni CIX, Archonte Athenis Aréo. Arſit vero tunc in cœlo magnus cometa.

L. 83. Ἀφ' οὗ Ἀστυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν, ἔτη ΗΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀρείου. Κατεκάη δὲ τότε καὶ ἐν οὐρανῷ μέγας κομήτης

Ep. 73. A quo in Leuctris pugna commiſſa fuit inter Thebanos & Lacedæmonios, in quâ vicere Thebani, anni CVII, Archonte Athenis Phraſiclide, & occubuit Cleombrotus Lacedæmoniorum Rex.

L. 84. Ἀφ' οὗ ἐν Λευκτροῖς μάχη ἐγένετο Θεβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, ἣν ἐνίκων Θηβαῖοι, ἔτη ΗΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Φρασικλείδου, καὶ ἐτελεύτησε Κλεόμβροτος Λακεδαιμονίων βασιλεύς.

Ep. 74. A quo Steſichorus ſecundus Himeræus vicit Athe-

L. 85. Ἀφ' οὗ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος, ὁ δεύτερος ἐνίκησεν

Ἀθή-

Ἀθήνησιν, καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔτη ΗΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δυσκινήτου.

L. 86. Ἀφ' οὗ Διονύσιος ὁ Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ υἱὸς Διονύσιος ἐτυράννευσεν, καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασιλεύει, ἔτη ΗΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ναυσιγένους

L. 87. Ἀφ' οὗ Φωκεῖς τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἐσύλευσαν, ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Κηφισοδώτου.

L. 88. Ἀφ' οὗ Τιμόθεος βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΔΔ ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήνησι, καὶ Φιλίππους τὴν πόλιν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος Μακεδόνων βασιλεύς, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος ἐτελεύτησεν, καὶ τοὺς Διονυσίου στρατηγοὺς ὁ Δίων ἐνίκησεν, ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀγαθοκλέους

L. 91. Ἀφ' οὗ Ἀλέξανδρος Μακεδόνων βασιλεὺς ἐγένετο, ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλιστράτου, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Φιλόσοφος κατὰ τοῦτον.

L. 92. Ἀφ' οὗ Κάλιππος Δίωνα ἀποκτείνας Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη 𐅄ΔΔΔΔ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Διοτίμου.

thenis,& condita fuit Megalopolis in Arcadia,anni CVI,Archonte Athenis Dyſcineto.

Ep 75. A quo Dionyſius Siculus obiit, filius autem ejus Dionyſius Tyrannidem occupavit , & Alexander Pheris regnat,anni CIV, Archonte Athenis Nauſigene.

Ep. 76. A quo Phocenſes Templum Delphicum expilarunt, an. LXXXXIIII, Archonte Athenis Cephiſodoto.

Ep. 77. A quo Timotheus annos natus LXXXX diem obiit Athenis, & Philippos urbem condidit Philippus Macedonum rex, & Alexander Phebæus occubuit,& Dionyſii præfectos Dion ſuperavit, anni LXXXXIII, Archonte Athenis Agathocle.

Ep. 78. A quo Alexander Macedonum Rex naſcebatur, anni LXXXXI, Archonte Athenis Calliſtrato, quo tempore floruit Ariſtoteles Philoſophus.

Ep. 79. A quo Calippus, cum Dionem interfeciſſet Tyrannidem Syracuſis occupavit, anni LXXXX, Archonte Athenis Diotimo.

Cetera deſiderantur.

Thomæ Lydiati
OXONIENSIS
ANNOTATIONES
AD
Chronicon Marmoreum.

Lectori Præfatio.

QUanquam Lydiati nomen apud Eruditos jure merito in honore ſit, non videtur ſupervacuum eorumquæ, ſcripſerat, Catalogum apponere; quia cum diſperſa jaceant, ad publicam notitiam vix pervenere.

Præter Annotationes haſce ſcripſit.

Tractatum de variis Annorum formis.
Prælectionem Aſtronomicam de Cœlo & Elementis.
Diſquiſitionem Phyſiologicam de origine Fontium.
Defenſionem tractatus de variis Annorum formis.
Additamenta quædam ad prædictum opus.
Solis & Lunæ periodum, ſive Annum magnum.
De Anni Solaris menſurâ.
Emendationem Temporum.
Numerum Aureum.
De Sabbato.
Tractatum de Altaribus in Eccleſiis cum defenſionibus variis.
Meſolabum Geometricum.
Canones Chronicos.
Seriem Summorum Magiſtratuum & Triumphorum Romanorum.

Annotationes primæ ad Chronicon Marmoreum, de Morte Darii Hyſtaſpis, &c.

VELIM ſanè ad magis aſſerendam Marmorei hujus Chronici dignitatem & Autoritatem, quam equidem maximopere aſſertam cupio; ut, perinde ac de Conſularibus Romanorum Faſtis Marmoreis, ante annos plus minus octoginta Romæ in Comitio effoſsis, memoriæ mandetur, ubi, quando, & quomodo, inventum ſive repertum fuerit; quod etiam forte nonnihil ad melius intelligenda ejus nonnulla conduxerit. Quum vero citimus ejus terminus ſive finis fixus ſit principio Olympiadis centeſimæ viceſimæ nonæ; primũ animadverti idem ipſum eſſe tempus ſuſcepti à Romanis, ſcilicet Appio Claudio Caudice & Marco Fulvio Flacco Conſulibus, belli Punici primi, adeoque primi tranſmarini, nimirum in Siciliâ geri cœpti (ſcilicet ubi Polybius ſuam Hiſtoriam inchoavit, quem terminum etiam Hiſtoriæ ſuæ poſuit Dionyſius Halicarnaſſeus, qui & ipſe quoque breve Chronicon per Athenienſium tempora digeſtum edidit.) Unde ſubinde ſubit animum meum ſuſpicio, quam tamen adjunctum Smyrnæorum & Magneſiorum fœderis monimentum nonnihil retundit; an non ad Pharum Inſulam Adriatici maris aliquo modo ſpectet, & ipſam quidem Pariorum Coloniam, ſecundum Oraculum quoddam conditam, Dionyſio Seniore Siciliæ tyranno auxilia ſuppeditante, anno quarto Olympiadis nonageſimæ octavæ, Archonte Athenis Dexitheo, juxta Diodorum Siculum, libro 15. Hoc tantum auſim dicere me haud temere credere poſſe, Epocham Chronici Marmorei caſu fortuito incidiſſe in initium primi Romanorum belli Punici, primi inquam tranſmarini, ejuſque in Siciliâ ſuſcepti.

Porro quod anno 1252. mancum extat --νίκης ἐβασίλευσαν, forſitan non tam Phœnices reges Cadmum & Phœnicem, quam Laconices Eurotam & Lacedæmonem ſpectat: quandoquidem auctor ferme intra Græciæ fines ſe contineat, niſi in Perſicis Imperatoribus, ſed & iis finium Græciæ invaſoribus.

Ad annum 292. nempe primum Olympiadis quinquageſimæ ſextæ, nomen Archontis Athenienſis mutilum --δήμου, quod Latine redditur Populo, mea ſeries ſummorum Magiſtratuum Romanorum & Archontum Athenienſium manuſcripta ante annos ſedecim, unàque cum aliis manuſcriptis noſtris apud me ſuppreſſa, & in tenebris deliteſcens, exhibet Euthydemum: autore, ſi bene memini, libris jam ferme biennium viduatus, Diogene Laertio in vita Chilonis.

Anno 253. quarto Olympiadis ſexageſimæ quintæ, initium regni Darii Hyſtaſpidæ, Mago defuncto, poſitum quadriennio ſerius quam Ptolemæo Aſtronomo, & aliis, videtur commodiſsime referri poſſe ad Babylonem ab eo captam Zopyri dolo, quam antiquiſsimam Imperii Metropolim Magi factio, & forſan aliquis ex eadem Conſanguinitate eo uſque rebellem contra ipſum tenuerat: quâ occaſione poſtea idem Darius appellatus ſit Aſſyriæ Rex, Ezræ 6. quemadmodum annotavi noſtra Emendatione Temporum ad annum Mundi 3489.

Anno 227. ac ſecundo Olympiadis ſeptuageſimæ ſecundæ nomen Archontis Athenienſis obliteratum, relicto ſolum, ſecundo, δευτέρου, quo Datis Darii Hyſtaſpidæ Dux prælio Marathonio à Miltiade & Athenienſibus profligatus eſt, reſtituatur è Plutarcho in Ariſtide, Phanippo ſive Phænippo ſecundo. Fuit autem prior Phænippus Archon, initio Olympiadis quadrageſimæ octavæ, juxta Clementem Alexandrinum, primo ſtromate, ſi recte memini: cum apud Euſebium in Chronico, idem Phænippus Archon Athenis, tanquam ex eodem Clemente referatur ad Olympiadem 47. Inſequente Anno, nempe 226. (ita enim legendum apparet, licet Seldenus ambigat utrum ita, an 225. uno

 anno

anno minus) ac tertio Olympiadis ſeptuageſimæ ſecundæ Darii Hyſtaſpidæ mors aſſignata, Archonte Athenis Ariſtide, quem idem Plutarchus in ipſius Ariſtidis vitâ diſerte aſſeverat, Archontem Eponymum fuiſſe proxime poſt Phænippum, quo Archonte prælium Marathonium commiſſum fuerat: liquido confirmat noſtram ex Cteſia Chronologiam, referentem ejuſdem Darii mortem, ejuſque filii Xerxis regni initium, quinquennio citius quam auctore Herodoto vulgus autumat: quæ ex conſequenti viam ſternit ſtatuendo Artaxerxis Longimani filii Xerxis etiam regni initio, citius eodem quinquennio, pariterque noſtræ reſtitutioni initii ſeptuaginta hebdomadum Danielis, anno regni hujus viceſimo, tantopere controverſi, & tanti momenti. Quam quidem Chronicam Annotationem antiquiſſimi & nobiliſſimi Monimenti, eodem nomine, utcunque alii æſtimaverint, ipſe ſane magni æſtimo: neque enim paucorum millium animarum ſalutis æternæ intereſt, demonſtratum habere Articulum temporis quo Meſſias ille manifeſtandus fuerat.

Anno 193. quum mentio fiat Archontis Calliæ prioris, iterumque anno 143. forte hic pro προτέρου, legendũ videatur, vel δευτέρου, vel ὑστέρου, niſi potius ἱππονίκου, aut πλουσίου, nempe divite illo Hipponici filio, qui Conviviũ Xenophonteum præbuit. Verum hæc aliaque hujuſmodi minutiora ſunt, quam ut animadverſione digna videri queant, adeoque magis mirum videatur, doctiſſimos & diligentiſſimos vetuſtiſſimorum & obliteratorum marmorum Interpretes tot obſcuriſſima tam acute vidiſſe, quam haud uſquequaq; omnia perſpexiſſe; Me vero quod attinet, veniam à literatis omnibus peto, quod hæc hactenus abſque promtâ librorum ſupellectili attingere auſus ſim, quæ ſine abundanti eorum copia protractari nequeant. Ut autem eodem deſinam unde exorſus ſum, hortor ipſos Interpretes, ut ſciſcant porro de modo, loco, tempore, aliiſque circumſtantiis reperti talis monimenti, confirmandæ ejus dignitati & authoritati, quo honoratiſſimus Comes noſtrâ quidem ſententiâ præclare de poſteritate meritus eſt.

Diſquiſitio de tempore, Dynaſtiæ, & Mortis Gelonis Syracuſani, in quo Marmoreum Chronicon Arundelianum ſeptennio differt à Diodoro Siculo, & communi opinione. Eâque occaſione de aliis quibuſdam differentiis ejuſdem Chronici à receptis opinionibus.

STATUIT Auctor Chronici Marmorei Gelonem Dinomenis filium tyrannidem obtinuiſſe (ſc. Syracuſis, antea enim Gelis aliquandiu dominatus erat juxta Herodotum, Lib. 8.) annis 215. ante Epocham ſuam ſive Chronici finem, nempe Olympiadem 129. id eſt, Olympiadis 75. anno ſecundo, Archonte Athenis Timoſthene: Hieronem autem Gelonis fratrem ſeptennio poſtea, annis 208. ante Epocham, id eſt, Olympiadis 73. anno primo, Archonte Athenis Charete; tanquam Gelone tunc demum mortuo. Atqui Diodorus Siculus, in rebus ſuæ gentis, inquam Siciliæ, pro ratione inſtituti operis prope dixerim nimius, libro undecimo, ſcribit, Hieronem Geloni fratri tanquam mortuo, poſtquam regnaverat annos 7. ſucceſſiſſe in Principatu, anno tertio Olympiadis 75. Archonte Athenis eodem Timoſthene: & inde regnaviſſe Syracuſis annos undecim & menſes octo; ac proinde etiam hunc, Olympiadis 78. anno ſecundo reliquiſſe Regnum Thraſibulo fratri Archonte Lyſiſtrato: atque hunc poſt unum tyrannidis annum ejectum eſſe à populo Syracuſano, anno tertio ejuſdem Olympiadis Archonte Lyſaniâ; indeque Syracuſanos popularem ſtatum ſervaſſe propemodum 60 annos, uſque ad tyrannidem

dem Dionyſii. Libro autem 13 ſcribit, Dionyſium ex ſcribâ & promiſcuæ multitudinis idiotâ maximæ Civitatum Græcarum tyrannum evaſiſſe, Olympiadiſque anno tertio, Archonte Athenis Calliâ, utique integro annorum 60 intervallo poſtea, qui contra in marmoreo Chronico legitur tyrannus Syracuſis extitiſſe quinquennio citius, utpote annis 147 ante Epocham, i. e. anno ſecundo Olympiadis 92 Archonte Athenis Euctemone. Euſebius autem in Chronico, refert Gelonem obtinuiſſe Syracuſas anno ſecundo Olympiadis 73, ac Hieronem Syracuſis regnaſſe anno tertio Olympiadis 75, i. e. novennio poſtea. Ad quæ loca annotat Arnoldus Pontacus Epiſcopus Vazatenſis, in ſuâ Chronici Euſebiani editione nuncupatâ Henrico IV. Galliarum Regi, A. D. 1604. etiam Dionyſium Halicarnaſſeum, Libro 7. referre initium imperii Gelonis ad annum ſecundum Olympiadis 72, ejuſque exitum Fabio & Æmilio Mamerco Romæ Conſulibus, qui inciderunt in annum primum Olympiadis 74: Pauſaniam quoque ſcribere, Libro 6. Gelonem rerum potitum Syracuſis anno ſecundo Olympiadis 72: ſed & Ariſtotelem Politicorum Libro 5. cap. 12. ſcribere Gelonem regnaſſe annos 7, ac mortuum eſſe anno octavo.

Veruntamen etiam in iiſdem ipſis Auctoribus nihilominus videor mihi videre expreſſa veſtigia veritatis à redivivo Chronico Marmoreo ſtantis. Nam & in Chronico Euſebiano, quum ad annum tertium Olympiadis 75, craſſius & imperfectius ponatur, *Hieron Syracuſis regnat*: triennio poſtea diſtinctius & ſignificantius exprimitur, *Hieron poſt Gelonem Syracuſis tyrannidem exercet*. Annotat autem Pontacus nonnulla vetuſtiſſima Chronici Euſebiani Exemplaria, nominatim verò Fuxenſe, ſc. è Bibliotheca Collegii Fuxenſis Tholoſæ depromtum, Gelonis regnum Syracuſis in Sicilia ſtatuere demum anno ſecundo Olympiadis 75, nempe eodem ipſo quo Marmoreum: nec ullam habere mentionem Hieronis ante Olympiadem 76: Græca autem Euſebiani Chronici apud Georgium Syncellum, & Cedrenum teſtantur Gelonem Syracuſis rerum potitum annis 17: qui deducti ab anno ſecundo Olympiadis 73, differunt ejus mortem & Hieronis initium ad annum tertium Olympiadis 77, etiam ſerius biennio quam Chronicon Marmoreum: verum iidem cœpti integrâ Olympiade citius juxta Dionyſium Halicarnaſſeum & Pauſaniam, decennium ejus terminant ad Xerxis tranſitum in Græciam: & reliquum ſeptennium uno anno infra poſteriorem regni Hieronis ſitum in eodem Chronico, nempe ad annum tertium Olympiadis 76, tantummodo biennio citius quam Marmoreum; ita ut hoc inter illa duo extrema medium feriat.

Porro autem Chronicon Euſebianum ſuppeditat aliud etiam validius argumentum & tecmerion veritatis Chronici Marmorei. Nam ad annum tertium Olympiadis 79. in Euſebiano legitur, *Sicilia à populo regebatur*, adjecto in Exemplari Fuxenſi, *ſeditione factâ*: ubi quin de Syracuſis à Thraſibuli tyrannide liberatis agatur, nullum dubium videtur, ne Scaligero quidem in Euſebii Chronico à ſe edito, biennio poſt Pontaci editionem, nihilominus imputanti iſtic errorem & metachroniſmum triennii Euſebio. Verum quum non modo Diodorus Siculus, ſed etiam longe antiquior eo Ariſtoteles, Lib. 5. Politicorum cap. 12. Geloni, Hieroni, & Thraſibulo aſcribat omnino annos 18. tyrannidis Syracuſanæ (ubi Ariſtotelis verba ſunt, Ἡ περὶ Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα [τυραννὶς] περὶ Συρακούσαις ἔτη οὐδ' αὕτη πολλὰ διέμεινεν, ἀλλὰ τὰ σύμπαντα δυοῖν δέοντα εἴκοσι. Γέλων μὲν γὰρ ἑπτὰ τυραννεύσας τῷ ὀγδόῳ τὸν βίον ἐτελεύτησε· δέκα δὲ Ἱέρων. Θρασίβουλος δὲ τῷ ἑνδεκάτῳ μηνὶ ἐξέπεσεν) illi anni 18. retro putati à tertio Olympiadis 79 deſinente, referunt nos ad deſinentem annum primum Olympiadis 75, id eſt, ad ipſum initium regni Gelonis in Chronico Marmoreo anno inſequente prælium ad Platæas.

Si quis vero rationem quærat, cur hinc demum fiat initium regni Gelonis Syracuſis, nempe poſt illud biennale bellum Medicum dictum apud Diodorum, ſatis idoneam ſuppeditat ipſe Diodorus, ſcilicet, quod poſt clariſſimam victoriam ab illo partam contra Pœnos & eorum finitimos, Xerxi confœderatos,

eodem die quo Leonidas rex Lacedæmonius cum Perſis conflixit ad Thermopylas; ex nuncio accepto victoriæ Græcorum navalis contra Xerxem ad Salaminem, omiſſo apparatu quem ſtudioſiſſime fecerat ferendi ſuppetias Græcis, renovans fœdera, & ſtabiliens pacem tum inter ipſos Siculos, tum etiam cum Pœnis, deinceps voluntate & conſenſu populi una voce proclamantis eum benefactorem & ſervatorem, & Regem, Βασιλέα, regnavit Syracuſis, quas antea vi armatâ obtinuerat; ac tunc demum auſus eſt publicis cætibus ſine ſtipatoribus aut ſatellitio, adeoque nullis indutus armis, abſque militari tunicâ, ſe committere, quod nunquam antea fuerat.

Cujuſmodi initium regni Gelonis demum dono Populi, etiam Ælianus ſignificat, variæ hiſtoriæ lib. 13. cap. 37. ſcribens in hanc ſententiam, "Gelon Syracuſanorum tyrannus manſuetiſſime ſe in regno geſſit. Seditioſi vero quidam ei tendebant inſidias. Quod cum reſciviſſet Gelon, convocatâ Syracuſiorum Concione, armatus in Concionem aſcendit, & commemorans quantorum bonorum illis cauſa fuerat (ὅσα ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰργάσατο) ſimulque detegens inſidias, mox arma depoſuit, dixitque ad univerſos: Ecce igitur tuniculâ ſolum amictus abſque armis aſto, & dedo me vobis, ut pro voluntate libituque mecum agatis. Quare Syracuſani mirati ejus ſententiam, tum inſidiatores puniendos ipſi tradiderunt, tum etiam regnum ei dederunt, (καὶ τὴν ἀρχὴν ἔδωκαν) Hic contra populo puniendos iſtos reliquit.„ Quamobrem Syracuſani ſtatuam quoque ei poſuerunt in diſcincta tunica. Atque hoc fuit ejus ad populum Concionis monimentum, & poſtea in ſecula regnaturis documentum. Quinetiam antea, nempe lib. 8. cap. 11. idem Ælianus diſerte ſignificat hoc factum eſſe poſt pugnam ad Himeram Siciliæ urbem, ubi Gelon Pœnos, occiſo Amilcare eorum duce, devicit: & quidem ejuſdem victoriæ potiſſimâ occaſione, ita ſcribens, "Gelon poſtquam ad Himeram devicerat Carthaginenſes, univerſam Siciliam in poteſtatem ſuam adegit. Inde prodiens in forum nudatus armis, aiebat ſe redditurum civibus poteſtatem. Hi vero nolebant accipere, experti ejus humanitatem, & quod popularius poteſtate uteretur, quam Monarchæ ſolerent. Quapropter etiam (nimirum reddito & Confirmato ei regno) poſita eſt ipſi in Junonis Siculæ templo ſtatua nudatum armis oſtendens, oppoſita quoque ſcriptura quæ id Gelonis factum declararet.„ Hactenus Ælianus.

Denique antiquus Scholiaſtes Pindari Lyrici Poetæ, in ejus Pythionicis, Odâ 3. diſerte refert initium regni Hieronis Syracuſis ad deſinentem Olympiadem 76, utpote Pythiadem 28. cujus annus primus cœpit ultimo aut penultimo menſe anni tertii ejuſdem Olympiadis, quum primus Agon Pythicus Stephanites inſtitutus ſit eodem anno tertio Olympiadis 49. æque juxta Chronicon Euſebianum ac Marmoreum. Quare initium ſeptennis abſolutæ tyrannidis ſive dynaſtiæ Gelonis non potuit prævertere initium Olympiadis 75. Itaque nullo modo verum eſſe poteſt, quod Pontacus Dionyſio Halicarnaſſeo autore refert, Gelonis Mortem Fabio & Æmilio Mamercino Conſulibus Romæ, qui juxta ipſum Dionyſium inciderint in annum primum vel ſecundum Olympiadis 74: hoc pacto enim mortuus fuiſſet triennio aut minimum biennio ante conflictum Græcorum & Perſarum ad Thermopylas, quo tempore ipſe Amilconem ſive Amilcarem,& Pœnos celeberrimo prælio vicit in Siciliâ: quum ipſe Dionyſius, initio libri noni, Xerxis expeditionem in Græciam aſcribat Conſulatui ejuſdem Cæſonis Fabii ſecundo, & Spurii Furii Fuſi, tanquam incidenti juxta ipſum quidem in primum, verum juxta Fabium Pictorem & nos in quartum annum Olympiadis 75. ideoque Gelonis mors multo propius conveniat in Æmilii Mamercini à Pontaco memorati Conſulatum ſecundum, incerto Collega, ſive is fuerit Servilius Structus juxta communem opinionem, ſive Cornelius Lentulus juxta Diodorum Siculum, ſive idem, ſive alius cognomento Eſquilinus juxta Faſtos Marmoreos, ſive ipſe Cæſo Fabius, anno proxime præcedente tertium, hoc autem quartum Conſul: aliis habitus

eodem

eodem anno omnium Romanorum primus Proconſul, creatus gerendo bello Veienti, quod anno præcedente genti ſuæ Fabiæ depoſcerat; & quo bello, anno inſequente, cum tota ſua gente ferme uſque ad internecionem occiſus eſt. Hi autem Conſules, juxta noſtram ſeriem ſummorum Magiſtratuum Romanorum, inciderunt in annum tertium Olympiadis 76, perinde ac in decimum ſeptimum à primo initio tyrannidis Gelonis Syracuſis, juxta ipſum Dionyſium. Quocirca ad eandem Olympiadem quaſi deſinentem haud dubie ſpectat tempus mortis ipſius juxta eundem.

Hic eſt noſter στοχασμὸς, quum ipſe Auctor non ſit ad manus impræſentiarum; nec ullo modo mihi parabilis. Ubi etiam ambobus quod aiunt ulnis amplexamur inſperatum ἐπίσαγμα, ſive Acceſſorium ultro ſe nobis offerens ad confirmationem Calculi Annorum Romæ Conditæ, quem in noſtra Emendatione Temporum innuimus, amplius autem in illa ſerie noſtrâ demonſtrandum, & confirmandum ſuſcepimus, nempe Fabiani omnium antiquiſſimi, ſtatuentis Romam Conditam initio octavæ Olympiadis ſaltem triennio ſerius quam Catoniani & Dionyſiani.

At vero, quid ſi dicamus Pontacum hallucinatum eſſe in nomine Auctoris, referentem Dionyſium addere Gelonem vitâ functum Coſſ. Fabio & Aemilio Mamerco: quum neutiquam ita ſcripſit Dionyſius, verum Diodorus; ii autem Conſules juxta Dionyſium quidem inciderint in annum Olymp. 74. at juxta Diodorum in annum tertium Olymp. 75. Archonte Athenis Timoſthene, quo ipſe Gelonem vitâ functum refert. Ita demum videtur manifeſta hallucinatio Pontaci in nomine Auctoris, levicula illa quidem, & quæ meritiſſime doctiſſimo ac diligentiſſimo, ſummæque ingenuitatis viro condonetur. Ceterum quod ad initium tyrannidis Dionyſii ſenioris Syracuſis attinet, agnoſcit Pontacus illud in Euſebiani Chronici exemplaribus manuſcriptis pleriſque pariter ac editis reſpondere, anno 16, aut 17 Imperii Perſici Darii Nothi, i. e. anno primo Olympiadis 93. quo etiam editio Scaligeri idem refert; quanquam nec Pontaco, nec ſibi ſatis probatum; Pontaco propter auctoritatem non modo Diodori Siculi, lib. 13. ſed etiam Dionyſii Halicarnaſſei, lib. 7. ſcribentium, Dionyſium invaſiſſe tyrannidem anno tertio Olympiadis 93. incurrente in annum 19 Darii; Scaligero propter concurrentia eodem anno initia Dionyſii ſenioris tyranni Siciliæ, & Archelai poſterioris, regis Macedoniæ, morteſque duorum celeberrimorum Poetarum Tragicorum, Euripidis & Sophoclis, utrique vero pariter improbatum propter ipſius Dionyſii mortem poſt annos 38 tyrannidis ſuæ completos demum anno primo Olympiadis 103.

Verum enimvero redivivum Chronicon Marmoreum etiam ipſum conjuncta exhibet initium tyrannidis Dionyſii morteſque amborum Tragicorum Poetarum; viz. tribus annuis Athenienſium Archontibus Euctemone Antigone & Calliâ continuo ſuccedentibus: quorum primi exitus tertiique initium poterat, nimirum, in eundem cum medio annum Lunarem Macedonicum è Cyclo vitioſo Cleoſtrateo, aut Harpalio, aut etiam Oenopideo Embolimæum, ſive intercalarium incidere. Unde ecce quam audaculus στοχαστὴς ſim: (quum editio Seldeniana præſto non ſit, nec alia mihi ex ea annotata præter paucula iſta huic diſquiſitioni præmiſſa, in qua forſan, vel idem, vel ſimile quippiam jam ante fuerit annotatum:) Quandoquidem conſtet tres illos Archontas Atticos convenire juxta Diodorum quidem, & communem ſententiam in annos primum, ſecundum, & tertium Olympiadis 93. juxta ipſum autem Marmoreum Chronicon, è congrua ſerie ceterorum Archontum eodem exaratorum, vel in eoſdem annos, vel in proxime præcedentes; ſubit animum meum Conjectura, pro annis HΔΔΔΔΠII ferme obliteratis, ideoque lectu difficilibus, & ambiguis aſcriptis Archonti Euctemoni, facillimâ emendatione legendos eſſe HΔΔΔΔIIII, ac proinde pro HΔΔΔΔII, aſcriptis Antigeni, HΔΔΔΔIII: quo pacto Dionyſii Senioris tyrannidis initium omnino contigerit circa finem anni primi Olympiadis 93. conſentaneè Chronico Marmoreo cum Euſebiano, &

exigui

exigui momenti differentia à Diodoro Siculo & Dionyſio Halicarnaſſeo: quum Auctores utriuſque Chronici tempus quo Dionyſius novas res agere, publiciſque actionibus ſe immiſcere, & adversus duces exercitus Syracuſani inſurgere, potentiamque affectare cœpit: illi vero tempus quo rerum potitus tyrannidem obtinuit, reſpexerint.

Sed & ea occaſione videtur dilatum initium tyrannidis Dionyſii apud alios, quod intra biennium ejus uſurpatæ, nec dum confirmatæ, ab eadem exactus & exul factus ſit: unde Trogus Juſtini, Lib. 5. notat eundem annum inſignem fuiſſe expugnatione Athenarum à Lacedæmoniis, & morte Darii Nothi Regis Perſarum, & exilio Dionyſii Siciliæ Tyranni: atque Xenophon libro ſecundo Hiſtoriarum Hellenicarum, ſtatuit initium tyrannidis ejuſdem (nimirum ab exilio redintegratæ & confirmatæ) medio illo anno, quo expugnatæ ſunt Athenæ, præcedente autem Olympiadem 94.

Porro autem, quatenus incidimus in mentionem Archelai Regis Macedoniæ, apud quem Euripides Poeta mortuus ſit; mira quædā de eo comminiſci videtur Joſephus Scaliger in ſua Olympiadum Anagraphâ, & Animadverſionibus in Chronicon Euſebii ad initiū regni Archelai filii Perdiccæ & Oreſtis filii ejus, ac Dionyſii Senioris Syracuſani, alteriuſq; Archelai Macedonici juxta ipſum eodē anno, de quo, inquit, præcipue advertendum; nam oportet initio ejus regni Euripidem extinctum apud eum fuiſſe; necnon ſub finem libri tertii Canonum Chronologiæ Iſagogicorum, in ſucceſſione Regum Macedoniæ, aſſerens Archelaum, undecimum in ordine Regum, mortuo Perdiccæ in regnum ſucceſſiſſe anno tertii Belli Peloponeſiaci, aſſignatis nimirum ſuo more duobus certis Characteribus, Epaminonis Archontis Attici, & Mortis Periclis eodem anno: præter tertium omnium certiſſimum, ſcilicet annum ſuæ Periodi Julianæ; unde aſtruit initium regni ejuſdem Archelai, annis 26. citius quam ipſe propoſuerat, è Diodori Siculi reliquiis ſive fragmentis, nec illius ſolum, ſed Theopompi, & Dexippi, atque aliorum, parum belle compactis, tanquam ab Africano in ſuo Commentitio libro priore Chronographiæ Euſebii. Atqui Thucydides Auctor idoneus ſine ſatiſdatione, qui iiſdem temporibus claruit & ſcripſit, libro ſecundo, & anno tertio ejuſdem belli (niſi me fallunt adverſaria mea) de Perdiccâ rege Macedoniæ ſcribit in hæc verba, ---ἔπεμψε δὲ Περδίκκας κρυφᾷ τῶν Ἀθηναίων χιλίους τῶν Μακεδόνων, nempe ſuppetias eorum adverſariis. Poſteaque, Σιτάλκης [Thracum Rex] ἐστράτευσεν ἐπὶ Περδίκκαν-- τόν τε Φιλίππου [fratris ejus] υἱὸν Ἀμύνταν, ὡς ἐπὶ βασιλέα Μακεδόνων ἦγε. Rurſumque poſtea Ὁ δὲ στρατὸς τῶν Θρακῶν ἐκ τῆς Δοβήρου ἐσέβαλε, πρῶτον μὲν εἰς τὴν Φιλίππου πρότερον οὖσαν ἀρχήν. ---τοῦ Φιλίππου υἱέως παρόντος. Poſteaque rurſum, Sitalces ---ἀναπειθόμενος ὑπὸ Σεύθου τοῦ Σπαραδόκου ἀδελφιδοῦ ὄντος--- ὃν κρυφᾷ Περδίκκας προσποιεῖται·--ἀνεχώρησεν ἐπ' οἴκου. Περδίκκας δὲ ὕστερον Στρατονίκην τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν δίδωσι Σεύθῃ, qui nimirum etiam poſt Sitalcem regno Thraciæ potitus eſt. Ergo adhuc vivebat Perdiccas, atque etiam aliquot annis poſtea; Nam libro quarto, & octavo anno belli, ita porro de eodem ſcribit Thucydides, Περδίκκας Βρασίδαν [nempe celeberrimum illum ducem Lacedæmoniorū] λαβὼν --στρατεύει ἐπὶ Ἀῤῥιβαῖον τὸν Βρομέρου Λυγκηστῶν Μακεδόνων βασιλέα. Quinetiam ipſe Diodorus Siculus, Diodorus inquam ipſe, non ejus umbra vel larva Scaligerana, libro 12. de morte quidem Periclis anno quarto Olymp. 87. Archonte Epaminondâ juxta ipſum, qui Athenæo dicitur Epaminon, ſcribit in hæc verba, Ἐν ταῖς Ἀθήναις Περικλῆς ὁ στρατηγὸς ἐτελεύτησεν. ---ὁ δὲ δῆμος φιλοτιμούμενος κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν Ποτίδαιαν, ἐξαπέστειλεν Ἅγνωνα στρατηγὸν ἔχοντα τὴν δύναμιν ἣν πρότερον εἶχε Περικλῆς. Verum de Perdicca Macedoniæ rege adhuc vivo, anno inſequente Olymp 88. primo, Archonte Diotimo, ſcribit ita, Σιτάλκης ὁ Θρακῶν βασιλεὺς--- πρὸς Περδίκκαν τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων ἀλλοτρίως διακείμενος ἔκρινε κατάγειν ἐπὶ τὴν Μακεδονικὴν βασιλείαν Ἀμύνταν τὸν Φιλίππου. Quapropter omiſſa Scaligeri Regum Macedoniæ Chronologiâ (quamlibet accommodatâ ſuæ decantatæ Perio-

do

do Julianæ) pariter ac ſpuriis Diodori reliquiis ab ipſo oſtentatis; quod Auctor Chronici Marmorei notat Perdiccam Alexandro patre mortuo, apud Macedonas regnare cœpiſſe, anno 199. ante Epocham ſuam, i. e. anno ſecundo Olympiadis 79. Archonte Athenis Euthippo. Archon quidem hic videtur idem qui apud Diodorum legitur Euippus, & qui apud eundem accommodatur anno quarto ejuſdem Olympiadis, ſicut annus poſtremus regni Alexandri patris & deceſſoris Perdiccæ, in Chronico Euſebii. Unde equidem ſuſpicor ſaltem unam virgulam, unum inquam iota redundare numero annorum in Chronico Marmoreo, legendumque H𐅅ΔΔΔΔΠIII, 198, cum Archonte Euthippo accommodandum anno minimum tertio Olympiadis 79. Archilaus autem, Perdiccâ mortuo, apud Macedonas cœpiſſe regnare, numero annorũ obliterato in Chronico Marmoreo, legitur Archonte Athenis Aſtyphilo: qui nimirum fuerit Diodori Ariſtophilus, aſcriptus anno primo Olympiadis 90. ſed iſtic forſitan imputatus anno 157. ante Epocham ſuam, quarto autem Olympiadis 89, completis 41 annis regni Perdiccæ: quod confirmat conjecturam noſtram de Euthippo Archonte referendo ſummum haud ultra annum unum ante calculum Diodori, ſicut neque ullo alio Archonte per totum illud Chronicon: quippe quum ubicunque numerus annorum ab Archonte diſcrepet, tutius fidatur Archonti quam annorum numero; & apud Diodorum poſt Euippum aſcriptum, anno 4. Olymp. 79. Ariſtophilus aſcriptus anno primo Olymp. 90, eſt Archon 41, quibus proinde utriſq; annis Olympiadicis aſcribendi videantur Archontes Euthippus & Aſtyphilus Chronici Marmorei. Namque Perdiccæ omnino totidem, viz. 41 annos regni aſcripſiſſe Nicomedem Acanthium hiſtoricum (ſcilicet ex Acantho urbe ad pedem Montis Athô, & Xerxis foſſam in confinibus Thraciæ & Macedoniæ) refert Athenæus, lib. 5. atque totidem intra unum, nempe 40, Anaximenem, (quem Diodorus, lib. 15. notat fuiſſe Lampſacenum, ſuamq; hiſtoriam primam rerum Hellenicarum, terminaſſe pugnâ Mantineenſi, quâ etiam Xenophon hiſtoriam ſuam) quorum utriuſque numeri annorum finis, ac majoris initium exacte repræſentatur Chronico Marmoreo, minoris vero initium eidem fini congruum Euſebiano. Atque Archelaum Macedoniæ regem tantummodo hunc unum agnoſcere videtur Diodorus; quem lib. 13. ac anno tertio Olymp. 92. Archonte Athenis Glaucippo, refert Pydnæas rebelles domuiſſe: libro autem 14. decennio poſtea, utpote anno primo Olym. 95. Archonte Lachete, (quo etiam Socratem Cicutâ potatum, morteque mulctatum unà cum Marmoreo Chronico refert) idem ſcribit illum interfectum eſſe à Cratero amaſio ſuo, poſtquam regnaverat annos ſeptem, manifeſto mendo in numero annorum regni ejus; huic autem ſucceſſiſſe filium Oreſtem puerum: quo ſublato ab Æropo tutore, hunc regnaſſe annos ſex, ac deinde ejus filium Pauſaniam annum unum: tum vero Amyntam annos 24. (circa initium regno pulſum ab Illyriis per biennium, Argeo illud vel uſurpante, vel adminiſtrante) patrem Alexandri ſecundi, atque etiam Ptolemæi Aloritæ, & Perdiccæ, & Philippi Patris Alexandri Magni, qui omnes poſt illum regnaverunt: nullo loco relicto alteri Archelao, cujus regni initio Euripidem extinctum eſſe apud ipſum ſciſcit Scaliger. Sed & locus Ariſtidæ Sophiſtæ de Archelao, quantum conjicere licet non habenti librum, videtur male allegatus à Scaligero, Τὶ οὖν εἰ Ἀρχέλαος τὸν αὐτοῦ δεσπότην καὶ θεῖον ἀποκτείνας κατέσχε τὴν ἀρχὴν, ἢ τὸν ἑπταετῆ ἐκείνου παῖδα εἰς τὸ φρέαρ ἐμβαλών, videtur enim legendum Ἀρχέλαον, accuſat. caſu, ſubaudito nominat. Æropus, agiq; de cæde Archelai ac ejus filii Oreſtis ab ipſo Æropo, aliiſq; conjuratis Cratero ſive Craterâ & Decamnico. De Cratero præter Diodorum, etiam Ælianus meminit, lib. 8. cap. 9. nomine Crateræ, his verbis, Ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν ὁ Κρατέρας Ἀρχέλαον, ὡς τύραννός τε καὶ εὐδαίμων αὐτὸς ἐσόμενος· τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα κατασχὸν τὸ μειράκιον, πάλιν αὐτὸς ἐπιβουλευθεὶς ὑφ᾽ ἑτέρων ἐτελεύτησεν. De Decamnico autem Ariſtoteles, lib. 5. Politicorum,

rum, cap. 10. ita, Καὶ τῆς Ἀρχελάου δ' ἐπιθέσεως Δεκάμνιχος ἡγεμὼν ἐγένετο, παροξύνων τοὺς ἐπιθεμένους πρῶτος, αἴτιον δὲ τῆς ὀργῆς, ὅτι αὐτὸν ἐξέδωκε μαστιγῶσαι Εὐριπίδῃ τῷ ποιητῇ. Niſi igitur Æropus, caput ut videtur hujus Conjurationis, demum regnum adeptus, nomen Archelai ſibi impoſuerit, alius certe Archelaus Macedoniæ Rex, præter illum Perdiccæ filium, non fuit. Atque illi, Perdiccæ inquam filio, Euripidem Poetam convixiſſe, etiam hoc Ariſtotelis teſtimonio conſtat, ſecus quam Scaligero viſum. Hujus autem regni completi ſunt viginti anni, à Perdiccæ morte, juxta Marmoreum Chronicon ad Archontem Lachetem, quo Diodorus ipſum mortuum refert: apud quem proinde pro ἑπτὰ, legendum videatur εἴκοσι, haud inſolenti Scripturæ differentiâ. Alexander vero ille, cujus regni mentio fit in Chronico Marmoreo, ad annum 104, Archonte Nauſigene, quo Dionyſius junior, mortuo ſeniore, Syracuſis tyrannidem obtinuit, dubium eſt an intelligatur ſecundus Macedonicus Amyntæ filius, an potius Alexander Pheræus à quo Pelopidas Thebanorum Dux prælio occiſus eſt, quem Diodorus, libro 15. ſublato fratre Polydoro, ſub hoc ipſum tempus Theſſaliæ regno potitum eſſe ſcribit.

Antequam vero huic diſquiſitioni finem imponam, illud etiam obſervetur, complures Archontas Athenienſium in Chronico Marmoreo à Calliade, quo Xerxes invaſit Græciam, uſque ad Lachetem, quo Cyrus minor expeditionem fecit contra fratrem Artaxerxem Memorem, uno anno Olympiadum antevertere calculum Diodori: Chronici autem calculum referentem Calliadæ Magiſtratum, pariter ac Xerxis tranſitum in annum quartum Olympiadis 74. (in quem annum noſtra Emendatio temporum viginti abhinc annis edita hunc retulit) quos Diodorus cum vulgo refert in primum Olympiadis 75, liquido confirmari memorabili illâ ſolis eclipſi, quam Xerxe Sardibus movente contigiſſe diſerte narrat Herodotus, libro 7. his verbis, Ἐνταῦθα χειμερίσας ἅμα τῷ ἔαρι παρεσκευασμένος ὁ στρατὸς ἐκ τῶν Σαρδίων ὡρμᾶτο ἐλῶν εἰς Ἄβυδον· ὁρμημένῳ δέ οἱ ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην, ἀφανὴς ἦν, οὔτε ἐπινεφέων ἐόντων αἰθρίης τε τὰ μάλιστα ἀντὶ ἡμέρης τε νὺξ ἐγένετο. Hanc ſolis eclipſim octodeſexcentenaria Periodus noſtra monſtrat contigiſſe anno à Mundi conditu, 3524. ſextæ indidem Periodi, anno 564, ac 288. poſterioris partis ejus, die viceſimo tertio ab apparente Æquinoctio Verno, ſole obtinente ferme viceſimum tertium gradum Dodecatemorii Arietis, ſecundo ejuſdem anni Novilunio, die ſeptimanæ quarto, circum meridiem Sardibus, Lunâ appropinquante nodo devehenti à ſeptentrionali latitudine ad Auſtrinam. Fuit autem haud dubie totalis, ſi non ipſis Sardibus, ubi forte parallaxi Lunæ majori quam latitudine, ſupremus ſolis limbus relictus eſt, at in locis aliquanto magis Auſtrinis. Fieri vero potuit ut Herodotus eam hiſtoriæ mandaverit, quemadmodum prædicabatur, ubi maxima conſpecta eſt; quæ eadem Sardibus, totique adeo Xerxis exercitui inde moventi valde notabilis fuerat. Eadem autem æſtate quâ Xerxis tranſitum, non modo pugnam ad Thermopylas, ſed etiam navalem victoriam Græcorum ad Salaminem ſtatuit Chronicon Marmoreum, & quidem recte juxta Herodotum æque ac Diodorum, atque etiam Plutarchum in Camillo, referentem hanc circa Boëdromionis tertii menſis Attici ab æſtivo Solſtitio diem viceſimum. Quanquam ego in illa noſtra Emendatione Temporum, atque etiam in Defenſione noſtrâ, cap. 5. antequam Herodotum denuo perlegerem ac perpenderem, quaſi faſcinatus Scaligeri Authoritate, libro 1. ſuæ Emendationis, cap. de tranſitu Xerxis, & libro tertio Canonum in caput octavum primi, victoriam ad Salaminem retulerim, integro anno revoluto poſt tranſitum, in ver ſequens ex mala Interpretatione loci Plutarchi in libro, *Utrum Athenienſes clariores fuerint ob bellum quam ob ſapientiam*, ubi ſcribit in hæc verba, Τὴν δὲ ἕκτην ἐπὶ δέκα τοῦ Μουνιχιῶνος Ἀρτέμιδι καθιέρωσαν ἐν ᾗ τοῖς Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα νικῶσιν ἐπέλαμψεν ἡ θεὸς πανσέληνος. Enimvero hæc victoria diligentius rem conſideranti demum videtur nullo modo potuiſſe eſſe illa totius Claſſis Græcorum

rum prope Salaminem inſulam oppoſitam oræ Atticæ, in qua ſummus Præfectus, ſive Prætor navalis fuit, non Themiſtocles Athenienſis, quanquam ejus potiſſimum induſtriâ parta fuit, ſed Eurybiades Lacedæmonius: neque primas tulerunt Athenienſes, quanquam eorum maxime interfuit, ſed Æginates (ſi recte memini) ipſorum æmuli; quin potius illa Athenienſium jam adeptorum principatum Græciæ, ceterorumque Græcorum illis modo vel ſubditorum, vel ſaltem obnoxiorum, ad Salaminem Cypri urbem primariam, alterius Salaminis coloniam à Teucro conditam, tempore mortis Cimonis filii Miltiadis, De qua Thucydides libro primo ſcribit ita, ---Ἐς δὲ Κύπρον ἐστράτευοντο [Athenienſes] Κίμωνος στρατηγοῦντος ---Κίμωνος δὲ ἀποθανόντος--- ἀπεχώρησαν ἀπὸ Κιτίου, καὶ πλεύσαντες ὑπὲρ Σαλαμῖνος τῆς Κύπρου, Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα· καὶ νικήσαντες ἀμφότερα ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου. Atque etiam Diodorus Siculus, libro duodecimo, ita anno tertio Olympiadis 82. Archonte Euthydemo. Ὁ δὲ Κίμων καταπλεύσας εἰς τὴν Κύπρον, καὶ θαλαττοκρατῶν, Κίτιον μὲν καὶ Μαλὸν ἐξεπολιόρκησε---μετὰ δὲ ταῦτα ἐκ Κιλικίας καὶ Φοινίκης προσφερομένων τριήρων [περσικῶν] τῇ νήσῳ [intelligendum utique Κύπρῳ περὶ τὴν Σαλαμῖνα] Κίμων ἐπαναχθεὶς καὶ πόλεμον συγκρούσας πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσεν, ἑκατὸν δὲ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν εἷλε· τὰς δὲ λοιπὰς μέχρι τῆς Φοινίκης κατεδίωξεν. Οἱ μὲν οὖν Πέρσαι ταῖς ὑπολειφθείσαις ναυσὶ κατέφυγον εἰς τὴν γῆν καθ' ὃν τόπον ἦν Μεγάβυζος. --οἱ δὲ Ἀθηναῖοι-- κρατήσαντες τῇ μάχῃ, καὶ πολλοὺς ἀνελόντες ἐπανῆλθον εἰς τὰς ναῦς. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀθηναῖοι πάλιν ἔπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον. Porro inſequente anno, quarto Olympiadis 82, Archonte Pedieo, Ἀθηναῖοι συνεστησάμενοι πολιορκίαν πρὸς τῇ Σαλαμῖνι--- συντελεσθεισῶν τῶν σπονδῶν--- τὰς δυνάμεις ἀπήγαγον ἐκ τῆς Κύπρου λαμπρὰν μὲν νίκην νενικηκότες, ἐπιφανεστάτας δὲ συνθήκας πεποιημένοι. συνέβη δὲ καὶ τὸν Κίμωνα περὶ τὴν Κύπρον διατρίβοντα νόσῳ τελευτῆσαι. Hanc igitur victoriam equidem tandem exiſtimo eſſe illam Athenienſium & ceterorum Græcorum partam contra Perſas menſe Munichione: illam vero priorem contra Xerxem invadentem Græciam deſinente æſtate, eâdem ſc. quâ tranſitus factus eſt, menſe Boëdromione: neque ullam fuiſſe Plutarchi hallucinationem in aſſignatione temporis utriuſque, ut arbitratus eſt Scaliger, ſed ſuam ipſius. Ceterum quod Plutarchus ſcribit Athenienſes & Græcos viciſſe Perſas, prædicti menſis Boëdromionis, die ſexto in Marathone, tertio autem ad Platæas pariter, ac circa Mycalem: ab eo diſcrepare videtur Ælianus, l. 2. c. 25. referens Athenienſes ob Perſas devictos ſexto die menſis Thargelionis, ſacrificâſſe Agroteræ trecentas capras, juxta votum Miltiadæ, (eccujus Miltiadæ præterquam illius qui Perſas devicit in Marathone?) ejuſdemque menſis incipientis die ſexto pugnam factam eſſe ad Platæas, ac viciſſe Græcos: Paucisque interjectis, etiam victoriam Græcorum ad Mycalen prædicari donum haud aliûs diei: ſiquidem eodem die victoriâ potiti ſunt ad Platæas & ad Mycalen. Ad quæ breviter reſpondeo, caput illud Æliani videri haud uno loco aut modo corruptum & mutilum: cui ſi ego in totum mederi coner, abſque præparatâ materiâ medicâ, i, e. libris, demens videar. Tantummodo quod ad præſens negotium attinet, quum Ælianus illis de pugna ad Platæas continuo ſubjiciat, priorem cladem ipſorum cujus antea meminerat, fuiſſe illam ad Artemiſium: inde confeſtim inferens mentionem victoriæ ad Mycalem: pluſquam probabili argumento eſt proxime ſuperius, pro *ad Platæas* legendum eſſe *ad Pylas*, ubi Leonidem conflixiſſe cum Perſis idem Author ſcribit, lib. 3.c.25. ita, " Leonides Lacedæmonius unaque cum ipſo trecenti illi viri, mortem vaticinio prædictam ultro oppetierunt ad Pylas fortiter dimicantes pro libertate Græciæ. „ Pugnam autem ad Pylas ſive Thermopylas, & navalem ad Artemiſium contra Perſas eodem tempore factas eſſe, clare teſtatur Herodotus: quo tempore etiam Gelonis pugnam ad Himeram refert Diodorus. Quare neque pugna ad Platæas, nec pugna ad Mycalem,

 multo

multoq; minus illa Miltiadæ ad Marathonem facta eſt ſexto die menſis Thargelionis: verum tres aliæ celeberrimæ, utique navalis ad Artemiſium, Gelonis ad Himeram, & Leonidæ illa fatalis ad Pylas, eodem die, quaſi altero menſe poſt ſolis eclipſin Herodoto memoratam ſub Xerxis tranſitum in Græciam: omnes inquam Attico menſe Thargelione (qui debebat eſſe ſecundus Vernus) prolapſo, Octoeteridis vitio ad initium æſtatis: cujus ipſius menſis plenilunio, quaſi octiduo poſt illas pugnas, celebrata ſunt in Græcia non quidem Olympia, ut opinatus eſt Herodotus, & ſecundum eum Diodorus Siculus, cum vulgo Hiſtoricorum, verum Pythia, ſub initium anni quarti Olympiadis 74, juxta Marmoreum Chronicon, atque noſtram Emendationem temporum.

Quocirca nihil adhuc occurrit in redivivo illo Chronico Marmoreo adeo paradoxum, quod non aliorum Hiſtoricorum ſuffragiis & autoritate comprobetur. Quapropter etiam Darii Hiſtaſpidæ Imperii Perſici, initium pariter ac finem par eſt exiſtimare idoneis rationibus, recteque in eodem eſſe conſtitutum. Atque huic diſquiſitioni, quâ aliquanto longius provectus ſum quam initio propoſueram, hic finis eſto.

Redintegratæ Annotationes ad Chronicon Marmoreum. Pars prima à Cecrope ad Trojam Captam.

POTERAM pro confirmando tempore mortis Darii Hyſtaſpidæ (quo dudum reſtituto, & nuper comprobato redivivâ antiquiſſimâ Chronologiâ Marmoribus inciſâ, vix aut ne vix quidem me à gloriatione aliquâ, ſaltem in levamen & ſolamen ægritudinis meæ quâ teneor cohibere valui) ad aſſerendam veritatem ejuſmodi Chronologiæ contentus eſſe iis quæ de Gelonis Siculi Dynaſtæ celeberrimi, aliorumque temporibus circa illud ſeculum, per eandem correctis & corrigendis, haud ita pridem diſputavi. Sed ecce animus inquies à ſtudio inquirendi veri, nec (ut verum fateor) ullam aliam humanam huic ſimilem, aut ſecundam ægritudinis medelam inveniens, quanquam mediis (inquam libris) fere omnino deſtitutus, nec alia propemodum ſubſidia habens præter aliqua adverſaria noſtra, eaque interlineationibus & lituris adeo plena, ut ne mihi quidem ipſi abſque autoribus è quibus olim ea collegi, uſquequaq; ſint legibilia, nihilomiuus ſubinde eodem relabitur, ut etiam in antiquiora ejuſdem Chronologicæ Inſcriptionis inquiram, in quorum pleriſque major temporum à communiter receptis differentia cernitur: tentemque an non etiam nobiliorum ex illis eventorum & geſtorum tempora, tametſi non ad exploratam veritatem & liquidam certitudinem (quod de adeo antiquis eiſque Ethnicis vix ſperandum videatur) attamen ad probabilitatem & veriſimilitudinem ſaltem acquiri & perduci queant. In hunc itaque finem ante aliquot dies Seldenianam editionem illius Inſcriptionis mutuatus ſum, in quâ eorum pleraque diligenter notata eſſe, quum Oxonii eam utendam haberem, lapſante licet ceſpitanteque memoriâ, aliquatenus recordabar.

Antiquiſſima redivivi Chronici Marmorei Epocha eſt initium Regni Cecropis primi Athenis, nempe mille trecentis & octodecim annis ante citimum terminum ſive Epocham ejuſdem, ad quam præcedentes omnes referuntur, & per quam determinantur, quam ipſe conferens ad Manuſcriptam noſtram ſeriem ſummorum Magiſtratuum & Triumphorum Romanorum, cum annis Nabonazari Babylonii & Olympiadum Græcanicarum, & Archontum

chontum Athenienſium, inſerto breviario Romanæ Hiſtoriæ, conſcriptam annis abhinc ferme octodecim, mox deprehendi eſſe initium primi Romanorum belli tranſmarini in Siciliâ contra Pœnos ſuſcepti, quem Dionyſius Halicarnaſſeus ſuæ viginti librorum Hiſtoriæ Romanæ utiq; terminum fixit. Claruit autem eodem tempore Timæus Siculus, hiſtoricus longe & eruditiſſimus vel Ciceronis judicio, & celeberrimus: qui præter Chronicum Breviarium Olympionicis diſtinctum, Suidâ è veterribus authoribus referente, ſcripſit Sicula duplicia, altera Hellenica, ſc. cum Græcis communia, altera vero Italica, tanquam cum Romanis cohærentia; ſeparato autem volumine Bellum Tarentinum Pyrrhi Epirotarum Regis cum Romanis, autore eodem Dionyſio in proœmio ſuæ hiſtoriæ, & Cicerone Epiſtolâ ad Lucceium libro quinto ad familiares. Fuiſſe autem Timæum exactiſſimum trutinatorem Scrupulorum Chronologicorum, tum agnoſcit Diodorus Siculus, lib. 5. tum colligere licet è Cenſorino, cap. 18. libelli de die Natali, ubi ipſe etiam diligens temporum notator citat ejus calculum intervalli temporis inter Ilium captum, & Epocham Olympicam decennio excedentem vulgarem Eratoſtheneam. Verum autor Chronici Marmorei, præterquam quod videtur deſtinatâ operâ vitaſſe ſupputationem temporum per Olympionicas, ſive Olympiades, de quibus nulla omnino extat in eo mentio; deprehenditur etiam ſtatuere intervallum inter Ilii excidium & Olympiadum Epocham pluſquam altero decennio majus quam Timæus. Alioqui ſane haud omnino improbabiliter referri poſſet tum occaſio termini Chronici Marmorei, fixi bello à Romanis primum trans Mare in Siciliâ geri cœpto; ad hujus hiſtoriam Italico-Siculam: tum editio ejuſdem ad vicinam Pharum Inſulam Adriaticam ſive Liburnicam, quippe quæ etiam ipſa Paros quoque appellata fuerit teſte Scymno Chio Hiſtorico apud Stephanum de urbibus ſcribentem in hæc verba, Ἐστὶ καὶ ἄλλη Πάρος νῆσος Λιβυρνῶν, ὥς φησι Σκύμνος ὁ Χῖος ἐν πρώτῃ περιηγήσεως. Eſt autem altera Paros, Inſula Liburnorum, ut ait Scymnus Chius, libro primo deſcriptionis Orbis terrarum.

Quum vero Epochæ Chronici Marmorei conſignentur omnino omnes per Athenienſium Regum, & Archontum ſive Principum annos, non eſt dubium quin hæ ex ipſorum Hiſtoricis potiſſimum deſumtæ, & determinatæ ſint. Atticarum autem rerum Hiſtorici propter inſignem Athenienſium & virtutem bellicam, & doctrinam fuere multi; nobiliores vero qui ad notitiam noſtram pervenerunt, hi.

Antiquiſſimus eorum, qui de Athenienſium Antiquitatibus ex profeſſo ſcripſerit, videtur fuiſſe Pherecydes Hiſtoricus, dictus & Lerius, quod ex Inſula Lero ortus vel oriundus eſſet, & Athenienſis, quod Athenis vitam degeret, & Genealogus, quod Athenienſium Archæologias & Geneologias perquam amplè & fuſe decem aut duodecim libris pertractaverit: Pherecyde illo è Syro Inſulâ Philoſopho & Ethnico Theologo aliquanto junior, Hecatæo Mileſio Hiſtorico ferme æqualis: quem Dionyſius Halicarnaſſeus, libro primo Archæologiæ Romanæ citans ornat hujuſmodi elogio, Pherecydem Athenienſem, virum ex antiquis ſcriptoribus, ſive hiſtoricis Athenienſium Genealogorum nulli ſecundum: quem etiam apparet ex Marcellino in vita Thucydidis deduxiſſe hiſtoriam ſaltem ad Miltiadem, nempe illum Victoriâ Marathoniâ contra Darii Hiſtaſpidæ duces partâ celeberrimum, utpote de cujus genere fragmentum ex eo citat.

Hellanici Lesbii ſive Mitylenæi, alias per errorem ut videtur, dicti Mileſii, ſecundus liber Hiſtoriæ Atticæ citatur ab Harpocratione in Lexico, dictione *Alope*. Ejus autem Hiſtoriæ Concluſio videtur fuiſſe brevis Congeries geſtorum ab Athenienſibus poſt victoriam Marathoniam, uſque ad ſua tempora, cujus meminit Thucydides libro primo. Eodem autem ſpectant ejuſdem Gentium & Urbium Origines, atque Hiſtoria Deucalionea pluribus libris conſcripta, citata ab Athenæo, lib. 10.

Marſyas Pellæus, natus eadem ætate, eademque civitate, unaque educatus cum magnanimo illo Pellæo Juvene, cui unus non ſufficiebat Orbis, præter librum de educatione ὁμήλικος ſui, inquam Alexandri Magni, & decem rerum Macedonicarum à Carano primo Argivo, Macedoniæ Rege, edidit etiam 12 libros, de rebus Atticis, teſte Suidâ.

Demetrius Phalareus, eruditiſſimus etiam Ciceronis judicio, ſi non prorſus, certe propemodum attigit citimum terminum Marmorei Chronici, utpote regnum Ptolemæi Philadelphi in Ægypto, cujus Bibliothecæ eum præfuiſſe multi ſunt autores: quum Diogenes Laertius ſcribat eum à Philadelpho poſt mortem Ptolemæi Lagidæ ſive Soteris patris ſui, quod huic ſuaderet ut filio ex altera matre regnum relinqueret, aſſervatum eſſe tanquam in libera cuſtodia (forte circa ipſam Bibliothecam) ubi mæſtior vixit, donec veluti dormitans, ab aſpide manum morſus è vita migraret. Hic Demetrius, quum antea Athenis magnâ gloriâ decennio præfuiſſet, ſtatuiſque tercentum ſexaginta, ferme tot quot luces habet annus abſolutus, honoratus eſſet, libro edidit Ἀναγραφὴν deſcriptionem, ſive recenſionem Archontum Athenienſium: quam idem Diogenes ſæpe citat in vitis Philoſophorum, ut primi omnium Thaletis, quem ex eodem refert primum ſapientem appellatum Archonte Athenis Damaſiâ, poſteaque Autore Apollodoro in Chronicis, natum anno primo Olympiadis 35, quod videtur ita intelligendum, quaſi hoc anno, eodem Archonte natus fuerit Thales, qui poſtea demum primus ſapiens appellatus eſt.

Iſtrus ſive Iſter, Callimachi Cyrenæi diſcipulus, inde cognominatus Callimachius, cum ad ipſum finem Marmorei Chronici clareſceret, Timæo Siculo ætate fere æqualis, cujus etiam hiſtoriis contrarias edidit, indito ipſi cognomine Epi-Timæi, ob ejus crebras & acerbas reprehenſiones: ſcripſit Atticarum Antiquitatum Collectanea, multis libris: quippe cum eorum decimum tertium citet Athenæus libro 14, idemque opus Plutarchus in Theſeo.

Sed omnium fuſiſſime & ampliſſime Antiquitates, & res Atticas, univerſam inquam Atticam hiſtoriam explicuit Philochorus Athenienſis, Cycni filius, annis ferme viginti poſt Chronici Marmorei terminum, libris 17. teſte Suidâ, uſque ad tempora Antiochi Θεοῦ, qui regnare incepit omnino quatuor annis poſt finem ejuſdem Chronici inſtituto opere adverſus Leonidæ Damonis hiſtoriam Atticam (cujus librum quintum etiam Athenæus citat, Plutarcho in Theſeo vocatur Demon:) tum aliis bonis autoribus ſæpenumero, tum etiam Euſebio in Chronico memoratus. Eorum librorum pars fuiſſe videtur opus de Archontibus Athenienſibus, niſi potius fuerit eorundem, ſaltem ex quo tempore Athenis Archontes annui creati ſunt, Epitome: quam haud ſatis certò ex Suidâ colligitur, an ipſe Philochorus, an vero aliquot ſæculis poſteâ, Pompeio Magno Romæ potente, & poſt eum Julio Cæſare Dictatore, Aſinius Pollio Trallianus, Romæ Scholam habens, fecerit.

Apollodorus Athenienſis circa Olympiadem 165, ſcripſit Chronica tum aliis multis ſcriptoribus memorata, tum ſæpenumero Diogeni Laertio, utpote in Carneadis vitâ, quem ex eo refert mortem oppetiiſſe anno quarto Olympiadis 162, quo tempore Luna eclipſin paſſa eſt: Eundem autorem ſecutus Diodorus Siculus procemio hiſtoricæ Bibliothecæ ſuæ ſtatuit à Troja capta ad Heraclidarum reditum in Peloponeſum annos octaginta, inde vero ad primam Olympiadem dinumerans tempora per Lacedæmoniorum reges annos trecentos & duodetriginta: quo pacto ſtatuit intervallum inter Trojæ excidium, & Epocham Olympiadicam annorum 408, uno tantummodo anno majus quem Eratoſthenes.

Porro Archontum Athenienſium pariter ac Olympionicarum recenſionem edidit etiã Steſiclides Athenienſis, teſte Diogene Laertio in vita Xenophontis, ubi eo auctore ſcribit Xenophontem obiiſſe anno primo Olympiadis 105, Archonte

chonte Callidemide: quo Archonte etiam Philippus Amyntæ filius in Macedonia regnare incepit. Sed hujus ſeculum ignoratur; ut & ſeculum Aſclepiadæ Alexandrini, quem Athenienſium utique populi ſigillatim ſive per Democratiam, id eſt, ut videtur, ſingularum tribuum Atticarum Archontes ſcripto conſignâſſe, autor habetur Scholiaſtes in Nubes Ariſtophanis; & Andronis, quem Atticam hiſtoriam ſcripſiſſe refert Strabo, libro 6, & Androtionis, forte ejuſdem ac Andronis, quem idem feciſſe refert Pauſanias, libro ſexto ſive poſteriore Eliacorum & Phocicis, ubi agit de origine Amphyctionum; & Clitodemi, quem vetuſtiſſimum Auctorem Atticorum ἐπιχωρίων laudat Pauſanias item in Phocicis: forte ejuſdem quem Athenæus lib. 6. Clidemum vocat, Atthidis ſcriptorem, Plutarchus etiam citat in Theſeo, &c. & Poſidonii Olbiopolitæ, quem Atticas hiſtorias ſcripſiſſe libris 4, teſtis eſt Suidas. Et Phonodemi, quem literis tradidiſſe Atticam Archæologiam aſſerit Dionyſius Halicarnaſſeus libro primo Archæologiæ Romanæ: horum inquam ignorantur ſæcula, niſi quod his ipſis qui eorum meminerint antiquiores eſſe conſtet. Thucydides vero Xenophon & Democrates, Demoſthenis ſororis filius non veniunt in hunc numerum, quia non Archæologiam Atticam, ſed ſui tantummodo ſæculi hiſtorias ſcripſerunt.

Hi ſunt qui nobis impræſentiarum occurrunt Hiſtorici & Chronographi Antiquitatum Atticarum, uſque ad Dionyſium Halicarnaſſeum, & poſtremorum aliqui forſitan aliquanto poſt ipſum: in quorum recenſione me quatuor libris Joannis Voſſii, Leidæ editis, A.D. 1623. de Græcis Hiſtoricis, adjutum eſſe ingenue agnoſco. Ecquem vero horum ſibi in omnibus ſequendum propoſuerit Auctor Chronici Marmorei, an ipſe ex omnium collatione hoc ſuum peculiare Chronicon fecerit, haud facile dictu eſt. Etiamſi vero non magis affirmare poſſumus ipſum eſſe æque antiquum ac Chronici ſui finem ſive citimum terminum, quam Dionyſium Halicarnaſſeum ac ſuæ Romanæ hiſtoriæ finem: tamen ſatis eſt veriſimile, illum haud ita multo fuiſſe juniorem. Atqui vigente adhuc Ethniciſmo Marmora hæc ita inſculpta erectaque, ac propterea Chronicam hujuſmodi Inſcriptionem perantiquam eſſe, id vero plane conſtat. Jam ad primam & antiquiſſimam ejus Epocham, ſcilicet initium antiquiſſimi & primi Athenienſium Regis Cecropis, venimus.

Epoch. I. A.M.C. 2423. Ante Evan. 1610. Periodis 55.

A quo Cecrops Athenis regnavit, & Regio Cecropia dicta eſt, quæ prius dicebatur Actica ab Actæo Indigenâ, [*fuerunt*] *anni* MCCCXVIII.

Recte obſervavit induſtrius & eruditus amicus noſter Seldenus initium regni Cecropis primi Athenis, antiquius ſtatui in hoc Marmoreo Chronico, quam in Euſebiano, viginti ſex annis. Sed & aliorum deinceps Regum & Archontum Athenienſium initia, ferme uſque ad annuos Archontas relata ſunt antiquius illic quam iſtic propemodum annis totidem. Id vero primum de ipſo Cecrope ita demonſtratur. A decimo quinto Anno Imperii Tiberii Cæſaris, & Exordio, ſive Initio prædicationis Evangelii Domini noſtri Jeſu Chriſti, Conſulatu Romano Caii Rubellii, & Caii Fuſii, utriuſque cognomento Gemini, fere completâ Olympiade ducenteſimâ primâ, quæ vera eſt & genuina Epocha Chronici Euſebiani, ab ipſis Evangeliſtis ſuppeditata; ſicut vera & genuina ab Euſebio in Præfatione Chronici ſui, pro ſtabiliendo ejus fundamento, adhibita ratio ſupputationis inde retrorſum, ſc. verſus antiquiora, quâ ſupputandi ratione convenit illi cum Chronico Marmoreo; à Principio inquam Evangelii,

gelii, & fine Olympiadis 201, ad ſecundum annum regni Darii Hyſtaſpis, initio Olympiadis 65 retro ſupputat Euſebius Olympiades integras 137, annos vero quater totidem, ſc. 548. Inde ad primam Olympiadem, Olympiades 64, annos autem 256: qui cum 548 componunt annos 804: inde item retrorſum ad Trojam captam ſupputat 406, una cum 804, omnino 1210: atque hinc itidem retro ad initium regni Cecropis Diphyis primi Athenienſium regis, annos 374; ſimul cum 1210 compoſitos, 1584. At Chronici Marmorei citimam Epocham, convenientem initio Olympiadis 129, deprehendimus antiquiorem Epochâ Evangelii, Olympiadibus 73, id eſt, annis octodetrecentis ſive 292, cui addita hæc antiquiſſima initii regni Cecropis Diphyis, ſcilicet 1318, conſtituit temporis intervallum inter initium ejuſdem regni, & Principium Evangelii 1610 annos: omnino 26 plures quam fert Euſebiana ſupputatio.

Veruntamen haud propterea falſi temere arguendus fuerit Marmoreus calculus. Siquidem antiquiſſimi Chronologi etiam Chriſtianorum, Tatianus Aſſyrius, Clemens Alexandrinus, & Julius Africanus, quos alias laudat, & à quibus Chronologicorum præcipua mutuatus eſt ipſe Euſebius, initium regni Cecropis primi Athenis, ſtatuunt aliquot annis antiquius quam ille: ita ut Marmoreus cadat inter Euſebianum & illorum calculum, propius autem accedens ad hunc. Hujuſmodi autem calculum nobis exhibent Barbaro-latina Excerpta ex Africano, quæ Claudius Puteanus Scaligero communicavit; hic autem una cum Euſebii Chronico edidit: de quibus vere dicere liceat multas auri micas in ſterquilinio projectas eſſe. Hæc Excerpta ſtatuunt ab initio regni Cecropis Proceri (ita interpretantur Diphyem) ad finem Codri annos 492, quinque plures quam Chronicon Euſebianum exhibens 487: verum ab initio regni Cecropis ad primam Olympiadem anno ſecundo Æſchyli Archontis ad terminum vitæ annos 814, quum Euſebii Chronicon habeat tantum 780, nimirum 34 pauciores. Itaque juxta Excerpta ex Africano, initium regni Cecropis primi Athenis fuerit annis 1618. ante principium Evangelii, octo annis antiquius calculo Marmoreo, ac triginta quatuor Euſebiano calculo. Atque hoc etiam alio in iiſdem ſubjecto calculo confirmatur: ubi ad finem Erygiæ principatûs annorum 10, dicitur ceſſaſſe regnum ſive Principatum Athenienſium in Olympiade viceſimâ quartâ, anno ſc. ejus primo: factoſque eſſe totius Dominatûs Athenienſium, à Cecrope uſque ad Oxurium (utrobique legendum Eryxiam) annos nongentos & ſeptem. Additis enim Olympiadum 23 annis 92 ac primo 24 Olympiadis (quo conſentaneè Chronico Euſebiano ad Eryxiæ Archontis Decennalis finem ſtatuitur terminus Decennalium Archontum Athenis) ſummæ annorum 814 ante primam Olympiadem, conflatur annorum 907 ſumma in Excerptis conſignata. Sed & particulares numeri annorum ſingulis Regibus & Archontibus Athenienſium, ab initio Cecropis primi ad Eryxiæ Exitum, in excerptis aſſignati, licet alias eadem innumeris numerorum mendis ſcateant, majores ſummas conflant. Namque ab initio primi Cecropis ſub finem Meneſthei & initium Demophontis, ubi ab aliis ſtatuitur Troja capta, etſi iſtic nulla fiat ejus mentio, colliguntur anni 384, decem plures quam putat Euſebius. At à fine Meneſthei ad mortem Codri anni 117 Euſebio putante 112 quinque pauciora. Porro à morte Codri Regis, ad completum ſecundum annum Æſchyli, & primam Olympiadem, anni 324, Euſebio putante ſummùm 293, viz. triginta & uno pauciores. Demum vero à prima Olympiade, & tertio anno Æſchyli ad finem Eryxiæ, primumque annuum Archontem Athenis, colliguntur in Excerptis anni 93 totidem quot Euſebio, ſed aliter quam huic. Itaque è particularibus Excerptorum numeris, ab initio Cecropis primi ad mortem Codri poſtremi Regis Athenienſium, colliguntur anni 501, quorum compoſitorum cum 324, inde ad primam Olympiadem ſumma eſt annorum 825, additiſque poſtremis 93, 918, utraque undecim annis major. Ceterum ab exitu Meneſthei Regis, & initio Demophontis, ſub quod tempus alii ſtatuunt captam Trojam, ad primam Olympiadem,

in

in iiſdem Excerptis colliguntur anni 441: atque neglecto hoc undecennio è particularium numerorum mendis emergente, ſaltem 430, viginti quatuor plures quam putat Euſebius, ac tantummodo tres pauciores, quam exhibet Calculus Marmoreus ſignans 433. Interim vero, quoad Intervallum ab initio regni Athenienſium uſque ad finem Diogneti, ſive Diogeneti, ſeptimi Archontis Medontidæ, ad terminum vitæ, atque etiamnum aliquanto poſtea, videtur convenire Euſebiano calculo cum Marmoreo. Ac proinde eouſque ſingulorum Regum & Archontum Atticorum initia & fines, adeoq; ſingulos regni & Magiſtratûs annos apparet pari intervallo annorum 26, ſerius ſtatui in Euſebiano Chronico, quam in Marmoreo.

Præterea vero Paulus Oroſius Presbyter Chriſtianus, tempore antiqui Patris Auguſtini Epiſcopi Hipponis libro primo, capite 9, ponens Amphictyonem Athenarum tertium à Cecrope Regem annis 810 ante Romam Conditam, eo pacto initium regni Cecropis facit etiam antiquius quam Excerpta. Poſito enim Romæ Conditu juxta Fabium Pictorem circa initium octavæ Olympiadis ſexcennio ſerius quam vulgo ſtatuitur, id eſt, ante Evangelium 776, additiſque 810, regnum Amphyctionis, vel iniens convenit anno 1585 ante idem, ac proinde Cecropis undeſexaginta annis antea, anno ante Evangelium 1643, nempe annis 60 antiquius quam ſtatuit Chronicon Euſebianum, 34 quam Marmoreum, ac 26 quam Excerpta. Præterea ipſe quoque Euſebius in Chronico ad annum 1555 ante Evangelium, Diluvio quod Deucalionis tempore contigit, adjungens Incendium, ſive æſtum & ſqualorem tempore Phaetontis evenientem, tanquam ſaltem eodem ſeculo, veluti intra ſummum triginta annos poſtea, quaſi circa annum 1525, eo pacto arguit regnum Cecropis ſerius quam par erat, à ſe poni. Siquidem Apollodoro teſte, libro tertio, Phaeton fuit quintus à Cecrope, utpote Tithoni filius ſaltem ſuppoſititius, vel eo patre dubio, alicujus Adulteri ſub ſolis aut Phœbi larvâ nothus, Cephali Nepos, Herſes pronepos, Cecropis Abnepos, cujus propterea regni initium, quanquam admodum juvene ac pene puero tunc Phaetonte, juxta illud Patris monitum, *Parce puer ſtimulis, &c.* plus minus centum annis anteceſſerit.

Porro autem ab hoc (ad viginti ſex annorum Intervallum) diverſo ſitu Regum Atticorum apud diverſos Autores, eſt, quod in Chronico Euſebiano, ſubinde idem eventus eodem Intervallo ac diſtantia temporis repetitur. Verbi gratiâ, in Editione Scaligeranâ, Pontaco quoque in notis ſuffragante, Apollinis Delii templum ab Eryſichthone filio Cecropis fabricatum eſt, ad annum Regni Cecropis 37, 13 ante ejus finem, ac 1548. ante Evangelium; iterumque poſt 26 annos Templum Deli conſtructum ab Eryſichthone filio Cecropis, ad annum regni Amphyctionis 4, ac 1522. ante Evangelium. Cujus rationem cum neſciret Scaliger, ita ad hunc annum inquit. " Vide quæ ſupra notavimus. Nam eadem eſt perioche, & cur hic repetatur, aut cur ibi locum habeat, ſi hic ponenda erat, non video. ,, Nimirum juxta Chronicon Marmoreum, applicatâ alterâ remotiore Epochâ Evangelica ad alterius citerioris regis annum, convenit in annum quidem 4 Amphyctionis, verum in 1548. ante Evangelium.

Itaque hinc conſequens eſt regnum Amphictyonis, ideoque & Cranai, & Cecropis Regum præcedentium conſtitutum eſſe viginti ſex annis antiquius ab aliis etiam ipſius Euſebii Autoribus, quam ab aliis. Actæum vero illum, à quo terra prius dicta eſt Actæa, ſive Actica, quæ poſtea à Cecrope Cecropia, agnoſcit etiam Euſebius, referens eum ad tempus Phorbantis regis Argivorum libro 10. de Præparatione Evangelicâ, cap. 3. ubi ita ſcribit, Κατὰ δὲ Φόρβαντα [ἐγένετο] Ἀκταῖος, ἀφ' οὗ Ἀκταία ἡ Ἀττική. Verum Strabo, lib. 9. eundem vocat Actæonem, ſcribens ita, Ἀκτικὴν μὲν γὰρ ἀπὸ Ἀκταίωνος φασίν. Ἀκτίδα δὲ καὶ Ἀττικὴν ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι. Pauſanias vero in Atticis eundem perinde ut Autor noſter & Euſebius Actæum nominat,

nominat, inquiens Ἀκταῖον λέγουσιν τῇ νῦν Ἀττικῇ βασιλεῦσαι πρῶτον. Addit autem Cecropem Actæi filiam habuiſſe uxorem cujus jure ei in regno ſucceſſerit.

Epoch. 2. A. M. C. 2431. ante Evang. 1602. Period. 5. 63.

In quo Deucalion apud Parnaſſum in Lycoreâ regnavit, regnante Athenis Cecrope, anni MCCCX.

Initium regni Deucalionis circa Parnaſſum in Lycoreâ, quod Marmorea Inſcriptio ſtatuit anno nono regni Cecropis, in Euſebiano Chronico parum certo ſtatuitur juxta Pontaci Editionem, anno 20, juxta Scaligeranam anno 16 ejuſdem. Quanquam vero octennii aut duodecennii differentia parvi eſt momenti, præſertim in re tam antiquâ, atque in novorum regnorum initiis, quibus paulatim acquiritur potentia, & per Intervalla, quaſi gradibus quibuſdam ſcanditur ad illud abſolutæ poteſtatis faſtigium: tamen ipſe Euſebius ſuppeditat probabile Argumentum propinquioris acceſſûs initii regni Deucalionis ad initium regni Cecropis: quatenus triginta annis ante hujus initium, refert quoſdam ſcribere Prometheum & Epimetheum (ſc. Deucalionis ejuſque uxoris Pyrrhæ parentes) & Atlantem fratrem Promethei fuiſſe illis temporibus: nonnullos autem ante Cecropem annis 60 aut 90, quemadmodum ipſe duobus locis antea poſuerat. Enimvero ſiquidem Prometheus & Epimetheus claruerint vel triginta annis ante Cecropem, par eſt Deucalionem & Pyrrham eorum liberos cœpiſſe clareſcere intra quadrageſimum annum poſtea, i. e. intra primum decennium regni Cecropis. Itaque quod eodem hoc tertio loco adjicit Euſebius, alios ſcribere Prometheum ceteroſque ejus Coævos fuiſſe ætate Cecropis, hi nimirum fuiſſe videantur iidem quos Oroſius Autores ſecutus eſt, ſtatuentes initium regni Cecropis annis 60 antiquius quam Euſebius; 34, quam marmora, ac 26, quam Excerpta-Barbarolatina, & ipſa eoſdem regno Cecropis referentia. Quod autem Euſebium iſtic vellicat Scaliger, quaſi male referentem ipſos ante regnum Cecropis, è Tatiano & Clemente, ſcribentibus eoſdem fuiſſe tempore Triopæ regis Argivi, cujus in Euſebiano Chronico initium ſtatuitur anno quinto Cecropis, id haberet nihil ponderis, ſi iidem Autores non magis augerent & longius extenderent ultra Euſebianas rationes Argivi regni antiquitatem (quemadmodum à nobis dudum obſervatum eſt noſtrâ Emendatione temporum ad annum Mundi, 2049.) quam Autor Chronici Marmorei, antiquitatem regni Attici. Lycoreæ autem regionis circa Parnaſſum, ubi Autor Chronici Marmorei Deucalionem regnaſſe ſtatuit, meminit Strabo, Lib. 9. Dictio vero ſignificat montanum tractum lupis abundantem. Pauſanias in Phocicis ſcribit ita dictam, quia luporum in montana refugientium à Diluvio, ſervandi ſui cauſâ, ululatum homines ſecuti ſunt, vel à Lycoro Apollinis & Coryciæ filio.

Epoch. 3. A.M.C. 2473. ante Evang. 1560. Period. 5. 105.

A quo lis Athenis interceſſit Marti & Neptuno ſuper Halirrothio Neptuni filio, & locus dictus eſt Arius Pagus, anni MCCLXVIII. *regnante Athenis Cranao.*

A quo tempore Mars in judicium capitis arceſſitus eſt à Neptuno patruo ſuper occiſo Halirrothio hujus filio, eoque criminis abſoluto, locus judicii dictus eſt Arius pagus, ſive Martia rupes, ponuntur Marmoreo Chronico anni 1268 ante

ante ipſius finem, (id eſt, 1580. ante Evangelium) regnante Athenis Cranao; nimirum anno regni ejus primo, poſt Cecropis annos 50. At in Euſebii Chronico, ex Arnoldi Pontaci editione, collatâ præcipue ad Henrici-Petrinam Baſileenſem, vulgari anno Dom. 1529. factam, tanquam aliis caſtigatiorem, ad annum ante Evangelium 1536, regni autem Cecropis 49, ſive penultimum, legitur; " Areopagus apud Athenas nomen judicii conſtitutus, id eſt, tribunal Judicii Athenis conſtitutum loco, qui ex eo tempore nomen obtinuit ut diceretur Areopagus; nimirum à Martis in judicium ibi vocati abſolutione à crimine cædis Halirrothii patruelis ſui, filii Neptuni.,, De hac autem cæde duplex fertur Narratio, altera fabulæ propior, altera hiſtorica veriſimilior. Utraque vero ſatis apte quadrat tempori aſſignato Marmoreâ Inſcriptione. Fabulam narrat Servius Honoratus Virgilii Scholiaſtes in illud Georgicorum, *Oleæque Minerva Inventrix---*, his verbis. " Eo tempore (ſcilicet Minerva invenit oleam) quo adverſum Neptunum de nomine Civitatis Athenarum (ipſa dicta Græce Ἀθήνη) contendit: Quod (inquit) jam ſupra dictum eſt. Cui fabulæ hoc additur, quod poſtquam Minerva Neptunum inventâ oleâ vicerit, indigne ferens Halirrothius Neptuni filius, oleas cœpit excidere; cui dum hoc facit, ferrum de manu decidit, & ei caput amputavit. Neptunus vero dolens filii ſui obitum, Martem homicidii cœpit arguere. Inde effectum eſt ut Mars & Neptunus de hac re judicium apud Athenas experirentur, unde locus ubi Judices ſederunt Areopagus (nimirum quod Mars ibi cauſâ vicerit) Judices autem Athenienſium (ſc. in cauſis capitalibus, ſive quibus capitis rei aguntur) Areopagitæ appellati.,, Hactenus Servius. Igitur hoc acciderit quoad annos Regum Atticorum, tantummodo biennio ſerius; & quoad Epocham Evangelii annis 24, (intra idem biennium ſc. illis ſupradictis, 26 ſitûs regni illorum) citius Chronico Marmoreo quam Euſebiano. Judicium vero de contentione Neptuni & Minervæ ſuper nomine regionis & urbis Athenarum notatur Euſebiano, regni Cecropis anno 23, ac ante Evangelium 1562, quod Marmoreo juxta eundem viginti ſex annorum ſuperiorem & antiquiorem ſitum regni Cecropis, commodiſſime convenit regni ejus anno 49, biennio ante litem Neptuni & Martis. Verum hiſtoriam de illa cæde & lite Apollodorus libro 3. narrat in hanc ſententiam, quod Mars Halirrothium Neptuni ex Euryta Nympha, filium deprehenſum in violanda pudicitia Alcippæ filiæ ſuæ, neptis autem Cecropis ex ejus filiâ Aglauro, interfecerit. Apollodori teſtimonium de cauſa cædis Halirrothii confirmat Pauſanias in Atticis, ita ſcribens, Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ [Ἀσκληπίου ἱερῷ] κρήνη παρ' ᾗ λέγουσι Ποσειδῶνος παῖδα Ἁλιρρόθιον θυγατέρα Ἄρεως Ἀλκίππην αἰσχύναντα ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἄρεως, καὶ δίκην ἐπὶ τούτῳ τῷ φόνῳ γενέσθαι πρώτην. Eſt in Æſculapii æde fons, apud quem aiunt Neptuni filium Halirrothium, quum filiæ Martis Alcippæ pudorem violaſſet, morte mulctatum eſſe à Marte, primumque capitis judicium de hac cæde fuiſſe factum. Poſteaque Καθὸ [τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Πανὸς ἱερὸν] ὁ Ἄρεως πάγος. Ἔστι δὲ Ἄρεως πάγος καλούμενος, ὅτι πρῶτος Ἄρης ἐνταῦθα ἐκρίθη· καί μοι καὶ ταῦτα δεδήλωκεν ὁ λόγος, ὡς Ἁλιρρόθιον ἀνέλοι, καὶ ἐφ' ὅτῳ κτείνειε. Κριθῆναι καὶ ὕστερον Ὀρέστην λέγουσιν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῆς μητρός. Juxta Apollinis & Panis ædem eſt Arius pagus. Dictus autem eſt Arius pagus, quia primus Ares nempe Mars ibi judicium capitis ſubiit. Dictum vero mihi ſuperius, ut Halirrothium interfecerit, & quam ob cauſam. Atque ibidem poſtea Oreſtem aiunt ſubiiſſe capitis judicium de cæde matris. Porro celebrem fuiſſe hiſtoriam cædis Halirrothii inde liquet, quia Libanius Sophiſta pro ſubjecto contrariarum Declamationum, Neptuni ſc. accuſantis, Martis autem defendentis eam ſumſit, Declam. 22, & 23. Itaque æque convenit initio regni Cranai, quod Alcippe Cecropis ex Aglauro filiâ neptis, tunc fere nubilis fuerit, atque antiquiori viginti ſex annis ſitui regni Cecropis, quod Mars tunc ex Aglauro ejuſdem filiâ Alcippem jam fere maturam viro ſuſceperit.

Epoch. 4. A. M. C. 2476. ante Evang. 1557. Period. 5. 108.

A quo diluvium tempore Deucalionis evenit, & Deucalion imbres fugit è Lycorea Athenas [veniens & Jovi Phyxio] pro vitâ ſervatâ, gratulatoria Sacra obtulit, anni MCCLXV, *regnante Athenis Cranao.*

Diluvium tempore Deucalionis, quando is imbres fugiens, Athenas venit, ibique Jovi Phyxio, id eſt, fugientium ſervatori Euchariſtica Sacra fecit; quod Chronologica Marmorum Inſcriptio refert annis 1265. ante citimam Epocham ſuam, i. e. 1557. ante Epocham Evangelii, quoad tempus convenit Euſebii Chronico intra biennium aut triennium, exhibenti idem anno 1555. aut 1554. ante Evangelium. Verum in rege Attico ſub quo evenerit, eſt differentia, Euſebio referente ad annum 30 vel 31 regni Cecropis, Marmore autem ad Cranaum regem, regni nimirum ejus annum 4. viz. propemodum eodem diſcrimine annorum 26 inter utrumque in ſitu regum Atticorum. Hac autem in re Marmor non modo medium ferire, quod ipſum per ſe admodum probabile eſt veritatis Argumentum, ſed etiam verum proxime attigiſſe locupletiſſimo ſuffragio, apparet. Medium inquam ferit inter Euſebii Autores referentes illud ad Cecropis regnum, & Autores Pauli Oroſii referentes idem ad regnum Amphyctionis loco paulo ſuperius allegato, ubi ſcribit in hæc verba, Anno 810 ante Romam Conditam, Amphictyon Athenis tertius à Cecrope regnavit, cujus temporibus aquarum illuvies majorem partem populorũ Theſſaliæ abſumſit, paucis per refugia montium liberatis, maxime in monte Parnaſſo, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur. Verum autem proxime attigit Marmoreum Chronicon locupletiſſimo ſuffragio & teſtimonio Marci Terentii Varronis, nempe illius qui ſeculo Romanorum doctiſſimo, Doctiſſimus Romanorum habitus eſt: adeoque cujus præter ceteram doctrinam, diligentiam & ſagacitatem etiam in Chronologicis laudat Cenſorinus, erudito libello ſuo de die natali. Hujus vero teſtimonium profert graviſſimus Pater Auguſtinus Hipponenſis Epiſcopus, in eximio illo ſuo opere de Civitate Dei, Lib. 18. cap. 10. ſcribens ita; His temporibus, ut Varro ſcribit, regnante Athenienſibus Cranao ſucceſſore Cecropis, ut autem noſtri, Euſebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente Diluvium fuit, quod appellatum eſt Deucalionis, eo quod ipſe regnabat in earum terrarum partibus, ubi maxime factum eſt. Varronis autem ſententiam non fuiſſe eam, ut exiſtimaret diluvium Deucalioneum tanto ſerius contigiſſe, ſed plane eandem ac Chronici Marmorei, Cranaum tanto citiùs regnare cœpiſſe, docebimus duplici ipſius Varronis calculo, quorum utrumque attigimus libello noſtro de Emendatione Temporum ad annos Mundi 1852. & 1878. Alter eſt ab initio regni antiquiſſimi Ogygis, primumque ab eo conditis Thebis Bœotiis: de quibus in procemio tertii ſui libri de re Ruſtica (niſi me fallit fragilis memoria, quum liber ſit domi meæ, ego autem ſexaginta fere millibus paſſuum inde diſtans) ſcribit in hæc ferme verba: nempe eo tempore, quando ipſe ſcripſit, vere dici poſſe, quod Ennius Poeta falſo cecinerat de ſuo

Septingenti ſunt paullo plus aut minus anni,
Auguſto augurio poſtquam inclyta condita Roma eſt.

Atque ad hoc tempus ab eo quo Ogyges ille rex antiquiſſimus, primum in Græcia Oppidum condidit Bœotias Thebas, fuiſſe annorum duo millia & centum. Statuit autem Varro Romam conditam circiter medium Olympiadis ſextæ, poſt duos & viginti annos (ut loquitur Velleius) quam prima conſtituta erat, i. e. annis ſeptingentis octoginta duobus ante Epocham Evangelii. Itaque Thebas Bœotias ſtatuit antiquiores Româ bis ſeptingentis, i. e. mille

mille & quadringentis annis, tanquam conditas annis 2182. ante Evangelii principium, Ogyge tunc iis locis regnante: cujus regni anno 27 circiter annum 2155. ante Evangelium, contigerit Diluvium Græciæ prius, ab ipſo dictum Ogygium. Ab eo autem ad poſterius dictum Deucalioneum, Caio Julio Solino etiam teſte, Polyhiſtoris cap. 17. ſtatuit idem Varro interceſſiſſe annos ſexcentos. Quapropter Varronis ſententiâ Deucalioneum diluvium contigit circa annum ante Evangelium 1555, vel tanto tempore citius, quanto Ogyges regnare inceperit, antequam Thebas condere cœpiſſet, veluti plus minus biennio; quod Marmoreæ Chronologiæ prorſus congruit. Alter Varronis calculus habetur apud Cenſorinum, cap. 21, quo à priore cataclyſmo dicto Ogygio ad Olympiadem 1. colliguntur anni mille & circiter CD: ita enim legendũ eſſe conſtat, non DC juxta vulgata Exemplaria, inquam mille & quadringenti. Unde iterum deductis ſexcentis inter Ogygium & Deucalioneum, relinquitur Deucalioneum contigiſſe annis ferme octingentis, haud dubie vero propius octingentis, quam ſeptingentis ante Olympicam Epocham. Quocirca deducto Intervallo annorum 804 inter Epochas Evangelii & Olympicam, ab intervallo annorum 1557 inter diluvium Deucalioneum & Evangelii principium juxta Chronicon Marmoreum, relinquitur intervallum annorum omnino 753, inter idem diluvium & primam Olympiadem; quo minus hic Varronis calculus profecto non admittit. Porro Deucalionem Athenis ædificaſſe Templum Jovi Olympio, ibique mortuum & ſepultum eſſe tradit Pauſanias in Atticis.

Epoch. 5. A.M.C. 2483. ante Evang. 1550. Periodi 5. 115.

A quo Amphictyon Deucalionis filius regnavit Thermopylis, & [primates] in vicinia habitantes convocavit, & appellavit Amphictyones, & [Pylaicos conventus inſtituit, quibus] etiam nunc adhuc ſacrificant Amphictyones, anni MCCLVIII. *regnante Athenis Amphictyone.*

Amphictyonem Deucalionis filium regnaſſe Thermopylis, & convocatis finitimis, eorum primores appellaſſe Amphictyones, & Pylaicum Concilium inſtituiſſe, quo ad ſuum uſque ſeculum ſacrificarent Amphictyones, refert Autor Chronici Marmorei annis 1258. ante citimam Epocham, nempe 1550. ante Evangelium, regnante tunc Athenis etiam Amphictyone, nempe anno ſecundo. Ac ſane initia regnorum filiorum Deucalionis maturâ ſenectute, magnâque autoritate defuncti, confirmant initium regni ipſius Deucalionis, ante annos 52, ejuſque diuturnitatem & durationem per tot annos Marmoreo Chronico conſignatam. Regni autem Amphictyonis, natu majoris, ut apparet ex Amphictyonum Senatu autoritate ejus inſtituto, initium confirmatur ex initio regni Hellenis fratris junioris, quo de, inſequente Epochâ. Senatus vero Amphictyonum ſummæ autoritatis in Græcia, eorumque Concilii Pylis ſive Thermopylis inſtituti antiquitatem ſi non teſtaretur Dionyſius Halicarnaſſeus, libro 4, in Servio Tullio Rege Romanorum, Strabo lib. 8 & 9, Pauſanias in Phocicis, Demoſthenes oratione περὶ ϛεφάνȣ, Diodorus Siculus libro 16. anno Archontis Athenis Elpini, præcipue vero Archontis Archiæ (ubi Philippum Macedonum Regem conſcriptum eſſe in ipſum, eique conceſſum duplicem calculum, ſive duplex ſuffragium narrat, qnod prius habuerant Phocenſes, ejus jure propter Philomeli ſacrilegium exuti & depulſi) aliique; ipſum certe nomen ejus originem ſatis arguit.

Epoch. 6. A.M.C. 2484. ante Evang. 1549. Periodi 5. 116.

A quo Hellen Deucalionis filius [in Phthiotide] regnavit, & Hellenes appellati ſunt, qui prius Græci dicebantur; & Agonem Panathenaicum [inſtituendum ſuaſit] MCCLVII. *regnante Athenis Amphictyone.*

Hellenem Deucalionis filium regnaviſſe in Phthiotide, & ab eo Hellenes appellatos, qui antea dicebantur Græci, eundemque ſuaſiſſe inſtituendum Agonem Panathenaicum, quod ſignificatur Chronico Marmoreo, annis 1257. ante citimam Epocham (qui ſunt 1549. ante Evangelium) regnante Athenis Amphictyone, ſc. anno tertio; utique in Chronico Euſebiano, ab Hellene Deucalionis & Pyrrhæ filio, hi qui prius Græci Hellenes nuncupati ſunt, juxta Arnoldi Pontaci Editionem annis 1547. ante Evangelium, tantummodo biennio ſerius: quantulo & quam exigui immo nullius momenti diſcrimine, in tanta rei antiquitate. At juxta Scaligeranam annis 1548. unico duntaxat anno ſerius, in notis vero annis 1549. nec unico quidem: verum ad Cecropis annum 35, 15 ante finem, utpote ſiti annis 26 inferius in hoc quam in illo. De hoc Hellene Deucalionis filio, & Hellenibus ab eo appellatis in Phthiotide regione Thucydides in hiſtoriæ ſuæ procemio ita ſcribit, *Δοκεῖ δέ μοι--- πρὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις αὕτη [τῆς Ἑλλάδος] κατὰ ἔθνη δὲ ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικὸν ἐπὶ πλεῖστον, ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρέχεσθαι.* Item, *Ὅμηρος-- πολλῷ ὕστερος ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος, οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν [Ἕλληνας] οὐδ' ἄλλους ἢ τοὺς μετ' Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος.* Latine ita, Videtur vero mihi, ante Hellenem Deucalionis filium, nondum fuiſſe appellatio hæc [Helladis] ſed ſecundum gentes tum alias, tum præcipue Pelaſgicam à ſe denominationem habuiſſe, ſc. qui poſtea uno nomine dicti ſunt Hellenes. Quinetiam Homerus, qui vel Trojano bello multo poſterior extiterit, nuſquam univerſos nominavit Hellenes, ſed ſolummodo eos qui cum Achille duce è Phthiotide ad bellum Trojanum profecti ſunt. Ariſtoteles autem ſub finem libri primi Meteorologicorum, loquens de diluvio Deucalioneo, *Περὶ τὸν Ἑλληνικὸν,* inquit, *ἐγένετο μάλιστα τόπον, καὶ τούτου περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ περὶ Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῶον· ᾤκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα, καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες;* Latine, Factum eſt præcipue circa regionem Hellenicam, & hujus regionis, circa Helladem antiquam. Ea autem eſt circa Dodonem & Acheloum Fluvium: ibi enim habitabant Selli, & qui appellati ſunt tunc Græci nunc autem Hellenes. Etenimvero in Dicæarchi fragmentis ad Theophraſtum, editis cum aliis Græcorum Geographorum fragmentis, Auguſtæ, anno vulgari 1600. in quo legitur ita, *Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὖσα ποτὲ πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη, τῆς νῦν Θετταλῶν οὔσα χώρας, ἀνὰ μέσον Φαρσάλου τε κειμένη, καὶ τῆς τῶν Μελιταίων πόλεως.* Pauloque poſt citatur verſus Homericus, *Μυρμιδόνες δὲ καλοῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.* adjectâ hâc Interpretatione, *Μυρμιδόνας μὲν λέγων εἶναι τοὺς περὶ τὴν Θετταλίαν Φθίαν κατοικοῦντας, Ἕλληνας δὲ τοὺς μικροῦ πρότερον ῥηθέντας.* Itemque poſt, *Ἐστὶν οὖν ἡ Ἑλλὰς ὑφ' Ἕλληνος ὀνομασθεῖσα πόλις τε καὶ χώρα.* Latine; Hellas antiquitus cum eſſet Civitas, ab Æolo filio Hellenis nominata conditaque fuit, in Theſſaliæ regione ſita, inter Pharſalum & Meliteorum civitatem-- Quocirca Poeta ait. Myrmidones dicti ſunt Helleneſque & Achæi, Myrmidones appellans eos qui circa Theſſaliam Phthiam incoluerunt, Hellenes vero paulo antea dictos. --Hellas igitur ab Hellene habitata eſt & Civitas & Regio. Fortaſſe vero poſt *μικροῦ πρότερον ῥηθέντας,* deeſt *Γραικοὺς,* paulo

paulo antea dictos Græcos. Siquidem ſecundum Ariſtotelem etiam Plinius ſignificat prius dictos Græcos qui poſtea Hellenes, Lib. 4. cap. 7. ita ſcribens, " Illam partem Theſſaliæ cognominatam Græciam à Græco Rege ibi genito, & Hellada, atque Hellenes ab Hellene item Rege, hos eoſdem, viz. qui prius Græci. „ Atque eidem ſententiæ accedit Apollodorus, qui Hellenis filios tres recenſens, Dorum, Xuthum, & Æolum, ſubjungit, Ἀυτὸς μὲν ἀφ' ἀυτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας. Ipſe quidem Hellen à ſe, qui dicti fuerant Græci agnominavit Hellenes. Ubi animadverſione dignum, omnium trium Hellenis filiorum, atque etiam nepotis è Xutho filio Ionis, nomina videri Hebraicæ originis. Dorus enim Hebraice fuerit דור, Xuthus שת, Æolus אלישה, & Ion manifeſte יון. Atque iidem fuerunt Autores trium præcipuarum Dialectorum linguæ Græcæ, nempe Doricæ, Æolicæ & Ionicæ, præter communem omnibus Helleniſmum, à quo quarta Dialectus Attica, ab Atthide Cranai filiâ, Hellenis etiam tempore orta, quam minimum differebat. Pauſanias vero ſcribit, Amphictyonem Athenienſem, quum ductâ Cranai filiâ Atthide in uxorem, à qua regio dicta Attica, eum nihilominus regno expuliſſet, ipſum poſtea regno privatum eſſe ab Erichthonio: quem Apollodorus Lib. 3. è Cranae Atthidis filiâ, natum eſſe refert. Græci vero filius Theſſalus, Theſſaliæ rex in Chronico Euſebiano ſtatuitur annis 270 ante Hellenem circiter annum 1820. ante Evangelium. Ceterum duos fratres Deucalionidas, Hellenem cum fratre Amphictyone, ſuaſiſſe Erichthonio regi Athenienſium hoſpiti ſuo, ut Panathenaicum certamen inſtitueret, colligimus paulo poſt in regno Erichthonii.

Epoch. 7. A.M.C.2486. ante Evang. 1547. Period. 5. 118.

A quo Cadmus Agenoris filius Thebas advenit [& condidit Cadmeam, anni MCCLV, *regnante Athenis Amphictyone.*

Cadmum Agenoris filium adveniſſe Thebas, ibique condidiſſe Cadmeam arcem in Marmore notatur annis 1255. ante Epocham, i. e. anno ante Evangelium 1547. regnante Athenis Amphictyone, anno ſc. 5. Euſebius vero in Chronico Cadmi adventum Thebas ſtatuit, annis ferme nonaginta poſtea pleriſque aliis aſtipulantibus. Haud tamen propterea error temere imputandus fuerit Marmoreo Chronico. Siquidem Cadmus poſt adventum Thebas, uxorem accepit Harmoniam Martis & Veneris filiam, ex qua numeroſam prolem ſuſcepit, magnaque felicitate diu floruit, antequam in calamitatem recideret, quemadmodum canit Poeta Ovidius.

Jam ſtabant Thebæ; poteras jam Cadme videri
Exilio felix; ſoceri tibi Marſque Venuſque
Contigerant: huc adde genus de Conjuge tanta,
Tot natos nataſque, & pignora chara Nepotes:
Hos quoque jam Juvenes.

Quandoquidem igitur Alcippe ab Halirrhothio violata, & Harmonia Cadmo in uxorem tradita, eodem patre Marte (adhuc ſc. terreſtri Heroe, nondum cœlicola in divorum numerum relato, aut per vicarium adulterum rem gerente in terra) prognatæ fuerint: certe Cadmus videtur adveniſſe Thebas, circiter hoc idem tempus. Quod ex ætate Dionyſii Nepotis Cadmi è filia Semela paulo poſt confirmabitur.

Epoch.

Epoch. 8. A.M.C. 2489. ante Evang. 1544. Period. 5. 121.

A quo Eurotas & Lacedæmon in Laco]nicâ regnarunt, anni MCCLII. *regnante Athenis Amphictyone.*

Epochâ proxime ſequente in Chronico Marmoreo, quidam, quorum nomina obliterata ſunt, dicuntur regnaſſe in regione, cujus etiam terminatio ſola --*νιωνς*--nicâ ſuperſtes eſt, ante citimam annis 1252. id eſt, anno ante Evangelium 1544. regnante Athenis Amphictyone, nimirum anno 8. Eos autem (quemadmodum dudum ratus ſum) fuiſſe Eurotam & Lacedæmonem Eurotæ fratrem uterinum juxta nonnullos, generum vero juxta alios, utpote Apollodorum lib. 3. ac Pauſaniam initio Laconicorum, qui ſecundum Lelegem & Myletem obſoletæ antiquitatis, veluti ſecundum Actæum Cecrops in Attica memorantur primi regnaſſe in Laconicâ, à quorum altero fluvius, altero urbs nomen accepit; ſatis probabili argumento fuerit, quod in Chronico Euſebiano legitur Lacedæmon condita à Lacedæmone Semeles filio, anno primo Regis Athenienſium Ericthonii; id eſt, tantummodo triennio poſt octavum annum Amphictyonis, verum anno ante Evangelium 1515. utique eodem duntaxat triennio ſuperante ſolenne illud diſcrimen annorum 26 inter utrumque in ſitu regum Atticorum.

Epoch. 9. A.M.C. 2494. ante Evang. 1539. Periodi 5. 126.

A quo Navis--- ex Ægypto in Helladem appulit, quæ appellata eſt pentecontoros, & Danai filiæ--- & Helice, & Archedice, ſorte lectæ ab aliis--- & ſacrificabant ſuper littus--- in Lindo Rhodiâ urbe, anni MCCXLVII. *regnante---.*

Danai cum quinquaginta filiabus, navi quæ dicta eſt Pentecontoros, nempe quinquaginta-remis, ex Ægypto appulſum in Helladem, refert Chronicon Marmoreum, annis 1247. ante citimam Epocham, anno 1539. ante Evangelium; regnante eo Athenis, cujus nomen quoque obliteratum eſt, verum ut apparet, poſt decennium regni Amphictyonis Erichthonio, & quidem anno tertio. Euſebianum vero ponit annum quintum & poſtremum regni Armei ſive Danai in Ægypto, quem Joſephus, è Manethone, & Apione Ægyptiacis Hiſtoricis refert regnaſſe ibi præciſe annos 4 & menſem 1) anno quarto regni Erichthonii, ac 1512. ante principium Evangelii. Quocirca convenit Danaum circa finem ejuſdem anni quinti ab initio regni ſui in Ægypto, appuliſſe in Helladem, annis omnino 27 citius quam ſtatuit Euſebius: quorum unus tantummodo imputandus fuerit annis regum Atticorum, reliqui autem 26, inferiori eorum ſitui in Chronico Euſebiano, quam in Marmoreo. Oroſius hoc refert annis 12 citius, utpote 775 ante Romam conditam, id eſt, 1551. ante Evangelium.

Epoch.

Epoch. 10. A.M.C. 2499. ante Evang. 1534. Period. 5. 131.

A quo Eri]chthonius Panathenæis primo celebrandis currum junxit, & Agonem edidit, & Athenienſes---: Sacra d]eorum matris in Cybelis inſtituta ſunt: & Hyagnis Phryx tibias primus invenit; &--- [harmoniam d]ictam, juxta Phrygium modum primus tibiis cecinit, & alios nomos ſive Harmonices *leges aut modos Matris [deûm] Bacchi, Panis, &---; anni* MCCXLII. *regnante Athenis Erichthonio, qui currum junxit.*

Erichthonium Athenienſium regem Panathenæis primo celebrandis, junxiſſe equos currui & Agonem edidiſſe, & Sacra Matris Deorum in Cybelis Inſtituta, atque Hyagnem Phrygem tibiarum primum Inventorem, & Harmoniæ dictæ juxta Phrygium modum, peculiares nomos ſive Harmonices leges & modos peragendis Sacris Matris Deûm Dionyſii & Panis, accommodâſſe ſtatuit Chronicon Marmoreum ante citimam Epocham annis 1242. anno ante Evangelium, 1534. eodem Erichthonio regnante, ſc. anno 8. Nolo ego hic me immiſcere diſputationi de prima quadrigarum Inventione, ludorumve Panathenaicorum aut aliorum celebratione, vel de diſtinctis Harmonices nomis ſive legibus & modis: de quibus fuſe & erudite Seldenus noſter ad hunc locum: neque animus eſt immittere falcem in alienam meſſem, ſed propoſitum ſolummodo urgere, quod erat oſtendere veritatem ſive probabilitatem Chronologicam Chronici Marmorei; idque ad confirmandum & illuſtrandum tempus Mortis Darii Hyſtaſpidæ, à me dudum libello de Emendatione temporum reſtitutum, ac nuper redivivi hujus Chronici calculo, haud mediocri noſtro ſolatio, inter tantum à lividis Momis contemtum, & vituperationem ſtudiorum ac laborum noſtrorum per Dei gratiam comprobatum. Erichthonium primum quadrigam junxiſſe in Græcia, quum antea eſſet apud alias nationes, quod annotatur in Chronico Euſebiano, è ſuo loco plura non capiente luxatum ſignificat Arnoldus Pontacus: atque in aliis exemplaribus poſitum ad Erichthonii annum 17, in aliis vero ad 13, quæ Scaliger in ſua Editione ſecutus eſt. Itaque haud injuriâ utriuſque generis exemplaria corrigantur Marmoreâ Inſcriptione, quæ licet annum regni Erichthonii non aſſignet, tamen per annum Epochæ ſuæ aſſignatum ſatis aperte ſignificat Scaligerano ſitui adhuc deeſſe quinquennium ad annum regis Attici, & ex conſequenti viginti ſex annos plures, omnino autem 31, ad verum ſitum ante Epocham Evangelii. Ad alteram vero partem ejuſdem Periochæ quod attinet, quâ Hyagnis Phryx dicitur inveniſſe Muſicos modos aptatos Sacris ſolennibus Cybeles Deorum matris tum primum inſtitutis, item Dionyſii ſive Bacchi, Panis, &c. tametſi non eſt rationi conſentaneum intelligere ita quaſi Phrygius ille Harmoſtes omnes hos modos Harmonicos ſimul invenerit, aut primis illis Cybeles Sacris ſingulos tibiis cecinerit; tamen oportet haud aliter accipere quam eum, quum primos inventos ejuſdem Cybeles Sacris, ſive Feſto cecinisset, (enimvero ita accipio quaſi non modo eodem tempore, ſed etiam eodem loco primum Artis ſuæ ſpecimen ediderit) deinceps inveniſſe, ac eorundem aut aliorumq́ ſimilium Sacrorum & Feſtorum ſolennium celebritate ceciniſſe, tum alios nomos, tum etiam Dionyſii, quando nimirum hujus Sacra dicta Dionyſiaca ſive Orgia primum inſtituta & celebrata ſunt, eodem Erichthonio adhuc regnante. Atqui in Chronico Euſebiano, Dionyſius, qui Latine Liber Pater, natus ex Semele fertur annis ferme 120 poſtea. Hinc itaq́, Dionyſii Semeles filii, & ex antecedente avi ejus materni Cadmi patris Semeles, ſeculum, quod ſupra recepimus, diligentius inveſtigandum, & confir-

mandum

mandum nobis eſt. Enimvero in Euſebii Chronico ſupra ad poſtremum annum Cecropis ex editione Arnoldi Pontaci, ac 1535. ante Evangelium, legitur, Vitis inventa à Dionyſio, ſed non Semeles filio: quæ poſtrema verba videntur addita ſub eorum perſonâ qui opinati Dionyſium Semeles filium multis annis, adeoq; aliquot ſeculis juniorem, negare tamen non poſſent, Vitem ſive Vitis culturam apud Græcos hoc ſeculo inventam eſſe, idque à Dionyſio quodam, quicunque ille fuerit. Atqui Græca Euſebii ad eundem locum ſpectantia ſunt, Ἀμπελουργία ὑπὸ Διονύσου ἐγνωρίσθη τοῦ ἐκ Σεμέλης, Vitis cultura nota facta eſt à Dionyſio illo Semeles filio, nimirum Cadmi è Semele filiâ Nepote. Ecquem enim alium quam Bacchum, illum inquam ipſum Semeles filium, vini inventorem agnovit Græca Antiquitas? Ut merito annotet Scaliger, Auguſtinum Lib. 8. cap. 12. (Operis de Civitate Dei) hunc Euſebii locum habuiſſe in animo, quum ſcriberet, His temporibus Dionyſium, qui etiam Liber Pater dictus eſt, & poſt mortem ejus Deus habitus, Vitem ferunt oſtendiſſe in Attica terra hoſpiti ſuo. Quid? quod ferme quadraginta annis poſtea etiam in Euſebii Chronico legitur, Dionyſius Nyſam in India condidit, & à ſuo nomine eam ſic appellavit. Quæ verba etiamſi amovenda cenſeat Arnoldus Pontacus in Notis, ſicut proxime præcedentia, quod iterum occurrant plus minus centum annis poſtea, quo minus tamen expungeret, prohibuerunt eum nonnulli manuſcripti libri, ac præterea editi omnes: ideoque inquit, quum eorum lectio recepta ſit, nefas nos ea rejicere. Atqui Scaligero poſtea nulla religio fuit, in ſua editione ſilentio prætermittere, ne uno quidem verbo ratione omiſſionis redditâ. Unde quâ integritate ac quam ſincero ac ſano judicio in ea ſe geſſerit, apparet. Incidit hic Nyſæ Conditus in annum ante Evangelium 1494, Erichthonii vero Regis Athenarum annum 22, juxta Euſebium. Verum retentis utrobique iiſdem annis Epochæ Euſebianæ ante Evangelium, propter antiquiorem annis 26 ſitum regum Atticorum in Chronico Marmoreo, Culturæ vitis inventio contigerit ſeptimo anno Erichthonii anno proxime præcedente prima ejus Panathenaica, Nyſæ autem Conditus ejuſdem anno 48. Quod ſi hoc pacto Vitis Inventio juxta ſitum ejus in Chronico Euſebii videatur propius accedere ad Cadmi adventum Thebas, longiuſque antecedere Nyſæ conditum quam par eſt: poſſit haud improbabiliter differri decennio ad primum annum Amphictyonis juxta Euſebium, juxta Marmora vero Erichthonii annum 17, at ante Evangelium 1525. Ad quem annum in Euſebii Chronico annotatur, Dionyſium quanquam non Semeles filium ſed Deucalionis (opinione ſc. eorum qui Semeles filium Cadmi nepotem multo juniorem autumarunt) quum in Atticam perveniſſet, hoſpitio acceptum à Semacho, filiæ ejus caprinam pellem largitum eſſe. Sed nimirum hic diligenter attendendum iſta Latina longe alium præ ſe ferre ſenſum, quam habent Euſebii Græca, viz. hæc, Κατὰ Ἀμφικτύονα τὸν Δευκαλίωνος υἱόν τινες φασὶ Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ἐπιξενωθῆναι Σημάχῳ. Latine, Tempore Amphictyonis filii Deucalionis quidam aiunt Dionyſium advenientem in terram Atticam, hoſpitio acceptum eſſe à Semacho, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι, ejuſque filiam caprinâ pelle donaſſe. ἕτερος δ' ἦν τοῦ ἐκ Σεμέλης οὗτος, Hic vero Dionyſius alius erat à Semelæ filio. Quocirca cujuſcunque filius hic Dionyſius fuerit, neutiquam iſtic dicitur fuiſſe filius Deucalionis, ſed tantum temporibus Amphictyonis filii Deucalionis in Atticam adveniſſe. Neq; vero hic Amphictyon Deucalionis filius fuit tunc rex Atticæ, ut colligit Scaliger ex Apollodoro in notis ad hunc locum: neq; enim hoc affirmat Apollodorus verbis ab eo citatis, nempe his, Κραναὸν δὲ ἐκβαλὼν Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε, τοῦτον μὲν ἔνιοι Δευκαλίωνος ἔνιοι δὲ Αὐτόχθονος λέγουσι. Cranaum vero ejiciens Amphictyon, regno potitus eſt. Hunc quidam dicunt fuiſſe filium Deucalionis, alii vero Autochthonis ſive Indigenæ cujuſpiam. Quinimo hoc præſtantiſſimum Chronicon Marmoreum docet nos Amphictyonem Deucalionis filium regnâſſe Thermopylis, magnaque autoritate

tate Amphictyonum Senatum & Pylaicum Concilium inſtituiſſe, & Sacra ordinâſſe, eodem tempore quo Hellen ejus frater regnabat in Phthiotide Theſſaliæ, atque Amphictyon alius, qui ejecerat Cranaum Athenis. Ad ipſum vero Dionyſium quod attinet, ſi paulo diligentius attendiſſet Scaliger, quæ è Pauſania & Stephano de eo, eodem loco ipſe citat, haud puto expunxiſſet è Chronico Euſebii periocham de Nyſa ab eo condita, haud ita multo poſt. Pauſaniæ in Atticis verba ſunt, Μετὰ δὲ τὸ τοῦ Διονύσου τέμενός ἐστιν οἴκημα ἀγάλματ' ἔχον ἐκ πηλοῦ, βασιλεὺς Ἀθηναίων Ἀμφικτύων ἄλλους τε θεοὺς ἑστιῶν καὶ Διόνυσον. Poſt lucum eſt ædes, in qua ſtatua quædam lutea, Amphictyon Athenienſium rex epulo excipiens tum alios deos, tum Dionyſium. Stephani vero de Semacho & Semachidis verba habentur hujuſmodi: Σημαχίδαι δῆμος Ἀττικὸς ἀπὸ Σημάχου, οὗ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος, ἀφ' ὧν αἱ ἱέρειαι αὐτοῦ. ἔστι δὲ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Semachidæ ſunt gens Attica, à Semacho, à cujus nimirum filiabus hoſpitio exceptus eſt Dionyſius: è quibus proinde Sacerdotes ei inſtitutæ ſunt. Eſt autem ea gens ſive natio è tribu Antiochide. Donatione autem ſive traditione νεβρίδος caprinæ pellis, ait Scaliger Dionyſium docuiſſe illas Semachidas myſteria & τελετὰς, ſcilicet initiationes ſive Sacra, nimirum Orgya ſua. Idcirco, inquit, filiæ Semachi fuerunt ab eo tempore Sacerdotes Bacchi, ut apud Stephanum, καὶ ἐνεβρίζοντο τῷ Διονύσῳ Sacra miniſtrabant Dionyſio. Ecquis jam alius, vel ipſo Scaligero judice, hic fuerit Dionyſius, quam Bacchus ille Semeles filius, cujus famoſiſſima Orgya feſtaq; ſolennia Dionyſiaca dicta, celebrabantur Athenis, Thebis, & alibi? Quanquam quod de Amphictyone rege Athenienſium epulato Dionyſium legitur apud Pauſaniam, videtur rectius convenire vel Erichthonio, qui Amphictyonem regno ejecerit, perinde ut Amphictyon Cranaum, vel certe Amphictyoni Deucalionis filio regi Pylarum, Erichthonii Confœderato, Athenas ad eum veniente, quemadmodum venerat Pater ejus Deucalion ad Cranaum: tum ad redintegrandum fœdera cum ipſo, tum ad renovandum patris ſui Sacra gratulatoria ſive Euchariſtica, quibus nimirum ſacrificiis haud inepte dictus fuerit epulatus eſſe tum alios Deos, tum ipſum Dionyſium: idque forte uno aut altero decennio poſtea, viz. circiter annum 27, aut 37 regni Erichthonii: ſiquidem ab Amphictyone Athenienſi Epulum ſive Sacrificium diis oblatum Athenis, videatur vix notatu dignum, utpote quotidie ſolitum. Nec alia probabilior occurrit ratio, cur expreſſe notetur Dionyſium temporibus Amphictyonis filii Deucalionis veniſſe Athenas, quam quod idem Amphictyon aliquando eodem veniens, illum cum ceteris diis Athenienſium ibidem epulatus fuerit. Atq; hoc fit eo veriſimilius, quia etiam Erichthonius ante regnũ dum proficiſceretur in Scythiam, ut Hyginus refert capite 274, ubi quadrigam jungere didicerit, indeq; domum reverteretur, videtur hoſpitio exceptus eſſe ab Amphictyone & Hellene Deucalionis filiis: quando Hellen Agonem Panathenaicum inſtituendum ei ſuaſerit, quemadmodũ ſuperius ſignificatur Chronico Marmoreo: & quorum utriuſq, tum conſiliis tum auxiliis, ad ejiciendũ regno Atticum Amphictyonem uſus ſit. Quinetiam Marmoream Chronologiam ſeculi Cadmi, ejuſque ex Semele filiâ Nepotis Dionyſii ſive Bacchi, quantumlibet refragante Chronico Euſebiano, & differente ad centum fere annos, liquido confirmat Herodotus Hiſtoriæ Græcæ pater: itemq; Diodorus Siculus. Apud Herodotum enim Euterpe ſive libro ſecundo, de Dionyſii filii Semeles, & Herculis filii Alcmenes, & Panis filii Penelopes, ſeculis legitur ita, Διονύσῳ μὲν νῦν τῷ ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου λεγομένῳ γενέσθαι κατὰ ἑξακόσια ἔτεα καὶ χίλια μάλιστά ἐστι ἐς ἐμέ. Ἡρακλέϊ δὲ τῷ ἐξ Ἀλκμήνης κατὰ εἰνακόσια. Πανὶ δὲ τῷ ἐκ Πενελόπης, κατὰ ὀκτακόσια μάλιστα ἐς ἐμέ. "A Dionyſio quidem certe, qui ex Semele filiâ Cad- "mi genitus fertur, ad meam ætatem ſunt anni fere mille & ſexcenti. Ab Hercule vero Alcmenæ filio ferme nongenti. A Pane autem filio Penelopes---octingenti fere ad me anni. Ubi nullum eſt dubium quin pro ἑξακόσια, legendum ſit ἑξήκοντα, pro ſexcenti, inquam, ſexaginta. Siquidem

Herodotum cenſuiſſe Bacchum annis paulo plus centum & ſexaginta antiquiorem Hercule filio Alcmenæ, colligere licet ex eo quod ſuperius eodem libro refert Thaſum conditam, inque ea Templum Herculi Thaſio ſive Tyrio, à Phœnicibus, qui ad inveſtigandum Europam navigarunt, (viz. Thaſo, cujus iterum meminit libro ſexto, aliiſque Cadmi comitibus) quinque ætatibus virorum prius quam Hercules Amphitryonis filius in Græcia exiſteret; & libro quarto, refert Theram, quartum à Polynice, obtinuiſſe inſulam à ſe ita nominatam, hominum ætatibus octo poſtquam Cadmus Europam quæritans, eoque appellens ipſam Membliari cognato & comiti ſuo incolendam conceſſerat. Ac ſane in confeſſo eſt, Polynicem patrem Therſandri, avum Tiſameni, proavum Auteſionis, abavum Theræ, fuiſſe filium Oedipi, Nepotem Laii, pronepotem Labdaci, abnepotem Polydori, Cadmi filii ſero geniti: quo adhuc minorenne Pentheus rector Thebarum à Cadmo avo ſurrogatus (uti refert Apollodorus libro 3.) à matre Agave, utique Cadmi filia Echioni ſparto nupta, aliiſque Mœnadibus ejus Comitibus Bacchi furore percitis diſcerptus eſt. Fuiſſe vero Polydorum Cadmi ſero genitum apparet ex eo, quod Nycteidem filiam Nyctei, filii Cthonii alterius è Spartis Cadmi aulicis uxorem duxerit, uti refert Apollodorus eodem libro. Itaque conſtat Herodotum cenſuiſſe ætates ferme quinque inter Bacchum ſive Dionyſium Semeles & Herculem Alcmenes filios: qui ſunt juxta ejuſdem calculum ſub initium Sermonis, de Dionyſio Hercule & Pane, aſcribentis ternas ætates centenis annis, centum & ſexaginta propemodum anni. Scripſit autem Herodotus Hiſtoriam ſuam circa initium Belli Peloponneſiaci, factum Platæarum occupatione à Thebanis duce Eurymacho, cujus meminit libro 7: atque Atticæ populatione à Lacedæmoniis, exceptâ tamen Deceleâ, uti refert libro 9: quum libro 7. etiam mentionem faciat legatorum Lacedæmoniorum, Nicolai filii Bulis, & Aneriſti filii Sperthiei, unaque Corinthii Ariſteæ filii Adimanti proficiſcentium ad Imperatorem Perſicum, proditorum à Sitalce Thraciæ rege, & necatorum ab Athenienſibus: quod Thucydides libro 2. ſcribit factum ſecundâ æſtate Belli, id eſt, fine anni ſecundi Olympiadis 87: annus vero ſecundus Olympiadis 87 erat 167 ante citimam Epocham Chronici Marmorei, & 459 ante Evangeliū. Quibus ſi addantur 900 referent nos ad annum 1067 ante Marmoream Epocham, ac 1359 ante Evangelium, atque annum 3 regni Pandionis ſecundi Athenis, quo Hercules natus ſit; ita ut annus regni Ægei 34, quo in Chronico Euſebiano legitur conſummaſſe Certamina, fuerit annus 57 ætatis ejus. Eidem autem tempori Herodoti ætatis additi 1060 anni, referunt ad 1227 annum ante citimam Epocham Marmorum, ac 1519 ante Evangelium, atque 23 annum regni Erichthonii, quo natus fuerit Bacchus Semeles filius, anno 28 ante regni ejus finem, 38 poſt Cadmi adventum Thebas, ac 91 ab initio regni Cecropis primi Athenis, juxta Chronicon Marmoreum, calculo Herodoteo ita à nobis juxta manifeſtam ipſius mentem correcto, adeo quaſi ad amuſſim congruum. Forſitan vero rotundo numero annorum 900, quo exponitur natale Herculis, minuendi fuerint 20, aut præter-propter, ut conſummatio Certaminum ejus, vel ſaltem ipſius Agon Olympicus evenerit decimo anno regni Theſei, quemadmodum dubiâ illâ Epochâ ejuſdem anni, mutilis Marmoribus innuitur.

Porro Diodorus Siculus lib. 9. recenſens varios Thebarum caſus à Cadmi Inſtauratione ad poſtremam earum reſtaurationem à Caſſandro, clare ſignificat Cadmum eo adveniſſe paulo poſt diluvium Deucalioneum; unde conſequitur congrua Antiquitas Dionyſii ſive Bacchi Nepotis ejus. Ita enim ſcribit, Μετὰ γὰρ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν, Κάδμου κτίσαντος τὴν ἀπ' αὐτοῦ προσαγορευθεῖσαν Καδμείαν, συνῆλθεν ἐπ' αὐτὴν λαὸς, ὅντινες μὲν Σπαρτὸν προσαγόρευσαν, διὰ τὸ πανταχόθεν συναχθῆναι. τινὲς δὲ Θηβαγενῆ, διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς προειρημένης πόλεως ὄντα, διὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐκπεσεῖν καὶ διασπαρῆναι. "Poſt Deucalionis diluvium Cadmo condente denominatam à ſe Cadmeam, confluxit eo populus, quem alii nominarunt Spartum, quod undique congregatus eſſet: alii Thebigenam, quod prius Thèbis genitus per diluvium exactus & diſperſus eſſet."

eſſet. „ Itaque Diodorus eoſdem Thebanos, qui diluvio Deucalioneo diſperſi erant, Cadmi adventu Thebas reverſos ſignificat: quod intra decennium contigiſſe veriſimillimum eſt. Quod autem paulo poſt refert, Thebanos dum fortiſſimi ſuorum aberant ad obſidionem Trojæ, ejectos à Pelaſgis, ac deinde variis caſibus conflictatos, vix demum poſt quartam ætatem, juxta proditum de Corvis Oraculum, reverſos Thebas incoluiſſe ad annos ferme octingentos, donec ab Alexandro Magno exciderentur; quas, libro 17 refert exciſas ab Alexandro, anno regni ejus primo, Olympiadis III. ſecundo, Archonte Athenis Euæneto. Erat hic annus Olympiadicus III. ante citimam Epocham Marmorum Chronologicorum, ac 403 ante Evangelium, quibus additi octingenti referunt ad 911 ante illam, ac 1203 ante hoc, atq; 33, eumque poſtremum Demophoontis regis Athenarum: vel numero rotundo diminuto annis 40, ad annum 871 Marmoreum, 1163 Evangelicum, ac 19 annum Melanthi regis Athenis. Inde vero quatuor generationibus imputatus annorum tantummodo centenarius, refert ad annum Marmoreum 971, ac Evangelicum 1263: quo pacto hic Diodori calculus ſtatuerit Trojæ obſidionem annis 17 etiam antiquiorem quam Chronicon Marmoreum: quod obiter obſervatu dignum cenſui.

Porro autem Bacchum fuiſſe ætate ſupparem Cybelæ ſive Rheæ, ejuſque exiguo admodum temporis intervallo poſt hujus Sacra inſtituta eſſe, ita ut idem Hyagnis utriſque ſolennes Harmonicæ modos adaptare potuerit, intelligere licet ex eo, quod Apollodorus libro memorato Dionyſium Semeles filium, poſt vitem inventam, ad Cybelam Phrygiæ urbem profectum, atque ibi expiatum à Rhea, & Cybeliis Ceremoniis initiatum, ſtolâque ab eâdem donatum, ad Indos contendiſſe; & poſtquam Indiâ peragratâ Thebas repedaſſet, Pentheum ab Agave matre aliiſque Mimallonidis, Bacchico tanquam divino furore percitis, membratim dilaniatum fuiſſe ſcribit. Bacchum vero ex India reducem abſoluto triennio, ideoque ejus Sacra inſtituta fuiſſe trieterica refert Diodorus Siculus, initio libri quarti.

Ceterum quod ad Panem attinet, cujus item perinde a Cybeles & Dionyſii Sacris Hyagnidem adaptaſſe modos Muſicos ſignificat Chronicon Marmoreum, ſatis manifeſte innuit Herodotus loco memorato, alios ejus quoq; nominis fuiſſe ante illum Penelopes filium. Pauſanias autem libro 8. inſcripto Arcadicis, paſſim celebrat Panem Deum Arcadiæ Indigenam, ibique habitum inter potentiſſimos Deorum: qui etiam antiquitus oracula edere diceretur; adeoque habuiſſe Oraculorum ſuorum Prophetam ſive Interpretem Erato Nympham, nuptam Arcadi Nepoti Lycaonis ex unica filia Calliſto, & ſucceſſori, poſt Nyctimum natu maximum ſex & viginti filiorum Lycaonis, in regno Arcadiæ, Lycaonis inquam, cui eandem ætatem ac Cecropi, nimirum ejus nominis primo regi Athenienſium, initio libri, aſcribit. Unde apparet, Pani perinde ac Dionyſio ſive Baccho, regnante Athenis Erichthonio, Sacra tanquam Diis fieri cœpta, perquam congrue Chronologicæ Marmorum Inſcriptioni.

Epoch. 11. A.M.C. 2549. ante Evang. 1484. Period. 5. 181.

A quo Minos primus regnavit, ---L[yct]iam inſtauravit: & ferrum inventum eſt in Idâ, inventoribus Idæis Dactylis, Celmi, &--- ; regnante Athenis Pandione.

Minoem priorem ejus nominis Regem Cretæ, urbem Minoam Lyctiam (ita equidem legendum exiſtimaverim) habitaviſſe, & ferrum inventum eſſe in Ida monte, inventoribus Idæis Dactylis Kelmi & ſociis, innuitur mutilis

Marmoribus, obliterato anno, relictoque ſolum ſeculi Indice, videlicet regnante Athenis Pandione. Primum iſtic laudem meretur Autor Chronici Marmorei, quatenus duos Minoes Reges Cretæ clare diſtinguit: hunc inquam antiquiorem, & alterum juniorem, hujus & uxoris Itônis filiæ Lyctii è Lycaſto filio nepotem, ut intelligere licet è Diodoro Siculo libro 4: quorum geſta vulgo confunduntur. Hic quidem prior in Chronico Euſebiano, Aſterio Cretæ Rege & Europâ Phœnicis filiâ natus ante annos ferme 40, regnat in Creta, anno 30 Pandionis eo nomine prioris Athenienſium regis, qui fuit juxta Chronicon Marmoreum annus 1170 ante Citimam ejus Epocham, ac 1462 ante Evangelium. Urbem autem quam à Minoe illo ædificatam & habitatam innunt Marmorum fragmina, probabile eſt intelligendam Minoam Lyctiam, ſive Minoam Lyctyorum, à ſe & uxoris patre Lyctio pariter denominatam: utpote quam fuiſſe præcipuam trium urbium in tribus Inſulæ æqualiter diviſæ partibus ædificatarum, quarum aliæ duæ fuerint Knoſſus & Phæſtus; ſignificat Strabo libro 10, ſi modo recte ego rem in adverſaria mea retuli.

Recte vero conſtitutum eſſe tempus regni hujus Minois, confirmat altera Epochæ periocha de ferro invento ab Idæis Dactylis. Namque antiquus Chronographus apud Clementem Alexandrinum primo Strom. ſtatuit ab Idæ montis incendio & ferro invento ab Idæis Dactylis ejus Incendii occaſione, ad primam Iphiti Olympiadem annos 664, atqui Euſebius in Chronico 642, noſter vero calculus 658, utrumque illorum intercedens, ſed multo propius ad antiquiorem & veriſimiliorem accedens. Horum autem Idæorum Dactylorum cum alii multi meminerunt, tum etiam Strabo eodem libro 10, agens de Curetibus, tum Cretenſibus, tum Ætolis, tum Phrygiis, inter alia his verbis utens, Δακτύλους δ' Ἰδαίους φασί τινες κεκλῆσθαι τοὺς πρώτους οἰκήτορας τῆς κατὰ τὴν Ἴδην ὑπωρείας --- διαφόροις δὲ καὶ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρῶνται· ὧν Σαλαμῖνον ὀνομάζουσί τινα, καὶ Δαρμναμενέα, καὶ Ἡρακλέα, καὶ Ἄκμωνα. tum etiam Diodorus Siculus libro 13, ubi de Creta, tum denique Autor Phoronidis apud Apollonii Argonauticorum Poetæ Scholiaſtem, ita canens-- Ἔνθα γόητες

Ἰδαῖοι Φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι οἰκ' ἔναιον,
Κέλμις, Δαρμναμενεύς τε ὁ μέγας, καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων, &c.

Herculis autem tanquam unius ex Idæis Dactylis diverſi ab Hercule Alcmenes filio, utpote antiquioris illo, meminerat Strabo antea quoque libro 8, agnoſcens nonnullos illum primum Olympiorum Autorem dicere, quo de ipſe quidem dubitat, Pauſanias vero Eliacis id confidenter aſſerit his verbis, Ἡρακλεῖ οὖν πρόσεστι τῷ Ἰδαίῳ δόξα, τόν τε ἀγῶνα διαθεῖναι πρώτῳ καὶ ὀλύμπια ὄνομα θέσθαι. Herculi igitur Idæo debetur gloria, quod & Agonem primus inſtituerit, & Olympia nominaverit. Idem quinque fratres Idæos nominat Herculem, Pæoneum, Epimedem, Jaſium, & Idam: & ob eam rem Olympia ab Hercule Idæo conſtituta fuiſſe quinquennalia.

Epoch, 12. A.M.C. 2596. ante Evang. 1437. Period. 5. 228.

A quo Ceres adveniens Athenas fruges ſeminavit, & --Triptolemo Celei & Neæræ filio, anni MCXLV. *regnante Athenis Erichtheo.*

Cereris Adventum Athenas, frugum ſationem, ejuſque cognitionem communicatam Triptolemo Celei & Neæræ filio, ſtatuit Chronologica Marmorum Inſcriptio annis ΧΗΔΔΔΔΠ, 1145 ante citimam Epocham, id eſt, 1437, ante Evangelium, regnante Athenis Erichtheo, ſcilicet anno 15. Deinde autem ſequitur,

Epoch.

Epoch. 13. A.M.C. 2599. ante Evang. 1434. Period. 5. 231.

A quo Triptolemus fruges ſevit in Raria dicta Eleuſine anni XΗΔΔΔΔΠ [*item* 1145] *regnante Athenis* [*eodem, ſc. Erichtheo, quanquam iſtic obliterato nomine.*]

Ego vero hic in poſtrema litera numerali erratum ſuſpicor, tum quia nuſquam alias in tota hac Inſcriptione Marmoreâ idem numerus, ſive eadem Epocha repetitur, tum etiam quia admodum probabile eſt alterum aut tertium annum interceſſiſſe inter primum communicatam hujuſmodi cognitionem, & ejus experientiam in tam celebri loco factam. Legendum itaque poſteriori loco XΗΔΔΔΔΙΙ 1142, id eſt, ante Evangelium 1434 regnante eodem Erichtheo, & quidem anno 18. Atque ita in Chronico Euſebiano circa eundum annum Evangelii, verum octennium ante regnum Erichthei, juxta inferiorem annis 26 in hoc ſitum regum Atticorum, legitur, Eleuſine Celeum regnaſſe, quo ævo Triptolemus erat, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem diſtribuiſſe frumenta, navem vero ejus exiſtimatam pinnatum ſerpentem, utpote habentem fere ſimilem figuram. Hic enim eſt Græcorum Euſebii eo loco ſenſus. Rarium vero dictum Eleuſinis agrum quo Triptolemus primam frumenti ſementem fecerit, agnoſcit Pauſanias: quod quidem videatur fuiſſe Rari illius, quem nonnullos patrem Triptolemi exiſtimâſſe antea retulerat. Fortaſſe ſocer ejus fuit.

Epoch. 14. A.M.C. 2606. ante Evang. 1427. Period. 5. 238.

--*Puellæ raptum & Cereris Inveſtigationem, & -- eorum qui ſuſceperant fruges, anni* MCXXXV : *regnante Athenis Erichtheo.*

Raptum Puellæ ſc. Proſerpinæ Cereriſque Inveſtigationem ejus refert Chronicon Marmoreum ante citimam Epocham annis 1135, anno 1427 ante Evangelium, regnante Erichtheo, ſc. anno 25. Euſebianum autem anno 1425 ante Evangelium, ac primo Erichthei, biennio intra ſolitum diſcrimen. Quanquam Scaligero videtur magnus Anachroniſmus, utpote tanto antevertens ſeculum Theſei: qui tamen diffiteri nequit Euſebium hic ſecutum eſſe Tatianum, referentem τ̃ κόρης ἁρπαγλὼ in tempora Lyncei Argivorum Regis, cujus regni anno 39, ac 13 ante finem, in Chronico Euſebii, convenit idem ipſe annus 1427 ante principium Evangelii.

Epoch. 15. A.M.C. 2607. ante Evang. 1426. Period. 5. 239.

--*Myſteria inſtituit in Eleuſine, & illas --*[*Mu*]*ſæi poëſes edidit--* [*Erichthe*]*o Pandionis filio.*

Erichtheum, ut veriſimile, inſtituiſſe Myſteria in Eleuſine, quando primus Muſæus Poëſi claruerit, innuunt mutila marmora, anno utique obliterato, reſiduo duntaxat ſeculum monſtrante, ipſo tunc regnante Athenis Erichtheo, ſc. filio Pandionis prioris. Quum vero Eumolpus Thrax, habitus ejuſmodi Myſteriorum Autor, Eleuſiniis Rebellibus contra Erichtheum ſuppetias tulerit, atque id Bellum ſub Eumolpo, in Chronico Euſebiano referatur anno 26 regni Erichthei; hic nimirum annus juxta Chronicon Marmoreum fuerit 1134, ante citimam Epocham, ac 1426 ante Evangelium; Proxime autem in-

ſequente

ſequente, tanquam primo regni Erichthei in Euſebiano notatur; ſub hoc myſteria cœperunt. Pauſanias vero in Atticis Erichtheum prælio contra Eumolpum pariter ac Immarradum Eumolpi filium, interfectos refert.

Epoch. 16. A.M.C. 2679. ante Evang. 1354. Periodi 5. 311.

A quo Luſtratio primum inſtituta eſt--... XII: *regnante Athenis Pandione Cecropis filio.*

Luſtrationem urbis Athenarum primum factam arguunt mutila Marmora anno ante citimam Epocham terminato; ....ΔII, 12, regnante Athenis Pandione Cecropis filio, viz. Pandione ſecundo. Incepit vero Pandion ille regnare juxta Chronicon Marmoreum anno ante citimam ſuam Epocham, 1069, ac 1361 ante Evangelium, regnavitque annos 25. Itaque annus aſſignatus fuiſſe videtur XΠΔII, 1062, quandoquidem nullus alius annus toto ejus regno præterea in eaſdem numerales notas deſinat. Erat igitur annus 1354 ante Evangelium, & octavus regni Pandionis poſterioris. Neque occurrit quicquam ex alia hiſtoria in contrarium. Luſtrationem vero ſive expiationem illam fieri ſolitam ſexto die menſis Thargelionis, mactatis victimis, & quidem humani generis duabus, mari & femina, pro utroque ſexu (quemadmodum etiam apud Ethnicos Romanos Februa, menſe Februario) ex Helladio apud Photium numero 279, aliiſque annotat Seldenus noſter.

Epoch. 17. A.M.C. 2681. ante Evang. 1352. Periodi 5. 313.

--A quo in Eleuſine gymnicus [*Agon*]———

Gymnicum Agonem in Eleuſine inſtitutum innuunt mutila adhuc Marmora, item obliterato anno, regnante Athenis eodem Pandione. Templum in Eleuſine ædificatum in Euſebiano Chronico legitur anno regni Pandionis tertio, juxta Pontaci Editionem, quinto juxta Scaligeranam. Tametſi vero aliud erant Myſteria Eleuſinia, aliud certamina ſive Ludicra Eleuſinia, videntur tamen fuiſſe affinia & loco & tempore: quemadmodum Olympica Sacrificia & certamina, atque id genus alia. De Olympicis vero locum inſignem exhibent Adverſaria noſtra è Thucydidis libro 5, & anno Belli Peloponneſiaci duodecimo, his verbis, Ὀλύμπια δὲ ἐγένετο τοῦ θέρους τούτου οἷς Ἀνδροσθένης Ἀρκὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον ἐνίκα· καὶ Λακεδαιμόνιοι τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ Ἠλείων εἴρχθησαν, ὥστε μὴ θύειν μηδὲ ἀγωνίζεσθαι. Et paulo poſt, Καὶ εἰργμένοι τοῦ ἱεροῦ θυσίας καὶ ἀγώνων οἴκοι ἔθυον. " Illa æſtate celebrata ſunt Olympia quibus Androſthenes Arcas Pancratiam vicit primo. Lacedæmonii autem ab Elêis Templo Olympico arcebantur, ne ſacrificarent, neve certarent.,, Qui proinde, quandoquidem arcerentur Templi Olympici ſacrificio pariter ac certaminibus, domi ſacrificabant, nimirum Jovi Olympio. Atqui, ut dictum, aliud ſane erant ſacrificia, aliud ludicra ſive certamina: adeoque aliud erant Myſteria proprie dicta, aliud autem communiter dicta ſacrificia: hæc fere illis poſterius addita, majoris pompæ & celebritatis gratiâ. Quum itaque Templum Eleuſine ædificatum ſit tertio vel quinto anno regni Pandionis junioris, quo tempore ex Aceſidoro & Androtione antiquis Autoribus apud Scholiaſten Sophoclis in Oedipum Coloneum, intelligitur Myſteria Eleuſinia in abſolutam formam redacta ab Eumolpo tertio Muſæi Poetæ filio, Temploque & ſacrificiis ſolennibus ornata eſſe, quæ à primo Eumolpo Thrace, ejus atavo primum inſtituta fuerant rudiore quodam ritu; veriſiſimile

ſimile eſt intra quadriennium, vel quinquennium poſtea ludicris certaminibus etiam eadem fuiſſe illuſtrata, circiter decimum annum Pandionis, ac 1352 ante Evangelium. Hæc autem Eleuſinia, & antiquitate, & celebritate proxime accedebant ad Panathenaica: quanquam ab iis diſtincta, ut ex Ariſtide Oratore, Helladio in Chreſtomathia, Pindari Scholiaſte in ſeptimam Oden Olympionicarum, aliiſque colligitur.

Epoch. 18. A.M.C. 2696. ante Evang. 1337. Period. 5. 328.

A quo --Lycæa, ſive Lupercalia in Arcadia inſtituta, & --Lycaonis dabantur Græcis --regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

Lycæa ſive Lupercalia Sacra in Arcadia primum à Lycaone inſtituta, nunc reſtaurata & aucta, innuunt utique mutila Marmora, etiamnum obliterato anno, regnante adhuc Pandione Cecropis ſecundi filio: nimirum ſub annum 1337 ante Evangelium; quo anno Pandion hic regno fugit, à Metionidibus paſſus inſidias, ut legitur apud Euſebium in Chronico, & Pauſaniam libro primo. Itaque quod præcedente Epochâ innuimus in hac apparet verum: nempe Ethnicorum ſuperſtitiones habuiſſe ſuos quoſdam incrementi gradus, à rudibus primo initiis, quoad ſummum attigiſſent. Sic enim etiam Lycæis iſtis, primum inſtitutis, ut à Pauſania in Arcadicis colligitur, à Lycaone, ſub quo fuerit diluvium Deucalioneum, hoc autem tempore reſtauratis & auctis: demum circiter decimum annum Oxyntæ Athenienſium regis, ut in Chronico Euſebiano annotatur, ac 1193 ante Evangelium, Agon quoque additus eſt. Sed & his quoque Sacris ſolitum litari humano ſanguine, Theophraſto autore aſſerit Porphyrius libro ſecundo, de Abſtinentia ab Animalibus.

Epoch. 19. A.M.C. 2706. ante Evang. 1327. Periodi 5. 338.

A quo --eſiæ Hercules ----regnante Athenis Ægeo.

De Hercule incertum quippiam innuitur mutilis etiamnum Marmoribus, anno itidem obliterato, regnante Athenis Ægeo. In Chronico Euſebiano prima Herculis (ſc. filii Alcmenes) occurrit mentio inter Argonautas: quorum ſecundam & mediam mentionem exhibet Pontaci Editio ad annum 13 Ægei. Neſcio an illa Navigatio hic innuatur, an de Hercule aliquid aliud, quod intra præcedens duodecennium, nempe ab anno primo Ægei, & 1336 ante Evangelium contigerit. Argonautarum quidem Navigationi tertia & poſtrema ſedes in Euſebiano allocatur anno 18 Ægei in Editione Pontaci, hanc præ ceteris approbantis, in notis autem agnoſcentis aliquot manuſcripta & tranſcripta referre circiter annum 22 Ægei, nempe 1315 ante Evangelium, juxta Marmoreum, quæ in ſua editione ſequitur Scaliger, priorem mentionem referens ad annum 10 Ægei, videlicet 1035 ante citimam Marmorei Epocham, ac 1327 ante Evangelium, ac eas duas ſolas agnoſcens.

Epoch. 20. A.M.C. 2710. ante Evang. 1323. Period. 5. 342.

A quo Athenis --frugum evenit, & oraculum conſulens --ſuſtinuit-- Minos poſtulaverit, anni MXXXI *regnante Athenis Ægeo.*

Ob frugum ſterilitatem conſulto Oraculo ab Athenienſibus, ad Minois (eo nomine ſecundi Regis Cretæ) imperatum, impuberum adoleſcentum Virginumque tributum perſolutum innuit mutilum Chronicon Marmoreum, ante citimam Epocham annis 1031, anno 1323 ante Evangelium, regnante Athe-

nis Ægeo, nempe anno 14. Prima hujus ſecundi Minôis mentio in Chronico Euſebiano occurrit ad annum 1319 ante Evangelium, Pandionis vero regis Athenienſium patris Ægei annum 17, ac 9 ante finem, his verbis, "Eæ quæ de Dædalo Fabulæ feruntur, &c. nec non quomodo cum filio Icaro Minoem navi fugerit, & propter inveſtigabilem fugam avolâſſe pennis exiſtimatus ſit. Verum juxta ſitum Regum Atticorum annis 26 antiquiorem, Dædali fuga convenerit anno 18 Regis Ægei, quam juxta adverſaria noſtra è Plutarchi Theſeo, illud Impuberum tributum, Athenienſibus à Minoe imperatum, ob Androgei filii ſui cædem Athenis perpetratam, anteceſſerit. Cui propterea tempus Inſcriptione Marmoreâ aſſignatum recte quadrat. Quinetiam in Græcis Euſebii per ſatyram congeſtis Androgei cædes ante Dædali fugam ponitur.

Epoch. 21. A.M.C. 2746. ante Evang. 1287. Period. 5. 378.

A quo Theſeus-- Athenienſium duodecim civitates in unam coegit, & rempublicam & popularem ſtatum-- Athenis, Iſthmiorum Agonem inſtituit, poſtquam Sinin occiderat, anni DCCCCXCV.)

Theſeum duodecim Civitates Athenienſium in unam conciliaviſſe, & Democratiæ fundamenta Athenis jeciſſe, atque Iſthmiorum Agonem inſtituiſſe, poſtquam Sinin occiderat, ſtatuit Marmoreum Chronicon annis 995 ante citimam Epocham ſuam, viz. 1287 ante Evangelium. In Chronico Euſebiano hoc ſtatuitur juxta Pontaci Editionem, anno primo regni Theſei, tanquam 1262 ante Evangelium: at juxta Scaligeranam, anno 7 Theſei, quaſi 1256: verum juxta antiquiorem Regum Atticorum ſitum, annis 26 in redivivo noſtro Chronico omnium maxime probabiliter, anno regni ejuſdem ſecundo.

Epoch. 22. A.M.C. 2749. ante Evang. 1284. Periodi 5. 381.

Ab ——XCII. *regnante Athenis Theſeo.*

Aliquid prorſus obliteratum innuitur utique mutilis Marmoribus, anno ....ΔΔΔΔII, nempe integro 992 ante citimam Epocham, regnante Athenis Theſeo, viz. anno regni ejus quinto, ac 1284 ante Evangelium.

Epoch. 23. A.M.C. 2754. ante Evang. 1279. Periodi 5. 386.

A quo Argivi --regnarunt, & Agonem --: anni DCCCCLXXXVII. *regnante Athenis Theſeo.*

Argivorum aliquot regnantium & Agonis incertũ cujus mentio fit in Chronico Marmoreo, iſtic quoq; mutilo, ante citimã Epocham annis 987, annis 1279 ante Evang. regnante Athenis Theſeo, nempe anno 10. at in Euſebiano juxta Pontaci editionem 1280 ante Evang. nimirum proxime præcedente, juxta Scaligeranam vero anno 1277, altero anno poſtea, legitur, "Hercules conſummat certamina, Antæum interficit, &c. ſed illic anno 31, hic 34 regni Ægei, nempe annis 18, vel 15 ante finem regni ejus, ac initium Theſei, utique ſolito diſcrimine annorum 26 ſitûs regum Atticorum inter Chronicon utrumque. Erat vero annus ille 1279 ante Evangelium, juxta Euſebium annus undecimus regni Atrei & Thyeſtis, ac juxta vulgatas Editiones, quanquam improbatus & Pontaco & Scaligero, quartus Euriſthei (an alius à deceſſore Atrei & Thyeſtis, an ejuſdem aliter ſiti, juxta alios Euſebii Autores) Argivorum, Mycenis, qui quidem

quidem etiam iſtic videntur innui, quo ſenſu conſiderent alii; mihi enim abſque librorum ſuppellectile, diſquirendo aut divinando cerebrum fatigare, fuerit dementia, vel prona ad dementiam via. Contigit hoc, quodcunque fuit, annis 475 ante primam Olympiadem Iphiti. Euſebii autem Græca teſtantur Herculem inſtituiſſe Agonem Olympicum annis 470 ante Iphiteam Olympiadum Epocham: quod proxime attingit hoc tempus. A primis vero geſtis Herculis hoc Chronico ſignificatis regnante Ægeo, hucuſque ſunt pluſquam 44 anni, ita ut haud diu poſt hoc tempus vitam produxiſſe videatur, quippe quem etiam, ſaltem annis 40 ante captam Trojam mortuum eſſe conſtet, utpote annis 120 ante Heraclidarum reditum in Peloponneſum octoginta poſt Ilii excidium, juxta Velleium. Itaque probabile ſane eſt, de inſtaurato Agone Olympico, regnante Athenis Theſeo, Mycenis autem ſive Argis Atreo Pelopis filio, quo præcipuus Agoniſta Hercules, & ſi quidem Velleio credimus, omnis generis certaminum Victor extitit, vel ſaltem luctâ & Pancratio, Pauſaniâ etiam ſuffragante, hic agi. Sunt autem anni 475 quibus hic Agon Olympicus, Olympiadum Iphitearum Epocham anteceſſerit, cycli Enneadecaeterici 25 abſoluti.

Porro annus 1279 ante Evangelium quo Herculeus ille Agon Olympicus inſtitutus mutilis Marmoribus innuitur, quum fuerit 2754 à Mundi conditu juxta Chronologiam noſtram, erat 386 annus Periodi octodeſexcentenariæ quintæ, quo juxta Tabulas noſtras novæ editioni Tractatûs de variis Annorum formis inſerendas, Æquinoctium Vernum contigit ſexto die ſeptimanæ, quarto autem Aprilis menſis Juliani, primum autem Novilunium decimo die poſt Æquinoctium, ſeptimanæ primo, Aprilis decimo tertio: ac proinde quartum Novilunium Civile poſt ſecundum menſem Lunarem Græcanico ritu cavum ſive undetricenarium, contigit undecimo die Julii Juliani, ſeptimanæ ſexto, ſeptimo poſt Æſtivum Cardinem Solſtitialem contingentem eo ſeculo ſub ſextum diem Julii. Annus autem Iphiteæ Epochæ Olympicæ, quum fuerit 804 ante Evangelium, Mundi autem conditi 3229, erat 269 annus noſtræ magnæ Periodi ſextæ, cujus vernum Æquinoctium contigit primo die ſeptimanæ, triceſimo primo Martii Juliani: primum vero Novilunium ſeptimanæ die 5, die 11 Aprilis, utpote 12 poſt Æquinoctium: itaque quartum Novilunium Civile ritûs Græcanici, contigit nono die Julii, ſeptimanæ tertio, die utique nono poſt Solſtitialem Cardinem æſtivum contingentem hoc ævo, primo & ſecundo diebus Julii. Rurſum autem annus Olympici Agonis Herculei, erat 68 annus Prolepticæ Periodi Calippi, undecimus quartæ Enneadecaeteridis ejus: qui menſe Hecatombæone Attico, ſive Loo Macedonico incepit die 8 Julii Juliani utique proleptici. Verum annus primæ Olympiadis Iphiti, erat 11 annus Periodi Calippi, utique undecimus primæ Enneadecaeteridis ejus, qui incepit item die 8 Julii Juliani. Quocirca inane videtur commentum Joſephi Scaligeri ad Euſebiani Chronici numerum 810 ab Abrahamo, id eſt, 1235 ante Evangelium, quo legitur, Hercules Agonem Olympicum conſtituit: à quo uſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni 430: ubi agnoſcit Pontacus impreſſa Exemplaria cum aliis quibuſdam manuſcriptis referre eum quinquennio citius, nempe ad annum 1240 ante Evangelium: ſed contra Scaliger cauſatur, quod non relatus ſit quinquennio ſerius, viz. ad annum 1230 ante Evangelium: necnon erroris annorum 15 redarguit vetus Chronicon apud Clementem Alexandrinum primo Stromateo, ſtatuens eum annis haud amplius 34 ante Trojam captam, tanquam citius vero, quod quidem eundem ſtatuere videtur ſaltem 8 annis ſerius juſto. Præterea vero ibidem, & Canonum lib. 3. Annotatione, Ad ludicrum Olympicum cui præfuit Pelops, imaginatur illud Pelopis, anno Euſebiano ab Abrahamo 701, id eſt, ante Evangelium 1344 neſcio an uno Euſebiani Chronici exemplari forte ita referente; quum ne ſua quidem ejus Editio, vel in contextu, vel in notis,

quicquam ejus habeat ad hunc annum, ſed quinquennio antea, Pontaci vero Editio ſexennio ad annum 1350: Pelops Peloponneſi regnans Olympiis quoq; præfuit, ipſo annotante hunc eſſe infimum Perioches ejus ſitum; aliis exemplaribus referentibus ad quinquennium, vel ſexennium ſuperius. Inde vero poſt quinque Enneadecaeterides comprehendentes 95 annos, anno 1249 ante Evangelium, ponit Ludicrum Atrei, ita relatum à Velleio: at enim integrâ Enneadecaeteride, nempe ſextâ annis 114 revolutâ ab illo Pelopis, ante Herculis Agonem, tanquam diverſum ab Atrei Ludicro, adeoque una integra Enneadecaeteride poſterius, contra Vellei ſententiam; id eſt, anno 1230 ante Evangelium, ac 426 ante primam Iphiteam, qui ſunt Enneadecaeterides 22, & anni 8. Illa autem Ludrica omnia opinatur celebrata eſſe die 23 Julii Juliani, Novilunio contingente nono die Julii, poſtride æſtivi Cardinis ſive Solſtitii conſtituti octavo die Julii; atque hinc conſtare quo tempore Heroes illi, Pelops, Atreus, & Hercules claruerint, ſcilicet. Conſimiliter vero primum Iphiti Ludicrum Olympicum autumat celebratum eodem die 23 Julii, à Novilunio die 9 Julii, itidem poſtridie Cardinis æſtivi, utpote ſemper conſtituti octavo die Julii. Atqui præter alia (quæ relinquimus redarguenda aliis quibus libitum aut otium fuerit) hoc nimirum præcipuum commento Scaligerano deerat, quod prima Iphiti Olympias, ab Olympico Agone Herculis, aliiſque præcedentibus ita ſuppoſitis, haud quaquam ſimili abſolutarum Enneadecaeteridum numero diſtaret, quod quidem ad tale commentum ſtabiliendum maxime & potiſſimum requirebatur.

Epoch. 24. A.M.C. 2787. ante Evang. 1246. Period. 5. 419.

A quo Græci in Trojam Expeditionem ſuſceperunt, anni DCCCCLIV. *regnante Athenis* [*Men*]*eſtheo, anno decimo tertio.*

Græcos ſuſcepiſſe famigeratam illam expeditionem in Trojam Marmorea Inſcriptio ſtatuit annis 954 ante citimam Epocham ſuam, id eſt, 1246 ante Evangelium, regnante Athenis Meneſtheo anno decimo tertio, hic primum expreſſo Regis Athenienſis anno, quo omnes ſuperius à nobis aſſignati comprobantur. Trojani Belli decennalis initium in Chronico Euſebiano editionis Scaligeranæ ſtatuitur anno ante Evangelium 1219. Meneſthei autem filii Petei regis Athenienſium, anno 14: quoad annum Regis Athenienſis, uno, at quoad ſitum Regum Atticorum, ſolenni illo diſcrimine aliorum annorum 26 ſerius quam in Marmoreo.

Epoch. 25. A. M. C. 2769. ante Evang. 1237. Period. 5. 428.

A quo Troja capta eſt, *anni* DCCCCXLV, *regnante Athenis* [*Meneſth*]*eo*, * *ſecundo anno*: *menſis* [*Thargelio*]*nis ſeptimo ante finem.*

Troja capta eodem Chronico redivivo refertur, annis ante citimam ipſius Epocham 945, id eſt, ante Evangelium 1237: regnante Athenis Meneſtheo, ſecundo anno (nimirum ſupra viceſimum, quem vel Autoris confidentia tanquam ſatis notum, vel quadratarii incuria videtur omiſiſſe) menſis Thargelionis die ſeptimo ante finem. Atque in Euſebiano Chronico ponitur Troja capta anno Meneſthei 23 utique quaſi ineunte, ut & ante Evangelium 1210, nempe adhuc durante diſcrimine illo ſolenni annorum 26, quibus ſingulorum Regum

Regum Atticorum ab initio Cecropis primi hucuſque, atque etiamnum poſthac ſtatuuntur ſerius & inferius in Euſebiano Chronico quam in Marmoreo.

Hujus autem diſcriminis ratio hic jam explicanda venit, utpote quæ dependeat ab Intervallo Temporis inter Trojam captam, & Epocham Olympicam: quod quum plerique ſtatuerint annorum 407 ſecundum Eratoſthenem & Dionyſium Halicarnaſſeum, vel uno aut altero anno minus, ut ſecundum Ephorum Euſebius, vel uno majus, ut ſecundum Apollodorum Diodorus Siculus: alii idem retulerint annis 24, 25, aut 26 majus, id eſt, annorum 430, 431, 2, 3, aut ſummum 434: quorum minimum, nempe 430, habet Autor Excerptorum ex Africano in regum Athenienſium Catalogo, pene maximum, ſc. 433 Autor Chronici Marmorei, maximum autem Aretes Dyrrachinus apud Cenſorinum cap. 21. libelli de Die Natali, ſiquidem ego eum recte lego & intelligo.

Quoniam autem locus ille miſere depravatus eſt quoad numeros, ut alii apud eundem Autorem, adeoque plerique apud alios Autores antiquos: recte vero intellectus comprehendit ſummam totius Ethnicæ Chronologiæ; hic exprimam primum ut vulgo legitur, deinde ut legendus videtur. Noſtro exemplari impreſſo Lutetiæ anno CIↃ IↃ LXXXIII in octavo, ita legitur. Varro tria diſcrimina temporum eſſe tradit: primum ab hominum principio ad Cataclyſmum priorem, quod propter ignorantiam vocatur adelon. Secundum à Cataclyſmo priore ad Olympiadem primam, quod quia in eo multa fabuloſa referuntur, mythicon nominatur. Tertium à prima Olympiade ad nos, quod dicitur hiſtoricon, quia res in eo geſtæ veris hiſtoriis continenrur. Primum tempus ſive habuit initium, ſive ſemper fuit, certe quot annorum ſit non poteſt ſciri. Secundum non plane quidem ſcitur, ſed tamen ad mille circiter, & DC annos eſſe creditur: à priore ſc. Cataclyſmo quem Ogygium dicunt, ad Inachi regnum anni circiter CCCC: hinc ad Olympiadem primam paulo plus CCCC, quos ſolos quamvis mythici temporis poſtremos, tamen quia memoriâ ſcriptorum proximos quidam certius definire voluerunt: Et quidem Soſibius ſcripſit eſſe CCCXCV: Eratoſthenes autem ſeptem & CCCC: Timæus CCCCXVII Aretes IↃXIV: & præterea multi diverſe; quorum etiam ipſa diſſenſio incertum eſſe declarat. Ita inquam hic locus vulgo legitur. Verum enimvero ita legendus videtur: Secundum non plane ſcitur, ſed tamen ad mille circiter & CD annos eſſe creditur: à priore ſc. Cataclyſmo, quem Ogygium dicunt, ad poſteriorem dictum Deucalioneum anni DC: inde ad Ilii Excidium minus CCCC; hinc ad Olympiadem primam paulo plus CCCC: quos ſolos ---quidam certius definire voluerunt: & quidem Soſibius ſcripſit eſſe CCCC & V--- Aretes CDXXXIV, &c. Varronem enim à primo Ogyge, tanquam ab ultima cognita antiquitate Ethnicâ putâſſe annos non mille DC, ſed tranſpoſitis literis numeralibus, mille CD tantum, ad primam Olympiadem, conſtat ex initio ejus tertii libri de Re Ruſticâ à nobis ſuperius allegato, ubi totidem, id eſt, bis ſeptingentos haud amplius putat indidem ad Romam conditam, ſuâ opinione annis 22 poſt primam Olympiadem. Cum autem poſtea bis quadringentorum (CCCC) ſolum occurrat mentio, univerſæ ſummæ deeſſe ſexcentos (DC) liquet. Eos autem conſummatos eſſe non ab Ogyge ad Inachum, ſed ad Deucalionem, utique ipſius Varronis teſtimonio apud Solinum & alios convenit.

Porro autem Eratoſthenem putaſſe annos ſeptem & CCCC, alioſque præterpropter, non quidem ab Inachi regno, ſed ab Ilii excidio ſive Ilio capto, ad primam Olympiadem, certiſſimum eſt. Reliquum igitur eſt Varronem putâſſe reſiduos minus quam CCCC annos neutiquam ab Ogyge ad Inachum, ſed à Deucalione ad Ilium captum. Jam vero quoad Intervallum à capto Ilio ad primam Olympiadem, quum ſecundum Varronem collatis omnibus de eo opinionibus Cenſorinus pronunciet eſſe paulo plus CCCC: inde colligere licet neminem viſum ei dignum cujus haberetur ratio, arbitratum illud vel non

attingere CD, vel attingere annos CDL, imo ne quidem CDXL: neque enim paulo excedit CCCC quod dimidium alterius Centenarii propemodum attingit. Quare multo veriſimilius videtur Soſibium putaſſe annos, CCCC & V, atque Aretem Dyrrachinum (ſervatis totidem literis numeralibus) ſtatuiſſe tantummodo CDXXXIV, non DXCIIII annos inter captum Ilium & primam Olympiadem. Hæc eſt noſtra Correctio ejus depravati loci, comprehendentis præcipuos articulos Archæologiæ Ethnicæ, de quâ judicet quiſque ut volet, ſciat tamen profectam eſſe ab eodem Ingenio, quo Correctiones depravatorum numerorum in recenſione Annorum Magnorum & Periodorum Lunarium capitibus 18 & 19 ejuſdem libelli Cenſorini, enucleatæ capitibus 13, 14, & 15 Tractatûs Lidyatei de variis annorum formis.

Ceterum de anno regni Meneſthei, quo capta fuerit Troja, nonnihil controvertitur. Autores quos ſequitur Clemens Alexandrinus primo Stromateo, referunt captam anno ejus poſtremo, ac Demophontis primo. Euſebius in Chronico, anno Meneſthei viceſimo tertio, tanquam ultimo, addens regredientem à capta Troja (quo præfectus Claſſis Athenienſium cum cetera claſſe Græcorum profectus fuerat, juxta Homerum in Navium Catalogo ita canentem τῶν δ' αὖ ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς) mortuum eſſe in Melo Inſulâ. Apud Lycophronis Scholiaſtem legitur, eum quum Melum adveniſſet regno Inſulæ potitum eſſe, Polyanacte ejus rege defuncto. Quod ridiculum Scaligero viſum. Quomodo enim inquit ſpreto regno ſuo Atticæ, alienum & nihil ad ſe pertinens prætuliſſet? Mirum vero hominem tanto ingenii acumine præditum, non conjeciſſe cauſam moræ Meneſthei in Melo: quam apparet fuiſſe, quod Demophon legitimus regni Attici hæres jam vir factus, & occaſione abſentiæ Meneſthei ad Trojam deſidentis uſus, vel ſiquidem ipſe quoque eodem profectus fuerat, ante hunc domum reverſus, confirmatâ ſuâ factione poſſeſſionem ejus occupaſſet, è quo Meneſtheus (ut poſt Plutarchum in vita Theſei, ſcribit Ælianus libro 4 variæ hiſtoriæ, cap. 5,) Tyndaridarum ope, patrem illius Theſeum ejecerat. Ita calamitoſa fuit Meneſtheo Trojæ obſidio, perinde ac ipſi Regi Regum Agamemnoni, & pleriſque omnibus Græcorum Ducibus eodem profectis: utpote quos inde reduces eæ excepeꝛint calamitates, quæ ipſos vel Trojanorum reliquiis miſerandos reddere potuerint: adeo quidem ut ingens illa mille ducentarum Navium Claſſis non tam ad Trojæ Excidium, quam ad Græciæ exitium comparata fuiſſe videretur, certe ad exitium Græcorum Ducum in Trojæ excidium Aulide conjuratorum: ubi Agamemnon, neſcio an furioſus, ut Stoico Horatiano viſus, haud dubie male ſanus filiæ ſuæ Iphigeniæ immolatione, id eſt, ſuo ſanguine Deos, ſc. pacaverat, aut verius irritaverat. Atqui Scaliger, ſive diuturnioris moræ Meneſthei in Melo probabilitatem, ſive alicujus antiqui exemplaris Chronici Euſebiani fidem, (quod ad liberandam fidem ſuam prudentius haud tacuiſſet) ſive Excerptorum Barbaro-Latinorum Meneſtheo aſcribentium tantummodo 19 annos, autoritatem aliquo uſque ſaltem ſecutus, pro eo quod Pontacus in omnibus ſuis Exemplaribus, quæ erant ſane plurima, legit uſque ad Captivitatem Trojæ, & uſque ad 23 annum Meneſthei, habet tantummodo uſque ad viceſimum annum Meneſthei. Putaſſem equidem Typographi erratum fuiſſe, niſi etiam in Annotationibus item repetitum inveniſſem ad vigeſimum annum Meneſthei. Verum donec manifeſtior & certior reddatur ratio retrahendi excidium Ilii ad viceſimum annum Meneſthei, vel aliquod antiquius Exemplar in lucem proferatur, quod ita ſcriptum habeat: Meneſtheo in Excerptis aſcriptos annos XIX errore numeri (quales fere innumeri in iis occurrunt) exiſtimare licet, pro XXI tranſpoſitâ unitatis notâ, inquam undeviginti pro uno & viginti, completis uſque ad captam Trojam, inde autem ad compenſationem duorum poſtremorum in Chronico Euſebiano ei aſcriptorum, quos in reditu à Troja, & tanquam exul in Melo Inſulâ abſumſerit, aſcriptos eſſe totidem plures (viz. 35 pro 33) regno Demophontis, qui

interea Athenis patrio regno recuperando & ſtabiliendo occupatus fuit, ideoq; perinde ac inter 20 ſive 21, & 23 medium ferit, item veriſſimum apparet, quod Marmoreo Chronico ſignificatur, anno Meneſthei ſecundo ſupra viceſimum Trojam captam eſſe: quod etiam alibi idem Scaliger, quanquam imprudens, ſuffragio ſuo comprobat, nempe ſecundo libro Canonum Iſagogicorum, capite tertio, in primæ Athenienſium Dynaſtiæ Regum Catalogo, aſſerens Meneſthei anno penultimo Ilion deletum eſſe, modo intelligatur penultimo ante vitæ finem contingentem quaſi completo viceſimo tertio anno à regni ſui initio; alioqui vero juxta Clementis Alexandrini Autores, ultimo: quandoquidem circa initium anni 22, ac tempus captæ Trojæ, revera regno exciderit, utpote occupato à Demophonte, annis 35 juxta Excerpta ante finem regni & vitæ hujus. Troja itaque capta eſt anno 22 regni Meneſthei, ac 433 ante Epocham Olympicam, juxta Marmoream Inſcriptionem. Serus autem domum reditus Græcorum Ducum poſt captam Trojam, effecit ut decennium integrum Bello Trojano imputaretur: quanquam poſt novennium exactum capta fuerit, adultoque vere ſub initium æſtatis anni decimi ab eo ſuſcepto nuper incepti, captâ & exciſâ urbe reditus inſtitutus, perinde uti Marmoreo Chronico ſignificatur: quemadmodum etiam cecinit Propertius Elegiarum quarto --- Danâum decimo vere rediſſe Duces: quod item novem pullos paſſerinos Aulide à ſerpente devoratos portendiſſe prædixit Calchas vates Homericus Iliade ſecundâ.

De die vero quo capta ſit Troja, etiam expreſſo in Chronico Marmoreo, ſc. ſeptimo deſinentis, id eſt, ante finem, ſive viceſimo quarto menſis Thargelionis, convenit ei cum aliis antiquis Græcorum hiſtoricis, utpote Ephoro & Calliſthene, & Damaſte, & Phylarcho, apud Plutarchum in Camillo. Etſi Dionyſius Halicarnaſſeus, lib. I. refert ad præcedentem diem ejuſdem menſis; alii autem apud Clementem Alexandrinum primo Strom. ad alterutrum diem menſis inſequentis, ſc. Scirophorionis. Sed dies ſeptimus deſinentis ſive ante finem Thargelionis aliis eſt probatior. Erat annus à Mundi Conditu, noſtro calculo 2796, quintæ vero noſtræ Periodi Octodeſexcentenariæ annus 428, quo primum Novilunium vernum contigit quarto die ſeptimanæ, Æquinoctium vero ſecundo & ſexto die menſis Lunaris. Huic autem diei convenit dies tertius Aprilis Juliani, Novilunio autem undetriceſimus dies Martii. Ejuſdem menſis Lunaris die ſecundo incepit Atticus Elaphebolion. Igitur Elaphebolione incipiente quinto die Septimanæ, ac triceſimo Juliani Martii, Thargelion ab eo tertius inceperit Septimanæ die 1, Maii autem viceſimo octavo: ita ut dies 24 Thargelionis convenerit diei 20 Junii, Septimanæ tertio, quindecim diebus ante Solſtitium Æſtivum, conveniens diei Julii quinto. Ita inquam juxta noſtram Periodum. Erat vero idem annus 34 Periodi Calippi, utique juxta prolepſim, incipientis die 23 Julii, præcedente Xanthico, ſive Elaphebolione anni Embolimæi, incipiente die 26 Febr. Biſſextilis: ita ut Dæſius, & Thargelion inceperint Aprilis die 25, Thargelionis vero dies 24 inciderit in Maii diem 18. Ea eſt differentia inter duas Periodos. Scaligeri Atticam aut Julianam cum his conferat cui otium eſt. Petavianas nondum vidi. Dionyſii Halicarnaſſei Thargelion Calippicus captæ Trojæ non cadit in eoſdem dies anni Juliani, quia non in eundem annum Periodi Calippicæ, utpote non in eundem annum ante primam Olympiadem. Hactenus igitur apparet redivivum Chronicon Marmoreum, nec in Mythicis quidem temporibus, vel eorum prope antiquiſſimis & fabuloſiſſimis, à vero abludere: nedum in Hiſtoricis: quod etiamnum hâc Diatribâ, quaſi ex abundanti, illuſtrando tempori mortis Darii Hyſtaſpidæ, eodem Chronico ſecundum noſtram Emendationem Temporum conſignati, amplius arguere & declarare inſtitui. Sed pergamus porro ad Examen ſequentium Epocharum à Trojæ Excidio, uſque ad Prælium Marathonium.

Epoch.

Epoch. 26. A.M.C. 2804. ante Evang. 1229. Period. 5. 436.

A quo Oreſtes--- Ægiſthi filiæ---in Areopago, quam Oreſtes vicit-- CCCCXXXII*: regnante Athenis Demophonte.*

Oreſtes judicium ſubiit in Areopago, Clytemneſtræ matris & Ægiſthi Adulteri (parricidarum patris ſui Agamemnonis) eorumque filiæ cædis cauſa, quo vicit, regnante Athenis Demophonte, Chronico Marmoreo ante citimam Epocham annis 942, ut legit Seldenus noſter, agnoſcens numerum mutilum eſſe, utpote ita in Marmore extantem, ...HHHHΔΔΔ..II.. ubi quartam Δ, ſc. Decadem interiiſſe putat: eoque pacto hoc contigiſſe omnino tribus annis haud amplius poſt captam Trojam. Atqui præterquam quod in Chronico Euſebiano demum circiter annum ſeptimum Demophontis utique poſt Trojam captam, legitur, Mycenis poſt necem Ægiſthi Oreſtes regnavit. Velleius ſcribit, poſt occiſum Agamemnonem Mycenarum regno potitum eſſe Ægyſtum per annos ſeptem. Quod longe ante eum aſſeruit Homerus libro tertio Odyſſeæ ita canens

---Δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
Ἑπταετὲς δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Quapropter apparet ſub finem numeri deeſſe neutiquam Δ Decadem, ſed Π Pentadem tantummodo, ideoque integrum numerum ita concipiendum eſſe 𐅅HHHH ΔΔΔΠII 937 octennio poſt Trojam captam, atque ante Evangelium annis 1229.

Epoch, 27. A.M.C. 2803. ante Evang. 1230. Period. 5. 435.

A quo [Salaminem in] Cypro Teucer inſtauravit, anni DCCCC-XXXVIII. regnante Athenis Demophonte.

Verum à quo Salaminem in Cypro urbem patriæ cognominem condidit Teucer annos 938 clare & perſpicue repræſentat Marmorea Inſcriptio, regnante Athenis Demophonte, id eſt, 1230 ante Evangelium: anno uno prius, & propius captæ Trojæ, quam proxime præcedentem Epocham. Quod quanquam haud alias in eadem occurrit: (quæ ratio maxime moviſſe videtur Seldenum ut præcedentem legeret 942) nihil tamen abſurdi habet; ſed eâ occaſione accidiſſe videtur, quod poſt præcedentem expoſitam demum Autori in mentem venerit, eique propterea ſubjecta fuerit; additâ forte notâ tranſpoſitionis, quam quadratarius haud animadverterit. Etenim vero Teucri à Troja reducis repulſam à patre Telamone, regnante in Attica Inſula Salamine, contigiſſe ante necem Agamemnonis, ideoque Salaminem Cypriam ab eo conditam ante necem Ægiſthi diſerte ſignificat Velleius. Alioqui ſi in Homerico legendum fuerit πενταετὲς, vel illud Ægiſthi ἑπταετὲς putandum à biennio ante captam Trojam: Marmoreus calculus fuerit ---ΔΔΔΠIIII 939, ac 1231 ante Evangelium.

Epoch.

Epoch. 28. A. M. C. 2938. ante Evang. 1095. Periodi 5. 570.

A quo Neleus incoluit--Epheſum. Erythras, Clazomenas--Colophonem, Myuntem--Samum--Ioniam fiebat; anni XIII; regnante Athenis [quidem Neleo] anno decimo tertio.

Celeberrimam illam Ionicam migrationem Athenis in oppoſitam occidentalem Aſiæ minoris, ſive proprie dictæ oram, è mutilatis Marmoribus Seldenus concipit in hanc ſententiam. Ex quo Neleus inhabitavit.....Epheſum, Erythras, Clazomenas, Colophonem, Myuntem.....Samum.....[quando, ſc. migratio] in Ioniam fiebat anni.....XIII, regnante Athenis Meneſtheo, decimo tertio anno. Superſtites enim iſtic tres poſtremas numeri annorum notas legit.....ΔIII, quas autumat ita ſupplendas eſſe 𐅅HHHΔIII, 813; eâ potiſſimum ratione ductus, quod nullus alius numerus iiſdem notis terminatus adeo prope accedat ad Intervallum annorum 140, inter Trojæ Excidium & Ionicam Migrationem, ab Eratoſthene in Canonibus temporum conſtitutum, & vulgo receptum: quanquam hæc Epocha ita lecta & intellecta octennio illud minuit, facitque annorum tantummodo 132: atque ita non ſolum in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab aliis diſcrepat, ſed etiam prochroniſmo ſive anticipatione annorum ferme 36 in Epochæ conſtitutione: utpote quam conſtituat ante vulgarem annum Domini annis 1077, id eſt, ante Evangelium annis 1105, Euſebiano Chronico eam referente juxta Pontaci Editionem in annum 1087, juxta Scaligeranam in 1070 ante Evangelium; juxta illam anno 11, juxta hanc anno 8 Acaſti Athenarum Regis, ſive Archontis ad terminum vitæ. Verum enim vero quum Autor Chronici Marmorei intervallum inter captam Trojam, & primam Olympiadem ſtatuat annis ſummum viginti ſex majus quam vulgo receptum, perinde ac inter pleraſque omnes ſuas Epochas præcedentes, non videtur dubium, quin hanc etiam Epocham vel pari diſcrimine, vel certe quo propius ad citimam Chronici ſui Epocham acceſſerit, minore potius quam majore conſtituerit. Itaque apparet numeralem notam tertiam ante finem, aliquo errore Δ pro H acceptam eſſe, integrumque numerum juxta Autoris Chronici mentem legendum eſſe 𐅅HHHIII, intelligendumque 803 ante citimam Epocham ſuam, id eſt, 1095 ante Evangelium, ac 142 poſt captam Trojam, hunc nimirum aliquantulo majorem, uti par eſt, potius quam tanto minorem vulgari 140, illum autem proxime repræſentantem priſtinum & conſuetum diſcrimen annorum 26. Ea quidem noſtra eſt conjectura de tempore Ionicæ migrationis ſignificato Marmoreâ Inſcriptione.

Sed quid dicetur de rege vel regis anno quo evenerit: quem nonnulli referunt Medontem Codri filium, Euſebius vero in Chronico Acaſtum, ſive Acatum Medontis filium, hujuſque annum 8 aut 11, ut ſupra dictum: at noſtri è Marmoribus colligunt Meneſtheum, ejuſque annum decimum tertium, tanquam eodem nomine, eodemque anno Regis recurrente quo ſuſcepta Trojana Expeditio. An dicemus quadratarii incuria etiam hoc contigiſſe? Neque enim negari poteſt ejuſmodi oſcitantias quadratariorum tunc fuiſſe, perinde ac Typothetarum nunc eſſe nimis frequentes. Ego vero, pace omnium exiſtimaverim iſtic pro 'ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΝΕΣΘΕΩΣ, legendum eſſe 'ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΝ ΝΗΛΕΩΣ regnante Athenis quidem Neleo, anno decimo tertio, ſi quidem Medontem & Neleum Codri filios Athenis de regno certaſſe ſub tempus Ionicæ migrationis, Neleoque abjudicatum Oraculo regnum occaſionem ejus extitiſſe, è Pauſaniæ Achaicis colligitur. Atque Ælianus libri 8. variæ Hiſtoriæ, cap. 5. de eadem ita infit, Ὅτι Νηλεὺς ὁ Κόδρου τῆς

βασι-

βασιλείας ἀμοιρήσας ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας διὰ τὸ τὴν Πυθίαν Μέδοντι τὴν ἀρχὴν παραδοῦναι εἰς ἀποικίαν στελλομένῳ. Quod Juſtus Vulteius Interpres ita reddit, Neleus Codri filius, quum regno pulſus Athenas relinqueret, propterea quod Oraculum Apollinis Medonti qui in Coloniam ex urbe migrabat imperium deſtinaret, &c. Sed in Græco videtur legendum *στελλόμενος*, atque ita reddendum, Quod Neleus Codri filius regno pulſus, ſive regni expers factus, relinqueret Athenas, quoniam Pythium Oraculum Medonti principatum addiceret, in Coloniam migrans. Reliquit autem Codrus præter Medontem natu maximum, forſitan è priore uxore ſuſceptum, plures filios, ut conſtat è Pauſania, & quidem ut videtur, impuberes, ſc. Neleum, Androclum, atque, ut ex Velleio colligere licet, etiam Ionem, neutiquam illum Xuthi filium, Hellenis nepotem, juxta errorem Velleio à Lipſio in Annotationibus errore imputatum. Horum maximus Neleus, quod Medon altero pede truncus claudicaret, & propterea bello inhabilis regnoque parum idoneus videretur, poſtquam adoleverat, litigare cum eo de regno cœpit; adeoque ut ex eorundem Autorum cum Chronico Marmoreo collatione apparet, regnum tandem obtinuit; ſive ipſe Codrus morti ſe devoturus tale quippiam teſtamento deſtinârat, ſiquidem propter maximi ſui filii corporis mutilationem & debilitatem è republica futurum videretur; ſive populus Athenienſis pronus in factiones, hujuſmodi inter eos lites ſeminabat alebatque, quibus poteſtatem Regiam illis minueret, ſuam autem ipſorum libertatem (cujus principium jamdudum Theſeus illis indulſerat) augeret. Quod & factum eſt. Hos enim deinceps, horumque ſucceſſores Athenienſis populus ſolummodo titulo tenus *βασιλέας* Reges, ut ex Marmoreo Chronico intelligitur, re vero ipſâ tantum *Ἄρχοντας ὑπευθύνους* Principes rationibus reddendis obnoxios habuit. Subductis itaque 12 ab 142, relinquitur annus 130, poſt captam Trojam, quo Neleus motâ contra Medontem ſeditione Athenis regnare cœperit, qui juxta Chronicon Euſebianum erat annus 16, ac quintus ante finem regni Medontis. Anno autem inde decimotertio, Oraculo juſſus abdicare regno Attico in Coloniam migraverit, quum octennio antea Medon, completo regni ſui anno viceſimo, à morte Codri, ut videtur, populi favorem captans, propter debilitatem Corporis, Acaſtum filium in *ἀρχῆς* principatûs ſocietatem & ſucceſſionem cooptaſſet, cujus proinde completo anno 8, ineunte 9 ſuſcepta Ionica migratio fuerit, exactis annis 142 poſt Trojæ Excidium: & repetitis Navigationibus continuata uſque ad annum ejuſdem 11, juxta Euſebianum Chronicon, haud levi confirmatione conjecturæ noſtræ de vero numero annorum hujus Epochæ exarato in Chronico Marmoreo.

Epoch. 29. A.M.C. 3069. ante Evang. 964. Period. 6. 109.

A quo Heſidus Poeta claruit anni DCLXX.... *regnante Atheni.*

Epoch. 30. A.M.C. 3098. ante Evang. 936. Periodi 6. 138.

A quo Homerus Poeta claruit, anni DCXLIII. *regnante Athenis Diogneto.*

Heſiodum Poetam claruiſſe (videlicet editis ſive publice recitatis Poematum ſuorum primitiis) annis ſaltem 672 (ita enim malim ſupplere lacunam, numeri ΠΗ ΠΔΔ... notâ binarii II, quam denarii Δ;) Homerum autem regnante, ſive ad terminum vitæ Archonte Athenis Diogneto, annis 643 ante citimam Epocham ſuam, i. e. undetriginta annis poſtea, ſtatuit Chronicon

nicon Marmoreum: illum proinde annis 964, hunc 935, ante Evangelium. Quanquam enim Agellius lib. 3. Noctium Atticarum cap. 11. Ephoro Hiſtorico Græco, & Accio Poetâ Latina Autoribus, Heſiodum nonnihil antiquiorem facit; quemadmodum etiam Criticorum (Joſephi Scaligeri veniâ dixerim) ſeculi modo elapſi Coryphæus Juſtus Lypſius, notis ad Velleium aliter ſtatuentem, ait ſe imbibiſſe è majore Poematum ejus ſimplicitate, & rudiore antiquitate; tamen perperam fuiſſe id, ſatis teſtatur lib. 17. cap. 21. quod totum eſt Chronologicum, his utens verbis. De Homero & Heſiodo inter omnes fere ſcriptores convenit, ætatem eos egiſſe iiſdem fere temporibus. Quinetiam Euthymenes antiquus Chronologicus & Archemachus Hiſtoricus, libro tertio rerum Euboicarum, & Dion Chryſoſtomus ſecundâ oratione de regno, eos ætate æquales fecerunt. Jam vero Homerum floruiſſe aſſerit Velleius annis 950 ante Conſulatum Marci Vinicii, proxime inſecutum illum celeberrimum duorum Caiorum cognominibus Geminorum, Rubellii inquam & Fuſii: id eſt, 949 ante Epocham Evangelii, medio interſecantibus utriuſque Poetæ ἀκμῆς intervallum Marmoreum. Agellius autem eodem illo Chronologico capite Autore Cornelio Nepote in primo Chronicorum ante Romam conditam annis circiter centum & ſexaginta, id eſt, ante Evangelium juxta Varronianum conditæ Romæ calculum annis 942, at juxta Fabianum & noſtrum 936, uno tantummodo anno excedentibus Marmoreum. Atque hi nimirum fuerunt illi tres libri Chronici Cornelii Nepotis eruditiſſimi Hiſtorici (amicique Ciceronis & Attici hujus quoque accuratiſſimi Chronographi, cujus vitam etiam idem Nepos ſcripſit) quorum nomine Catullus Poemation ſuum ei dedicans admiratur ipſum, quod auſus eſſet, unus Italorum, id eſt, primus Romanorum,

Omne ævum tribus explicare Chartis, doctis ſc. & laborioſis.

A quo Phidon Argivus nummum argenteum in Ægina cudit, quum eſſet undecimus ab Hercule, annos 631 ante citimam Epocham ſtatuit Marmorea Inſcripto, id eſt, ante Evangelium 923. Utcunque aliis, ſibi certe ipſi, quod haud contemnendum eſt veritatis argumentum, probe convenit Autor noſter, quum Herculis mentionem feciſſet, regnante Athenis Ægeo, ultra annum 1323 ante Evangelium, at citime innuiſſet regnante Theſeo anno 1279, iſtic undecimum ab eo claruiſſe ſtatuit, anno 923, viz. annis ſaltem 350 poſtea, quæ revera eſt media undecima generatio ſive ætas inde juxta calculum Herodoti imputantis ternas ætates ſingulis centenariis. Atque hoc pacto Phidonis hujus ætas congruit regno Archelai Euriſthenidæ ſeptimi Regis Lacedæmoniorum, qui fuit utique undecimus ab Hercule juxta eundem Herodotum lib. 7. Verum duabus minimum generationibus antecedit Phidonem fratrem Carani primi Argivi Regis Macedoniæ, qui fuit ſaltem decimus tertius, vel decimus quartus (Velleio quidem decimus ſextus) ab Hercule: & qui regnare incepit in Macedonia juxta Euſebium anno 841 ante Evangelium, eodem quo Alcamenes Archelai Nepos Lacedæmone, & quarto anno Alexandri decimi Regis Corinthi, qui fuit item tertius decimus ab Hercule juxta Pauſaniam & Apollodorum, atque pronepos ejuſdem Regis ſeptimi, cujus Regni initium ſtatuit Euſebius anno 920 ante Evangelium. Quod autem Strabo libro 8. ſcribit (ſi rem recte retuli in adverſaria) Φείδωνα τὸν Ἀργεῖον δέκατον μὲν ὄντα ἀπὸ Τεμένου--- νόμισμα κεχαραγμένον, τό τε ἄλλο καὶ τὸ ἀργυροῦν--- καὶ ὃ, καὶ βιασάμενον ἐπελθόντα θεῖναι αὐτὸν [ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπικόν] &c. Phidonem Argivum decimâ generatione à Temeno, primum cudiſſe nummum argenteum, atque etiam invadentem Elidem vi & armis, ſtatuiſſe Agonem Olympicum: hic ubi maxime videtur contradicere Autori noſtro, haud leve veritatis teſtimonium ei exhibet. Nam qui invitis Eleis ſtatuit Agonem Olympicum, quum eſſet decimus à Temeno fratre Ariſtodemi, ideoque decimus tertius excluſive ab Hercule, haud dubie fuit alius, viz. ſaltem nepos vel pronepos Phidonis illius quem primum cudiſſe nummum, centum & undeviginti annis ante primam O-

lympiadem hoc loco ſtatuit Autor Chronici Marmorei. Erratum igitur fuerit à Strabone in Phidone, perinde ac libro 14, in Neleo Mileti Conditore, quem Pylo ortum facit, tanquam alienum ab Androclo genuino Codri Athenienſium Regis filio Conditore Epheſi, quum uterque fuerit Codri filius, Melanthi vero Pylo orti Nepos, & Neleus Androcli frater natu major.

Porro autem quæ Plutarchus de Lycurgo Lacedæmonio in ejus vita tradit, haud parum faciunt ad illuſtrandum & confirmandum hoc Phidonis ævum: nec Phidonis modo, ſed etiam Homeri, de quo in proxime præcedente Epochâ dictum eſt. Ita enim ſcribit, Οἱ δὲ τῆς διαδοχαῖς τῶν ἐν Σπάρτῃ βεβασιλευκότων ἀναλεγόμενοι τὸν χρόνον ὥσπερ Ἐρατοσθένης καὶ Ἀπολλόδωρος, &c. Latine. "Qui vero è ſucceſſionibus regum Spartanorum colligunt tempus, ut Eratoſthenes & Apollodorus, oſtendunt Lycurgum haud paucis annis fuiſſe antiquiorem primâ Olympiade. Timæus autem ſuſpicatur, quum duo fuerint Spartæ Lycurgi, non eodem ſeculo, alteri propter claritatem attributas eſſe utriuſque actiones, ac priorem quidem paulo juniorem Homero fuiſſe, nonnulli quoq; in conſpectum Homeri veniſſe. Pauloque poſt, Plerique genealogiam ejus ita texunt---Patroclis (ſive Proclis) quidem filii Ariſtodemi filium fuiſſe Soum, Soi Euritionem, Eurytionis Prytanim, Prytanis Eunomum, Eunomi autem Polydectem quidem è priore uxore, Lycurgum vero juuiorem è Dianaſſâ, nimirum ut Eutychidas in Hiſtoriam retulit, ſextum à Patrocle, undecimum ab Hercule.

Poſteaque Charilaum ejus è Polydecte fratre Nepotem & pupillum, confert cum Archelao, alterius Heraclidarum ſtirpis, una regnante, ſic ſcribens, [Ἦν δὲ Χαρίλαος ὁ Πολυδέκτου] φύσει πρᾶος, ὥς που καὶ λέγεται συμβασιλεύοντα τὸν Ἀρχέλαον αὐτῷ εἰπεῖν. Erat vero Charilaus Polydectis filius naturâ mitis, quemadmodum etiam fertur, Archelaum qui una cum ipſa regnavit, de eo dicere ſolitum. Rurſum autem in Solonis vitâ, Λυκοῦργος--- ἑνδέκατος ὢν ἀφ' Ἡρακλέος, καὶ βεβασιλευκὼς ἔτη πολλὰ, τῆς Λακεδαίμονος. Sed & antea quoque in ipſius Lycurgi vitâ, Τοσοῦτον γὰρ ἐπρώτευσεν ἡ πόλις τῆς Ἑλλάδος εὐνομίᾳ καὶ δόξῃ, Χρόνῳ ἐτῶν πεντακοσίων τοῖς Λυκούργου χρησαμένη νόμοις, οὓς δεκατεσσάρων βασιλέων μετ' ἐκεῖνον εἰς Ἆγιν τὸν Ἀρχιδάμου οὐδεὶς ἐκίνησεν. Latine, "Tantum enim antecelluit hæc Civitas Græciæ legum præſtantiâ & gloriâ quingentorum annorum tempore, Lycurgi uſa legibus, quas quatuordecim regum ei ſuccedentium uſque ad Agin Archidami filium nemo mutavit, &c. Xenophon autem libro tertio Hellenicorum ſignificat Agidi filio Archidami mortuo, ferme quadriennio poſt finem Belli Peloponneſiaci, ſucceſſiſſe fratrem Ageſilaum, circiter annum 429 ante Evangelium: Cui additi 500 anni, conſtituunt 929, quanto tempore ante Epocham Evangelii claruerit Lycurgus, quaſi ſexcennio ante Phidonem Argivum, perinde ab Hercule undecimum, atque tantidem poſt Homerum, juxta Plutarchum Marmoreo calculo eatenus ſuffragantem. Eraſtoſthenis vero Canones Chronologici ſtatuunt Lycurgi ἐπιτροπίαν tuitionem ſive tutelam omnino undecim haud amplius annis poſt Marmoream Phidonis Epocham.

Itaque Chronicon Marmoreum iſtic duos Phidones Argivos diſtinguere nos docet, quemadmodum antea duos Minoes Cretæ Reges, quorum primus Aſterii filius regnarit regnante Athenis Pandione primo, quo tempore Idæi Dactyli ferrum invenerunt, annis ferme 73 poſt diluvium Deucalioneum, juxta antiquum Chronologum apud Clementem Alexandrinum, primo Stromateon circiter annum 1484 ante Evangelium: alter illius è Lycaſto filio Nepos imperium maris obtinuit, regnante Athenis Ægeo juxta Diodorum Siculum, libro 4, quorum utriuſque geſta vulgo inter ſe confunduntur, ſicut etiam duorum imo trium Eumolporum, juxta Sophoclis Scholiaſten in Oedipum Coloneum ex Aceſidoro, primi Thracis qui Eluſiniis ſuppetias tulit contra Erecthea Atticæ Regem; ſecundi, Nepotis primi, tertii autem Pronepotis ſecundi: itemque plurium Muſæorum, & aliorum propemodum

infinitornm

infinitorum, quorum iiſdem nominibus æquivocatio illam confuſionem non modo in Ethnica ſed etiam in Sacra Hiſtoria peperit, quam dolemus: aliis vero ut prudenter & caute diſtinguant, præſertim in tantopere controverſo illo tempore Monarchiæ Perſicæ, perſuadere vix aut ne vix quidem poſſumus.

Archiam Evageti filium, qui fuit decimus à Temeno, è Corintho deduxiſſe Coloniam Syracuſas, refert Autor Chronici Marmorei (numero annorum obliterato) regnante Athenis Æſchylo, anno viceſimo & uno, iſtic feriens prope medium inter aliorum calculos. Siquidem in Euſebiano Chronico Syracuſæ conditæ feruntur, juxta Pontaci quidem Editionem anno quarto nonæ Olympiadis, juxta Scaligeranam vero anno quarto undecimæ: illic annis 17, hic 25 poſt annum 21 Æſchyli convenientem Olympiadis quintæ anno ſaltem tertio (Seldenus applicat quarto) id eſt, anno Olympiadico undeviceſimo, anno autem ante Evangelium 786. Neutiquam vero contigiſſe ſerius hoc tempore, ſatis evidenti argumento eſt, quod Strabo libro 6. (citante etiam Scaligero ad Naxum conditam anno præcedente juxta Thucydidem utiq; libro 6.) Autore Ephoro refert primas urbes Græcas in Sicilia conditas Naxum & Megara, decimâ generatione poſt Troica tempora, id eſt, eodem Scaligero calculum ſubducente annis plus minus 330, viz. 907 ante Evangelium, 122 ante calculum Marmoreum. Quinetiam Marcianus Heracleota in Periegeſi Jambicis verſibus ſcripta ſuffragatur Ephoro de conditis in Sicilia primis Hellenicis urbibus

——Ἀπὸ τῶν Τρωικῶν Δεκάτῃ γενεᾷ.

Quanquam videtur uterque intelligendus una cum noſtro de generatione decima poſt Heraclidarum reditum in Peloponneſum annis 80 poſt captam Trojam, ac 1157 ante Evangelium. At vel ſic quoque decima generatio ſive ætas Herodotea terminatur anno 824 ante Evangelium, ac ferme 40 ante illum Marmore mutilo ſignificatum: ut neceſſe ſit tricenos quinos, aut tricenos octonos annos ſingulis generationibus imputare. Quocirca hæc Epocha ſerius anno 786 ante Evangelium, ſive 494 ante Epocham Marmoream videtur nullâ ratione ſtatui poſſe. Rurſum vero ex altera parte ne citius ſtatuatur, præter Chronicon Euſebianum, intercedit graviſſimus & omnium Ethnicorum Hiſtoricorum certiſſimæ fidei Autor Thucydides, ſcribens initio lib. 6. in hanc (ſi modo inquam recte ego eam in adverſaria retuli) ſententiam: Siculos Megarenſes quum jam Lamis eorum dux, circiter annum quintum poſt conditas ab Archiâ Syracuſas, Trotilum condidiſſet, hoc defuncto, Hyblone autem Siculo rege prodente illis regionem, factoque ipſorum Duce, condidiſſe τοὺς Μεγαρέας Ὑβλαίους Megaricam Hyblam, ſive Hyblea Megara, quam urbem poſtquam incoluerant annos 245, ejectos eſſe ex ea tum urbe, tum regione, à Gelone Tyranno Syracuſanorum. Ut enim ſupponamus Gelonem Hyblâ potitum eſſe circa idem tempus quo Dionyſius Halicarnaſſeus, & Pauſanias ſcribunt eum primum obtinuiſſe Syracuſas, viz. anno ſecundo Olympiadis 72, hoc eſt anno 519 ante Evangelium, huic additis 245, aſcenditur ad annum 764 ante Evangelium, quo condita fuerit Hybla, anno decimo ſeptimo poſt conditum Trotilum & Catanam, atque viceſimo ſecundo poſt conditas Syracuſas, juxta Marmoreum calculum. Quapropter apparet Syracuſarum Urbem, ab Archia Corinthio fuiſſe conditam, neque citius, neque ſerius quam ſignificat ille calculus.

A quo annuus Archon Athenis extitit primus Creon (ita nomen primâ & tertiâ literâ mutilâ ſuppletur è Velleio & Euſebio) numerantur Chronico Marmoreo anni 420, id eſt, ante Evangelium 712, qui annus erat primus Olympiadis 24. Hæc nimirum Epocha ferme convenit calculo Euſebiano æque juxta Scaligeranam editionem tum Latinam, tum Græcam referentem poſtremi Archontis decennalis annum poſtremum ad primum Olympiadis 24,

ac juxta Pontaci editionem utique intra annum, utpote quâ primus Archon annuus refertur ad annum ſecundum ejuſdem Olympiadis, perinde atque Excerptis Barbarolatinis, atque etiam ipſo Africano apud Georgium recenſente annuos Archontes 903, uſque ad Olympiadem 250. Ceterum à calculo Dionyſii Halicarnaſſei, ut dudum eum in noſtra Serie expoſui, biennii differentiam præfert, utpote referentis eundem ad tertium annum ejuſdem Olympiadis annis 70 poſt initium Charopis primi decennalis Archontis relatum anno primo Olympiadis 7: Altrinſecus vero exhibet quadriennii differentiam à calculo Pauſaniæ in Meſſenicis, referentis quintum annum Hippomenis quarti decennalis Archontis ad primum annum decimæ quartæ Olympiadis, & Tleſiam, ut videtur, ſequentem Archontem annuum ad quartum annum Olympiadis viceſimæ tertiæ. Sed Marmoreum Chronicon, quo medium attingit propius eo videtur probabilius.

Anno 418 ante citimam Epocham, Chronico Marmoreo inciſum fuit aliquid, quod omnino diſparuit, relicto ſolummodo ejuſdem anni Archonte Athenis Lyſiâ, annuo viz. tertio; quod nec ipſum ſilendum. Erat autem 710 ante Evangelii Epocham. Huic Lyſiæ proximus fuit Tleſias ille apud Pauſaniam, niſi potius idem vero nomine Lyſias.

A quo Terpander Derdenis filius (ita mihi videtur potius Patris nomen affine Derdæ Macedonico in adverſariis meis, è quinto Xenophontis Hellenicorum, quam Patriæ ſive civitatis) Lesbius, nomos ſive modos Muſicos [ſc. novos à ſe inventos] tibiis aptavit, & lite ἔμπροσθε δήμου coram populo (ita equidem pro ἔμπερσθέ μου legendum exiſtimaverim) ſolutus eſt: Marmoreâ Inſcriptione nnmerantur Archonte Athenis Dropilo, anni 381: qui ſunt ante Evangelium 673. Derdæ viri nomen memorat etiam Ariſtoteles Politicorum libro 5, c. 10. ævoque præcedente Thucydides. lib. 1. Sed neq; Lesbus à Troade adeo diſtat, quin qui alterius dialecto appellatus fuerit Dardanus, alterius dictus ſit Derdenes. Ipſum vero Terpandrum quod attinet, in Chronico Euſebiano Terpander Muſicus inſignis habetur, juxta Scaligeranam quidem Editionem anno 675 ante Evangelium, biennio antea; juxta Pontaci vero anno 670, aut ut in notis agnoſcit 671, biennio poſtea. Ita hic quoque Autor noſter medium ferit.

A quo Alyattes Lydorum Rex extitit, è mutilis Marmoribus colliguntur anni 341 ante citimam ipſorum Epocham, Archonte Athenis Ariſtotele, ante Evangelium anni 633. Hujus regni initium in Chronico Euſebiano ſtatuitur annis 639 ante Evangelium, ſexennio antiquius. At in Excerptis Barbarolatinis triennio ſerius quam in Euſebiano, ac tantidem citius quam in Marmoreo. Cujus ratio reddetur paulo poſt ad initium regni Crœſi.

Sapphonem Poetriam Lesbiam è Mitylenâ in Siciliam trajeciſſe, fugientem ſive deſiderium amaſii Phaonis, ſeu quid aliud, ſignificatur mutilis Marmoribus anno obliterato, inter initium regni Alyattis & decimum quartum ejus annum, quo tempore Athenis Archon erat Critias prior, Syracuſis vero finitimi ſive vicini, ſc. agrorum ad urbem pertinentium Coloni principatu potiebantur. Id quidem apparet contigiſſe anno Alyattis juxta idem Chronicon duodecimo, ac 611 ante Evangelium: Utpote quo ejuſdem Regis anno Sapphonem pariter ac Alcæum Poetas claruiſſe referant non modo impreſſa Chronici Euſebiani Exemplaria, ſed etiam pleraque Manuſcripta, teſte Pontaco.

E ſpoliis direptorum Cirrhæorum, ſolitorum latrociniis & deprædationibus infeſtare eos qui conſultum irent Oraculum Pythicum, reſtauratum eſſe gymnicum Agonem Chrematitem, præmii ſcilicet pecuniarii, ante annos 723, Archonte Athenis Simone, ante Evangelium annis 619, novennioque poſtea eundem Agonem Pythium Stephaniten, id eſt, Coronarium, denuo inſtitutum eſſe, annis 318 ante citimam Epocham ſuam, Archonte Athenis Damaſiâ ſecundo; (primum viz. ſuperius notavimus non quidem è Diodoro Siculo, ſed

Demetrio

Demetrio Phalareo apud Diogenem Laertium) annis vero ante Evangelium 610: deinceps Chronico Marmoreo refertur. Quorum poſterius exacte congruit non modo calculo Pauſaniæ Phocicis, ſed etiam Chronico Euſebiano referenti Iſthmia poſt Melicerten, & Pythia primum acta eodem anno, nimirum tertio Olympiadis 49. Priore autem confirmatur id, quod innuit Cenſorinus capite 18, & affirmat Scholiaſtes Pindari in Argumento tertii Pythicorum ejus, Agonem Pythicum antea fuiſſe Enneatericum, viz. novennio quoque revolvendo fuiſſe repetitum. Ceterum de vindicta ſumta à Cirrhæis, propterea quia latrociniis infeſtabant peregre proficiſcentes conſultum oraculum Delphicum; collectanea ſive adverſaria noſtra memorabilem locum exhibent è Plutarcho in vita Solonis, ubi ſcribit in hæc verba, Ἐθαυμάσθη δὲ καὶ διεβοήθη μᾶλλον ἐν τοῖς Ἕλλησιν [ὁ Σόλων] εἰπὼν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς ὡς χρὴ βοηθεῖν, καὶ μὴ περιορᾷν Κιῤῥαίους ὑβρίζοντας, εἰς τὸ μαντεῖον, ἀλλὰ προσαμύνειν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ Δελφοῖς. Πεισθέντες γὰρ ὑπ' ἐκείνου πρὸς τὸν πόλεμον ὥρμησαν οἱ Ἀμφικτύονες, ὡς ἄλλοι τε μαρτυροῦσι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Πυθιονικῶν ἀναγραφῇ, Σόλωνι τὴν γνώμην ἀνατιθείς. Suſpiciebatur vero & celebrabatur maxime inter Græcos Solon. Propter ſententiam dictam de eo, quod oporteret auxilia mittere ad defendendum Templum Delphicum, neque ſinere Cirrhæos contumeliis afficere Oraculum, ſed bellum ſuſcipere pro Deo Delphis. Perſuaſi enim ab eo bellum movendum decreverunt Amphictyones: ut tum alii teſtes ſunt, tum etiam Ariſtoteles in Pythionicarum recenſione; Soloni ſententiam eâ de re dictam aſcribens. Duces vero huic bello ex Amphictyonum decreto conſtitutos fuiſſe Cliſthenem Sicyonium, Alcmæonem Athenienſem, & Eurylochum Theſſalum, apparet ex eodem Plutarcho, Pauſaniæ Phocicis, & tribus Pindari Pythionicarum argumentis; quorum primo de eorum uno dicitur, Περιεγένετο δὲ αὐτῶν [τῶν Κιῤῥαίων] ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Σιμωνίδου, Superavit ipſos, nempe Cirrhæos, Archonte Athenis Simonide. Secundo autem τὸν Πυθικὸν Ἀγῶνα διέθηκεν Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Σίμωνος. Pythicum Agonem ſtatuit Eurylochus Theſſalus, Archonte Athenis Simone: viz. eodem quem Marmora noſtra exhibent. Et mox: Μετὰ δὲ χρόνον ἑξαετῆ [lege juxta Marmora, ἐνναετῆ] καταγωνισαμένων τῶν λοιπῶν τοὺς ὑπολελειμμένους τῶν Κιῤῥαίων ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου ὕστερον [lege iterum juxta eadem Marmora ὑστέρου] καὶ στεφανίτην ἔθεντο· poſt novennium autem, quum ceteri duces deviciſſent reliquos Cirrhæorum, Archonte Athenis Damaſiâ poſteriore, etiam coronarium ſtatuerunt. De novennio autem porro confirmat tertium argumentum, iis verbis, Ἐπλεῖτο δὲ ὁ Ἀγὼν κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ Ἐννεατηρίδος· obſervabatur autem Agon primum, novennii intervallo. Unde denique conſtat reliquum locum καὶ ἔτει ἕκτῳ· utiq; corrigendum eſſe ἐννάτῳ, μετὰ τὴν τῆς Κίῤῥης ἅλωσιν ἀνεκήρυξαν τῷ Θεῷ τὸν στεφανίτην, ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου. Anno autem nono poſt captam Cirram, edixerunt celebrandum Deo coronarium, Archonte Athenis Damaſiâ.

Epoch. 40. A. M. ......

A quo Athenis Comœdiæ——Icarienſium, inventore Suſarione, &——

Suſarion Icarienſis Poeta, quem primum excogitaviſſe Comœdiam refert Clemens Alexandrinus, primo Strom. & cujus Iambos quoſdam de muliere citat Stobæus, cap. 87, mutilis Marmoribus, obliterato anno & Archonte, innuitur claruiſſe inter primam Pythiadem coronariam, & primum uſurpatam à Piſiſtrato tyrannidem Athenis; nempe inter annum 610, & 589 ante Evangelium, de quo nihil amplius occurrit.

Epoch.

Epoch. 41. A.M.C. 3444. ante Evang. 589. Periodi 6. 484.

A quo Piſiſtratus Athenis tyrannidem occupavit, anni CCXCVII. *Archonte Komiâ.*

A quo Piſiſtratus Athenis tyrannide potitus eſt numerantur Chronico Marmoreo anni 297, (qui ſunt ante Evangelium 589) anno 4 Olympiadis 54, Archonte Athenis cujus nomen propemodum obliteratum eſt, relictâ ſolummodo 1. & duabus poſtremis literis K...OΥ: unde nihilominus conſtat nobis è Plutarcho, ſub finem vitæ Solonis, (ſi qua fides adverſariis ſive notis meis) legendum eſſe ΚΩΜΙΟΥ Comiâ: ei ſuccedente, inſequente anno, Hegeſiſtrato, quo Phanias Epheſius autor erat Solonem Athenienſem, Sapientem illum, ſecundo anno tyrannidis Piſiſtrati mortuum eſſe: interim Heraclide Pontico, & quidem ut videtur rectius ſcribente eum ſupervixiſſe cœptæ Piſiſtrati tyrannidi, συχνὸν χρόνον, haud exiguum tempus. In Euſebiano Chronico, juxta Pontaci editionem ad annum 592, juxta Scaligeranam ad 590 ante Evangelium, nempe annum 3 Olympiadis 54, legitur; Piſiſtratus Athenienſium tyrannus in Italiam tranſgreditur: ad quem in Annotationibus recte meâ quidem opinione conjicit Pontacus, Italiam errore ex Etruriâ, Etruriam autem ex Eretriâ factam eſſe; quo Herodotus lib. 1. ſcribit Piſiſtratum paulo poſt uſurpatam tyrannidem Athenis ejectum ſeceſſiſſe: Eretriam inquam, ſive Theſſaliæ urbem, ut Pontacus (neſcio an ex Herodoto mihi non ad manus) ſeu potius Eubœæ inſulæ celeberrimam, ut alioquin ego exiſtimaverim. Itaq; ex hâc Epochâ Marmoreâ, ſuffragante doctiſſimo Plutarcho, corrigendus eſt ſitus initii tyrannidis Piſiſtrati in Chronico Euſebii: quemadmodum etiam ſitus Comiæ Archontis in Atticis Faſtis Caroli Sigonii, referentis eum, ut etiam notat Pontacus, ad annum 3 Olympiadis 53, quum hic conveniat anno 4 Olympiad. 54, Meurſii Archontes, aut Piſiſtratum, ceteroſve ejus tractatus hiſtoriæ Atticæ, ab induſtrio Seldeno allegatos, quanquam valde cupiens, atque etiam amicos ea propter ſollicitans, (malo fato à libris detentus) videre nondum potui. Ideoque hic ego Piſiſtrato & Piſiſtratidis (quorum Hipparchi, tanquam ab Harmodio & Ariſtogeitone interfecti poſt hæc annis 29, Hippiæ autem 66, illius annis 540, hujus 523 ante Evang. in mutilis Marmoribus parum clara aut certa fit mentio) plura iſtic inquirere omitto, quoniam à doctiſſimo illo viro jamdudum diligenter conquæſita eſſe exiſtimo. Si quid tamen de his poſthac nobis occurrerit, ſuis temporibus exponemus.

Epoch. 42. A.M. 3449. ante Evang. 584. Period. 6. 489.

A quo Crœſus, Aſiæ————————XXXXII. *Archonte Athenis Euthydemo.*

A quo Crœſus regnare incepiſſe è Marmoribus mutilis colligitur, anni (ut è fine numeri extante .....ΔΔΔΔII apparet) numerati ſunt 292, 584 ante Evang. Archonte Athenis Euthydemo; quemadmodum dudum, è prima collatione Archontis cum numero annorum conjeci. Ita vero ſitum initium regni Crœſi, definit regnum patris ejus Alyattis annis 49, quot ei aſcribunt tum Chronicon Euſebianum, tum etiam excerpta barbaro-latina: unde conſequitur eadem prorſus differentia ſitûs regni Crœſi in his, quæ ſuperius Alyattis expoſita eſt. Sed judicium de veritate utriuſque faciendum eſt, è fine regni Crœſi, cui Euſebius & Excerpta imputant annos 15, verum

Herodotus

Herodotus 14 tantummodo. In Chronico Euſebiano poſt annum 15 Crœſi, ad annum 1 Olympiadis 58 quaſi deſinentem, ac 576 ante Evang. legitur Crœſus à Cyro cantus eſt, & Lydorum regnum deſtructum eſt quod ſtetit annos 230. Ac nihilominus biennio poſtea, in Scaligerana editione, Cyrus Sardes capit; annotante Scaligero, Euſebium iſtic, ut alias ſæpiſſime, referre diverſa tempora è diverſis autoribus. Atqui hæc eadem verba in Pontaci editione ponuntur anno 14 Crœſi, annotante ipſo pleraque Euſebii exemplaria ita habere, quædam etiam ad annum 10 ejuſdem, nonnulla vero ad annum 16 Cyri, quartum autem Olympiadis 58, uno anno ſerius quam habet Scaligerana editio. Excerpta vero barbaro-latina ſuggerunt, ac bis terve régerunt, Lydorum regnum tenuiſſe ſive ſtetiſſe annis 232, ab initio regni Ardyſi pariter ac primæ Olympiadis, ad finem Crœſi pariter atque Olympiadis 58, quot Olympica quadriennia comprehenduntur annis 232. Verum Soſicrates, autor perantiquus, apud Diogenem Laertium in vita Periandri Corinthii, ait hunc mortem obiiſſe ante Crœſum (ſc. regno excuſſum) annis quadraginta & uno, περὶ τῆς πεντηκοστῆς ἐννάτης ὀλυμπιάδος, ſub Olympiadem 49: unde conſequens eſt Crœſum fuiſſe captum circa initium anni ſecundi Olympiadis 59, quod lucem fert inſequenti Epochæ.

Epoch, 43. A.M.C. 3452. ante Evang. 571. Period. 6. 522.

A quo Cyrus ille Perſarum Rex Sardes cepit & Crœſum ſub ---etiam Hipponax ſecundum hunc, Iambicus Poeta.

A quo Cyrus ille primus Imperator Perſarum Sardes Lydiæ regiam cepit, & Crœſum ſub jugum miſit, in mutilis utique Marmoribus, temporis notæ non extant, neque annus, inquam, neque Archon. Verum-enimvero ab initio regni Crœſi conſtituto iiſdem, anno 584 ante Evangelium, ſive anno primo Olympiadis 56, annus 14, quo & Herodotus regni Cyri finem, & pleraque Chronici Euſebiani exemplaria Sardes Crœſi Regiam à Cyro captas ſtatuunt, convenit utique anno ſecundo Olympiadis 59, anno autem ante citimam Chronici Marmorei Epocham 279, ante Evang. vero 571; quo Crœſi regni finis contigerit, juxta Soſicratem atque Herodotum: cujus propterea initium calculo Marmoreo conſignatum confirmaverit idem Herodotus; Patris autem ejus Alyattis, una cum excerptis Euſebius. Scaliger quidem, lib. 3. Canonum Iſagogicorum, in notis ad Dynaſtias Regum Lydiæ, nullo autore prolato ſtatuit exitum Crœſi in exitu Olympiadis 59, tametſi Euſebius, & Solinus cap. 4. ſtatuerint in Olympiade 58 ſed nobis ſatis fuerit Marmoreâ Inſcriptione admonitis, Soſicrate autore, diſtuliſſe, uſque ad autumnum vel ſub hyemem anni ſecundi ejuſdem Olympiadis, integrâ Olympiade ſive quadriennio ſerius quam ſtatuimus libello Emendationis temporum. Cæterum quod Marmoreâ Inſcriptione additur, tempore capti à Cyro cum Sardibus Crœſi, Hipponactem Poetam Iambicum extitiſſe, confirmat Plinius, lib. 36. cap. 5: addens mentionem de ætate Poetæ Hipponactis; quem certum eſt fuiſſe Olympiade 60; quanquam Hipponax Philoſophus, ſi quis ejus profeſſionis unquam fuit, in Euſebiano Chronico ſtatuitur Olympiade 23.

Epoch.

Epoch. 44. A.M.C. 3468. ante Evang. 563. Period. 6. 508.

A quo Theſpis Poeta—docuit Alceſtin Tragœdiam, (cujus præmium) proponebatur Hircus; anni CCL...... *Archonte Athenis ...næo priore.*

Theſpis Poeta docuiſſe Tragœdiam Alceſtin, ejuſque operæ præmium reportaſſe Hircum ſignificatur mutilis Marmoribus inter captum è Cyro Crœſum, & initium regni Darii filii Hyſtaſpis, obliterato numero annorum, & potiore parte nominis Archontis Athenienſis, relictâ ſolummodo .....næo, ſive Keo priore: Ut fuiſſet Alcæus: cujus nominis poſterior fuit anno 3 Olymp. 89. Quum autem & Clemens Alexandrinus primo Strom. & Plutarchus in Solone, & Horatius in arte Poeticâ, nominent Theſpim primum,

Carmine qui Tragico vilem certârit ob Hircum.

Eumque ipſum docuiſſe primum Olympiade *61* referat Suidas; tanquam numero Marmoreo 272, ac ante Evang. anno *564*: quod in Chronico Euſebiano, ad Olympiadis 47 annum ſecundum, ac *619* ante Evang. legitur, his temporibus certantibus in Agone (ſc. Tragico) Tragus, i. e. Hircus præmio dabatur, unde aiunt Tragœdos nuncupatos; videtur ita accipiendum, quaſi poſt alios aliquot ignobiles, Theſpis certârit primus memoriâ dignus, ſc. cujus nomen poſteritati commendaretur.

Epoch. 45. A.M.C. 3488. ante Evang. 545. Period. 6. 528.

A quo Darius ſuper Perſas regnavit, Mago defuncto; anni ...LIII. *Archonte Athenis—*

Quod ad initium regni Darii filii Hyſtaſpis attinet, Chronico Marmoreo relatum anno 253 ante citimam Epocham, ac 545 ante Evang. quanquam non eſt dubium cœpiſſe eum regnare octennio poſt mortem Cyri, ac Septimeſtri poſt mortem Cambyſis, quadriennio ante hoc tempus: abſoluto tamen imperio hoc demum tempore, captâ Babylone, occiſoque reliquo Mago potitum eſſe, ut dudum annotavimus, ſuffragatur etiam autor quem ſecutus eſt Otho Friſingenſis, lib. 2. cap. 16. ſcribens, Magos regnaſſe poſt Cambyſem, annis 3. menſibus 7.

Epoch. 46. A.M.C. 3493. ante Evang. 540. Periodi 6. 533.

A quo Harmodius & [Ariſtoge]iton interfecer[unt Hippar]chum Piſiſtrati — & Athenienſibus —Piſiſtratidas —anni CCXLVIII. *Archonte Athenis—*

De Piſiſtratidis inquirendi plura animum deſponderamus, veluti quod hîc ſignificatur Chronico Marmoreo, de Hipparcho Piſiſtrati filio interfecto ab Harmodio & Ariſtogeitone, ac forte Hippiâ ſe includente intra arcis muros ob metum anno 248 ante citimam Epocham, Archonte obliterato, anno autem ante Evang. uti diximus, 540. Veruntamen quandoquidem nihil aliud ſit quod æger animi agere malim vel poſſim, quid ſi iſtic quoq; in inſtitutâ diſquiſitione reſumto in manus Calamo progredientem ſaltem quouſque adverſaria noſtra, unica mihi relicta adminicula, ſublevaverint & manuduxerint? Igitur

in

in Chronico Euſebiano legitur ad annum ante Evang. juxta Pontaci editionem 548, juxta Scaligeranam 547: Harmodius & Ariſtogiton Hipparchum tyrannum interfecerunt; & Leæna meretrix, amica eorum, quum tormentis cogeretur ut ſocios proderet, linguam ſuam mordicus amputavit: annotante Pontaco, ſitum horum eſſe varium, ſc. in diverſis exemplaribus: atq; Scaligero tum illud, quoſdam Codices habere hanc periocham anno antecedente; tum etiam hoc, ſed horum Piſiſtratidarum interitus non certâ refertur à veteribus, nec ſatis conſtanti fide. Nimirum Thucydides ſuo ſeculo, jam tunc, intra centum annos poſtea, lib. 1. in proœmio hiſtoriæ ſuæ, generalem ipſorum Athenienſium popularium ſuorum de hoc facinore errorem redarguit. Atqui nihilominus quod ad tempus attinet, haud improbabilis videtur eventûs iſtius ſitus ſive annus aſſignatus in Chronico Marmoreo. Namque idem Thucydides, lib. 6, iterum mentionem ejuſdem, & quidem pluribus faciens, inter alia hæc habet verba, Τυραννεύσας δὲ ἔτι ἔτη τρία Ἱππίας ἔτι Ἀθηναίων [μετὰ τὴν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος ἐπιβουλὴν] καὶ παυθεὶς ἐν τῷ τετάρτῳ ὑπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ Ἀλκμαιωνιδῶν τῶν φευγόντων ἐχώρει ὑπόσπονδος ἔς τε Σίγειον καὶ παρ' Αἰαντίδην ἐς Λάμψακον· ἐκεῖθεν δὲ ὡς βασιλέα Δαρεῖον· ὅθεν καὶ ὡρμώμενος ἐς Μαραθῶνα, ὕστερον ἔτει εἰκοστῷ ἤδη γέρων ὤν, μετὰ Μήδων ἐστράτευσεν. Latine, Tyrannide vero potitus Hippias (poſt Harmodii & Ariſtogitonis inſidias) adhuc annos tres Athenis, quarto autem anno cedere coactus à Lacedæmoniis & exulibus Alcmæonidis, induciis factis, diſceſſit Sigeum, indeque Lampſacum ad Æantidem (generum ſuum) ac deinde ad regem Darium: unde redux in Marathonem poſtea, anno viceſimo, jam ſenex, cum Medis militavit. Prælium Marathonium ſuperius à nobis obſervatum eſt Marmoreâ Inſcriptione referri ad annum 519 ante Evang. cui additis 20 pervenitur ad annum 539, ſcilicet proxime inſecutum cædem Hipparchi, occaſionem ejectionis Hippiæ, juxta eandem inſcriptionem. Porro autem Ariſtoteles, Politicorum lib. 5. cap. 12. inductione probans nullas Græcorum tyrannides fuiſſe diuturnas; ſcribit in hæc verba, [Ἡ τυραννὶς] τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀθήνησιν οὐκ ἐγένετο συνεχής· δὶς γὰρ ἔφυγε Πεισίστρατος τυραννῶν· ὥστε ἐν ἔτεσι τριάκοντα καὶ τρισὶν, ἑπτακαίδεκα ἔτη τούτων ἐτυράννευσεν, ὀκτωκαίδεκα δὲ οἱ παῖδες· ὥστε τὰ πάντα ἐγένετο ἔτη τριάκοντα καὶ πέντε. Latine, Tyrannis Piſiſtratidarum Athenis non fuit continua: bis enim è tyrannide in exilium actus eſt Piſiſtratus: ita ut ex annis 33 ab initio tyrannidis ſuæ, eâ potitus ſit tantummodo 17; filii autem ejus annis 18, itaque omnes tyrannidis eorum anni fuerunt 35. Verum Herodotus, lib. 5. ſcribit Piſiſtratum & Hippiam tyrannide potitos eſſe annis 36: proculdubio numerans annos à quo tempore Piſiſtratus tertia & poſtrema vice recuperatam tyrannidem ſtabilivit. Quinetiam Trogus Juſtini, lib. 2. ſcribit Piſiſtratum regnaſſe annis 34, ita enim & impreſſis, & manuſcriptis ejus exemplaribus legi teſtatur Bongarſius, Libro variarum ejus lectionum. Quocirca apparet, à Piſiſtrateæ tyrannidis initio ad exactum eâ Hippiam, tranſactos eſſe annos 52. Qui ſi ſubducantur anno 589 ante Evang. quo Marmorea Inſcriptio ſtatuit initium tyrannidis Piſiſtrati: reſiduus ſit annus 537, quo Hippias ejectus fuerit, triennio poſt Hipparchi necem, ac annis ferme 18 ante pugnam Marathoniam, juxta eandem inſcriptionem, calculo tum Ariſtotelico, tum Thucydideo, tum Herodoteo, tum etiam Trogi Pompeii, ita prope & probe conſentientem.

Epoch. 47. A.M.C. 3497. ante Evang. 536. Periodi 6. 537.

A quo chori primum certarunt virorum, cujuſmodi primum docuit Hypo---cus Chalcidenſis & vicit: anni CCXXX---Archonte Athenis Lyſagorâ, [*an Iſagorâ.*]

Choros viriles primum certaſſe, taliſque chori doctorem Hypodicum, aut alium quempiam ſimili nomine viciſſe, ſignificatur mutilis Marmoribus, circiter annum 244 ante citimam Epocham ſuam ac 536 ante Evang. Archonte Athenis (ut quidem videtur legendum) Iſagorâ, quo Archonte, anno primo Olympiadis 69 primos Romæ Conſules ſtatuit Dionyſius Halicarnaſſeus, lib. 4. & initio lib. 5.

Epoch. 48. A. M. C. 3510. ante Evang. 523. Period. 6. 550.

A quo---Hippias---Athenis, anni CCXXXI: Archonte Athenis Pythocrito.

Quod in mutilis Marmoribus deinceps de Hippiâ videtur innui Archonte Athenis Pythocrito, annis 231 ante citimam Epocham, 523 ante Evang. quadriennio ante Marathonium prælium; forte ſpectat ad priorem expeditionem Medicam, quâ Darius Hyſtaſpides miſit Mardonium ducem, tunc juvenem, cui paulo ante in uxorem dederat filiam ſuam Artozoſtram, quemadmodum refert Herodotus lib. 6. cum claſſe 300 navium, quæ naufragio peſſundata eſt ad montem Athon, & præterea exercitu pedeſtri, quo ſubjugavit reliquos Macedones, qui antea non ſubmiſerant ſe Imperio Perſico, atque etiam Thraces dictos Brygas: in qua priore expeditione, quâ reipſâ plus actum eſt, quam poſteriore Marathoniâ, æque veriſimile eſt Hippiam fuiſſe, ac in poſteriori: ac præſertim in legatione circa idem tempus à Dario miſſâ ad poſcendum Græcos aquam & ignem in ſignum ſubjectionis: cui multi Græcorum populi paruerunt, præcipue vero Æginates, tunc temporis ex omnibus Græcis mari plurimum potentes, & Athenienſium æmulorum ſuorum contra ipſos propterea exclamantium, infeſti inimici: à quo demum veriſimilius, quam ab Hippiâ perſuaſi? Cujus occaſione recruduerunt inimicitiæ inter duos Lacedæmoniorum Reges, Cleomenem & Demaratum; Demaratuſque regno abdicatus, haud ita multo poſt, ad Darium utique fugit. Ne cui autem hoc minus fiat veriſimile, quia Thucydides nullius reditûs Hippiæ in Græciam meminit, ante prælium Marathonium: etiam ante hoc tempus, circa initium rebellionis Ariſtagoræ Mileſii, Hippiam à Cleomene & Lacedæmoniis revocatum, volentibus eum reducere Athenas in priſtinum dominatum: quod ne fieret, longâ & vehemente oratione, à Soſicle Corinthiorum legato diſſuaſum eſſe, fuſe narrat Herodotus, lib. 5. Thucydides igitur poſtremi tantummodo reditûs Hippiæ meminit; quo in Atticam, atque ipſarum Athenarum conſpectum venit, ſummaque ſpe recuperandi dominatus decidit: & ſiquidem non in ipſa pugna Marathonia, quod à nonnullis traditum, occubuit; at paulo poſt, ſenio pariter ac mœrore perinde ac Darius ipſe, juxta Marmoream nimirum & noſtram Chronologiam, contabuit. Quicquid vero id eſt, quod de Hippia innuunt mutila Marmora hoc anno ut dictum eſt 231 ante citimam Epocham, ac 523 ante Evang. Archonte Athenis Pythocrito: dimovet certe eodem anno, nempe ſecundo Olympiadis 71, Philippum Archontem, Caroli Sigonii ut puto, & aliorum recentiorum Faſtis Atticis ei aſſignatum: cui proinde alius à nobis infra locus aſſignabitur, poſt octennium, videlicet duas integras Olympiades, anno eodem ſecundo Olympiadis 73.

Jam vero antequam finem imponamus huic diſquiſitioni, opportunum videtur

tur ut oſtendere conemur, ubi demum ſtatuendus ſit terminus diſcriminis illius ſolennis annorum 26 inter Chronicon Marmoreum & Euſebianum, in ſitu Regum Athenienſium, iiſque ſuccedentium Archontum ad terminum vitæ. Apparet autem terminum ejuſmodi eſſe ſtatuendum inter Diognetum, ſive Diognetum, & Æſchylum. Quod ſiqua fides particularibus regum annis relatis in Excerptis barbaro-latinis, repoſito Therſippo in locum ſuum inter Archippum & Phorbantem, unde Interpretis nec Græcæ linguæ gnari nec Latinæ, vel imperitiâ, vel negligentiâ videtur excidiſſe in dorſum Æſchyli penultimi Archontis perpetui, ſive ad finem vitæ: quum tres proxime præcedentes Archontes, Ariphron, Theſpieus, & Agameſtor habeant apud Euſebium annos omnino 67, in excerptis vero 96: deductis huic excerptorum ſummæ, & quidem medii Theſpiei magiſtratui tribus, conciliatio facta fuerit. Igitur ſi placet, tantiſper donec aliquid certius aut melius ex hiſtoriis probatioribus deprehenſum fuerit, accommodentur Ariphroni, pro Euſebianis annis 20, Excerptorum anni 30, Theſpieo autem pro Euſebianis 27, Excerptorum 40 minus 3, tredequadraginta inquam 37 pro 27, atque Agameſtori pro Euſebianis 20, Excerptorum anni 26: ita tres illi Archontes Æſchylum proxime antecedentes, habuerint ſimul 92 annos, viz. 26 quos requirit calculus Marmoreus plures quam permittit Euſebianus. Viciſſim vero annus poſtremus, nempe viceſimus tertius, minuendus videtur Æſchylo, ut primus Archon annuus conveniat initio Olympiadis 24, itaque ſitus Regum & perpetuorum Archontum Athenienſium conveniens Chronico Marmoreo, in annis Epochæ Euſebianæ ante Evangelii principium, & à mundi conditu juxta noſtram Chronologiam, per quos periodo octodeſexcentenariæ accommodari poſſunt, fuerit talis, qualem in ſubjecta Tabula expoſuimus.

Anni Mundi conditi, & ante Evangelium, quibus ſinguli Reges & Archontes Athenienſium inceperint, juxta Marmoreum Chronicon.

Reges Athen.	Anni M.C.	Anni ante Evang.	Anni Regũ
1. Cecrops.	2423.	1610.	50.
2. Granaus.	2473.	1560.	9.
3. Amphyction.	2482.	1551.	10.
4. Erichthonius.	2492.	1541.	50.
5. Pandion.	2542.	1491.	40.
6. Erichtheus.	2582.	1451.	50.
7. Cecrops. 2.	2632.	1401.	40.
8. Pandion. 2.	2672.	1361.	25.
9. Ægeus.	2697.	1336.	48.
10. Theſeus.	2745.	1288.	30.
11. Meneſtheus.	2775.	1258.	23.

Meneſthei anno regni penultimo capta eſt Troja, juxta Chronicon Marmoreum, annis 433 ante Epocham Olympiadum.

12. Demophoon.	2798.	1235.	33.
13. Oxyntes.	2831.	1202.	12.
14. Aphidas.	2843.	1190.	1.
15. Thymoetes.	2844.	1189.	8.
16. Melanthus.	2852.	1181.	37.
17. Codrus.	2889.	1144.	21.

Archontes ad terminum vitæ.

1. Medon.	2910.	1123.	20.

Archontes Athen.	Anni M.C.	Anni ante Evang.	Anni Regũ
2. Acaſtus.	2930.	1103.	36.
3. Archippus.	2966.	1067.	19.
4. Therſippus.	2985.	1048.	41.
5. Phorbas.	3026.	1007.	31.
6. Megacles.	3057.	976.	30.
7. Diogenetus.	3087.	946.	28.
8. Phereclus.	3095.	918.	19.
9. Ariphron.	3134.	899.	30.
10. Theſpieus.	3164.	869.	37.
11. Agameſtor.	3201.	832.	26.
12. Æſchylus.	3227.	806.	22.
13. Alcmæon.	3249.	784.	2.

Poſt Alcmæonem conſtituti ſunt Archontes Decennales, circiter mediam Olymp. 6.

1. Charops.	3251.	782.	10.
2. Æſimedes.	3261.	772.	10.
3. Clidicus.	3271.	762.	10.
4. Hippomenes.	3281.	752.	10.
5. Leocrates.	3291.	742.	10.
6. Apſandrus.	3301.	732.	10.
7. Eryxias.	3311.	722.	10.
Archon annuus	3321.	712.	1.

Verum enimvero non ſufficit ad confirmationem calculi Marmorei inter captum Ilium & primam Olympiadem, accommodaſſe ei Regum & Archontum Athenienſium annos omnino 26 plures quam vulgo iis imputantur: niſi aliorum regnorum Græcorum, quorum initia putantur ab Ilii capti Epochâ, anni eidem item accommodentur: videlicet Lacedæmonii & Corinthii, ab Heraclidis in Peleponeſum redeuntibus conditorum Heraclidas fratres tres, filios Ariſtomachi, filii Cleodæi, filii Hylli, filii Herculis, tres inquam fratres, Ariſtodemum, Temenum, & Creſphontem, bello repetentes & recuperantes Peleponeſum, condidiſſe ibi regna: ac Ariſtodemi filios, Euriſthenem & Proclem ſive Patroclem, regno Lacedæmonio potitos eſſe: ex Herodoto, Diodoro Siculo, Apollodoro, Plutarcho, Pauſaniâ, Velleio, aliiſque intelligitur. Tempus autem ejus conditi notat Thucydides, procemio hiſtoriæ, his verbis, *Δωριεῖς ὀγδοηκοστῷ ἔτει [μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν] ξὺν Ἡρακλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον.* Dores octogeſimo evoluto anno poſt Ilii excidium, cum Heraclidis Peloponeſum obtinuerunt. Ei autem ſuffragatur primus Canon Chronicus Eratoſthenis apud Clementem Alexandrinum, Stromat. primo, ſtatuens, *Ἀπὸ Τροίας ἁλώσεως ἐπὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδον ἔτη ὀγδοήκοντα.* A Capta Troja ad Heraclidarum reditum, annos 80. Porro autem ſecundus & tertius ejuſdem Canones ſimul ſtatuunt. *Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἐπιτροπίαν, τὴν Λυκούργου ἔτη διακόσια δεκαέννεα.* Inde ad tutelam illam Lycurgi, annos ducentos novendecim. Ac quartus, *Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν πρώτην ὀλυμπιάδα, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ.* Inde ad primam Olympiadem annos centum & octo: qui à reditu Heraclidarum & initio regni Lacedæmoniorum conſummant annos 327. Euſebianum vero Chronicon exequens annos regum Euriſthenidarum tantum, non etiam Proclidarum, è quibus fuit Lycurgus; regibus novem ab Euriſthene primo aſcribit annos ſummum 325: ad 1. Olymp. juxta Ephorum. Atqui Marmoreus calculus requirit 353, id eſt, 28 plures quam Euſebianus, 26 quam Eratoſtheneus: & conceſſis 219 inter reditum Heraclidarum & Lycurgi tutelam poſtulat 134 inter hanc & Olympiadum Epocham. Plures multumque diſcrepantes fuiſſe opiniones de tempore Lycurgi, & è Plutarcho ante ſignificavimus, & è Chronico Euſebiano apparet. Omiſſis autem enormibus, probabiliores videntur conciliari poſſe ex eo quod aſſerit Plutarchus in Solonis vitâ, *Λυκοῦργον---βεβασιλευκέναι ἔτη πολλὰ τῆς Λακεδαίμονος,* Lycurgum regnaſſe multos annos Lacedæmone: nimirum à morte fratris Polydectæ, plus minus ſemeſtri ante natum filium poſthumum Charilaum; quouſque legibus latis, Charilao nepoti annos jam 25 nato regnum reliquerit. Ab initio igitur tutelæ Lycurgi, ad primam Olympiadem fuerint juxta calculum Marmoreum anni 134: à fine juxta Eratoſtheneum, 108. Rurſum ab initio, annis 299 poſt captum Ilium, juxta quoſdam Clementis autores, non quidem ad primam Olympiadem, quo pacto intervallum eouſque eſſet annorum 440, verum ad conſtitutos primum Ephoros Lacedæmone, haud ita multo poſt primam Olympiadem, nempe initio quintæ, fuerunt anni 150. A fine autem, juxta Plutarchum in ejus vitâ, ad Elatum atque Socios primum conſtitutos Ephoros, *Ἔτη μάλιστα τριάκοντα καὶ ἑκατὸν,* anni ſummum 130, id eſt, 124. Item, ab initio, ad finem belli Peloponeſiaci, ſub finem regni Agidis filii Archidami, ab illo decimi quarti juxta eundem ibidem, (habentem ut videtur rationem Zeuxidami patris Archidami mortui ante Leotychidem ipſius patrem, alioqui vero unus deeſt catalogo Herodoteo, lib. 8. inter Proclem & Leotychidem) fuerunt anni plus minus quingenti; vel paulo plures quam quingenti, *ἔτη πεντακόσια καὶ ὀλίγῳ πλείω,* i.e. quingenti & ſex, juxta præciſiorem Thucydidis rationem, procemio hiſtoriæ, ſi modo pro *τετρακόσια* legantur *πεντηκόσια* ut ratio poſtulat: ubi ita legitur. *Ἔτη δὲ μάλιστα τετρακόσια καὶ ὀλίγῳ πλείω εἰς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου ἀφ᾽ οὗ Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ τῇ πολιτείᾳ χρῶνται,* omnino legendum *πεντηκόσια.* Atque totidem propemodum

dum fuerunt à fine ejuſdem tutelæ, ad deviſtos à Thebanis Lacedæmonios, vaſtatamque ferro & igne Laconicam; Epaminondâ duce: juxta Diodorum Siculum, initio lib. 15. iterumque poſtea, Archonte Athenis Alciſthene; atque etiam poſtea, Archonte Lyſiſtrato: nec non Ælianum, variæ Hiſtoriæ lib. 13. cap. 43. E quibus viciſſim corrigendus eſt locus Plutarchi in Ageſilao, ubi in ejuſdem temporis aſſignatione perperam legitur contra, χρόνος οὐκ ἐλάττων ἐτῶν ἑξακοσίων, pro πεντακοσίων. Quum vero Lycurgus aſſeratur, Pauſaniâ autore, tuliſſe leges Lacedæmoniis regnante Ageſilao Euriſthenidâ ex altera Heraclidarum ſtirpe: id quidem juxta Chronicon Euſebianum ſtare non poteſt, utpote quo tribus regibus Ageſilaum, poſtquam regnârat annos 44, inſequentibus uſque ad primam Olympiadem, aſcribantur 137 anni, Archelao 60, Teleclo 40, & Alcameni 37: nimirum tres plures, quam ab ultimo initio tutelæ Lycurgi putantur ad eandem. Verum juxta Puteani Excerpta barbaro-latina, poteſt: utpote in quibus legatur; Ageſilaus, annos 30. Cemenelaus annos 44. Archelaus, 60. Celeclus, 40. Alcamanus 27. Automedus, 25. Simul Reges Lacedæmoniorum permanſerunt in regno [uſque ad primam Olympiadem] annos 350. Ubi pro Cemenelaus, Scaliger legendum autumat, καὶ Μενέλαος, & Menelaus. Sed quum nullus ejus nominis rex Lacedæmonius agnoſcatur, nec ab Herodoto recenſente omnes ab Euriſthene ad Leonidem, lib. 7. nec à Pauſania, nec ab Euſebio, nec à quoquam, quod ſciam, alio; & anni huic aſcripti in Excerptis ſint plane iidem quos Euſebius aſcribit Ageſilao: videatur potius legendum, καὶ μὲν ἄλλος, & quidem alius, ſive alius autem, ſc. Ageſilaus. ideoque duo Reges Ageſilai, alter alteri in regno ſuccedens, ab aliis perperam in unum confuſi, in his Excerptis, utcunque alias mendoſiſſimis, videntur recte diſtincti eſſe. Perinde autem poſtremus ille, Automedus, quum à nemine agnoſcatur; & particularem ſummam annorum ſingulis regibus aſcriptorum, extendat longe ultra ſummam univerſam 350, utpote uſque ad 370: videatur ab ineptiſſimo & ignariſſimo Interprete, qui ne legere quidem potuerit Græca, ne dum intelligere, confictus eſſe è Græci Autoris verbis, quibus ſignificatur eundem Alcamenem, juxta alios regnaſſe 25: forte his, αὐτὸς μὲν δ' ἐνίοις, ipſe vero nonnullis, ſc. autoribus, annos 25. Quocirca aſcriptis Alcameni annis tantummodo 25 ante primam Olympiadem, quo pacto initium tutelæ Lycurgi annis 134 antea inciderit novennio ante mortem Ageſilai poſterioris; ut omnibus præcedentibus Euſebianis regibus Euriſthenidis maneant ſui annorum numeri: priori illi Ageſilao in Excerptis ſignificato imputandi fuerint non 30 tantum ſed 40 anni. Quibus admiſſis ſeries & ſitus Lacedæmoniorum Regum ab Euriſthene, inter Heraclidarum reditum & primam Olympiadem, fuit hujuſmodi.

Reges Lacedæm.	Anni Mundi	Anni ante Evang.	Anni reg.	Reges Lacedæm.	Anni Mundi	Anni ante Evang.	Anni reg.
1. Euriſthenes.	2876.	1157.	42.	6. Ageſilaus 1.	3020.	1013.	40.
2. Agis.	2918.	1115.	1.	7. Ageſilaus 2.	3060.	973.	44.
3. Echeſtratus.	2919.	1114.	35.	8. Archelaus.	3104.	929.	60.
4. Labotas.	2954.	1079.	37.	9. Teleclus.	3164.	869.	40.
5. Doryſſus.	2991.	1042.	29.	10. Alcamenes.	3204.	829.	25.
				Prima Olymp.	3229.	804.	0.

Ceterum quod poſt Charilai ex altera Heraclidarum ſtirpe, nepotis Lycurgi, annos 64 regni, Nicandrum regnaſſe annos 39, autor fertur Soſibius Laco in Chronographia; ejuſque anno 34 actam eſſe primam Olympiadem: pro 39 & 34 legendum eſſe 49 & 44, ex iis quæ dicta ſunt apparet. Ac ſane ex illis 108 annis Charilai & Nicandri ante primam Olympiadem, videatur Eratoſthenes

toſthenes compoſuiſſe Canonem tutelæ Lycurgi; ſed perperam imputans tutelam primis annis abſoluti liberique jam ab ea regni Charilai: qui ex hac ſuppoſitione nonageſimum ætatis annum attigerit. Niſi forte deſit unus etiam inter Charilaum & Nicandrum. Qui Plutarcho præſtet reges 14 à Lycurgo ad Agidem, & quidem incluſo in numerum utroque.

Omnino autem Heraclidarum reditum in Peloponeſum, regnique initium Lacedæmone, contigiſſe non modo annis 350 ante primam Olympiadem, qnemadmodum & Excerpta, & Euſebii Græca Syncellana, quanquam haud ſibi conſtantia agnoſcunt, ſed etiam integris 353, juxta Chronicon Marmoreum, ex eorundem regno Corinthi intelligere licet. Cujus initium ab Alete, quinto vel ſexto ab Hercule, etſi Euſebius ſtatuit una cum initio regni Euriſthenis & Proclis Lacedæmone: Didymus tamen apud Scholiaſtem Pindari, Olympionicarum Odâ 13, aſſerit Aleten cœpiſſe regnare Corinthi annis 30 poſt Dorum, ſc. cum Heraclidis, advectum in Peloponeſum. Cui ſuffragatur quoque Velleius. Regibus autem Corinthi duodecim ab Alete, & Excerpta, & Euſebius tum Latinus, tum Græcus, & fragmentum Diodori Siculi ex Syncello, aſcribunt ſaltem 323 annos ante primam Olympiadem. Quorum Catalogum Euſebianum, noſtris Epochis accommodatum utique hic ſubjicimus.

Reges Corinthi.	Anni Mundi	Anni ante Evang.	Anni regni	Reges Corinthi.	Anni Mundi	Anni ante Evang.	Anni regni.
1. Aletes.	2906.	1127.	35.	7. Eudemus.	3115.	918.	25.
2. Ixion.	2941.	1092.	37.	8. Ariſtomedes.	3140.	893.	35.
3. Agelaus.	2978.	1055.	37.	9. Agemon.	3175.	858.	16.
4. Prumnis.	3015.	1018.	35.	10. Alexander.	3191.	842.	25.
5. Bacchis.	3050.	983.	35.	11. Teleſtes.	3216.	817.	12.
6. Agelas.	3085.	948.	30.	12. Automenes.	3228.	805.	1.
				Prima Olymp.	3229.	804.	0.

Poſt annos 952, quam ab Alete erat condita, Corinthum funditus diruit Lucius Mummius, juxta Velleium, ſummum uno anno ante noſtrum calculum: quum noſtra Series rerum Romanarum conferat Corinthi, ut & Carthaginis excidium in annum 3859. M. C. qui erat 174 ante Evang. Porro autem præter tria illa Græcorum regna expoſita in Chronico Euſebii Latinum quoque dependet ab Epocha Trojæ captæ. Quod proinde etiam Chronici Marmorei Epochæ capti Ilii accommodandum eſt. Quanquam igitur Dionyſius Halicarnaſſeus, lib. 1. Roman. Antiquitatum, Porcio Catone autore ſtatuit Romam conditam ad Latini regni finem, quadringentis triginta duobus annis poſt captam Trojam: tamen cum agnoſcat illum nullam Græcam temporis notationem expoſuiſſe, ideoque ipſe calculum Catonianum applicet Canonibus Eratoſthenis ponentis annos quadringentos & ſeptem inter Ilium captum & primam Olympiadem: haud perinde liquet Catonem ipſum ad eoſdem Canones referri voluiſſe: quin potius, quum idem Dionyſius in proxime præcedentibus retulerit Timæum Siculum ſcripſiſſe Romam conditam annis duobus de quadraginta ante primam Olympiadem; Cincium autem, & alios, annis plus minus totidem poſt: probabile ſane eſt, Catonem cenſuiſſe conditam circiter ipſam Epocham Olympicam; ideoque eundem numerum annorum 432 accommodaſſe pariter utrique Epochæ, inquam, & Olympicæ, atque Romæ conditæ. Quo pacto proxime Chronici Marmorei calculo, nimirum intra unum annum convenit. Jam vero Puteani Excerpta Barbarolatina ſtatuentia Ilii excidium, Epochæ ſuæ anno 4355, Romam vero à Romulo conditam, anno 4820 intervallum annorum 465 interea, pro regni Latini

Latini duratione admittunt. Chronicon autem Alexandrinum ponens captum Ilium anno 4249 Epochæ ſuæ: Romam conditam ſtatuit anno quarto ſeptimæ Olympiadis, à Romulo & Remo, tunc 24 annis natis, Epochæ ſuæ ejuſdem anno 4775; nempe 526 poſt Ilii excidium. Itaque hi calculi intervalli temporis ab excidio Ilii ad conditum Romæ, ſive durationis regni Latini, ſatis ſuperque conferunt ad confirmandum intervallum Chronico Marmoreo expoſitum ab Ilio capto ad primam Olympiadem. Verum ubi anni illi 26, quibus Canon Marmoreus excedit Eratoſtheneum, inſerendi ſint, innunt Excerpta Puteani, collata cum Euſebianis Græcis Georgii Syncelli. Quum enim Dionyſius Halicarnaſſeus referat Æneam occubuiſſe in prælio contra Mezentium Tyrrhenorum regem, annis 7 poſt captum Ilium, & 4 poſt Latini mortem: Puteani Excerpta, duobus locis, priore inter Judices & Reges Iſraeliticos, poſteriore inter Athenienſium & Lacedæmoniorum regna, aſcribunt ei regni annos 38 poſt Ilii excidium, quorum priores 19 communes ei cum Latino: Syncelli vero Græca Euſebiana, primum imputantia tres primos annos regni Æneæ communes cum tribus poſtremis regni Latini poſt captum Ilium, & tres alios poſt Latini mortem; deinde agnoſcunt nonnullos aſcribere Æneæ regni annos 8, putandos à 9 poſt captum Ilium: ac demum referunt Æneam poſt captam Trojam, regnaſſe annos 23. Atque his videlicet Excerptis Puteani & Syncelli, convenire Eclogam Græcam Iſaaci Caſauboni de regno Latino ſignificat Scaliger: quam neſcio quare inter alias illius Eclogas, præter inſtitutum hic omiſerit, niſi quod ſuo calculo & Canoni Eratoſtheneo neutiquam quadraret. Itaque ſi regni Æneæ anni 38 ſuppeditati ab Excerptis Puteani, & 23 ab Euſebianis Syncelli, ita componantur; ut prior numerus priorum, poſterior autem poſteriorum admittatur: fient 33, viz. 26 plures quam Dionyſii Halicarnaſſei calculus Eratoſtheneus exhibet: quorum primi tres utique communes fuerint Æneæ cum Latino, juxta Dionyſium pariter ac Syncellum; deinde autem 30 proprii Æneæ, poſt Latini mortem: ut proinde regnum Latinum ſteterit annis 461 proxime, ab Ilio capto ad Romam conditam; undetriginta pluribus quam ſtatuit idem Dionyſius. Etenimvero, quum nos autore Quinto Fabio Pictore, ſuffragante etiam Chronico Alexandrino ut modo vidimus, Romam conditam ſtatuamus triennio ſerius quam Dionyſius, nempe ſub exitum ſeptimæ Olympiadis & initium octavæ, Euſebianus numerus annorum 44 regni Amulii penultimi regis Latinorum, biennio ſuperans Dionyſianum, una cum primo anno Numitoris regis ultimi, eo nos deducet: quemadmodum ſequens catalogus regum Latinorum cum particularibus ſummis annorum cujuſque, ceteroqui Dionyſianus, accommodatus noſtris Epochis annorum Mundi conditi, & ante principium Evangelii, manifeſtum faciet.

Reges Latini.	Anni M. C.	Anni ante Evang.	Anni Regni	Reges Latinus.	Anni M.C.	Anni ante Evang.	Anni regni
1. Latinus.	2796.	1237.	3.	10. Capetus. 2.	3071.	962.	13.
2. Æneas.	2799.	1234.	30.	11. Tiberinus.	3084.	949.	8.
3. Aſcanius.	2829.	1204.	38.	12. Agrippa.	3092.	941.	41.
4. Sylvius poſthum.	2867.	1166.	29.	13. Allades.	3133.	900.	19.
5. Æneas Sylvius.	2896.	1137.	31.	14. Aventinus.	3152.	881.	37.
6. Latinus. 2.	2927.	1106.	51.	15. Procas.	3189.	844.	23.
7. Alba.	2978.	1055.	39.	16. Amulius.	3212.	821.	44.
8. Capetus.	3017.	1016.	26.	17. Numitor.	3256.	777.	1.
9. Capys.	3043.	990.	28.	Roma Condita.	3257.	776.	0.

Pergamus vero etiamnum ulterius, ad examen Epocharum Chronici Marmorei ſequentium deinceps à prælio Marathonio uſque ad finem.

Epoch.

Epoch. 49. A.M.C. 3514. ante Evang. 519. Periodi 6. 564.

A quo prælium in Marathone commiſſum eſt ab Athenienſibus contra Perſas, — Darii —ducem vicerunt Athenienſes : anni CCXXVII. *Archonte Athenis Phanippo ſecundo. —prælio una certavit Æſchylus Poëta quando erat annorum* XXXV.

Prælium Marathonium quo Athenienſes, Miltiade duce præcipuo, ſecundo autem Ariſtide, profligarunt Datim Darii Hyſtaſpidæ Perſarum Imperatoris præfectum, Marmorea Inſcriptio aſſignat anno 227 ante citimam Epocham, ac 519 ante Evang. Archonte Athenis Phænippo ſecundo, cui ſucceſſerit ipſe Ariſtides : quemadmodum è Plutarcho in Ariſtidis vitâ jamdudum declaravi: quanquam alii Diogneto, alii Hybrilide Archonte, tanquam Dionyſio Halicarnaſſeo, lib. 5. vel Pauſania, lib. 6. autoribus idem referunt. Sexto autem die Attici menſis Boëdromionis, ſub Autumni æquinoctium, eodem Plutarcho Autore, tum in Camillo, tum etiam libro, Doctrina, an virtute celebriores Athenienſes ? prælium illud commiſſum eſſe, pridem quoque annotavi: quemadmodum Salaminium prælium navale contra Xerxem, περὶ τὰς εἰκάδας circiter viceſimum diem ejuſdem menſis, juxta eundem item in Camillo. Marathonium autem anno decimo, ſummum abſoluto pauculis illis diebus ante Salaminium contigiſſe, cujus aſſerendi gratiâ hæc repetimus; clare teſtatur Thucydides, in Hiſtoriæ ſuæ Procemio, his verbis, Μετὰ τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον καὶ ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους ἐγένετο· δεκάτῳ δ᾽ ἔτει μετ᾽ αὐτὴν αὖθις ὁ βάρβαρος τῷ μεγάλῳ στόλῳ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δουλωσόμενος ἦλθε. Poſt exactos tyrannos è Græcia haud multis annis interjectis, pugna in Marathone à Medis contra Athenienſes commiſſa eſt, decimo autem anno poſt illam pugnam, rurſum Barbarus ingente claſſe & apparatu bellico tanquam ſubjugaturus Græciam invaſit. Sed & Plato de Legibus, lib. 3. abſolutum decennium inter eadem duo prælia, Marathonium & Salaminium, interceſſiſſe refert. Unde conſtat Marathonium neutiquam antevertiſſe annum ſecundum Olympiadis 72, noſtro calculo congruentem, aut triceſimum primum regni Darii Hyſtaſpidæ; etiamſi Joſephus Scaliger, Arnoldus Pontacus, aliique ſecundum Chronicon Euſebianum, ad præcedentem, viz. primum ejuſdem Olympiadis referunt: quandoquidem Navale contra Xerxem ad Salaminem, neutiquam antevertiſſe annum quartum Olympiadis 74, in confeſſo apud omnes ſit.

Eodem autem prælio Marathonio Æſchylum Poetam Tragicum animoſe pugnaſſe, & cum fratre ſuo Cynigiro quaſi de fortitudinis palmâ contendiſſe, ab aliis quoque proditum eſt: eum vero tunc natum fuiſſe annos 35, etiam Marmoreâ Inſcriptione annotatur. Verum in Chronico Euſebiano, Æſchylus Tragœdiarum ſcriptor agnoſcitur ad initium Olympiadis 71: imo juxta quædam ejus exemplaria, Olympiade 70. quod etiam Suidæ teſtimonio confirmatur; referentis Pratinam cum eo certaviſſe eâdem 70 Olympiade: imo vero etiam juxta alia Euſebii exemplaria, Pontaco teſte, ſub Olympiadem 69: qua ipſa Olympiade, nempe, ξθ´, (tametſi prior numeralis litera, exemplari interciderit) alias apud eundem Suidam, Αἰσχύλος ἠγωνίζετο ἐτῶν ὢν κέ· Æſchylus certavit, natus tunc annos 25. Siquidem decimus annus ante prælium Marathonium, ac annus 25 ætatis Æſchyli, juxta Chronicon Marmoreum, eſt annus quartus Olympiadis 69, ac 529 ante Evang. Hæc quoque nota ætatis Æſchyli confirmat prælium Marathonium anno 2 Olympiadis 72, neque prius nec poſterius contigiſſe.

Epocha

Epoch. 50. A.M.C. 3915. ante Evang. 518. Period. 6. 555.

A quo Simonides avus Simonidis Poetæ, Poeta etiam ipſe —— : *&*
Darius mortuus eſt, Xerxes autem ejus filius regnum adeptus :
——...XVI ; *Archonte Athenis Ariſtide.*

Simonidem Poëtam, Simonidis etiam Poetæ avum anno prælium Marathonium inſecuto, quo mortuus ſit Darius Hyſtaſpides Imperator Perſicus, nempe 226 ante citimam Epocham, 518 ante Evang. Archonte Ariſtide, claruiſſe ſignificat Marmoreum Chronicon. Dubitat Seldenus utrum numerus deſinat in ΠΙ, 5, an ΠΙΙ, 6. Sed Phænippo ſecundo adjunctus Ariſtides Archon, clare evincit, poſt 227, immediate legendum eſſe 226. Plutarchi verba in Adverſariis noſtris, è quibus hoc aſſeveramus, ita habent, Ἐπεὶ δὲ Δάτις ὑπὸ Δαρείου πεμφθεὶς, λόγῳ μὲν ἐπιθεῖναι δίκην Ἀθηναίοις, ὅτι Σάρδεις ἐνέπρησαν, --- εἰς Μαραθῶνα --- μέγιστον μὲν εἶχεν ἀξίωμα Μιλτιάδης, δόξῃ δὲ καὶ δυνάμει δεύτερος, ὁ Ἀριστείδης· pauloque poſt Ἀριστείδης δὲ τὴν ἐπώνυμον εὐθὺς ἀρχὴν ἦρξε --- μετὰ Φάνιππον ἐφ' οὗ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐνίκων. Latine. Poſtquam vero Datis à Dario miſſus, verbo quidem ut vindictam ſumeret de Athenienſibus, quod Sardes incendiſſent, Marathonem venit : ſumma quidem imperii fuit penes Miltiadem, dignitate autem & poteſtate ſecundus ab eo fuit Ariſtides. ---Quapropter Ariſtides ſtatim inſequente anno creatus eſt Archon Eponymus, è veſtigio poſt Phænippum, quo Archonte Marathoniam victoriam obtinuerant. Simonidem quod attinet, in Euſebiano Chronico, quatuor locis ſive temporibus diverſis mentio ejus fit. Primum cum Archilocho, anno 693 ante Evang. Secundò, immediate poſt Steſichori Poetæ mortem, anno 589. Tertio cum Phocylide, anno 566. Quarto cum Pindaro, anno 514 ante Evang. hoc Elogio ; Pindarus & Simonides Lyrici Poetæ inſignes habentur : iſtic demum quadriennio ſerius quam in Marmoreo, ut eundem intelligi agnoſcamus. Atque hic nimirum eſt, quem & aliquanto antea, Eualcidam Eretrienſium ducem interfectum Sardenſi Athenienſium expeditione, quæ Dario Marathoniæ occaſionem dedit, planxiſſe ſcribit Herodotus, lib. 5. & quem poſtea Græcorum victorias contra Xerxem partas, planxiſſe refert Suidas ; quanquam ut videtur, eum per errorem, Leoprepis filium dicens, qui gener ejus fuerit, ac pater Simonidis junioris : etſi nihil quod ſciam obſtet, quo minus etiam avus Leoprepis filius fuerit. Veruntamen Suidas ſuum ipſe errorem detegere videtur, dum Leoprepis filio reminiſcendi artem tribuit, quæ haud dubie nepoti convenit.

Darium vero mortuum eſſe hoc anno, poſtquam imperaverat omnino annos 31, non modo expreſſe ſcribit Cteſias Cnidius Hiſtoricus, qui in Perſide hiſtoriam ſcripſit, quum eſſet Artaxerxis Memoris Imperatoris medicus, cujus Eclogæ Græcæ à Photio excerptæ, excuſæ ſunt primum in octavo ab Henrico Stephano, deinde autem in folio cum Herodoto, ac demum una cum reliqua Photii Bibliothecâ : ſed etiam haud obſcure ſignificat Thucydides, prooemio hiſtoriæ ſuæ, cum prælio Marathonio Darii mortem conjungens, his verbis, Ὀλίγον τε πρὸ τῶν Μηδικῶν, καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου, ὃς μετὰ Καμβύσην Περσῶν ἐβασίλευσε. ---Pauloque ante Medica & Darii mortem qui Imperavit poſt Cambyſem. En quam ſignanter Thucydides, Darii bello Medico quod finitum eſt prælio Marathonio, ipſius mortem tanquam continuo ſuccedentem adjungat ! Porro autem autor quem ſecutus eſt Georgius Taraſii Patriarchæ Syncellus, ſive ipſe Cteſias fuerit, ſive Dinon, ſeu quis alius ; non contentus cum Cteſia apud Photium dicere, Darium acceptâ clade Marathoniâ reverſum in Perſidem, quum ægrotaſſet aliquot dies, mortem obiiſſe, imperio po-

titum annis 31: diſerte addit, illius cladis ignominiam fuiſſe mortis cauſam, narrationem de ea concludens, his verbis, Αὐτὸς δὲ Δαρεῖος οὐκ ἐνεγκὼν τὸ πάθος, ἐξ ἀθυμίας ἀπόλλυται. Ipſe autem Darius non ferens probrum, ex animi dolore ſive ægritudine interiit. Et horum quidem notulas margine noſtræ Emendationis Temporum, ad annum 3514 M. C. & 31 eundemque poſtremum regni Darii Hyſtaſpis, in ſecundam Editionem adjeceramus; antequam Marmora Arundeliana typis excuſa eſſent. Judicium ferant quicunq; Scholaſtico liberalique ingenio & ingenuitate præditi ſunt, juſtamne inter ærumnas gaudii cauſam illorum editio nobis dederit.

Epoch. 51. A.M. 3519. ante Evang. 514. Period. 6. 559.

A quo Æſchylus Poeta Tragœdia primum vicit, & Euripides Poeta natus eſt, & Steſichorus Poeta Greciam---- anni CCXXII. *Archonte Athenis Philocrate.*

Æſchylum Poetam, Tragœdiæ certamine primum viciſſe ſtatuit Chronicon Marmoreum anno 222 ante finem ſuum, Archonte Athenis Philocrate; viz. anno 514 ante Evang. eodem quo Euſebianum, Pindarum & Simonidem, Lyricos Poetas inſignes exhibet; quod ipſum etiam poſtea, an. 505 ante Evang. de Æſchylo ante dictum repetit, nempe eundem Tragœdiarum ſcriptorem agnoſci: Marmoreo ferme medium amborum tempus ſignante. Plures autem victorias Æſchylum reportaſſe, è vitæ ejus Autore, & Scholiaſte ipſius, atque Suida intelligere licet. Etenim poſt Xerxis fugam è Græcia, Perſas quoque Tragœdiam docuit.

Eidem Epochæ additur, καὶ Εὐριπίδης ὁ Ποιητὴς ἐγένετο. Et Euripides Poeta fuit, ſive extitit, ſive natus eſt: quo pacto ejus natale ſtatuitur ſaltem quinquennio, vel ſexennio citius quam apud Laertium in Socratis vitâ, ubi natus fertur anno primo Olympiadis 75, Archonte Calliade, quem Marmorea Inſcriptio refert ad annum quartum Olympiadis 74. Huic autem ſuffragatur Chronicon Euſebianum referens Sophoclem atque Euripidem claros habitos, anno 498 ante Evang. quo tempore Euripides, juxta Marmora fuerit natus annos 16, at juxta Laertium tantummodo 10. Verum quid Laertium in errorem impulerit, apparet ex Heſychio Illuſtrio in Catalogo literatorum, ita ſcribente, Εὐριπίδης κατὰ τὴν ἡμέραν ἣν ἐνίκων Ἕλληνες Πέρσας ἐν τῇ κατὰ Ξέρξου ναυμαχίᾳ γεννᾶται, εὐτυχίαν προσημαίνων Ἀθηναίοις. Euripides natus eſt eodem die quo Græci Perſas navali contra Xerxem pugnâ vicerunt: portendens proſperum ſucceſſum Athenienſibus. Inquit eodem die, non eodem anno, ſed ante præcedentes aliquot annos quo portendebatur Athenienſibus proſper ſucceſſus, poſtea demum eodem die.

Porro autem eadem Epocha ſubjicitur, & Steſichorus Poeta Græciam (quantum è mutilo Marmore intelligere licet) obivit aut illuſtravit. In Euſebiano Chronico Steſichorus Poeta clarus habetur, anno 640 ante Evang. Olympiade 42, cui Suidam convenire annotat Pontacus: & Steſichori mors annis 51 poſtea, 589 ante Evang. utpote qui fuerit unus è Luciani longævis. Verum qui iſtic intelligitur Steſichorus, videtur fuiſſe ille, quem Gelonis Syracuſani Dynaſtæ tempore, nimirum circa 507 annum ante Evang. claruiſſe aſſerit Conon in catalogo codicum quos legit Photius, numero 186, periocha 42: ut Seldenus noſter. Fortaſſe vero iſtic idem innuitur de Steſichoro, quod refert Illuſtrius Heſychius in Onomatologo doctrinâ clarorum, Ἐκλήθη δὲ Στησίχορος ὡς πρῶτος ἐν κιθαρῳδίᾳ στήσας χόρον· πρότερον γὰρ Τισίας ἐλέγετο. Appellatus eſt Steſichorus, quia primus ad citharæ cantum ſtatuit chorum: antea enim Tiſias nominabatur.

Epoch.

Epoch. 52. A.M.C. 3524. ante Evang. 509. Periodi 6. 564.

A quo Xerxes navigiorum pontem junxit in Helleſpcnto, & —— in Thermopylis pugna commiſſa eſt, & navale prælium circa Salaminem, à Græcis contra Perſas, quo vicerunt Græci, anni CCXVII, *Archonte Athenis Calliade.*

A quo Xerxes Helleſpontum ponte è navibus compacto ſtravit, & à Græcis prælium commiſſum eſt in Thermopylis contra Perſas, & navale ad Salaminem, quo victoriam obtinuerunt Græci; Chronico Marmoreo ſtatuuntur anni 217 ante citimam Epocham, qui ſunt 509 ante Evang. Archonte Athenis Calliade. Is annus eſt quartus Olympiadis 74; quo, item in Euſebiano Chronico, Xerxes tum pontem in Helleſpontiaco mari fecit, tum Athenas venit, urbemque incendit, ſub Principe Calliâ, juxta editionem Pontaci: ſimul in notis agnoſcentis, præcipua manuſcripta tranſcriptaque una cum vulgatis editionibus, in eundem annum 4 Olympiadis 74 conſentire. Quinetiam in Scaligerana editione quanquam nulla habetur mentio pontis in Helleſponto facti, nihilominus eodem anno, Xerxes quum Athenas veniſſet incendit urbem, ſub Principe Calliâ: ipſo quoque Scaligero in Annotationibus fatente, quantumlibet improbante, tum prioris ſive antiquioris exempli codices cum ſpatio Hiſtorico, tum poſterioris, ſine eo, tum denique editos; hoc geſtum comparare cum anno quarto Olympiadis 74: his autem ſubjiciente, quum tamen palam ſit, anno primo ſequentis Olympiadis hoc contigiſſe. At vero quomodo palam? quandoquidem præter Eclipſim ſolis Herodoteam vindicantem Xerxis tranſitum Sardibus per Helleſpontum Thermopylas, eidem veri: Thucydides etiam in procemio Hiſtoriæ, reditum Xerxis è Græcia, poſt navalem cladem acceptam ad Salaminem, ſtatuat anno quinquageſimo ante initium belli Peloponeſiaci, ſuſcepti vere deſinentis anni primi Olympiadis 87: nimirum exactis inter utrumque annis quadraginta novem & dimidio. Concludit enim digeriem rerum ab Athenienſibus interea geſtarum, his verbis, ταῦτα ἢ ξύμπαντα---- ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα μεταξὺ τῆς τε Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου. Hæc omnia geſta ſunt in annis ſummum quinquaginta, inter Xerxis retroceſſum, ac initium hujuſce belli. Idem autem annuus Princeps Athenienſis ſive Archon, ab aliis Græcorum Hiſtoricis nominatur Callias, ab aliis Calliades; ſicut inſequentis anni, ab aliis Xanthippus, ab aliis Xanthippides; imo vero ſubinde ab iiſdem: ut à Laertio idem, in vita Socratis, Calliades; in vita Anaxagoræ, Callias: cujus nimirum ratio videtur, quod iidem fuerint filii aut nepotes patrum, aut avorum proavorumve celebrium iiſdem nominibus.

Epoch. 53. A.M.C. 3525. ante Evang. 508. Period. 6. 565.

A quo prælium ad Platæas commiſſum eſt ab Athenienſibus contra Mardonium Xerxis ducem, quo victoriam obtinuerunt Athenienſes, & Mardonius occubuit in prælio; atque ignis erupit in Sicilia apud Ætnam, anni C... VI. *Archonte Athenis Xanthippo.*

A quo ad Platæas pugna commiſſa eſt ab Athenienſibus ceteriſque Græcis contra Mardonium Xerxis militiæ præfectum, quâ vicerunt Athenienſes,

Mardouiuſque occiſus eſt: atque ignis erupit è monte Ætna in Sicilia: Marmoreo Chronico quanquam priore parte numeri mutilo, eliciuntur anni 216 (qui fiunt 508 ante Evang.) Archonte Athenis Xanthippo. Utcunque vero in Chronico Euſebiano bellum in Platæis & in Mycale, integræ Olympiadis errore tranſponitur ad initium Olympiadis 76, Xerxis tamen bellum Medicum confectum eſſe intra biennium; ipſumque Xerxem nullam, Mardonium autem ejus copiarum relictarum præfectum unam tantum hyemem in Græcia tranſegiſſe, præterquam quod ex Herodoto copioſe hoc bellum deſcribente, eoque hiſtoriam ſuam conſummante, manifeſtum eſt, Thucydides etiam hiſtoriæ ſuæ procemio haud obſcure ſignificat, inquiens: *τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικὸν, καὶ τοῦτο ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε.* Antehac vero geſtorum à Græcis maximum patratum eſt bellum Medicum. Atque hoc tamen duobis maritimis præliis (videlicet ad Artemeſium, & Salaminem) duobuſque pedeſtribus (ad Thermopylas, & Platæas) cito confectum determinatumque eſt. Sed & Diodorus Siculus libro II. ejus hiſtoriam ſub duobus Archontibus Athenienſibus, Calliâ, & Xanthippo, ita concludit, *ὁ μὲν οὖν Μηδικὸς ὀνομασθεὶς πόλεμος, γενόμενος διετὴς τοῦτο ἔσχε τὸ πέρας.* Igitur bellum dictum Medicum, quum duraſſet biennium, hunc finem habuit. At enimvero idem Diodorus hunc poſteriorem ejus belli annum, una cum Archonte Xanthippo quo finitum eſt, refert ad annum ſecundum Olympiadis 75. Atque eidem ſuffragari exiſtimatur Eratoſthenis Canon Chronicus apud Clementem Alexandrinum, primo Strom.. *Ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τὴν Ξέρξου διάβασιν ἔτη διακόσια ἐννενήκοντα ἑπτά.* Nec non alius Anonymus Chronologus apud eundem, inquiens, *Ἀπὸ προηγουμένου ἔτους τῶν πρώτων Ὀλυμπίων ἐπὶ τὴν Ξέρξου διάβασιν, ἔτη διακόσια ἐννενήκοντα ἑπτά.* Uterque viz. ſtatuens, à prima Olympiade, ſive à propoſito anno primorum Olympiorum, ad Xerxis tranſitum, annos ducentos nonaginta ſeptem. Sed & inſequens Canon Eratoſthenis videtur idem magis confirmare. *Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἔτη τεσσαράκοντα ὀκτώ.* Hinc ad initium belli Peloponeſiaci, anni quadraginta octo. Quanquam hunc nodum ante viginti annos ſolvimus libello Emendationis temporum, ad annum à Mundi conditu juxta Chronologiam noſtram, 3524: tamen hic locus & occaſio poſtulare videtur, ut eidem explicando unum aut alterum verbum iſtic adjiciam. Bellum Peloponeſiacum, cujus initium facit Thucydides, initio libri ſecundi, vernâ tempeſtate deſinentis anni primi Olympiadis 87, & Archontis Athenis Pythodori, *Μετὰ τὴν ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην μηνὶ ἕκτῳ,* Semeſtri poſt pugnam ad Potidæam, alii incipiunt ab eadem ipſa Potidæenſi pugnâ, Autumno præcedente haud ita pridem incepti ejuſdem anni primi Olympiadis 87. Secundum quos Meton Aſtronomus Enneadecaeteridis ſuæ Epocham fixit ad initium ejuſdem Olympiadis, anno ab Epocha Nabonaſſari 316. Archonte Athenis Apſeude Pythodori præceſſore. Jam vero ad Autumnum anni primi Olympiadis 87, completi ſunt anni 48, Olympiades autem integræ 12; ab Autumno anni primi Olympiadis 75, quo Xerxes Sardibus præſtolans eventum belli ſui Medici, accepto nuncio cladis duplicis, ad Platæas in Græcia, pariter ac ad Mycalen in orâ maritimâ Ioniæ, Sardibus diſceſſit Suſa, uti narrat Herodotus, quemadmodum Autumno præcedente acceptâ clade ad Salaminem, è Græcia diſceſſerat Sardes. Etſi vero utrâque victoriâ, ad Platæas & ad Mycalen, potiti ſunt Græci tertio vel quarto die menſis Boëdromionis, uti refert Plutarchus, libro de virtute & doctrina Athenienſium, & in vita Ariſtidis: tamen hyems brumæque Solſtitium prope fuit, antequam vel Xerxes ipſe Suſa perveniſſet, ceterique ſuarum partium victi & fuga elapſi in tuta ſe recepiſſent: vel ipſi victores non modo Leotychides Rex Lacedæmonius & Xanthippus Archon Athenienſis, Græcorum claſſis prætores cum ſuis Mycala; ſed etiam terreſtrium copiarum præfecti Pauſanias alterius Regis Lacedæmonii tutor, & Ariſtides Athenienſis, reliquique duces cum ſuis copiis è caſtris Platæenſibus

domos

domos quiſque ſuas reduces fuerint. Etenim mortuis ſuis ſepeliendis, ſpoliis colligendis & dividendis, τὰ ἀριστεῖα palmas ſive primas virtutis, juxta ſuum cujuſque locum & merita decernendo, præmiaque & honores largiendo, ſacraque & triumphalia ludicra peragendo, de vindicta ſumenda contra Thebanos, alioſque qui à Xerxis partibus ſteterunt, reque publica Græcorum contra Perſam deinceps incolumi ſervanda conſultando, &c. pluſquam bimeſtre eos inſumſiſſe ad Platæas ſignificat Plutarchus in Ariſtide, nempe uſq; ad medium menſis Mæmacterionis Athenienſibus, Alalcomenii Bœotis dicti; ita ſcribens, Τοῦ Μαιμακτηριῶνος μηνὸς, ὃς ἐστι παρὰ Βοιωτοῖς Ἀλαλκομένιος τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα πέμπουσι πόμπην [τοῖς πεσοῦσιν ἐπὶ Πλαταιαῖς] Mæmacterionis menſis [Attici,] qui Bœotis dicitur Alalcomenius, die decimo ſexto mittunt pompam ſive ferculum iis qui ceciderunt acie Platæenſi. Quandoquidem igitur annus ille primus Olympiadis 75, jam media ex parte tranſactus eſſet, antequam etiam victores Græci è bello Medico domum ſalvi ſe recepiſſent; aliter autem ne biennium quidem illud duraſſe diceretur, niſi tempus putetur à deſinente hyeme anni tertii Olympiadis 74, quâ Græcorum duces ſub Xerxis tranſitum in Græciam, copias conſcriberent, cogerentque ad ſui defenſionem, uſque ad ineuntem hyemem hujus anni, quo eaſdem Sacramento militari ſolverent & dimitterent: Eratoſthenes aliique eum ſequentes hunc annum imputarunt Bello Medico, cujus potior pars potiſſimæ parti illius inſumta fuit; colligentes annos 297 ab Epocha Olympica ad Xerxis διάβασιν, per διάβασιν intelligentes idem quod Thucydides per ἀναχώρησιν, ſcilicet diſceſſum, & fugam, & quidem duarum poſteriorem & ultimam, quâ procul à belli conſpectu, quo aliquatenus adhuc fruebatur Sardibus, ad intima tutiſſimaque Imperii ſui ſe recepit: atque ab eadem triumphali hyeme inſecutâ Platæenſem & Mycalenſem victorias, ad hyemem inſecutam pugnam Potidæenſem, quâ totâ hyeme jam incenſum illâ pugnâ gliſcebat bellum Peloponeſiacum, quod ſequente vere, (& quidem primo actu hoſtili, earundem Platæarum Athenis confederatarum invaſione à Thebanis confederatis Lacedæmoniorum) exarſit, annos 48: quot nimirum anni tum à victoria Platæenſi ad pugnam Potidæenſem, tum à fine hyemis triumphalis illam victoriam inſecutæ ad Thucydideum initium belli Peloponeſiaci præciſe exacti ſunt.

At ſi Eratoſtheneam διάβασιν intelligamus tranſitum Xerxis in Græciam, vernâ tempeſtate anni Olympiadici 297, ſive prima Olympiadis 75, nec dum quidem finiti, ſed propemodum deſinentis: prælium Salaminium cadet in annum ſecundum ejuſdem Olympiadis, Platæenſe vero in tertium: quod neque ipſe Scaliger defendere auſus fuerit.

Porro eodem anno, quo pugna ad Platæas Mardonius occiſus eſt, & confectum bellum Medicum: ignis effluvium in Siciliâ factum circa Ætnam, mutilis Marmoribus ſignificatur. Thucydides autem fine libri tertii, & anni ſexti belli Peloponeſiaci, in adverſariis noſtris ſcribit in hæc verba, Ἔρρυε δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης, πεντηκοστῷ ἔτει μετὰ τὸ πρότερον ῥεῦμα. Effluxit autem circa hoc ipſum ver, effluvium ignis ex Ætna, anno quinquageſimo poſt prius effluvium. Sextus annus belli Peloponeſiaci juxta Thucydidem incepit deſinente fere ſecundo Olympiadis 88, Archonte Athenis Euclide; atque ineunte anno 454 ante Evang. inter quem & Xanthippum Archontem, intervenerunt anni 53. Unde colligere licet, prius illud effluvium, ſubinde iteratum poſt aliquot dierum aut menſium intervalla, duraſſe ad triennium, inde vero ceſſaſſe demum per annos 50, uſque ad tempus à Thucydide notatum; tunc autem rediiſſe, & ut fieri ſolitum, diebus ſive vicibus aliquot utique continuatum iterum ceſſaſſe, uſque ad Olympiadem 96 ineuntem Archonte Athenis Phormione, annum autem 424 ante Evang. quo tempore refert Diodorus Siculus, libro 15. παραδόξως πυρὸς ἐκραγέντος ἐκ τῆς Αἴτνης, μέχρι τῆς θαλάττης, factâ ſubito ignis eruptione ex Ætna ad mare uſque, nullo modo potuiſſe pedeſtrem exercitum Himilconis Carthaginienſium

um ducis præterire una cum Magonis eorundem Prætoris navalis claſſe littus adverſum interea prætervectâ. Atque in Chronico Euſebiano ſecundum effluvium ponitur anno 455 ante Evang. uno anno citius quam à Thucydide. Tertium autem fuit, quod Paulus Oroſius, lib. 2. cap. 18. refert poſt bellum Artaxerxis Memoris & Cyri junioris; & quidem recte, quanquam Scaligero aliter viſum.

Epoch. 54. A.M.C. 3526. ante Evang. 507. Period. *6.* 566.

A quo Gelon Dinomenis f.— tyrannidem obtinuit; anni CCXV. *Archonte Athenis Timoſthene.*

De eo quod Gelo Dinomenis filius tyrannide potitus Chronico Marmoreo ſtatuitur annis 215 ante citimam Epocham, nempe 507 ante Evang. Archonte Athenis Timoſthene, qui fuerit Olympiadis 75, annus 2, diximus in Diatriba de eo inſtituta. Hic tantummodo addimus, legitimæ Dynaſtiæ ejus initium intelligendum circa initium hujus anni.

Epoch. 55. A.M.C. 3527. ante Evang. 506. Period. *6.* 567.

A quo Simonides filius Leoprepis, Ceius, qui memorandi artem invênit, eam docens Athenis vicit, & poſitæ ſunt imagines Harmodii & Ariſtogeitonis: anni CC.... *Archonte Athenis [Adi]manto.*

A quo Simonides Ceius, Leoprepis filius, qui Mnemonicon, Reminiſcentiæ artem invênit, vicit Athenis hanc docens, mutilis Marmoribus innuuntur anni 214, nempe 506 ante Evang. Archonte Athenis Adimanto. Hic nimirum fuit Simonides Ceius junior, Lyrici ex filia nepos, appellatus Melicerta, & Genealogus; quem aliquanto ante bellum Peloponeſiacum, circiter Olympiadem 82, ac 481 ante Evang. claruiſſe ſcripſiſſeque inter alia, etiam ad hiſtoriam ſpectantes, Inventorum libros tres, totidemque Genealogiarum; ex Suida, & Scholiaſte Apollonii in librum 2, refert Gerardus Johannes Voſſius, libro 4. de Græcis hiſtoricis, cap. 6. forſitan autem hic idem Poeta fuerit alias dictus etiam Caryſtius, atque Eretrienſis, à locis diuturnioris moræ, (quod non inſolitum,) quem de Græcorum conjuratione in Aulide, & de Iphigenia, & tres libros Trimetrorum ſcripſiſſe, eodem Suidâ autore refert idem cap. 13. lib. 4.

Quod autem additur eâdem Epochâ, inquam eodem Archonte Adimanto, anno proximo poſt Timoſthenem, quo Gelo tyrannide Syracuſis volente populo potitus eſt, erectas eſſe Athenis Imagines Harmodii & Ariſtogeitonis: innuit Athenienſes agnoviſſe hos duos autores libertatis ſuæ, ideoque putaſſe ejus initium à cæde Hipparchi fratris Hippiæ per eos facta triennio ante ejectum ipſum Hippiam. Quod etiam facit Lyricorum Poetarum memini, Alcæus, ſi recte, vir in arte eâ ſatis clarus, qui ita iiſdem adulatus atque adblanditus: Νήσοις ἐν Μακάρων σφώ φασιν ἔμμεναι· In inſulis Beatorum vos aiunt eſſe; (hoc nimirum ob meritum quod Hipparchum tyrannum occidiſtis) Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην, & æqui juris Participes Athenas feciſtis. Adeoque eodem pacto nimirum confirmat calculum Thucydideum annorum viginti aſſertæ libertatis Athenienſium antè prælium Marathonium, ab illa cæde Hipparchi, triennio ante ejectionem Hippiæ ineundum eſſe. Atque eundem calculum etiamnum magis confirmat

alter

alter ejuſdem Thucydidis ipſius calculus, circa initium libri octavi, & anni viceſimi primi belli Peloponeſiaci; ubi, ſub quadringentorum virorum conſtitutionem, ſcribit in hæc verba, Χαλεπὸν γὰρ ἦν τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἔτει ἑκατοστῷ μάλιστα ἐπειδὴ οἱ τύραννοι κατελύθησαν, ἐλευθερίας παῦσαι. Difficile enim erat, populum Athenienſem, anno ſummum centeſimo poſt expulſos tyrannos, libertate privare. Siquidem hic annus erat iniens 439 ante Evang. quo à cæde Hipparchi circa finem anni 540 juxta Chronicon Marmoreum exacti ſunt præciſe centum anni.

Epoch. 56. A.M.C. 3533. ante Evang. 500. Periodi 6. 573.

A quo Hieron Syracuſis Tyrannidem obtinuit, anni CCVIII. *Archonte Athenis Charete. Claruit autem Epicharmus Poëta ejus tempore.*

A quo Hiero mortuo Gelone tyrannide Syracuſarum potitus eſt, Chronico Marmoreo aſſignantur anni 208 ante citimā Epoch. qui ſunt 500 ante Evang. Archonte Athenis Charete. Et quidem annus iſte convenit primo Olympiadis 77, quo Charetem Archontem aſſignat Diodorus Siculus, libro 13. Huic autem proxime convenit calculus & Chronici Euſebiani emendatus juxta probatiora exemplaria, & Scholiaſtis Pindari, Pythicâ Odâ 7, referentis regni Hieronis initium ad Olympiadem 76, pariter ac Pythiadem 28, quæ cœpit ſub finem anni tertii ejuſdem Olympiadis: uti præcedente Diatribâ declaravimus. Atque ad hoc initium regni Hieronis, ita Situm, Gelo annis integris 7 dominatum abſolutum Syracuſis obtinuerit, nempe ab initio anni 2 Olympiadis 75, uſque ad cœptum annum primum Olympiadis 77: anno dominatûs octavo mortuus; juxta Ariſtotelem, Polit. lib. 5. c. 12. Hieronis Syracuſani Dynaſtæ tempore fuiſſe Epicarmum Poetam atque etiam Philoſophum Siculum, eidem Epochæ additur: quod abſque controverſia eſt: utpote quem Diogenes Laertius adjungat Empedocli, tanquam ſupparem ætati ejus, qui attigerit octogeſimam quartam Olympiadem, & annum 472 ante Evang.

Epoch. 57. A.M.C. 3535. ante Evang. 498. Period. 6. 575.

A quo Sophocles Sophili f. è Colono, Tragœdia vicit, quum eſſet annorum 28; *anni* CCVI. *Archonte Athenis Apſephione.*

A quo Sophocles Coloneus, Tragœdia vicit tum juvenis annorum 28, ſtatuit Chronicon Marmoreum annos 206, Archonte Athenis Apſephione: annis 498 ante Evang. Quo ipſo anno, in Euſebiano Sophocles & Euripedes clari habentur: ac biennio ante, imo juxta nonnulla manuſcripta & tranſcripta, teſte Pontaco, atque etiam Græcum, anno proxime præcedente, Sophocles Tragœdiarum ſcriptor, primum ingenii ſui opera publicavit, ſive edidit, id eſt, primam fabulam docuit, ſive primum Tragœdiâ certavit, quâ etiam vicit. Hic enim eſt ſenſus ejus quod Græca Euſebii ibidem habent, Σοφοκλῆς τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο. Cæterum retrogradientibus ſpatio annorum 28, natale Sophoclis occurrit ante 7 Olympiades, ad annum 4 Olympiadis 70: ſaltem novennio ante calculum Suidæ referentis eum natum Olympiade 73, annis 17 ante Socratem: etiamſi Suidæ adſtipulari videtur vetus Criticus in vita Sophoclis, natum referens Olympiade ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ, modo legatur τρίτῃ Ἄρχοντος Φιλίππου, anno non 24 ſed proximo ante natale Euripidis quo

quo pacto etiam Philippus Archon, alieno loco ſuperius Chronici Marmorei monitione amotus, in ſuum reſtitutus fuerit. Vid. Plutarch. in Cimone.

Epoch. 58. A.M.C. 3536. ante Evang. 497. Period. 6. 576.

A quo in Ægoſpotamis lapis cecidit, & Simonides Poeta obiit, XC *annos natus; anni* CCV. *Archonte Athenis Theagenidâ.*

A quo lapis decidit in Ægoſpotamis, ponit Chronicon Marmoreum annos 205 ante citimam Epocham ſuam, Archonte Athenis Theagenidâ: qui ſunt ante Evang. anni 497. In Euſebii Chronico caſus ille ponitur quadriennio poſtea juxta vulgatas editiones: verum annotante Pontaco nonnulla manuſcripta ejus exemplaria ponere tantummodo biennio ſerius, & idem ſignificare Plinium, lib. 2. cap. 58. ſcribentem ita. Celebrant Græci Anaxagoram Clazomenium, Olympiadis 78 anno 2, prædixiſſe cœleſtium literarum ſcientiâ, quibus diebus ſaxum caſurum eſſet à ſole: idque factum interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumen. Ubi Plinius, quoad annum quidem Olympiadis, biennio, ſed quoad vulgarem Archontum Atticorum ſitum, uno tantummodo anno ſerius id accidiſſe ſignificat; nempe Archonte Lyſiſtrato proxime inſecuto Theagenidam: exigui momenti diſcrimine. Etenim vero Laertius, in Anaxagoræ vita, quum Apollodoro Autore retuliſſet, eum mortuum eſſe anno primo Olympiadis 78: (quanquam in Chronico Euſebiano mors ejus ponitur anno quarto Olympiadis 79) poſtea refert Silenum in primo hiſtoriarum ſcripſiſſe de eo ſic, Ἐπ' ἄρχοντος Διμύλου (imo Archonte eo cujus nomen intercedit) δίμυλον λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν· τὸν δὲ Ἀναξαγόραν εἰπεῖν ὡς ὅλος ὁ οὐρανὸς ἐκ λίθων συγκέοιτο· τῇ σφοδρᾷ δὲ περιδινήσει συνεστάναι καὶ ἀνεθέντα κατενεχθήσεσθαι. Bimolarem lapidem, (videlicet inſtar duarum molarum magnitudinis, quod Plinius interpretatur; magnitudine vehis ſive vehiculi) de cœlo cecidiſſe: Anaxagoram autem tunc dixiſſe, totum cœlum è lapidibus eſſe compoſitum, ac vehementi circumgyratione ne decidat cohiberi; alioqui remiſſo motûs impetu ruiturum eſſe. Unde apparet lapidem illum decidiſſe vivente adhuc Anaxagorâ, eoque caſu dediſſe ei occaſionem ejuſmodi aſſertionis: adeoque eveniſſe compluribus annis ante illius mortem, quod alii quoque calculi ibidem apud Laertium evincunt. Ait enim natum Anaxagoram (Apollodoro Autore) Olympiade 70, quaſi ineunte, poſtea tempore tranſitûs Xerxis in Græciam circa finem Olympiadis 74, annorum ætatis 20, cœpiſſe Athenis Philoſophari, Archonte Calliâ: ibique moratum (Autore Demetrio Phalereo in Archontum Athenienſium recenſione) annis 30, id eſt, uſque ad medium Olympiadis 82: vixiſſe vero annos 72, id eſt, Olympiades integras 18: ac proinde mortuum eſſe, vel fine Olympiadis ὀγδοηκοστῆς ἑβδόμης, vel initio ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης, non ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης, ut apud Laertium perperam legitur.

Videtur autem lapis ille, non quidem è ſtellato cœlo ſive firmamento, vel à ſole uſque cecidiſſe; ſed è media regione aeris; ibi in nubibus concretus, perinde ac fulmina: unde ſubinde lapides è cœlo decidiſſe, ut haud ita dudum, ſi recte rumorem accepi fulmineum prægrandem in Anglia noſtra, atque lapidibus pluiſſe ſæpius in hiſtoriis legimus. Et aliæ quidem regiones orbis terrarum, ejuſmodi eventibus magis videntur obnoxiæ, quam aliæ; veluti Tracia, in qua item circiter annum Evang. 434, ac Marciani Imperatoris tertium, quo anno Aquileia civitas in Italia ab Attila Hunnorum rege exciſa eſt, tres magnos lapides è cœlo cecidiſſe, refert Marcellinus Comes in Chronico ſuo. Quanquam autem non nego eſſe quædam prognoſtica tempeſtatum, ſi non certa ad ſaltem probabilia, æque tonitruum, fulgurum, & fulminum, ac ventorum,

torum, pluviarum, nivium, grandinum, &c. exiſtimo tamen nulla humana arte vel peritia aſtrorum prædici poſſe lapidem ſive fulmen è cœlo caſurum certo aliquo loco aut tempore, veluti illo Thraciæ oppido & illo anno, ne dum menſe aut die. Quo propius vero mihi videtur, haud ſatis certa fide ab Autoribus hoc narrari de Anaxagora: neque eum prædixiſſe ipſum lapidis caſum, verum è lapidis caſu inſolito & mirabili divinaſſe aliquod magnum graveque præter & ſupra hominum expectationem eodem loco aliquando demum eventurum, forte etiam ſub poſtrema ſua tempora addito, Athenienſibus ominoſum: poſtquam ſcilicet eum κυμαίνοντος ἤδη πολέμου Πελοποννησιακοῦ, ut loquitur Plutarchus in Pericle, incipientibus jam intumeſcere oririque fluctibus Belli Peloponeſiaci, compactum in carcerem, mortique condemnatum, ac Periclis diſcipuli autoritate vix ereptum Athenienſes in exilium ejecerant, immerentem & innocentem accuſatum impietatis, quod deos ab Athenienſibus cultos non agnoſceret, nec aliud Numen, præter Νοῦν, Animum ſive Spiritum omnium creatorum Architectum; ſolemque haudquaquam ut illi Numen, ſed maſſam ſive glebam igneam prædicaret: quemadmodum referunt Laertius in ejus vita, & Plutarchus in Periclis. Ac certe exitialis calamitas tandem eodem loco evênit Athenienſibus, oppreſsâ eorum claſſe à Lyſandro Lacedæmonio, qua de erudite diſſerit idem Plutarchus in Lyſandro: exacto juxta Chronicon Marmoreum ſexageſimo tertio anno poſtea, inſigni illo Climacterico, atque poſt mortem Anaxagoræ viceſimo quarto: ejus corpore, quod macie confectum ex Athenienſium carcere ad tribunal, præ debilitate identidem ceſpitans & recidivum ægre prorepere poterat, dudum in materiam primam reſoluto; verum Divina vindicta quanquam interea dilata, non tamen expiata vel delinita.

Eodem autem anno quo in Ægoſpotamis cecidit lapis, refert Chronicon Marmoreum, Simonidem mortuum nonagenarium: qui proinde natus fuerit annis 587 ante Evang. quo ipſo anno, ſecundo Olympiadis 55, juxta quædam Chronici Euſebiani tranſcripta apud Pontacum, atque Scaligeri etiam editionem, nec Latinam modo, ſed Græcam quoque, ſtatim poſt Steſichori mortem legitur, Simonides clarus habetur, Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο. Proculdubio igitur utrobique emendandum, pro clarus habetur, natus perhibetur; & pro ἐγνωρίζετο, vel ἐγνωρίσθη, ἐγεγόνει, vel ἐγεννήθη. Itaque hic abſq; omni controverſia avus fuit Simonidis filii Leoprepis: qui Pauſaniæ Lacedæmonio poſt victoriam Plataicam ſuperbienti occinuit illud, Μέμνησο ἄνθρωπος ὤν, Memento te eſſe hominem; quod ille tunc contemnens, poſtea demum in Chalciæco fame enectus, jamque expirans, ſapienter dictum recordatus & vociferatus eſt. Idemque qui grandi jam ſenectute, Hieronis Syracuſani, (triennio antehac regno potiti, juxta noſtrum) benificentiâ invitatus, eum acceſſit; uti refert Ælianus, lib. 9. c. 41. & 1. Ceterum utroque horum Simonidum antiquior, & Archilocho coævus videtur fuiſſe ille Crinei filius patria Amorginus, Poeta Jambographus, ex Amorgo una Cycladum Inſularum: cujus mentionem faciunt Strabo ſub finem libri 10, & Euſtathius, Scholiis in Dionyſium Periegeten: idemque forte aliter dictus Caryſtius & Eretrienſis, qui illam Græcorum ducum Aulide conjurationem, & Iphigeniam carmine panxerit.

Epoch. 59. A.M.C. 3543. ante Evang. 490. Period. 6. 583.

A quo Alexander mortuus eſt, filius autem ejus Perdiccas apud Macedones regnavit, anni CXCIIX. *Archonte Athenis Euthippo.*

De morte Alexandri, primi eo nomine Macedonum regis; (is erat, quem hyeme inſecutâ navale Prælium ad Salaminem, à Mardonio Xerxis præfecto legatum ad Athenienſes de pace ſcribit Herodotus, ſub finem libri 8. & quem nocte præcedente prælium ad Platæas, tranſientem ex ejus caſtris in Græcorum, monuiſſe Ariſtidem, Mardonium craſtino pugnaturum, refert Plutarchus in Ariſtidis vitâ) & de initio regni Perdiccæ filii ejus, Archonte Athenis Euthippo, ſive Evippo, diximus item in Diatriba de tempore dynaſtiæ Gelonis Syracuſis. Omnino autem in Marmoribus, pro H𐅄ΔΔΔΔΠIIII, legendum videtur ſummum --ΠIII, 198, ſaltem unâ virgulâ minus, nempe 490 ante Evangelium: quo pacto ille quoque Archon uno ſummum anno priorem ſitum obtineat, quam apud Diodorum Siculum.

Epoch. 60. A.M.C. 3548. ante Evang. 485. Period. 6. 588.

A quo Æſchylus Poeta, natus annos LXIX, *diem obiit; —Siciliæ, anni* CXCIII, *Archonte Athenis Calliâ priore.*

A quo Æſchylus Poeta, poſtquam vixerat annos 69, mortuus eſt (in Ætna Siciliæ, ita enim mutilis Marmoribus videtur innui) anni fuerunt 193, Archonte Athenis Calliâ primo, 485 ante Evang. Juxta eadem is annus fuerit ſextus decimus ab initio Dynaſtiæ Hieronis Syracuſis, & quintus poſt mortem ejus: apud quem dum conderet urbem Ætnam, Æſchylum mortuum eſſe, ab Autore vitæ ejus traditur. Erat autem annus 34 poſt prælium Marathonium, & quartus Olympiadis 80, non primus Olympiadis 76: neq; 65 tantummodo annus ætatis ejus, ut ab eodem Autore traditur, ne dum 58, ut apud Suidam legitur. Quorum inter ſe diſſenſus, fidem & autoritatem conciliat Autori noſtro, ſibi ſaltem probe conſentienti, quum neuter iſtorum ei diſſentientium, vel ſibi conſentiat, vel alteri. Quinetiam hoc confirmat calculum Marmoreum, quod Æſchylus in Siciliam profectus fertur, ea occaſione, quia Sophocles Athenis eum Tragœdiæ certamine commiſſus vicerit, qui primam victoriam adeptus ſupra ſtatuitur demum anno tertio Olympiadis 77, tertioque ab initio regni Hieronis, ſexennio poſt mortem Æſchyli, juxta Autorem vitæ ejus. Videtur igitur Autor iſte voluiſſe aut debuiſſe dicere, Æſchylum veniſſe in Siciliam, quo tempore Hieron Ætnam urbem condebat: atque in eadem urbe ab Hierone nuper condita, poſtea mortem obiiſſe.

Epoch. 61. A.M.C. 3563. ante Evang. 470. Periodi 6. 11.

A quo Euripides quum eſſet annorum XLIII, Tragœdiâ primum vicit; anni CLX... Archonte Athenis Diphilo. Claruit autem Euripidis ævo Socrates & Anaxagoras.

A quo Euripides natus annos 43, Tragœdiâ primum vicit, aſſignantur mutilo utiq; Marmore anni ultra CL... Archonte Athenis Diphilo. Diphilo Archonti aſſignat Diodorus Siculus, lib. 12. annum 3, Olympiadis 84. Anno autem

proxime

proxime præcedente, nempe 179 ante citimam Marmorum Epocham, ac 471 ante Evang. atque ſecundo Olympiadis 84, in Chronico Euſebiano, Euripides Tragœdiarum ſcriptor clarus habetur, haud dubie ob hanc victoriam, eodemque anno complentur 43 ab ejus natali ſupra aſſignato. Quod autem eâdem Epochâ additur, floruiſſe tunc Socratem ſc. juvenem, & Anaxagoram ſenem: de Socrate nulla eſt controverſia, de Anaxagora etiam modo dubium ſolvimus.

Epoch. 62. A.M.C. 3585. ante Evang. 448. Periodi 7. 33.

Á quo Archelaus apud Macedones regnavit, Perdiccâ mortuo; anni C... *Archonte Athenis Aſtyphilo.*

De Perdiccæ regis morte, & initio regni Archelai in Macedonia, Archonte Athenis Aſtyphilo (cujus nominis Archontem hoc tempore agnoſcit etiam Athenæus, lib. 5. quum Diodorus eundem ut apparet appellans Ariſtophilum referat anno 1 Olympiadis 90, ut Marmoreum Chronicon in numero annorum mutilum, retulerit ipſum eodem anno 156 ante citimam Epocham, ac 448 ante Evang. vel forte præcedente) utique in Diatriba de tempore Gelonis diximus.

Epoch. 63. A. M. C. 3597. ante Evang. 436. Period. 7. 45.

A quo Dionyſius Syracuſis tyrannus extitit, anni CXLIIII. Archonte Athenis Euctemone.

In duabus ſequentibus Epochis, re perpenſa demum pro certo ſtatuo, numeros annorum, utcunque à quadratario ſive ſculptore expreſſi ſint, ab ipſo Chronici Autore ita conceptos fuiſſe, quemadmodum præcedente Diatribâ interpretatus ſum.

Proxime enim quod legitur, Dionyſium Syracuſis tyrannidem occupaſſe, ante citimam Epocham annis HΔΔΔΔΠII, Archonte Athenis Euctemone: non videtur dubium quin Autor Chronici lectum & intellectum voluerit HΔΔΔΔIIII, 144, qui annus eſt 436 ante Evang. Olymp. autem 93 annus 1: cui anno Olympiadico non modo Diodorus Siculus, ſed etiam eo longe antiquior Xenophon Athenienſis, lib. 1. Hellenicorum eundem Euctemonem Archontem aſcribit. Cetera hujus Epochæ dicta ſunt in diſquiſitione de tempore Gelonis.

Epocha 64. A. M. C. 3598. ante Evang. 435. Period. 7. 46.

A quo Euripides mortuus eſt, anni CXLIII. Archonte Athenis Antigene.

Deinde vero quod legitur, Euripidem mortuum eſſe Archonte Antigene, proxime ſuccedente Euctemoni tum apud Diodorum, tum etiam apud Xenophontem; huic utique neceſſario aſcribendus eſt annus non quidem HΔΔΔΔΠ, vel HΔΔΔΔII, ſed levi ſane hic quoq; mutatione HΔΔΔΔIII, 143 ante citimam Epocham, & 435 ante Evang. viz. inſequens annus 2 ejuſdem Olympiadis 93: ſub quem, in Chronico Euſebiano, tum Latino, tum etiam Græco, nec non apud Suidam, mors Euripidis ponitur.

Epoch. 65. A.M.C. 3599. ante Evang. 434. Period. 7. 47.

—Sophocles Poeta poſtquam vixerat annos XXXXI, mortuus eſt, & Cyrus aſcend— Archonte Athenis Calliâ poſteriore.

Porro autem quod inſequente Epochâ dicitur, Sophoclem poſtquam vixerat annos 91, mortuum eſſe Archonte Calliâ: etſi mutilo Marmore annus Epochæ deficiat, tamen quum non modo apud Diodorum Siculum, lib. 13. verum etiam apud Xenophontem, lib. 1. Hellenicorum, Xenophontem inquam Athenienſem, qui eodem tempore Athenis degebat, hi tres Archontes, Euctemon, Antigenes, & Callias, collati cum tribus Lacedæmoniorum Ephoris, Evarchippo, Pantacle, & Pitya, tribus annis continuis immediate ſe conſequantur: neceſſe eſt ut Calliæ huic, ſive προτέρῳ, ſive δευτέρῳ, ſive ὑστέρῳ (ſive πλουσίῳ, ſive Ἱππονίκου,) aſcribatur annus 142 ante citimam Epocham, 434 ante Evang. ac tertius ejuſdem 93 Olympiadis: Itaque hactenus Chronicon Marmoreum iis convenerit. Trium vero Epocharum harum cetera jam dudum in Diatriba, de Gelone dicta ſunt.

Ceterum quod hac Epocha mortis Sophoclis, præterea innuitur mutilis Marmoribus de aſcenſu Cyri explicabitur poſt Epocham inſequentem.

Epoch. 66. A. M.C. 3602. ante Evang. 431. Period. 7. 50.

A quo Teleſtes — vicit Athenis, anni CXXXIX, Archonte Athenis Micone.

A quo Teleſtes Selinuntius Poeta vicit Athenis, ponit Chronicon Marmoreum annos 139 ante citimam Epocham ſuam, id eſt, 431 ante Evangelium, Archonte Athenis Micone: quem Diodorus, lib. 14. appellatum Micionem exhibet anno ſequente. Quadriennio autem poſtea, Archonte Ithicle, idem Diodorus mentioni Cteſiæ Hiſtorici, eodem anno hiſtoriam ſuam rerum Perſicarũ terminantis, ſubjicit Teleſtem hunc, una cum aliis pluribus inſigniſſimis, Dithyramborum Poetis floruiſſe, ita ſcribens, Ἤκμασαν δὲ κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ ἐπισημότατοι Διθυραμβοποιοὶ Φιλόξενος, Κυθήρειος, Τιμόθεος Μιλέσιος, Τελέστης Σελινούντιος, Πολύειδος, ὃς καὶ ζωγραφικῆς, καὶ Μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν.

Epoch. 67. A.M.C. 3604. ante Evang. 429. Period. 7. 52.

A quo —cum Cyro expeditionem fecerunt, & Socrates Philoſophus mortuus eſt ſeptuagenarius, anni CXXXVIII. *Archonte Athenis Lachete.*

Cyri minoris, ſive junioris, nempe filii Darii Ochi, ſive Nothi, Imperatoris Perſici, à patre conſtituti Sardium, minoriſque Aſiæ & Ioniæ præfecti, aſcenſum ſive reditum poſtea in Perſidem, innuunt mutila Marmora duplicem: videlicet alterum priorem, quo anno mortuus eſt Sophocles, Archonte Athenis Callia; apud Xenophontem, libro primo Hellenicorum, & Diodorum Siculum, libro 13. relato ad annum tertium Olympiadis 93, id eſt, ad annum 434 ante Evangelium. Hic autem prior aſcenſus videtur ille cujus occaſionem ſignificant adverſaria ſive collectanea noſtra, ex eodem Xenophontis libro primo Hellenicôn, quod Cyrus interfeciſſet cognatos ſuos Artobæſacen & Mitræum, propterea quia venientes ad ſe non continuiſſent manus in Chi-

Chirotheca, quemadmodum Perſici moris erat venientes ad Imperatorem oportere: quo facto Ipſe imperium affectare viſus, ideoque à patre ad reddendam ejus rationem arceſſitus ſit. Illum autem reditum, ſeu potius illius reditûs conſequens, nempe commiſſam interea Præfecturam ſuam Lyſandro Lacedæmonio, Diodorus Siculus, utique eodem lib. 13. refert ad Archontis Alexiæ annum, proxime inſecuti Calliam Archontem. Unde apparet eundem priorem Cyri aſcenſum inſtitutum eſſe ſub finem anni principatûs Calliæ: Lyſandri autem geſta in illa præfectura initium habuiſſe, circa initium magiſtratûs Alexiæ, circiter initium anni 433 ante Evangelium. Quadriennio vero poſtea, hunc alterum poſteriorem celeberrimumque Cyri Junioris aſcenſum, ſive Expeditionem bellicam contra fratrem Artaxerxem Mnemonem jam Imperatorem, eadem Marmora mutila innuunt ſub tempus Mortis Socratis, & Archontis Lachetis, anno 137 ante citimam Epocham ſuam, ac 429 ante Evangelium. De quo Xenophon libro tertio Hellenicorum ſcribit ita, [ὁ Σάμιος τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχος] ἔχων τὸ ἑαυτοῦ ναυτικὸν σὺν τῷ Κύρου, περιέπλευσεν εἰς Κιλικίαν, καὶ ἐποίησε τὸν τῆς Κιλικίας Ἄρχοντα Συέννεσιν μὴ δύνασθαι τὴν γῆν ἐναντιοῦσθαι Κύρῳ πορευομένῳ ἐπὶ τὸν Βασιλέα. Ὡς μὲν οὖν Κῦρος στράτευμά τε συνέλεξε, καὶ τοῦτο ἔχων ἀνέβησε ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν, καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ ὡς ἀπέθανεν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπεσώθησαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ θάλατταν· Θεμιστογένει τῷ Συρακουσίῳ γέγραπται. Latine. Samius vero Prætor navalis Lacedæmoniorum, ſuam claſſem jungens cum claſſe Cyri, circumnavigavit in Ciliciam: effecitque ne Ciliciæ præfectus Imperatorius Syenneſis impedire potuerit Cyrum terrâ proficiſcentem contra Imperatorem. Quomodo vero Cyrus coegerit exercitum, & cum eo aſcenderit contra fratrem; quomodo etiam prælium commiſſum ſit, & quomodo Cyrus eo occubuerit, adeoque quomodo Græci ſuperſtites deinde ad mare Euxinum, & ſecus id in Ioniam reducti ſint, à Themiſtogene Syracuſano hiſtoriæ mandatum eſt. Ita Xenophon, nimirum intelligens ſuos ipſius libros ſeptem, de Cyri expeditione, in qua ipſe fuit, & reductis ex hoſtico poſt Cyri mortem, ſuâ potiſſimum prudentiâ, fortitudine & felicitate, Græcis militibus: quemadmodum diſſerte narrat Plutarchus, libro de Athenienſium virtute an doctrina celebriore, his verbis, Ξενοφῶν αὐτὸς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία, γράψας ἃ ἐστρατήγησε, καὶ κατώρθωσε καὶ Θεμιστογένη λέγει περὶ τούτων συντετάχθαι τὸν Συρακούσιον, ἵνα πιστότερος ᾖ διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἑτέρῳ τὴν τῶν λόγων δόξαν χαριζόμενος. Xenophon Athenienſis ſui ipſius fuit hiſtoria ſive hiſtoricus, ſcribens res à ſe bene geſtas in militia: verum dicens Themiſtogenem Syracuſanum ea ſcripſiſſe, ut major fides haberetur narranti ſe tanquam alium, alteri ſcriptionis gloriam largiens. Refert autem Laertius in Xenophontis vitâ, eum una cum Cyro aſcendiſſe, Archonte Athenis Xenæneto, anno præcedente Socratis mortem. Ac Diodorus Siculus, lib. 14. ſcribit Cyrum ſuſcepiſſe expeditionem contra fratrem Artaxerxem, & acie occiſum eſſe Archonte Exæneto, nimirum eodem: annoq; inſequente, Archonte Lachete Socratem extinctum eſſe. Unde utique apparet, quod mutilis Marmoribus ſignificatur, ΜΕΤΑ ΚΥΡΟΥ ᾿ΑΝΑΒΑΝΤΕΣ, ſub tempus mortis Socratis Philoſophi, eodem Lachete Archonte, intelligendum eſſe de reducibus Græcis, qui cum Cyro aſcenderant anno præcedente. Siquidem uti ſcribit ſive Xenophon, ſive Themiſtogenes, in fine 7 lib. expeditionis ejus: Totum tempus aſcenſûs & deſcenſûs, fuit annus & trimeſtre. Eo autem tempore Præfectus claſſis Lacedæmoniorum annuus erat Thimbron; cui tunc in Ionia verſanti milites reduces tranſdidit Xenophon: Thimbron, inquam, poſt Samium: Samius vero poſt Lyſandrum, qui Athenis captis finem impoſuit bello Peloponeſiaco.

Quod autem Socrates anno ætatis 70 mortuus ſit, quemadmodum eâdem Epochâ Chronici Marmorei ſignificatur: confirmat Laertius in ejus vitâ, autore Apollodoro in Chronico, addens etiam natum eſſe Archonte Athenis Apſephione, anno Olympiadis 77.

Epoch.

Epoch. 68. A.M.C. 3606. ante Evang. 427. Period. 7. 45.

—Athenis, anni CXXXV. *Archonte Athenis Ariſtocrate.*

Mutilis deinde Marmoribus incertum quippiam innuitur Athenis, annis 135 ante citimam Epocham, 427 ante Evang. Archonte Athenis Ariſtocrate: hoc demum Archonte, & ſequentibus deinceps omnibus, Marmoreo Chronico relatis in eoſdem annos ac Diodoro Siculo.

Epoch. 69. A. M. C. ......:

A quo ——me —rianus Dithyrambis vicit Athenis, anni —

Proximo loco alius quiſpiam Poeta Dithyrambicus, Athenis Dithyrambo viciſſe, ſignificatur, obliterato pariter anno Epochæ atque Archonte.

Epoch. 70. A.M.C. 3625. ante Evang. 408. Periodi 7. 73.

A quo Philoxenus Dithyrambicus Poeta mortuus eſt, tranſactis annis ætatis LX, *anni* CXVI. *Archonte Athenis Pythea.*

A quo Philoxenus Poeta Dithyrambicus mortem obiit, natus annos 60, refert Marmorea Inſcriptio annos 116 ante citimam Epocham, qui ſunt 408 ante Evangelium, Archonte Athenis Pytheâ, nempe Olympiade 100 ineunte. Erat is primus è quatuor inſigniſſimis Dithyrambo-Poetis, paulo ſuperius è Diodoro numeratis: quem Dionyſio Siciliæ tyranno familiarem fuiſſe teſtatur Pauſanias, fere initio Atticorum.

Epoch. 71. A.M.C. 3628. ante Evang. 405. Period. 7. 76.

A quo Anaxandrides Comicus ——Athenis Calleâ.

Anaxandridem Comicum mutila Marmora viciſſe innuunt Archonte Callea, obliterato anno Epochæ, qui illi Archonti convenit 113, nempe 405 ante Evangelium: anno quarto ejuſdem Olympiadis 100, ſuffragante Suidâ. Hic Archon Diodoro Siculo dicitur Callias, nonnullis Chabrias.

Epoch. 72. A.M.C. 3632. ante Evang. 401. Period. 7. 80.

A quo Aſtydamas Athenis vicit, anni CIX. *Archonte Athenis Aſteio. Exarſit autem tunc [cometa].*

A quo Aſtydamas Athenis vicit, Chronico Marmoreo ponuntur anni 109, qui fuerint 411 ante Evang. Archonte Athenis Aſteio. Quod autem Diodorus, lib. 14. annis 26 antea eundem Poetam Tragicum viciſſe refert: ea nimirum fuerit prima ejus victoria; hæc forte poſtrema, aut alias celeberrima.

Eâdem vero Epochâ innuitur arſiſſe tunc etiam Cometam. Atque hic Cometa videtur ille ingens, quem in Achaiâ conſpectum ſe puero, ſignificat Ariſtoteles, Meteorolog. lib. 1. cap. 6. Archonte eodem per errorem dicto Ariſtæo. Et de quo Diodorus Siculus, lib. 15. Archonte Alciſthene proxime inſequente, ſub tempus datæ occaſionis prælii inter Thebanos & Lacedæmonios ad Leuctra, quo Lacedæmonii amiſerunt Principatum Græciæ, ſcribit in hæc verba, Λακεδαιμονίων ἔτη σχεδὸν πεντηκόσια τῆς Ἑλλάδος ἐχόντων τὴν ἡγεμονίαν, τὸ θεῖον προεσήμαινεν αὐτοῖς τῆς ἀρχῆς τὴν ἀποβολήν· ὤφθη μὲν γὰρ κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ

πολλὰς

πολλὰς νύκτας λαμπὰς μεγάλη καιομένη, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα πυρίνη δοκίς. Quum Lacedæmonii plus minus quingentis annis, Græciæ Imperio ſive Principatu potiti eſſent, Divinum Numen præſignificavit illis Dominatûs jacturam. Conſpecta enim eſt Cœlo ad multas noctes, magna fax ardens, à figura dicta ignea trabs. Ubi non videtur contradicere Diodorus, quin fax illa conſpecta ſit præcedente Archonte Aſteio; quo Helicen & Buram terræ motu abſorptas mari, retulit: licet mentionem ejus diſtulerit ad prooemium ſive narrandam occaſionem pugnæ Leuctricæ. Quâ de perinde noſtra Chronologica Inſcriptio, inſequente Epochâ.

Epoch. 73. A.M.C. 3634. ante Evang. 399. Period. 7. 82.

A quo commiſſa eſt pugna inter Thebanos & Lacedæmonios, qua victoriam obtinuerunt Thebani, anni CVII. *Archonte Athenis Phraſiclide ——regnavit.*

A quo pugna commiſſa eſt inter Thebanos & Lacedæmonios, quâ victoriam adepti ſunt Thebani, juxta Chronicon Marmoreum, anni fuerunt 107, Archonte Athenis Phraſiclide 2 annis 399 ante Evang. ac 2 Olympiadis 102. Atque eo ipſo nimirum anno Olympiadico, & Archonte Athenienſi à Thebanis prælio Leuctrico devictos Lacedæmonios, occiſo eorum Rege Cleombroto, (quod forte innuitur Marmore, ſi pro βασιλέα, legatur βασιλεὺς Rex) refert Diodorus Siculus, lib, 15. ſuffragante Pauſaniâ in Arcadicis.

Epoch, 74. A.M.C. 3635. ante Evang. 398. Period. 7. 83.

A quo Steſichorus Himeræus ſecundus Athenis vicit, & condita eſt Megalopolis ——.

Steſichorum Himeræũ ſecundũ viciſſe Athenis, atq; conditam Megalopolim poſt pugnam Leuctricam, innuitur mutilis Marmoribus, incerto anno, atque incerto Archonte. Secundus quidem hic Steſichorus Poeta, ex Himera urbe Siciliæ, videatur fuiſſe unus illorum cum quibus Dionyſius ſenior Siciliæ tyrannus, etiam ipſe Poetaſter, certare, atque ſubinde interſtrepere anſer olores, geſtierit, uti ſignificat Diodorus Siculus, lib. 15.

Megalopolis vero in Arcadia, à Pauſania in Arcadicis ſcribitur condita; Ἐνιαυτῷ τε τῷ αὐτῷ καὶ μησί τε ὀλίγοις ὕστερον ἢ τὸ πταῖσμα Λακεδαιμονίων ἐγένετο ἐν Λεύκτροις. Φρασικλείδου μὲν Ἄρχοντος Ἀθήνησιν, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ δευτέρας. Illo ipſo anno & aliquot inſuper menſibus poſt cladem Lacedæmoniorum acceptam Leuctris; quæ quidem clades (ita Pauſaniam interpretor) accepta eſt Phraſiclide Athenis Archonte, anno 2 Olympiadis 102. Itaque urbs illa cœpta quidem fuerit condi anno 3 Olympiadis 102, ac 398 ante Evang. Archonte Athenis Dyſniceto: abſoluta vero atque habitari cœpta biennio poſtea, circa initium Olympiadis 103 Archonte Nauſigene: quando uti ſcribit Diodorus, eodem lib. 15. Οἱ Ἀρκάδες ἔκτισαν --- τὴν ὀνομαζομένην Μεγαλόπολιν, per ἔκτισαν intelligens, νεωστὶ κτισθεῖσαν ᾤκισαν.

Epoch.

Epoch. 75. A.M.C. 3637. ante Evang. 396. Periodi 7. 85.

A quo Dionyſius Siculus mortem obiit, ejuſque filius Dionyſius tyrannide potitus eſt, & Alexander regnavit, anni CIV, *Archonte Athenis Nauſigene.*

A quo Dionyſius ſenior Syracuſarum tyrannus mortuus eſt, & filius ejus Dionyſius tyrannidem obtinuit; & Alexander (Pherarum in Theſſalia tyrannus, ita equidem ſupplenda exiſtimo mutila Marmora) regnavit; anni fuerunt 104, (qui ſunt 396 ante Evang.) Archonte Athenis Nauſigene. Dionyſii ſenioris mortem, & junioris initium tyrannidis, eodem anno 1 Olympiadis 103, eodemque Nauſigene Archonte, refert Diodorus: eodemque anno Olympiadico Euſebianum Chronicon.

Liquet etiam Alexandrum iſtic ſignificatum, eſſe Pheræum, Jaſonis Pheræi, & Polydori fratrem, potentiſſimum Græcorum ſui ſeculi, inter Dionyſii ſenioris mortem & acquiſitam Philippi Macedonis potentiam, Dynaſtam; qui Pelopidam celeberrimum poſt Epaminondam Thebanorum ducem magno prælio occidit: & quem ſub hunc ipſum annum refert Diodorus, fratrem Polydorum προκληθέντα εἰς μέθην, provocatum ad potandum, Pharmaco ſive veneno ſuſtuliſſe, & in Theſſaliæ Dynaſtiâ ei ſucceſſiſſe, regnaſſeque annos undecim.

Epoch. 76. A.M.C. 3639. ante Evang. 394. Period. 7. 87.

A quo Phocenſes in Delphis —— Athenis Cephiſodoro.

A quo Phocenſes τὸ ἐν Δελφοῖς [ſcilicet ἱερὸν ἐσύλησαν, (ita quidem videntur ſupplenda mutila Marmora) Templum Delphicum ſacrilege expilarunt] anni item ſunt obliterati, relicto ſolum Archontis Athenis nomine Κηφισοδώρου, ſive Κηφισοδότου. Cephiſodorum Diodorus, lib. 15. Archontem refert anno 3 Olympiadis 103. Cephiſodotum vero, lib. 16. octennio poſtea, viz. anno 3 Olympiadis 105, anno autem 34 ante citimam Marmorei Chronici Epocham ac 386 ante Evang. ſub initium belli Phocici, ſive Sacri, quod anno inſequente, uti refert idem Diodorus, ſuffragante Pauſaniâ in Phocicis, ſuſceptum eſt, occaſione ſacrilegii Philomeli Phocenſis, hoc anno perpetrati, juxta Marmoreum Chronicon.

Epoch. 77. A.M.C. 3648. ante Evang. 385. Period. 7. 96.

A quo Timotheus nonagenarius fato functus eſt, [*Philippus Ma*]*ced. &c.*

A quo Timotheus natus annos 90, mortuus eſt, mutilis Marmoribus, Seldeno noſtro videtur deſiderari tum annus Epochæ, tum etiam Archon. Etſi vero Timotheus Cononis filius, Athenienſis civis, & militiæ dux prudentiſſimus fortiſſimuſque circa hoc tempus magno natu fuit, uti ſcribit Æmilius Probus ſive Cornelius Nepos in ejus vitâ: iſtic tamen intelligi videtur Timotheus Mileſius Muſicus celeberrimus, cujus ſupra mentio facta eſt è Diodoro. Quum autem Cephiſodotum Archontem apud eundem Diodorum continuo inſequatur Agathocles, qui etiam iſtic in mutilis Marmoribus proxime occurrit, videatur utique hæc Periocha cum ſequentibus in eandem Epocham compingenda.

Epoch.

—[*Philippus Ma*]*cedonum rex, & A*[*lex*— *mortuus eſt* — *duces* — *vicit*; *anni* XCIII. *Archonte Athenis Agathocle.*

Periochis vero ſequentibus exiſtimat Seldenus innui mentionem initii regnorum Philippi Macedonis, & Artaxerxis Ochi Perſæ. Atqui horum utrumque aliquamdiu ante initium belli Phocici fuit. Præterea cum animadverterem nullius Imperatoris Perſici hactenus in Chronico Marmoreo mentionem factam, præterquam Cyri qui Ioniam Græcorum coloniis habitatam, una cum Crœſo & Sardibus ſubjugavit, Dariique Hyſtaſpidæ, & Xerxis ejus filii, quorum uterque Græciam bello invaſit; ac Cyri junioris, Græcorum auxiliis moventis bellum contra fratrem: dubito an Artaxerxis Mnemonis vel Ochi hic ulla fiat mentio. Inſignis ſane habetur annus Archontis Agathoclis, nempe 4 Olympiadis 105, apud Diodorum Siculum, in Adverſariis meis (ipſum enim non habeo) tum Dionis ſucceſſu Dionyſium juniorem ejicientis tyrannide Siciliæ; tum Alexandri Pherarum tyranni nece perpetratâ uxoris ſuæ ejuſque fratrum Lycophronis & Tiſiphoni dolis; tum præſertim initio belli Phocici ſive Sacri orti è Philomeli Phocenſis ſacrilegio; quâ occaſione etiam complures hiſtoricos idem notat, qui eodem anno hiſtorias ſuas vel inchoarunt, vel terminarunt, utpote Ephorum, & Calliſthenem, ibi terminantes ſuas; Demophilum autem Ephori filium, & Diyllum Athenienſem indidem inchoantes ſuas. Præterea vero ſub finem anni præcedentis, Philippum Macedonum regem aggreſſum urbem antea dictam Krenidas, inſtaurare & ampliare, numeroque civium augere, ac propterea demum mutato nomine, de nomine ſuo Philippos appellaſſe ſcribit. Quibus ita ſe habentibus equidem moveor ut exiſtimem, reſiduum ejuſdem Epochæ in mutilis Marmoribus, hujuſmodi fere verbis conceptum fuiſſe, ---- καὶ Φιλίππους τὴν πόλιν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος Μακεδόνων Βασιλεύς, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς ἐδολοφονήθη, καὶ τοὺς Διονυσίου στρατηγοὺς ὁ Δίων ἐνίκησεν---- Et Philippos urbem condidit Philippus Macedonum rex; & Alexander Pheræus uxoris dolo interfectus eſt; & Dionyſii duces vicit Dion: anni 93, Archonte Athenis Agathocle, erat annus 385 ante Evang.

Epoch. 78. A.M.C. 3650. ante Evang. 383. Period. 7. 98.

———*anni* XCI, *Archonte Athenis Calliſtrato.*

Epoch. 79. A.M.C...... &c.

—*ſophus* —— *hoc.*

Quod deinde Marmoribus magis magiſque mutilis, anno 91 ante citimam Epocham, ac 383 ante Evang. Archonte Athenis Calliſtrato innuitur, neſcio an ſpectat ad ea quæ Diodorus ſcribit de Philomelo conante trahere Archidamum Lacedæmoniorum regem ad partes ſuas, ita---- ὁ Φιλόμηλος--- ἐν ἀποῤῥήτοις διελέχθη τῷ βασιλεῖ τῶν Λακεδαιμονίων Ἀρχιδάμῳ, ὅτι κοινὸς ὁ ἀγών ἐστιν αὐτῷ περὶ τοῦ ποιῆσαι τὰς κρίσεις τῶν Ἀμφικτυόνων ἀκύρους. Philomelus ſecreto ejuſmodi ſermones contulit cum Rege Lacedæmoniorum Archidamo, quod commune certamen eſſet de Amphictyonum judiciis irritis faciendis, vel de Philomelo cogente Pythiam vatem conſcendere Tripodem ad oraculum edendum, &c.

Epoch. 80. A.M.C. ..... &c.

Poſtrema denique Epocha, cujus aliquod quanquam perobſcurum veſtigium extat, forte innuitur, Callippum, ſive (Cornelio Nepoti in Dionis vitâ) Callicratem, interfecto Dione, Syracuſis tyrannidem occupâſſe: quod inſequente Calliſtratum Archonte Diotimo contigiſſe refert Diodorus, anno 3 *Olympiadis* 106 (*id eſt,* 90 *ante citimam Marmorei Chronici Epocham, ac* 382 *ante Evang.*) *ad menſes tredecim. A quo Ca— anni* L..... *Archonte —.*

Reſtat vero adhuc nonnihil difficultatis in explicanda ratione, qua ſitus annorum Archontum Athenienſium ſubinde uno anno prior & antiquior deprehendatur in Chronico Marmoreo quam apud Diodorum Siculum, & alios, ſaltem à Xerxis tranſitu in Græciam Archonte Calliâ, ſive Calliade, uſque ad reditum Græcorum militum à Cyri junioris expeditione, mortemque Socratis, Lachete Archonte: hinc autem annus interjectus videatur inter hunc & Ariſtocratem in noſtro; quum apud Diodorum Ariſtocrates Archon, Lacheti proxime inſequente anno ſuccedat. Quod quidem ad hoc poſtremum tempus attinet, triginta virorum tyrannidem captis Athenis à Lyſandro Lacedæmonio impoſitam, tametſi Diodorus Siculus, lib. 14. referat ſublatam à Thraſibulo, anno præcedente mortem Socratis, quo Cyrus minor expeditionem fecit contra fratrem Artaxerxem, Archonte Athenis Exæneto: apparet tamen è Laertio in vita Euclidis, aliquamdiu poſt mortem Socratis duraſſe. Ibi enim Laertius ſcribit in hæc verba, Πρὸς τοῦτον φησὶν ὁ Ἑρμόδωρος ἀφικέσθαι Πλάτωνα, καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους, μετὰ τὴν Σωκράτους τελευτὴν δείσαντας τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων. Ad hunc (Euclidem Megarenſem) ait Hermodorus, veniſſe Platonem ceteroſque Philoſophos, poſt mortem Socratis, metuentes ſævitiam tyrannorum. Similia habet Heſychius in Euclide, Εὐκλείδης ὁ Μεγαρικὸς μετὰ τὴν Σωκράτους τελευτὴν, Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους ἐδέξατο, δείσαντας τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων. Euclides Megarenſis, poſt Socratis mortem, Platonem, reliquoſque Philoſophos hoſpitio excepit, timentes crudelitatem tyrannorum. Atque eodem ſpectant quæ Laertius in vita Platonis, ſcribit ita, Ἔπειτα γενόμενος ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν (καθά φησιν Ἑρμόδωρος) εἰς Μέγαρα πρὸς Εὐκλείδην σὺν καὶ ἄλλοις τοῖς Σωκρατικοῖς ἀπεχώρησεν. Deinde quum eſſet annorum duodetriginta (Plato) ut ait Hermodorus, Megara ad Euclidem cum aliis Socraticis, diſceſſit. Paulo antea retulerat natum Platonem Aminiâ Archonte, eodem quo Pericles mortuus; inter quem & Lachetem Diodorus exponit nimirum Archontes dnodetriginta. Fuiſſe vero tempus illud circa quod ſublati ſunt triginta tyranni Athenis turbnlentiſſimum, nemo dubitet. Et apparet haud parvam illarum turbarum partem acceptam ferri decem Prætoribus, ſive Archontibus, quorum primus fuit Eponymus, nempe anno nomen & titulum dedit; qui etiam ipſi tanquam aliorum ſævitiâ & crudelitate infecti, in tyrannos degeneraverant. Ita enim Cornelius Nepos, in vita Thraſibuli. Pauſanias rex Lacedæmoniorum, inter Thraſibulum & eos qui urbem tenebant, fecit pacem his conditionibus, nequi præter 30 tyrannos, & decem, qui poſtea Prætores creati, ſuperioris more crudelitatis erant uſi, afficerentur exilio. Item Trogi Abbreviator, ſub finem lib. 5. Reverſus in urbem exercitus 30 tyrannos migrare Eleuſina jubet, ſubſtitutis decem qui rempublicam regerent: qui nihil exemplo prioris

ris

ris dominationis territi, eandem viam crudelitatis aggreſſi ſunt. —Pauſanias Rex Lacedæmone mittitur. —Patriam miſeris civibus reſtituit: & decem tyrannos (nimirum Prætores) ex urbe migrare Eleuſinem ad ceteros jubet. —Interjectis diebus —tyranni — bellum Athenienſibus inferentes, — per inſidias comprehenſi, ut pacis victimæ trucidantur. Ex his nimirum apparet, qui toto illo quadriennio vel quinquennio triginta virorum tyrannidis Athenis, Prætores ſive Archontes annui, ad retinendam priſtinæ reipublicæ umbram facti ſunt; quum ab ipſis 30 tyrannis populi ſuffragia ad libitum torquentibus crearentur, eorum crudelitatis aſſeclas & miniſtros fuiſſe: ideoque actos in exilium paulo poſt illos, ac demum una cum illis fuiſſe trucidatos: ac proinde ſicuti poſt captas à Lyſandro Athenas, ante eorum conſtitutionem, ita quoque poſt ipſorum necem, aliquanti temporis Anarchiam Athenis abſque ullis Archontibus ſive Prætoribus eveniſſe, adeoque eam ad ſemeſtre plus minus duraſſe; atque ita autori Chronici Marmorei occaſionem interjecti anni inter Lachetem & Ariſtocratem, alioqui proximos Archontes dediſſe.

[Hic pedem figere ſtatuebam; ſed ad diſquiſitionem redintegrandam incitabar, cum legerem à Johanne Meurſio, Arch. ita ſcriptum, lib. 1. cap. 14. Tyrannidem Piſiſtratus conſtituit, Olympiadis 50, anno 1, ut ex Anonymo diſcere licet. Atque tunc Archon Comias erat Plutarchus in Solone, &c. Ad Anonymum illum quod attinet, quem toties totieſque in eo opere aliiſque citat, vehementer miratus ſum, non ſuboluiſſe viro literato & prudenti, fuiſſe ipſum Joſephum Scaligerum, quanquam non animadvertiſſet eum pluribus locis in opere Euſebiano, & alibi, diſerte affirmaſſe, ſe fuiſſe collectorem illius συναγωγῆς. Quod quum verum ſit, vel antiquiore autoritate, vel potioribus rationibus opus eſt, ad figendum initium tyrannidis Piſiſtrati initio Olympiadis 50, ubi Scaliger ponit, aut ad dimovendum ipſum ab anno 4 Olympiadis 54, ubi Chronicon Marmoreum ſtatuit, annis ferme 20, haud paucioribus, ſerius opinione Scaligeranâ & Meurſianâ. Ceterum in Piſiſtrato, ſtatim initio, cap. 1. Tyrannis, inquit, Piſiſtrati & qui accepere ab ipſo filiorum, annis 68 uſurpata. Cap. autem 3. è Clemente Alexandrino, & Tatiano refert Onomacritum Athenienſem claruiſſe, κατὰ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀρχὴν περὶ τὴν πεντηκοστὴν ὀλυμπιάδα, & cap. 13. interfectus autem Hipparchus anno Principatus ſui 32. Nemo id expreſſe dicit, verum certa conjectura eſt. Denique poſtremo Cap. inquirens, quod tyrannidis univerſæ tempus fuerit, & quod ante fecerat, Fortunæ Atticæ, cap. 10. hic reponens, ut ait, paulo magis accurate pertractatum: affirmat ipſum Piſiſtratum per 33 annos variâ fortunâ tenuiſſe, ejus autem filios quos autores Piſiſtratidas appellaverint, 35. Ita ut tyrannidis tempus univerſum fuerit anni 67; ejectuſque Hippias fuerit jam vertente ſexageſimo octavo. Quod ita confirmat, Tyrannidem incepit Piſiſtratus, ut dictum, cap. 3. Olympiadis 50, anno 1, Hippias vero ejectus, ut ait Thucydides, anno viceſimo ante pugnam Marathoniam commiſſam, inquit Meurſius, Olympiadis 72, anno 1, annis 88 ab initio Piſiſtrati: quibus ſi demantur viginti ab Hippiæ ejectione, reſtant 68. Verum cum hæc ratio nitatur ætate Onomacriti clareſcentis ſub Principatum Piſiſtratidarum, circa quinquageſimam Olympiadem: de quo præterea refert Meurſius, cap. 12. autore Herodoto, lib. 7. ejectum Athenis fuiſſe Onomacritum ab Hipparcho Piſiſtrati filio, quod à Laſo Hermionenſi in ipſo facto deprehenſus eſſet inſerens Muſæi oraculis, fore, ut inſulæ Lemno adjacentes mari ſubmergerentur; hâc de cauſâ Hipparchum ejeciſſe ipſum, quum antea familiariſſime eo fuiſſet uſus: non eſt inde conſequens quod autumabant Scaliger & Meurſius, Piſiſtratum tyrannide potitum eſſe initio quinquageſimæ Olympiadis: ſed tantum Onomacritum qui cœpiſſet clareſcere circiter eandem Olympiadem, eodem ferme tempore quo Piſiſtratus cœperat clareſcere Athenis nobilitate & potentiâ, utpote militiæ clarus ante tyrannidem, devictis Megarenſibus &

Niſæâ expugnatâ, uti ipſe Meurſius notat, initio cap. 8. deinde claruiſſe ibi per annos plus minus 50, Piſiſtrato & ejus filiis per maximam ejus temporis partem dominatu potientibus, donec, ab Hipparcho ejiceretur. Ut nihil cauſæ fuerit cur Meurſius reſtringeret Herodoti verba, lib. 5. prolata de toto Piſiſtrati ejuſque filiorum tyrannidis tempore, ad tyrannidem filiorum ſolum, ſuperius eodem viceſimo & poſtremo capite, anteaque capite 16, atq; 1. *Μετὰ δὲ ἐξεχώρησαν [οἱ Πεισιστρατίδαι] εἰς Σίγειον τὸ ἐπὶ τῷ Σκαμάνδρῳ ἄρξαντες μὲν τῶν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτεα ἓξ καὶ τριάκοντα.* Poſtea vero exceſſere (Piſiſtratidæ) in Sigeum ſitum ad Scamandrum, cum Athenienſium Principatu annos 36 potiti eſſent; quaſi valde erraret etiam Ariſtoteles, qui 18 tantum annos tyrannidis aſcribit Piſiſtrati filiis, Politicorum lib. 5. cap. 12. ita ſcribens, *Τρίτη δὲ [τυραννὶς] ἡ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀθήνησιν οὐκ ἐγένετο συνεχής, δὶς γὰρ ἔφυγε Πεισίστρατος τυραννῶν ὥστε ἐν ἔτεσι τριάκοντα καὶ τρισὶν, ἑπτακαίδεκα ἔτη τούτων ἐτυράννευσεν· ὀκτωκαίδεκα δὲ οἱ παῖδες· ὥστε τὰ πάντα ἐγένετο ἔτη τριάκοντα καὶ πέντε.* Tertia (tyrannis) Piſiſtratidarum Athenis non fuit continua: nam Piſiſtratus bis eâ exactus eſt; ita ut de tribus & triginta annis, decem & ſeptem eam obtinuerit, filii vero annos 18, itaque anni univerſim fuerunt 35. Quibus ſi addantur anni 16 duplicis exilii Piſiſtrati: fiunt omnino 51 ab initio Piſiſtrati ad exitum Hippiæ. Enimvero hos tum Herodoti, tum Ariſtotelis calculos confirmant verba Scholiaſtæ Ariſtophanis à Meurſio producta haud ita multo poſt, *Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς τῶν Πεισιστρατιδῶν καταστῆναι, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἔτη ν΄. τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων. Ἀριστοφάνους μὲν μα΄. φήσαντος. Ἡρόδοτος δὲ λϛ΄.* Videtur autem tyrannis Piſiſtraditarum duraſſe, ut ait Eratoſthenes, annis 50, nonnihil errans ab exacto calculo: quum Ariſtophanes dicat 41, Herodotus vero 36: nequicquam reclamante Meurſio Scholiaſtem non tenuiſſe Herodoti mentem; quum pro 41 nihilominus 51 emendandum omnino cenſeat: quemadmodum etiam apud Iſocratem oratione *περὶ ζεύγους,* de eadem loquentem, pro 40 reſtituendum 50. Quinetiam agnoſcit Meurſius, cap. 5. annotatum & ab Euſebio & ab Hieronymo, in Chronico inquam Euſebiano, tum Græco, tum Latino, ad annum 1, Olympiadis 58. *Πεισίστρατος Ἀθηναίων τὸ δεύτερον ἐβασίλευσε.* Piſiſtratus ſecundâ vice Athenis regnavat: quod ipſe ad tertiam regni vicem tanquam tunc ſecundo recuperati torquere nititur. Imo vero quandoquidem cap. 4. idem agnoſcat, illum tyrannidem primum amiſiſſe, cum non diu tenuiſſet, autore Herodoto, lib. 1. ſcribente in hæc verba, *Μετὰ δὲ οὐ πολλὸν χρόνον τὠυτὸ φρονήσαντες ὅτε τοῦ Μεγακλέους στασιῶται καὶ οἱ τοῦ Λυκούργου, ἐξελαύνουσί μιν· οὕτω μὲν Πεισίστρατος ἔσχε τὸ πρῶτον Ἀθήνας, καὶ τὴν τυραννίδα οὔκω κάρτα ἐρριζωμένην ἔχων ἀπέβαλεν.* Non multo poſt conſpirantes Megaclis ac Lycurgi ſectarii, ejiciunt ipſum. Atque ita quidem Piſiſtratus primum obtinuit Athenas, & tyrannidem nactus nondum valde firmatam amiſit: præterea quum fine ejuſdem cap. primum exilium colligat fuiſſe 5 annorum, quum Herodotus ſcribat ſecundum fuiſſe 11: manifeſtum fit, initium tyrannidis Piſiſtrati, Archonte Comiâ, neutiquam antevertiſſe calculũ Marmoreum, quum enim annus 1 Olymp. 58, ſit ab Olympiadis 54 anno 4, decimus tertius: reverſus Piſiſtratus anno 6 exilii, videtur ſummum anno 7 ab initio tyrannidis primum exactus eſſe: Quapropter apparet Anonymum illum, inquam, Scaligerum, & Meurſium, initium tyrannidis Piſiſtrati, tempuſque Archontis Comiæ, haudquaquam paucioribus quam undeviginti annis anticipaſſe: tantumque amborum errorem, Marmoreum Chronicon redarguiſſe.

Porro obſervandum, quum inter Calliadem, adeoq; inter Adimantũ & Charetem Archontes, appareat unum deeſſe calculo Dionyſii Halicarnaſſei, & Diodori Siculi, juxta Chronicon Marmoreum: quidem pace omniũ exiſtimaverim hunc fuiſſe Themiſtoclem Neoclis filium; illum victoriâ navali ad Salaminem

contra

contra Xerxem partâ celeberrimum. Nam quum plerique omnes exiſtiment fuiſſe illum Themiſtoclem, Dionyſio Halicarnaſſeo, lib. *6.* memoratum ſub Olympiadem 72, quâ Tiſicrates Crotoniates iterum ſtadio vicit: omnino id temporis Neoclis filius videtur fuiſſe ætate junior: atque etiam ignobilior, quam ut ſupremum Athenis Magiſtratum gereret, præſertim quum lege quoque ſanciverit Solon Athenienſis, nequis ullum magiſtratum gereret admodum juvenis, neve ad capienda conſilia de republica admitteretur, quamlibet alioqui prudentiſſimus haberetur. Itaque per id ſeculum, quadragenario, ne dicam, quinquagenario, minorem fuiſſe annuum ſive Eponymum Archontem Athenis, neutiquam ſit veriſimile. Themiſtoclem vero Neoclis filium, tunc fuiſſe ſummum 36 annos natum, colligere licet ex Plutarcho in ejus vita, ſcribente eum, poſtquam Magneſiæ, longo tempore tranquille vitam egiſſet, ac tandem Ægyptus regi Perſico rebellaſſet, auxiliaque rebellanti miſiſſent Athenienſes; vivendi finem feciſſe, tranſactis ætatis annis *65*, qui ſi retro putentur à cœpta rebellione anno 2, Olympiadis 79, ad 4, 71; quemadmodum ſint 30, relinquunt Themiſtoclis ætatem tunc annorum tantummodo 35. Sed & Plutarchus haud obſcure ſignificat, & Trogi abbreviator diſerte teſtatur eum fuiſſe juvenem adhuc Prælio Marathonio, biennio poſtea, nec dum egiſſe quicquam memorabile: quum nec Ariſtides quidem, eo haud dubie aliquanto major natu, utpote eodem Plutarcho autore in hujus vita, Cliſthenis ſocius in cōſtituenda poſt ejectos Piſiſtratidas tyrannos Democratiâ, & ſecūdus à Miltiade dux in Prælio Marathonio, Archon fuerit, niſi anno demū inſequente. Quocirca ille antiquior Themiſtocles videatur potius fuiſſe hujus patruus, nempe patris ſui Neoclis frater: cujus ipſe mentionem facit in epiſtolis ſuis, haud ita pridem in lucem editis, viz. Epiſtolâ ad Leagrum, ita ſcribens, *Καὶ μὲ μήτε μήπω Λέαγρος ὁ ἐμὸς ἑταῖρος ἐπισχεῖν θελήσει τῆς ὁρμῆς, οὐ γὰρ ἔσχεξει, μήτε Νεοκλῆς ὁ πατὴρ, ἢ Θεμιστοκλῆς ὁ θεῖος, ἀναβιώσαντες νῦν, καὶ δεῦρο ἀφικόμενοι.* Et neq; Leager Sodalis meus inhibere me voluerit ab inſtituto (ſc. proficiſcendi ad regem Perſarum:) neque enim inhibere potuerit; neque Neocles ipſe Pater, vel Themiſtocles patruus, redivivi & huc profecti. Atque hinc ſolvatur difficultas apud Ælianum, variæ hiſtoriæ lib. 3. cap. 21. de incredibili alioquin ætate Themiſtoclis; quatenus refert eum redeuntem è Schola, & à Pædogogo monitum, obvio Piſiſtrato tyranno cedere de via recuſaſſe, inquientem, an non viæ ſatis ei reliquum? quippe intelligendum, aut de Themiſtocle patruo, & avo Piſiſtrato, aut de Themiſtocle nepote, ac nepote quoq; Piſiſtrato, nimirum Hippiæ filio; quem dominante patre, etiam ipſum annuum Archontem fuiſſe teſtatur Thucydides, lib. *6.* ſuperſtite etiamnum quando ille ſcribebat ejus monumento, altari Apollinis extructo ab eo, cum hac Inſcriptione,

> *Μνῆμα τόδε ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἱππίου υἱὸς,*
> *Θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.*
>
> In Pythii ſtatuit ſacrâ Piſiſtratus Æde,
> Imperii Hippiades hæc Monumenta ſui.

Quinetiam inter pugnam Marathoniam & Salaminiam adhuc videtur fuiſſe ignobilior, quam ut Archon fuerit. Nam bellum Corcyræum eo duce geſtum, cujus meminit Cornelius Nepos in ejus vita, apparet nullum fuiſſe, ſed tantummodo compoſitionem belli eo arbitro inter Corcyræos & Corinthios factam; idque incertum utrum ante an poſt pugnam Salaminiam: imo neq; Ægineticum, ſed tantummodo conſilium ab eo datum de paranda claſſe, prætextu quidem contra Æginates, quorum Athenienſes quoad maris dominatum eſſent æmuli, re autem vera contra recrudeſcens bellum Medicum. Minus autem claræ adhuc eo tempore nobilitatis Themiſtoclis, aliquot argumenta obſervare licet è Plutarcho in ejus vita. Veluti quod ſcribit de Græcorum

offenſione

offenſione ob ejus æmulationem magnificentiæ Cimonis filii Miltiadis, Olympiis, his verbis, Ἐις δ' Ὀλυμπίαν ἐλθὼν, καὶ διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα, καὶ σκηνὰς, καὶ τὴν ἄλλην λαμπρότητα, καὶ παρασκευὴν, οὐκ ἤρεσε τοῖς Ἕλλησιν· ἐκείνῳ μὲν γὰρ ὄντι νέῳ, καὶ ἀπ' οἰκίας μεγάλης ᾤοντο δεῖν τὰ τοιαῦτα συγχωρεῖν· ὁ δὲ μήπω γνώριμος γεγονὼς ἀλλὰ καὶ δοκῶν ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων παρ' ἀξίαν ἐπαίρεσθαι προσωφλίσκανεν ἀλαζονείαν. Profectus ad Olympia, ibique æmulatus Cimonem, conviviis & tabernaculis, ceterâque magnificentiâ & apparatu incurrit offenſionem Græcorum. Cimoni enim juveni, & ex illuſtri familiâ, exiſtimabant æquum concedere hæc talia. Verum iſte qui nondum evaſiſſet nobilis aut celebris, ſed è tenui cenſu ac nullis prope opibus ſupra dignitatem efferri viſus, debuit ludibrium elationis & arrogantiæ. Hæc neutiquam convenire videntur perſonæ illius qui ſupremum Magiſtratum Athenis vel modo geſſerat, vel propediem geſturus exiſtimaretur. Præterea ingruente jam bello Xerxis, quum Athenis comitia haberentur deligendo Imperatori, & optimatum præcipui deterriti magnitudine periculi profiteri nomina ſua ad ejus Imperii ſive Præturæ petitionem detrectarent: Themiſtocles etiam tunc tantum ab eo dignitatis gradu, civium ſuorum opinione abfuit, ut Epicidem quendam quaſi quintæ claſſis hominem, nec alio quam declamatoriæ cujuſdam facultatis nomine notum, ut ſibi petitione cederet, datâ pecuniâ mercari neceſſe haberet. Quod non eſt credibile ita eventurum fuiſſe, ſi vel ſupremo magiſtratu Athenis geſto, vel alicujus belli memorabilis, ſive Corcyræi, ſive Æginetici, ſeu cujuſcunque alius, terrâ marive geſti Imperio aut Præturâ jam ante nobilitatus fuiſſet. Præterea vero etiam alio argumento fit admodum probabile Themiſtoclem non fuiſſe Archontem ante Adimantum, quartum à Calliade & pugna Salaminia; nempe eo quod Themiſtocles fuerit Choragus ludis ſcenicis, quo anno Adimantus fuit Archon: quod Plutarchus ſcribit teſtatum feciſſe monumentum Inſcriptione hujuſmodi. Θεμιστοκλῆς ὁ Φρεάῤῥιος ἐχορήγει, Φρύνιχος ἐδίδασκεν, Ἀδείμαντος ἦρξεν. Themiſtocles erat choragus, Phrynichus Poeta, Adimantus Archon. Enimvero æque abſurdum eſt exiſtimare Themiſtoclem fuiſſe choragum Athenis poſtquam fuerit Archon, atque aliquem fuiſſe Ædilem Romæ poſtquam fuerat Conſul. Porro Thucydides, lib. 1. narrationi de reſtauratis urbis Athenarum mœnibus poſt Xerxis fugam & Mardonii cædem, præcipuâ Themiſtoclis aſtutiâ, ſubjungit, Ἔπεισε δὲ καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ λοιπὰ ὁ Θεμιστοκλῆς οἰκοδομεῖν· ὑπῆρκτο δὲ αὐτοῦ πρότερον ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε· νομίζων τό τε χωρίον καλὸν εἶναι λιμένας ἔχον τρεῖς αὐτοφυεῖς---- utramque partem ita concludens, Ἀθηναῖοι μὲν οὕτως ἐτειχίσθησαν, καὶ τἆλλα κατεσκευάζοντο εὐθὺς μετὰ τὴν Μήδων ἀναχώρησιν. Suaſit autem Themiſtocles Athenienſibus ædificare reliqua Piræei Portûs: quem ipſe prius inceperat, ſuo Principatu, quo annuus Archon Athenis erat: exiſtimans tum locum commodum eſſe habentem tres portus ipſâ ſitûs naturâ: ----Athenienſes igitur ita mœnibus alioque apparatu muniti ſunt è veſtigio poſt Medorum diſceſſum. Thucydidi autem de portu Pyræeo ædificato à Themiſtocle, quo anno fuit Archon, ſuffragatur quoque Pauſanias Atticorum initio, ita ſcribens, Ὁ δὲ Πειραιεὺς δῆμος μὲν ἦν ἐκ παλαιοῦ· πρότερον δὲ, πρὶν ἢ Θεμιστοκλῆς Ἀθηναίοις ἦρξεν, ἐπίνειον οὐκ ἦν. Φάληρον δὲ, ταύτῃ γὰρ ἐλάχιστον ἀπέχει τῆς πόλεως ἡ θάλασσα, τοῦτο σφίσιν ἐπίνειον ἦν. --- Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἦρξε (τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς ἐφαίνετό οἱ προκεῖσθαι, καὶ λιμένας τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς εἶχεν τοῦ Φαλήρου) τοῦτον σφίσιν ἐπίνειον εἶναι κατεσκευάσατο. Piræeus quidem, vicus ſive villa, erat antiquitus; portus vero ſive navale, antequam Themiſtocles Athenis Archon fuit, non erat. Sed Phalerus iis portus erat, hic enim minimum urbs à mari diſtat. ---Verum Themiſtocles quando Archon fuit, animadvertens Piræeum navigantibus commodius eſſe ſitum, eodemque ſinu complecti tres portus pro uno Phalero, eum Athenienſibus ut navale eſſet apparavit. Sed Thucydidis Scholiaſtes, ad ea verba,

ἤδη κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε, apponit Scholion, ſive interpretationem, κατὰ τινα ἐνιαυτὸν ἡγεμὼν ἐγένετο, πρὸ δὲ τῶν Μηδικῶν ἦρξε Θεμιστοκλῆς ἐνιαυτὸν ἕνα· quo anno prætor fuit; nam ante bella Medica Archon erat Themiſtocles annum unum: haud dubie reſpiciens Themiſtoclem antiquiorem, quem ſupra diximus, Archontem anno 4, Olympiadis 71, altero ante prœlium Marathonium, eoque deceptus. Etenim nullum fuiſſe Athenienſium portum Piræeum ne inchoatum quidem, vel alium quam Phalericum, quo tempore Xerxis claſſis Atticæ oram obtinebat; demumque ad Salaminem profligata eſt; è toto Herodoti hiſtoriæ contextu liquet. Siquidem lib. 8. numero ſive Paragrapho (editionis Jungermanni) 66, ita ſcribit, οἱ δὲ ἐς τὸν Ξέρξεω ναυτικὸν στρατὸν ταχθέντες---- ἐν ἑτέρῃσι τρισὶ ἡμέρῃσι ἐγένοντο ἐν Φαλήρῳ. Qui veto in Xerxis exercitum navalem, ſive claſſem conſcripti ſunt ---poſt alios tres dies tenuerunt Phalerum. Et 67 n. Ἐπεὶ ὦν ἀπικέατο ἐς τὰς Ἀθήνας πάντες πλὴν τῶν Παρίων· ---οἱ δὲ λοιποὶ ὡς ἀπίκοντο ἐς τὸ Φάληρον, ἐνθαῦτα κατέβη αὐτὸς Ξέρξης ἐπὶ τὰς νῆας ἐθέλων σφι συμμίξαι τε, καὶ πυθέσθαι τῶν ἐπιπλεόντων τὰς γνώμας. Poſtquam igitur veniſſent Athenas omnes, præter Parios; ---reliqui vero poſtquam pervenerant Phalerum: tunc Xerxes ipſe deſcendit ad naves, volens eas inviſere, & cognoſcere claſſariorum ſententias: & 85 n. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες· οὗτοι γὰρ εἶχον τὸ πρὸς Ἐλευσῖνός τε καὶ Ἑσπέρης κέρας· κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους, Ἴωνες· οὗτοι δὲ εἶχον τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τε καὶ τὸν Πειραιέα. Contra Athenienſes quidem ordinati ſunt Phœnices; hi enim tenuerunt alterum cornu, Eleuſinem & occidentem verſus: contra Lacedæmonios vero Iones, hi autem tenuerunt alterum verſus orientem & Piræeum: nimirum villam ſive pagum, quemadmodum Eleuſinem. Hic itaque opportuna fuiſſet occaſio mentionis Piræei portûs, ſiquidem ullus ibi portus adhuc vel inchoatus ſaltem eſſet. Porro 91 n. τῶν δὲ βαρβάρων ἐς φυγὴν τετραμμένων καὶ ἐκπλεόντων πρὸς τὸ Φάληρον. Barbaris autem in fugam verſis, & navibus evadentibus ad Phalerum. Et 93 n. οἱ δὲ βάρβαροι τῶν αἱ νῆες περιεγένοντο, φεύγοντες ἀπίκοντο ἐς Φάληρον, ὑπὸ τὸν πεζὸν στρατόν· ---ἦσαν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι, τῶν αἱ νῆες περιεγεγόνεσαν, ἐν τῷ Φαλήρῳ. Barbari vero, quorum naves ſuperfuerant, fugâ evaſerunt ad Phalerum ſub defenſionem pedeſtris exerercitûs. ---Erant vero etiam alii quorum naves ſervatæ fuerant, in Phalero, & 107 n. τῆς δὲ νυκτὸς κελεύσαντος βασιλέως τὰς νῆας οἱ στρατηγοὶ ἐκ τοῦ Φαλήρου ἀπῆγον ὀπίσω ἐς τὸν Ἑλλήσποντον. ---Noctu vero, jubente Rege, navibus eductis è Phalero ſolverunt retro verſus Helleſpontum. Ac denique 108 n. Ὡς δὲ ἡμέρη ἐγίνετο, ὁρέοντες οἱ Ἕλληνες κατὰ χώρην μένοντα τὸν στρατὸν, τὸν πεζὸν, ἤλπιζον καὶ τὰς νῆας εἶναι περὶ Φάληρον. Ut vero dies illuxit, videntes Græci exercitum pedeſtrem eodem loco manentem, ſperabant etiam claſſem adhuc eſſe circa Phalerum. Ex his omnibus locis manifeſtum fit, unicum tunc prope Athenas fuiſſe portum Phalericum, quod ſi ullum Piræei portûs vel inchoati veſtigium tunc apparuiſſet, rei tanti momenti mentio neglecta eſſe non poterat. Ac ſane alii quoque Hiſtorici, poſt murorum urbis reſtaurationem, univerſum ejus apparatum narrant. Verbi gratiâ, Diodorus Siculus, lib. 11. Τοῦ δ' ἐνιαυσίου χρόνου διεληλυθότος Ἀθήνησι μὲν ἦν Ἄρχων Ἀδείμαντος· ἐν Ῥώμῃ δὲ κατεστάθησαν ὕπατοι Μάρκος Φάβιος Σιλβανὸς, καὶ Λεύκιος Ὀυαλέριος Πέπλιος. Ἐπὶ δὲ τούτων Θεμιστοκλῆς διὰ τὴν στρατηγίαν, καὶ ἀγχίνοιαν ἀποδοχῆς ἔτυχεν, οὐ μόνον παρὰ τοῖς πολίταις, ἀλλὰ καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι· διὸ καὶ μετεωριζόμενος ἐπὶ τῇ δόξῃ πολὺ μείζοσιν ἄλλαις ἐπιβολαῖς ἐχορήσατο πρὸς αὔξησιν ἡγεμονίας ἀνηκούσαις τῇ πατρίδι· τοῦ γὰρ καλουμένου Πειραιῶς οὐκ ὄντος λιμένος κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ἀλλ' ἐπινείῳ χρωμένων τῶν Ἀθηναίων τῷ προσαγορευομένῳ Φαληρικῷ μικρῷ παντελῶς ὄντι, ἐπενόησε τὸν Πειραιᾶ κατασκευάζειν λιμένα μικρᾶς μὲν προσδεόμενον κατασκευῆς, δυνάμενον δὲ γενέσθαι κάλλιστον καὶ μέγιστον λιμένα τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα—— Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς λαβὼν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πράττειν, καὶ πᾶσαν ὑπουργίαν ἔχων ἑτοίμην τοῖς ἐγχειρουμένοις, πάλιν ἐπενόησε καταστρατηγῆσαι

πηγῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις· ᾔδει γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι καθάπερ ἐπὶ τὸ τῆς πόλεως τειχισμὸν διεκώλυσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ λιμένος ἐγχειρήσουσι διακόπτειν τῶν Ἀθηναίων τὰς ἐπιβολάς. Annuo tempore præterito, Athenis quidem Archon erat Adimantus; Romæ autem conſtituti ſunt Conſules Marcus Fabius Silvanus, & Lucius Valerius Publius. Horum anno Themiſtocles, propter militarem peritiam & ſolertiam, magno honore fuit non ſolum apud cives ſuos ſed etiam apud univerſos Græcos. Quapropter etiam elatus gloriâ, aliarum multo majorum rerum gerendarum conſilia animo verſavit, tendentium ad augendum principatum patriæ ſuæ. Locus enim dictus Piræeus quum iis temporibus non eſſet portus, ſed Athenienſes uterentur navali appellato Phalerico, illo quidem valde exiguo: inſtituit Piræeum facere portum, habentem opus haud magno apparatu, quo fieri poſſet maximus & pulcherrimus portus per univerſam Græciam. —itaque Themiſtocles acceptâ licentiâ faciendi, paratiſque operis ad propoſitum neceſſariis, rurſus inſtituit ſtratagemate fallere Lacedæmonios. Probe enim nôrat, quemadmodum murorum urbis reſtaurationem impediverant Lacedæmonii, eodem modo conaturos etiam impedire Athenienſium machinationes in apparando portu. Ita Diodorus Siculus refert Piræei portûs ædificationem primum inſtitutam Archonte Adimanto; unde conſequitur ſuſceptum eſſe demum anno inſequente: quo proinde annuus Archon fuit Themiſtocles, juxta Thucydidem & Pauſaniam. Quod confirmandum ſuſcepimus. Perinde vero de portu omnino ædificato poſt reſtauratos urbis muros conſentit etiam Plutarchus: cujus verba ſunt, Γενόμενος δὲ ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων εὐθὺς ἐπεχείρει τὴν πόλιν ἀνοικοδομεῖν καὶ τειχίζειν. Iis rebus geſtis, nempe profligato bello Medico, è veſtigio aggreſſus eſt urbem reædificare & muris circundare. Pauloq; poſt, Ἐκ δὲ τούτου τὸν Πειραιᾶ κατεσκεύασε, τὴν τῶν λιμένων εὐφυΐαν κατανοήσας, καὶ τὴν πόλιν ὅλην ἁρμοττόμενος πρὸς τὴν θάλασσαν· Deinde vero Piræeum apparavit, portuum commodum à natura ſitum obſervans, urbemque omnino accommodans mari. Quod vero Cornelius Nepos, poſt celebratam victoriam Salaminiam Themiſtoclis potiſſimum virtute partam, inter pacis artes ejuſdem quibus deinde promovit Athenienſium Rempublicam & Principatum, dat primam laudem conſtructioni triplicis portus Pyræei, ſecundam autem mœniorum urbis reſtaurationi; eatenus non tam temporis quam dignitatis ordinem ſervat: alioquin haud obſcure ſignificans, urbis muros prius fuiſſe reſtitutos quam ædificatum portum.

Ceterum ſeptennio poſtea, anno 498 ante Evang. ac 3 Olympiadis 77, quo apud Diodorum Siculum habetur Demotion Archon, Chronico Marmoreo ponitur Apſephion, & anno inſequente Theagenidas, uterque rurſus anno citius: quaſi mortuo Demotione circa initium magiſtratûs, Apſephion eodem anno ſucceſſerit: quo etiam juxta Apollodorum Athenienſem in Chronicis, apud Diogenem Laertium in Socratis vita, hic natus fuerit: quem hâc eâdem Olympiade 77, natum refert quoque Suidas. Quocirca Phædon, quem Demotionis ſucceſſorem ponit Diodorus, videatur potius ſucceſſiſſe Theagenidæ, anno 1 Olympiadis 78, quanquam Dionyſius Halicarnaſſeus quoque, ſecutus eundem calculum Archontum quem Diodorus, Theagenidam hujus Olympiadis initio ponat. Porro autem circa hoc idem tempus, Ariſtidem fuiſſe iterum Archontem paulo ante morbem, aſſeruit Demetrius Phalereus in ſuâ Archontum Athenienſiumrecenſione, omnium quarum occurrit ment io apud Hiſtoricos antiquiſſimâ: ut intelligere licet è Plutarcho in Ariſtidis vita, ſcribente in hæc verba, Εἰ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ἦρξεν, ὡς αὐτὸς ὁ Δημήτριος γέγραφε, καὶ πάνυ πιθανόν ἐστιν ἐπὶ δόξῃ τοσαύτῃ, καὶ κατορθώμασι τηλικούτοις ἀξιωθῆναι δι' ἀρετὴν, ἧς διὰ πλοῦτον ἐτύγχανον οἱ λαμβάνοντες. Tametſi quoque poſt Platæenſem pugnam Archon fuerit, ut ipſe Demetrius ſcripſit, & valde probabile eſt tantâ gloriâ & tot rebus præclare geſtis clarum, habitum fuiſſe dignum eo honore ob virtutem, quem alii propter divitias adepti

adepti ſunt. Poſteaque etiamſi Demetrius Phalereus, ait illum fuiſſe Archontem, paulo ante mortem, poſt pugnam ad Platæas.

Quinetiam poſterioribus & citerioribus temporibus, verbi gratiâ, anno 4 Olympiadis 87, quo Diodorus habet Archontem Epaminondam, Athenæus vero Epaminondam, quo ſc. mortuus fuerit Pericles: Diogenes Laertius eodem anno aſcribit Aminiam, in Platonis vita, utpote quem tunc natum refert. Ac poſt triennium, nempe anno tertio Olympiadis 88, quo Diodorus & Athenæus referunt Archontem Euthydemum, Philochorus, ſecundus à Demetrio Phalereo memoratus autor Recenſionis Archontum Athenienſium, apud Ariſtophanis Scholiaſtem ad Pacem Comœdiam, habet Scythodorum, tanquam ſeptimum à Pythodoro. Sed & poſt defectum Marmorum, Archontum confuſio eſt apud Diodorum & Dionyſium per 3 Olympiades, ab 113, ad 115. Ne præjudicium fiat Chronico Marmoreo, quod in ejus ſeculi Archontibus, ſubinde à Diodoro Siculo ac Dionyſio Halicarnaſſeo, aut aliis, uno alterove anno differre videatur: præſertim quum ceteris illud quoque haud leve momentum accedat, quod poſt cladem Siculam, & conſtitutionem Quadringentorum, propter continuas reipublicæ turbas videri poſſint luxata initia Archontum Athenis: quemadmodum conſulum Romæ ſæpius eveniſſe conſtat. Nec omittendum fieri potuiſſe propter diverſas periodos Lunares, partim octaëterides, partim alias in uſu apud diverſos Græciæ populos ejus ſeculi, ut annus Olympiadicus ſubinde inciperet poſtremo verno menſe anni Attici, nempe Scirophorione; qui alias inciperet inſequente æſtivo primo, viz. Hecatombæone: ideoque tum Calliadem, ſive Calliam revera fuiſſe Archontem Athenis ineunte anno 1 Olympiadis 75, nimirum quo tempore celebrata ſunt Olympia; necnon Theagenidam, anno 1 Olympiadis 78, quo tempore renunciati & in Tabulas publicas relati ſunt victores Olympiis; quemadmodum Diodorus Siculus, & Dionyſius Halicarnaſſeus, quum ex iiſdem publicis tabulis eos deſumſiſſent, memoriæ mandarunt; verum non incipientes tunc Magiſtratum, ut vulgo intelliguntur, ſed finientes juxta Chronicon Marmoreum: ita ut annuus eorum Magiſtratus convenerit anno 4, & poſtremo Olympiadis præcedentis: idemque eveniſſe compluribus aliis Archontum; donec primum Metonis Enneadecaeteris ſimplex, deinde vero Calippi quadruplicata per univerſam Græciam uſu accepta fuerit. Quicquid erat, & utcunque haud facile fuerit rem exacte determinare: ex iis quæ annotata ſunt, Marmoreum Chronicon Arundelianum, per Athenienſium tempora digeſtum, comprobatum eſt omnium ejus generis Monumentorum Antiquitatis, quæ noſtrâ patrumve aut avorum memoriâ hactenus in lucem edita ſunt, longe præſtantiſſimum.

Ll Quoniam

Quoniam in præcedentibus adeo frequens facta eſt mentio annuorum Archontum Athenienſium, viſum eſt hic è noſtra ſerie ſummorum Magiſtratuum, & Triumphorum Romanorum, &c. quæ nunc in lucem prodit, illorum ſeriem Coronidis loco adjicere.

Archontes.	A. M	Ante Ev.	Olymp.	
Creon.	3321.	712.	24. 1.	M. Chr. Epoch. 33.
Lyſias.	3323.	710.	24. 3.	M. Chr. Epoch. 34.
Tleſias.	3324.	709.	24. 4.	
Leoſtratus.	3334.	699.	27. 2.	
Piſiſtrat s.	3336.	697.	27. 4.	
Autoſthenes.	3337.	696.	28. 1.	
Miltiades.	3341.	692.	29. 1.	
Miltiades II.	3346.	687.	30. 2.	
Dropides.	3360.	673.	33. 4.	M. Chr. Epoch. 35.
Damaſias.	3365.	668.	35. 1.	
Epænetus.	3369.	664.	36. 1.	
Dracon.	3381.	652.	39. 1.	
Hæniochides.	3390.	643.	41. 2.	
Ariſtocles.	3400.	633.	43. 4.	M. Chr. Epoch. 36.
Critias I.	340*.	62*.	44. *.	M. Chr. Epoch. 37.
Megacles.	340*.	62*.	45. *.	
Philombrotus, Cleombr.	3410.	623.	46. 2.	
Solon.	3411.	622.	46. 3.	
Dropides II.	3412.	621.	46. 4.	
Eucrates.	3413.	620.	47. 1.	
Simon *.	3414.	619.	47. 2.	M. Chr. Epoch. 38.
Phænippus.	3417.	616.	48. 1.	M. Chr. Epoch. 39.
Damaſias II. *	3423.	610.	49. 3.	
Archeſtratides.	3428.	605.	50. 4.	
Ariſtomenes.	3435.	598.	52. 3.	
Hippoclides.	3443.	590.	54. 3.	
Comias. *	3444.	589.	54. 4.	M. Chr. Epoch. 41.
Hegeſiſtratus.	3445.	588.	55. 1.	
Euthydemus.	3449.	584.	56. 1.	M. Chr. Epoch. 42.
Erxiclides.	3457.	576.	58. 1.	
Alcæus prior.	3468.	565.	60. 4.	M. Chr. Epoch. 44.
Thericles.	3469.	564.	61. 4.	
Heraclides.	3472.	561.	61. 4.	
Miltiades.	3481.	552.	64. 1.	
Piſiſtratus Hip. f.	3493.	540.	67. 1.	
Iſagoras.	3497.	536.	68. 1.	M. Chr. Epoch. 47.
Aceſtorides.	3501.	532.	69. 1.	
Myrus.	3505.	528.	70. 1.	
Hipparchus.	3509.	524.	71. 1.	
Pythocritus.	3510.	523.	71. 2.	M. Chr. Epoch. 48.
Lacratides.	3511.	522.	71. 3.	
Themiſtocles.	3512.	521.	71. 4.	
Diognetus.	3513.	520.	72. 1.	
Phænippus II.	3514.	519.	72. 2.	M. Chr. Epoch. 49.
Ariſtides.	3515.	518.	72. 3.	M. Chr. Epoch. 50.
Hybrilides. *	3516	517.	72. 4.	
Anchiſes.	3517.	516.	73. 1.	
Philippus.	3518.	515.	73. 2.	
Philocrates.	3519.	514.	73. 3.	M. Chr. Epoch. 51.

Phædon.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Phædon.	3520.	513.	73. 4.	
Leoſtratus.	3521.	512.	74. 1.	
Nicodemus.	3522.	511.	74. 2.	
Aphepſion.	3523.	510.	74. 3.	
Calliades, -lias.	3524.	509.	74. 4.	M. Chr. Epoch. 52.
Xantippus.	3525.	508.	75. 1.	M. Chr. Epoch. 53.
Timoſthenes.	3526	507.	75. 2.	M. Chr. Epoch. 54.
Adimantus.	3527.	506.	75. 3.	M. Chr. Epoch. 55.
Themiſt. Neocl. f. *	3528.	505.	75. 4.	
Phædon. II.	3529.	504.	76. 1.	
Dromoclides.	3530.	503.	76. 2.	
Aceſtorides.	3531.	502.	76. 3.	
Menon.	3532.	501.	76. 4.	
Chares.	3533.	500.	77. 1.	M. Chr. Epoch. 56.
Praxiergus.	3534.	499.	77. 2.	
Demotion.	3535.	498.	77. 3.	
Apſephion. *	3535.	498.	77. 3.	M. Chr. Epoch. 57.
Theagenidas.	3536	497.	77. 4.	M. Chr. Epoch. 58.
Phœdon. Ariſtides II.	3537.	496.	78. 1.	
Lyſiſtratus.	3538.	495.	78. 2.	
Lyſanias.	3539.	494.	78. 3.	
Lyſitheus.	3540.	493.	78. 4.	
Archidemides.	3541.	492.	79. 1.	
Tlepolemus.	3542.	491.	79. 2.	
Conon.	3543.	490.	79. 3.	
Euthippus. Euippus.	3544.	489.	79. 4.	* M. Chr. Epoch. 59.
Phraſicles. Phraſiclides.	3545.	488.	80. 1.	
Philocles.	3546.	487.	80. 2.	
Bion.	3547.	486.	80. 3.	
Mneſithides.	3548.	485.	80. 4.	
Callias. I.	3549.	484.	81. 1.	* M. Chr. Epoch. 60.
Soſiſtratus.	3550.	483.	81. 2.	
Ariſton.	3551.	482.	81. 3.	
Lyſicrates.	3552.	481.	81. 4.	
Chærephanes.	3553.	480.	82. 1.	
Antidotus.	3554.	479.	82. 2.	
Euthydemus.	3555.	478.	82. 3.	
Pedieus.	3556.	477.	82. 4.	
Philiſcus.	3557.	476.	83. 1.	
Timarchides.	3558.	475.	83. 2.	
Callimachus.	3559.	474.	83. 3.	
Lyſimachides.	3560.	473.	83. 4.	
Praxiteles.	3561.	472.	84. 1.	
Lyſanias.	3562.	471.	84. 2.	
Diphilus.	3563.	470.	84. 3.	M. Chr. Epoch. 61.
Timocles.	3 64.	469.	84. 4.	
Myrichides.	3565.	468.	85. 1.	
Glaucides.	3566.	467.	85. 2.	
Theodorus.	3567.	466.	85. 3.	
Euthymenes.	3568.	465.	85. 4.	
Nauſimachus. Lyſi.	3569.	464.	86. 1.	
Antilochides, tioch.	3570.	463.	86. 2.	
Chares.	3571.	462.	86. 3.	
Apſeudes.	3572.	461.	86. 4.	

 Pythodorus.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Pythodorus.	3573.	460.	87. 1.	
Euthydemus.	3574.	459.	87. 2.	
Apollodorus.	3575.	458.	87. 3.	
Epameinon Epaminondas, Aminias.	3576.	457.	87. 4.	
Diotimus.	3577.	456.	88. 1.	
Euclides. Euclees.	3578.	455.	88. 2.	
Euthydemus. Scythodorus. Philoch.	3579.	454.	88. 3.	
Stratocles.	3580.	453.	88. 4.	
Iſarchus. Hipparchus.	3581.	452.	89. 1.	
Aminias. *	3582.	451.	89. 2.	
Alcæus.	3583.	450.	89. 3.	
Ariſtion.	3584.	449.	89. 4.	
Aſtyphilus. Ariſtoph.	3585.	448.	90. 1.	M. Chr. Epoch. *62.*
Archias.	3586.	447.	90. 2.	
Antiphon.	3587.	446.	90. 3.	
Euphemus.	3588.	445.	90. 4.	
Ariſtomneſtus.	3589.	444.	91. 1.	
Chabrias.	3590.	443.	91. 2.	
Piſander.	3591.	442.	91. 3.	
Cleocritus. Clearchus.	3592.	441.	91. 4.	
Callias.	3593.	440.	92. 1.	
Theopompus.	3594.	439.	92. 2.	
Glaucippus.	3595.	438.	92. 3.	
Diocles.	3596.	437.	92. 4.	
Euctemon.	3597.	436.	93. 1.	* M.Chr. Epoch.*63.*
Antigenes.	3598.	435.	93. 2.	* M. Chr. Epoch.*64.*
Callias. *	3599.	434.	93. 3.	M. Chr. Epoch. *65.*
Alexias.	3600.	433.	93. 4.	
Pythodorus, ſive Anarch.	3601.	432.	94. 1.	Captis à Lyſandro Lacedæmonio
Euclides.	3602.	431.	94. 2.	Athenis. *Xenoph.* Hellenic. l. 2.
Micion. Micon.	3603.	430.	94. 3.	* M. Chr. Epoch. *66.*
Exænetus. Epæn. Xænen.	3604.	429.	94. 4.	
Laches.	3605.	428.	95. 1.	* M.Chr. Epoch.*67.*
Ariſtocrates.	3606.	427.	95. 2.	M. Chr. Epoch. *68.*
Ithycles.	3607.	426.	95. 3.	
Lyſiades.	3608.	425.	95. 4.	
Phormio.	3609.	424.	96. 1.	
Diophantus.	3610.	423.	96. 2.	
Eubulides.	3611.	422.	96. 3.	
Demoſtratus.	3612.	421.	96. 4.	
Philocles.	3613.	420.	97. 1.	
Nicoteles.	3614.	419.	97. 2.	
Demoſthenes.	3615.	418.	97. 3.	
Antipater.	3616.	417.	97. 4.	
Pyrgion. Pyrrhion.	3617.	416.	98. 1.	
Theodotus.	3618.	415.	98. 2.	
Myſtichides.	3619.	414.	98. 3.	
Dexitheus.	3620.	413.	98. 4.	
Diotrephes.	3621.	412.	99. 1.	
Phanoſtratus.	3622.	411.	99. 2.	
Evander. Menan.	3623.	410.	99. 3.	
Demophilus.	3624.	409.	99. 4.	

Pytheas.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Pytheas.	3625.	408.	100. 1.	M. Chr. Epoch. 70.
Nicon.	3626.	407.	100. 2.	
Nauſinicus.	3627.	406	100. 3.	
Callias. Calleas.	3628.	405.	100. 4.	M. Chr. Epoch. 71.
Chariander.	3629.	404.	101. 1.	
Hippodamus.	3630.	403.	101. 2.	
Socratides.	3631.	402.	101. 3.	
Aſtëius. Ariſteus.	3632.	401.	101. 4.	M. Chr. Epoch. 72.
Alciſthenes.	3633.	400.	102. 1.	
Phraſiclides.	3634.	399.	102. 2.	M. Chr. Epoch. 73.
Dyſcinetus.	3635.	398.	102. 3.	
Lyſiſtratus.	3636.	397.	102. 4.	
Nauſigenes.	3637.	396.	103. 1.	M. Chr. Epoch. 75.
Polyzelus.	3638.	395.	103. 2.	
Cephiſodorus.	3639.	394.	103. 3.	M. Chr. Epoch. 76.
Chion.	3640.	393.	103. 4.	
Timocrates.	3641.	392	104. 1.	
Chariclides.	3642.	391.	104. 2.	
Molon.	3643.	390.	104. 3.	
Nicophemus.	3644.	389.	104. 4.	
Callimides. Callidemid.	3645.	388.	105. 1.	
Euchariſtus.	3646.	387.	105. 2.	
Cephiſodotus.	3647.	386.	105. 3.	
Agathocles.	3648.	385.	105. 4.	
Epines. Elpinices.	3649.	384.	106. 1.	M. Chr. Epoch. 77.
Calliſtratus.	3650.	383.	106. 2.	M. Chr. Ep. 79. Hinc
Diotimus.	3651.	382.	106. 3.	deficit.
Eudemus.	3652.	381.	106. 4.	
Ariſtodemus.	3653.	380.	107. 1.	
Theſſalus.	3654.	379.	107. 2.	
Apollodorus.	3655.	378.	107. 3.	
Callimachus.	3656.	377.	107. 4.	
Theophilus.	3657.	376.	108. 1.	
Themiſtocles.	3658.	375.	108. 2.	
Archias.	3659.	374.	108. 3.	
Eubulus.	2660.	373.	108. 4.	
Lyciſcus.	3661.	372.	109. 1.	
Pythodorus, vel dotus.	3662.	371.	109. 2.	
Soſigenes.	3663.	370.	109. 3.	
Nicomachus.	3664.	369.	109. 4.	
Theophraſtus.	3665.	368.	110. 1.	
Lyſimachides.	3666.	367.	110. 2.	
Charondas. Chær.	3667.	366.	110. 3.	
Phrynicus.	3668.	365.	110. 4.	
Pythodemus, dorus.	3669.	364.	111. 1.	
Euænetus.	3670.	363.	111. 2.	
Cteſicles.	3671.	362.	111. 3.	
Nicocrates.	3672.	361.	111. 4.	
Nicetes. Niceratus.	3673.	360.	112. 1.	
Ariſtophanes.	3674.	359.	112. 2.	
Ariſtophon.	3675.	358.	112. 3.	
Cephiſophon.	3676.	357.	112. 4.	
Euthycritus. crates.	3677.	356.	113. 1.	
Chremes. Hegemon.	3678.	355.	113. 2.	

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.
Chremes. Anticles.	3679.	354.	113. 3.
Anticles. Soſicles.	3680.	353.	113. 4.
Hegeſias.	3681.	352.	114 1.
Cephiſodorus.	3682.	351.	114. 2.
Philocles. Polycl. Diocl.	3683.	350.	114. 3.
Apollodorus. Archip.	3684.	349.	114. 4.
Archippus. Neæch.	3685.	348.	115. 1.
Apollodorus.	3686.	347.	115. 2.
Phocion. Archip.	3687.	346.	115. 3.
Demogenes.	3688.	345.	115. 4.
Democlides.	3689.	344.	116. 1.
Praxibulus.	3690.	343.	116. 2.
Nicodorus.	3691.	342.	116. 3.
Theophraſtus.	3692.	341.	116. 4.
Polemon.	3693.	340.	117. 1.
Simonides.	3694.	339.	117. 2.
Hieromnemon.	3695.	338.	117. 3.
Demetrius Phal.	3696.	337.	117. 4.
Charinus.	3697.	336.	118. 1.
Anaxicrates.	3698.	335.	118. 2.
Chorebus, vel Xenias.	3799.	334.	118. 3.
Xenippus. Euxen. Xeni.	3700.	333.	118. 4.
Pherecles.	3701.	332.	119. 1.
Leoſtratus.	3702.	331.	119. 2.
Nicocles.	3703.	330.	119. 3.
Calliarchus.	3704.	329.	119. 4.
Hegemachus.	3705.	328.	120. 1
Euctemon.	3 06.	327.	120. 2.
Mneſidemus.	3707.	326.	120. 3.
Antiphates.	3708.	325.	120. 4.
Nicias.	3 09.	324.	121. 1.
Nicoſtratus.	3710.	323.	121. 2.
Olympiodorus.	3711.	322.	121. 3.
Philippus. Diphilus.	3712.	321.	121. 4.

Hinc defecit continuata Archontum Series, autoribus deinceps mutilis nec amplius extantibus: annis 28, ſive ſeptem Olympiadibus ante citimam Marmorei Chronici Epocham.

A D

AD

Veteres Græcorum Epochas,

NOTÆ HISTORICÆ.

CUm pleriſque hujus ἀναγραφῆς primæ lineæ elementis, etiam Autoris nomen diſparuiſſe credo. Autorum nomina, in orationis textus initio, locos ſeculis vetuſtioribus habuiſſe, nemo neſcit qui Herodotum aut Thucydidem ſalutavit. Atque ut eorum codices Membranei aut Chartacei, ita noſter, qui à prima perſona ſermonem auſpicatur, Marmoreus erat. Nam ut temporis injuriam propulſando, poſteritati tutius conſuleretur, cippis ſaxeis στήλαις ſeu κύρβεσι, velut libris ſeu tabulis publicis, tam res veterum geſtas & temporum rationes, quam Leges, Pacta, Deorum & Mortuorum titulos, vota, incidi ſolenne erat. "Euhemerus Siculus res geſtas "Jovis & ceterorum, qui Dii putabantur, collegit, hiſtoriamque contexuit ex "Titulis & Inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur, ut diſerte meminit Lactantius de Falſa religione, cap. 11. Etiam Columnæ aureæ in fano Jovis Triphylii poſitæ, qua perſcripta erant ejuſdem Numinis geſta, eidem hiſtorico, quem poſtea interpretatus eſt Ennius, uſus erat maximus. In Sicyone item ἀναγραφὴ erat ſeu deſcriptio ejuſmodi ſacrata, unde Heraclides in librum ſuum de Muſicis, Junonis Argivæ antiſtitum, Poetarum etiam, & Muſicorum celebriorum nomina traduxit. Teſtis eſt Plutarchus libro de Muſica, cui hujuſmodi Scriptores ἀναγεγραφότες generatim ſive deſcriptionum aut recenſionum Autores non ſemel dicuntur. Columellæ item quibus Cretenſes Sacra deſcripſerant Corybantum, à Porphyrio in ſecundo περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων memorantur. Quin obvium eſt quod de columnis illis Sethi nepotum, lateritia altera, altera ſaxea, quibus ſideralis ſcientiæ inventa ſua mandarunt, habet Flavius Joſephus. Et de priſcis Danis, Saxo Grammaticus libro de ſitu Daniæ; "Majorum acta patrii ſermonis carminibus vul"gata, linguæ ſuæ literis, ſaxis ac rupibus inſculpenda curabant. Paulo item "poſt, voluminum loco vaſtas moles amplectebantur, codicum uſum à cau"tibus mutuantes. Et Lacuna hæc ita forſan partim ſupplenda, ἀνέγραψα τοὺς ἄνωθεν χρόνους ἀρξάμενος, &c. Superiora tempora deſcripſi auſpicatus, &c.

Lin. 2. ἕως ἄρχοντος ἐμ Παρω ....υανακτος) ſupple ἐν Πάρῳ μὲν Ἀστυάνακτος, vix enim fieri poteſt, ut aliud ſit nominis initium. Autorem autem hinc Parium fuiſſe æquum eſt ut conjectemus. Ἀναγραφὴν ſuam, ſive opus Chronologicum popularis Archontis nomine ſignavit, ut ita & patriæ honorem haberet, & popularium captui rem facilius accommodaret, omnia ad calculi terminum domi fixum & notiſſimum deducendo. Atticum vero inſuper adjecit, idque meritiſſimo, non ſolum quod reipublicæ Athenienſis majeſtatem (quam tamen eo ævo varie affligebant Macedonum Reges) Parii proculdubio obſervabant, ſed etiam quia Epocharum, unde intervalla putarat, characteres communes & perpetui erant ſive Reges ſive Archontes Athenienſium, quod genus Characterum apud Parios, quorum Reſpublica minorum erat gentium, haud omnino eſt veriſimile extitiſſe. Hactenus Seldenus. Errat autem vir Celeberrimus, dum ulterius de Paro addens, autoritatem forte [a] Stephani Byzantini conſecutus, dicit illam inſulam inter Cy-

[a] Stephanus in Πάρος.

cladas

cladas maximam & florentiſſimam fuiſſe ; [b] cum Delo, Andro, Naxo, Melo, fortunâ plerumque & divitiis, magnitudine ſemper apud peritiores Geographos & Hiſtoricos inferior fuiſſe exiſtimaretur. Hæ inſulæ, [c] quarum inſigniores ſunt numero quinquaginta tres, in mari Ægæo à Peloponneſo fere uſq; ad Ioniam extenſæ, [d] Delum quaſi in circulo, inde ἀπὸ τοῦ κύκλου Cyclades dictæ, circuibant: inter has [e] Parus Naxo dimidio minor, circuitu quinquaginta mille paſſuum patebat, eique è parte occidentali maxime vicina, & circa 160 mille paſſus ſeu 53 leucas ab Athenis diſtans, ſub latitudine graduum [f] 36, min. 50, ſub longitudine graduum 46, min. 40 ſitum habuiſſe obſervatur. Ut [g] ceteræ in mari Ægæo inſulæ, ſic etiam hæc antiquiſſimos incolas à Phœnicibus, qui primi fuere maris Domini, habuiſſe videtur, à quibus Zacynthi nomen, [h] quod olim habuiſſe apud Stephanum Byzantinum conſtat, ob naturam loci aſperam & montanam, à voce Phœniciâ, ſeu Hebræâ זחוח, quæ aſperitatem ſignificat, derivatum accepiſſe putat [i] Doctiſſimus Bochartus. Poſtea autem à Caribus fortaſſe, qui etiam poſt Phœnices aut cum iiſdem [k] Cycladarum incolæ fuerunt, [l] Pactea vocata fuit. Cum autem Minos Cretenſium Rex, expulſis Caribus & Phœnicibus [m] maris Ægæi omniumque in illo inſularum dominium obtinuiſſet, [n] Cretenſes, quos hanc inſulam tenuiſſe conſtat, huc ab illo primum adductos fuiſſe ſatis inde probari videtur, quod ab ejus nomine [o] Minois diu vocaretur, donec [p] Arcades huc venientes, Creticoſq; aut expellentes, aut cum illis in unam gentem coaleſcentes, à Duce ſuo Paro filio Parrhaſii primariam urbem, ab illis forte primo conditam, totamque inde inſulam, Minois nomen ſola urbe Minoâ retinente, eodem nomine Parum vocarunt. [q] Sed Bochartus hoc etiam nomen vult à Phœnicibus imponi, propter cuniculos ad eruendum marmor in illa paſſim factos, minimeque ſe dubitare dicit, quin, quicunque cognoſcunt apud Hebræos פרה apud Syros [s] ܦܪܒܘ cuniculos ſignificari, ſtatim etiam agnoſcent, Parum inſulam inde nomen habuiſſe. Sed pace tanti viri, qui talibus conjecturis ineptis ſæpe mihi videtur nimis indulgere, non agnoſco ego. Cum enim tam antiquis temporibus, [t] utpote ante omne Græcæ hiſtoriæ initium, quibus hic Phœnices dominium habuiſſe creduntur, nondum Dii [u] ſignis niſi ex [x] ligno aut [y] rudi lapide factis, aut homines ſtatuis colerentur [z], alterutriſve ædes niſi quam humillimæ exſtreurentur, & conſtet inde Marmor Parium ad nullum adhuc uſum adhiberi, teſteturque Plinius, libro Naturalis ſuæ hiſtoriæ 35 ante 50 Olympiadem nunquam adhibitum fuiſſe, cuinam poteſt veriſimile videri, inſulam Parum propter cuniculos nomen habuiſſe, cum ibi nullo adhuc eruto Marmore nulli effoderentur? Præterea hi cuniculi non per totam inſulam, ſed tantum [a] in monte Marpeſo facti fuerunt, qui in medio inſulæ ſitus totus Marmoreus fuit, unde apud Virgilium pro duro ſaxo eſt.--- *Marpeſia Cautes.* [b] Marmor hic è cuniculis effoſſum, ſine venis candidiſſimum, & per totam Græciam apud Statuarios & Architectonicos celeberrimum fuiſſe perhibetur. Ex hoc [c] Alcmæonidæ à Piſiſtratidis Athenis pulſi Templum Delphicum de novo condidere, [d] ex eoq, plerumq; deorum imagines, & inſignium virorum ſtatuæ exciſæ fuerunt. A nomine inſulæ Parium vocabatur, ſed quod in cuniculis ad lucernas cæderetur, [e] Lapis Lychnites etiam ἀπὸ τοῦ λύχνου appellari invenitur.

Hæc etiam inſula ἀπὸ τῆς Δήμητρος [f] Δημητριάς dicta fuit, Ceres enim hic,

[b] Plin. Hiſt. Nat. lib. 4. cap. 12. [c] Strabo lib. 10. [d] Strabo lib. 10. Plinius lib. 4. cap. 12. Dionyſ. Perieg. ver 526. Euſtathius ib. Pomponius Mela. lib. 2. c 7. Solinus cap. 17. [e] Plinius lib. 4. cap. 12. [f] Ptolomæus lib. 3. c. 15. [g] Thucydides, lib 1. Diodorus Siculus, lib. 5. [h] Stephanus in Πάρος. [i] Bochart. Geographiæ Sacræ, lib. 1. cap. 14. [k] Herodotus lib. 1. Thucyd. lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 5. [l] Stephanus in Πάρος. Plinius lib. 4, cap. 12. [m] Thucyd. lib. 1. Diod. Sicul. lib. 5. Herodot. lib. 1. [n] Solinus cap. 17. Stephan. in Πάρος. [o] Stephan. in Πάρος. Solinus Pol. cap. 17. Plinius lib. 4. c. 12. [p] Stephan. in Πάρος. [q] Bochart. Geographiæ Sacræ, lib. 1. c. 14. [r] Eſaias cap. 2. com. 20 [s] Verſio Syriaca novi Teſtamenti, Heb. cap. 11. c. 38. [t] Thucyd. lib 1. Diodor. Sic. lib. 5. [v] Plut. in Numa. [x] Pauſan. in Arcadicis. [y] Pauſan. in Achaiac [z] Thucyd. lib. 1. [a] Servius ad Vir. lib. 6. [b] Plin. lib. 36. c 5. Strabo l. 10. [c] Herod. lib. 5. [d] Plin. lib. 36. cap. 5. Strabo lib. 10. [e] Plinius lib. 36. cap. 5. Athenæus lib. 5. [f] Stephan. in πάρος.

æque

æque ac Apollo in Delo colebatur, [g] Templumque ſibi conditum & Sacerdotes Καβάρνους ſic dictos, ut tradit [h] Stephanus, ἀπὸ τοῦ Καβάρνου μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυγατρὸς, cultui ſuo conſecratos in Paro inſulæ Metropoli habuiſſe traditur. [i] Pauſanias vero narrat non Cabarnum, ſed Chryſanthidem Argivum, Cereri de filiæ raptu primum indicaſſe. Veriſimilius autem eſt hunc Cabarnum illum eſſe, qui Eleuſinæ Cereris myſteriis initiatus, illa primum in Parum tranſtulit, ibique Templum Deæ condidit; ab illoque non tantum Sacerdotes ibi miniſtrantes Καβάρνους, ſed totam etiam inſulam Κάβαρνιν idem [l] Stephanus tradit appellari.

Hæc inſula longe nota fuit ob [m] præſtantiſſimum Marmor ibi erutum, de quo ſupra egimus. Celebrem etiam reddidit [n] Archilocus ibi natus, Poeta ob Iambos ſuos contra Lycambem ſcriptos, ab illoque primum inventos inſigniſſimus. Coloniæ hinc eductæ fuerunt [o] in Thaſum inſulam in ſinu Strymonico ſitam, [p] in Parium Propontidis urbem in Græca Hiſtoria ſatis celebrem, & in [r] Parum inſulam Liburnicam ob [s] Demetrium Parium, & ob res ibi geſtas in bello Illyrico contra Romanos, nemini in Romana Hiſtoria mediocriter verſato ignotam.

Parus cum ceteris Cycladibus ſub Athenienſium poteſtatem, paulo ante primum bellum Perſicum, [t] à Miltiade ad illas claſſem appellente primo redacta fuit, ſed poſtea illo oborto bello, Datique Perſa cum magna claſſe inſulas invadente, [u] Parii cum ceteris Inſulanis Perſarum potentiam timentes, illis primi omnium Græcorum terram & aquam dederunt, & cum illis ad pugnam Marathonicam profecti Athenienſes ſibi adeo infenſos reddidere, ut ſtatim poſt victos expulſoſq; Perſas, injuriæ memores, ad illam ulciſcendam [x] Miltiadem, qui ex ſpe obtinendæ urbis tunc florentiſſimæ expeditionem maxime ſuaſerat, cum magna claſſe miſere: ſed illo poſt obſidionem 26 dierum infelici ſucceſſu coacto redire, maxime tunc celebres eſſe cœpere Parii, quod fortiſſimi ducis, & ſuo tempore inſigniſſimi fruſtranea, eidemque ob lethale acceptum vulnus, gravemque mulctam infectâ re à populo irrogatam infeliciſſima, ſuſcepta in eos extiterit expeditio; indeque etiam apud poſtera ſecula ſatis infames erant, [a] quod, cum pactas cum Miltiade deditionis conditiones, quod ſperarent Perſas in auxilium adfuturos, mox rupta fide violaſſent, quicunque deinde per totam Græciam fœdifragi, aut pactorum violatores extiterint, ἀναπαριάζειν dicebantur.

Bello Perſico ſecundo [b] incerti cuinam parti adhærerent, ſuſpenſi diu manebant, expectantes ad quos inclinaret victoria. Perſis autem ad Salaminem victis, & Themiſtocle cum claſſe ad inſulas appellente, [c] Athenienſibus deinde tributarii facti, cum omnibus aliis Inſulanis præter [d] Melios & Therios in omnibus bellis ſocii ſub illorum imperio, [e] donec capta à Lyſandro urbe diſſolveretur, per annos 76 inviolatâ fide permanſere, eodemque modo quo [f] Delii ceterique inſulani ſtatum politicum ad exemplar Democratiæ Athenienſis conformantes, eodem deinde modo per Senatum & Archontes Rempublicam Democratic eetiam adminiſtratam habuerunt. Spartani autem adepti imperium, [g] eodemque ſtudio Oligarchiam, quo Athenienſes Democratiam omnibus civitatibus obtrudentes, videntur Pari etiam ab Athenienſibus acceptam immutaſſe politiam. Sed cum poſt annos undecim [h] Conon, Lacedæmoniis pugnâ navali prope Cnidum ſuperatis, Athenarum mœnia ite-

[g] Cornel. Nepos in Miltiade. Herod. lib. 6. [h] Steph. in πάρος, Heſych. in Καβάρνοι, Suidas in ὀργίωνες. [i] Pauſan. in Atticis [l] Stephan. in πάρος. [m] Solinus cap. 17. Plin. lib. 4. c. 12. & lib. 36 c. 5. Strabo l. 10. Stephanus in πάρος. Euſtath. in Dionyſ. ad ver. 526. [n] Stephan. in πάρος. Strabo lib. 10. [o] Strabo lib. 10. [p] Strabo lib. 10. [r] Diodor. Sic. lib. 14. Strabo lib. 7. [s] Polyb lib. 2. 3, 4, & 5. L. Florus de bello Illyrico. Strabo lib. 7. [t] Cornel. Nepos. in Miltiade. [v] Herodot. lib. 6. [x] Herodot. lib. 6. Cornel. Nepos in Miltiade. [a] Cornel. Nepos. in Miltiade. Stephanus in Πάρος. Euſtathius in Dionyſ. ad ver. 526. [b] Herodot. lib. 8. [c] Herodot. lib. 8. Pauſan. in Arcadicis. Plutarch. in Ariſtide. [d] Thucyd. lib 2. Diod. Sic. lib. 12. [e] Plutarch. in Lyſandro. Xenophon. lib. 2. Diodor. Sic. lib. 13. [f] Grut. pag. 400. n. 8. pag. 405. num. 1. & pag. 1021. num. 7. [g] Ariſtot. Pol. lib. 5. c. 7. Thucydides lib. 5. Xenophon lib. 2. Plutarch. in Alcibiade. Cornel. Nepos in Conone. Xenophon. lib. 4. Diodor. Sic. lib. 14.

rum reparans urbem reſtituiſſet, [i] Inſulani iterum antiquis Dominis ſubjecti, ab iiſdem expulſam denuo recipientes politiam, diu illam à nullo alio victore interruptam videntur tenuiſſe. Certe uſque ad initium primi belli Punici, quando hoc Marmor exaratum fuit, Parios rempublicam eodem modo quo Athenienſes adminiſtratam, & Archontas ἐπωνύμους, qui faſtos & acta publica ſignarunt, ex eo Aſtyanactis Archontis Parii ſimul ac Diogneti Archontis Athenienſis nominibus ſignato conſtat habuiſſe.

Lin. 3. Ἀθήνησι δὲ Διογνήτου. [a] Athenienſes per Archontes eodem modo, quo Romani per Conſules, faſtos ſuos & acta publica ſignabant. [b] Archontes enim apud illos ſupremi Magiſtratus fuere, qui poſt Codri [c] pro patriæ interitum ([d] in ejus honorem nemini alii Regio nomine aut imperio conceſſis) Regum loco titulo & autoritate diminutis conſtituti, primo [e] perpetui numero tredecem ſibi invicem ſuccedentes per annos 307, [f] deinde Decennales ſeptem per annos 70 è Codri familia omnes, à primoque illorum Medonte Codri filio [g] Medontidæ dicti, reddendæ regiminis rationi obnoxii, Rempublicam adminiſtrabant. [h] Poſtea autem annuis ex quacunque familiâ, modo cenſus habuerint legibus requiſitos, conſtitutis, [i] poteſtas, quæ prius uni inerat, inter novem dividebatur, [l] qui populi ſuffragiis primo electi, [m] poſtea in Sacello Theſei præſidentibus prioris anni Theſmothetis magiſtratus inter ſe partiebantur: [n] ſolus Ariſtides extra ſortem, ob juſtitiam ſuam tunc Reipublicæ neceſſarius, jubente populo primus Archon creabatur. [o] Hujus autem primi Archontis officium fuit Bacchanalia & Thargelia curare, orphanorum & viduarum tutelam habere, de omnibuſque illis rebus inter cives judicare, de quibus Prætor Urbanus Romæ. [p] Secundus Archon Βασιλεὺς dictus, eodem modo, quo Rex Sacrorum apud Romanos, res Sacras curabat, de litibuſque & controverſiis circa illas ortis, & de criminibus contra eaſdem commiſſis judicabat. [q] Tertius Πολέμαρχος dictus in acie ſemper ſiniſtram alam ducebat, [r] domi vero ſacrificia Martis & Dianæ, certamen funebre eorum qui bello occubuerunt, & Parentalia Harmodio & Ariſtogitoni celebrata curabat, & Prætori Ruſtico apud Romanos ſimilis, eodem modo circa inquilinos, ruſticos & peregrinos, quo Archon primus circa cives, judicia exercebat. Sex ultimi [s] Θεσμοθέται dicti, à Dracone primo conſtitui videntur, ut illius legum, quæ [t] Θεσμοὶ dicebantur, nomina inde ſortiti, curam haberent. [u] Hi in criminalibus judices fuere, [x] illiſque incumbebat primo in ipſas leges inquirere, an rectæ, & ſufficientes, an ſuperfluæ, aut ſibimet invicem contrariæ fuerint: & deinde deprehenſis circa illas defectibus per Nomothetas correctis, curare ut ſecundum eaſdem ab omnibus civibus ageretur. [y] Ἄρχων ad ſtatuas Eponymorum, i. e. Heroum, à quibus Tribus nomina ſua habuerunt, Βασιλεὺς in Porticu regiâ, Πολέμαρχος in Lyceo, & Θεσμοθέται ad Theſmotheſium Tribunalia ſua habuerunt, ibique ante Solonis tempora omnia ſeorſim adminiſtrabant, ab illo [z] autem in unam Curiam Στρατήγιον dictam congregati, [a] ibi de rebus capitalibus, & inferiorum Magiſtratuum electione, non niſi junctis ſuffragiis decernebant. Exacto Magiſtratus anno, [b] datâque in Senatu Regi-

[i] Diodor. ib. Xenoph. ib. [a] Pollux lib. 8 c. 9 ſect. 2. [b] Thucyd. lib. 1. Trebellius in Gallienis. [c] Valerius maximus, lib. 5. cap. 6. Polyænus, lib. 1. Velleius, l. 1. Juſtin. l. 2. Conon apud Photium. Auguſt. de Civit. Dei, l. 18. c. 19 Pauſan. in Atticis, & Achaicis Tzetzes Chil. 1. cap. 4. Euſeb. in Chronicis, Suidas in εὐγενέστερος Κόδρου, & Lycurgus Orat. in Leocratem. Plato in convivio. Cicero de fin. lib. 5. & de Nat. Deorum l. 3. Lactantius, l. 3. cap. 12. Theodoret. Therapeut. l. 8. [d] Euſebius in Chron. Velleius, l. 1. Juſtin. l. 2. [e] Euſeb. Chron. lib. 1. [f] Euſeb. Chron. lib. 1. Velleius Paterculus, lib. 1. [g] Heſych. in Μεδοντίδας. Velleius, l. 1. Pauſan. in Meſſenicis. [h] Plutarch. in Solone. [i] Pollux, lib. 8. c 9. S. 1. [l] Plut. in comp. Solonis, & Publicolæ. [m] Æſchines in orat. κατὰ Κτησιφῶντος. [n] Plutarch. in Ariſtide. [o] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 3. Demoſthenes in orat. contra Macertatum, & in orat. contra Midiam. & in orat. contra Lacritum, & in orat. contra Pantænetum. Lyſias in orat. contra Alcibiadem 2. Æſchines in orat. contra Timarchum. Plato in Menexeno Lesbonax in protreptico Athenæus, lib. 12. [p] Pollux lib. 8 c. 9. S. 3. [q] Herodot. lib. 6. [r] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 4. Ariſtophanis Scholiaſt. ad Veſp. Harpocratian in Πολέμαρχος. [s] Pollux lib. 8. c 9. ſect. 1. [t] Ælianus variæ Hiſtoriæ, lib. 8. cap. 10. [v] Pollux lib. 8. cap 9. ſect. 1. Suidas in Θεσμοθέτας. [x] Æſchines κατὰ Κτησιφῶντος. Harpocrat. in Θεσμοθέτας. [y] Suidas in Ἄρχων. Pauſanias in Atticis. [z] Plutarch. in Solone. Diogenes Laert. in Solone. [a] Pollux lib 8. cap. 9. ſect. 1. [b] Æſchines κατὰ Κτησιφ. Etymol. in λογιστάς. Harpocrat. in λογιστάς. Demoſthenes in Midiana, & Ulpian. ib.

minis

minis ratione in Curiam Areopagitarum omnes, niſi alicui obſtiterit male actus Magiſtratus, [c] adoptabantur. [d] Communi titulo hi omnes Archontes dicti fuerunt; primi autem ſolius nomine, qui ob hanc rationem [e] Ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ dicebatur, Faſti & acta publica ſignabantur: atque ideo cum Diognetus hunc Magiſtratum geſſerit quando hoc Marmor exaratum fuit, Epochæ in illo deſcriptæ retro ab illius principatu omnes ſupputantur. Cum Demetrius [f] victo Caſſandro Olymp. 118, an. 2. urbi, expulſo illius præſidio, libertatem reſtituiſſet, inter alia fœdiſſimæ adulationis ſpecimina, Athenienſes in illius & Patris Antigoni honorem, depoſitis Archontibus, illorum loco Σωτήρων Sacerdotes conſtituerunt. Sed poſt annos 22 Demetrio è Macedoniâ à Pyrrho fugato, [g] Archontes antiquum iterum adepti imperium, illud per multa ſecula à nemine alio interruptum, uſque ad Veſpaſiani tempora tenuerunt, [h] ab illo autem libertate exuti Athenienſes cum ceteris Achæis Romano Proconſuli, & Romanis legibus parebant, [i] à Nervâ autem omnibus civitatibus, quæ eâ exutæ fuerant, reſtitutâ libertate, Athenienſes ſuis legibus Archontibuſque antiquis magiſtratibus reſtitutis, quamvis non plenâ ſemper libertate, deinde iterum frui videntur: [k] Adrianus enim, & [l] Gallienus Imperatores Romani hunc Magiſtratum Athenis geſſiſſe leguntur; poſt Gallieni autem tempora Archontum Magiſtratui [m] prævaluit Στρατηγοῦ præfectura, quo quotannis ab Imperatoribus electo, urbiſque regimini præpoſito, nullam deinde Archontes niſi ſubordinatam autoritatem habuerunt. Hunc Magiſtratum [n] ipſe Imperator Conſtantinus gerens, videtur primum, Archontum autoritate antiquâque politiâ totâ abrogatâ, totum urbis Regimen ſoli Stratego commiſiſſe, quem deinde [o] Μέγαν Στρατηγὸν, & Μέγαν Δοῦκα vocari voluit: ſub primis enim Strategis diminutum tantum, non abrogatum fuit Archontum imperium: [p] Theodoreti autem temporibus, qui ſub utroque vixit Theodoſio, nec Archontem, nec Polemarchum, nec Theſmothetas, nec Areopagum, nec Heliæum, nec Delphinium, nec Quingentorum Senatum, nec aliquid aliud antiquæ politiæ in urbe hâc fuiſſe, in illius libro περὶ νόμων memoratur. Tota enim poteſtas tunc temporis penes Strategos ſeu Duces fuerat, [q] qui tandem perpetui facti uſque ad Turcarum Imperium, [r] urbemque ab illis expugnatam, Anno Dom. 1440. plenâ ibi & Regiâ autoritate per multa ſecula imperarunt.

Ep. I. Ἀφ' οὗ Κέκροψ, &c.) Ab Actæo ſive Actæone, [a] qui ante Cecropem in Atticâ regnavit, [b] illique, filiâ Agraulo in uxorem datâ, pro dote regnum reliquit, Atticam olim, Acticam ſeu Acten, vocari cum noſtro Marmore multi conſentiunt [c] Autores. [d] Strabo vero potius vult hanc regionem ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, quia maritima eſt, hoc nomen olim habuiſſe: quæ videtur etiam eſſe ſententia illorum, [e] qui tradunt Acten ante Ogygis tempora urbis Eleuſinæ, totiuſque hujus Regionis nomen fuiſſe. [f] Stephanus Byzantinus, Iſaacius Tzetzes, Euſtathius, & Suidas, incerti quænam ſit potior, utramque tradunt Etymologiam. Hanc litem noſtrum dirimit Marmor, quod quatenus non longe poſt Alexandri tempora eo anno, quo primum bellum Punicum inceperat, à viro in Hiſtoricis, ut ex ipſo conſtet Marmore, admodum diligenti & perito, omnibuſque ſupra memoratis multis ætatibus antiquiore exara-

[c] Plutarch. in Solone, & Pericle. Pollux, l. 8. c. 10. Libanius in Androtionæ argumento. [d] Pollux lib. 8. c. 9. S 1. Thucyd. lib. 1. [e] Pollux lib. 8. c 9, S. 2. Pauſanias in Laconicis. Libanius in Argumento, orat. contra Androtionem. Philo. [f] Plutarch. in Demetrio. [g] Plutarch. in Demetrio. [h] Suetonius in vita Veſpaſiani. Pauſanias in Achaicis. Paulus Diaconus, Hiſt. Miſc. lib. 9. Oroſius lib. 7. c. 9. [i] Aurelius Victor in vita Nervæ Paulus Diaconus, Hiſt. Miſc. lib. 10. [k] Spartianus in Adriani vita. [l] Trebellius in Gallienis. [m] Gruterus, pag. 105. num. 9. [n] Julian. Imper. orat. 1. Eunapius in vita Proæreſii. [o] Nicephorus Gregoras, lib. 7. [p] Theodoret. Therapeut. lib. 7. [q] Nicephorus Gregoras, lib. 9 [r] Chalcocondylas, lib. 9. [a] Pauſan. in Atticis. Stephanus in ἀκτή. Euſeb. præp. Evang. l. 10. c. 10. [b] Pauſan. in Atticis. Apollodorus, lib. 3. [c] Pauſan. in Atticis. Clemens ſtrom. lib. 1. Tatianus, & Africanus apud Euſeb. præp. Evang. lib. 10. c. 10. [d] Strabo l. 9. [e] Euſeb. Chron. l. 1. Syncellus. [f] Stephanus in Ἀκτή. Tzetzes in Lycophron. Euſtathius in Dionyſ. Suidas. in Ἀκτή.

Mm 2 tum

tum, iiſdem omnibus longe majoris eſt autoritatis, præſertim in hac re, pro quâ etiam faciunt antiquarum tribuum Athenienſium nomina, quæ cum numero tantum quatuor, [g] Κεκροπὶς, Ἀυτόχθων, Ἀκταία, & Παραλία vocabantur, non omnino veriſimile eſt duas illarum, Ἀκταίαν, ſcilicet & Παραλίαν, ob eandem rationem nomina ſortiri.

Ante Actæum primus omnium in Attica Ogyges, [h] à Cedreno & [i] Theophilo pro Ὠγύγης, ὁ Γύγης, legentibus Gyges dictus regnaſſe [k] memoratur, ab illoque tam [l] Attica, quam [m] Bœotia, quibus utriſque imperabat, Ogygia vocari. [n] Hujus temporibus Atticam à Diluvio ab illius nomine Ogygiano dicto inundatam, [o] poſtea per 190 annos, uſque ad Cecropem ſine Rege, ſine incola deſertam manſiſſe tradunt, [p] ita ut Philochorus, antiquus de rebus Atticis ſcriptor, Actæum, Porphyrionem, Colænum, qui ante Cecropem in Atticâ regnaſſe memorantur, ut ficta nomina omnino rejiciat. Sed non omnino veriſimile videtur antiquos illos Græciæ incolas, [q] qui pro ceteris Græciæ partibus crudeliter dimicantes ſemet invicem in ulteriores terras quotannis expellebant, hanc regionem totius poſtea Græciæ gloriam, & quamvis ad cetera minus fertilem, [r] frugum tamen oleique ſemper feracem, tam diu neglexiſſe: aut velle Oenotrum & Peucetium, [s] qui non diu poſt Ogygis tempora 17 ætatibus ante bellum Trojanum in Italiam primi colonias duxerunt, multoſque alios, circa illorum tempora ob inopiam agrorum coactos, ([t] Græciâ tunc ſuis incolis nimis anguſtâ) per mare in occidentales partes tam longinquas, & ob artis nauticæ his temporibus imperitiam periculoſiſſimas ſuſcepiſſe migrationes; ſi propius ſuis in ipſa Græcia Atticam, aut incolis deſertam, aut à paucioribus habitatam poterant occupare. Sed longe ante Cecropis tempora Pelaſgos in Attica [u] Herodotus, & ex illo [x] Euſtathius, & [y] Marcianus narrant habitaſſe; quibus aſſentit etiam [z] Dionyſius Halicarnaſſeus, ulteriuſque addit, illos ex Argis coloniam duxiſſe, & ab Achaio duce Achaiæ nomen, quod in poſteris temporibus retinuerat, toti regioni impoſuiſſe, qui iidem inde iterum pulſi in Italiam tranſierunt, & Aboriginibus juncti cum illis in unam gentem coaluerunt. Præterea totum illud quod de diluvio Ogygiano Atticam abſorbente narratur, plane fabula videtur, cum utrumque hoc æque impoſſibile ſit, regionem illam [a] ſitu altam & montanam, aut poſſe ex quocunque caſu inundari, aut illâ inundatâ totam Græciam iiſdem ſimul aquis non abſorberi: & hac ratione forſan motus [b] Hieronymus in interpretatione Latinâ Euſebii ab illius verbis diſcedens, diluvium Ogygis temporibus non in Atticâ, ſed in Ægypto accidiſſe ſcribit. Sed cum apud Græcos quicquid vetus, quicquid antiquum [c] Ὠγύγιον dicatur, illi per Ogygianum diluvium nullum aliud præter antiquum illud Noachi intellexiſſe videntur, illudque idem eſt, quod poſtea Deucalioneum dicebatur à Deucalione Theſſaliæ ſeu potius Phocidis rege, ob hanc rationem ſic vocatum, ut ex Euſebio dicunt ſe habuiſſe [d] Cedrenus, & [e] Johannes Antiochenus Malala, quod ille Athenas veniens de univerſali diluvio multa populum docuerit, de eoque ibi ſcriptam ediderit hiſtoriam: ſed cum apud pleroſque alios autores conſtet literas in Græcia tam antiquas non fuiſſe, veriſimilius videtur diluvium à Deucalione ideo nomen habuiſſe, quod cum ob exſiccatas poſt diluvium terras ſoli ſeu Apolloni, [f] qui Pythonem ibi occidiſſe fingitur, Templum Delphicum condidiſſet, Athenaſque veniens ob præſervatum in paucis humanum genus, [g] Jovi φυξίῳ ſeu liberatori etiam ibi Templum ædificâſſet,

[g] Pollux lib. 8. cap. 9. Stephanus in Ἀκτή. Euſtathius in Dionſii Periegeſin. [h] Cedren. lib. 1. [i] Theophilus ad Autolycum, lib. 3. [k] Euſeb. Chron. lib. 1. Præp. Evang. l. 10. Autor Etymolog. in Ὤγυγος. Apollodorus, l. 3. [l] Stephanus in Ὠγυγία. [m] Pauſanias in Bœoticis. Varro de Re Ruſtica l. 3. c. 1. Apollod. lib. 3. Strabo lib. 9. Scholiaſtes Apollonii, lib. 3. [n] Euſeb. Chron. lib. 1. & 2. Præp. Evang. lib. 10. Cedren. lib. 1. [o] Euſeb Chron. & Præpar. Evangelii, lib. 10. [p] Pauſanias in Atticis. [q] Thucydides l. 1. Dionyſ. Hal. lib. 1. [r] Athenæus lib. 14. [s] Dionyſ. Hal. lib. 1. [t] Dionyſ. Hal. lib 1. [v] Herodotus lib. 1. & 8. [x] Euſtathius in Dionyſ. [y] Marcianus in Periegeſi. [z] Dionyſ. Hal. lib. 1. [a] Strabo lib. 9. [b] Hieronymus in verſione Latina Euſebii Chron. lib. 1. & 2. [c] Heſychius in Ὠγύγιον. Suidas in Ὠγύγιον. [d] Cedren. l. 1. [e] Johan. Antiochenus MS. in Bibliotheca Bodleiana, lib. 4 [f] Pauſanias in Phocicis. [g] Pauſan. in Atticis.

Feſtaque

Feſtaque in memoriam illorum,qui perierant, ὑδροφόρια dicta, ([h] quæ Athenis, in aliiſque per Græciam locis uſque ad Syllæ tempora celebrata fuerunt) primus, ut magis quam veriſimile eſt, inſtituiſſet, inde per illum maxime hujus diluvii memoriâ interiturâ aliter apud poſteros præſervatâ, ab iis tandem illius etiam temporibus traditione depravatâ accidiſſe crederetur. Præterea cum eodem tempore, quo Cecrops in Atticam, [i] Deucalion etiam in alias Græciæ partes religionem Deorumque cultum primus induxerit, [l] eodem modo præcipua argumenta ſua, quibus Deorum ſuaſerat metum, à diluvio etiam deduxiſſe videtur, quæ cum ſæpe, ut probabile eſt, inculcaſſet, ſæpe per totam Græciam prædicaſſet, inde etiam poterat evenire, ut illius pariter ac montis Parnaſſi, ad quem habitaverat, nomen in diluvii Hiſtoriam apud Græcos peſſimos omnis Hiſtoriæ corruptores quam facillime irreperet. Sed omiſſis his conjecturis, quæcunque de Ogygis & Deucalionis diluvio narrantur, tantum reliquias veteris traditionis de diluvio univerſali fuiſſe, ſatis inde conſtat, quod nihil fere de alterutro illorum circa diluvium ab antiquis traditur Autoribus, quod non etiam in Sacris Scripturis de Noacho pariter narratum eſſe inveniemus. [m] Diluvium Ogygianum novem menſes duravit, tot Noachanum : [n] Deucalion vir juſtus & pius fuiſſe dicitur, atque ideo [o] cum ceterum humanū genus ob impietatem & perjuria exſcinderetur, [p] ille ſolus cum uxore & liberis in arcâ, [q] quam venturæ cladis præſcius ſibi ideo fabricaverat, univerſale evaſit excidium. [r] In hanc etiam bina unius cujuſq; ſpeciei admiſit animalia, [s] appulſâque arcâ ad cacumen montis cum defeciſſent aquæ diluvii, [t] emiſit columbam ad explorandam terræ faciem. [u] Sub illo deſtructa animalia iterumque reparata fuere, poſt finitumq; diluvium [x] Deo φυξίῳ, ſeu ἀφεσίῳ, i.e. liberatori, per quem cladem evaſit, aram poſuit. Hæc omnia etiam de Noacho, quicunque primas tantum Sacræ Scripturæ paginas inſpexerit, vera fuiſſe quam facillime agnoſcet. Præterea etiam ulterius ſuadet, diluvia in Atticâ & Theſſaliâ ſeu Phocide poſt univerſale illud Noachi nunquam accidiſſe, quod jam per 4000 annos ex nullâ conſtet hiſtoriâ, aut Atticam & Theſſaliam iterum tali diluvio, quale illas olim inundaſſe fingunt, aut aliquas alias regiones ſitu adeo altas & montanas, [y] Deo promiſſi ſui memore, unquam periiſſe.

Dicunt Ogygem [z] temporibus Moſis vixiſſe : quod ſi verum eſſet, diluvium ejus nomine appellatum, quod [a] Hieronymus potius vult in Ægypto accidiſſe, ad cladem Ægyptiorum in mari rubro acceptam bene referri poteſt, de cujus miraculoſâ & ſubitâ inundatione totum illud intelligendum eſt,quod de fluvio ἀετῷ ob ſubitaneam celeremque inundationem ſic dicto Ægyptios temporibus Promethei aquis ſuis abſorbente, [b] apud Diodorum Siculum narratum invenimus. Sed cum Ogyges [c] ſecundum calculum Euſebii 597 annis ante Trojæ excidium in Attica inceperit regnare, ejus regni initium ad Iſaaci tempora referendum eſt: anno enim Julianæ Periodi 3530 [d] Troja capta fuit, ſi inde demas 597 annos, qui inter initium Regni Ogygis, & Trojæ ἅλωσιν interceſſerunt, relinquitur annus Julianæ Periodi 2935, qui eſt juxta computum Scaligeri annus Mundi 2171, & ætatis Iſaaci 123, idemque in quâ Iſmael vita defunctus eſt. Regnavit hic in Attica annos [e] 32, & ex [f] Thebe filia Jovis & Iodamæ duos filios [g] Cadmum,& [h] Eleuſinem,& [i] tres filias, Alalcomenem, Aulidem, & Thelxineam, ſuſcepiſſe dicitur, ab Alalcomene, [k] A-

[h] Plutarchus in vita Syllæ. Etymolog. in ὑδροφόρια. Suidas & Heſychius ad eandem vocem. [i] Plutarchus contra Colotem. Apollonius Rhodius, lib. 3. [l] Johannes Antiochenus M. S. lib 4. [m] Solinus cap. 17. Apollonius Rhodius, lib 3. [n] Ovid. lib. 1. Lucian de Dea Syrâ. Plutarchus adverſus Colotem. [o] Lucian. de Dea Syrâ. [p] Ovid. Met. lib. 1. Lucian. de Dea Syrâ, & in Timone, & de Saltatione. [q] Apollodorus lib. 1. Lucian. de Dea Syrâ. [r] Lucian de Dea Syrâ. [s] Stephanus in Παρνασσός Etymolog. & Suidas ad eandem vocem. Ovid. Metaph. lib. 1. [t] Plutarch. in libro περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι. [v] Diodor. Siculus lib. 1. [x] Pauſan. in Atticis. [y] Gen. cap. 9. v. 11. [z] Juſtin. Martyr in oratione cohortatoriâ ad Græcos. [a] Hieronymus in Latina verſione, Euſebii Cron. [b] Diodorus Siculus, lib. 1. [c] Euſebius in Chronicis. [d] Vide Petavium Rat. Temp. lib. 2. cap. 10. [e] Cedrenus lib. 1. [f] Tzetzes in Lycophron. [g] Suidas in Ὠγύγης. [h] Pauſan. in Atticis. [i] Suidas in Πραξιδίκαι. [k] Pauſanias in Bœoticis.

lalcomenæ,

comenæ, vicus in Bœotiâ, nomen habuere, ubi illa Minervam Ogygis temporibus [l] ad lacum Tritonium natam, & inde [m] Τριτογένειαν dictam [n] educavit. Ab Aulide [o] Aulis urbs Bœotiæ nomen habuit. Thelxinea forte illa eſt ex his ſororibus, [p] quæ Tremilo, [q] à quo Lycia olim Tremila dicta erat, nupta fuiſſe dicitur. [r] Hæ omnes apud Græcos pro Deabus habitæ, & communi nomine Πραξιδίκαι dicebantur, è quibus Alalcomene, quod Minervam educaverat, quæ inde etiam Ἀλαλκομενηΐς vocata eſt, eminentius & nomen, & cultum habuiſſe videtur, [s] creditaque eſt dicta ac facta ad finem producere; indeque eſt, quod [t] Menalaus capto Ilio domum redux, quaſi opere perfecto, ei ſimulacrum dedicaverat, quod antiquis [u] Teraphim ſimile [x] nihil præter caput erat, [y] illique tantum capita victimarum immolabant. Qui Ogygis filii perhibentur, Cadmus (ſi aliquis fuerit Cadmus ante Agenoris filium) in Bœotia, Eleuſinis in Atticâ [a] à quo Eleuſina urbs condita, & ſic appellata fuerat, patri ſucceſſere. Poſt Eleuſinem multi alii uſque ad Cecropem in Attica regnarunt, inter quos Periphas ab Antonino Liberali [b] in Metamorph. [c] Porphyrion, Colænus & Actæus à Pauſania memorantur. [d] Actæus ex illis qui ante Cecropem regnarunt ultimus fuit, illo natæ fuerunt duæ filiæ [e] Agraulus [e] & Phœnice, à Phœnice Φοινικήια γράμματα, apud Heſychium & Suidam dicuntur, [f] Agraulus Cecropi nupta illi poſt patris obitum pro dote regnum attulit.

Cecrops autem [g] primus in Atticâ regnaſſe dicitur, quod illuc [h] ex Ægypto adveniens, moreſque civiles ſecum advehens, ſtatum politicum primus inſtituit, incolaſque prius ſine urbibus ferarum more huc illuc in ſpecubus habitantes [i] in 12 civitates collegit, illiſque leges dedit, quibus juſſit eos, Græciæ Idololatriæ autor, [l] Jovem primum ut ſummum Deum, Saturnum, Opim, & Minervam colere, & matrimonium contrahere, cum prius [m] promiſcuâ Venere uterentur, [n] atque hinc illum διφυῆ, vocari dicunt. [o] Poetæ autem volunt illum hoc nomen habuiſſe, quod à dentibus Draconis ortus, partim homo, partim ſerpens fuerat. [p] Probabilior autem eſt aliorum ratio, qui dicunt illum ſic appellari, quod ex Ægypto ortus, & in Græciam veniens utriuſque gentis mores & linguas calleret. Aliæ hujus nominis rationes habentur apud Demoſthenem Orat. Fun. Diodorum Siculum, lib. 1. Plutarchum de Serâ Numinis vindictâ. J. Tzetzen, Chil. 5. c. 18. & Iſaacum Tzetzen ad Lycophrontem, Suidam in Προμηθεύς, & Κέκροψ, & Euſtathium in Dionyſium ad verſum 391.

Inter duodecim illas civitates, in quas Atticæ incolas Cecrops primum congregavit, maximæ fuerunt Athenæ, [q] quæ ab illo conditæ primo Cecropia, indeque tota [r] regio eodem nomine, & populi Cecropides dicebantur: [s] cum autem ceteræ urbes in iſtam unam congregatæ fuerint, [t] illaque à Minervâ illi ſacrata novum nomen acceperit, antiqua urbs eodem modo, quo Cadmæa Thebis, Acricorinthus Corinthi, Byrſa Carthagine, & Capitolium Romæ pro arce tantum habebatur, illaque ſola antiquum Cecropiæ, & prima ſola tribus Cecropidum nomen retinuerunt.

[l] Auguſt. Civ. Dei, lib. 18. c. 8. Euſebius in Chronicis. Scholiaſtes Apollonii, lib. 4. Apollodorus lib. 1. [m] Schol. Pindari, Pyth. od. 4. Scholiaſtes Apollonii, lib. 4. [n] Pauſanias in Bœoticis. [o] Pauſanias in Bœoticis. [p] Stephanus in Τρεμίλη. [q] Herod. lib. 1. ubi legitur Τερμίλη. [r] Pauſanias in Bœoticis. [s] Heſychius in Πραξιδίκη. [t] Pauſanias in Laconicis. [v] Vide Seldenum de Diis Syris, Syntag. 1. cap. 2. [x] Suidas in Πραξιδίκη. Heſychius ad eandem vocem. [y] Heſych. ib. pro Θαύματα enim legendum eſt Θύματα. [a] Pauſanias in Atticis. [b] cap. 6. [c] Pauſan. in Atticis. [d] Pauſanias in Atticis. [e] Suid. in Φοινικήια. Heſych. ad eandem vocem. [f] Pauſan. in Atticis. Apollodorus lib. 3. Porphyr. de abſtinentia, lib 2. [g] Euſeb. Chron. lib. 1. [h] Tzetzes Chil. 5. c. 8. Schol. Ariſtoph. ad Plut. Syncellus p. 153. Suidas in Προμηθεύς. Euſtathius in Dionyſ. [i] Strabo lib. 9. Plutarchus in Theſeo. [l] Euſeb. in Chron. & Præp. Evang. lib. 10. c. 9. Syncellus, p. 153. Epiphan. Hæreſ. lib. 1. Macrob. Saturnal. lib. 1. c. 10. Cyril. contra Julian. lib. 1. Pauſan. in Arcadicis. [m] Athenæus lib 13. Suidas in Προμηθεύς. Juſtin. lib. 2. Euſtathius ad Iliad. σ'. & ώ. Johan. Antioch. MS. lib. 4. Nonnus Dionyſiac. 41. [n] Iidem autores, ib. [o] Ariſtophanes Veſp. & Scholiaſt. ib. Apollodor. lib. 3. Tzetzes ad Lycoph. [p] Euſeb. in Chronicis, lib. 1. Syncellus, p. 153. [q] Schol. Ariſtoph ad Plut. Auguſt. de Civ. Dei, lib. 18. c. 8. Plin. lib. 7. cap. 56. Iſidor. Hiſpalenſis in Chron. & Orig. l. 15. c. 1. [r] Apollodorus lib. 3. Herodotus lib. 8. Suidas in Κέκροψ. Priſcianus, lib. 2. Plinius, l. 7. c. 56. [s] Plutarch. in Theſeo. Strabo lib. 9. [t] Apollodorus, lib. 3. Auguſt. Civ. Dei, lib. 18. c. 9.

mæ

Ex Agraulo Actæi filia Cecrops unum filium, & tres filias ſuſcepit, [u] filius Eriſichthon vocatus Delum inſulam occupavit, ibique primum anno regni patris Cecropis trigeſimo ſeptimo, eodem quo Corinthus condebatur, Delii Apollinis Templum exſtruxit, quod poſt Templum Delphicum ille Deus habuit ſanctiſſimum, & celeberrimum, [x] cui poſtea etiam tota inſula ab Athenienſibus conſecrata fuit. [y] Eriſichthon inde Athenas rediens in itinere obiit, & Praſiis vivo adhuc patre ſepultus fuit, [z] de quo in ciſta à Minerva incluſo, & ſororum cuſtodiæ commiſſo, multas fabulas narrant Poetæ, & Mythologici. [a] Sorores autem illius, Cecropis filiæ Agraulus Herce & Pandroſus dictæ, pro Deabus habitæ [b] myſteria & feſta ſibi celebrata Athenis habuerunt. [c] Agraulo Templum exſtructum fuit in Arce Caſtoris & Pollucis templo vicinum, ubi [d] Ephebi, cum pueritiæ annos exceſſerant, & in Φρατόρων album inferendi eſſent, armati jurabant, ſe pro patriâ pugnaturos ad mortem uſque. Hic illi Sacerdotes [e] 'Αγραυλίδες dictæ Sacra faciebant, & quotannis feſta 'Αγραύλια dicta celebrabant. [f] Hæc autem feſta male confundunt nonnulli cum Plynteriis [g] Minervæ ſub nomine Aglauri celebratis, in his enim non 'Αγραυλίδες, [h] ſed Πραξιεργίδαι Sacerdotes miniſtrabant, quæ Thargelionis die 26 feſta Minervæ celebrantes, [i] ornamenta Deæ detracta lavabant, [l] ſimulacrum velabant, & [m] maſſam Caricarum (quod hunc fructum primum poſt glandem comedentes indigenæ, exinde ad victus rationem magis humanam & manſuetam introducti fuerant) in Pompa ferebant, quæ inde παρὰ τὸ ἡγήσασθαι ἡγητηρία dicebatur. [n] Agraulus etiam Salamine Cypri Templum habuit, ibique quotannis immolato homine ei feſta celebrata fuiſſe narrantur.

Pandroſus etiam [o] feſta Athenis habuit, & [p] Templum in Arce conditum Templo Minervæ vicinum, [q] ubi illi ove, quoties Minervæ bove immolato, ſacra facta fuiſſe dicunt. In hujus Templo fuit [r] Oliva ab ipſa Minerva plantata, cum de urbe cum Neptuno certaverit. [s] Hic etiam erat ara Jovis Hercæi, ſic dicti, quia [t] præſes, & tutelaris deus Athenis habebatur omnium illorum, qui ejuſdem ἕρκους, i.e. ſepti participes fuerunt, cujus tutelam tanti fecerunt Athenienſes, ut neminem aut in tribum inter φράτορας referrent, aut in numero civium recenſerent, quem non ad illius Sacra prius admiſſum, illum etiam tutelarem Deum habuiſſe conſtabat, [u] ita ut quando Quæſtio habebatur de novis Magiſtratibus, an cives Athenienſes fuerint, ſub hac forma proponebatur, An eſſet illis Jupiter ἑρκεῖος, i.e. Tutelaris Deus, & Apollo Πατρῷος, i.e. Patrius Deus: Apollo autem ab Athenienſibus Patrius dicebatur, [x] quod Creuſam Erychthei filiam uxorem duxiſſe apud eoſdem crederetur.

Herce nullum Templum Athenis, [a] feſta autem 'Ερσηφόρια dicta habuiſſe traditur, [b] hæc autem male confunduntur à nonnullis cum Arrhephoriis, illa autem non Hercæ ſed Minervæ celebrabant [c] 4 virgines, [d] ætatis non majoris quam 11, nec minoris quum 7 annorum. Quæ ex nobilibus electæ familiis Deæ miniſterio per unum annum devotæ fuerunt, [e] quarum duæ texturæ pepli præpoſitæ, illud in diem feſtum præparabant, [f] aliæ duæ nocte feſtum præcedente ſecreta quædam in ciſtis à Deæ Templo ad antrum quoddam in urbe deferentes, inde alias eodem modo referebant, indeque feſta 'Αῤῥηφόρια, & Vir-

[u] Athenæus lib. 9. Euſeb. in Chron. Cedren. lib. 1. [x] Herodot. in Clio. Thucyd. lib. 3. Diodorus Sic. lib. 12. [y] Pauſan. in Atticis. Ovid. Metamorph. lib. 2. Hyginus Fab. 156. Apollodor. lib. 3. Pauſanias in Atticis. [a] Ulpian. ad Demoſthen. de Falſa Legatione Pauſanias in Atticis. Apollodor. lib 3. [b] Athanag. Apologia pro Chriſtianis. [c] Herodot lib. 8. Pauſanias in Atticis. Polyænus lib. 1. [d] Hiſychius in 'Αγραυλ. Ulpian. ad Demoſthenis, orat. contra Leptinum. Philoſtratus, lib. 4. c: 7. [e] Heſychius in 'Αγραυλίδες. [f] Heſych. in Πλυντηρία. [g] Harpocrat. in 'Αγλαυρ. Plutarch. in Alcibiade. [h] Heſychius in Πραξιεργίδας. [i] Plutarch. in Alcibiade. [l] Xenophon. Hiſt. Græc. lib. 1. [m] Heſych. in ἡγητηρία. Etymologicum, & Suidas ad eandem vocem. [n] Theodoret. Therapeut. lib 7. Porphyr, περὶ ἀποχῆς, lib. 2. Cyril. contra Jul lib. 4. [o] Athanag. Apologia. [p] Pauſanias in Atticis. [q] Harpocrat. in ἐπίβοιον. [r] Pauſanias in Atticis. Apollodor. lib 3. [s] 'Αναγραφὴ, Olymp. ad Olymp. 118. an. 3. Dionyſ Hal. in Dinarcho. [t] Suid. in ἑρκεῖος. Henric. Stephan. in ἑρκεῖος. [v] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 1. Demoſthenes ἐν τῇ ἐφέσει πρὸς Εὐβουλίδην. [x] Schol Ariſtoph ad Nubes, & ad Aves. [a] Suid. in ἐρσηφορία. [b] Suid. ad eandem vocem Etymol. ad eandem vocem. [c] Harpocrat. in ἀῤῥηφόροι. [d] Etymol. ad eandem vocem. [e] Etymol. in χαλκεῖα. Suidas ib. [f] Pauſan. in Atticis. Suidas in 'Αῤῥηφόροι, & Κανηφόροι. Heſychius in Κανηφόροι.

gines

gines Ἀῤῥηφόροι dicebantur, quia Ἀῤῥητα ἐν κίςαις ἔφερον τῇ Θεῷ, ob quam rationem etiam apud [g] Pauſaniam, ἀπὸ τοῦ κάνητος, i.e. Caniſtro illas Κανηφόρους dictas fuiſſe invenimus. [h] Quam diu Deæ Miniſterio devotæ fuerunt, ſeorſim à parentibus in Arce prope Deæ Templum habitabant, [i] veſtibus ſacris albis & deauratis indutæ, paneque ſacro [l] ναςῷ dicto veſcentes. Ναςὸς autem panis erat mellitus & Aromatibus conditus. [m] Poſt autem peracta miniſteria in feſtis Arrhephoriis Virginibus his ad parente remiſſis, aliæ eodem die in earum loco cooptabantur. Feſtum hoc ab Erichtheo primum inſtitutum fuit, & videtur fuiſſe Panathenæis præparatorium, nec aliquid aliud occultum in illis ciſtis ferri [o] præter illa, quæ ad ſacrificia hoc magno feſto peragenda neceſſaria fuerunt in Suida narrat Philochorus.

Cecrops regnum Atticæ adeptus eſt ſecundum computum [p] Euſebii, circa vigeſimum annum ætatis Moſis, quod cum tenuiſſet [q] annos 50 Athenis obiit, [r] ſepulchrumque ibi habuit in Templo Minervæ juxta ipſam Deam, ille autem in Zodiacum tranſlatus [s] Aquarii locum obtinuiſſe putatur.

Ep. 2. Ἀφ᾽ οὗ Δευκαλίων περὶ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε, &c. Deucalionem [a] Pthiotidis in Theſſalia regem fuiſſe plerique narrant Autores; non tamen deſunt, qui etiam in Regionibus circa Parnaſſum dicunt regnaſſe. Hoc [b] Euſebius iiſdem fere, quæ in Marmore habentur, uſus verbis. Hoc [c] Oroſius, multique alii tradunt Autores. Quin & omnes illi, qui de diluvio Deucalionis ſcribunt, dum illum cymbâ ſuâ [d] ad Parnaſſum dicunt evaſiſſe, ſatis aperte innuunt inde in Regionibus circa illum montem ejus Regnum fuiſſe. Non igitur falſum eſt, ut dicit [f] Salmaſius, quod in noſtro Chronico habetur, Deucalionem in Regione, quæ Parnaſſo circumjacet, regnaſſe; maleque ille ad evitandam vim illius, quo hoc probamus, argumenti, ſupponit Autores illos, qui Deucalionem ingruente diluvio ad montem Parnaſſum ſcribunt evaſiſſe, velle illum è Theſſalia illuc adnavigaſſe. [g] Interjacent enim Oetæi montes, qui cum Theſſaliam à Regionibus circa Parnaſſum diſterminantes altioribus, quam Parnaſſus, aſcendant verticibus, altius etiam ſupra aquas eminentes Deucalioni, ſi in Pthiotide paſſus eſſet diluvium, multo tutius ab inundantibus aquis in ipſo vicinio præbuiſſent effugium, omnino occluſiſſent iter ulterius navigaturo; atque ideo non omnino videtur veriſimile viros illos doctiſſimos, Græcæque Geographiæ, utpote Græciæ incolas, peritiſſimos rem tam abſurdam unquam cum Salmaſio cogitaſſe. [h] Strabo Deucalionem etiam Cyni in Locride Opuntiorum dicit regnaſſe, quæ urbs [i] ad fretum Euboicum ſita Opuntis navale fuit, in fretoque ſibi oppoſitas habuit duas inſulas, quarum una Deucalionis, altera Pyrrhæ illius uxoris, nomina diu referebant. [l] Athenienſes autem Templum Jovis Phyxii, Moloſſi [m] Templum Jovis Dodonæi à Deucalione condita, Argivi aram Jovi Apheſio ab eodem conſecratam oſtendunt, illumque ſinguli apud ſe regnaſſe contendunt hæc eſſe Monumenta. Videtur igitur his omnibus Regionibus imperaſſe: nec mihi dubium eſt, cum apud omnes Autores, qui de rebus antiquis ſcripſerunt, conſtet Deucalionis filios totius Græciæ imperium inter ſe diviſum tenuiſſe, quin totum illud ſub patre quamdiu vixerat fuerat unitum. Lycoriam autem regni ſedem fuiſſe noſtrum teſtatur Marmor, quæ cum [p] prope urbem Delphicam ſita eſſet, [q] & proinde in medio Græciæ eodem modo quo Græcia in medio orbis fuiſſe

[g] Pauſanias in Atticis. [h] Pauſan. in Atticis. [i] Etymolog. Autor. [l] Athenæus lib. 3. [m] Pauſanias in Atticis. [n] Suidas in Κανηφόροι. [o] Suidas ad eandem vocem. [p] Euſeb. Chron. lib. 1. [q] Euſeb. Chr. lib. 1. [r] Clemens in Protreptico. Arnobius lib. 6. Theodoret. Therapeut. lib. 8. [s] Hyginus [a] Herodotus lib. 7. Scholiaſtes Apollonii Rhodii, l. 3. ad verſ. 1085. Strabo lib. 9. Apollodorus l. 1. [b] Chron. lib. 2. [c] Libro 1. [e] Apollodorus lib. 1. Pauſanias in Phocicis. Oroſius lib. 1. Ovid. Metamorph. lib. 1. Stephanus Byzantinus in Παρνασσὸς, & Phavorinus in eadem voce. Lucianus de Dea Syra. De Saltatione, & in Timone. [f] In Libro de Longua Helleniſtica, parte 2. cap. 1. pag. 327. [g] Strabo lib. 9. [h] Strabo lib. 9. [i] Strab. ib. [l] Pauſanias in Atticis. [m] Plutarchus in initio vitæ Pyrrhi. [o] Vide Apollodorum, lib. 1. & Strabo lib. 9. [p] Strab. lib. 9. Pauſanias in Phocicis. Stephanus in Λυκώρεια. Strabo lib. 9. Lucan. l. 5. Varro lib. 3. Cicero de Divinatione, lib. 2. Claudian. in Epigrammate ad finem illius Poematum plerumque poſito. Pauſanias in Phocicis. Plutar. in libro de Oraculorum defectu. Livius lib. 38. Ovid. Metaph. l. 10.

diceretur,

ceretur, ubi melius in tota Græcia, qui Græciæ imperabat, poterat habitare. [r] Lycoria, ut ceteræ omnes apud antiquos civitates, in vertice montis ſita erat, primumque condita fuiſſe dicitur ab illis, qui Deucalionis ingruente diluvio, Luporum ululatum ſequentes, in hunc montem feris ducibus ſalvi evaſerunt, & inde ἀπὸ τῶν λυκῶν, quaſi λυκῶν ὄρος, Λυκώρεια vocabatur, ubi cum Deucalion etiam appuliſſet, ἀπὸ τῆς λάρνακος qua evaſit, mons inde primo [t] Λαρνασσὸς, & poſtea mutatâ primâ literâ Παρνασσὸς appellari perhibetur. Sed cum ante diluvium in noſtro Marmore Lycoriam conditam fuiſſe, & tam hanc, quam Parnaſſum ſua nomina ſibi indita habuiſſe inveniamus, alia utriuſque nominis exquirenda eſt Etymologia; multoque magis hoc mihi approbandum videtur, quod [u] in Pauſania, & Græcis [x] Lexicographis invenitur, Lycoriam à Lycoro indigenâ avo Celenûs, ex qua Apollo Delphum genuit, qui Delphorum urbi nomen dedit, & Parnaſſum à Parnaſſo, qui augurandi artem primo invenerat, in illiſque montibus ſolitus fuerat avium volatum obſervare, qui utrique ante Deucalionis tempora vixerunt, nomina habuiſſe.

Parnaſſus erat [y] longus montium tractus, [z] qui à fluvio Aſopo ipſâque Atticâ primo incipientes, quamdiu Bœotiam à Megaride diſterminabant, Montes [a] Cithæronis à Cithærone, antiquo Platææ Rege dicebantur; inde vero verſus occaſum tendentes [b] in Bœotia circa Theſpiam Montes Heliconis, in Phocide circa Delphos Montes Parnaſſi incipiebant appellari, à Delphis autem verſus Septentrionem exporrecti, Phocidem à Locride Ozolarum, & deinde ulterius tendentes Locridem etiam Opuntiorum, & Epicnemidiorum ab eadem Regione, è parte occidentali diſterminabant; tandem vero per Doridem tranſeuntes in Montes Oetæos, cum iiſdem facientes angulum acutum, circa illum locum, quo iſti montes ulterius verſus occaſum inter Theſſaliam & Epirum exporrecti incipiunt Pindi vocari, perhibentur deſiiſſe. [d] Totus hic Montium tractus ſacer erat. [e] Cithæron Jovi, qui inde Cithæronius dicitur, Helicon Muſis, & Parnaſſus Apollini conſecrati fuerunt. In Cithærone etiam [f] Bacchi orgia agitabantur, celebriſque fuit ille Mons ob clades [g] Penthei & Actæonis Cadmi nepotum, quorum illum Bacchæ, hunc canes ibi narrantur diſcerpſiſſe. In Helicone Lucus Muſarum, fonteſque Hippocrene & Aganippe iiſdem conſecrati; In [i] Parnaſſo Templum Apollinis Delphici, Fons Caſtalius, Antrum Corycium, & Mons Biceps maximam, præſertim apud Poetas, habuerunt ſanctitatem. Cum Ariſtoteles lib. Meteor. 1. ponat Parnaſſum in Aſia, intelligendus eſt de Parnaſſo monte in Bactria ſito, de quo Dionyſius Afer in Perieg. carm. 736.

----Βάκτροι μὲν ἐπ' ἠπείροιο νέμονται
Χώρην Εὐρυτέρην κνημοῖς ὑπὸ Παρνησσοῖο.

Ubi notat Scholiaſtes Euſtathius hunc Montem etiam Parpamiſſum appellari.

[k] Helicon ob dulciſſimos fontium latices, umbroſam arborum crebritatem, ſuaviſſimumq; omnium, qui ibi naſcebantur, fructuum ſaporem, omnium in Græciâ Montium fuit amœniſſimus; tantaque illius perhibetur fuiſſe ſoli præſtantia, ut nihil unquam tulerit mortiferum; & ſi quid tale aliunde illuc fuiſſet advectum, venenatam cito mutaverit naturam; meritoque ideo, non tantum ob ſacra, ſed etiam ob delicias ſuas, non minus quam Baiæ apud Romanos, aut Daphne apud Antiochenſes, Helicon apud Græcos ſemper habe-

[r] Strabo lib. 9. Pauſanias in Phocicis. [t] Stephanus Byzantinus in Παρνασσὸς. Etymologici autor, & Phavorinus ad eandem vocem. [v] In Phocicis. [x] Stephanus Byzantinus in Λυκώρεια, & Παρνασσὸς. Phavorinus ad eaſdem voces. [y] Strabo lib. 9. Pauſanias in Phocicis. [z] Strabo lib. 9. Pauſanias in Bœoticis. [a] Pauſanias in Bœoticis. [b] Strabo lib. 9. Pauſanias in Bœoticis. [c] Pauſanias in Phocicis. Strabo lib. 9. [d] Strabo lib. 9. Pauſanias in Phocicis, & Bœoticis. [e] Pauſan. in Bœoticis. [f] Pauſanias in Bœoticis. [g] Pauſan. in Bœoticis. Ovid. Metamorph. lib. 3. [h] Strabo lib. 9. [i] Pauſanias in Phocicis. [k] Pauſanias in Bœoticis.

batur celeberrimus. [l] Ad radices hujus montis Orientales ſita erat Theſpia, urbs Bœotiæ poſt Thebas inſigniſſima. Supra hanc in ipſo monte erat Lucus Muſarum. Illuc è Theſpia aſcendenti ad læ vam erat Fons Aganippe, ſic dictus ab Aganippe filia Termeſſi, qui fluvio, in quem defluunt hujus fontis aquæ, nomen dedit. In Luco præter Muſarum fanum, & illarum ibi poſita ſimulacra, erant etiam ſtatuæ Apollinis, Mercurii, Lini, Orphei, Thamyris, Heſiodi, Arionis, multorumque aliorum, qui in Muſicis olim maxime inclaruerunt. Theſpienſes hic Muſis quotannis feſta Muſæa dicta celebrantes, ludos etiam & certamen Muſicum in earum honorem exhibebant; celeberrimique illi Muſici & Poetæ, qui ſtatuas hic ſibi erectas habuerunt, quod in his certaminibus aliquando viciſſent, hunc honorem videntur obtinuiſſe. Circa 20 ſtadia ultra Lucum in ipſo fere Montis vertice oritur alter fons Muſis ſacer, Hippocrene dictus, [m] quem fingunt Poetæ & Mythologi, ungulâ equi Bellerophontis effoſſum, indeque quaſi ἵππȣ κρήνη, i. e. fons equi, nomen habuiſſe, atque ideo apud [n] Perſium, fons Caballinus vocatur. [o] Notat Theon in Aratum hunc ſolum fontem primitus κρήνην vocari, indeque ad alios fontes nomen tranſiiſſe. Tam Aganippen, quam Hippocrenem Muſis conſecrarunt veteres: utrique igitur hi fontes apud Poetas maxime celebrantur, quorum [q] hic in Holmium, ille in Permeſſum labentes, per eoſque in Lacum Copaidem defluentes, hos etiam fluvios ſacros fecerunt. Notandum autem, qui apud Strabonem Holmius & Permeſſus vocantur, apud [r] Pauſaniam Lamum, & Termeſſum appellari, ideoque inconſulte videtur [s] Bochartus Heſiodum corrigens pro Τερμησσοῖο, Περμησσοῖο poſuiſſe, cum aut conſtet hinc utrumque nomen fluvio impoſitum fuiſſe, aut ſaltem quodnam ſit verius ob æqualem Autoritatem maneat incertum. [t] Sub hoc Monte erat Aſcra, urbs & patria Heſiodi, qui cum in [u] Theogoniæ initio dicat ſe, cum ſub Helicone oves paſceret, Poetico ingenio à Muſis inſpirari, [x] credit Caſaubonus, inde natam fuiſſe in animis veterum opinionem, eos qui in hoc loco aliquantiſper verſarentur, & illius potarent aquas, ſtatim Poetas evaſuros; [y] ſed cum longe ante Heſiodi tempora hic locus Muſis conſecratus eſſet, ibique pro Poetico ingenio, ab ipſo inter Græcos Poeticæ initio, his Deabus veteres, interque illos ipſe etiam Heſiodus, preces ſuas effudiſſent, longe antiquior videtur fuiſſe hæc ſuperſtitio.

Primæ, quæ hic colebantur, Muſæ [z] tres tantum numero fuerunt, Μελετὴ, Μνήμη, ϰ᾽ Ἀοιδὴ, i. e. Meditatio, Memoria, & Cantilena dictæ, (quibus Cicero in libro tertio de Natura Deorum quartam Thelxiopen addit) illiſque Aloei filii Otus & Ephialtes, poſtquam ſub eo Aſcram condidiſſent, hunc Montem teſte Pauſaniâ primo conſecrarunt: cum autem ſingulis his tria ſimulacra tres ſtatuarii æquali efformaſſent pulchritudine, omniaque ideo illis conſecrata fuiſſent, [a] inde eveniſſe è Varrone dicit Auguſtinus, ut, quæ prius tres, poſtea novem fuiſſe crederentur, Heſiodumque primum in Theogonia ſua effinxiſſe ea, quæ apud poſteriores Poetas decantantur toties Muſarum nomina. Novem Muſarum ſimulacra illis in Helicone conſecrata à tribus Statuariis Chephiſidoto Strongylione & Olymphioſthene dictis, & tria à ſingulis efformata fuiſſe apud [b] Pauſaniam etiam invenimus: ſed ſi Plinio adhibenda ſit fides, qui ante 50 Olympiadem negat Marmor unquam in Græcia ſculptum fuiſſe, tam antiquitus hæc ibi poſita eſſe non omnino videtur veriſimile. [d] Alii dicunt antiquas Muſas tantum tres fuiſſe à Cœlo genitas, & novem illas apud Poetas decantatas longe poſteriores eſſe [e] à Mnemoſyne ex

[l] Strabo lib. 9. Pauſanias in Bœoticis. [m] Ovid. Faſtorum, lib. 6. [n] In Prologo. [o] Vide Notas Caſauboni in Prologum Perſii. [p] Solinus cap. 13. Pauſanias in Bœoticis. Strabo lib. 9. Plin. lib. 4. cap. 7. [q] Strabo lib. 9. Heſiodus in Theogoniæ initio. Statius Theb. l. 7. [r] Pauſan in Bœoticis. [s] Bochartus Geographiæ Sacræ, l. 1. c. 16. [t] Strabo lib. 9. Pauſan. in Bœoticis. [v] Carm. 22. [x] In Notis ad Prologum Perſii. [y] Pauſanias in Bœoticis. Strabo lib. 9. [z] Pauſanias in Bœoticis. [a] Vide Gyraldum in Syntagmate de Muſis. [b] Pauſanias in Bœoticis. [c] Plin. lib. 36. cap. 4. [d] Pauſan. in Bœoticis. [e] Heſiodus in Theogoniæ initio. Apollodorus, lib. 1. Strabo lib. 10. Pauſanias in Bœoticis.

Jove

Jove natas, & priores ſolas antiquitus in Helicone cultas. [f] Poſtea vero cum Pieres è Pieria, quæ tunc Thraciæ, poſtea Macedoniæ provincia fuerat, in Bœotiam commigraſſent, in eâque Regione circa Heliconem habitaſſent, ab illis novem etiam Muſis locum conſecratum fuiſſe, [g] à quibus & Apolline, cujus ſequaces fuerunt (atque ideo ille Μȣσηγέτης, ſeu dux Muſarum, dicebatur) Muſica, Poetica, ceteræque omnes apud Græcos diſciplinæ, teſte Platone, dicuntur initium habuiſſe. In Pieria [h] natæ ibi primum pro [i] Deabus colebantur; ubi [k] Heliconem fluvium, [l] Pimpliam, Libethrum, multaque alia loca ſibi conſecrata habuere. Cum Pieres in Bœotiam commigraſſent Heliconis & Libethri nomina illuc etiam ſecum tranſtulerunt, quæque in ea Regione ſic vocantur loca, ab Helicone & Libethro in Pieria videntur nomina mutuata fuiſſe. [m] Pieria ſic vocabatur à Piero indigenâ, qui maximus Muſarum cultor fuit, & novem quas habuit filias, Muſarum nominibus appellavit, illæque, ſunt quæ Orphei, Lini, ceterorumque omnium, qui Muſarum filii dicuntur, matres fuere. Illis autem apud poſteros tandem pro veris Muſis ex depravata traditione habitis, inde evenit, ut Muſæ, quaſi Pieri filiæ eſſent, Pierides dicerentur. Sed de his rebus ob antiquitatem fateor vix certum aliquid poſſe pronunciari. [n] Hoc autem compertum eſt, Orpheum, Linum, Thamyrin, (qui Maſculæ Veneris etiam apud Græcos primus inventor fuiſſe perhibetur) Muſæum, & Eumolpum, qui primi omnium Græcorum Muſicæ & Poeticæ operam dederunt, Thraces è Pieria fuiſſe: Ibi igitur antiquiſſima Muſicæ & Poeticæ Dearum ſedes, in eâque ſolâ Regione olim colebantur, atque ideo ab Heſiodo in initio operum dicuntur Μȣσαι Πιερίηθεν; i. e. Muſæ quæ ex Pieria veniſtis: [o] cum vero Pieres à Macedonibus expulſi cogerentur novas ſedes in Bœotia quærere, & cum illis ad ceteros etiam Græcos tranſiiſſet Muſicæ & Poeticæ ſtudium, eâdem Religione quâ olim Pimpliæ & Libethri à Pieribus, in Helicone deinde ab omnibus Græcis colebantur.

Ubi deſinit Helicon ibi incipiunt [p] Parnaſſi Montes, inter quorum primos depreſſioreſque [q] celebris ille eſt, in cujus vertice urbs Delphica condebatur. [r] Hic Parnaſſum urbem olim condidit Parnaſſus, cui cum ſuum nomen impoſuiſſet, inde illud ad ceteros omnes hujus tractus Montes derivabatur. Urbs autem non diu nomen retinuit, ſed Deucalionis tempore ſecundum veterum traditionem à diluvio diruta, & poſtea à Delpho Lycori abnepote iterum reſtaurata, ab eo deinde cœpit Delphi vocari. De Templo Apollinis celeberrimoque illius oraculo infra ad Epocham 42 dicturi ſumus.

Supra Delphos è parte urbis ſeptentrionali in vertice Montis longe altioris [s] ſita erat Lycoria, ubi in noſtro Marmore Deucalion olim dicitur regnaſſe. Antiquiſſima hæc, & maxima olim hujus Regionis urbs fuit. Antiquitus illam Delphi dicuntur incoluiſſe, ſed poſtea, cum Templum Apollinis Delphici per totam Græciam inceperit celebrari, illuc ſedes ſuas transferentes circa ipſum Templum prope fontem Caſtalium deinde habitarunt, ab eoque tempore deſerta relictaque Lycoria, pro parva contemptiſſimaque villa ſemper habebatur, atque ideo apud [t] gloſſographos Græcos illam tantum κώμην ἐν Δελφοῖς vocari invenimus. Mons in cujus vertice hæc urbs condebatur ab ejus nomine [u] Lycorius dicebatur, qui ab urbe Delphicâ non longe diſſitus eidem ſuperimminere videbatur. [x] Qui ſcribunt Perſas & Gallos Templum Apollinis expilaturos, ſaxis à Parnaſſo ſponte diſruptis dejectiſque obrutos periiſſe, illa ab hoc Monte in ſacrilegos volunt demiſſa.

Fons Caſtalius in ipſa [a] Delphorum urbe exiliens non longe à Templo di-

[f] Pauſanias in Bœoticis. Strabo lib. 9. & 10. [g] Plato de Legibus, lib. 2. [h] Tzetzes Hiſt. 90. Heſiodus in Theogonia carm. 54. [i] Strabo lib. 9. & 10. Pauſan. in Bœoticis. [k] Pauſan. in Bœoticis. [l] Strabo lib. 9. & 10. Pauſan. in Bœoticis. [m] Pauſan. ib. Strabo ib. [n] Strabo lib. 10. [o] Pauſanias in Bœoticis. Strabo lib. 9, & 10. [p] Pauſanias in Phocicis. Strabo lib. 9. [q] Iidem Autores, ib. [r] Pauſanias in Phocicis. [s] Strabo lib. 9. Pauſanias in Phocicis. [t] Stephanus Byzant. in Λυκώρεια, & Phavorinus ad eandem vocem. [u] Lucian in Timone, ibi enim dicitur, τῷ Λυκωρεῖ. ſcil. ὄρει. [x] Herodot. lib. 8. Pauſanias in Phocicis. [a] Pauſan. in Phocicis. Solin. c. 13.

ſtabat. Nomen à Caſtalia muliere indigenâ dicunt habuiſſe, quæ teſte Panyaſi apud Pauſaniam Acheloi, qui fluvio Acheloo nomen dedit, filia fuit. Ab aliis autem Caſtalia Nympha fuiſſe perhibetur, quæ Apollinem fugiens illius metu ad hunc fontem ſe præcipitem dedit. Non tamen deſunt, qui virum volunt eſſe Caſtalium dictum, à quo hic fons Caſtalius vocabatur, illumque patrem eſſe Thyiæ, à qua, cum Liberi patris Sacerdotio fungeretur, illique prima Orgia agitaret, mulieres omnes, quæ Bacchico furore agitatæ huic Deo feſta celebrabant, Thyiades dicebantur. Hic fons ob fatidicas aquas fuit celeberrimus, nec minus ex illis, quam ex vicino Apollinis Oraculo, futura olim præcognita fuiſſe narrant, atque ideo appellatur à [b] Luciano πηγὴ μαντικὴ, à [c] Nonno ἔνθεον ὕδωρ; qui etiam narrat Cadmum, quando primum in Bœotiam venerat, has aquas conſuluiſſe: & inde illud hauſiſſe oraculum, cujus monitu Thebas olim condidiſſe perhibetur. [d] Prope Antiochiam in Syria alius etiam erat Caſtalius fons eâdem vicinitate Templo Apollinis Daphnico, quâ alter Delphico, adjunctus, qui cum etiam aquas fatidicas eodem modo habuiſſe crederetur, ob multa ibi edita fœdiſſimæ Idololatriæ ſpecimina, apud antiquos Eccleſiæ Chriſtianæ [d] patres ſæpius memoratur. [e] A Seleuco Nicanore Antiochiæ, Templique Daphnici conditore primo conſecratus fuit, & uſque ad Adriani tempora magnâ ſemper Religione colebatur: [f] ille autem Principatum adeptus, quod conſultis illius aquis cum adhuc privatus eſſet, ex oraculo ab illis dato præcognoviſſet ſe Imperatorem futurum, veritus, ne alii ibi ſimilia docerentur, ipſeque ideo minus tutum haberet imperium, ingenti ſaxorum mole fontem obſtruxit; & huc reſpexiſſe videtur [g] Clemens Alexandrinus, cum Caſtalium fontem divinatorium dicit periiſſe. Poſt annos autem 248 [h] Julianus Apoſtata, cum ſummo ſtudio omnia Idololatriæ genera reſtituiſſet, occluſas etiam hujus fontis venas iterum aperiebat, &, ut locus circumcirca vicinus ſanctior inde haberetur, exportatis omnibus ibi humatis cadaveribus, Daphnem eodem modo, quo Athenienſes olim Delum, teſte Ammiano Marcellino expurgabat. [i] Chriſtiani autem aliter rem narrant, dicuntque tantum Babylæ martyris oſſa, quod oraculum Apollinis Daphnici ab Imperatore conſultum ad bellum Perſicum profecturo, ob eorum vicinitatem nullum poterat dare reſponſum, illinc illius juſſu tranſlata fuiſſe. [k] Sed cum eodem die quo Imperator Apoſtata, Deo & Chriſtianæ veritati, à quâ defecerat, indicens bellum, tantâ curâ locis Templo Daphnico vicinis antiquam reſtituerat Religionem, ipſum Templum igne à Cœlo demiſſo totum concremaretur; quamcunque aut Daphne, aut fons Caſtalius in Ethnicorum animis habuerat ſanctitatem, cum eo tota videtur periiſſe. Quomodo autem ab his fontibus data fuerant oracula varie exponitur, [l] Hermius Sozomenes in Eccleſiaſtica Hiſtoria dicit Adrianum, quod de futuro imperio è fonte Caſtalio habuerat oraculum, ex eo in lauri folio, quod in illius aquas rite prius immerſerat, inſcriptum extraxiſſe. [m] Verba autem Ammiani Marcellini ſunt, qui hanc etiam narrat Hiſtoriam, quod Adrianus ex præcinentibus fontis Caſtalii aquis capeſſendam rempublicam compererit. [n] Plerique vero narrant ὑδρομάντεις, qui his aquis præpoſiti ex obſervatis illorum motu & ſtrepitu, eodem modo quo Pullarii apud Romanos ex obſervatis in paſtu avium Tripudiis, in futurorum cognitionem pervenerunt, reſponſa data fuiſſe. Nicetas autem dicit, hos vates aquas ſic motas bibiſſe, indeque ex Dæmonis afflatu effudiſſe ea, quæcunque ad hos fontes dabantur oracula.

[b] In Jove Tragœdo. [c] Lib. 4. Dionyſiac. [d] Nonnus Συναγ. Ἱστ. ad ſecundam orationem Gregorii Nazianzeni contra Julianum, cap. 14. Hermius Sozomenes, lib. 5. c. 19. Theodoret. Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ, lib. 3. cap 10. Socrates Scholiaſt. Hiſt. Eccleſ. lib. 3. c. 18. Gregorius Nazianzenus, orat. 4. & orat. 19. Clemens Alexandrinus in oratione admonitoriâ ad gentes. [e] Sozomenes Hiſt. Eccleſ. lib. 5 c. 19. [f] Ammianus Marcellinus, lib. 22. Sozomenes lib. 5. cap. 19. [g] In Oratione Hortatoria ad gentes. [h] Ammianus Marcellinus, lib. 22. Socrates lib. 3. c. 18. Theodoret. Hiſt. Eccleſ. lib. 3. c. 10. Sozom. l. 5. c. 19. [i] Vide Theodoretum, Sozomenem, & Socratem ubi ſup. [k] Sozomenes, lib. 5. cap. 19. [l] Lib. 5. c. 19. [m] Lib. 22. [n] Suidas in Κασταλία. Nicephorus in Scholiis ad Syneſium. Nicephorus Hiſt. Eccleſiaſticæ, lib. 10. cap. 28.

In Parnaſſi montibus, Parnaſſi jugis quam Delphis propius, fuit etiam [o] Antrum Corycium, à Corycia Nymphâ, ex qua Apollo Lycorum genuit, ſic dictum, Nymphis Coryciis & Pani ſacrum, quod ob longiſſimos receſſus, vaſtamque illius magnitudinem Pauſanias omnia alia, quæ aut viderat, aut audiverat, narrat longe ſuperaſſe. [p] Aliud Antrum Corycium in Cilicia ad radicis Montis Coryci fuerat, Antro Corycio in Parnaſſo ob magnitudinem proximum, & ob optimum ibi natum crocum celeberrimum, qui cum apud Phœnices, cujus coloni fuerunt Cilices, [q] כרכום ſeu ܟܘܪܟܡ appellatur, ab ea voce putat [r] Bochartus Montem & Antrum Corycium ideo nomen ſuum derivatum habuiſſe. Dicunt [s] Mythologi Jovem in bello Gygantum à Typhone captum in hoc antro, donec à Mercurio libertati reſtitutus fuerat, diſſectis manuum pedumque nervis incarceratum manſiſſe. Hujus antri deſcriptionem ſatis prolixam habes in Exercitationibus Salmaſii, ad caput 38 Julii Solini Polyhiſtoris.

A Corycio antro [t] directe ad Parnaſſi juga aſcenditur, quæ cum duo fuerint, Mons ideo [u] Biceps, [x] Bivertex, & Bicornis, & apud Græcos δικόρυφος, & δικάρηνος vocabatur, [y] eorum unum Apollini, alterum Baccho conſecratum fuerat. Atque ideo Parnaſſus [a] Lucano dicitur Mons Bromio Phæboque ſacer---. Ibi [b] Thyiades feminæ ſic vocatæ ob eam, quam ſupra dixi, rationem ex Attica profectæ, & feminis Delphis conjunctæ, cum illis quotannis his Diis orgiis aliiſque ritibus feſta celebrabant, cum autem priuſquam Parnaſſum aſcenderant in Panopeo illis ſolenne erat choros inſtituere, inde apud Homerum Panopeus καλλίχορος appellatur. [c] Hæc duo Parnaſſi juga non minoris, quam Caucaſus in Scythia, altitudinis fuiſſe perhibentur, verticibuſq; ſuis [d] ipſas nubes ſuperaſſe. De illorum autem nominibus varie diſceptatur. [e] Multi volunt ex Herodoto illorum unum Tithoreum, alterum Hyampeum appellari, ſed nihil tale dicit Herodotus, [f] inter multos Parnaſſi montes duos memorat ſic dictos, hos autem illos altiſſimos eſſe, à quibus Parnaſſus biceps dicebatur, ex illo non omnino conſtat, ex Pauſania facile poteſt probari contrarium, [g] qui illum montem vocat Tithoreum, in cujus vertice urbs Tithorea condebatur, cum vero ſecundum eundem autorem hæc urbs 80 ſtadia à Delphis diſtaret, & iſte mons, quem Herodotus vocat Hyampeum, [h] teſte ipſo Herodoto, Delphis fontique Caſtalio valde vicinus eſſet, ob tantam diſtantiam ſatis evidenter conſtat, illa duo Parnaſſi juga apud Poetas decantata, ab omnibuſque illis ut contigua celebrata, Tithoreum & Hyampeum non fuiſſe. Alii præſertim [i] Juvenalis interpretes ad ſeptimam illius Satyram, ubi Apollinem & Bacchum Cirrhæ Nyſæque Dominos appellat, Cirrham & Nyſam nomina jugorum Parnaſſi volunt fuiſſe, & credunt Apollinem & Bacchum, quod in his jugis feſta ſibi quotannis à Thyiadibus habuerint celebrata, ideo à Juvenali illorum dominos nuncupari. Quâ nixi autoritate hæc aſſerunt, fateor me omnino ignorare, hoc tantum ſcio in nullo probato autore, qui jam extat, aliquid tale poſſe invenire. [k] Brietius etiam Doctiſſimus Jeſuita hoc idem aſſerit Lactantii Grammatici antiqui in Statium commentatoris, ut ipſe dicit ſecutus autoritatem, Lactantius autem nihil tale habet, ſed plane aſſerit contrarium, turpiſſimo enim [l] Servii antiqui in Virgilium Scholiaſtæ [m] deceptus errore non Cirrham & Nyſam, ſed Cithæronem & Heliconem celeberrima illa Parnaſſi juga dicit fuiſſe.

Cirrham vero ad Parnaſſi radices [n] ponens in hac re cum aliis etiam conſentit Geographis. Si autem jam quæras, quænam igitur vera fuerant nomina

[o] Pauſanias in Phocicis. Strabo lib. 9. [p] Strabo lib. 14. [q] Cant. cap. 4. com. 14. & verſio Syriaca, ad eundem Textum. [r] Bochart. Geographiæ Sacræ, lib. 1. cap. 5. [s] Apollodorus lib. 1. [t] Pauſan. in Phocicis. Strabo lib. 9. [v] Perſius in Prologo. Lucian. in Charone. [x] Statius Thebaid, lib. 1. [y] Pauſan. in Phocicis. Suidas in Παρνάσιοι. [a] Lucan. lib. 5. [b] Pauſan. in Phocicis. [c] Lucian in Charone. [d] Pauſanias in Phocicis. [e] Alexander ab Alexandro, lib. 6. c. 2. & plerique Commentat. Moderni in Claſſicos Autores. [f] Herodot. lib. 8. [g] in Phocicis. [h] Herodot. lib. 8 [i] Vide Notas Variorum à Batavis Edit. [k] In Geographia Antiquâ Achaiæ. [l] Ad Æneidum lib. 10. [m] Thebaid. lib. 1. [n] Lactantius, ib.

his

his jugis olim impoſita, fatendum eſt, cum in hac re deficiant autores, me omnino ignorare, meliuſque igitur mihi videtur illorum nomina omittere, quam Lectorum fidei ficta imponere. Hoc tantum certum eſt, nec Tithoreum, nec Hyampium, nec Nyſam, nec Cirrham jugorum Parnaſſi nomina apud antiquos unquam exiſtimata. Cum igitur Juvenalis Apollinem & Bacchum Cirrhæ & Nyſæ dominos vocet, non intelligendum eſt hoc de Parnaſſi jugis, ſed de celeberrimis urbibus, in quibus iſti Dii maxime olim colebantur.

[o] Cirrha ad Parnaſſi montis radices prope ſinum Corinthiacum ſita Delphorum navale fuit, ubi cum Ludi Pythici in honorem Apollinis celebrati eſſent, & ille ibi maxime coleretur, merito ideo illius urbis Dominus à Juvenale vocatur. De hâc urbe & Ludis Pythicis ibi exhibitis infra ad Ep. 38. plenius dicturi ſumus.

Multæ urbes apud antiquos Nyſæ nomina habuerunt, quarum unam in Bœotia [p] prope Heliconem, [q] aliam in India, [q] aliam in monte Caucaſo, [q] aliam in Lybia ponunt Geographi; Celeberrima autem illa, in qua Bacchus maxime colebatur, atque ideo Dominus Nyſæ apud Juvenalem vocatur, [r] Arabiæ urbs fuerat in monte Mero ſita, ubi cum Bacchus natus & enutritus fuerit, Μηροτραφὴς ideo vocabatur, atque inde, [s] teſte Euſtathio, apud Græcos μηρὸν pro femore accipientes, fabula de Baccho è Jovis femore nato habuit originem. [t] Bocharto autem placet, Bacchum μηροτραφῆ appellari, non quod in monte Mero dicto, ſed potius quod in urbe ad montis latus ſitâ naſceretur, quod uſitatâ apud Phœnices, & Hebræos Phraſiologiâ ירכת־הר i.e. femur montis dicebatur. Sic Judicum cap. 19. com. 1. legitur בירכתי הר אפרים i.e. ſecundum LXX ἐν μηροῖς ὄρους Ἐφραΐμ. & 2 Reg. cap. 19. com. 23. ירכתי לבנון quod etiam ſecundum Verſionem LXX. eſt μηροὺς τοῦ Λιβάνου, cui ſimile eſt etiam illud Homeri, Ἴδης ἐν κνημοῖσι, & iterum πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν, & illud Dionyſii Afri, verſ. 737. κνημοῖς ὑπὸ Παρνησσοῖο. Pro hâc opinione etiam facit, quod apud [u] Strabonem, qui de monte Mero ſcribit, conſtat in latere illius montis Nyſam conditam fuiſſe. Græci vero [x] Bacchum è Semele Cadmi filiâ Thebis natum volunt, indeque à Jove patre Nyſam, ut illic à Nymphis educaretur, miſſum: ubi cum adultus uſum vini inveniret, atque ideo ab incolis illius Regionis pro Deo habitus, in eâ primo divinis honoribus coleretur, dicunt ob eam ſolam rationem Baccho maximæ Nyſam ſemper ſacram exiſtimari. Sed cum conſtet, longe ante adventum Cadmi in Græciam Bacchum uſum vini inveniſſe, ideoque apud orientales ab antiquiſſimis temporibus pro Deo haberetur (Baccharum enim mentio eſt [a] apud Athenæum in Nini Epitaphio, qui multis ſeculis ante Cadmum vixerat, & Euripides, [c] Servius, multique alii Bacchum longe antiquiorem fuiſſe plane agnoſcuut) fingunt igitur Græci tres Bacchos, quorum duos priores Arabes ſeu Ægyptios, tertium Græcum fuiſſe dicunt. Verior autem mihi videtur illorum opinio, qui unum tantum eundemque Bacchum & apud Græcos, & apud Barbaros coli volunt, quem vel [d] Oſirem, vel aliquem alium Ægyptiorum Regum, qui Nyſæ regnabat, fuiſſe tradunt. Nyſam autem quamvis Arabiæ urbs dicatur, ſedem tamen Regum Ægyptiorum antiquitus fuiſſe non omnino videtur abſimile: cum enim teſte Homero apud [e] Diodorum Siculum, Nyſa prope Nilum fuerit, ſatis inde conſtat, illam non in Arabia, quæ ad partem Maris Rubri Orientalem; ſed in illa, qua ad Occidentalem inter ipſum Mare & Ægyptum extenſa fuerat, ſi-

[o] Strabo lib. 9. Pauſanias in Phocicis. Plin. lib. 4. c. 3. [p] Strabo lib. 9. Pauſanias in Bœoticis. Euſtathius ad ζ. Iliad. Homeri, p. 629. [q] Euſtath. ib. Diodor. Sic. l. 3. [r] Diodorus Siculus, lib. 3, & 4. Strabo lib 15. Mela. lib. 3. c. 7. Plinius lib. 6. cap. 21. & l. 16. c 34. [s] Euſtathius ad Iliad. Homeri β. p. 310. lin. 7. [t] Bochartus Geographiæ Sacræ, lib. 1. cap. 18. [v] Strabo lib. 15. [x] Apollodorus lib. 3. Diodorus Siculus lib. 3, & 4. Ovid. Metamorph. lib. 3. Johannes Antioch. lib. 2. Cedrenus lib. 1. Pauſan. in Bœoticis. Suid. in Διόνυσος. Euripides in Bacchis. Orpheus in Hymnis. [a] Athenæus lib. 12. [c] Servius in primum Librum Georgicorum Virgilii, ubi dicit Hallirrhothium Cecropis temporibus à Marte ideo occiſum fuiſſe, quod vites à Baccho plantatas excidiſſet. [d] Herodot. lib. 2. Plutarch. in Iſide. Diodor. Sic. lib. 1. [e] Diodorus Siculus, lib. 4.

tum

tum habuiſſe. [f] Illam autem Ægypti partem, quæ Mari Rubro contigua eſt, Arabiam & incolas Arabes, non tantum apud antiquos, ſed etiam ad noſtra uſque tempora omnes ſciunt appellari. Ægyptus, ſi ſtricte accipiatur, pratis noſtris humilioribus, atque uvidis, quæ fluviis vicina ab iiſdem quoties creſcunt inundantur, non abſimilis inter duos longos montium tractus ad utraſque ripas fluvii Nili à Septentrione in Auſtrum extendebatur, latitudinem, ſi Delta excipias, tantum centum mille paſſuum, & longitudinem quingentorum haberi exiſtimata. [g] Montes, qui ad latus Ægypti Occidentale exporrecti fuerant, à Lybia ideo Libyci dicti, qui ad Orientale ab Arabia diſterminabant, [h] Arabici montes dicebantur. In his ſuppono Nyſam conditam fuiſſe, in qua Bacchus ſive Oſiris, ſive aliquis alius Regum Ægyptiorum fuerat, Regni ſedem habens, tam Ægyptiis, quam Arabibus imperavit, & ab illis ob inventum vini uſum, & [i] victorias ſuas, quibus totum fere orbem pervagatus fuerat, tandem pro Deo habebatur. Ex Ægypto in Græciam ejus cultum primus tranſtulit Cecrops, circa ejus enim tempora Bacchum Athenis cultum, & vites ibi plantatas fuiſſe, [l] Servius in antiquis ſuis ad Virgilium Scholiis teſtatur. Ejus cultum labefactatum & neglectum, cum Cadmus ab oriente in Græciam profectus iterum reſtituiſſet, inde evenit, ut Bacchus Cadmi Deus primo vocatus, tandem illius nepos fuiſſe crederetur. Cum enim Amphictyon Athenienſium Rex, dicatur Athenis primus feſta [n] Baccho celebrare, & illi aram ut Deo ponere, qui poſt Cadmi in Græciam adventum, ut [o] ex Marmore noſtro & Euſebio conſtat, ſex tantum annos ibi regnaverat, quis non mihi aſſentietur, illum potius à Cadmo hujus Dei cultum accepiſſe, quam ab illius nepote, cujus matrem, à qua naſceretur (cum Cadmus [p] ante octavum annum poſt adventum ſuum in Græciam nullam duxerit uxorem) conſtat Amphictyone Athenis regnante nondum genitam fuiſſe? Herodotus lib. 2. Melampum Amythaonis filium, Diodorus Siculus lib. 1. & Apollodorus lib. 1. Orpheum Bacchi myſteria ex Ægypto in Græciam primum intuliſſe dicunt. Bacchum Διόνυσον à Nyſa, cujus urbis Rex fuerat, quoad poſteriorem nominis partem appellari [q] omnes conſentiunt Etymologici, de priore diſcrepant. Græci dicunt hanc Jovis nomen eſſe nomini urbis præfixum, ita ut illorum ſententiâ Διόνυσος [r] ſit vox hybrida ex nomine patris Διὸς, & Nyſæ urbis, ubi educatus fuerat, conflata. Sed nominis Arabici Regis magis placet Arabica Etymologia, quæ habetur [s] apud Etymologici autorem, qui dicit Διόνυσον eſſe, quaſe Δεύνυσον, à Δεῦνος, quæ vox apud Indos Regem ſignificat (Græci [t] enim præſertim recentiores Arabes, & quaſcunque gentes procul remotas, eodem modo, quo noſtri ævi homines, Indos vocabant) & Νύσα, ita ut Διόνυσος ſit, quaſi Nyſæ Rex. Hanc Etymologiam approbat, & autoritate ſuâ apud omnes doctos merito ſemper venerandâ confirmat [v] vir celeberrimus, qui nos docet non tantum Διόνυσον à voce Arabicâ ذو *du*, Dominus, vel in obliquo ذي *di*, & نوسا Nyſa derivatum fuiſſe, ſed nomen Bacchum etiam eſſe Arabicæ originis, illaſque apud Arabes voces, بخ بخ Bacche, Bacche, (quæ ſolent ab illis ingeminari, cum rem aliquam laudibus efferant, vel admirabundi exclament, & بخ Baccha, i. e. grande, magnum, vel præclarum aliquid eſſe denotant, eædemque plane ſunt cum Græcorum εὐοῖ, εὐοῖ, vel εὐοῖ Βάκχε) illam eſſe inconditam Bacchanalium vocife-

[f] Strabo lib. 17. Herodotus lib. 2. Elmacinus in Hiſtoriæ Saracenicæ, lib. 1. [g] Strabo lib. 17. Herodotus in Euterpe. [h] Strab. lib. 17. Herodot. lib. 2. [i] Diodorus Siculus lib. 3, & 4. [l] Ad Lib. 1. Georgicorum. [n] Euſeb. Chron. Pauſanias in Atticis, Athenæus lib. 2. & 4. Euſtathius ad Odyſſ. Homeri ε'. [o] Compara Euſebii Canonem Regum Athenienſium, cum Epocha Marmorea ſeptima. [p] Apollodor. lib. 3. Pauſan. in Bœoticis. [q] Etymologici autor in Διόνυσος. Diodorus Sicul. lib. 3. & 4. [r] Diodor. Sic. ib. [s] In Διόνυσος. [t] Scriptores Hiſtoriæ Byzantinæ in vita Juſtiniani, & alibi Auxunos, qui erant Æthiopes, & Homeritas, qui erant Arabes, plerumque Indos vocabant. Vide Johannem Antiochenum, lib. ult. Theophanem & Agathiam. [v] Doctiſſimus Pocockius, in ſpecimine Hiſtoriæ Arabum. pag. 106.

rationem,

rationem, propter quam Euſtathio placet Διόνυσον, apud Græcos Βάκχον, etiam nuncupatum fuiſſe. Qui omnes quæ de Baccho narrantur vult fabulas cognoſcere, adeat Diodori Siculi, lib. 3. & 4. Apollodori lib. 3. Pauſaniæ lib. 9. Conſulat etiam, ſi placeat, Euſtathium ad ζ Homeri Iliad. pag. 629. alioſque in Græcos Poetas antiquos Scholiaſtas. In narrandis vero de Baccho fabulis maxime prolixus eſt [x] Johannes Antiochenus, cujus Liber Manuſcriptus in Bibliothecâ Bodlianâ habetur: quæ etiam à Cedreno, ſed magis ſuccinćte recitantur; ita ut cum minore temporis diſpendio ibidem legi poſſint: quis enim niſi cui vitæ ſpatia nimis longa videntur, in puerilibus nugis evolvendis, bonas horas eripi ſibi patiatur?

Reſtat adhuc, ut de Deucalionis Genealogiâ pauca dicamus. Ex illius progenitoribus antiquiſſimus memoratur [a] Ὀυρανὸς, quem totius Occidentalis mundi [b] Regem, & Aſtronomiæ peritiſſimum dicunt fuiſſe, cujus ſcientiæ ſtudio cum maxime operam dediſſet, inde evenit, ut ipſe, &, quod contemplabatur, Cœlum eodem nomine dicerentur. [c] Hic ex uxore Titeâ, quam alii Veſtam, alii Tellurem vocant, Saturnum, Japetum, Oceanum, ceteroſque eos, qui à matris nomine apud Poetas Titanes dicuntur, genuiſſe memoratur.

Ab Oceano fluvius Nilus olim Oceanus dicebatur, indeque ad omne Mare ſignificandum nomen tranſiiſſe memoratur. Diodor. Sicul. lib. 1.

Japetum cum ceteris Titanibus à Jove [e] in Tartarum detruſum fuiſſe fingunt poetæ, Saturni enim frater erat, atque ideo ob ejus antiquitatem deliri, & decrepiti ſenes per convitium [f] Ἰαπετοὶ apud Græcos dicebantur, qui etiam, cum aliquid vetuſtiſſimum eſſe ſignificarent, quibus hoc plerumque exprimebant, [g] Ἰαπετȣ͂ ἀρχαιότερον, & [h] Ἰαπετȣ͂ πρεσβύτερον, notiſſima habuerunt proverbia. Hunc ob nominis ſimilitudinem Japhetum Noachi filium [i] Salmaſius multique alii volunt fuiſſe; ſed cum Deucalion, cujus avus fuerat Japetus, Moſi coævus fuiſſet, ſatis inde apparet Japetum Græcorum Japheto Noachi filio multo recentiorem fuiſſe. Japetus ex uxore Clymene [l] tres filios, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum genuiſſe dicitur. Quos [m] Tatianus tradit Triopæ ſeptimo Argivorum Regi fuiſſe coævos; ſed cum Triopas [n] teſte Euſebio ante quartum annum Regni Cecropis Argis non regnaſſet, ejuſdemque Cecropis anno nono Deucalion Promethei filius in [o] noſtro Marmore Lycoriæ regnaſſe dicatur, multo potius in hâc re præferenda eſt [p] Syncelli autoritas, qui hos fratres tempore Criaſi quinti Argivorum Regis, qui [q] 85 annis ante initium Regni Cecropis imperium adeptus illud per 54 annos tenuerat, dicit maxime floruiſſe.

Atlas iiſdem quibus avus Ὀυρανὸς, [r] ſtudiis deditus ſphærarum doćtrinam primus docuiſſe memoratur, quarum contemplationi cum multum invigilaſſet, Aſtronomus omnium ſui temporis evaſit peritiſſimus; atque ideo à Poetis cœlum humeris ſuis [s] ſuſtinuiſſe fingitur. Alii autem volunt hanc fabulam [t] ab altitudine montis Atlantis originem habuiſſe, qui ab Atlante ſic dićtus in Africa prope Oceanum Occidentalem, qui ab eodem etiam Atlanticus dicebatur, ſitum habens, [u] uſque ad ipſum cœlum aſcendere, illudque verticibus ſuis ſuſtentaſſe videbatur. [x] Atlas in Regionibus huic Monti vicinis olim regnavit,

[x] Lib. 2. [a] Apollodor. lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 3. Heſiodus in Theogonia. Euſeb. Præp. Evang. lib. 2. c 2. [b] Diodorus Siculus, lib. 3. Euſeb. ib. [c] Diodorus Siculus, lib. 3. Euſeb. ib. Apollodorus l. 1. Heſiodus in Theogonia. [e] Homerus Il. θ'. verſ. 479. & Didymus Schol. ib. Apollodorus, lib. 1. Heſiodus in Theogonia. [f] Heſychius in Ἰαπετός. Suidas ad eandem vocem. Ariſtophanes in Nubibus. [g] Lucian. in Dialogo Jovis & Cupidinis. [h] Lucian. in Dialogo Apollinis & Vulcani. [i] De Lingua Helleniſtica, part. 2 cap. 2. [l] Apollodorus lib. 1. Heſiodus in Theogonia. [m] In Oratione contra gentes. [n] In Chron. lib. 2. [o] Epoch. 2. [p] Pag. 149. [q] Euſeb. in Chronicis, lib. 1. & 2. [r] Diodor. Sicul. lib. 3. Euſeb. Præp. Evang. lib. 2. cap. 2. [s] Diodorus Sic. lib. 3. Tzetzes Chil. 5. Hiſt. 1. Lucian. in Charone. Didymus ad Odyſ. Hom. ά. verſ. 52. [t] Virgil. Æneid. lib. 4. [u] Herodotus in Melpomene. Pauſanias in Atticis [x] Diodor. Sic. lib. 3.

vit, [y] ab eoque Atlantes, qui hic diu dicuntur habitaſſe, originem deducebant. Atlantem autem unum tantum filium Heſperum dictum, & ſeptem filias habuiſſe invenimus: ab Heſpero, [z] Hiſpaniam & Italiam olim Heſperiam, & Aſtrum, quod mane Luciferum vocamus, Veſperi [a] Heſperum volunt appellari. [b] E filiabus Maia Mercurium, Electra Dardanum, Taygete Lacedæmonem à Jove compreſſæ pepererc; cum Jovi etiam Celæno, Halcyone cum Neptuno, Aſterope cum Marte rem habuiſſe dicuntur: Merope Siſipho Hellenis nepoti nupta fuit. Hæ à patre Atlante, aut ab aliquo alio, qui conſtellationibus primo nomina dederat, inter ſtellas relatæ [c] Pleiades dicuntur, inter quas unam, quam Meropen eſſe volunt, [d] ideo dicunt eſſe obſcuriſſimam, quod, cum ceteræ ſorores Diis nuptæ fuiſſent, illa ſola mortalem habuit maritum.

Epimetheus ob ſolam uxorem Pandoram, ex quâ Pyrrham genuit, [e] celebratur; de fabulis quæ de illius è luto formatione, & Pyxide omnibus morbis plenâ finguntur, conſule Poetas.

Prometheus [f] Deucalionis pater erat, quem ex uxore Aſiâ avunculi ſui Oceani filiâ, à qua [g] ſecundum Herodotum quarta orbis pars Aſiæ nomen habuerat, genuiſſe dicitur. [h] Hic inter veteres ſapientiſſimus, & ob Philoſophiam non minus, quam frater Atlas ob Aſtronomiam, inſignis fuiſſe memoratur: [i] quam cum primus docuiſſet, & homines eâ imbutos à barbaris & ferinis moribus ad vivendi genus magis humanum & civile deduxiſſet, inde finxerunt Poetæ, illum è luto formaſſe homines. Ab illo omnes artes & ſcientias initium habuiſſe Æſchylus in Tragœdiâ ſuâ de Prometheo ſæpius teſtatur. Hoc etiam Theophraſtus apud [l] Phavorinum, multique alii dicunt. [m] Artes etiam, quæ circa Metalla ſunt, primus invenerat; ideoque à Poetis fingitur ignem hominibus dediſſe, quod illius in emolliendo ferro primus docuerit uſum; [n] ob quam rationem Athenienſes ſtatuam, & Aram ei in Academiâ ponentes eodem, quo Vulcanum, ſemper cultu honorabant, [o] eique feſta Πϱομήθια dicta, & [p] Lampadiferorum certamen eodem modo, quo in Panathenæis & Vulcani feſto, celebrabant. Qui in eo certabant ab illius arâ, quæ in Academia fuerat, accenſas faces ſumentes, cum iis ad deſtinatam metam ſimul decurrebant, ad quam ſi quis accenſam ſuam facem detuliſſet, eamque primus attigiſſet, Palmam obtinebat; ſi vero omnes faces in curſu extinctæ fuiſſent, illa in medio relinquebatur.

Prometheus etiam [q] artis figulinæ inventor fuit, atque ideo Athenis figuli, & omnes illi qui circa lutum verſabantur, [r] Promethei dicebantur.

Prometheum Scythis [s] Regiones circa Caucaſum incolentibus dicunt imperaſſe, qui cum ob inundationem fluvii ἀετοῦ magnâ fame laboraſſent, Regemque ideo ſuum, ei irati, quod illorum inopiæ ſubvenire non poterat, in vinculis detinuiſſent, donec Hercules illuc adveniens, per multas foſſas derivatis in mare aquis eum liberaſſet: inde fabulam illam notiſſimam de aquilâ, quæ Promethei jecur devorabat, ab Hercule occiſâ [t] Herodorus, qui de vinculis Promethei ſcripſit, originem ſuam dicit habuiſſe. [u] Agrætas antiquus de Rebus Scythicis ſcriptor idem fere narrat, niſi quod, omiſſâ de vinculis hiſtoriâ, tantum dicit mœrorem, quem Prometheus ob devaſtatas provincias in animo ſuo conceperat, huic fabulæ de Aquilâ Promethei jecur devorante ori-

[y] Herodot. in Melpomene. Strabo lib. 17. Diodor Sicul. lib. 3. [z] Servius in lib. 1. Æneid. Iſidorus. Orig. lib. 14. cap. 3. [a] Diodor. Sic. lib. 3. [b] Diodor. Sic. ibid. Ovid. Faſtorum, lib 4. Phavorinus in Ἄτλας. [c] Diodor. Sic. lib. 3. Ovid. Faſtor. lib. 5. [d] Diodor. Sic ib. [e] Apollodor. lib. 1. Heſiodus in Theogoniâ. [f] Apollodorus lib. 1. Apollonius Rhodius, lib. 3. Heſiodus in Theogonia, [g] Herodot. lib. 4. [h] Æſchylus in Prometheo. [i] Theophraſtus apud Phavorinum in Πϱομηθεύς. Syncellus, pag. 149. Cedrenus. lib. 1. Johannes Antiochenus, MS. in Bibliothecâ Bodl. lib. 4. [l] In Πϱομηθεύς. [m] Æſculus in Prometheo. [n] Pauſanias in Atticis. Scholiaſt. Sophoclis ad Oedipodem in Colono. [o] Pauſan. in Atticis. Xenophon de Repub. Athenienſi. Lyſias in Ἀπολογία δωϱοδοκίας. Iſæus in orat ὑπὲϱ Ἀπολλοδώϱου Κλήϱου. [p] Pauſanias in Atticis. Ariſtoph. Scholiaſt ad Ranas. Plutarch. in Solone, Harpocration. [q] Æſchylus in Prometheo. [r] Lucian. πϱὸς τὸν εἰπόντα Πϱομηθεὺς εἶ ἐν λόγοις. [s] Phavorinus in Πϱομηθεύς. [t] Apud Phavorinum in Πϱομηθεύς. [u] Apud Phavorinum in Πϱομηθεύς.

ginem præbuiſſe. Sed [x] Diodorus Siculus hæc de Prometheo narrata, non in Scythia, ſed in Ægypto regnante Oſiride facta fuiſſe ſcribit, dicitque, cum ille expeditionem in Aſiam ſuſcipiens, Herculem & Prometheum, ex conſiliariis ſuis ſapientiſſimos, Ægypti provinciis præpoſuiſſet, & Nilus ob celerem curſum tunc Ἀετὸς dictus Promethei præfecturam inundans, eamque, occiſis multis millibus incolarum, totam fere deperdens, Prometheum maximo dolore excruciaſſet, donec Hercules illi ſubveniens fluvium extructis aggeribus intra proprium alveum concluſiſſet, inde fabulam hanc de Promethei cruciatu natam fuiſſe. Cum autem omnes hi Autores negent Prometheum Græcum fuiſſe, nec aliquis alius hoc afferat, compertum eſt inde Deucalionem ejus filium advenam in Græciam veniſſe, an vero ex Scythia ſeu ex Ægypto illic commigraverit, ob æqualem autoritatem eorum, qui utrumque aſſerunt, non ſatis conſtat. Illis, qui Deucalionem Scytham fuiſſe volunt, aſſentit [y] Lucianus. [z] Cum autem Deucalion dicatur inter Græcos primus inſtituiſſe duodecim Deorum cultum, quem [a] Herodotus, [b] Diodorus Siculus, multique alii teſtantur ex Ægypto in Græciam primum allatum fuiſſe, hinc videtur probari poſſe, Deucalionem ex Ægypto potius veniſſe. Cum autem requirat Promethei ætas, ut ſupra memorata Oſiridis expeditio ante Cecropis in Atticam, & Deucalionis in Phocidem ex Ægypto adventum ſuſciperetur, tam Deucalionem, quam Cecropem cum coloniis ſuis ab hoc victore in illis Regionibus relictos fuiſſe valde videtur veriſimile. Cum Deucalion in Græciam primum adveniſſet, [c] Locrenſibus & Ætolis, quos Curetes & Leleges tunc dictos aut ex Ægypto ſecum in coloniam duxit, aut ibi inventos fecit ſubditos, tantum imperaſſe perhibetur: poſtea autem [d] victis Pelaſgis, qui ante illius adventum [e] potentiſſimi fuere, totâque Theſſaliâ, [f] quam incolebant, expulſis, totius deinde Græciæ obtinuit imperium. Uxorem habuit [g] Pyrrham Avunculi ſui Epimethei filiam, quam ideo apud [h] Ovidium conjugem, & ſororem appellat, eique dicit,

—O femina ſola ſuperſtes,
Quam commune mihi genus, & patruelis origo,
Deinde torus junxit.—

Theſſaliam, unde expulerat Pelaſgos, ab iis tunc [i] Pelaſgiam dictam [k] à Pandora Pyrrhæ matre Pandoram, & poſtea ab ipſa Pyrrha, [l] Pyrrhæam appellavit. Ex ea Deucalion tres filios [m] Hellenem, [n] Amphictyonem, & [o] Oreſtheum, & unam filiam [p] Protogeniam ſuſcepiſſe memoratur. Philaſtrius in libro de Hæreſibus, cap. 3. autoritatem Heſiodi poetæ, ut ipſe dicit, ſecutus, alium etiam Deucalionis & Pyrrhæ filium Paganum dictum, eundemque magnum Regem, & apud poſteros pro Deo cultum tradit fuiſſe, ab illiuſque nomine Gentiles à Chriſtianis Paganos appellari contendit. Sed de hoc Pagano nihil in Heſiodo, aut aliquo alio autore invenitur. meliorem igitur hujus nominis rationem videas in notis noſtris ad Epocham tertiam. [q] Protogenia Locro (qui Locridi nomen dedit) nupta [r] Opuntis, & Aethlei mater fuit. Ab Opunte Opuntii, ab [s] Aethlio Elei, Pæones, & Ætoli deducunt originem. [t] Hellenem in Theſſalia, [u] Amphictyonem in Locride orientali, Trachiniâ, &

[x] Diodorus Siculus, lib. 1. Phavorinus in Πρoμηθεύς. vide etiam Johannem Tzetzem, Chil. 5. verſ. 23. [y] Lucianus de Deâ Syrâ. [z] Phavorinus in Δευκαλίων. Apollonius Rhodius. lib. 3. verſ. 1085. Scholiaſt. ib. Plutarch. contra Colotem. [a] Lib. 2. [b] Sæpius in quinque primis libris. [c] Dionyſius Halicarnaſſeus, l. 1. [d] Dionyſ. Hal. ib. [e] Strabo lib. 7 in fine libri. Dionyſ. Hal. lib. 1. [f] Didymus Scholiaſtes in Homeri Il. π' carm. 233. Dionyſ. Hal. l. 1. Strabo l. 5. p. 220. [g] Apollodor. l. 1. Strabo lib. 9. p. 443. Ovid. Metam. l. 1. Didymus in Homeri Il. μ'. carm. 117. & ad Il. α'. carm. 10. [h] Ovid. Metam. l. 1. fab. 7. [i] Didymus Scholiaſt. ad Homeri Il. π'. v. 233. [k] Strabo l. 9. in fine. [l] Strabo l. 9. ib. [m] Apollod. l. 1. Strabo l. 9. Euſebius in Chronicis. Didymus, ad Homeri Il. μ'. carm. 117. Lexicographi Græci in Ἕλλην. [n] Apollod. l. 1. Euſeb. in Chro. Pauſan. in Phoc. Suidas & Harpocration in Ἀμφικτύονες. Stephanus in Βοιωτία. Didymus ad Il. Homeri μ. carm. 117. [o] Pauſanias in Phocicis. [p] Pauſanias in primo Eliacorum. Apollodorus lib. 1. Didymus ad Il. Homeri μ'. carm. 117. [q] Pauſanias in primo Eliacorum. Apollodorus lib. 1. Strabo lib. 9. [r] Scholiaſtes ad Pindari Olymp. 9. [s] Pauſanias in primo Eliacorum. [t] Apollod. lib. 1. Strabo lib. 9. Pauſanias in Achaicis. Euſeb. in Chronicis Epocha Marmorea 6. [v] Strabo lib. 9. Pauſan. in Phocicis. Epocha Marmorea 5.

Bœotia

Bœotiâ Oreſtheum in Locride Ozolarum, & Ætoliâ pater Deucalion, cum hæc regna per [x] 53 annos tenuiſſet, poſt obitum ſuum habuit ſucceſſores. Deucalion [y] Athenis, Pyrrha [z] Cyni in Locride Opuntiorum ſepulti fuerunt; in iiſque urbibus uſque ad Strabonis & Pauſaniæ tempora illorum monumenta perhibentur manſiſſe.

[x] Compara Epocham 2. & Epocham 6. [y] Pauſanias in Atticis. Strabo lib. 9. p. 425. [z] Strabo lib. 9. pag. 425.

Deucalionis Genealogia.

Οὐρανὸς ſeu Cœlus antiquiſſimus in Heroum Genealogiis à Græcis memoratus uxorem habuit Titeam, à qua omnes nati filii Titanes, & filiæ Titanides vocabantur.

- Cœus uxorem habuit Phœbē ſororem ſuam
  - Latona, Jovis pellex.
    - Apollo. —Æſculapius, &c.
      - Machaon.
      - Podalirius, à quo decimus ſextus Hippocrates Cous Medicorum maximus.
    - Diana.
  - Aſterea.
- Crius.
- Hyperion.
- Saturnus uxorem habuit Rheam, quæ & Ops, & Cybile, & mater deorum appellatur,
  - Jupiter genuit ex
    - Junone
      - Vulcanum.
      - Martem.
      - Heben.
    - Dione—Venerem.
    - Themide Cœli filiâ—Horas, & Parcas.
    - Eurynome, Oceani filiâ—Gratias.
    - Semele—Bacchum.
    - Alcmena—Herculem.
    - Europa —Minoem & Rhodomanthum.
    - Niobe —Pelaſgum. &c.
  - Pluto
  - Ceres——Proſerpina.
  - Neptunus
    - Belus.
    - Agenor.
    - Triton.
    - Eryx, &c.
- Oceanus
  - Nereus, Doris, — Nereides, inter quas inſigniſſima Thetis mater Achillis.
  - Aſia.
- Japetus uxorem habuit Clymenen.
  - Prometheus. (ex Aſia) — Deucalion.
  - Epimetheus uxorem habuit Pandoram — Pyrrha.
    - (Deucalionis & Pyrrhæ liberi:)
      - Hellen.
        - Æolus, à quo Æoles.
        - Dorus, à quo Dores.
        - Xuthus
          - Achæus, à quo Achæi.
          - Ion, à quo Iones.
      - Amphictyon.
      - Oreſtheus.
      - Protogenia Locri uxor.
        - Opus, à quo Opuntii.
        - Aethlius, à quo Elei,
        - Pæones, & Ætoli.
  - Mœnetius.
  - Atlas.
    - Heſperus, à quo Italia, & Hiſpania Heſperia dicebantur.
    - Maia Jovis Pellex. Mercurius.
    - Celæno
    - Electra, Jovis Pellex
      - Dardanus, à quo Dardani.
      - Jaſion.
    - Taygete, Jovis Pellex——Lacedæmon, à quo Lacedæmonii.
    - Merope, Siſyphi uxor.
    - Halcyone, Neptuni Pellex—Halcyone Ceycis Trachiniæ, Regis uxor.
    - Aſterope, Martis Pellex—Oenomaus.
- Ceteri Titanes, qui omnes numero erant 45. Diodor. Sic. lib. 3.
- Mnemoſyne, Jovis conjux,
  - Erato.
  - Calliope, Apollinis Pellex.
    - Orpheus.
    - Linus.
  - Terpſichore.
  - Thalia, Apollinis Pellex.—Corybantes.
  - Clio, Pieri Pellex.—Hyacinthus.
  - Polihymnia.
  - Melpomene, Acheloi Pellex.—Sirenes.
  - Euterpe, Strymonis Pellex.—Rheſus.
  - Urania.
- Tethys.
- Themis.
- Ceteræ Titanides.

Ep. 3. Ἀφ' οὗ δίκη Ἀθήνησι ἐγένετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι] Martem ob cædem Hallirrothii, [a] quem vim filiæ ſuæ Alcippæ inferentem occiderat, à Neptuno patre ejus coram duodecim Diis in jus vocatum fuiſſe, ab iiſdemque abſolutum, & locum, ubi cauſam dixerat, ab illius nomine deinde Ἄρειον πάγον appella-

[a] Pauſanias in Atticis. Suidas in Ἄρειος πάγος. Stephanus Byzantinus. Etymologici autor, & Phavorinus ad eandem vocem. Libanius orat. 22. & 23. Iſidor. Peluſiota. l. 2. Ep. 92.

tum fuiſſe, multi narrant [b] autores. [c] Æſchylus autem ab his omnibus diſſentiens, nomen loco impoſitum dicit, quod Amazones, cum regnante Athenis Theſeo arcem obſiderent, in eo caſtra ſua ponentes, ibi Marti bellorum Deo hoſtias immolaſſent. [d] Euſtathius non propter ſacrificia ab Amazonibus facta, ſed quod illæ Martis filiæ fuiſſe crederentur, locum poſtea, ubi caſtra poſuerunt, Ἄρειον πάγον ſeu Martiam rupem potius putat appellari; [e] quam eandem etiam Etymologici autor habet Etymologiam: ſed utraque hæc frivola ratio, nec alterutra illarum mihi ſuadet, ut non potius approbem primam, quæ cum non tantum in noſtro Marmore antiquiſſimæ autoritatis Chronico, ſed etiam apud tot probatiſſimos habeatur autores, longe potior videtur Etymologia, cum ſive Mars, qui pro Deo poſtea colebatur, ob cædem in Areopago cauſam vere dixerit, ſive, quod multo probabilius eſt, tantum dixiſſe fingeretur, utraque ratio æque valet, ut locus inde Ἄρειος πάγος diceretur.

Hic autem locus Ἄρειος πάγος dictus, non vicus aut Platæa aliqua Athenis, ut plerique credunt, Etymologiâ vocis decepti, ſed collis, ſeu potius rupes alta & prærupta, in medio fere urbis ſita; πάγος enim apud Græcos, non ut pagus apud Latinos vicum, ſed ὄχθον, βουνὸν, λόφον, ſeu πέτραν, i. e. collem, clivum, tumulum, ſeu rupem ſignificabat. Sic [f] doctiſſimi Græci Grammatici, & Lexicographi; ſic [g] Theophylactus, [h] Oecumenius, [i] Iſidorus Peluſiota, ſic [l] Demetrius Triclinius Scholiaſtes Sophoclis, & Stephanus Byzantinus, multique alii autores vocem interpretantur; qui iidem etiam Areopagum talem βουνὸν, ſeu λόφον fuiſſe omnes teſtantur: Atque ideo Areopagum ab [m] Æſchylo, & [n] Euripide Ἄρειον ὄχθον, [o] ab Ovidio, Mavortis ſcopulum, [p] ab Herodoto τὸν κατάντιον τῆς Ἀκροπόλιος ὄχθον, ab [q] Interpretibus Anglicanis Novi Teſtamenti 𝔐𝔞𝔯𝔰-𝔥𝔦𝔩𝔩 vocari invenimus. Quod igitur de Areopago dicit Dominus Owenus, [r] in libro ſuo de Progreſſu Idololatriæ, quaſi eſſet vicus ſeu Platæa aliqua Athenis à columna, quam vult apud Græcos πάγον vocari, in ea erectâ & Marti conſecratâ ſic dicta, hinc ſcias contra Græcæ linguæ analogiam, & ſcriptorum omnium fidem ab eo traditum fuiſſe. Cum autem vici ſeu oppidula [s] in tumulorum & collium verticibus, ut incolæ ibi eſſent à furibus tutiores, apud antiquos plerumque conderentur, obtinuit inde, ut tandem ipſa etiam oppida ſic in alto condita, & poſtea quæcunque mœnibus non munita, apud Latinos recentioreſque Græcos πάγοι, ſeu Pagi dicerentur. (ſs) Atque ideo cum Conſtantius Imperator, anno Chriſti 351, contra Magnenſium rebellem profecturus, Ethnicos omnes exautoraſſet, & ab exercitu in hos pagos dimiſiſſet, ab eo tempore obtinuit, ut Ethnici omnes apud Chriſtianos tam Græcos quam Latinos Pagani dicerentur. Talis autem pagus Areopagus non fuit, nullos enim incolas ibi habitaſſe, aut oppidum, aut ædificium aliquod præter Areopagitarum Curiam, & Templa vicina conditum fuiſſe memoratur; ſed, ut ſupra dixi, collis ſeu rupes fuit, quæ prius ſimpliciter πάγος audiebat, eoque nomine ob eminentiam ſuam ſatis nota fuiſſe videtur; poſtea autem cum Mars hic cauſam dixerit, aut dixiſſe crederetur, ab eo deinde Ἄρειος πάγος, i. e. Martia rupes, ſeu Martius collis dicebatur. Rupi Tarpeiæ apud Romanos ſimilis fuiſſe videtur, & ab arce non longe diſtabat,

[b] Pauſanias in Atticis. Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. Ariſtides in Panathenaicâ. Æſchines Epiſt. 9. Scholiaſtes Juvenalis, Sat. 9. Simeon Metaphraſtes in Martyrio Dionyſii Areopagitæ, & Michael Singelus in vita ejuſdem. Oecumenius Theophylactus, & Beda ad Acta Apoſtolorum, cap. 17. Lactantius lib. 5. cap. 3. Iſidorus Peluſiota, lib. 2. Epiſt. 91. & 92. Auguſtinus de Civitate Dei, lib. 18. cap. 10. Stephanus, Suidas, Etymologici Autor, & Phavorinus in Ἄρειος πάγος. Servius ad Georg. Virgil. lib. 1. Maximus, & Georgius Pachymerius in Dionyſium Areopagitam. [c] In Eumenidibus. [d] In Dionyſium ad verſ. 655. [e] In Ἄρειος πάγος. [f] Heſychius in πάγος. Etymol. in Ἄρειος πάγος. Phavorinus in πάγος. & Ἄρειος πάγος. Suidas in Ἄρειος πάγος. [g] Ad Act. Apoſt. cap. 17. com. 19. [h] Ad eundem Textum. [i] Lib. 2. Epiſt. 91. [l] Εἰς τὸ Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ δρᾶμα, & εἰς τὸ τριχινίας δρᾶμα. [m] In Eumenidibus. [n] In Electra. [o] Metamorph. lib. 6. Fabula 2. [p] Lib. 8. [q] Act. Apoſt. cap. 17. com. 22. [r] Lib. 3. cap. 11. p. 261. [s] Dionyſius Hal. lib. 1. & lib. 4. (ſs.) Vide Theodoretum lib. 3. cap. 3. & Baronii Annal. Eccleſiaſt. ad An. Dom. 351.

extra autem illam poſitam fuiſſe non tantum autoritate [t] Valerii Maximi, & Luciani, qui arcem, & Areopagum plane ſejungunt, ſed eo maxime, quod [u] Amazones, & poſtea [x] Perſæ in Areopago dicuntur caſtra habuiſſe, quando arcem obſidebant, contra [y] Heſychium aliosque, quorum contraria eſt ſententia, ſatis mihi probatum eſſe videtur. Quod autem arcem obſidentibus, unde eam oppugnarent, ſic Areopagus ſemper maxime idoneus videbatur, indicat hoc loci altitudinem, & cum ab illo [z] Perſæ in ipſam arcem ſagittas ſuas potuiſſent immittere, indeque etiam in totam urbem [a] proſpectus capi poſſe dicatur, conſtat inde Areopagum altitudine arci quoad minimum æqualem, ceteris autem omnibus urbis locis multo ſuperiorem fuiſſe; & ob hanc rationem quando [b] Epimenides è Creta Athenas accerſitus, urbem tunc peſte laborantem ob Cylonium piaculum luſtraverit, iiſdem, quibus [c] Judæi in magno expiationis die, uſus ritibus, eodem modo Athenienſes ab hoc ſcelere ove nigrâ & albâ, quo illi ſemetipſos hirco ἀποπομπαίῳ, expiabat; eodem etiam modo, quo illi hircum ab alta rupe [d] צוק, ſic oves ſuas hic ab altiſſima Athenis Martiâ rupe populi ſcelera ſecum ablaturas demittebat.

In vertice [e] hujus rupis, ſeu collis Areopagi dicti, Tribunal, ad quod Mars cauſam ſuam dixiſſe traditur, in areâ ſepto undeque munitâ [f] ſub dio poſitum fuiſſe perhibetur. In illud ſedentes Areopagitæ, ab hoc Martis judicio originem habuiſſe exiſtimati, de cædibus capitalibuſque aliis criminibus quam ſanctiſſime dicuntur judicaſſe. Coram Tribunali erant [g] duo ſcabella ex argento facta formam lapidum habentia, atque ideo ſatis improprie lapides Argentei dicti; alter, Lapis ὕβρεως, alter, Lapis ἀναιδείας vocabatur; in hunc reus, in illum actor inſiſtentes cauſas ſuas, quoties ab Areopagitis de crimine aliquo habebatur judicium, coram iiſdem alternis vicibus dicebant. Prope hos lapides [h] Epimenides ὕβρει καὶ ἀναιδείᾳ aras etiam poſuit, ejuſdemq; ſuaſu [i] mox Templum ſuperſtruxere Athenienſes, in quo videntur ſediſſe Areopagitæ, cum ob pluviam, aut cœlum minus ſerenum ſub dio non poterant judicare. Et hæc domus eſt, quæ à Vitruvio Areopagus dicta, obdurato luto tecta, in monumentum antiquæ Architecturæ uſque ad ſuum tempus manſiſſe [k] ab eodem perhibetur: cum enim Areopagitæ tenerentur ſub dio judicare, nulla illis Curia ut aliis judicibus, condita fuiſſe memoratur. Juxta hoc templum ὕβρεως καὶ ἀναιδείας aliud erat in Areopago, multo prius poſt judicium de Oreſte ibi habitum [l] Eumenidibus conſecratum, in quo aræ etiam his deabus ponebantur, ad quas ſacra faciebant [m] quotcunque dictâ in Areopago cauſâ abſolvebantur. Ibi etiam [n] ſigna horum Deorum ceterorumque infernalium numinum poſita erant, quæ nihil horribile præ ſe ferentia, illâ ſolâ, quam apud antiquos habuerunt, ſpectabantur formâ. Æſchylus enim Tragœdus, circa tempus primi & ſecundi belli Perſici, Athenis inſigniſſimus, infernis deabus horribiles vultus, & ſerpentinos crines primus dediſſe memoratur. Has autem Deas prope tribunal ſuum Areopagitæ ideo poſuiſſe dicuntur, ut eaſdem [o] in judiciis ad coarguendum facinus, ſi quid lateret, ſemper haberent adjutrices: atque ideo [p] Sacerdotes illis, inter quos [q] Demoſthenes narrat ſe tertium fuiſſe, ex ipſis eligebantur Areopagitis, ut illi pro ſemetipſis ceteriſque judicibus ſacra facientes, eaſdem inde ad auxilium ferendum in omnibus judiciis haberent paratas. Hæ, cum ſeveriſſimæ ſcelerum ultrices crede-

[t] Valerius Maximus, lib. 5. cap. 3. Lucianus in Piſcatore. [v] Æſchylus in Eumenidibus. Etymol. in Ἄρειος πάγος. Euſtathius in Dionyſium, ad verſ. 654. [x] Herodotus lib. 8. [y] Heſychius in Ἄρειος πάγος. [z] Herodotus lib. 8. [a] Lucian. in Piſcatore. [b] Diogenes Laertius, in vita Epimenidis. [c] Leviticus cap. 16. com. 21, &c. [d] Bab. Joma, fol. 66. [e] Pauſanias in Atticis. [f] J. Pollux, lib. 8. c. 10. [g] Pauſanias in Atticis. [h] Diogenes Laertius, in vita Epimenidis. Clemens in Protreptico. [i] Cicero de Legibus, lib. 2. [k] Vitruvius lib. 2. cap. 1. [l] Pauſanias in Atticis, Ariſtides in Panathenaica ſua. Dinarchus orat. in Demoſthenem. Scholiaſtes Thucydidis, ad lib. 1. Ulpianus in Commentario in orat. in Midiam. Pauſanias in Achaicis. [m] Pauſanias in Atticis. [n] Pauſanias in Atticis. [o] Ulpianus in Commentario ad orationem Demoſthenis in Midiam. [p] Ulpianus ib. [q] In oratione in Midiam.

rentur,

rentur, apud Athenienſes inde [r] σεμναὶ θεαὶ dicebantur. Has Epimenides ut placaret, cum urbem luſtraſſet, illarum templum & aras de novo conſecraſſe [s] memoratur. Extra hæc Templa in eâdem Areâ, quâ Tribunal Areopagitarum, ſub dio erat [t] ara Minervæ Ariæ ab Oreſte conſecrata, quo tempore, coram Areopagitis ob matris cædem cauſam agens, Deæ calculo, ut dicunt, abſolvebatur. Ab illa autem in eadem area non longe diſtabat [u] Oedipodis Tumulus, cujus oſſa huc à Thebis tranſlata fuere. Prope autem judicum Tribunal, quod βῆμα dicebatur, poſitæ erant [x] columnæ, in quibus leges, ſecundum quas Areopagitæ judicare tenebantur, inſcriptæ fuerunt, è quibus [y] Seleucus Locrenſis perhibetur tranſcripſiſſe ſuas. Cum autem minoribus cauſis [z] pauciores è ceteris ſorte electi darentur judices, qui de iiſdem ſeorſim à magno Senatu judicarent, ſuppono ideo etiam minora βήματα, ubi de his cauſis judicium haberetur, in eadem areâ fuiſſe.

A loci Nomine Senatus, qui in hac curiâ ſedebat, [c] Areopagus, & Senatores Areopagitæ dicebantur: qui ex præſtantiſſimis electi civibus [d] ſupremum Athenis in rebus criminalibus [e] præſtantiſſimumque totius Græciæ conſtituebant concilium, de [f] omnibuſque fere delictis, [g] ut de furtis, [h] inſidiis, [i] vulneribns voluntariis, [k] veneficiis, [l] incendiis, præcipue vero de [m] homicidiis judicaſſe memorantur. [n] Religionis etiam curam habuerunt, &, ut omnia recte ſecundum eandem fierent, in [o] conventus ſacrificiorum aut nuptiarum gratiâ habitos inquirebant, deprehenſiſque novorum rituum introductoribus, aut Deorum contemptoribus, de iiſdem quam ſeveriſſimas ſumebant pœnas; atque ideo ab his ſecundum nonnullos condemnatus [p] Socrates, ob contemptos Deos cicutam bibit. Ab his etiam ob eandem cauſam ad idem ſupplicium condemnatus fuit Theodorus [q] Atheus, aut ſecundum alios condemnandus eſſet, niſi illum Demetrius Phalereus Athenarum tunc Tyrannus judicio liberaſſet: atque ideo etiam [r] Divus Paulus, cum Athenienſibus Evangelium primo annunciaſſet, ab Epicureis & Stoicis ad Areopagitarum Tribunal attractus, novi introducti numinis accuſabatur, qui cum ibi patefeciſſet ſe non novi Dei, ſed illius, ἀγνώςου τοῦ Θεοῦ, cujus aras in urbe viderat antiquitus conſecratas, cultum ſuaſiſſe, judicium ideo videtur evaſiſſe; niſi veriſimilius videatur, illum, non ut cauſam diceret, ſed ut doctrinam ſuam explicaret, in Areopagum, ut in locum publicum, à Philoſophis ductum fuiſſe. Penes hos etiam [s] cura Ædificiorum, & viarum, & morum [t] cenſura fuiſſe perhibentur: juventuti igitur [v] præfectos dabant, qui illorum morum rationem depoſcerent, eoſque in bonis moribus recte inſtituerent; [x] & in vitas civium, qui aut ſuſpectæ improbitatis, aut malæ famæ fuerant, tam ſevere inquirebant, ut quamdiu horum integra fuiſſet autoritas, vix aliquis Athenis aut contra bonos mores, aut civiles leges impune poterat peccare. Graviora crimina morte, leviora mulctis puniebant, quas in ærario reponentes, ex eo rurſus [b] bonorum civium inſigniora renumerabant merita, totique reipublicæ deficiente publicâ pecu-

[r] Diogeres Laertius, in vita Epimenidis. Pauſanias in Atticis, & Achaicis. Demoſthenes in orat. contra Midiam. Scholiaſtes Thucyd. ad lib. 1. Dinarchus in orat. contra Demoſthenem. Ariſtides in Panathenaicâ ſuâ. [s] Diogenes Laert. in vita Epimenidis. [t] Pauſanias in Atticis. [v] Pauſanias in Atticis. [x] Lyſias in oratione de cæde Eratoſthenis, & in Andocidem. [y] Strabo lib. 6. pag 260. [z] Lucianus in bis Accuſato. [c] Plutarch. in Solone, Pericle, Cimone, &c. Pauſanias in Atticis, Meſſenicis, &c. [d] Plut. in Solone. Maximus in Prologo ad Dionyſium Areopagitam. [e] Ariſtides in Panathenaicâ. [f] Maximus in Prologo ad Dionyſium Ariopagitam. [g] Cicero. de Divinatione, lib. 1. [h] Harpocration in Βουλεύσεως. Suidas in eadem dictione. [i] Demoſthenis orat. in Ariſtocratem. Lucianus in Anacharſide. Pollux lib. 8. cap. 10. Lyſias in orat. contra Andocidem. Æſchines de falſa legatione, & in Cteſiphontem. Lucian. in Timone. [k] A Gellius, lib. 12. c. 17. Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. Pollux lib. 8. cap. 10. [l] Demoſthenes ib. Pollux ib. Lucianus in Anacharſide. [m] Demoſthenes, Pollux, & Lucianus ib. Helladius apud Photium in Bibliotheca. Demoſthenes in Leptinem. Lyſias de cæde Eratoſthenis. Heſychius in Δικαςήρια. Demoſthenes in Theocritem, & Cononem. Pollux, lib 8. c. 9. ſect. 3. [n] Demoſthenes in Neæram. Harpocration in ἐπιθέτους ἑορτάς. Juſtin Martyr in Exhortatione ad Gentiles. [o] Athenæus lib. 6. [p] Meurſius, De Areopago, cap. 5. [q] Diogenes Laertius, in vita Ariſtippi. [r] Acta Apoſtolorum, cap. 17. [s] Heraclides de Rebus Publ. [t] Iſocrates in Areopagiticâ. Valerius Maximus, lib. 2. cap. 6. Athenæus lib. 4 Plut. in Solone. [v] Æſchines Philoſophus in Axiocho. [x] Iſocrates in Areopagitica. Valerius Maximus, lib. 2 cap. 6. [b] Athenæus lib. 4.

niâ

niâ ſæpe præbebant ſubſidia, præſertim in ſecundo bello [c] Perſico, in quo Areopagitarum pecuniâ armatâ claſſe, quæ ad Salaminem pugnavit, inſigniſſimam ibi partam victoriam, defenſamque ideo libertatem tota Græcia illis maxime videtur debuiſſe. Areopagitis etiam [d] à Solone commiſſa eſt legum Cuſtodia, ideoque, ut omnia ſecundum eaſdem fierent proſpiciebant, [e] autoritatemque habuerunt, ſi aliquis alius judicum conſeſſus, ſive Heliæum, ſive Palladium, ſive generale totius populi concilium perperam aliquid judicaſſet, cauſam iterum reſumendi, de eâque juſtiorem ferendi ſententiam. Sæpe igitur injuſtitiæ, & temeritati populi reſtitiſſe, ſæpe eorum decreta reſcidiſſe memorantur, [f] & ſine eorum approbatione nihil omnino majoris momenti Athenis, ante diminutam eorum per Ephialtem autoritatem, de republica unquam decernebatur. Totam [g] igitur, ut paucis dicam, regebant rempublicam, tamque neceſſarium ad illam recte inſtituendam eorum ſemper videbatur conſilium, ut de illis dicat [h] Cicero, Athenienſium Rempublicam non magis poſſe ſine Areopagi concilio, quam mundum ſine providentiâ Dei, adminiſtrari.

Cum igitur hujus Senatus tanta fuerit autoritas, tanta etiam erat illius dignitas, tantaque ei ab omnibus præſtita reverentia, ut coram [i] eo ridere Athenis habebatur illicitum; omnibuſque aliis Græcis tam venerandum ſemper videbatur concilium, ut vix unquam ab aliquo autore memoratur, quin etiam ab eodem aut [l] religioſiſſimum judicium, aut [m] honoratiſſimum totius Græciæ Tribunal, aut [n] ſanctiſſimum concilium appellari, aut [o] aliquo alio titulo æque auguſto honorari inveniemus. Hanc autem reverentiam ut ſibi integram ſemper conſervarent, tantam gravitatem, tantamque ſeveritatem præ ſe ferebant, ut [p] Comœdias ſcribere, aut ob quæcunque merita [q] coronari, quod aliis civibus gloria fuit, illis ſemper inhoneſtum, eorumque moribus indignum putabatur; ideoque eſt, quod [r] qui in vita & moribus ſeveriores fuiſſe obſervati fuerunt, Ἀρεοπαγῖται inde proverbio dicebantur. Ab his etiam tam [s] ſanctiſſime ſemper judicatum fuiſſe memoratur, ut de ſententiis ab illis latis nec actor, nec reus unquam merito quæri poterat; ideoque alio enato proverbio, qui juſtiſſimam in aliquo judicio obtinuerat ſententiam, εἰς Ἄρειον πάγον κριθῆναι inde dicebatur.

Hic Senatus in initio [u] tribus tantum ultimis diebus uniuſcujuſque menſis ad jus dicendum conveniebat, in ſoloque Areopago habuit Tribunal; poſtea autem [x] ſingulis diebus habitis judiciis, ab iiſdem non in ipſo [y] Apaturiorum ſanctiſſimo Athenis feſto, priuſquam publico prohibebatur decreto, abſtinuiſſe memoratur. Atque ideo cum ſic multiplicatis cauſis ob difficultatem aſcenſus incommodum eſſet quotidie in Areopago convenire, ad Porticum etiam [z] Regiam habuit Tribunal, ubi de levioribus cauſis quocunque die ferebat ſententiam, de gravioribus autem non niſi in ipſo Areopago iiſdem, quibus antiquitus, diebus videtur ſemper judicaſſe. Utrumque [a] ſub dio poſitum habuit Tribunal: & ne cognitis illis, qui cauſam dicebant, illorum gratiâ minus juſte ageret, [b] in tenebris ſemper judicaſſe memoratur. Cum Judices in Curia conveniſſent, ſubſelliaque ſinguli occupaſſent ſua, [c] per præconem indicto ſilentio, [d] qui datis pro numero cauſarum ſortibus primam obtinuerant,

[c] Plutarchus in Themiſtocle. [d] Plutarchus in Solone. Andocides in Oratione de Myſteriis. [e] Demoſthenes in orat. de Coronâ. Philoſtratus in vita Æſchinis, Sophiſt. lib. 1. Plutarchus in vita Æſchinis. [f] Demoſthenes in orat. contra Androtionem. [g] Suidas in Ἄρειος πάγος. Lyſias in oratione de probatione Evandri. [h] De Natura Deorum, lib. 2. [i] Æſchines in Timarchum. [l] Seneca de Tranquillitate, cap. 3. [m] Ariſtides in Panathenaicâ. [n] Valerius Maximus, lib. 2. cap. 6. Lyſias in Andocidem. [o] Æſchylus in Eumenidibus. Demoſthenes in Ariſtocratem. Iſocrates in Areopag. [p] Plutarchus de Gloria Athenienſium. [q] Æſchines in orat. de Coronâ. [r] Suidas in Ἀρεοπαγίτης. Diogenianus Cent. 2. Proverb. 91. [s] Iſocrates in Areopagitica. Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. Ariſtides in Panathenaica. Lycurgus in orat. in Leocratem. Xenophon Memorab. lib. 3. [t] Michael Apoſtolius, Cent. 7. Proverb. 80. [v] Pollux lib. 8. cap. 10. [x] Lucianus in bis accuſato. [y] Athenæus lib. 9. [z] Demoſthenes in orat. prima contra Ariſtogeitonem. [a] Pollux lib. 8. cap. 10. Antiphon de cæde Herodis. [b] Lucianus in Hermotemo, & de domo. Athenæus lib. 6. [c] Æſchylus in Eumenidibus, & Scholiaſtes illius ad eum locum. [d] Lucianus in Bis accuſato.

primi

primi in judicium ferebantur, quos ille ex Archontibus, qui [e] Βασιλεὺς dicebatur, ad Tribunal ſiſtens, [f] ipſe poſtea depoſitâ coronâ inter Judices ſedebat, cum illiſque pariter de acta cauſa ferebat ſententiam. Primo autem [g] Apro, Tauro, & Ariete rite mactatis, tam actor, quam reus coram Tribunali eorum carnibus inſiſtentes per Eumenidas, aliosque item Deos [h] jurabant, reus ſe crimen non admiſiſſe, actor ſe falſo non accuſaſſe, ſibique, ſi pejurarent, totique familiæ [i] imprecabantur, [k] & tum reus in Lapidem ἀναιδείας, actor in Lapidem ὕβρεως aſcendentes, cauſas ſuas [l] alternis vicibus per ſeipſos, aut patronos ſuos agebant: [m] illis autem prooemiis, aut Oratoriis artibus ad conciliandos ſibi Judices, movendoſve illorum ad miſericordiam animos, uti non omnino licuit. Quamdiu cauſam agentes ad cauſam dicebant ſuam, placide audiebant Judices; ſi vero ab hac aberrarent, Præco [n] impoſito ſilentio non ſinebat coram tam venerando nugari concilio. [o] Judices interim nihil dicebant, nihil interponebant, nihil interrogabant, ſed audito quodcunque pro ſe reus, vel contra reum actor dicere poterat, immiſſis in urnas, quas poſt actam cauſam Præco circumferebat, calculis, ſententiam de acta cauſa tacite ferebant: atque inde eſt quod apud Juvenalem [p] dicitur--Occulta teges ut Curia Martis Athenis; ideoque etiam qui taciturni fuerunt [q] Ἀρεοπαγίτων σιωπηλότεροι proverbio dicebantur. [r] Calculi nigri condemnabant, albi [s] abſolvebant reos, qui ut etiam in tenebris diſtinguerentur à judicibus in tenebris judicantibus, [t] hi integri, illi perforati fuere, nigri & perforati in urnam [u] Θανάτου dictam: albi & integri in urnam [x] ἐλέου immiſſi fuerunt, inde iterum extractis, & per [y] præconem numeratis, ſi ille plures albos calculos in urna ἐλέου, quam nigros in urna Θανάτου invenerit, in tabella cera obducta lineam breviorem, ſi plures nigros in urna Θανάτου, quam albos in urna ἐλέου, lineam longiorem ungue faciebat, [z] linea brevis abſolvebat, linea longa condemnabat reum. [a] Si vero calculi in utraque urna fuerint pares, alium in urnam ἐλέου injiciebat Præco, qui Minervæ calculus ideo dicebatur, quod cum Oreſtes coram Areopagitis cauſam dixerit, pariaque condemnantium & abſolventium fuerint ſuffragia, [b] Minerva ſuo adjecto calculo reum liberaſſe credebatur, atque ideo tam in hoc, quam in aliis omnibus Athenienſium curiis, quoties paria fuerint judicum ſuffragia, abſolvebatur reus. Condemnatus autem ſtatim in vincula conjectus ad pœnas rapiebatur; ante enim latam ſententiam in vinculis non detinebatur reus, ita ut, antequam hæc ferebatur, ſi de ſua cauſa deſperaret, è Curia poterat ſe proripere nemine prohibente, exilioque [c] judicium evitare: [d] urnam ἐλέου eſſe æneam, urnam Θανάτου ligneam, & hanc etiam [e] ἄκυρον, i.e. impropriam, illam κύριον, i.e. propriam appellatam fuiſſe, memoratur. Calculi olim è marinis conchis facti [f] Χοιρίναι vocati fuerunt, poſtea vero ad horum ſimilitudinem ex ære formati σπόνδυλοι dicebatur. Ante judicium ſinguli Judices duos horum à Præcone accipientes eo-

[e] Pollux lib. 8. cap. 9. [f] Pollux, ib. [g] Demoſthenes in Ariſtocratem. Antiphon de cæde Herodis [h] Pollux lib. 8. c. 10. Dinarchus in orat. in Demoſthenem. Demoſthenes & Antiphon, ib. ubi ſup. Lyſias in orat. in Theomneſtum. 1. [i] Antiphon de cæde Herodis. Dinarchus in Demoſthenem. Demoſthenes in Ariſtocratem. [k] Pauſanias in Atticis. [l] Lucian. in Anacharſide. [m] Lucianus in Anacharſide. Sextus Empiricus adverſus Mathematicos, lib. 2, Pollux lib. 8. cap. 10. Themiſtius orat. 16. Apuleius Mileſ. 10. Quintilianus Inſtitut. orat. lib. 2. cap. 16. & lib. 6. cap. 2. Pollux lib. 8. cap. 6. Ariſtot. Rhet. lib. 1. cap. 1. Lycurgus in oratione adverſus Leocratem. Julianus in oratione de Rebus Geſtis Conſtantii Imperatoris. [n] Scholiaſtes Hermogenis. Apuleius Meleſ. 10. Quintilian lib. 6. c. 2. Lucianus in Anacharſide. [o] Demoſthenes in Ariſtogeitonem, orat. 1. Macrobius, Saturn. lib. 7. cap. 1. [p] Sat. 9. [q] Themiſtius in orat. 1. [r] Plutarch. in Alcibiade, & in Apothegmatibus. Ovid. Met. lib. 15. Ulpianus in orat. Demoſthenis contra Timocratem. [s] iidem Autores, ib. [t] Ulpian. in orat. Demoſthenis contra Timocratem. Pollux lib. 8. c. 10. Æſchines in Timarchum. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſp. Lucian. in Bis accuſato. [v] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſpas. [x] Scholiaſtes Ariſtoph. ib. [y] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſpas. [z] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſpas. [a] Philoſtratus in Ariſtocle. Ariſtides in orat. in Minervam. Julianus in Euſebiæ Encomio, orat. 2. Cantacuzenus Hiſt. lib. 2. c. 10. [b] Ariſtides in rat. in Minervam. [c] Demoſthenes in Ariſtocratem. Pollux lib. 8. c. 10. Dinarchus in orat. in Demoſthenem. [d] Ariſtophanis Scholiaſtes ad Equites. [e] Scholiaſtes Ariſtophanis, ib. & ad Veſpas. [f] Pollux lib. 8. c. 5. Heſychius in Χοιρίναι. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Equites, & Veſpas.

rum

rum unum poſt actam cauſam in alterutram urnarum ab eodem cogebantur immittere, qui cum hanc [g] judicum cogendi habuerit poteſtatem, omniaque in curia ceteris tacentibus ſolus direxerit, judicibus ipſis nec autoritate nec dignitate videtur fuiſſe inferior.

In initio actor & reus per ſe ipſos [h] ſolos cauſas agebant; poſtea autem [i] decem ſorte electi conſtituebantur hujus Curiæ patroni, in eaque pro quocunq; reo [k] drachmam pro mercede accipientes poterant perorare: tandem vero [l] cuicunq; pro quocunq; reo cauſam agere conceſſa libertate, patroni deinde diminutâ mercede [m] dimidium tantum drachmæ, i. e. tres obolos (qui noſtræ monetæ Anglicanæ tres tantum denarios, & tres quadrantes conficiunt) pro acta cauſa accipiebant. Si cauſæ leviores eſſent, quæ ad Senatum ferebantur, pauciores [n] Judices, aliquando tantum tres, aliquando quinque, aliquando plures, ſecundum cauſæ gravitatem ſorte electi de illis ſeorſim judicabant; ſingulique Judices pro ſingulis, de quibus judicabant, cauſis, ſive uno die, ſive pluribus abſolvebantur, [o] eandem ſemper, quam patroni, accipiebant mercedem, cum hac ſola differentia, quod his à clientibus, illis à republica ſolvebatur.

Hi Judices olim ante Solonis tempora promiſcue ex omnibus civibus, modò ceteris probitate anteirent, eligebantur, illius autem latis legibus, per eaſdem [p] ſancitum fuit, ſemperque in republica obſervabatur, ut illi ſoli, qui Archontes fuiſſent, poſt exactum Magiſtratus annum, illiuſque bene acti coram Logiſtis datam rationem, in Curiam Areopagitarum deinde cooptarentur, illiuſque conſtituti perpetui Senatores, non niſi ob graviſſimum aliquod crimen ab eadem unquam moverentur. Cum igitur novem quotannis (tot enim annui Archontes fuerunt) ceteris adderentur, incertuſque omnium ſit vitæ terminus, Areopagitarum numerum inde conſtat etiam incertum fuiſſe. Quod igitur Nicephorus dicat illos [r] eſſe tantum novem, aut, ut ſolet, mentitur, aut de illis tantum intelligendus eſt, qui quotannis electi ceteris addebantur. Quod Scholiaſtes [s] Æſchyli dicat eſſe triginta, erravit forte ideo, quod, cum legerit apud [t] Iſocratem, Lycurgum ad Areopagi exemplar γερουσίαν ſuam Lacedæmone inſtituiſſe, putavit etiam Senatorum numerum, ad numerum Areopagitarum conſtitutum fuiſſe; concludebatque inde, cum [u] 30 tantum Senatores in Senatu Lacedæmoniorum invenerit, plures in Areopago non fuiſſe: ſed fallitur inde, quod Lycurgus, quamvis cetera in Senatu ſuo, non tamen Senatorum numerum ad imitationem Areopagi inſtituerat, [x] ſed cum in Legibus ferendis ſuis 28 ex præſtantiſſimis civibus habuiſſet adjutores, ex illis igitur ſolis, duobuſque regibus Senatum, quando primum inſtituerat, voluit conſtare. Quod vero [y] Maximus, ad Dionyſium Areopagitam Scholiaſtes, dicat Areopagitas eſſe numero 51, illos cum Ephetis plane confundit, [z] qui tot numero à Dracone conſtituti, ab eoque in 5 Curias diſtributi, de cædibus aliiſque criminibus eodem modo, quo Areopagitæ, judicabant. Qui Socratem in Areopago condemnatum fuiſſe volunt, Areopagitas pluſquam trecentos fuiſſe ex hiſtoria illius condemnationis apud [a] Diogenem Laertium, neceſſe eſt ut concludant, condemnatus enim fuit διακοσίαις ὀγδοήκοντα μιᾷ πλείοσι ψήφοις τῶν ἀπολυουσῶν, i. e. ducentis octaginta uno ſuffragiis, quæ plura fuerunt ſuffragiis abſolventium, ſic enim locus intelligendus eſt, ut inter Diogenem & Platonem fiat conciliatio, [b] qui dicit illos, qui Socratem condemnarunt abſolventibus tribus tantum ſuffragiis prævaluiſſe: cum igitur 281 condemnarent, 278 abſolvebant, qui ſimul juncti efficiunt numerum 559

[g] Ariſtophanes in Veſpis, & Scholiaſt. ad illam Comœdiam. [h] Sextus Empericus adverſus Mathematicos, lib. 2. [i] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſpas. Harpocrat. in Συνήγοροι, & Suidas, & Etymologici autor. [k] Ariſtophanes in Veſpis, & Scholiaſtes ad illam fabulam. [l] Lucianus in Anacharſide, & in Bis accuſato. [m] Lucianus in Bis accuſato. [n] Lucianus in Bis accuſato. [o] i e. In initio drachmam poſtea tantum dimidium drachmæ. Lucianus in Bis accuſato. [p] Plutarch in vita Solonis. Pollux lib. 8. cap. 10. Plutarchus in vita Periclis. Demoſthenis Scholiaſtes in argumento Orationis adverſus Androtionem. Demoſthenes in orat. in Neæram. Demoſthenes in orat. in Timocratem, & in Ariſtogitonem orat. 2. [r] Nicephorus Calliſtus. Eccleſiaſt. Hiſtor. lib. 2. cap. 20. [s] Ad Eumenidas. [t] In Areopagitica. [v] Plutarchus in vita Lycurgi. [x] Plutarch. ib. [y] Ad Dionyſium Areopagitam. [z] Plutarchus in vita Solonis. Pollux lib. 8. cap. 10. [a] In vita Socratis. [b] Plato in Apologia Socratis.

judicum, qui in cauſa Socratis ſuffragia ſua tulerunt. Cum autem non omnino veriſimile ſit, tot ex illis qui Archontes fuerunt, ſimul ſuperſtites fuiſſe, dicendum eſt, aut præter hos Archontes, alios etiam in hanc Curiam cooptatos fuiſſe, quod ex nullo conſtat autore, aut Socratem non in Areopago, ſed potius in Heliæo cauſam dixiſſe, ubi vel [c] 1500, vel 1000, vel 500 ſecundum cauſarum gravitatem, vel tot eorum, quot adeſſe voluerunt, de allatis in judicium cauſis ferebant ſententias; quod veriſimilius ideo videtur, quia Anaxagoras, & Aſpaſia Periclis uxor ejuſdem cujus Socratis impietatis accuſati, [d] coram hoc concilio in judicium vocati fuiſſe memorantur. Et profecto cum Socrates tam injuſte condemnaretur, in illiuſque condemnationis hiſtoriâ tumultum judicum, detractumque ab iiſdem Platonem, cum Magiſtri cauſam dicturus ſuggeſtum aſcendiſſet, narret [e] Diogenes Laertius, tam hæc, quam multa alia, quæ in Apologiis pro Socrate à Platone, & Xenophonte ſcriptis extant, ex ſupra dictis ſatis conſtat Areopago non omnino poſſe convenire.

Senatum Areopagiticum antiquiſſimum eſſe totius Græciæ concilium, primumque de cæde judicium coram eo habitum fuiſſe apud multos habetur [f] autores: quando autem primum inceperat pauci explicant. [g] Demoſthenes incertum fuiſſe profitetur: ſed hanc incertitudinem noſtrum tollit Marmor, quod & cauſam inſtitutionis, cædem ſcil. Hallirrhothii, & ipſum Originis tempus, annum ſcilicet Epochæ Marmoreæ, 1268. Annus autem Epochæ Marmoreæ, 1268. erat primus annus regni Cranai, Cecrops enim incepit regnare anno Ep. Mar. 1318. regnavitque annos [h] 50, ab anno igitur Ep. Mar. 1318. ſi demas annos 50, relinquetur annus 1268. qui primus erat regni Cranai ſucceſſoris illius. [i] Euſebius autem novem annos prius, anno Cecropis 41, Marianus vero Scotus [k] tres poſterius, anno Cranai 4°, hanc cauſam de cæde Hallirrhothii actam fuiſſe dicunt. Hæc differentia in re tantæ antiquitatis non magna eſt. Cum autem Alcippe, cujus pudicitiam Hallirrhothius tentaverat, quando occiſus fuerat, [l] Cecropis à Marte è filia illius Agraulo genita neptis fuerit, noſtrum aſſenſum contra Euſebium Marmor ideo videtur mereri, quod non omnino veriſimile ſit Hallirrhothium aut quemcunque alium à vi Alcippe inferendæ regnante adhuc avo tanto injuriæ vindice non deterreri. Cum autem defuncto Cecrope [m] Cranaus nullâ illi affinitate conjunctus in regno ſucceſſiſſet, quodnam tempus magis opportunum inferendis regiæ domui injuriis poterat haberi, quam quo illa rege nudata ſuo inceperat vivere ſub alieno? Cum autem Marianus Scotus ſit modernus autor, & de Euſebii Chronico fere totum tranſcribat, quod de his rebus habet in ſuo, quando ab Euſebio diſſentit, niſi meliorem proferat autoritatem, tantam apud nos, ut fidem mereatur, non habet. Poſt hoc de Marte habitum judicium [n] Cephalus regnante Erectheo ob occiſam uxorem Procridem, & [o] Dædalus regnante Ægeo ob cædem diſcipuli & ex ſorore nepotis ſuis Tali, quem, quod ab eo in arte ſuâ ſuperaretur, ex invidiâ [p] occiderat, in Areopago condemnati fuiſſe memorantur. Regnante Demophoonte [q] Oreſtes hic ob matris cædem cauſam dicens abſolvebatur. Hic etiam [r] Dorici, quot Athenis poſt occiſum Codrum inventi fuerunt, niſi ad Eumenidum aras confugiſſent, condemnandi eſſent. Huic etiam Senatui [s] Meſſenii Polycharem, qui ob cædem Lacedæmoniorum circa Olympiadem nonam belli Meſſeniaci præbuit cauſam, ſi ipſi annuiſſent Lacedæmonii, tradidiſſent judicandum. Et diu ante initium belli Meſſeniaci [t] Lycurgus ad imitationem Areopagi Senatum Lace-

[c] Pollux lib. 8. [d] Plutarchus in vita Periclis. [e] In vita Socratis. [f] Plinius lib. 7. c. 57. Etymologici autor in Ἄρειος πάγος. [g] In oratione in Ariſtocratem. [h] Euſebius in Chronicis. [i] In Chronicis. [k] In Chronico. [l] Apollodor. lib. 3. [m] Apollodorus lib. 3. [n] Apollodorus lib. 3. Johannes Tzetzes, Chil. 1. cap. 20. Scholiaſtes Euripidis ad Oreſtem. [o] Apollodorus lib. 3. Scholiaſtes Euripidis ad Oreſtem. [p] Pauſanias in Atticis. q Pauſanias in Atticis. Ariſtides in Panathenaica. Euripides in Oreſte, & Scholiaſtes ad illam Tragœdiam. Iſaacius Tzetzes in Lycophrontem. Euſebius in Chronicis. Athenæus lib. 10. [r] Pauſan. in Achaicis. [s] Pauſan. in Meſſenicis. [t] Iſocrates in Panathenaica.

dæmone

dæmone conſtituiſſe memoratur. Longe igitur ante Solonis tempora, qui Olympiadis 46, anno 3. leges ſuas tulit, inſtitutus fuit hic in Areopago Senatus: quod vero [u] ille depoſitis Ephetis, quos [x] Draco ſupremos Athenis de cædibus aliiſque rebus criminalibus conſtituerat Judices, Areopago antiquam reſtituiſſet autoritatem, in illumque [y] Archontes ſolos coaptandos fuiſſe primum ſanxiſſet, multi ideo Solonem hujus Senatus inſtitutorem putabant fuiſſe. Contrarium autem ſatis evidenter probant ea quæ de Judiciis in Arereopago actis longe ante Solonis tempora ſupra narravi. Quinetiam cum [z] Solonis leges exules omnes revocaſſent, exceptis illis qui ab Areopagitis, Ephetis, aut Archontibus illis qui Reges dicebantur, in aperta curia condemnati fuerunt, Areopagum ante Solonis tempora plane ſupponunt extitiſſe. [a] Ab illo autem hic Senatus maximam obtinuit autoritatem, qui ab Athenienſibus tunc gravi ſeditione laborantibus ad inſtituendam recte Rempublicam Legiſlator conſtitutus, [b] penes duos Senatus voluit eſſe Reipublicæ regimen. Primus erat Areopagus, quem Plutarchus ideo τ ἄνω βουλὴν appellavit. Secundus Quadringentorum, quem poſtea [c] Cliſthenes poſt expulſos Piſiſtratidas, additis aliis centum, Quingentorum fecit eſſe Senatum; hunc in rebus Politicis, illum in Criminalibus voluit eſſe ſupremum. Areopagus autem, cum legum cuſtodiam [d] à Solone etiam ſibi demandatam habuiſſet, obtinuit inde illam quam ſupra deſcripſimus autoritatem; quâ cum populi temeritatem in plebiſcitis, juventutis in moribus licentiam, omniumque judicum in judiciis injuſtitiam reprimeret, maxime ideo uſq; ad initium belli Peloponneſiaci [e] florentem reddidit Rempublicam. Circa illud autem tempus, cum Pericles, quod curiæ illius Senator non eſſet, utpote qui Archontis magiſtratum nunquam geſſerat, operâ [f] Ephialtæ Oratoris in hac re uſus, Areopagi autoritatem, cum circa annos 135 integra manſiſſet, primo imminuiſſet, Athenienſes [g] inde, & in Plebiſcitis & in moribus, nullâ repreſſi autoritate, inceperunt ea facere, ob quæ non tantum totius Græciæ diutius non tenuerunt imperium, ſed etiam [h] à Lacedæmoniis ad deditionem redacti libertatem amiſere ſuam. Semper tamen de cædibus aliiſque criminibus [i] judicabat Areopagus: hanc Ciceronis, hanc [k] Dolobellæ, hanc [l] Luciani temporibus habuit autoritatem. Primum quo non habuit [m] Theodoretus, qui ſub Theodoſio ſecundo Cypri fuit Epiſcopus, tempus memorat ſuum: quo cum non tantum Areopagus, ſed etiam omnia alia ex antiqua politia deſiiſſent Athenis, Senatus idem fere, quod ipſa Athenienſium Reſpublica, habens initium, poſtquam duraverat circa annos 1800, non niſi cum eâdem videtur periiſſe.

Ib. Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κραναοῦ.) Cecrope ſine maſculis liberis defuncto ſucceſſit [a] Cranaus indigena ex Actæi forte cognatione, qui Regnum adeptus, eodem modo quo Actæus Acticam & Cecrops Cecropiam, ipſe etiam à ſuo nomine Regionem hanc, cui imperaverat, [b] Cranaen, Athenas [c] Cranaas, & populum [d] Cranaos appellavit. Poſtea vero mortuâ filiâ Atthide quam maxime dilexerat, in ejus honorem mutato nomine totam Regionem [e] Atticam voluit appellari, quod nomen illi per multa ſecula uſque ad Turcicum Imperium permanſit immutatum. [f] Mutatis etiam Tribuum nominibus, Primam à ſeipſo Κραναΐν, Secundam, à nomine filiæ Ἀτθίδα, Tertiam, quia Mediterra-

[u] Plutarch. in Solone. [x] Pollux. lib. 8. cap. 10. [y] Plutarch. in Solone. [z] Plutarch. in Solone. [a] Plutarch. in Solone. [b] Plutarchus in Solone. [c] Herodot. lib. 5. [d] Plutarch. in Solone. [e] Iſocrates in Areopagitica. Ariſtoteles Politic. lib. 5. c. 4. [f] Plutarchus in Pericle & Cimone. Pauſanias in Atticis. Ariſtoteles Politic. lib. 2. cap. 10. Plutarchus in Præceptis de gerenda Republica. Diodorus Sic. lib. 11. ad Olymp. 80. an. 1. [g] Iſocrates in Areopagitica. Plutarch. in vita Periclis. [h] Plutarch. in Lyſandro, Alcibiade, &c. [i] Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. [k] Aulus Gellius, lib. 12. cap. 7. Valer. Max. lib. 8. c. 1. Ammianus Marcellinus, lib. 29. [l] In Bis accuſato, &c. [m] Theodoret. Therapeut. lib. 9. [a] Euſeb. Chron. lib. 1. & lib. 2. Juſtin. lib. 2. Apollodor. lib. 3. [b] Stephanus in Κραναή. Euſtathius in Dionyſium, ad verſ. 423. [c] Pindar. Olymp. Od. 7. & Nem. Od. 8. Ariſtophanes in Avibus, & Atharnenſibus. Heſychius in Κραναήν. Suidas in Κραναῶν. [d] Strabo lib. 9. Herodot. lib. 8. [e] Juſtin. lib. 2. Apollodorus, lib. 3. Pauſanias in Atticis. Strabo lib. 9. Euſebius in Chronico. Philoponus in Technicis. [f] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 31.

nea fuerat, *Μεσόγαιαν*, Quartam, quia Montana, *Διάκριν* vocavit. Præter Atthidem ex uxore [g] Pediade filia Menetis Lacedæmonii, ſuſcepit etiam filium [h] Rharum (qui Triptolemi aut [i] pater, aut [k] Avus fuerat, [l] Eleuſineque Regnans [m] Campo Rhario nomen dedit) & [n] duas filias, Cranaen & Chranecmen, [o] quarum unam cum Amphictyoni Deucalionis filio in uxorem dediſſet, ab illo regno pellitur, cum regnaſſet [p] annos novem. Hujus [q] Monumentum apud Lamprenſes populum Atticæ, ad quos fugerat, ſuo tempore extitiſſe memorat Pauſanias, inter quos etiam divinos honores obtinuiſſe videtur, cum ex Charidarum familia Sacerdotes illi conſecratos fuiſſe [r] apud Heſychium inveniamus.

Ep. 4. *Ἀφ' οὗ κατακλυσμὸς ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας προ...ον καὶ τοῦ Διο...υο..δ...μτου τὸ ιρ..ον ιδ..ο καὶ τὰ σωτήρια ἔθυσεν ἔτη* ΧΗΗ𐅄ΔΠ *βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κραναοῦ.* Lacunas Palmerius ſic ſupplet, *καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρότερον, καὶ τοῦ Διὸς παυομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσαι, καὶ τὰ σωτήρια ἔθυσεν.* i. e. Deucalion imbres effugit ex Lycoria Athenas primum, & Jove ceſſante per ſeipſum Templum Apollini ædificavit, & ob ſalutem ſacra fecit. De conjecturæ ſuæ ratione ſic dicit. Nunc conjecturæ noſtræ firmandæ ſunt & earum ratio explicanda, & de voce ΠΡΟΤΕΡΟΝ nihil eſt credo dubii: nam ea ſæpe uſus eſt autor Marmoris in eo uſu. ΔΙΟΣΡΑΥΟΜΕΝΟΥ optime dicitur pro *ὄμβρων παυομένων*: cuilibet enim notum eſt Græcis *Δία*, & Latinis Jovem ſæpiſſime ſumi pro imbre. In ΔΙΕΑΥΤΟΥ monendus eſt lector literam M, quæ eſt in Marmore immediate ante T, ibi deſcriptam fuiſſe vel errore quadratarii, vel exſcriptoris, vel operarum in antigrapho. Non enim patitur Helleniſmus litteram M ante T unquam poni. Nam in una voce non poſſunt ſic copulari, & T quidem ante M aliquando ponitur, ut in voce *τμῆμα*; nunquam autem invenietur vox Græca in antiquo Helleniſmo, in qua M ante T immediate ponatur. Nec in duabus vocibus, quarum primæ M eſſet finalis, ſequentis vero prima litera foret T, id fieri poteſt: litera enim M nunquam eſt finalis in Helleniſmo, niſi aliquando in Ionica dialecto, quando N finalis mutatur in M ob ſequentem B, vel M, vel Π, vel Φ, ut ſupra hoc eodem Marmore, *ἐμ Πάρῳ* pro *ἐν Πάρῳ*. Aliter nunquam invenietur M in fine dictionis. His poſitis neceſſe eſt mutare eam literam, quæ vel errore quadratarii poſita eſt in Marmore, vel tractu temporis quodam accidente mutata, vel ab exſcriptore male excepta, vel denique Typographorum incuria male excuſa, & excogitare, quæ litera præceſſerit ΤΟΥ. Ea meo judicio fuit Υ, quæ impactis duabus fiſſuris mutata fuerit in M, & ideo ſupplevi ΔΙΕΑΥ ΤΟΥ, id eſt, ſuis manibus, per ſe ipſum, nullo miniſterio uſus vel ex voto, vel quod verius videtur, eo quod omnes opifices diluvio perierant, quod cenſet Ovidius, dum canit Metamorph. I.

Jupiter ut liquidis ſtagnare paludibus orbem,
Et ſupereſſe videt de tot modo millibus unum,
Et ſupereſſe videt de tot modo millibus unam.

ΤΟΙΡΟΝΑΠΟΛΛΟΝΙΔΟΜΗΣΑΤΟΚΑΙΤΑ, &c. aliquis forte id ſupplementum non admittet, eo quod *τὸ ἱρὸν* vox eſt Ionica. At licet ſæpius utatur dialecto communi Marmor, ſæpe etiam Ionicam dialectum ſectatur, ſive id fecerit autor Chronici, ſive quadratarius, qui ut ratio ſuadet, fuit Ion,

[g] Apollodorus l. 3. [h] Heſychius in *Κραναός*. [i] Heſychius in *Ῥάρος*. Pauſanias in Atticis. [k] Suidas in *Ῥάρος*. [l] Apollodorus lib. I. vocat Celeum Eleuſinis Regem. [m] Pauſanias in Atticis. [n] Apollodorus lib. 3. [o] Pauſanias in Atticis. [p] Euſebius in Chronico. Cedrenus lib. I. [q] Pauſanias in Atticis. [r] In *Χαρίδαι*.

quando

quando ea Marmorum fragmenta inventa ſunt Smyrnæ, quæ civitas erat inter Ionicas inſignis. Sic ſupra dixit ἕως Ionice pro ἕως, & ἐμ Πάρῳ pro ἐν Πάρῳ, & ἐγ Λυκωρείας, pro ἐκ Λυκωρείας. Unum reſtat; quod cum non inveniatur apud ullum antiquum autorem, Deucalionem Apollini Templum ædificaſſe, id illi nullo autore per meum ſupplementum tribuo, cum inveniatur Deucalionem Jovi Φυξίῳ aram poſuiſſe, non Apollini. Id fateor. Sed Φυξίῳ Jovi aram poſuit Athenis ob fugam tempeſtivam & evitatum diluvium. Nam Δία Φύξιον interpretatur Tzetzes ad Lycophronem, τὸ δυνάμενον ποιῆσαι φυγεῖν τὸν κίνδυνον. Qui poteſt facere, ut periculum fugiamus. Et poſtea: φεύγειν γάρ τις ἐπικαλεῖται Φύξιον Δία. Fugiens vero aliquis invocat Jovem Phyxium. Sic Phryxus novercam fugiens, poſtquam Colchos pervenit, Διὶ Φυξίῳ τὸ δέρος ἀνιέρωσεν, Jovi Phyxio pellem ſacravit. Ut ait Pindari Schol. ad Pythiorum 4. & ita cogunt ſupplere Marmoris reliquiæ, quæ ONIΔ habent. Nam Κρονίωνι & Κρονίδῃ voces ſunt poeticæ & periphraſticæ, quibus non utitur Marmor, ſed vocibus in ſoluta oratione uſurpari ſolitis: & fuit magis rationi conſentaneum, ut Deucalion reverſus Apollinem veneraretur, qui nubes diſcutit, & ſerenitatem facit, quam Jovem, qui νεφεληγερέτης dicitur nubium coactor & adunator, & imbres mittit, quibus ſedatis poſt multos dies Sol non viſus ſerenitate reducta tanquam ſalvator & ſoſpitator apparuit. Ideo non tam Jovi debuit rem ſacram facere Deucalion, quam Soli vel Apollini. Quod ſi nullus antiquorum id dixit, cogita, quam pauci libri ex antiquis illis uſque ad nos ex immenſa copia pervenerint, quam fuerint variæ veterum in tanta antiquitate opiniones: adde, quod cum non inveniatur apud antiquos, quis primus Delphicum Templum ædificaverit, cujus fuit tanta antiquitas, ut dicatur primum ex Lauri ramis implexis ædificatum fuiſſe caſulæ paſtoritiæ more (quod ait Pauſanias in Phocicis) cui melius tribuetur id ſubitaneum ædificium, quam Deucalioni antiquiſſimo, & qui ſolis ſuis manibus uſus non poterat illud ex materia, quæ magis ad manum eſſet & faciliori ſtruere, &, ut credere eſt, ex eo tempore Deucalion Parnaſſum ſuum Apollini dicavit, qui antea vel Terræ, vel Themidis dicebatur eſſe. Nec mirum, ſi in re tam antiqua conjecturis ago, quando nullus autor dixit, quis primus eum montem Apollini dicaverit, & ara & templo ædificato conſecravit ei numini. Itaque non ſine multis probabilibus conjecturis ſupplevi Ἀπόλλωνι ἱδρύσατο, augmento ε in ἱδρύσατο Ionice abjecto.

Hactenus Palmerius, ſed Lacunarum ſpaciola tot vocibus nimis anguſta hæc ſupplementa non poſſunt recipere: ipſaque Palmerii conjectura, ut penes lectorem eſt facile judicare, tam inſulſa eſt, & argumentis confirmata plane frigidis, ut mihi non omnino videatur admittenda. Πρότερον ſeu prius nunquam inſeritur ſine relatione ad poſterius, illud autem in hac Epocha nec exprimitur, nec bene intelligi poteſt. Διὸς παυομένου pro pluvia ceſſante eſt Phraſiologia raro uſitata. Templum Apollini à Deucalione Athenis conditum fuiſſe (ibi enim, ſi de Templo Apollinis in hac Epocha agatur, condi neceſſe eſt) nunquam dicitur, nec hoc, cum illius veſtigia aliqua ibi extitiſſe nunquam memoretur, dici poteſt. Ἱερὸν ἱδρύσατο ſunt voces in Proſa nunquam lectæ, nec mihi videntur proprie connecti poſſe. Quod Deucalion σωτήρια ἔθυσε, plane eo indicatur de Jove Phyxio hic agi, [a] cui Deucalion poſt finitum diluvium ob vitam præſervatam hoſtias dicitur immolaſſe. Palmerii igitur conjecturâ totâ rejectâ, Lacunæ meo judicio multo melius ſic poſſunt ſuppleri. Καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ' Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρὸς Κραναόν, καὶ Διὸς Φυξίου δ....μτου ἱερὸν ἱδρύσατο, καὶ σωτήρια ἔθυσε. In Marmore enim tanta antiquitate exeſo pro I in Φυξίου Υ, & pro E

[a] Apollodorus lib. 1. Didymus Scholiaſtes ad Homeri Iliad. α. carm. 10. Pauſanias in Corinthiacis.

in

in ἱερὸν [p] facili errore à Seldeno legi poterant. Deucalionem autem Jovi ob præſervatum in paucis humanum genus à diluvii aquis non tantum ſacrificia Euchariſtica obtuliſſe, ſed Templum etiam Athenis condidiſſe teſtatur [b] Pauſanias, quod cum tandem ob magnificentiam ſtructuræ, & ſpatiis quod occupabat amplitudinem, non tantum Græciæ, ſed fere totius etiam orbis evaſiſſet [c] inſigniſſimum, Chronographum noſtrum, qui de rebus Atticis tam diligenter ſcribit, hujus primam dedicationem velle omiſiſſe non videtur veriſimile; nec voces, quæ in hac Epocha manent integræ, niſi cum Palmerio ab omni receptâ Hiſtoriâ decedentes fingamus inaudita, ut de aliqua alia re hic agi credamus, omnino patiuntur. Hoc Templum [d] prope Delphinium, eumque locum, quo olim Palatia ſua habuerunt antiqui Athenienſium Reges, in inſigniſſima urbis Regione ſitum fuit. Per annos circiter 950 uſque ad Olympiadem quinquageſimam antiquum Jovis Phyxii nomen videtur ſemper retinuiſſe; tunc autem [e] Piſiſtratus Athenarum Tyrannidem adeptus, antiquo Templo aut diruto, aut vetuſtate collapſo, novum in eodem loco Jovi Olympio dicatum, operam ei navantibus quatuor peritiſſimis Architectis Antiſtate, Callæſchro, Antimacide, & Porino, tantâ magnificentiâ condere incepit, ut [f] Dicæarchus ſtructuræ tantum delinationes ſine ſtupore ſpectari non potuiſſe, [g] Livius unicum in terris opus pro magnitudine Dei inchoatum fuiſſe dixerit, ad quod cum tot opifices adhibendi fuiſſent, Piſiſtratus eodem conſilio, quo [h] Tarquinius Cloacas & Capitolium Romæ, [i] Polycrates opera Samia, & Ægypti Reges Pyramidas, ut ſubditi tantâ operâ impediti & exhauſti contra Tyrannum nihil molirentur, tam ſtupendum opus [l] perhibetur ſuſcepiſſe. Sed cum ejus [m] Tyrannis duplici exilio fuiſſet interrupta, hoc opus, cum moreretur, valde imperfectum reliquit; [n] continuarunt autem filii Hippias & Hipparchus: ſed cum, altero horum [o] ab Harmodio & Ariſtogitone occiſo, altero Athenis pulſo, Athenienſes Democratiam & antiquam libertatem iterum recuperaſſent, opus hoc populo ob tam grave illis in eo exſtruendo à Tyrannis impoſitum onus ſemper inviſum, quamdiu libera fuit Reſpublica, nemo iterum aggrediebatur, nec privati alicujus opes tam magnificæ ſtructuræ unquam fuerunt pares. [p] Diu igitur imperfectum manſit, donec tandem poſt annos circiter 350 [q] Perſeus Macedonum Rex, & poſt eum [r] Antiochus Epiphanes Syriæ Rex, qui Templũ Hieroſolymitanũ vaſtaverat, & Judæos tantâ afflixerat crudelitate, iterum ad extruendum opus manus admoverunt: ſed quod hi addiderunt, [s] Sylla expugnatis Athenis iterum deſtruxit, & columnas inde in Capitolinas ædes avexit. Imperante autem Auguſto, [t] in ejus gratiam varii Reges ſocii, & amici, cum ſinguli in ſuis regnis urbes Cæſareas condidiſſent, cuncti ſimul hanc Jovis Olympii ædem perficere communi ſumtu deſtinaverunt, & ejus Genio dedicare; ſed aut Auguſti obitu, aut aliquo alio caſu iterum interruptum opus uſque ad Adriani tempora imperfectum manſit; qui Imperium adeptus, inter cetera ea magnifica, quæ exſtruxit & Diis dedicavit opera, hujus etiam Ædis ſtructuram, à tot Regibus toties fruſtra ſuſceptam, [u] anno tertio 227 Olympiadis circa ſex & ſeptingentos annos, poſtquam à Piſiſtrato primum inchoatum fuerat, [x] ingenti ſumtu perfecit, illiuſq; encœniis multis ſacrificiis & hymnis, [y] quos inter alios accinebat Polemon Sophiſta, celebratis Jovi Olympio iterum dedicavit, & [z] Draconem ex India

[b] Pauſanias in Atticis. [c] Vide Dicæarchum in deſcriptione Græciæ, ubi de Athenis agit, Livium. lib. 41. & Pauſaniam in Atticis, & Vitruvium in Præfatione libri ſeptimi. [d] Pauſanias in Atticis [e] Vitruvius in Præfatione, lib. 7. [f] In deſcriptione Græciæ ubi de Athenis agit. [g] Lib. 41. [h] Dionyſ. Halicar. lib. 4. Liv. lib. 1. [i] Herodotus lib. 3. Ariſtoteles Politic. lib. 5. c. 11. [l] Ariſtoteles Politic. lib. 5. c. 11. [m] Herodot. lib. 1. [n] Ariſtot. Politic. lib. 5. c. 11. [o] Herodot. lib. 5. Thucyd. lib. 1. Pauſanias in Atticis. [p] Plutarch. in vita Solonis in fine, Dicæarchus ubi ſupra. Lucianus in Icaromenippo. Heſychius in Ὀλύμπιον. [q] Livius lib. 41. [r] Vitruvius in Præfatione libri ſeptimi. Velleius lib. 1. Athenæus lib. 5. [s] Plinius lib. 36. c. 6. [t] Suetonius in Auguſti vita, cap. 60. [v] Anonymus Author, ἀναγραφῆς, Olympiadum à Scaligero in Euſebianis ſuis editæ, ad Olymp. 227. an. 3. [x] Pauſanias in Atticis. Xiphilinus in vita Adriani, Spartianus in vita Adriani. [y] Philoſtratus Sophiſt. lib. 1. in Polemone. [z] Xiphilinus in vita Adriani.

allatum

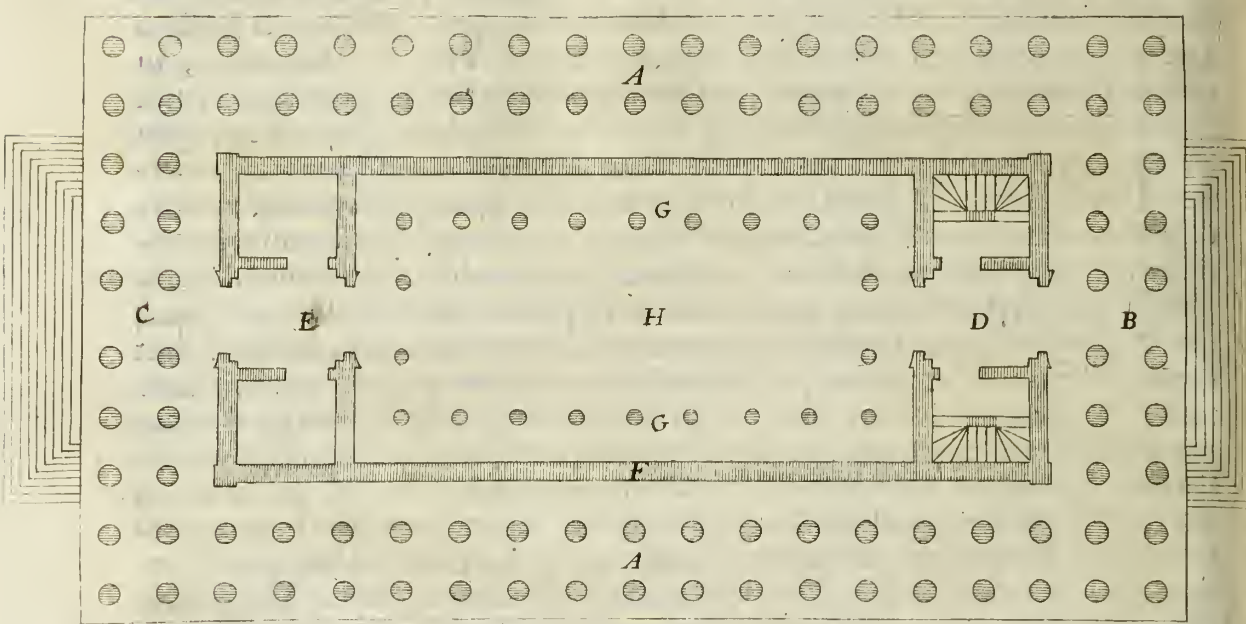
allatum in eo conſecravit. Sed cum, prævalente contra impios Paganorum ritus Chriſtianâ veritate, Conſtantini Maximi & Theodoſii primi temporibus [a] omnia Deorum Templa & Fana per totum Romanum Imperium eorum edictis deſtruerentur, hoc etiam tot Seculorum opus, in cujus ſtructuram tot Reges totos ſuos expenderunt Theſauros, per alterutrum illorum dirutum uſque ad Tricenteſimum annum à dedicatione ſua non videtur permanſiſſe. Templum ſane permagnificum erat omnibus Architectorum artibus adornatum. Quoad ædificii genus [b] Hypæthrum fuit, quod omnium apud antiquos Templorum quoad figuram maximum, & quoad formam præſtantiſſimum fuiſſe perhibetur. Circumcirca enim habuit ingentem porticum duobus ordinibus columnarum [c] Corinthiacarum ſuſtentatam, quæ in Pronao & Poſtico Decaſtylum fecerunt; [d] mendum enim plane eſt in Vitruvii editionibus, in quibus Templum Jovis Olympii Athenis Octaſtylum fuiſſe legitur. Cum enim ibi formationem Hypæthri Decaſtyli Vitruvius deſcribat, quis dubitat, quin Templum Jovis Olympii, quod poſt illam deſcriptionem pro exemplari affert, Decaſtylum fuiſſet, qui totum caput attentius perlegit, & autoris methodum & Sententiarum connectiones accuratius conſiderat, plures inveniet rationes, ob quas à recepta lectione omnino eſt diſcedendum. Illud autem Templum [e] Decaſtylum dicitur, quod in fronte & poſtico decem columnas habuerat, Octaſtylum, quod octo. Intra parietem, quem porticus circuibat, erat Cella, ad quam & in pronao, & in poſtico per valvas patebat aditus. Hæc tantæ [f] magnitudinis fuit, ut tota tegi non poterat, [g] atque ideo intus etiam periſtylium, ſeu porticum circumcirca habuit uno ordine columnarum in altitudine duplicium ſuſtentatam. Medium autem eodem modo, quo medium [h] Templi Apollinis apud Mileſios ſub [i] Dio ſeu æthere ſine tecto fuerat apertum, & ob hanc rationem tam hæc, quam omnia alia Deorum Templa ſecundum hanc formam ædificata Hypæthra dicebantur; cujus generis fuiſſe Templum Hieroſolymitanum [l] Dion Caſſius, cum illud ἀχανὲς ϰ̀ ἀνόροφον fuiſſe ſcribat, niſi Atrium, in quo erat ara Holocauſti, pro Templo accipiat, magno errore, utpote qui multos annos poſt illius deſtructionem temporibus [m] Alexandri Severi vixerat, videtur exiſtimaſſe.

Ad exteriores [n] columnas porticus externæ ponebantur ſimulacra earum urbium, quæ Athenienſium Coloniæ fuerunt, in Tabulis æneis delineata. Extra autem Templum [o] in area circumcirca erant innumeræ ſtatuæ, quæ à civitatibus Græciæ, in Adriani honorem ei ibi dedicatæ fuere, omnes autem longe ſuperarunt Athenienſes, qui prope Templi poſticum Coloſſum, nec Romanis, nec Rhodenſibus inferiorem Imperatori erigentes, dignum Templi magnificentiâ obtulerunt donarium. Spatium, quod hoc Templum occupabat, tam amplum fuit, ut in ambitu ſuo [p] quatuor ſtadiâ continens inter omnes Deorum Ædes, quarum menſuræ ab aliquo ſcriptore nobis traditæ fuerunt, magnitudine ſolam Ædem [q] Beli Babylonici, quæ duplo major erat, habuit ſuperiorem. Celeberrimo illi [r] Templo Hieroſolymitano ad amuſſim erat æquale. Tam ingens, & tot ſeculorum opus ſine ingenti ſumtu perfici non poterat. In illud, & Propylæum arcis [s] pluſquam decies Talentorum millia impenſum fuiſſe perhibetur, in [t] Propylæum autem, cujus ſtructuræ hiſtoria apud Plutarchum in vita Periclis habetur, duo tantum & duodecim millia erogata fuere, remanent igitur octo millia Talentorum, quorum impenſa hoc ædificium perfectum fuerat. Cum autem ſingula Talenta Attica con-

[a] Euſebius in vita Conſtantini, lib. 3. Theodoret. lib. 5. cap. 21. Socrates lib. 1. c. 18. & lib. 5. c. 16. Sozomenes lib. 2. c. 5. & lib. 7. c. 15. & 20. Eunapius in vita Ædeſii. Cedreni l. 1. & cæteri. Byzantini in vitis Conſtantini & Theodoſii. [b] Vitruvius lib. 3. cap. 1. [c] Vitruvius in Præfatione, lib. 7. [d] Lib. 3. c. 1. in fine capitis. [e] Vitruvius lib. 3. cap. 1. [f] Pauſanias in Atticis. [g] Vitruvius lib. 3 cap. 1. [h] Strabo lib. 14. [i] Vitruvius lib. 3. cap. 1. [l] Lib. 36. [m] Illius enim Temporibus Bis Coſ. fuerat & præfectus Pannoniæ, Xiphilin. in vita Alexandri. [n] Pauſanias in Atticis. [o] Pauſanias ib. [p] Pauſan. ib. [q] Herodotus lib. 1. [r] Joſephus Archæologiæ, lib. 15. c. 14. Middoth. Per. 2. Hal. 1. [s] Dion Chryſoſtomus de Regno, Orat. 2. [t] Autor Anonymus ἀναγραφῆς Olympiadum à Scaligero cum Euſebianis ſuis Editæ ad Olympiadis 85. annum quartum. Harpocration in Προπύλαια.

tineant

tineant [u] 6000 drachmas, quarum unaquæque eſt octava pars unciæ, ſeu Coronæ Anglicanæ, octo millia eorum efficiunt noſtræ monetæ 1500000 libras, quæ Athenis, ubi [x] tres drachmæ erant Bovis pretium, ingens ſumma fuerat, & ſi reducatur ad valorem noſtræ monetæ in Anglia, ubi Bos minori pretio, quam ſex libris, raro venit, ſexagies & quater multiplicanda eſt, efficietque 96000000 librarum, ſummam plane mirandam, & ſi uno ſeculo expenſa fuiſſet, fere incredibilem. Ut vero melius intelligatur qualis fuerat hujus Templi forma, illius *ἰχνογραφίαν* ſubjecimus, qua magis dilucide indicabitur.

A. Porticus duobus ordinibus columnarum ſuſtentata. B. Pronaos Decaſtylus. C. Poſticum. D. Aditus ad Cellam in Pronao. E. Aditus ad Cellam in Poſtico. F. Paries Templi. G. Porticus interior uno ordine columnarum in altitudine duplicium ſuſtentata. H. Medium ſub Dio ſine tecto. I. Coloſſus Adriani.

In hoc Templo feſtum, quod in memoriam univerſalis diluvii inſtituerat Deucalion, Athenienſes quotannis [y] primo die Antheſterionis celebrantes [z] in hiatum, qui in eo loco, quo diluvii tempore aquas defluxiſſe memorant, deducto ad cubiti inſtar ſolo factus fuerat, polientam è melle & triticeâ farinâ oblationis loco ſolebant projicere.

Quid ſit ....Δ....MTOY non poſſum divinare, cum Palmerio autem ſupponere Deucalionem tam potentem Regem propriis manibus Templum Athenis ædificaſſe eſt plane ridiculum. Forſan Seldenus male legit in exeſo Marmore Δ pro A, & T pro ΠΙ, deletis ex utroque latere lineolis, atque igitur ſic Lacuna ſupplenda eſt, *καὶ Διὸς Φυξίου, καὶ Ὀλυμπίου ἱερὸν ἱδρύσατο.* Qui hanc lectionem non approbat, inveniat meliorem. De diluvio Deucalionis prius dixi. De Tempore quo dicunt illud accidiſſe, conſule Notas Chronologicas Lydiati ad hanc Epocham.

Ep. 5. A.....*κτυων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις, καὶ συνῆγε...ους περὶ τὸν ὅρον οἰκοῦντας, καὶ ω....ασεν Ἀμφικτύονας, καὶ π......ν ου... καὶ νῦν ἔτι θύουσι Ἀμφικτύονες,* ἔτη XHHΔΠΙΙΙΙ, *βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.* In prima Lacuna ſuppleo *Ἀφ' οὗ Ἀμφικτύων*, in ſecunda *λάους*, in tertia *ὠνόμασεν*, in quarta

[v] Pollux lib. 9. cap. 6. [x] Plutarch. in Solone. [y] Plutarchus in Sylla. [z] Pauſanias in Atticis. [a] Ad Epocham primam.

Πυλαίαν,

Πυλαίαν, in quinta ὑπὲρ, quæ ſupplendi ratio ob voces, quæ relinquuntur integræ, tam obvia eſt, ut omnibus, qui in his rebus mediocriter verſantur, facile appareat, deletas in exeſo Marmore eaſdem omnino fuiſſe, quas reſtituimus, voces. Hunc Amphictyonem Deucalionis filium, qui Thermopylis regnavit, eundem fuiſſe cum Amphictyone, qui in hac eadem Epocha Rex Athenienſium dicitur, [a] apud Apollodorum extat opinio eorum, qui negant. Sed aſſentiendum eſt pluribus, [b] qui aſſerunt contrarium. An vero Amphictyon fuiſſet primogenitus Deucalionis filius, ſeu Hellene junior, non tanti eſt, ut inquiramus; [c] Autores ſunt, qui tradunt utrumque. Quomodo hic Amphictyon impiâ fraude expulſo Cranao ſocero ſuo Athenarum regnum invaſerat, [d] ſupra dixi. Non diu poſtea Bacchum Athenas venientem [e] à Semacho ibi hoſpitio exceptum fuiſſe, & ab Amphictyone [f] ad Epulas vocatum ei miſcendi vini modum indicaſſe, ab eoque tempore divinos honores, & aram in Horarum fano Nympharum aræ adjunctam Athenis habuiſſe dicunt Mythologici; ſed [g] Oſiris, qui verus Dionyſus ſeu Bacchus fuerat, Amphictyone multis annis vetuſtior, Cadmi vero nepos, qui fictus, multis [h] recentior fuit. Fabula autem originem inde habuit, quod, cum Amphictyon [i] uſum vini diluti à Semacho forte inventum ad epulas introduxiſſet, ab eoque tempore homines recti & ſobrii à compotationibus deceſſiſſent, qui prius epoto meraco ebrietate incurvati fuerant, Baccho Recto [l] Aram ponebat, quam prope Nympharum aram [m] ideo collocavit, ut de diluendo vino, ſi qui uti vellent, admoneret. Hoc idem dicet Euſtathius, in Scholiis ad Odyſſ. Homeri ρ', ſed in Scholiis ad Il. ζ', & λ'. primum diluti vini uſum ad tempora Lycurgi refert, qui Oſiridi coævus in Thracia regnabat, fabulamque illam de bello Bacchi cum Lycurgo, illiuſque ad Nymphas fugâ, à quibus ſervatus fuit, ex eo, quod Lycurgus, cum vidiſſet vino inebriari homines, ejus uſum in toto regno ſuo ſeveriſſimis legibus prohibuiſſet, eumq; poſt inventam diluendi artem iterum admiſiſſet, ortam fuiſſe. Amphictyon cum Regnum male partum [n] decem annos tenuiſſet, Athenis eodem modo, quo ab eo prius Cranaus, ipſe [o] viciſſim ab Erichthonio expulſus fuerat; Regna autem, quæ à patre acceperat, ſemper tenebat, in iiſque [p] Itonum filium habuit ſucceſſorem, præter Itonum unicam etiam cujus nomen non traditur habuit filiam, [q] quæ Rharo Cranai filio nupta Triptolemi & Cercyonis mater fuiſſe perhibetur. [r] Itono nati fuere Bœotus & Chromia, à Bœoto Bœotia nomen habuit, Chromia autem [s] nupta Endymioni [t] filio Athlii, Protogeniæ Deucalionis filiæ nepoti, qui expulſo Clymeno in Eleâ prope Olympiam regnavit, ei peperit [u] Pæonem, Epeum, & Ætolum, quibus juſſu Endymionis, in Olympia de imperio curſu certantibus, victoriam obtinuit [x] Epeus, atque ideo patri in regno ſucceſſit, quod male ferens Pæon [y] à Peloponneſo deceſſit, regionemque circa Axium fluvium in confiniis Thraciæ & Macedoniæ occupans, ibi genti Pæoniæ nomen & originem dedit. [z] Ætolus autem cum fratre manſit, eique ſine maſcula prole defuncto in regno ſucceſſit, [a] ſed ob cædem Apidis filii Jaſonis, quem imprudenter occiderat, è Peloponneſo fugere coactus ad Curetas venit, qui regionem circa fluvium Acheloum incolebant, ubi cum, occiſis Doro, Laodoco, & Polypœte, à quibus receptus fuerat, regnum adeptus eſſet, ab eo deinde regio Ætolia, & incolæ Ætoli dicebantur. Ejus filii fuere Calydon, & Pleuron, à Calydone urbs & ſilva Calydonia, à Pleu-

[a] Apollodorus lib. 3. [b] Pauſanias in Phocicis. Euſebius in Chronicis. Suidas. Harpocration. & Phavorinus in Ἀμφικτύονες. Didymus ad Il. Homeri μ'. v. 117. Stephanus in Βοιωτία. [c] Stephanus ib. Didymus ib. [d] In notis ad Epocham tertiam. [e] Euſebius in Chronicis. [f] Pauſanias in Atticis. Athenæus lib. 2. [g] Prometheo enim Amphictyonis avo fuerat coævus. Diodorus Sic. lib. 1. Phavorinus in Προμηθεύς. [h] Vide Notas ad Epocham ſecundam. [i] Athenæus lib. 2. & lib. 4. [l] Athenæus lib. 2. & 4. [m] Athenæus lib. 2. [n] Euſebius in Chronicis. [o] Pauſanias in Atticis. Tzetzes Chil. 5 cap. 18. [p] Stephanus in Βοιωτία. Pauſanias in primo Eliacorum, & in Bœoticis. [q] Pauſanias in Atticis. [r] Stephanus in Βοιωτία. Pauſanias in Bœoticis in initio. [s] Pauſanias in primo Eliacorum. [t] Apollodorus lib. 1. Pauſanias in primo Eliacorum. [v] Apollodorus & Pauſan. ib. [x] Pauſanias in primo Eliacorum. [y] Pauſan. ib. [z] Pauſan. ibid. [a] Apollodorus lib. 1. Pauſanias in primo Eliacorum.

rone urbs Pleuron nomina habuerunt. A Pleurone tertius erat Oeneus pater [b] Meleagri, [c] Tydei, [d] Deianiræ Herculis uxoris, & [e] Gorges matris Thoantis, qui Ætolis tempore belli Trojani imperavit. Thoantis filius fuit [f] Hæmon, Hæmonis [i] Oxylus, qui Heraclidas in Peloponneſum duxerat. Ætolo autem in Eleâ ſucceſſit [g] Eleus illius ex ſorore Eurycyde nepos, à quo Elei, qui prius ab Epeo dicebantur Epei, nomen primo dicuntur habuiſſe. Epeus filium habuit Augeam, ob agrum ſuum ab Hercule ſtercoribus purgatum celebrem, Augeas genuit Agaſthenem, Agaſthenis filius fuit Polyxenus, qui [h] Bello Trojano interfuit, Polyxeni nepos erat Epeus ejus nominis ſecundus, quem [i] Oxylus ex Ætoli poſteris Eleâ pellens ejus regnum occupavit, cujus poſteri (è quibus fuit Iphitus, qui ludos Olympiacos inſtauravit) donec Regimen Monarchicum diſſolveretur, in Elide dicuntur regnaſſe.

Καὶ συνῆγε λαοὺς περὶ τὸ ὄρον οἰκοῦντας, καὶ ὠνόμαζεν 'Αμφικτύονας, &c.] Amphictyonicum concilium ab Amphictyone de communibus Græciæ rebus conſulturum primum congregatum fuiſſe, ab eoque Amphictyonicum vocatum, communi fere omnium ſcriptorum [l] conſtat autoritate. Cum primo inſtitutum fuiſſet, ex illis ſolis gentibus, quibus Amphictyon, & fratres illius imperabant, videtur conſtitiſſe, nondum enim Dores, Iones, aut ulla Peloponneſiaca gens ad illud conveniebat. Dores enim & Iones ab Hellenis poſteris [m] ortum habentes Amphictyonis temporibus non nati erant, Peloponneſii nondum Hellenici fuere, aut cum Hellenicis linguam aut mores habebant communes, [n] ſed antequam Xuthus, & illius filii Ion & Achæus ad illos commigraſſent, omnes erant [o] Pelaſgi, qui cum [p] Deucalioni acerrimi hoſtes fuiſſent, utpote ab eo Theſſaliæ totiuſque Græciæ, quæ extra Iſthmum eſt, imperio exuti, non omnino videtur veriſimile, eos cum Deucalionis filiis aliquam ſocietatem aut fœdus velle iniiſſe. Soli igitur ii populi, qui Deucalioni olim parebant, & à filio illius Hellene poſtea *Ἕλληνες* dicebantur, hujus concilii participes fuere. Cum enim Regnum Deucalionis, quem hoc ipſo anno, quo inſtitutum eſt concilium, ſupponimus occubuiſſe, inter filios illius dividendum eſſet, illi timentes, ne ſejuncti hoſtibus ſuis eſſent impares, aut ex aliqua lite inter ſe belligerarent, hoc commune inſtituerunt concilium, quod ab Amphictyone ideo, quod fratrum forſan natu maximus eſſet, Amphictyonicum dicebatur, ut dum per illud omnes lites inter civitates ſine bello componerentur, communique illius decretis provideretur ſaluti, ſemper eſſent [q] ſibimet invicem amici & hoſtibus terribiles. Communi igitur ſumtu [r] Templo Cereri condito in Thermopylarum anguſtiis prope [s] oſtium fluvii Aſopi (qui locus utpote in limitibus Regnorum Hellenis & Amphictyonis, in medioque earum Regionum, quibus imperabat Deucalion, ſitus conventui maxime erat opportunus) decreverunt, ut bis quotannis [t], in initio ſcilicet veris, & autumni, Senatores à ſingulis populis electi ibi convenirent, ſacriſque Deæ factis pro communi ſalute, de eadem poſtea conſultarent. De Thermopylis poſtea ad Epoch. 52. dicturi ſumus, illæ autem cum inſigniſſimæ totius Græciæ anguſtiæ fuiſſent, plerumque ſimpliciter [v] *πύλαι* dicebantur, [x] abeaque voce conſeſſus hic celebrari ſolitus *πυλαία*, & Senatores *πυλαγόραι* vocabantur.

[b] Apollodorus ib. Pauſanias in Phocicis, & Meſſenicis. Homerus Il. 9. Ovidius Metamorph. lib. 8. &c. [c] Homeri Il. ζ. Apollodor. lib. 1. Pauſanias in Corinthiacis. [d] Apollodor. lib. 1. Pauſan. lib. 2. [e] Pauſanias in primo Eliacorum. [f] Pauſanias in primo Eliacorum. [g] Pauſanias ib. [h] Homerus Iliad. β'. [i] Pauſan. in primo Eliacorum. [l] Euſebius in Chronicis. Pauſanias in Phocicis. Harpocration in *'Αμφικτυονες*. Antiquum Scholion ad Demoſthenis orationem de pace, in fine Edit. Baſ. Alexander ab Alexandro, lib. 5. c. 7. Phavorinus in *'Αμφικτύονες*. Suidas ad eandem vocem. Dionyſ. Hal. lib. 4. [m] Pauſanias in Atticis, & Achaicis, &c. Strabo lib. 8. & lib. 9. Apollodorus lib. 1. Vitruvius lib. 4. c. 1. [n] Apollodorus lib. 1. &c. Pauſanias in Achaicis. Strabo lib. 8. [o] Dionyſ. Hal. lib. 1. [p] Dionyſ. Hal. ib. [q] Dionyſ. Hal. lib. 4. [r] Strabo lib. 9. Herodot. lib. 7. [s] Herodot. lib. 7. Strabo lib. 9. [t] Strabo lib. 9 Alexander ab Alexandro, lib. 3. c. 28. & lib. 5. cap. 7. [v] Herodot. lib. 7. Pauſan. in Phocicis, & in Atticis. Strabo lib. 9. Harpocration in *πύλαι*. Æſchines in orat. contra Cteſiphontem, & Demoſthenes in orat. pro Cteſiphonte. Heſychius in *πυλαγόραι*. [x] Strabo lib. 9. Heſychius in *πυλαγόραι*. Harpocrat. in *πύλαι*.

Cum

Cum autem Acriſius Argivorum Rex [y] ob timorem Perſei nepotis ſui, quod ex oraculo audiviſſet ſe ab eo occidendum eſſe, in Theſſaliam decedens obſervaſſet multa deſiderari in hoc concilio, ut recte & cum felici ſucceſſu haberetur, ſive quod proceſſu temporis labefactatum eſſet, ſive quod in initio ſatis prudenter inſtitutum non fuiſſet, [z] illud circa [a] 230 annos, poſtquam ab Amphictyone primo congregatum fuit, de novo ordinavit, & ſcriptis legibus, [b] ſecundum quas de cauſis ad Concilium latis judicaretur, aſſignatiſque populis, qui illius participes eſſent, quot ſuffragia ſinguli haberent, & quo tempore & loco convenirent, omnia de hoc concilio ſancivit, quæ in illius celebratione à Græcis poſtea ſemper fuerant obſervata. Ab illius igitur temporibus non tantum Templi Cereris in Thermopylis, ſed Apollinis [c] etiam Delphici procurationem habuerunt Amphictyones; in utriſque igitur Templis alternis vicibus, in Templo Apollinis Delphici ſcilicet initio Veris, in Templo Cereris Thermopylis initio Autumni conventus ſuos habuerunt. Populi vero, qui Acriſii decretis concilii participes fuere, [d] duodecim numerantur, Theſſali, Phthiotæ, Magnetes, Perrhœbi, Ænianes, Malienſes, Dolopes, Locrenſes, Phocenſes, Bœoti, Iones, Dores. Septem priores [e] Theſſalicæ gentes fuere, & extra Pylas habitabant; & cum Theſſalia in quatuor partes dividatur, ſcilicet [f] in Phthiotin, Theſſaliotin, Æſtiæotin, & Pelaſgiotin, Dolopes & Perrhœbi Æſtiæotidis, Theſſali, Theſſaliotidis, Magnetes Pelaſgiotidis ſub montibus Pelii & Oſſæ, Phthiotæ, Malienſes, & Ænianes Phthiotidis incolæ fuerunt, Malienſes in ipſis Pylis ad Sinum Maliacum habitabant, Ænianes ſub montibus Oetœis, atque ideo ab Æſchine [g] Oetæi dicebantur. Locrenſes erant, qui in triplice Locride, Bœoti, qui in Bœotia, Phocenſes, qui in Phocide, Iones, qui in Atticâ, Eubœâ, Maris Ægei inſulis, & Ionia Aſiana, Dores, qui in Doride ſub Pindo monte, & in Peloponneſo habitabant. Hi olim populi ad Concilium conveniebant, [h] ſingulique eorum duo ſuffragia habentes Amphictyonatus jus ſine ullâ immutatione uſque ad Regnum Philippi Macedonis retinuerunt, tunc autem, Olympiadis ſcilicet centeſimæ octavæ anno tertio, [i] Phocenſibus, quod expilato Templo Delphico ſacrilegium commiſiſſent, & è Dorica gente [k] Lacedæmoniis, quod ſacrilegis auxilia tuliſſent, concilio motis, jus Amphictyonatus dupliciſque ſuffragii, quod prius habuerunt Phocenſes, ad [l] Macedones, qui Sacrilegos vicerunt, fuerat tranſlatum. Sed cum Phocenſes poſt annos 67, Olympiadis ſcilicet 125 anno ſecundo, contra Gallos Delphos direpturos fortiſſime pugnantes, illud Templum, quod prius expilaverant, jam ab expilatione liberaſſent, his meritis priora ſcelera compenſaſſe judicati, [m] in concilium communi Græcorum decreto, eodem modo quo amoti fuere, iterum recipiuntur, in eoque illa, quæ olim Dolopum fuerunt, [n] qui ſub Macedonico imperio, eodem tempore quo Perrhœbi, libertate & nomine amiſſis interierant, forte habuerunt ſuffragia. Perrhœborum autem loco Delphi, qui ante Templi expilationem [o] ſuffragia cum Phocenſibus habuerant communia, ne qui ſacrilegio [p] maxime obſtabant cum ſacrilegis mulctarentur, & à Templi participatione excluderentur, qui illius perpetui Curatores fuerunt, in concilium cum pleno Amphictyonatus jure non diu poſt excluſos Phocenſes videntur fuiſſe cooptati. Cum enim [q] Pauſanias Delphos, eodem modo quo Bœoti, Theſſali, Macedones, & aliæ gentes, quæ ad concilium convenie-

[y] Apollodorus lib. 2. Pauſanias in Corinthiacis. [z] Strabo lib. 9. [a] Compara Euſebii Canonem de Regibus Argivorum cum hac Epocha. [b] Strabo lib. 9. [c] Strabo lib. 9. Pauſanias in Phocicis. Plutarchus in Solone, Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. Pauſanias in Achaicis. Herodot. lib. 5. Plutarchus in Sylla. [d] Æſchines in orat. περὶ παραπρεσβείας. Harpocration, Suidas, & Phavorinus in Ἀμφικτύονες, Michael Apoſtolius lib. 3. Prov. 4. Alexander ab Alexandro, lib. 5. c. 7. Pauſanias in Phocicis. [e] Strabo lib. 9. [f] Strabo ib. [g] In orat. περὶ παραπρεσβείας. [h] Æſchines in orat. περὶ παραπρεσβείας. [i] Diodorus Siculus, lib. 15. Pauſanias in Phocicis. [k] Pauſanias, & Diodorus, ib. [l] Demoſthenes in orat. de Pace, & antiquum Scholion ad illam orat. in fine Edit. Baſ. Pauſanias in Phocicis, & Diodorus Siculus, lib. 15. [m] Pauſanias in Phocicis. [n] Strabo lib. 9. [o] Vide Æſchinis orationem περὶ παραπρεσβείας. [p] Diodor. Sic. lib. 15. Pauſan. lib. 10. [q] Lib. 10.

bant, bina ſuffragia tradit habuiſſe, quæ [r] penes eos ab initio non fuere, illique etiam ab [s] Harpocratione, [s] Suida, [t] Michaele Apoſtolio & [u] Alexandro ab Alexandro inter gentes Amphictyonicas numerantur, quonam tempore probabilius eſt, eos hoc jus primo conſecutos fuiſſe? Poſt victoriam Actiacam [x] Nicopolis etiam, quam Auguſtus prope eum locum, quo Antonium ſuperaverat, [y] in victoriæ monumentum condidiſſet, Imperatoris decreto facta eſt Amphictyonica, & Magnetes, Ænianes, Phthiotæ, & Malienſes [z] juſſi ſe Theſſalis conjungere, ab eo tempore non niſi cum illis participarunt bina ea, quæ prius ſinguli habuerunt, ſuffragia. Pauſaniæ igitur tempore, qui Imperante Antonino Pio circa medium ſecundæ poſt Chriſtum Centuriæ [a] maxime floruerat, qui Concilii participes fuere hi populi [b] recenſentur, Theſſali, Macedones, Nicopolitani, Delphi, Phocenſes, Locrenſes, Bœoti, Dores, Iones. [c] Harpocration, [c] Suidas, [d] Michael Apoſtolius, & [e] Alexander ab Alexandro, inter eos etiam numerant Achæos: ſed de his nihil Pauſanias: non omnino tamen videtur veriſimile, quin hi, cum ſub Arato, Philopœmone, & Lycorte Polybii patre fortiſſimis ducibus Græciæ [f] domini evaſiſſent, Amphictyonatus jus tunc fuiſſent conſecuti, quod olim etiam ante Heraclidarum in Peloponneſum deſcenſum, cum Acriſius, qui gentes Amphictyonicas ordinavit, [g] Achæus fuiſſet, videntur habuiſſe. In initio ſuffragia Amphictyonica penes ſolas Gentium Metropoles fuerunt, atque ideo [h] Strabo Amphictyonici concilii duodecim civitates primo participes fuiſſe tradit, poſtea aliis etiam civitatibus erant [i] communicata, & tandem, cum Dores & Iones plures habuiſſent urbes inſigniſſimas, ut hæ etiam in concilium admitterentur, ultra juſtum numerum multiplicata fuere, cautum tamen eſt, ut in nullo conventu, plura quam viginti quatuor, duo ſcilicet pro ſingulis gentibus, ſecundum antiquum inſtitutum haberentur: atque ideo cum Pauſaniæ temporibus [l] penes urbes Amphictyonicas triginta eſſent ſuffragia, ſoli Delphi, Athenienſes, & Nicopolitani omnibus conventibus, ceteri non niſi vicibus ſuis interfuerunt.

[r] Senatores ad concilium miſſi ἀπὸ τῆ εἰς τὰς πύλας ἀγείρεσθαι [m] Πυλαγόραι dicebantur: penes hos erant civitatum ſuffragia, quot vero à ſingulis delegati fuere incertum eſt, Athenienſes in eo conceſſu, quo Phocenſes ob excultum agrum Cirrhæum Apollini ſacratum condemnarunt, [n] quatuor habuerunt Pylagoras (delirant enim, qui lectâ oratione Æſchinis contra Cteſiphontem: præter Æſchinem, Midiam Anagyraſium, & Thraſiclem Lesbium, Demoſthenem etiam in illo conventu ſupponunt non fuiſſe Pylagoram.) Videtur igitur numerus eorum eſſe ex arbitrio civitatum, quæ eligebant: quotcunque vero ab eadem mittebantur, ſi penes eam eſſet unum tantum ſuffragium [o] plura in conventu non habuerunt. Quam ſubito conveniebant Pylagoræ, Amphictyonum juramento omnibus propoſito, eo & ſemetipſos & civitates, à quibus miſſi fuere, obſtrinxerunt [p] Μηδεμίαν πόλιν τῶν Ἀμφικτυονίδων ἀνάστατον ποιήσειν, μηδ᾽ ὑδάτων ναματιαίων εἴρξειν, μήτ᾽ ἐν πολέμῳ, μήτ᾽ ἐν εἰρήνῃ· ἐὰν δέ τις ταῦτα παραβῇ, στρατεύσειν ἐπὶ τοῦτον, καὶ τὰς πόλεις ἀναστήσειν, καὶ ἐάν τις ἢ συλᾷ τὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ συνειδῇ τι, ἢ βουλεύσῃ τι κατὰ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, τιμωρήσειν, καὶ ποδὶ, καὶ χειρὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πάσῃ δυνάμει, i. e. urbem nullam Amphictyonicam ſe everſuros, neque aqua profluente ſe prohibituros, ſive pace, ſive bello; ſi quis contra feciſſet, ſe bellum illaturos, & urbes exciſuros, & ſi quis Apollinem ſpoliaret, vel conſcius eſſet illius injuriæ, vel conſilium daret contra

[r] Vide Æſchinis orat. περὶ παραπρεσβείας. [s] In Ἀμφικτύονες. [t] Lib. 3. Prov. 4. [u] Lib. 5. c. 7. [x] Pauſan. in Phocicis. [y] Dion Caſſius, lib. 51. Strabo lib. 7. [z] Pauſanias lib. 10. [a] Meminit enim belli Judaici confecti in Atticis, & Antonini in Corinthiacis. [b] Pauſanias lib. 10. [c] In Ἀμφικτύονες. [d] Lib. 3. Prov. 4. [e] Libro 5. c 7. [f] Vide Polybium lib. 2, 3, 4, 5. Plutarchum in Arato, Cleomene, Philopœmene, & Tito Quintio, & Livium. Decad. 4. [g] Argivorum enim Rex fuit, Argivi autem ante Heraclidarum deſcenſum Achæi fuerunt, & ſic plerumque ab Homero vocantur. [h] Lib. 9. [i] Themiſtoclis temporibus 31. civitates Amphictyonicæ fuerunt. Plut. in vita ejus. [l] Pauſan. lib. 10. [m] Harpocration, Suidas & Heſychius in πυλαγόραι. Strabo lib. 9. [n] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [o] Pauſan. in Phocicis. [p] Æſchines in orat. περὶ παραπρεσβείας.

Tem-

Templum, eum ſe ulturos, & pede, & manu, & voce, & omnibus viribus. Juramento diram execrationem addiderunt contra eos qui violaverint, & deinde [q] ſacris factis, ſive Delphis, ſive Thermopylis conveniſſent, primo de rebus [r] Templi in quo ſedebant, & cujus procuratores erant, ſcil. de donariis, Theſauris, Sacrificiis, an omnia circa ea rite ſanctеque facta fuiſſent, & deinde de publicis Græciæ rebus, an commune jus ab omnibus inviolatum ſervaretur, inquirebant: & ſi aliqua civitas, aut tota Gens circa hæc peccaſſe accuſaretur, ad conventum [s] citabant, ut cauſam dicerent, deprehenſæque circa hæc peccaſſe, ſi ſacrilegium aut impietatem contra Deum admiſiſſent, dicto Anathemate, excluſione à Templi participatione, & à concilio, ſi Amphictyonicæ fuiſſent; ſi autem injuriæ tantum contra aliquam Græcam civitatem, ob violatas aut in pace, aut in bello Gentium leges reæ fuiſſent, pecuniâ quanta læſis faceret ſatis pro injuriâ, communi decreto mulctabantur. [t] Poſteriori modo Lacedæmonii ob occupatam tempore pacis arcem Cadmeam, [u] priori modo Phocenſes, & iidem Lacedæmonii paulo poſtea ob expilatum Templum Delphicum fuerunt condemnati. Quando in concilio aliquid majoris momenti agebatur, [x] quicunque ex aliqua Græca civitate, aut ob oraculum, aut ob ſacrificia forte aderant, ad illud convocati fuere. Conventus, qui ex his conſtabat, [y] Ἐκκλησία, qui ex ſolis Pylagoris, [z] Συνέδριον dicebatur. De privatis litibus, aut privatorum criminibus judicare infra concilii dignitatem habebatur, nec unquam privatus aliquis, ſi excipias [a] Ephialtem Trachinium, qui Xerxi per montes Oetæos, cum à Lacedæmoniis occluſæ fuiſſent Thermopylarum anguſtiæ, in Græciam monſtravit viam, in hoc concilio unquam fuerat judicatus. Sed ſi aliquis talis, aut impietatis contra Deum, aut injuriæ contra Græcos accuſaretur, contra Gentem, ſeu civitatem, cujus civis erat, ſi non ab eadem fuiſſet punitus, intendebatur actio. Si condemnati ſententiæ non ſubmitterent, bellum indicebatur rebellibus: hoc autem Amphictyonum decreto duobus ſolis Græciæ populis, [b] Cirrhæis ſcilicet & [c] Phocenſibus unquam fuit illatum, tam ſanctum hujus concilii decretis parere à ceteris ſemper habebatur. Cirrhæis autem Duce Solone, Phocenſibus Duce Philippo Macedone debellatis, priores deleti poſteriores miſere mulctati fuere.

Omnia Amphictionum Decreta [d] ſummi Sacerdotis Templi Delphici, eodem modo quo acta publica apud Romanos Conſulum, & apud Athenienſes Archontum nomine ſignabantur, eaque inciſa in columnis Marmoreis ſub hac forma promulgata fuere, Ἐπὶ Ἱερέως Κλειναγόρου ἐαρινῆς Πυλαίας ἔδοξε τοῖς Πυλαγόραις καὶ τοῖς Συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων ἐπειδὴ Ἀμφισσεῖς, &c. Totum hoc decretum, & aliud ejuſdem formæ in oratione Demoſthenis de Corona legi poteſt.

Omni Pylaico conventui cum Pylagoris etiam [e] interfuerunt Hieromnemones: apud Græcos autem duplicis generis & officii fuerunt Hieromnemones, alii enim erant civiles Magiſtratus, apud quos in ſcripta redigebantur [f] contractus & judicum ſententiæ, atque hi non omnino differebant ab iis, qui ſimpliciter Μνήμονες, i. e. notarii dicebantur, niſi quod forte in hoc munus electi, ut ſanctius ab iis præſtaretur, etiam Sacerdotes fuerint, atque ideo ἱερομνήμονες vocabantur, Μνήμονα autem ſcribam ſeu notarium fuiſſe interpretatar [g] Euſtathius ad Homerum. Alii autem Hieromnemones, qui per hunc vocem magis proprie ſignificabantur erant Sacerdotes, qui ideo, quod

[q] Dionyſ. Hal. lib. 4. Strabo lib. 9. [r] Æſchines contra Cteſiphontem. Plutarch. in Solone, &c. [s] Demoſthenes in orat. de Coronâ. [t] Diodorus Sic. lib. 15. [v] Pauſanias in Phocicis. Diodorus lib. 15. [x] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [y] Æſchines ib. [z] Suidas & Harpocration in Ἀμφικτύονες. [a] Herodot. lib. 7. [b] Plutarchus in Solone. Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [c] Pauſan. lib. 10. Diodorus Sic. lib. 15. Æſchines in oratione contra Cteſiphontem, & Demoſthenes in orat. de Coronâ. [d] Demoſthenes de Coronâ. [e] Suidas, Harpocration, Phavorinus & Heſychius in ἱερομνήμονες. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Neubes. Æſchinis orat. contra Cteſiphontem. [f] Henricus Stephanus in ἱερομνήμων. pro hac vocis ſignificatione citat Ariſtotelem. [g] Ad Odyſſ. θ'. verſ. 163.

circa res ſacras & deorum cultum docti & periti fuerint, memoriâque tenuerint, quo ritu, & quibus ſacris quiſque eorum colendus eſſet, [h] ἀπὸ τοῦ μνήμονας εἶναι τῶν ἱερῶν nomen ſortiebantur, iidemque omnino fuere cum illis, qui apud Ægyptios Ἱερογραμματεῖς, & apud Judæos Ἀρχιερεῖς dicebantur. Sacerdotes enim, qui apud Ægyptios in Sacris Mercurii libris, & Ægyptiaca Theologiâ verſati fuere, [i] Ἱερογραμματεῖς, qui apud Judæos in libris Moſis, & Judaicâ Theologia, [l] Ἀρχιερεῖς vocabantur; & ſecundum hanc vocis ſignificationem, & nonde capitibus Ephemeriarum, aut familiarum interpretandus eſt locus, ubi Herodes dicitur congregaſſe, [m] Ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ: cum enim docti apud Judæos, & legis periti, quales erant Synedriorum aſſeſſores, erant vel Levitici, vel Laici, Laici γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, Levitici ſive eſſent è familia Aharonis, ſive tantum Levitæ, Ἀρχιερεῖς dicebantur, qui cum ideo γραμματεῦσι τοῦ λαοῦ opponuntur, quod è clero fuerint, æque proprie etiam γραμματεῖς τῶν ἱερέων, ſeu ἱερογραμματεῖς poterant appellari, utrique autem, ſcilicet tam Ἀρχιερεῖς quam γραμματεῖς τοῦ λαοῦ generali voce [n] סופרים i.e. ſcribæ dicebantur. Hieromnemones qui cum Amphictyonibus conveniebant utriuſque generis fuere, & non tantum Sacerdotum, ſed etiam ſcribarum ſeu notariorum præſtabant officia, cum enim ad omnem conventum Pylaicum mitterentur, [o] συνεδρεύσαντες, καὶ θύσαντες, Pylagoræ συνεδρεύσαντες, Hieromnemones θύσαντες fuerunt, [p] hi igitur in eo ſolenni conventu ſacra Deo peragebant, omniaque ad ea peragenda neceſſaria ſinguli parabant pro civitatibus ſuis, atque ideo etiam [q] ἐπίσκοποι τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις dicebantur. [r] Iidem in conſeſſu ſcribæ ſeu notarii fuere, omniaque ea, quæ decreverunt Pylagoræ in Tabulas referebant, curabantque ut inde in [s] columnas Marmoreas tranſcripta tum in Templo Apollinis Delphici, tum in Templo Cereris in Thermopylis promulgarentur, atque ideo cum Amphictyones in Templo Apollinis Delphici ſedentes contra Phocenſes decreta feciſſent, juſſerunt Hieromnemonas, ut illi [t] πρὸ τῆς ἐπιούσης πυλαίας, ad Pylas cum illo decreto convenirent, ut ibi ſcilicet etiam in columnis Marmoreis inciſa, quæ contra illam gentem decreta fuerant, in utroque conſeſſus loco in publico proponerentur.

Qui Acriſium primum hujus concilii inſtitutorem fuiſſe tradunt, illud Amphictyonicum appellari volunt [v] ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας, κτίσαι enim dicunt antiquam vocem fuiſſe uſurpatam pro οἰκῆσαι, & pro exemplis afferunt illa Homeri, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον καὶ ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωήν, vociſque ἐϋκτίμενον, quæ bene habitatum ſignificat, ab εὖ bene & κτίσαι pro οἰκῆσαι deducunt originem. Sed ſi hæc admittenda eſſet Etymologia, & Ἀμφικτύονες eſſent quaſi περικτίονες, ut vox cum litera ι ſcriberetur, & non cum υ, omnino requireret originis ratio. His Etymologicis ſimiles ſunt etiam ij, qui hunc conventum non ἀπὸ τῆς πύλης, quia in Thermopylarum anguſtiis conveniebat, ſed quia [x] Pylades ob Clytemneſtræ cædem coram eo primus cauſam dixerat, Πυλαίαν volunt appellari. Sed approbatæ autoritatis hiſtoricis, qui tradunt contrarium, potius quam inſulſis Grammaticis adhibenda eſt fides.

Vir apud noſtrates [y] inſigniſſimus exiſtimavit duos & diverſos fuiſſe Amphictyonicos conventus, qui Delphis, & Thermopylis conveniebant, & unum ab Amphictyone, alterum in hujus ſimilitudinem ab Acriſio fuiſſe in-

[h] Etymolog. in ἱερομνήμονες. [i] Lucian in Macrobiis. Porphyrius lib. 4. ſect. 8. Suidas in ἱερογραμματεύς. [l] Vide Clariſſimum *Lightfoot*, in Horis Hebraicis, ad Matth. cap. 2. ver. 4. [m] Matth. cap. 2. v. 4. [n] Bab. Beracoth. fol. 45. 2. & apud Talmudicos paſſim. [o] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. Phavorinus in ἱερομνήμονες. [p] Etymolog. in ἱερομνήμονες. Phavorinus, Suidas, & Harpocration ad eandem vocem. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes, Æſchines contra Cteſiphontem. Diodorus Siculus, lib. 15. [q] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. Phavorinus in ἱερομνήμονες. [r] Æſchines contra Cteſiphontem, & Demoſthenes pro Cteſiphonte. Phavorinus & Heſychius, & Suidas in ἱερομνήμονες. [s] Diodorus Siculus, lib. 15. [t] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [v] Phavorinus, Etymolog. Harpocration & Suidas in Ἀμφικτύονες. Pauſanias in Phocicis. Strabo lib. 9. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. Phavorinus in Πυλαγόροι. Scholiaſtes Sophoclis ad Trachinias. [y] Dominus Johannes Marſhamus, in libro ſuo nuper edito, pag. 116.

ſtitutum,

ſtitutum. Sed cum Strabo, ubi agit, de Amphictyonico conventu ab Acriſio inſtituto, [z] dicat illum Πυλαίαν appellari, quia etiam ad Pylas ſeu Thermopylas conveniebat, ideoque etiam aſſeſſores Pylagoras vocatos fuiſſe, eoſque Cereri in Thermopylis ſacrificaſſe, ex nullo loco mihi evidentius apparet, conventus Delphis & Thermopylis celebrari ſolitos unum eundemque fuiſſe, quam ex hoc, unde ille probavit fuiſſe diverſos. Nec differentias, quas inter hos conventus ponit vir clariſſimus, quod unus ſcilicet ex 12 civitatibus, alter ex tot gentibus conſtaret, & quod unus publicas Græciæ, alter tantum Templi res procuraret, omnino agnoſco. Cum enim Amphictyones Delphis conventus ſuos celebrarent, cum contra [a] Cirrhæos, & poſtea cum contra [b] Phocenſes bellum decreviſſent iis communibus Græciæ armis inferendum, & iidem etiam Delphis, ut [c] Diodorum Siculum legenti facile patebit, Lacedæmonios ob turbatam publicam pacem; occupatamque Cadmeam arcem condemnaſſent, conventumque ideo eo in loco celebrari ſolitum, [d] Plinius publicum totius Græciæ vocet concilium, quis dubitat, quin ibi etiam de publicis rebus conſultatum fuiſſet? Et profecto illuc non tantum 12 civitates, ſed tot gentes conveniſſe, eaſdemque omnino fuiſſe cum illis, qui conventum in Thermopylis celebrabant, ab [e] Æſchine & [f] Pauſania ita diſertis verbis aſſeritur, ut ipſi qui aſſerit contrarium, ſi hos tantum inſpexiſſet autores, non poterat non evidentiſſimum apparuiſſe. Quare autem Strabo dicit hoc concilium olim ex 12 tantum civitatibus conſtare, ſupra monui. Præterea cum dicat Pauſanias Achæos Conventum Ægii celebraſſe, [g] *καθότι εἰς Θερμοπύλας, καὶ εἰς Δελφοὺς Ἀμφικτύονες*, & in decreto [h] Amphictyonum à Demoſthene lato ſancitur, *τοὺς Πυλαγόρους πορεύεσθαι εἰς πύλας, καὶ εἰς Δελφοὺς ἐν τοῖς τεταγμένοις χρόνοις*, & ex eadem Æſchinis oratione conſtet conventum, in quo hoc decretum fuerat Delphis, proximum vero in Thermopylis, & illum in initio veris, hunc igitur in initio Autumni celebratum fuiſſe, inde ulterius probatur, concilium quod in utriſque locis habitum fuerat unum idemque fuiſſe, & in hoc tantum differre, quod illius Senatores, qui in initio veris Delphis, in initio Autumni, ut ex loco ultime citato conjecturam ſumimus, Thermopylis ſemper conveniebant.

Cum Macedones, & poſtea Romani obtinuiſſent Græciæ Imperium, valde diminuta erat Amphictyonum autoritas, nec ulla, niſi umbra illius, quam olim habuerunt, penes eos deinde fuiſſe videtur, hanc autem diu retinuerunt; quando vero primo deſinebant convenire incertum eſt. [l] Pauſaniæ temporibus conventus ſuos ſemper celebrabant, ſed cum in illis tantum res ſacras & Idololatricos deorum cultus curarent, Conſtantini temporibus, cum hi interdicti fuiſſent, cum Templo & Religione ſuâ videntur omnino periiſſe.

Ep. 6. *Ἀφ᾽ οὗ Ἕλλην ὁ Δευκ......ώπιδος ἐβασίλευσε καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν τὸ πρότερον Γραϊκοὶ καλούμενοι, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ..ναι.........ω* ΧΗΗΔΠΙΙ *βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.* In prima lacanâ ſuppleo, *Ἀφ᾽ οὗ Ἕλλην ὁ Δευκαλίωνος Φθιώτιδος ἐβασίλευσε*, Hellenem enim Deucalionis filium & Phthiotidis Regem fuiſſe quis ignorat? In ſecunda & tertia ſuppleo, *καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθηναικὸν συνεστήσαντο ἔτη.* De Feſto Panathenaico hic agi ex literis quæ relinquuntur integræ manifeſte apparet, ſed illud nondum celebratum fuiſſe indicat Epocha decima. Hic igitur ſecundum [m] Lydiatum innuitur Hellenem non inſtituiſſe, ſed Erichthonico poſtea perſuaſiſſe, ut inſtitueretur. Sed inimicitiæ, quæ neceſſario ſupponendæ ſunt interceſſiſſe Helleni

[z] Strabo lib. 9. [a] Plutarch. in Solone. [b] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem, & Demoſthenes in orat. pro Cteſiphonte, [c] Lib. 15. [d] Lib. 35. cap. 9. [e] In orat. *περὶ παραπρεσβείας*. [f] In Phocicis. [g] Pauſanias in Achaicis. [h] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [l] Pauſan. in Phocicis. [m] Vide illius notas ad hanc Epocham.

& Erich-

& Erichthonio, qui Amphictyonem Hellenis fratrem [n] regno expulerat, hoc non admittunt. Præterea inſtituti ratio à Chronographo noſtro in omnibus aliis Epochis obſervata, ut res ad illum annum referantur, ſub quo de illis agitur, omnino requirit: atque ideo lego potius in plurali numero συνεςήσαντο, & verbum illud ad Athenienſes referens, opinor hic innui, eos Feſtum Panathenaicum in imitationem conventus Amphictyonici, ut hujus beneficio inter Atticæ δήμους, eodem modo quo illius inter Græciæ gentes pax & amicitia inviolatæ præſervarentur, decretis ſuis conſtituiſſe, quamvis ob aliquem caſum, forte [o] ob bellum inter Amphictyonem & Erichthonium de regno ortum, primam illius celebrationem uſque ad annum regni Erichthonii nonum, & Epochæ Marmoreæ [p] 1242. diſtuliſſent. Si vero potius velis, quod illud Epochæ decimæ Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γινομένοις, quod dubium movet, de Panathenæis abſolute primis non intelligatur, non refragor, cum ſic etiam ne Chronographus noſter dicat repugnantia æque veriſimiliter poſſis cavere.

Καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν τὸ πρότερον Γραικοὶ καλέμενοι] Ut melius intelligatur, quando Græciæ incolæ Γραικῶν, quando Ἑλλήνων, aliaque, quæ antiquitus habuerunt, nomina primo adepti fuerunt, & quinam erant qui his nominibus vocabantur, liceat ab illis, qui primo Græciam incoluerunt, exordiri. Poſt confuſionem Babylonicam, & diſperſiones Gentium, multæ elapſæ ſunt ætates, priuſquam aliquis populus fixam in Græcia ſedem obtinuerat. Recentes enim incolæ, priuſquam urbes aliquas condidiſſent, aut ſemitipſos in nova colonia ſatis firmiter muniviſſenr, à potentioribus advenis, & illi rurſus ab aliis diu ſemper [q] pellebantur, nec aliquis ante Inachum (Sycioniorum enim Reges, ut ficta nomina, merito rejiciunt [r] doctiſſimi) in hac Regione regnum ſtabilivit: ille vero Peloponneſum occupans, & natura loci munitus, utpote ad quem nullus, niſi per anguſtum Iſthmum, patebat aditus, ibi Argivis [s] 300 annos priuſquam Cecrops in Attica regnaverat, circa annum ætatis Patriarchæ Iſaaci vigeſimum primum, per annos 50 [t] primus imperaſſe perhibetur. Hujus [u] filius erat Phoroneus, cujus temporibus [x] Æzius, & poſt illum filius illius Lycaon in Arcadia primi regnabant, Phoroneus autem genuit [y] Nioben, quæ [z] prima omnium mortalium ſecundum Mythologicos Jovi miſta peperit Pelaſgum, qui [a] ductâ Deianirâ Lycaonis filiâ, illi in Regno Arcadiæ ſucceſſit, & [b] Regionem illam, [c] quæ prius ab Æzio, & Lycaone, Æzia, & Lycaonia dicebatur, totamque Peloponneſum à ſuo nomine Pelaſgiam, & incolas Pelaſgos appellavit, [d] quod nomen uſque ad Danai tempora, qui mutato nomine eos Danaos vocavit, per 300 annos ſemper retinuerunt. [e] Cum Pelaſgi temporibus homines ſolis radicibus & herbis veſcerentur, eaſque ſæpe quæ pernicioſæ erant incaute comediſſent, ille glandium eſum apud Poetas toties decantatum, utpote multo ſalubriorem, primus introduxit, quibus Arcades etiam poſt inventas fruges diu veſcebantur: atque ideo in Reſponſo non diu ante Olympiadum initium Lacedæmoniis dato, qui tum Arcadibus bellum illaturi Oraculum Delphicum conſulebant, Pythia dixit,

[f] Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι,
Οἵ σ᾽ ἀποκωλύσουσι.

[n] Vide notas noſtras ad Epocham quintam. [o] Vide notas noſtras ad Epoch. 5. [p] Vide Epoch. 10. [q] Thucydides lib. 1, [r] Dominus Johannes Marſhamus in προκατασκευῇ, ad librum ſuum nuper editum. Salmaſius de lingua Helleniſtica, part. 2. cap. 1. & alii. [s] Euſebius in Chronicis. [t] Euſebius ib. Pauſanias in Arcadicis. Apollodorus lib. 2. Herodotus lib. 1. [v] Pauſanias in Arcadicis. Apollodorus lib. 2. Euſeb. in Chronicis. [x] Dionyſ. Hal. lib. 1. [y] Dionyſ. Hal. ib. Pauſanias lib. 8. Apollodorus lib. 2. [z] Dionyſ. Apollod. & Pauſan. ib. Diodorus Siculus lib. 4. Nonnus lib. 32. Scholiaſtes ad Statii Theb. l. 4. [a] Dionyſ. Hal. lib. 1. [b] Pauſan. lib. 8. Dionyſ. ib. Apollodorus lib. 2. [c] Dionyſ. Hal, lib. 1. Euſtathius in Dionyſiii περιήγησιν, ad verſ. 415. [d] Strabo lib. 5. p. 221. [e] Pauſan. lib. 8. in initio. [f] Herodot. lib. 1. Pauſan. in Arcadicis.

Hujus

Hujus Pelaſgi filius erat [g] Lycaon ejus nominis ſecundus, qui Jovem Lycæum humanis ſacrificiis primus coluit, & Lupercalia inſtituit. Lycaonis aut filius aut nepos erat Piaſus, [h] qui filiâ ſuâ Lariſſâ vi vitiatâ ex ea genuit alium [i] Pelaſgum, Phthium, & Achæum, qui (cum, ut vitiatæ honor illæſus præſervaretur, apud [l] antiquos ſemper in more eſſet, ſi femina inſignioris fuiſſet notæ, fingere eam ab aliquo Deo compreſſam fuiſſe) [m] Neptuni filii dicebantur. [n] Hi non multos annos, poſtquam [o] Oenotrus filius Lycaonis ex eâdem regione in Italiam tranſierat, eodem modo agri inopiâ coacti Peloponneſum tunc incolis ſuis nimis anguſtam ſextâ ætate, i. e. circa annos 125 (ætas enim Dionyſio Halicarnaſſeo qui hæc tradit [p] ex 25 annis conſtat) poſtquam hæc Regio à Pelaſgo ibi regnante primo Pelaſgia dicebatur deſeruerunt, magnoque ſecum educto exercitu Theſſaliam, totamque fere Græciam, quæ extra Iſthmum eſt, occuparunt, & à gentis nomine etiam [q] Pelaſgiam appellarunt, ita ut tota ea Regio quæ poſtea Græcia, ab hoc tempore uſque ad Deucalionis regnum per annos circa 125 Pelaſgia dicebatur. [r] Partes autem illius, quas ſinguli fratres obtinuerunt, Pelaſgiotis, Phthiotis, & Achæa ab eorum nominibus vocabantur. [s] Pelaſgiotis & Phthiotis notæ erant in Theſſalia provinciæ, utpote quæ ea nomina uſque ad Auguſti Imperium, [t] qui primus juſſit omnes Theſſalicas gentes eodem nomine Theſſalos appellari, apud antiquos ſemper retinuerunt. Regio, quam Achæus à ſuo nomine Achæam denominavit, inter Oetæos montes, & Iſthmum Corinthiacum ſita fuit: illa autem non diu poſtea à diverſis populis occupata in minores Regiunculas dividebatur, ſcilicet in Atticam, Megaridem, Bœotiam, Phocidem, Locridem, & Ætoliam, quæ ab incolis ſuis diverſa obtinentes nomina uno communi & ſibi proprio nunquam iterum vocabantur, donec Romani eas omnes in unius Provinciæ formam redigentes antiquam, utpote à Pelaſgis orti reſtituerent nomen, & Achæam iterum appellarent. Potentiſſimus autem fratrum erat Pelaſgus, qui in ſeptentrionali Theſſaliæ parte regni ſedem habens multas ibi condidit civitates, tres autem inſignioris notæ, quarum duas, [u] unam ſcilicet ad fluvium Peneum, alteram ad mare ſitas, in matris honorem Lariſſas, aliam autem ab urbis Argivæ nomine, è qua coloniæ partem eduxerat, [x] Argos appellavit: ut autem ab ea diſtingueretur, hoc [y] Pelaſgicum Argos, illud [z] Achaicum ab incolis ſuis poſtea dicebantur. Argos Achaicum ob eminentiam ſuam ſæpe ſimpliciter Argos, illud vero ſemper Pelaſgicum apud ſcriptores vocatur, atque ideo in Homero eſt, --- [a] ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον. Pelaſgi filius & ſucceſſor erat [b] Chlorus, Chlori [c] Æmon, Æmonis [d] Theſſalus, Theſſali [e] Græcus. Hi omnes Pelaſgis per quinque ætates, hoc eſt circa annos [f] 125, priuſquam Cecrops in Attica regnaverat, imperaſſe perhibentur. Ab Æmone [g] Æmonia, à Theſſalo [h] Theſſalia, à Græco [i] Græcia regio, cui imperaverant, primo vocabatur. [l] Euſebius non Theſſalum Græci, ſed è contrario Græcum Theſſali patrem fuiſſe ſcribit. Sed cum plures ſint, qui tradunt Theſſalum Æmonis filium fuiſſe, cum Doctiſſimo [m] Scaligero potius aſſentiendum eſt [n] Stephano Byzantino, in quo habentur hi Pelaſgorum Reges eodem, quo à me recenſentur, ordine.

[g] Dionyſ. Hal. lib. 1. Pauſanias lib. 8. [h] Strabo lib. 13. [i] Dionyſ. Hal. lib. 1. Euſtathius in Scholiis ad Homeri Il. β'. [l] Diodorus Siculus lib. 1. part. 1. [m] Dionyſ. Hal. lib. 1. Euſtathius in Scholiis ad Homeri Il. β'. [n] Dionyſ. Hal. ib. [o] Pauſanias lib. 8. Dionyſ. Hal. lib. 1. Servius ad Virgilii Æn. lib. 3. [p] Dicit enim 432 annos ab excidio Trojæ ad Romam conditam eſſe 17 ætates, lib. 1. & lib. 2. [q] Dionyſ. Hal. lib. 1. Didymus in Scholiis ad Homeri Il. β'. verſ. 681. Euſtathius ad eundem locum. Didymus ad Homeri Il. π'. verſ. 233. [r] Dionyſ. Hal. lib. 1. Euſtathius in Scholiis ad Homeri Il. β'. verſ. 681. [s] Vide Strabonem lib. 9. alioſque. [t] Pauſanias in Phocicis. [v] Strabo lib. 9. [x] Strabo lib. 5. & lib. 8. [y] Strabo ib. Euſtath. & Didym. ad Il. Hom. β'. v. 681. [z] Euſtathius in Scholiis ad Dionyſ περιήγησιν, ad ver. 418. Strabo lib. 8. p. 365. [a] Hom. Il. β'. ver. 681. [b] Stephanus Byzantinus in Αἱμονία. [c] Stephanus, ibid. [d] Rhianus Poeta. Stephanus in Αἱμονία, & Θεσσαλία. [e] Stephanus Byzantinus in Γραικός. [f] Scilicet quinque ætates priuſquam à Deucalione victi fuerant. Dionyſ. Hal. lib. 1. [g] Strabo lib. 9. in fine libri. Dionyſ. Hal. lib. 1 Rhiani Poetæ fragmentum. Stephanus in Αἱμονία. [h] Euſeb. in Chronicis. Strabo l. 9. in fine libri. Euſtathius in Scholiis ad Dionyſii περιήγησιν, ad verſ. 427. Rhiani Poetæ fragmentum. Stephanus Byzantinus in Θεσσαλία. [i] Euſebius in Chronicis. Stephanus Byzantinus in Γραικός. [l] In Chronicis. [m] In notis ad Euſebii Chronica. [n] In Αἱμονία, & Γραικός.

Ultimus autem Pelaſgis in Theſſalia imperavit Græcus, quo à Deucalione [o] victo Pelaſgi Theſſaliâ expulſi in varias regiones diſſipati fuere, nonnulli enim in Peloponneſum iterum remeabant, alii in Epirum, alii in Bœotiam, & inde poſt multos annos in Atticam commigrabant ad cognatos ſuos; qui enim Epirum olim incolebant [p] teſte Strabone, & qui Atticam teſte [q] Herodoto Pelaſgi fuere, quorum hi ab Achæo, illi à Pelaſgo in iis regionibus videntur fuiſſe collocati, atque ideo hæ gentes, utpote ab antiquiſſimis Græciæ incolis originem deducentes, ſemetipſos [r] αὐτόχθονας vocabant. Maxima vero Pelaſgorum pars per multas regiones ciconiarum more diu vagati fuerunt, priuſquam aliquam fixam ſedem iterum obtinuerant, atque ideo ab Athenienſibus [s] per convitium Πελαργοὶ, i. e. ciconiæ dicebantur: tandem vero [t] in Aſiam tranſeuntes totam illius maritimam partem, quam poſtea Æoles, Iones, & Dores eos expellentes occuparunt, vicinaſque inſulas dicuntur incoluiſſe, multaſque ibi condidiſſe civitates, quarum inſigniores à Lariſſæ Pelaſgi Matris nomine, [v] Lariſſas appellabant; omnes enim, quæ aut in Aſia, aut in Græcia Lariſſæ erant, à Pelaſgis conditæ fuerunt. Plurimæ autem Lariſſæ ſunt in Aſia, quæ indicant in ea potiſſimum regione prævaluiſſe Pelaſgos; ibi [x] vero potentiſſimi fuere circa tempus belli Trojani, cui interfuiſſe Pelaſgos ſub ducibus Hippothoo & Pylæo Priamo & Trojanis auxilia ferentes indicat [y] Homerus. Illo autem bello maxime attriti [z] inceperunt deinde viribus decreſcere, donec ex hac etiam regione à Græcorum colonis expellerentur. Nec meliori uſi ſunt fortunâ, qui in Atticam commigrabant: [a] cum enim ibi regionem, quæ ſub Hymetto monte fuerat mercedem pro navatâ operâ in extructione muri Pelaſgici, quo antiquas cingebant Athenas, accepiſſent, eamque ſterilem prius & neglectam ita excoluiſſent, ut fertilis deinde fieret, & amœna, ab Athenienſibus, à quibus eâ donati fuere, cupidine agri potiundi captis, inde iterum ejiciebantur, qui cum in Lemnum tranſeuntes conati eſſent hanc injuriam in eos per feminarum rapinas ulciſci, ab iiſdem duce Miltiade tandem omnino delebantur. [b] Qui vero in Epirum ad Dodonæos ſe recepere multo fuerunt feliciores, ab iis enim in partem agri recepti religione loci ab omnibus aliis belli injuriis tuti reddebantur, [c] cum illius Regionis incolæ, eodem modo quo poſtea Delphi, ſacri exiſtimati, ſine impietatis reatu judicio eorum, qui tunc fuerunt, hominum non poterant bello vexari. Templum enim Jovis Dodonæi apud eos ſitum, quod commune erat Pelaſgorum Templum, eodem modo quo poſtea Templum Delphicum Græcorum, quamdiu perduraverat Pelaſgorum Imperium, [d] ſanctiſſimum totius Græciæ ſemper habebatur; illis autem ab Hellenibus devictis, Templi Delphici ab iis conditi prævaluit religio: Templum tamen Dodonæum diu etiam retinuerat ſuam, [e] & ibi à quercu, eodem modo quo Delphis à Tripode, dabantur Oracula per feminas vaticinatrices, Πελειάδας dictas: quæ vox [f] cum ambigua eſſet, & non tantum has fatidicas, ſed columbas etiam apud Græcos ſignificaret, inde originem habuit fabula, Oracula Dodonæ à Columbis quercui inſidentibus data fuiſſe. Hoc antiquiſſimum Græciæ Templum, & à Pelaſgis conditum fuiſſe, teſtantur [g] Strabo & [h] Euſtathius, atque ideo Homerus habet,

[i] Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε Πελασγικὲ ----

Et Heſiodus. Δωδώνην φηγόν τε Πελασγῶν ἕδρανον ἧκεν.

Cum autem hi Pelaſgi [l] ſenſiſſent ſe cognatis ſuis à quibus recepti fuerant, quod omnibus ager non ſufficeret, tandem graves eſſe, inde in Italiam tranſ-

[o] Dionyſ. Hal. lib. 1. [p] Lib. 5. [q] Lib. 1. [r] Thucydides lib. 1. Strabo lib. 9. Pauſanias lib. 2. p. 110. [s] Strabo lib. 5. pag. 221. [t] Dionyſ. Hal. lib. 1. Strabo lib. 13. Didymus in Scholiis ad Homeri Il. κ'. ver. 429. [v] Strabo lib. 13. [x] Strabo lib. 13. [y] Il. κ'. ver. 429. [z] Strabo lib. 13. [a] Herodot. l. 6. Pauſanias lib. 1. Strabo l. 9. [b] Dionyſ. Hal. lib. 1. [c] Dionyſ. ib. [d] Euſtathius in Scholiis ad Homeri Il. π'. v. 233. [e] Herodot. lib. 2. Strabo lib. 7. p. 328. Pauſanias in Atticis, p. 30. in Arcadicis, p. 490. & in Achaicis, pag. 438. & in Phocicis, p. 631. [f] Vide Voſſium de Idololatria, lib. 1. cap. 7. [g] Lib. 7. p. 327. [h] In Scholiis ad Homeri Il. π'. ver. 233. vide etiam Herodotum, lib. 2. [i] Il. π'. v. 233. [l] Dionyſ. Hal. l. 1.

euntes, ſe conjungebant iis Pelaſgis, Aboriginibus tunc dictis, quos diu ante ex Arcadia in hanc regionem duxerat [m] Oenotrus, cum iiſque in unam gentem coaleſcentes Tyrrhenicæ, Latinæ, & Romanæ genti præbuerunt originem.

Pelaſgis, qui antiquiſſimi fuere Græciæ domini, ſic victis & diſſipatis, Græciam deinde [n] Deucalion, & poſteri illius, [o] à Pelaſgis & moribus & linguâ diverſi tenuerunt, utriſque enim plane barbari fuere Pelaſgi, nec in iis aliquid cum Hellenibus habuerunt commune: quænam autem fuerat quâ hi antiquitus utebantur lingua, à nullo autore indicatur. [p] Herodotus opinatur eandem eſſe, quâ poſtea loquebantur Crotoniatæ ad lacum Thraſymenum in Italia habitantes: ſed cum Latina Gens, exceptis paucis iis, qui cum Ænea à Troja venerant, [q] ex ſolis Pelaſgis tribus Coloniis, prima ſcilicet ex Arcadia Duce Oenotro, ſecunda è Dodona, tertia è Pallantio urbe Arcadicâ Duce Evandro in Italiam ductis conſtitiſſet, quid prohibet quo minus aſſeramus, illam quâ antiquitus utebantur Pelaſgi Latinam linguam fuiſſe, eamque quoad voces pure Latinas linguâ Græcâ ideo longe fuiſſe antiquiorem? Græca enim [r] lingua à Deucalione in Græcia prima habuit primordia, à quo, cum Græciæ Imperium expulſis Pelaſgis adeptus eſſet, & à poſteris illius ad devictas gentes propagata, ſic tandem apud eaſdem obtinuit, ut omnes per totam Græciam, qui prius aliis utebantur linguis, hâc receptâ diu ante bellum Trojanum dedidicere ſuas, omnes enim, qui iſti bello interfuerunt, eâdem linguâ utebantur.

Defuncto Deucalione, ejuſque imperio inter filios diviſo, illi in Theſſaliâ ſucceſſit [s] Hellen, ubi cum magnam adeptus eſſet potentiam, eam regionem à Græco ultimo Pelaſgorum Rege prius Græciam, & deinde à Pyrrha Deucalionis uxore [t] Pyrrhæam dictam, à ſuo nomine Helladem & incolas Hellenes appellavit. Græcos autem prius vocatos fuiſſe, qui ab Hellene Hellenes poſtea dicebantur, [u] Apollodorus iiſdem fere, quæ in noſtro Marmore habentur, teſtatur verbis. Hoc idem etiam tradunt [x] Ariſtoteles, & [y] Plinius: & [z] Iſaacius Tzetzes in Scholiis ad Lycophronem dicit, Γραικοὶ πρότερον οἱ τῆς Ἑλλάδος ἐκαλοῦντο, ὕστερον δὲ ἀφ' Ἕλληνος ἐκλήθησαν Ἕλληνες. Delirat igitur [a] Salmaſius, qui contra tantam autoritatem ineptis tantum nixus conjecturis aſſerit contrarium. Ariſtotelis verba, quæ habentur in primo libro Meteorologicorum, hæc ſunt, ᾤκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα, καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. [b] Σελλοὶ Dodonæi erant prope fluvium Acheloum habitantes: οἱ δὲ τότε (ſcilicet Deucalionis temporibus, ut ex præcedentibus apud Ariſtotelem patet) καλούμενοι Γραικοὶ Pelaſgi fuere, qui à Deucalione victi [c] ad Dodonæos confugiebant, cum iiſque eandem regionem incolebant, ibique, quod à Rege ſuo Græco habuerunt, τῶν Γραικῶν retinebant nomen; qui cum poſtea inde in Italiam tranſvecti Aboriginibus ſe conjunxiſſent, qui Latinæ genti præbuerunt originem, Regionemque, à qua profecti fuerant, retento ſemper antiquo nomine, quod illi ab eorum Rege Græco inditum fuerat, Græciam appellaſſent, inde obtinuit, ut tota ea Regio, quæ ab incolis Ἑλλάς, à Latinis Græcia ſemper vocaretur. Nec antiquum hoc Græcorum nomen in ipſa Græcia omnino abolitum fuit: qui Parium enim incolebant, Γραῖες vocabantur. [d] Γραῖες autem & Γραικοὶ teſte Stephano Byzantino, eodem modo quo Græci & Graii apud Latinos, iidem fuere. [e] Oropus etiam Euboica urbs, quod ab antiquis Græcis forſan

[m] Pauſanias lib. 8. Dionyſ. ib. [n] Dionyſ. Hal. lib. 1. [o] Herodot. lib. 1. [p] Lib. 1. [q] Dionyſ. Hal. lib. 1. [r] Vide Salmaſium de lingua Helleniſtica, part. 2. cap. 1. [s] Strabo lib. 9. Euſtathius in Scholiis ad Il. Homeri β', ver. 681. Dicæarchus, ἐν βίῳ Ἑλλάδος. Thucydides lib. 1. Diodorus Sic. lib. 4. Conon apud Photium narrat. 27. Rhiani Poeta fragmentum, quod extat in Scholiis ad verſ. 1085. tertii libri Apollonii Rhodii. [t] Strabo lib. 9. [v] Lib. 1. [x] De Meteoris libro 1. in fine libri. [y] Lib. 4. cap. 7. [z] Pag. 84. Vide etiam Euſebium in Chronicis, & Servium ad ſecundum librum Æneid Virgilii. [a] De Linguâ Helleniſticâ, part. 2. cap. 1. [b] Strabo lib. 8. Euſtathius in Scholiis ad Homeri Il. π'. verſ. 233. [c] Dionyſ. Hal. lib. 1. [d] Stephanus Byzantinus in Γραικός. [e] Vide Euſtathium ad Homeri Il. β'. pag. 266, & Stephanum Byzantinum in Ὠρωπός.

conderetur, teſte Ariſtotele Γραῖα vocabatur. Homerus etiam habet [f] Θέσπειαν Γραῖάν τε--- Duæ priores appellationes, non dubito, quin ab antiquis Græcis ortæ fuerint: poſtremæ autem, quæ Tanagræ urbis Bœoticæ fuerat, aliam rationem tradit Pauſanias, dicitq; illam urbem ſic vocatam fuiſſe, quod Tanagra Æoli filia ejus conditrix, cum multos annos vixiſſet, ob longævitatem ſuam à vicinis Γραῖα etiam i.e. anus dicebatur, & ab hâc forte voce τῶν Γραικῶν nomen, cum eos ideo, quod antiqui fuiſſent, ſic vocatos velint, inepte deducunt [h] Simpſonus & [i] Meurſius: nullam enim aliam agnoſco, à qua hoc nomen deduci poteſt, quam ad hanc ſignificationem poſſis torquere; à Γραῖα autem eſt Γραϊκὸς: ſed cum hæc vox non antiquos, ſed aniles ſignificat, Græcis, niſi putes omnes longævas fuiſſe feminas, non omnino poteſt applicari. Et profecto hoc τῶν Γραικῶν nomine pro omnibus Græcis non tantum Latini, ſed ipſi etiam Græci, præſertim Poetæ, non raro utebantur. [l] Stephanus enim dicit apud Sophoclem & Alcmanem Γραικοὺς appellari τὰς τῶν Ἑλλήνων μητέρας. Lycophroni Proteſilaus eſt, Γραικῶν ἄριστος. Apud Callimachum legitur, Γραικοὶ καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς: & apud Alexandrum Ætolum,

> Ἀλλ᾽ ὅγε πωλεύμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεσθαι
> Τιμόθεον. ---

Hellenes, & Regionem, quam incolebant, Helladem ab Hellene Deucalionis filio ſic vocatos fuiſſe, [m] apud Autores ſatis conſtat: quo tempore vero hoc nomen per totam Græciam primo obtinuit, à nullo ſcriptore aſſeritur. Primo enim [n] una tantum urbs in Phthiotide ab Hellene condita Hellas dicebatur, & hæc eſt de qua dicit Homerus,

> [o] Οἵτ᾽ εἶχον Φθίην, ἠδ᾽ Ἑλλάδα καλλιγύναικα·

Et rurſus [p] Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν᾽ Ἑλλάδα τε Φθίην τε
> Κοῦραι Ἀριστήων---

Cum vero in hac urbe Hellenis potentia magna evaſiſſet, inde etiam ad Regionem circumcirca vicinam nomen tranſiiſſe perhibetur: de tota enim hac intelligendus eſt Homerus ubi dicit,

> [q] Ἀνδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ καθ᾽ Ἑλλάδα, καὶ μέσον Ἄργος.

Latius vero illud per multa ſecula non extenſum fuit: Homerus enim eos ſolos, qui ſub Achille ad Trojam militaverant, Hellenes vocat, quos antiquæ ſolius Helladis incolas fuiſſe iiſdem verſibus ſic teſtatur,

> [r] Οἵτ᾽ εἶχον Φθίην, ἠδ᾽ Ἑλλάδα καλλιγύναικα.
> Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Omnes vero Græcos in toto ſuo poemate nunquam communi nomine Ἕλληνας, ſed Ἀργείους, καὶ Ἀχαιοὺς, καὶ Δαναοὺς nuncupat: atque ideo [s] Thucydidis eſt ſententia, Homeri etiam ætate ſolos Theſſalos ſic audire, eo nomine ceteris Græciæ populis nondum communicato: quod etiam ulterius probat, quia nec apud eum Poetam τῶν βαρβάρων appellatio uſquam occurrat, oppoſita autem & relata ſunt βάρβαρος καὶ Ἕλλην, τὸ βαρβαρικὸν, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν, ſi ergo Barbaros ignoravit Homerus de ceteris gentibus, quæ Græcæ non eſſent, nec Hellenes novit de omnibus Græcis. Sed utriſque his Thucydidis argumen-

[f] Il. β'. verſ. 498. Pauſanias in Bœoticis. [g] Pauſanias lib. 9. [h] In Chronico Catholico ad annum Mundi 2500. [i] In notis ad Lycophronem, p. 225. [l] In Γραικός. [m] Vide Dicæarchum ἐν βίῳ Ἑλλάδος. Thucydidem lib. 1. Strabonem lib. 9. alioſque. [n] Strabo lib. 9. [o] Il. β'. ver. 681. [p] Il. β'. ver. 395. [q] Odyſſ. α'. ver. 344. vide Pauſaniam in Laconicis, pag. 201. lin. 48. [r] Il. β. ver. 681. [s] Lib. 1. in initio libri.

tis

tis opponit [t] Strabo, primo Heſiodum & Archilocum meminiſſe Πανελλήνων, de Græcis univerſis, ſecundo [u] Homerum βαρβαροφώνους vocaſſe τοὺς Κᾶρας. Sed hujus poſtremi argumenti vim ſatis eludit ipſe Strabo, dum [x] quæ alibi habet, ſatis innuunt Cares ab Homero non generali nomine, & omnibus aliis gentibus, quæ Græcæ non fuerant, communi, ſed particulari & proprio, quod linguam Græcam male pronunciaſſent, ſecundum vocis ſignificationem antiquam & magis propriam βαρβαροφώνους appellari. Nec quoad Archilochi autoritatem valet primum argumentum, quia ille Homero multo recentior erat: cum vero Heſiodus ſecundum [y] noſtrum Chronographum, & plerosque alios Homero vetuſtior eſſet, ſi ex Heſiodo probaſſet illius Poetæ temporibus Græcos generali nomine Ἕλληνας vocatos fuiſſe, viciſſet Strabo. Sed Heſiodi verba, quæ contra Thucydidem affert, hoc non probant, ea enim hæc ſunt, [z] τὸν μὲν (ſcilicet Heſiodum) περὶ τῶν Προιτίδων λέγοντα ὡς Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτάς, i. e. Heſiodum de Prœtidibus dixiſſe, univerſos Græcos eorum connubia ambiviſſe. Quis autem hic probatum videt, Heſiodi temporibus omnes Græciæ incolas uno communi nomine Ἕλληνας appellari? Πανέλληνες enim non omnes eos ſignificat, qui regionem poſtea Ἑλλάδα dictam incolebant, ſed qui tunc Hellenes dicebantur. An vero Heſiodi temporibus illi ſoli, qui antiquam Ἑλλάδα incolebant, an vero omnes Græciæ populi Hellenes dicebantur, quoad hanc autoritatem æque manet incertum. Nos vero [a] Thucydidis graviſſimi ſcriptoris autoritatem ſecuti, neutrum verum putamus. Qui antiquam enim Helladem incolebant ipſius Hellenis temporibus, Hellenes dicebantur: cum autem illius filii & nepotes multi eſſent, & potentes, atque ideo in omnes fere totius Græciæ civitates eduxiſſent colonias, (ut mox de ſingulis oſtendam) inde factum eſt, ut per totam Græciam diſperſi fuerint, qui, quod ex genere Hellenico eſſent, communi privatorum ſermone Ἕλληνες dicebantur, publice autem diverſa habuerant gentium nomina, inter quas habitabant, atque ideo ab Homero Athenienſes, Elei, Argivi, Bœoti vocabantur Græci, Hellenes vero nunquam: & ſic intelligendus eſt [b] Thucydidis locus, ubi dicit, Ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, i. e. ut interpretatur Scholiaſtes Græcus, οὐκ ἀπὸ κοινῆς δόξης ἁπάντων, ut vero hi Ἕλληνες ceteris Græciæ incolis immiſti magis magiſq; prævaluiſſent, ſic hoc τῶν Ἑλλήνων nomen magis magiſque inceperat prædicari, donec tandem circa primam Olympiadum celebrationem pro communi omnium Græciæ incolarum agnoſceretur. Cum enim Iphitus, quando hos ludos inſtauraverat, totius Græciæ incolas, qui tunc omnes aut Hellenici, aut ſub Hellenicorum imperio fuerant, ad illos convocaſſet, iiſque ſolis, [c] ceteris lege prohibitis, conceſſiſſet certandi jus, eo tempore, quo communem primo celebraverant conventum, commune nomen primo videntur accepiſſe, & ſemetipſos generali appellatione Ἕλληνας, & omnes alios barbaros appellaſſe. Vox enim βάρβαροι non, ut ætatibus recentioribus, rudes & moribus feros tunc ſignificabat. Secundum [d] Strabonem enim ii ſoli, qui blæſi erant, & geminatis ſæpe ſyllabis voces vitioſe pronunciabant, nomine per onomatopœiam facto primo βάρβαροι dicebantur; deinde vero, voce pro omnibus iis, qui aſperâ craſſâ aut quocunque modo vitioſâ utebantur pronunciatione, acceptâ, apud Græcos tandem omnes alienigenæ, quia illi, utpote à cunabulis aliis aſſueti linguis pronunciatione aliena & iis inſuavi utebantur, βάρβαροι appellati fuere, & ſecundum hanc ſolam ſignificationem Ἕλληνες & Βάρβαροι primo fuerunt oppoſiti. Poſterioribus vero ſeculis, cum Græci politiâ & Philoſophiâ celebres eſſe inceperint, ex eorum faſtu, quod ſolos ſuos doctos, civiles, aut bene moratos exiſtimabant, factum fuit, ut tandem apud eos alieni-

[t] Lib. 8. pag. 370. [u] Il. β'. ver. 867. [x] Strabo lib. 14. pag. 662. [y] Epoch. 29. [z] Strabo lib. 8. p. 370. [a] Lib. 1. [b] Lib. 1. [c] Herodot. lib. 5. Alexander Macedo prohibitus erat in iis ludis certare, priuſquam probaſſet ſe Græcum fuiſſe. [d] Lib. 14. pag. 662.

genæ

genæ omnes, & moribus rudes eodem nomine dicerentur. Ut vero Hellenes à Barbaris ob diverſam pronunciationem, ſic etiam Hellenes inter ſemetipſos [e] ob diverſas dialectos in Æoles, Dores, & Iones, illique rurſus in multos alios, qui in ejuſdem dialecti uſu diſcrepabant, dividebantur. Quinam erant, & quam Græciæ partem incolebant, qui Æoles, Dores, & Iones dicebantur, lecturis Græcam hiſtoriam valde utile exiſtimo, ut cognoſcant; atque ideo operam adhibebo, ut in ſequentibus, quinam ex his erant ſinguli Græciæ populi, & quomodo à Deucalione & Hellene communibus eorum omnium patribus deducebant originem, ubi nobis non deficit antiquitas, breviter & dilucide oſtendam.

Hellen Deucalionis filius, dum in Phthiotide regnavit, [f] tres genuit filios, Æolum, Dorum, & Xuthum. Dorus & Xuthus eductis coloniis regna in aliis regionibus ſibi acquirebant. [g] Æolus vero, utpote fratrum natu maximus, patri in Phthiotide ſucceſſit, à quo Regio cui imperaverat, [h] ea ſcilicet quæ fluviis Aſopo & Enipeo terminata ab Hellene prius Hellas vocabatur, [i] Æolis, & incolæ quique ab iis ortum habuerunt Æoles, & Dialectus apud eos uſitata Æolica, dicebantur. [l] Hic ductâ Enarate Deimachi filiâ, ex eâ ſuſcepit numeroſam ſobolem, illius enim decem filii, & ſex filiæ numerantur. Filiæ erant Piſidice, Canache, Tanagra, Perimide, Halcyone, & Calice; filii autem Athamas, Mimas, Circaphus, Dioneus, Salmoneus, Magnes, Perieres, Siſyphus, Macedon, & Critheus. Cum ab his & à poſteris eorum, quod Phthiotis omnibus non ſufficeret, multæ in omnes fere Græciæ partes educerentur coloniæ, multaque ibi nova conderentur regna, per eos maxime effectum fuit, quod Hellenum appellatio & lingua per Græciam ita innoteſcerent, ut utræque tandem omnibus illius regionis incolis fierent communes.

Piſidicen duxit [m] Myrmidon, illiuſque jure poſt Achæum Xuthi filium, qui defuncto Æolo [n] regnum obtinuerat, in Phthiotide regnavit, eoſque quibus imperaverat, ab Achæo prius [o] Achæos dictos, mutato iterum nomine [p] Myrmidones appellavit: atque ideo Homerus de Phthiotidis incolis dicit,

[q] Μυρμιδόνες δ' ἐκαλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Myrmidonis & Piſidices filius erat [r] Actor, qui patri in regno ſucceſſit, ductâque [s] Æginâ Aſopi filiâ, è quâ prius à Jove, ut dicunt Mythologici, vitiatâ [t] Æacus naſcebatur, [u] Menætium multoſque alios filios genuiſſe perhibetur, quos cum jam adultos regni ſui avidos eſſe, & de eo adipiſcendo conjuraſſe deprehendiſſet, omnes perpetuo exilio damnatos Phthiotide [x] expulit, [y] filiâque ſuâ Philomelâ Peleo in uxorem datâ, illum in regno ſucceſſorem, & in omnibus bonis ſolum hæredem conſtituit. Hic autem [z] Peleus Æaci filius erat, qui in Ægina inſula regnavit, è qua cum ille, & frater Telamon ob cædem Phoci, [a] quem Æaco ex alia matre natum, quod in omnibus certaminibus præſtantior eſſet, ex invidia occidebant, à patre expulſi ob tam impium ſcelus perpetuo exilio damnarentur, [b] hic in Salaminem ad Cychre-

[e] Strabo lib. 8. in initio. [f] Conon apud Photium narrat. 27. Apollodorus lib. 1. Strabo lib. 8. Diodorus Siculus lib. 4. Pauſanias lib 7. in initio. Scholiaſtes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. ver. 143. [g] Conon apud Photium, narrat. 27. Strabo lib. 8. p. 383. Apollodorus lib. 1. Apollonii Rhodii Scholiaſtes, ad lib. 3. ver. 1093 [h] Apollonii Schol. ib. [i] Apollonii Schol. ib. Strabo lib. 8. p. 383. Euſtathius in Dionyſii περιήγησιν, ad ver. 820. Diodorus Siculus lib 4. [l] Apollodorus lib. 1. [m] Apollodorus ib [n] Pauſanias lib. 7. in initio. [o] Strabo lib. 8. & 9. Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 684. Apollonius Rhodius Theſſaliam, per totum fere ſuum Poema Achaidem appellat, cujus Scholiaſtem vide ad lib. 1. v. 243. [p] Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 684. Servius ad Virgilii librum 2. ver. 7. [q] Il. β'. v. 684. [r] Euſtathius ad Homeri Il. β'. ver. 684. & ad Il α'. v. 337. Scholiaſtes Apollonii, ad lib. 1. & lib. 4. Hunc Apollodorus lib. 1. vocat Actonem ſed omnes alii Actorem, atque ideo forte mendum eſt in libro impreſſo. [s] Euſtathius ad Hom. Il. β'. v. 684. [t] Apollodorus lib. 3. Diodor. Sic. lib. 4. Pauſanias lib. 1. & 2. Stephanus in Αἴγινα. [u] Euſtathius ad Homeri Il. α'. v. 337. & ad Il. β'. v. 684. Scholiaſtes Apollonii, ad lib. 1. v. 71. Apollodolodorus lib. 1. [x] Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 684. [y] Euſtathius ib. Scholiaſtes Apollonii ad lib. num. 1. & 4. [z] Apollodor. lib. 3. Diod. Sic. lib. 4. Scholiaſtes Apollonii, ad lib. 1. &c. [a] Pauſanias lib. 2. Diodorus Sic. lib. 4. Apollodorus lib. 3. Scholiaſtes Pindari, ad Nem Od. 5. [b] Pauſan. Diod. & Apollodor. ib.

um

um inſulæ Regem, ille [c] in Phthiotidem ad Actorem, qui poſt natum Æacum [e] Æginam avam illius duxerat, profugiebant, à quibus expiati, & iiſdem generi facti in regnis etiam, Telamon ſcilicet Salaminis, Peleus Phthiotidis jure uxorum [f] ſucceſſere, ibique hic Achillem, ille Ajacem, uterque filium fortiſſimum, ſuſceperunt. [g] Telamon autem Ajacem non ex Glauce Cychrei filia, cujus jure regnavit, ſed è Periboea Alcathoi Megaridis regis filiâ Pelopis nepte, quam poſt Glauces obitum duxerat, genuiſſe dicitur. [h] Achillis vero Philomela Actoris filia mater erat, illum enim è Thetide deâ marinâ natum eſſe, fabula eſt, de cujus origine ſic dicit doctiſſimus Scholiaſtes, [i] ad librum quartum Apollonii Rhodii. Chiron vir ſapiens, & Aſtronomiæ peritus, cum cuperet Peleum glorioſum reddere, Philomelam Actoris filiam Myrmidonis neptem ad ſe arceſſivit, & rumorem in vulgus diſſeminavit, fore ut Thetin Jove concedente Peleus in uxorem acciperet, deoſque ad nuptias cum imbre & tempeſtate venturos: hanc famam ubi ſparſiſſet, tempus obſervabat, in quo imbrium copiam futuram & ventorum flatus inuſitatos præviderat, tum Peleo dat uxorem Philomelam; atque hinc invaluit opinio, quod Peleus Thetin duxerat. Poſt mortem autem Achillis, [l] qui in bello Trojano occubuit, Peleus jam ætate provectus, & Myrmidonibus ſuis, qui ad Trojam militabant, nudatus ab Æolibus, qui non æquo animo ferebant exterum in Æoli eorum patris regno ſucceſſiſſe, facile pellebatur, & [m] in Co inſula paupertate & exilio oppreſſus vitam dicitur finiiſſe. Pyrrhus igitur Achillis filius, [n] quem è Deidamia Lycomedis Scyri inſulæ Regis filiâ genuerat, [o] poſt excidium Trojæ vatis Heleni monitu, omiſſo in Theſſaliam reditu in Epirum deceſſit, ductâque ibi Andromache Hectoris viduâ ex ea ſuſcepit Moloſſum, Pielum, & Pergamum. [p] Pergamus cum matre Andromache, defunctis Pyrrho & Heleno, quibus utriſque poſt Hectorem ea nupta fuerat, in Aſiam rediit, ibique Teuthraniæ regnum occiſo Ario Rege adeptus, duas eas condidit civitates, quarum una matris Andromaches, altera ſub Attalicis Regibus, [q] utpote his regnantibus totius Aſiæ metropolis ſatis nota ipſius Pergami nomen referebant. [r] Moloſſus paternum regnum adeptus in Epiro regnavit, eamque à ſuo nomine Moloſſiam & incolas Moloſſos appellavit. Cum autem hujus progenies deficeret, ad [s] Pieli poſteros regnum venit, ab eoque [t] Tharrytas, Alcetas, Arymbas, Æacides, & Pyrrhus, qui Romanis bellum intulit, omnes que, qui poſt Pyrrhum in Epiro regnabant, deducebant originem.

Menoetius Actoris filius à patre expulſus cum omnibus iis, quos conjurationis conſcios habuerat, ad [u] Opuntios in Locridem migraſſe, eoſque primum Æolidarum imperio ſubjeciſſe perhibetur. Menœtio, dum Opuntiis imperabat, natus erat Patroclus, [x] qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu ut aliis placet Æante Amphidamantis filio, ſolum vertere coactus in Phthiam venit, ibique à Peleo ob generis proquinquitatem ſuſceptus, Achillis deinde Pelei filii amaſius, & in omnibus comes fuerat.

Calyce Æoli filia [y] Aethlio Protogeniæ filio nupta ei peperit Endymionem, qui eductâ è Theſſalia Æolenſium coloniâ Elidem occupavit, [z] ibique è Chromia Itoni filia genuit Pæonem, Epeum, & Etolum, de quibus ſupra dixi.

[c] Euſtathius ad Il. Homeri β'. ver. 684. Apollodorus lib. 3. Diodorus Sic. lib. 4. [e] Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 684. [f] Euſtathius ib. Diodorus Sic. lib. 4. Apollodorus lib. 3. [g] Pauſan. lib. 1. Apollodorus lib. 3. [h] Euſtathius ad Homeri Il β'. v. 684. Scholiaſtes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. ver. 558. & ad lib. 4. v. 816. [i] Ad ver. 816. [l] Homeri Odyſſ. ε'. & ω'. Servius ad lib. 3 Æneid. Virgilii. Philoſtratus in Heroicis. Pauſanias in Atticis. Pindar. Pyth. 3. [m] Scholiaſtes Pindari, ad Pyth. 3. quod etiam innuit Homerus in Odyſſ. λ'. [n] Servius ad Virgilii Æneid. lib. 2. Pauſanias in Atticis. Plutarch. in Pyrrho. Apollodorus lib. 3. [o] Pauſan. in Atticis. Virgilius lib. 3 Æneid. & Servius Scholiaſtes, ad illum librum. [p] Pauſanias lib. 1. [q] Pauſanias ib. Strabo lib. 13. Juſtinus, Livius, Appianus, Polybius, aliique. [r] Pauſanias lib 1. Servius ad Virgilii. Æneid. lib. 3. Strabo lib. 7. p. 326. [s] Pauſanias lib. 1. [t] Plutar. in initio vitæ Pyrrhi. [u] Euſtath. ad Il. Homeri α'. & β. Didymus ad Homeri Il. π'. v. 14. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad lib. 1. [x] Didymus ad Homeri Il. μ'. v. 1. & ad Il. π'. v. 14. [y] Apollodorus lib. 1. [z] Pauſanias in primo Eliacorum.

Tana-

Tanagra Æoli filia [a] Pœmandro Tanagræ conditori nupta illi urbi prius Pœmandriæ dictæ nomen indidiſſe traditur.

Canache alia Æoli filia [b] peperit Aloeum, & Triopem. [c] Aloeus ex Iphimediâ fratris Triopis filia genuit Otum & Ephialtem, qui [d] Aſcram ſub Helicone condidere, illumque montem Muſis primi conſecrarunt. Viri fortes fuere, & cum in expilando [e] Templo Delphico Phlegyæ Minyarum Regis adjutores forte fuiſſent, inde orta fuit fabula apud Poetas, eos contra Deos bellum geſſiſſe. Triops Dotium agrum in Theſſalia poſſidebat, ubi cum ſacro [f] nemore exciſo ad Regiæ ſtructuram abuſus eſſet, atque ideo populi odium incurriſſet, [g] in Cnidiam profugiens Triopium, urbem ob ludos [h] à Dorienſibus ibi poſtea celebratos ſatis celebrem, condidit, indeque profectus totam Cherſoneſum, & magnam Cariæ partem ſuæ ditionis fecit. [i] Alii autem Triopium à Tropa Argivo Phorbantis filio potius conditum fuiſſe volunt. De ceteris Æoli filiabus nihil memoriâ dignum apud ſcriptores invenitur.

Perieres Æoli filius [l] poſt extinctos poſteros Polycaonis, qui ſextâ retro ætate in Meſſenia primus regnavit, à Meſſeniis in regnum accerſitus duxit Gorgophonem Perſei filiam ob Gorgonem à patre occiſam ſic dictam, ex eaque peperit Aphareum, & Lucippum, qui patri in regno ſucceſſerunt, autoritate autem ſuperior erat Aphareus, qui urbem Arenem condidit, & Neleum à fratre Pelia Iolco expulſum domo recepit, & parte agri donavit. Leucippi filia erat Arſinoe, quæ Æſculapium peperit medicorum Deum, [m] cujus filii Macaon & Podalirius bello Trojano interfuere, in eoque [n] Machaon ab Eurypylo Telephi filio interfectus occubuit, Podalirius autem ſalvus evaſit: qui, cum deleto Ilio reditum in patriam tentaſſet, tempeſtate [o] Syron in Cariam delatus ibi conſedit, [p] à quo Hippocrates Cous medicorum peritiſſimus ſedecim generationibus ab eo remotus originem dicitur habuiſſe. [q] Apharii filii fuere Lynceus ob viſum perſpicuum celebris, & Idas, quibus utriſq; ſine liberis defunctis eorum regnum ad Neſtorem Nelei filium delatum fuit.

Salmoneus è Theſſalia [r] in Elidem coloniam duxit, parteque illius regionis occupatâ urbem Salmoneam condidit, ubi [s] condito ponte æneo equis per eum actis, & facibus jaculatis tonitrua & fulmina imitatus fuiſſe, atque ideo à Jove in Tartarum vero fulmine detruſus dicitur. Hujus Salmonei etiam meminit [t] Nazianzenus, dicitque illum coriis ſiccis, & lebete currui adaptatis hanc tonitrus imitationem feciſſe. Sed cum Homerus hunc Salmoneum [u] ἀμύμονα, i. e. inculpatum vocet, [x] Euſtathius dicit Salmoneum expreſſiſſe fulmina, non ut eſſet in Jovem impius, ſed ut artifex egregius, quemadmodum Archimedes finxit urentia fulgura ex ſpiculis, & alius quidam terræ motus eſt imitatus. Hujus Salmonei filia erat [y] Tyro, quæ à noverca, quam illi pater Salmoneus ſuperinduxit, male tractata ad Cretheum patruum ſuum, qui Iocli regnabat in Theſſaliam fugiebat, à quo, poſtquam ad Enipium fluvium à quodam vitiata, quem Neptunum fuiſſe dicunt Mythologici, Peliam & Neleum peperiſſet, pro uxore accepta Amythaonis etiam Æſonis & Pheretis mater fuiſſe dicitur. Pelias poſt Crethei obitum [z] Iocli regnabat, & Jaſonem fratris Æſonis filium, quod de eo cavere ab Oraculo monitus fuiſſet,

[a] Pauſanias in Bœoticis. [b] Apollodorus lib. 1. [c] Apollodor. ib.. Didymus ad Homeri Il. ε. ver. 385. [d] Pauſan. in Bœoticis. [e] Pauſan. ib. [f] Scholiaſtes in Lycophronem. Ælian. var. hiſt. lib. 1. cap. 27. [g] Diodorus Siculus, lib. 5. [h] Herodot. lib. 1. [i] Euſebius in Chronicis. Diodor. Siculus, lib. 5. [l] Pauſanias in Meſſenicis. Apollodor. lib. 1. [m] Pauſanias in Meſſenicis, & Laconicis. Homerus hoc ſæpe teſtatur, & in illum Euſtathius, & Didymus. [n] Pauſanias in Laconicis. [o] Pauſan. ib. [p] Suidas in Ἱπποκράτης Tzetzes Hiſt 7. Chil. 155. [q] Pauſan. in Meſſenicis. [r] Apollodorus lib. 1. Euſtathius & Didymus ad Homeri Odyſſ. λ'. v. 235. Servius ad Virgilii Æneid. lib. 6. [s] Virgilius lib. 6. & Servius ad illum locum. Didymus ad Odyſſ. Homeri λ'. v. 235. Valerius Flaccus lib. 1. Suidas in Σαλμωνεύς. [t] In ſecunda oratione contra Julianum, cujus Scholiaſten Nicephorum etiam vide ad illum locum. [v] Homerus Odyſſ. λ'. ver. 235. [x] Euſtathius ad Odyſſ. Homeri λ'. v. 235. [y] Apollodor. lib. 1. Didymus ad Odyſſ. Homeri λ. Euſtathius ad Odyſſ. Homeri λ'. Homerus Odyſſ. λ'. v. 235. [z] Apollodor. lib. 1. Didymus & Euſtathius ad Odyſſ. Homeri λ'. Apollonius Rhodius, & Scholiaſt. illius. Pauſan. in Meſſenicis.

peri-

periculoſam in Colchidem navigationem juſſit ſuſcipere. Huic à filiabus [a] dolo Medeæ occiſo ſucceſſit filius Acaſtus, cujus filiæ erant Sthenele & Laodamia, [b] quarum hæc Protoſelai, illa Menœtii Patrocli patris uxoris fuere.

Neleus autem à fratre [c] Pelia, poſtquam cum eo de regno diu certaſſet, Jolco expulſus cum omnibus ſuæ partis fautoribus in Peloponneſum commigravit ad Aphareum cognatum ſuum, qui in Meſſenia regnabat, à quo eâ regione donatus, quæ in confiniis Elidis & Meſſeniæ ad mare ſita erat, ibi Pylum condidit, [d] ductâque Chloride Amphionis Orchomeni Regis filiâ, inſigniſſimæ pulchritudinis fæminâ, ex ea genuit Periclymenum, Chromium, & Neſtorem, [e] ex aliis vero fæminis multos alios habuit filios. [f] Hos autem omnes, excepto ſolo Neſtore, occidit Hercules, cum Pyliis, quod Augeæ Elidis Regi in bello contra eum geſto miſiſſent auxilia, bellum intuliſſet. Neſtor autem, quod à Pylo aberat, hanc cladem evaſit, ob pueritiam enim ſuam adhuc Gereniæ manſerat, ubi natus & enutritus fuit, atque ideo apud Homerum ſæpius Γερήνιος dicitur. Hic patri in regno ſuccedens poſt defunctos ſine prole Idam & Lyncium Apharii filios [g] Meſſeniæ etiam regnum obtinuit, [h] indeque cum filiis Antilocho & Thraſymede ad bellum Trojanum profectus eſt, in quo Antiochum [i] à Memnone occiſum amiſit, [l] ipſe autem Troja deleta cum Thraſymede altero filio, qui ei in regno ſucceſſit, ſalvus rediit. Thraſymedis filius erat [m] Sillus, Silli [n] Alcmæon, [o] cujus temporibus Meſſeniâ ab Heraclidis tunc duce Oxylo in Peloponneſum reverſis occupatâ, [p] ille cum Pœone Antilochi filio, & Melantho Codri patre Medontis avo, qui è poſteris Periclymeni erat, Athenas fugiebant, ibique illis celeberrimis familiis Medontidarum, penes quos fuerat urbis imperium, & Pœonidarum & Almæonidarum præbuerunt originem.

Macedonem unum è decem Æoli filiis fuiſſe, ab eoque Macedoniam, quod hæc Regio ſub illius auſpiciis à Græcis primo fuiſſet habitata, nomen habuiſſe teſtatur [q] Euſtathius. Nec quod [r] alii tradunt, Macedonem ſcilicet è Thya Deucalionis filia natum fuiſſe, omnino prohibet, quin Æoli etiam filium fuiſſe dicamus, Græcos enim in ducendis uxoribus ad generis propinquitatem non omnino reſpexiſſe Crethei & Tyrus, de quibus dixi, & [s] Cimonis, & ſororis Elpinices nuptiæ ſatis oſtendunt.

Magnes [t] Regionem, quæ ſub montibus Pelio & Oſſa ſita eſt occupavit, à ſuoque nomine totam eam Regionem, & primariam illius civitatem à ſe conditam Magneſiam appellavit. Hujus filii fuere, [v] Alector, [x] Pierus, Dictys & Polydectes. [y] Dictys & Polydectes inſulæ Seriphi Reges fuere, a quibus Perſeus educatus fuiſſe dicitur. Fabulas, quæ de iis, & Perſeo narrantur, apud Apollodorum lib. 2. & ceteros Mythologicos videas. [z] Pierus in regione Magneſiæ è parte ſeptentrionali vicinâ regnavit, eamque à ſuo nomine Pieriam appellavit, de novem filiabus illius, quæ Muſarum nominibus vocabantur, & Orpheo & Lino, qui ab iis nati fuere prius diximus ad Epocham ſecundam. Alector patri in regno Magneſiæ ſucceſſit, ejus filius erat [a] Hæmon, Hæmonis Hyperochus, Hyperoch Tenthredon, Tenthredonis [b] Prothous, qui Magnetibus ad Trojam militantibus imperavit. [c] Hic poſt Trojæ excidium cum decimam prædæ partem ex voto Delphis Apollini conſecraſſet, aſſumtis

[a] Apollodorus lib. 1. Pauſan. in Arcadicis. Ovid. Metamorph. lib. 7. Diodorus Sic. lib. 4. [b] Apollodor. lib. 1. Euſtathius ad Homeri Iliad. β′ ad ver. 700. [c] Diodor. Sic. lib. 4. Pauſanias in Meſſenicis. Didymus ad Odyſſ. Homeri λ′. ver. 280. Euſtathius ad Homeri Odyſſ. γ′. pag. 1454. & ad Odyſſ. λ′. p. 1681. & p. 1684. [d] Pauſanias in Bœoticis, & Phocicis. Didymus ad Homeri Odyſſ. λ′. v. 280. Euſtathius ad eundem locum. Homerus Odyſſ. λ′. v. 280. [e] Didymus ad Homeri Odyſſ. λ′. v. 285. Euſtathius ad eundem librum, p. 684. Diodor. Sic. lib. 4. [f] Homerus Il. λ′. v. 690. Euſtathius & Didymus ad illum locum. Pauſanias in Meſſenicis. [g] Pauſanias in Meſſenicis. [h] Homeri Il. β′. [i] Homeri Odyſſ. δ′. & Euſtathius ad Odyſſ. λ′. p. 1697. [l] Homeri Odyſſ. γ′. [m] Pauſanias in Corinthiacis. [n] Pauſan. ib. [o] Pauſan. ib. & in Laconicis, & Meſſenicis. [p] Pauſanias in Corinthiacis & Meſſenicis. [q] In Scholiis ad Dionyſiii περιήγησιν. ad ver 427. [r] Pauſanias, Stephanus in Μακεδονία. [s] Plutarchus in vita Cimonis. [t] Euſtathius ad Homeri Il. β′. pag. 338. [v] Euſtathius ad Homeri Il. β′. p. 338. [x] Apollodorus lib. 1. & 2. [y] Apollodorus ib. Strabo lib. 10. pag. 487. [z] Pauſanias in Bœoticis. [a] Euſtathius ad Homer. Il. β′. pag. 338. [b] Homeri Il. β′. v. 756. & Euſtathius ad illum verſum. [c] Conon apud Photium, narrat. 29.

ſecum Delphorum non paucis naves iterum conſcendebat, & in Cretam tranſiit, ſed inde vi repulſus in Aſiam navigavit, ibique ad fluvii Meandri ripas celeberrimam illam condidit civitatem, quæ ab urbis nomine, è quâ primi illius conditores illuc migrabant Magneſia dicebatur: circa quam cum plurimi eorum lapidum, qui ferrum trahunt, naſcerentur, illi inde Magnetes dicebantur. De iis ſic dicit [d] Euſtathius, Ἰστέον, ὅτι ἐκ τῶν Ἀσιανῶν Μαγνήτων ἡ Ἡράκλεια λίθος ἦν, Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτω, Ἡράκλεια ἡ καὶ Μαγνησία, δεκαοκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Λυδίας, ὅθεν Ἡρακλειώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον. i. e. ſciendum eſt, è Magnetibus Aſianis Heraclius lapis fuit, dicit igitur Ælius Dionyſius ſic, Heraclia etiam eſt Magneſia, octodecim autem urbes ſunt Heracliæ dictæ, è quibus una in Lydia eſt, unde lapis Heraclius à nobis Magnes vocatus, qui ferrum trahit. De differentiis autem, quæ ſunt inter lapidem Heraclium & Magnetem, & quot ſunt genera & lapidis Heraclii ſeu Lydii, & Magnetis digniſſima lectu ſunt, quæ apud Salmaſium habentur in doctiſſimis illius exercitationibus, in Solinum pag. 1102.

Deïoneus Æoli filius in Phocide regnavit, ſic dicit [e] Apollodorus. [f] Simſonus autem ibi pro Φωκίδος legendum ſuſpicatur Φθιώτιδος: ſed receptam lectionem confirmat, quod Oeneum Cephali filium Deïonei nepotem Phocidis regem fuiſſe teſtatur [g] Diodorus Siculus. Deïonio è [h] Diomeda Xuthi ejus patrui filiâ naſcebantur [i] Cephalus, Ænetus, Phylacus, Actor, Dia, & Philonis. Cephalus [l] Procridem Erecthei filiam duxit, quam cum in ſilvis, ubi Zelotypia acta ſe occultaſſet, ut maritum venantem obſervaret, putans feram eſſe emiſſo jaculo [m] occidiſſet, ab Areopagitis ob eam cædem condemnatus Thebas in exilium abiit, [n] indeque in inſulam ſinui Corinthiaco oppoſitam coloniam ducens expulſis Telebois eam totam occupavit, & à ſuo nomine Cephalleniam appellavit. Hujus filii erant [o] Celeus, & [p] Oeneus. [q] Celeus poſt patrem in Cephallenia regnavit, hujus filius & ſucceſſor erat Arceſius pater Laertæ, cujus filius erat Ulyſſes, qui cum [r] Cephalleniis, Zacynthiis, & Ithacenſibus, quibus imperabat, ad Trojam profectus, omnium Græcorum, qui illi bello interfuerunt, habebatur ſapientiſſimus. [s] Oeneum alterum Cephali filium avo Deïoneo in Phocidis regno ſucceſſiſſe, & Evadnem Peliæ filiam duxiſſe tradit Diodorus Siculus. [t] Phylacus alter Deïonei filius in Theſſaliam rediens Phylacem urbem condidit, & Regioni circumcirca vicinæ imperavit. [u] Hujus filius erat Iphiclus, [x] qui genuit Philacum Iphicli ſecundi & Pœantis patrem, [y] quorum Iphiclus Proteſilaum & Podarcem, Pœas Philoctetem, qui profecti ſunt ad bellum Trojanum, filios habuerunt. [z] Proteſilaus & Podarces Theſſalis, qui Philacem, Pyrrhaſum, Itonem, Antronem, & Pteleum; Philoctetes, qui Methonem, Thaumaciam, Melibœam, & Olizonem incolebant, dicuntur imperaſſe. Philoctetes poſt reditum à Melibœis per ſeditionem exactus in Italiam tranſiiſſe, & Petiliam primariam Lucanorum civitatem condidiſſe perhibetur, Strabo lib. 6. p. 254. De Æneto & Actore ceteris Deïonei filiis nihil in ſcriptoribus invenio, niſi quod nonnulli moderni hunc Actorem Pelei ſocerum fuiſſe nomine decepti exiſtimarunt. [a] Diam Deïonei filiam duxit Ixion Lapitharum Rex, qui cum

[d] Euſtathius ad Homeri Il. β'. ver. 756. [e] Apollodor. lib. 1. [f] In Heroicis ad annum Mundi, 2596. [g] Lib. 4. [h] Apollodor. lib. 1. [i] Apollodor. ib. Pauſanias in Atticis, & Phocicis. Euſtathius ad Homeri Il. β'. & ad Odyſſ. λ'. v. 320. Strabo lib. 10. [l] Apollodor. Euſtathius, & Didymus, & Pauſan. ib. [m] Didymus ad Odyſſ. Homeri λ'. v. 320. Euſtathius ad eundem locum, & ad Il. β'. pag. 308. & ad Odyſſ. α. pag. 1396. Ovid. Metamorph. lib. 7. [n] Pauſanias in Atticis. Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 631. & ad Odyſſ. α. pag. 1396. Strabo lib. 10. [o] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 307. [p] Diodorus Siculus lib. 4. [q] Euſtath. ib. [r] Homeri Il. β'. ver. 631. [s] Diodor. Sic. lib. 4. [t] Apollodorus ib. Didymus ad Homeri Odyſſ. λ'. ver. 289. Euſtath. ad Homeri Il. β'. v. 700. & ad Odyſſ. λ'. v. 289. Stephanus in Φυλάκη. [v] Euſtathius ad Il. Homeri β'. pag. 323. & ad Odyſſ. λ'. p. 1685. Didymus ad Homeri Odyſſ. λ'. v. 289. Apollodor. lib. 1. [x] Euſtath. ad Homeri Il. β'. p. 323. [y] Iidem Autores qui ad literam v. Pauſanias lib. 4. in fine. Homerus Il. β'. v. 705. [z] Homerus Il. β'. ver. 700. & v. 716. [a] Pindari Scholiaſtes ad Pyth. 2. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 101. Diodor. Siculus lib. 4.

à ſocero

à ſocero acrius admoneretur, ut pro more illius temporis ei munera matrimonialia penderet, illum ad convivium invitatum in foveam igne plenam dejecit, primuſque in Græcia fuiſſe à [b] Pindaro arguitur, qui cognatum ſanguinem effuderat. Hic ex Dia genuit [c] Pirithoum Theſei amicum, cujus [d] filius Polypœtes Lapithis in bello Trojano imperavit. [e] Pirithoi frater Centaurus fuiſſe dicitur, & Centauris nomen dediſſe, [f] qui cum equitandi artem in Theſſalia primi exercuiſſent, ἱπποκένταυροι etiam dicebantur, & inde fabula de duplici eorum naturâ habuit originem. [g] His equitibus ſubditis ſuis fiſus Centaurus aggreſſus eſt fratrem Pirithoum regno deturbare, atque inde ortum eſt bellum Lapitharum cum Centauris à Poetis toties decantatum. De origine & etymologia nominis Κένταυρος poſtea in notis ad aliud Marmor dicturi ſumus. [h] Philonis altera Deïonei filia Dœdalioni nupta ei peperit Autolycum, [i] qui locis circa Parnaſſum imperavit, cujus filia [l] Anticlea Ulyſſis mater fuit, quæ cum in Ithacam iter ſuſcipiens in via à latrone quodam [m] Siſypho dicto vitiaretur, priuſquam cum Laerte novo marito concubuerat, inde orta eſt ſuſpicio, Ulyſſem, qui primogenitus illius filius erat, non à Laerte, ſed à Siſypho genitum fuiſſe, quod ei exprobrat Ajax apud Ovidium, [n] cum eum dicit ſanguine cretum Siſyphio, & Philoctetes apud Sophoclem, ubi dicit,

[o] ---ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος
Οὐδ' οὑ 'μπολητὸς Σισύφου Λαερτίου.
Οὐ μὴ θάνωσι ---

Cercaphus filius Æoli [p] genuit Ormenum, qui Ormenium ſub Pelio monte condidit, ibique regnans [q] Amyntorem & Euæmonem genuit, quorum [r] hic Eurypyli, qui Ormeniis, Aſteriis, Hypereis, & Titaniis, [s] ille Phœnicis Achillis tutoris, qui Dolopibus in bello Trojano imperarunt, patres fuere.

Athamas Æoli filius, poſtquam [t] per multas Græciæ partes vagatus eſſet, tandem in Bœotiam venit [u] ad Andreum Penei filium, qui Orchomeniis tunc à ſuo nomine Andreis dictis primus imperavit, à quo Regionem, [x] quæ erat circa montem Laphyſtium, accipiens in ea regnavit, & poſt mortem Themiſtûs Hypſei filiæ, [y] è qua genuerat Ptoum, Schœneum, & Leuconem, [z] duxit Ino Cadmi filiam, quâ non diu poſt nuptias repudiatâ, tertiam uxorem habuit Nephelen, è qua genuit [a] Phrixum & Hellen: eâ vero inſaniâ correptâ, Ino iterum recepit, & ex ea genuit [b] Learchum, & Melicertam. [c] Hæc ob odium, quo Nepheles filios habuerat, iis inſidias ſtruens perſuaſit ruſticis mulieribus, ut clam maritis triticum, quod ſerendum erat, torrerent, & eos, quos ſequente anno ob frugum defectum, quod ager toſtum triticum accipiens proventum ſuum non reddidiſſet, Athamas ad conſulendum oraculum Delphicum miſerat, ad id induxit, ut reſponſum referrent, Phrixum & Hellen Jovi immolandos eſſet: ſed hos periculo abſtulit [d] Chryſomallus Athamantis famulus & Phrixi tutor, cum iis trans Helleſpontum fugiens, in cujus tranatione Helle è navicula in aquas delapſa [e] periit, indeque illi freto nomen Helleſponti datum fuit. [f] Phrixus autem ad Æetam Colchidis Re-

[b] Pyth. 2. [c] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 101. [d] Hom. Il. β'. ver. 740. Euſtath. & Didym. ad illum locum. [e] Diodorus Siculus lib. 4. Pindar. Pyth. 2. [f] Diodorus Siculus lib. 4. Servius ad 3 librum Georgicorum Virgilii. [g] Diodor. ib. [h] Pauſanias in Arcadicis. Didymus ad Odyſſ. Homeri τ'. ver. 432. [i] Didymus ib. Pauſan. ib. [l] Homer. Odyſſ. λ'. ver. 85. Didymus & Euſtathius ad illum locum. [m] Scholiaſtes Sophochis ad Philoctetem. [n] Lib. 13. [o] In Philoctete. [p] Strabo lib. 9. Euſtath. ad Homeri Il. ι'. pag. 762. [q] Strabo & Euſtathius ib. [r] Homer. Il. β'. ver. 735. [s] Homer. Il. ι'. ver. 448. & Didym. & Euſtath. ad illum locum. [t] Urbem enim à ſe in Theſſalia conditam ἀπὸ τῆς αὐτῷ συμβάσης ἄλης, Alum appellavit. [u] Pauſan. in Bœoticis. [x] Pauſan. ib. Apollodor. lib. 1. [y] Apollodor. lib. 1. Pauſan. in Bœoticis. Didymus ad Il. Hom. β'. v. 497. [z] Apollodor. Pauſan. ib. & in Atticis. Didymus ad Homeri Il. η'. v. 86. Euſtathius ad Homeri Il. η'. pag. 667. & ad Odyſſ. ε'. pag. 1543. Ovid. Met. 4. [a] Apollonius Rhodius, & Scholiaſtes Apollonii ſæpius in omni libro. Euſtathius ad Homeri Il. η'. v. 86. & ad Odyſſ. ε'. pag. 1543. Apoll. lib. 1. Ovid. Met. lib. 4. Pauſan. in Bœoticis. [b] Iidem Autores ib. [c] Apollodor. lib. 1. Pauſan. in Atticis ſub fine. Euſtathius ad Homeri Il. η'. pag. 667. Didymus ad Homeri η'. v. 86. [d] Scholiaſtes ad Apollonii lib. 1. v. 256. Euſtathius ad Il. Homeri η'. pag. 667. [e] Euſtathius & Didymns ad Homeri Il η'. v. 86. Apollodor. lib. 1. [f] Pauſan. in Bœoticis. Apollodor. lib. 1. Apollonius Rhodius, & Scholiaſtes illius ſepius in omni libro. Euſtathius & Didymus ad Homeri Il. η'. v. 86.

 gem

gem ſalvus evaſit. Hâc fraude tandem detectâ, [g] cum Ino vidiſſet maritum ſuum adeo irâ excandeſcentem, ut per eam mentis non ſatis compos Learchum filium, quod matri forte opem tulerat, occidiſſet, cum alio filio Melicerta ad rupes Moluridas fugiens, inde eum & ſemetipſam in mare præcipitaſſe dicitur. Quibus poſtea pro diis marinis habitis, [h] Ino Leucotheæ, Melicerta Palæmonis nominibus à Corinthiis colebantur, & iis [i] Ludi Iſthmici [l] à Glauco primo celebrati fuere, quos poſtea omiſſos [m] Theſeus in Neptuni honorem iterum reſtauravit. Athamas ob hanc Tragœdiam, exoſus locum in quo acta fuit, [n] regnum ſuum Corono & Haliarto fratris Siſyphi nepotibus tradidit, & in Theſſaliam [o] rediens condidit Alum ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης ſic dictam, cujus [p] cives ſub Achille Trojæ dicuntur militaſſe. Schœneus, [q] quem Athamas è primâ uxore ſuſceperat, [r] urbem Schœnum in Bœotiâ condidit, filiamque ibi genuit [s] Atalantam, quam aureis pomis in curſu vicit Hippomenes. A Ptoo [t] Templum Apollinis Ptoi ob oraculum celebre, quod in monte Ptoo prope Thebas conditum fuit, nomen habuit. [u] Leucon ante patrem obiit, illius autem filia Euippe ab avo Athamante Andreo Orchomeniorum regi pro uxore data ei peperit Eteoclem, qui Andreo in regno ſuccedens [x] Gratiis templum primus condidiſſe dicitur: illo ſine liberis defuncto, Siſyphi poſteri in ejus regno uſque ad Orchomenum ſucceſſerunt, quo etiam ſine filiis defuncto, regnum venit ad Phrixi poſteros. [y] Hic enim ex Ætæ filia genuit Presbonem, alioſque filios, ad quos & Phrixi tutorem Chryſomallum reducendos (Phrixus enim ante eam navigationem [z] in Colchide diem obierat) mittebantur Argonautæ, indeque, quod χρυσόμαλλος aureum vellus ſignificat, fabula de aureo vellere ab iis repetito habuit originem. Presbon autem ab Argonautis reductus, [a] à Corono & Haliarto avi Athamantis regnum recepit, in eoque ſucceſſorem habuit filium Clyminum, qui Orchomeno defuncto Orchomeniis etiam imperavit, frater Clymeni erat Aſpledon, qui Aſpledonem urbem Bœoticam condidit, cujus incolæ ſub Aſcalapho & Jalmeno cum Orchomeniis Trojæ Militarunt. Euſtath. & Didymus ad Homeri Il. β′. ver. 510. De Clymeni ſucceſſoribus infra, ubi de Siſyphi poſteris dicturus ſum, potius placet differere.

Siſyphus Æoli filius [b] Corinthum [c] ab Ephyra Epimethei filia, quæ eam primo condidit circa annum [d] 37 Regni Cecropis in Attica, tum Ephyram dictam occupavit, quam ſic auxit, munivit, & quaſi de novo condidit, ut pro primo urbis conditore [e] apud pleroſque autores habeatur. Cum ſecunda poſt hunc ætate alius eſſet in Græcia Siſyphus ob latrocinia ſua & vim Anticleæ Ulyſſis matri illatam celebris, nominis convenientia effecit, ut omnia, quæ ab iſto latrone commiſſa fuerunt, ſcelera Siſypho Corinthiorum regi attribuerentur, atque ideo à Poetis à Jove in Tartarum detruſus fuiſſe, graviſſimaſque ibi pœnas ſaxum inſuperabile volvendo ſubiiſſe fingitur. [f] Sed autoritate eorum, qui fide digniores ſunt, conſtat Siſyphum Regem juſtum, & omnium Græcorum ſui temporis præſertim in vita medicinis & temperantia præſervanda ſapientiſſimum fuiſſe. Hujus quatuor numerantur filii [g] Ornytion, Glaucus, Therſander, & Halmus. Ornytion patri ſucceſſit, duoſque habuit filios [h] Phocum, & Thoantem. Phocus in regionem, [i] quæ circa Parnaſſum

[g] Pauſan. in Atticis, Apollodor. lib. 3. Didymus, & Euſtath. ib. & Euſtathius ad Odyſſ. έ. p. 1543. Ovid. Met. lib. 4. [h] Euſtathius Odyſſ. Homeri έ. pag. 1543. Pauſanias in Atticis in Corinthiacis. Didymus ad Homeri Il. ή. v. 86. Plutarchus in libro de Quæſtionibus Romanis. [i] Clemens Strom. lib. 1. Pauſanias in Atticis, & Corinthiacis. Schol. ad Apollon. lib. 3. Plutarchus in Theſeo. [l] Clemens Alexandrinus Strom. l. 1. [m] Plutarchus in Theſeo. [n] Pauſan. in Bœoticis. [o] Apollodor. lib. 1. Stephanus in Ἄλος. [p] Homerus Il. β′. [q] Apollodor. lib. 1. Scholiaſtes ad Apollonii Rhodii lib. 2. ver. 1147. [r] Euſtathius ad Homeri Il. β′. pag. 265. Didymus ad Homeri Il. β′. ver. 497. Pauſanias in Arcadicis. [s] Didym. & Euſtath. ib. Ovid. Met. lib. 10. Pauſan. in Arcadicis [t] Pauſan. lib. 9. [v] Pauſan. ib. [x] Strabo lib. 9. pag. 414. Pauſan. lib. 9. [y] Pauſan. ib. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad lib. 2. ver. 1095. & v. 1125. [z] Pauſan. ib. Apollonius Rhodius lib. 2. & Scholiaſtes illius. [a] Pauſan. lib. 9. [b] Pauſanias lib. 2. Euſebius in Chronicis. Apollodor. lib. 1. [c] Scholiaſtes Apollonii lib. 4. ver. 1212. [d] Euſeb. in Chronicis. [e] Apollodor. lib. 1. & alii. Vide Scal. in notis ad Euſeb. Chron. [f] Euſtath. ad Homeri Il. ζ′. pag. 631. & ad Odyſſ. α′. p. 1701. & 1702. [g] Apollodor. lib. 1. Pauſan. lib. 2. [h] Pauſan. lib. 2. 9. & 10. [i] Pauſan. lib. 2. & 10.

&

& Tithoream erat, duxit coloniam, eamque à ſuo nomine Phocidem appellavit, in quam cum una ætate poſterius [l] Phocus Æaci filius cum nonnullis Æginæ inſulæ incolis commigraſſet, eamque regionem quæ circa Cirrham & Criſſum ad ſinum Corinthicum ſita erat occupaſſet, hoc nomen latius fecit patere, totamque eam regionem Phocidem appellavit, quæ eo nomine apud Græcos ſemper cognoſcebatur. [m] Thoas patri in regno ſuccedens Corinthi manſit, cujus filius forte erat Creon, quo regnante Jaſon Corinthum venit, & illi ſine liberis defuncto ſucceſſit frater [n] Demophon. Creontem enim Siſyphi filium fuiſſe prohibet temporis ratio. [o] Demophontis filius erat Propidas, cui in Regno Corinthi ſucceſſerunt filii illius Doridas, & Hyanthidas, [p] quibus ab Alete Heraclida victis & regno exutis, Siſyphidæ qui ex pactis pacis conditionibus [q] in urbe manſere, in ordinem deinde redacti, Corinthi imperium, cum ultra ducentos annos tenuiſſent, omnino amiſere. [r] Glaucus, quem ſecundum diximus Siſyphi filium, dum in ludis funebribus, quos Acaſtus patri ſuo Peliæ celebraverat bigis certaret, à ſuis equis diſcerptus interiit. Filius illius erat [s] Hipponous, qui poſtea cum Bellerum magnatem quendam Corinthium occidiſſet, [p] inde Belleriphontes, i. e. Belleri occiſor dicebatur. Ob hanc autem cædem Corintho exulare coactus, [q] ad Prætum Argivorum regem fugiebat, à quo cum ab illius uxore Antæâ tentati adulterii, quod ei ad illud ſollicitanti non auſcultaſſet, falſo accuſaretur, ad ſocerum illius Jobatem Lyciæ regem cum literis, ut occideretur miſſus fuit, ubi cum omnia pericula quibus ut interiret expoſitus fuerat, ingenti fortitudine ſuperaſſet, Jobates ejus virtutem admiratus datâ ei filiâ ſuâ, generum ſuum & regni hæredem fecit. Ex hâc Jobatis filiâ [r] Bellerophonti naſcebantur Iſander, Hippolychus, & Laodamia. [s] Iſander contra Solymos Piſidiæ incolas (quos [t] nonnulli Hieroſolymitanos fuiſſe ridicule ſupponunt) pugnans occubuit. [u] Hippolocho Glaucus, Laodamiâ Sarpedon, qui Lyciis Priamo & Trojanis auxiliantibus imperarunt, nati fuere. Therſandri [x] filii fuere Haliartus & Coronus, [y] qui ab Athamante, quod putaſſet Phrixum occubuiſſe, adoptati eo in regno ſucceſſere, & Haliartum, & Coroneam urbes Bœoticas condidere, quarum Haliartus [z] ob mortem Lyſandri præſtantiſſimi Lacedæmoniorum ducis, qui in illius obſidione occiſus fuit, poſtea evaſit inſigniſſima; ſed hi cum [a] Presbon Phrixi filius à Colchide ab Argonautis reductus eſſet, regnum quod iis ab Athamante concreditum fuit, nepoti illius iterum tradidere. Halmus, quem poſtremo loco diximus Siſyphi filium fuiſſe, [b] ad Eteoclem Orchomeni, tunc Andreidis dictæ, Regem profectus ab eo agri partem accepit, ubi Halmones vicos condidit. Hujus filiæ fuere Chryſogenea & Chryſe. Chryſes filius erat Phlegyas, à Phlegya, [c] Ixionis fratre, & Gortyniorum Rege diverſus, qui defuncto Eteocle [d] illi in regno ſucceſſit, urbemque in qua regnabat, ab Andreo illius conditore prius Andreidem dictam, à ſuo nomine Phlegyas appellavit. Hic fortiſſimus [e] bellator erat, & quamdiu vixerat totius Græciæ terror: [f] ſed cum Templum Apollinis Delphici diripuiſſet, ob illud ſacrilegium in Tartarum detruſus [g] graviſſimas pœnas à Poetis ibi fingitur ſubiiſſe. [h] Huic ſine liberis defuncto ſucceſſit Chryſes è Chryſoneâ alterâ Halmi filia natus, cujus filius & ſucceſſor erat Minyas, à quo Phlegyæ deinde mutato nomine [i] Minyæ dicebantur. Hic poten-

[l] Pauſan. lib. 9. Euſtathius ad Homeri Il. β′. pag. 274. [m] Pauſanias lib. 2. [n] Pauſanias lib. 2. [o] Pauſan. ib. [p] Pauſanias in Corinthiacis. Pindari Scholiaſtes ad Nem. 7. Conon apud Photium, narrat. 26. Zenobius in Paræmiis. Syncellus in Chronicis. Velleius Paterculus lib. 1. [q] Pauſan. lib. 2. [r] Pauſanias lib. 6. [s] Apollodor. lib. 2. Homer. Il. ζ. v. 150. Didymus & Euſtathius ad illum locum, Pauſanias l. 2. [p] Didymus ad Il. Homeri ζ′. ver. 155. Euſtathius ad Homeri Il. ζ′. p. 632. [q] Homer. Didymus, & Euſtath. ib. [r] Homerus, Didymus, & Euſtath. ib. & Apollodorus lib. 3. [s] Homer. Il. ζ. ver. 203. [t] Vide Bochartum, Salmaſium, alioſque. [v] Homer. Il. ζ′. ver. 199. & 206. Euſtathius ad illum librum. [x] Pauſanias lib. 9. Euſtathius ad Il. Homeri β′. pag. 268. [y] Pauſanias lib. 9. [z] Plutarchus in vita Lyſandri, & in Xenophonte de rebus Græcis. [a] Pauſanias in Bœoticis. [b] Pauſanias lib. 9. [c] Strabo lib. 9. Euſtath. ad Il. β′. pag. 333. [d] Pauſan. lib. 9. [e] Pauſanias lib. 2. & lib. 9. [f] Pauſan. lib. 9. Didymus ad Il. ν′. v. 302. [g] Virgil. lib. 6. [h] Pauſanias lib. 9. [i] Pauſan. in Bœot. Euſtath. ad Il. Hom β′. p. 272. Stephan. in Μινύα.

tiſſimus

tiſſimus & ditiſſimus omnium Græcorum fuit, primuſque memoratur, qui ærarium ad pecunias ſervandas in Græcia ædificaverat. [l] Minyæ filius erat Orchomenus, à quo cum patri in regno ſucceſſiſſet, urbs quæ prius Andreis, Phlegyæ, & Minyæ dicebatur, [m] Orchomeni appellationem adepta nomen iterum non mutabat, retento tamen antiquo nomine Orchomenus Minyea ideo dicebatur, ut ab Orchomeno, quæ in Arcadia eſt diſtingueretur, atque ideo habet Homerus,

[n] Οἵ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἠδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον.

Orchomeno ſine liberis defuncto, [o] ad Clymenum Presbonis filium Phrixi nepotem regnum veniebat, quo à Thebanis dum Neptuni feſta Oncheſti celebrabat occiſo, Erginus, qui filiorum illius natu maximus in regno ſucceſſit, cum fratribus Azeo, Arrhone, Pyleo, & Stratio Thebas adortus urbem cepit, [p] & Thebani pro cæde Clymeni annuum deinde tributum Ergino pendebant, donec ab Hercule, qui iis in auxilium venit, Orchomeniis viciſſim victis, eo iterum liberarentur. [q] Hoc bello Erginus maxime attritus cum deinde hoc unum ſolum omni ſtudio agebat, ut vaſtatam patriam ad priſtinas opes & felicitatem iterum reſtitueret, matrimonium uſque ad extremam ſenectutem diſtuliſſe dicitur, tunc cum multa congeſtâ pecuniâ de ſuſcipiendis liberis cœperit eſſe ſollicitus, oraculi monitu adoleſcentulam uxorem duxit, quæ ei peperit Agamedem & Trophonium, qui celeberrimi Architecti & omnium fere veterum, quæ in Græcia erant, Templorum conditores fuere: de ceteris quæ de Trophonio & Agamede narrantur, & de inſigniſſimo Trophonii antro & oraculo, vide Pauſaniam in Bœoticis, & Plutarchum in libro de Socratis dæmone. [r] His fratribus mortuo patre ob ætatem regno inidoneis, Orchomeniis poſt Erginum imperavit frater illius Æzeus, cujus filius erat Actor, qui genuit Aſtyochem matrem Aſcalaphi, & Jalmeni, [s] qui Orchomeniis in bello Trojano imperarunt, in quo Aſcalapho [t] à Deiphobo occiſo, [v] Jalmenus cum ſuis delatâ Trojâ in Pontum proficiſcebatur, à quibus deducebant originem, qui in ea regione Achæi dicebantur. Poſt bellum Trojanum quinam Orchomeniis imperarunt incertum eſt, hoc à nullo autore indicato, illi autem à Phlegyæ temporibus uſque ad reditum Bœotiorum è Theſſalia omnium Græcorum potentiſſimi, [x] & ditiſſimi ſemper fuere, atque ideo apud Homerum dicit Achilles,

[y] Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας ----

[z] à Bœotis autem poſt eorum reditum circa 80 annos poſt bellum Trojanum victi Thebanis deinde ſubditi fuere, & Orchomenus, quæ adhuc ſejuncta erat, ceteræ Bœotiæ addebatur.

Scholiaſtes Apollonii ad librum illius 3. ver. 1238. dicit Corinthum, à quo urbs nomen habuit, etiam Siſyphi filium fuiſſe, & ludos Iſthmicos in honorem Melicertæ inſtituiſſe; ſed de hoc Corintho nihil ceteri antiquarum rerum ſcriptores. Pauſanias in Corinthiacis nonnulla narrat de Corintho quodam Marathonis filio, à quo Corinthus dicta; ſed cum ibi Æetam Colchidis Regem Aloëo coævum, & Siſyphum Jaſone & Medeâ recentiorem facit, omnibus iis, quæ ibi narrat de Corinthorum origine, temporum ratio & aliorum ſcri-

[l] Pauſan. lib. 9. [m] Pauſanias ib. Euſtath. ad Il. Homeri β'. pag. 272. Stephanus in Ὀρχομενός. Didymus ad Homeri Il. β'. ver. 511. [n] Homeri Il. β'. ver. 511. [o] Pauſanias lib. 9. [p] Diodorus Sic. lib. 4. Pauſanias lib 9. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 272. Apollodorus lib. 2. [q] Pauſan ib. [r] Pauſanias in Bœoticis. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 272. [s] Homeri Il. β. ver. 501. [t] Homeri Il. ν'. ver. 518. [v] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 273. Strabo lib 9. pag. 416. [x] Strabo lib. 9. Pauſanias in Atticis, & Euſtathius ad Homeri Il. ι. ver. 380. [y] Il. ι. ver. 380. [z] Strabo lib. 9.

ptorum

ptorum autoritas omnino repugnant. Clemens Alexandrinus dicit non Corinthum ſed Glaucum Siſyphi filium Ludorum Iſthmicorum inſtitutorem fuiſſe; quis igitur ille fuit, qui urbi Corintho nomen dedit, & unde illud nomen habuit originem, hoc à nullo autore ſatis manifeſte indicato, manet incertum.

Mimas [a] Æoli filius Arnæ, quæ urbs Theſſalica eſt, regnabat: hujus filius erat Hippotes, qui genuit Æolum ſecundum Patrem Arnes, quæ urbi nomen dedit prius alio nomine appellatæ. Hanc è furtivo concubitu gravidam eſſe deprehenſam pater iratus mercatori Metapontino vendidit, qui eam Metapontum in Italiam abduxit, filioſque ex ea natos, qui [b] *Æ*olus & Bœotus dicebantur, adoptatos habuit pro ſuis, donec ab cædem ab iis commiſſam urbe expellerentur. *Æ*olus igitur [c] ad Liparum Auſonis filium inſularum Liparæarum regem paratâ claſſe fugiebat, ductâque illius filiâ ei in regno ſucceſſit: ubi cum artis nauticæ [d] ſtudio multum ſe dediſſet, & Ulyſſi ad ſe venienti carbaſis, & ventorum beneficio in navigando uti docuiſſet, inde orta eſt fabula apud Poetas illum ventorum promum fuiſſe, & Ulyſſi utrem ventis plenum, quo felicius navigaret, dediſſe. [e] Hujus filii fuere Aſtyochus, Xuthus, Androcleus, Pheremon, Jocaſtes, & Agathyrſus, quorum Aſtyochus in Liparæis inſulis, Jocaſtes in regione circa Rhegium poſt patris obitum regnarunt, ceteri à Siculis & Sicanis Siciliæ incolis, ut bellum, quod contra ſe invicem diu geſſerant, ab iis componeretur, Reges electi fuerunt, eique & poſteri eorum, donec Dorienſes huc deduxiſſent Colonias, hujus inſulæ tenuerunt imperium, quæque in Siciliâ loca Xuthia & Agathyrſis vocantur, [e] à Xutho & Agathyrſo Æoli filiis dicuntur nomina habuiſſe. [f] Bœotus alter Arnes filius cum matre in Theſſaliam reverſus patri Æolo in regno ſucceſſit, quo regnante [g] Bœoti tempore belli Trojani, cum eorum copiæ Trojæ abfuiſſent, à Pelaſgis & Thracibus Bœotiâ expulſi ad Arnam venerunt, qui ab Arnenſibus in partem agri recepti cum iis in unam gentem coaleſcebant, & tunc primum [h] ſecundum nonnullos uterque populus Bœoti dicebantur; ſed longe antiquius fuit Bœotorum nomen, bello enim Trojano interfuerunt, qui Bœoti dicebantur. Alii igitur [i] ἀπὸ τῆ βοὸς, quo duce ex oraculi monitu Cadmus in Bœotiam venit; alii autem [l] multo verius à Bœoti Itoni filio Amphictyonis nepote, qui ſecundâ poſt Cadmum ætate Bœotis imperavit, illius nominis deducunt originem. Non igitur Bœoti ab Arnenſibus; ſed è contrario Arnenſes à Bœotis nomen ſortiebantur, eodemque modo Bœoti, quo Athenienſes Iones, ab iis quos recipiebant, fuerunt appellati, ab eoque tempore pro Bœotis reputati cum iis circa [m] 60 annos poſt bellum Trojanum, quo tempore utraque gens à ceteris Theſſalis Arnâ expulſa fuerat, Bœotiam quaſi terram ſuam repetivere, eamque pulſis in Atticam Pelaſgis eodem jure quo ii, qui inde expulſi fuere, ſibi vindicantes agrum, qui circa fluvium Cephiſſum eſt & locum Copaidem, occupabant, ibique urbem condidere, quam in memoriam illius, è qua profecti ſunt, Arnam appellarunt, quæ poſtea [n] Chæronea dicta, [o] ob cladem ibi Athenienſibus à Philippo Macedone illatam, & ob civem ſuum Plutarchum multum fuerat celebrata.

Cretheus quem decimo loco numeravimus, Æoli filium fuiſſe [p] è Tyro fratris Salmonei filia genuit Pheretem, Amythaonem, & Æſonem. *Æ*ſon cum Peleâ fratre uterino Jolci manens [q] è Polymede filia Autolychi genuit

[a] Diodorus Siculus lib. 4. [b] Diodorus Siculus lib. 4. & Euſtathius ad Homeri Odyſſ. κ'. pag. 1644. [c] Diodor. Sic. lib. 4. & 5. [d] Diodorus Siculus lib. 5. Euſtathius ad Homeri Odyſſ. κ'. pag 1645. Strabo lib. 1. [e] Diodor. lib. 5. [f] Diodor. ib. [g] Strabo lib. 9. pag. 401. Diodorus lib. 4. & lib. 19. p. 700. [h] Diodor. Sic. lib. 4. Nicocrates & Euphorion apud Stephanum Byzantinum in Βοιωτία. [i] Vide Stephanum Byzantinum in Βοιωτία [l] Pauſanias lib. 9. Stephanus in Βοιωτία. [m] Thucydidis lib. 1. Strabo lib. 9. Diodor. Sic. lib. 4. & lib. 19. p. 700. [n] Pauſanias lib 9. Strabo lib. 9 Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 270. Stephanus Byzantinus in χαιρωνεία. [o] Plutarch. in vita Demoſthenis, & in vita Phocionis, & Diodorus Siculus lib. 16. [p] Homeri Odyſſ. λ'. v. 252. Didymus & Euſtathius ad illum locum Homeri. Apollodorus lib. 1. Pauſan. lib. 4. & 5. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad lib. 1. [q] Apollodorus lib. 1. Apollonius l. 1. & Scholiaſtes illius.

Jaſonem

Jaſonem, qui ad Colchidem navigavit. [r] Pheres urbem Pheras, ob Alexandrum Pherarum Tyrannum celebres, à ſuo nomine ſic dictam in Theſſalia condidit, hujus filii fuere [s] Admetus & Lycurgus. [t] Lycurgus circa Nemeam regnum habuit, ibique Opheltem Archemorum etiam dictum genuit, [u] quem cum à nutrice Hypſipile in herbâ relictum, dum ea Argivis ad bellum Trojanum proficiſcentibus fontem iverat indicatum, ſerpens intermiſſet, in ejus honorem Argivi Nemeæa certamina inſtituerunt, quæ poſtea ab Hercule quod ibi leonem Nemeæum occidiſſet, Jovi Nemeæo dicata ſingulis bienniis, eodem modo quo Iſthmica, quamdiu apud Græcos manebat Jovis honor ſemper fuerant celebrata. [x] Admetus patri ſucceſſit, ductâque Alceſte Peliæ filia Eumelum genuit. Fabulas, quæ de Admeto & Alceſte narrantur, legas apud Apollodorum lib. 1. & Euſtathium ad Homeri Il. β′. p. 326. Eumelus tum patri in Pherarum tum avunculo Acaſto Peliæ filio in Jolci regno ſucceſſit, [y] utriſque enim earum urbium incolis in bello Trojano imperaſſe dicitur. [z] Amythaon cum Neleo fratre uterino in Peloponneſum commigravit, [a] ibique genuit Biantem & Melampodem. Melampus inſigniſſimus [b] Augur erat, atq; ideo avium voces intellexiſſe dicitur. Hic in Ægyptum profectus [c] multos Ægyptiorum ritus circa Bacchi & Cereris cultum, & obſcœniſſimam Phalli Pompam in Græciam primus introduxit, præcipuuſque poſt Orpheum fuit Græciæ Theologiæ Autor; ob magiam etiam & medicandi artem, quas ab Ægyptiis didicit, omnium ſui temporis Græcorum fuit inſigniſſimus. Hæc ab Anaxagora Megapenthis filio Argivorum Rege acccerſitus, ut feminas [d] Argivas inſaniâ correptas ad mentis ſanitatem reſtitueret, tertiam regni partem pro mercede poſtulavit, quam cum Anaxagoras non concederet, ſecundâ vice cum feminæ magis inſanirent, accerſitus tertiam partem ſibi & tantundem fratri Bianti poſtulavit. Veritus igitur Rex, ne ſi tempus longius protraheret, mercedem ille peteret ampliorem, poſtulatis aſſenſus eſt, ab eoque igitur tempore, feminis Argivis [e] Helleboro nigro, inde Melampodio dicto, ſeu ſecundum alios [f] lacte caprarum, quæ Helleborum paſtæ fuiſſent à Melampode ſanatis, Melampus & frater illius Bias & poſteri eorum regno tripartito Argivis imperarunt. Fabulas, quæ de Melampode & Biante narrantur, legas apud Apollodorum lib. 1. & Didymum, & Euſtathium ad Homeri Odyſſ. λ′. v. 289. [g] Melampodis filius & ſucceſſor erat Antiphates, Antiphatis Oïcles, Oïclis Amphiaraus, qui omnes fuere Magici & vates inſigniſſimi. [h] Amphiaraus contra Adraſtum Talai filium Biantis nepotem ſeditionem movens eum Argis expulit, ille autem ad Polybum Sicyoniorum regem avum ſuum maternum ſecedens illi in regno Sicyonis ſucceſſit, indeque, ſorore ſuâ Euriphyle Amphiarao in uxorem datâ, Argos iterum reverſus [i] Tydeum Oenei filium & Polynicem Oedipodis filium à patria exulantes domo recepit, & generos fecit, & [l] cum eodem Amphiarao, & fratre ſuo Meciſteo, aliiſque ducibus primum bellum gratiâ Polynicis Thebanis intulit, in quo omnes præter Adraſtum periere. Amphiarai filii fuere [m] Alcmæon & Amphilochus [n] Alcmæon in ſecundo bello, quod Thebanis filiis eorum, qui in priori interierant, Ἐπίγονοι dicti Euryalus ſcilicet Meciſtii filius, Diomedes Tydei, Sthenelus Capanei, Ægialeus Adraſti, Polydorus Hippomedontis & Promachus Par-

[r] Apollodorus lib 1. Euſtathius ad Il. Homeri β′. [s] Apollodorus lib. 1. [t] Apollodor. ib. [v] Apollodor. lib. 3. Pauſan. lib. 2. [x] Apollodor. lib. 1. Homeri Il. β′. ver. 713. Didymus & Euſtath. ad illum locum. [y] Homerus Il. β′. v. 712. [z] Apollodor. lib. 1. Diodorus Siculus lib. 4. [a] Apollodor. lib. 1. Euſtathius & Didymus ad Homeri Odyſſ. λ′. v. 289. Pauſanias lib. 2. [b] Didymus & Euſtath. ad Homeri Odyſſ. λ′. ver. 289. & ad Odyſſ. ὀ. ver. 225. Pauſan. in Meſſenicis. Herodotus lib. 2. Diodorus Siculus lib. 1. & 4. Apollodorus lib. 1. [c] Herodotus lib. 2. Diodorus Sic. lib. 1. part. 2. [d] Pauſan. lib. 2. Herodotus lib. 9. Euſtatbius ad Homeri Odyſſ. δ′. pag. 1480. & ad Il. β′. pag. 288. Didymus ad Homeri Odyſſ. ὀ. ver. 225. Apollodor. lib. 2. [e] Dioſcorides ubi agit de Helleboro. [f] Plin. lib. 25. cap. 5. Philandri annotationes ad Vitruvium, lib. 8. c. 3. Homer. Odyſſ. ὀ. verſ. 225. & Euſtathius ad illum locum. Pauſan. lib. 6. [h] Pauſan. lib. 2. Euſtathius ad Homeri Il. β′. pag. 288. & pag. 291. [i] Euſtathius ad Homeri Il. δ. p. 485. Pauſan. lib 9. Apollodor. lib. 3. [l] Pauſan. lib. 2. & 9. Diodorus Siculus lib. 4. Apollodor. lib. 3. Euſtath. ad Homeri Il. δ. pag. 484. [m] Homeri Odyſſ. ὀ. v. 225. &c. Euſtathius & Didymus ad illum locum. Pauſan. lib. 2. & 5. [n] Apollodor. lib. 3. Pauſan. lib. 2. Strabo lib. 10. Euſtath. ad Homeri Il. δ′. p. 489.

thenopæi in patrum vindictam intulere, dux exercitus fuit, [o] qui, cum poſt expugnatas Thebas & regnum Therſandro Polynicis filio reſtitutum Argos reverſus matrem Eriphylen, quod acceptis à Polynice donis patri eundi ad illud bellum, quo periit, neceſſitatem impoſuerat, occidiſſet, conſcientiâ illius ſceleris tactus relictis [p] Argis in Acarnaniam ſeceſſit, in qua regione filius illius Acarnan poſt patrem regnans illam à ſuo nomine Acarnaniam, & incolas Acarnanes appellavit. [q] Amphilochus alter Amphiarii filius poſt deletam Trojam, ad quam cum ceteris Argivis militaverat, omiſſo in Argos reditu ad fratrem venit, occupatâque Regione, quæ ad fontes fluvii Acheloi ſita Acarnaniæ è parte ſeptentrionali vicina fuit, in ea condidit urbem, quam à ſuo & urbis, è quâ profectus eſt, nominibus Argos Amphilochicum appellavit, à quo Regio circumcirca vicina etiam Amphilochia, & incolæ Amphilochi dicebantur. Adraſti filius erat [r] Ægialeus, qui in Epigonorum bello Thebanis illato à Laodamante jugulatus interiit, hujus filius erat Cyanippus, quo tempore belli Trojani pubertatis annos nondum conſecuto Diomedes Tydei filius, & Euryalus Miceſtii filius [s] Tutores illius cum Sthenelo Capanei filio, qui è poſteris Anaxagoræ regnabat, Argivis ad Trojam profectis dicuntur [t] imperaſſe. Uſque adhuc igitur Argivi, Meſſenii, Elei, plurimique Peloponneſi incolæ Æoles fuerunt, illi autem [u] circa 80 annos poſt bellum Trojanum [x] ab Heraclidis Peloponneſo expulſi claſſem Aulide parabant, indeque duce [y] Penthilo Oreſtis filio in Aſiam tranſiere, primoque [z] Troadem, & deinde Leſbum inſulam, & in continente Leſbo vicinâ Lariſſas, Cumam, Cillam, ceteraſque è duodecim civitates, quæ Æolidem Aſianam [a] antiquitus conſtituebant, expulſis Pelaſgis occuparunt, eaque maxima eſt Colonia, quam Æolenſes extra Græciam unquam emiſiſſe memorantur. Præter hanc aliæ antiquitus Æolenſium emittebantur Coloniæ, poſt bellum enim Trojanum [b] Philoctetes in Italiam, Prothous in Aſiam, de quibus diximus, tranſiere; circa idem etiam tempus [c] Thoas Ætolorum Dux Tempſam apud Brutios, & Diomedes [d] Argyrippam quaſi Ἄργος ἵππιον ſic dictam, Canuſium, & Beneventum apud Apulos poſt deletam Trojam in Italiam tranſvecti condidere, & in eandem regionem è genere Æolico [e] Locri Ozolæ è ſinu Criſſæo circa Olympiadem [f] 24 tranſeuntes ibi, quod urbem maritimam ventis ab occaſu flantibus expoſitam incolebant, Locri Ἐπιζεφύριοι dicebantur. Æolicum autem genus maxime propagabant [g] Æolidis Aſianæ incolæ, à quibus omnes fere Græci, qui ſeptentrionalis Aſiæ partes incoluerunt, deducebant originem, & ab his etiam ſecundum nonnullos orti erant, qui Cumam in Italia incolebant, illuc è Cuma Æolica tranſvecti. Sic enim dicit [h] Strabo, " Cuma Chalcidentium & Cumæorum eſt opus vetuſtiſſimum; " omnium enim Græcorum urbium, quæ ſunt aut in Italia, aut in Sicilia, eſt " antiquiſſima. Duces Coloniæ Hippocles Cumæus, & Megaſthenes Chalci-" denſis inter ſe pepigerunt, ut alterius populi Colonia, alterius Coloniæ ap-" pellatio eſſet, urbs itaque Cumæ nomen gerit, videtur autem à Chalciden-" ſibus condita fuiſſe. Hic autem Cumam Æolicam non poſſe intelligi eſſe Hippoclis patriam, quis non videt? Si enim ſecundum Strabonem Cuma antiquiſſima ſit in Italia Græcorum colonia, ex ejuſdem mente ante Diomedis, Philoctetis, & Thoantis tempora, quos ipſe dicit mox poſt bellum Trojanum urbes in Italia condidiſſe, neceſſario fuit educta: Cumam autem Aſianam

[o] Apollodor. lib. 3. Pauſanias in Arcadicis. Euſtathius ad Homeri Odyſſ. λ'. pag. 1689, & 1697. & ad Odyſſ. ο. pag. 1780. [p] Pauſan. in Arcad. Apollodor. lib. 3. Strabo lib. 10. [q] Thucydides lib. 2. Strabo lib. 10. Apollodor. lib. 3. [r] Pauſan. lib. 2. Apollodor. lib. 3. Diodorus Siculus, lib. 4. [s] Pauſan. lib. 2. pag. 142. [t] Homeri Il. β'. v. 663. [v] Thucydides lib. 1. Clemens Alexandrinus, Strom. lib. 1. pag. 336. [x] Apollodorus lib. 2. Pauſan. lib. 2, 3, 4. [y] Strabo lib. 9. pag. 401, & lib. 13. [z] Strabo lib. 8, 9, & 13. Pauſanias lib. 3. pag. 160. [a] Herodot. lib. 1. Strabo lib. 13. [b] Strabo lib. 6. [c] Strabo l. 6. [d] Lycophron & Tzetzes ad Lycophronem. Virgil. lib. 10. Et Servius ad Virgilium. Strabo lib. 6. Juſtin. lib. 20. Plinius lib. 3. c. 11. Stephanus in Ἀργυρίππα. [e] Strabo lib. 6. Virgil. Æneid. lib. 3. & Servius ad illum locum. Euſtathius ad Dionyſii Periegiſin. [f] Euſebius in Chronicis. [g] Vide Strabonem. [h] Lib. 6.

multos annos poſt bellum Trojanum conditam fuiſſe ipſe teſtatur [i] Strabo; ſecundum igitur Strabonem Cuma in Italia Cumæ Æolicæ, utpote eâ multo antiquior, Colonia eſſe non poterat. De vetuſtate Cumæ Italicæ Straboni aſſentit [l] Velleius Paterculus. Fatendum vero eſt [m] ſecundum Euſebium eductionem Coloniæ ſub Hippocle & Megaſthene multo recentiorem fuiſſe, cum tamen ab eo ad annum 131 poſt deletam Trojam referatur, Cuma Italica ſecundum hunc etiam Cumâ Æolicâ eſt antiquior; [n] Herodotus enim dicit 130 annos poſt Trojæ excidium Lesbos cæpit Oppidatim habitari, 20 annos poſt Lesbum habitatam Cuma Æolica condebatur, 19 igitur annos Cumâ Italicâ eſt recentior, atque ideo ei originem præbuiſſe nunquam poterat. Cum ergo apud [o] Stephanum Byzantinum inveniatur in Eubæa etiam fuiſſe urbem Cumam dictam, aſſentiendum eſt magno Caſaubono tam Cumam quam Chalcidem è quibus profecti ſunt qui Cumam in Italia condidere urbes Euboicas fuiſſe, atque ideo dicit Virgilius,

[p] Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.

E Cuma profecti ſunt, qui Neapoli condidere. Quaſnam Græciæ, Italiæ, & Aſiæ partes Æoles incolebant, & quomodo ab Æolo deducebant, originem, hactenus explicavi, De Doribus & Ionibus rectat dicendum.

Dorus ſecundus Hellenis filius [r] regnum in Eſtiæotide adeptus Regionem Doridem & incolas Dores appellabat. Poſteri autem illius proximâ poſt ejus obitum ætate inde iterum à Perrhæbis [s] pellebantur; illi enim, poſtquam Eſtiæam in Eubœa everterant, hanc regionem occupantes Eſtiæis, quos ſecum ex Eubœa eduxerant, tradidere incolendam, ab eoque primo tempore, quæ prius Doris, Eſtiæotis deinde accepto ab incolis nomine cæpit appellari. Doribus autem patriâ ejectis, nonnulli eorum ad [t] Macedones cognatos ſuos circa Pindum montem habitantes commigrabant. Tectamus autem Dori filius cum maxima Dorum parte Jolcum ad Cretheum ſocerum ſuum & iſtius urbis regem profectus paratâ ibi claſſe cum iiſdem, aſſumtis etiam ſecum è Pelaſgis, qui in Theſſalia relicti erant, & ex Æolibus Crethei ſubditis non paucis, [u] in Cretam tranſiit, totamque eam occupans inſulam in illa primus omnium Græcorum imperaſſe perhibetur. Hujus filius & ſucceſſor erat [x] Aſterius, qui Europam [y] duxit, quæ cum vi rapta è Phænicia in Cretam tranſvecta fuiſſet in navi, quæ [z] taurum in prora παράσημον habuerat, inde ſecundum pleroſque, eam à tauro raptam fuiſſe, ſecundum Doctiſſimum vero [a] Fullerum, quod אלפא apud Phœnices tam taurum quam navem ſignificabat, fabula habuit originem. Aſterii & Europæ filius erat [b] Minos ejus nominis primus; qui in noſtri Chronici Marmorei Epochâ undecimâ temporibus Pandionis primi, Athenarum regis in Creta regnaſſe, & Cydoniam condidiſſe dicitur. Hic inſigniſſimus [c] legiſlator fuit, omneſque eas Cretenſium leges tot laudibus apud antiquos celebratas condidiſſe perhibetur, quas, ut populus majori cum reverentia acciperat, & ſanctius obſervaret [d] ſe à Jove accepiſſe dixit, atque ideo per novem annos, quos in formandis ſuis legibns aſſumſerat, ſæpiſſime in antrum, quod in Idæ montibus erat, aſcendens, ibi, eodem modo quo [e] Numa poſtea cum Nymphâ Egeriâ, ille cum

[i] Lib. 9. & lib. 13. [l] Lib. 1. [m] In Chronicis. [n] In vita Homeri. [o] In Κύμη. [p] Lib. 6. [r] Herodot. lib. 1. Strabo lib. 9. Apollodorus lib. 1. [s] Strabo lib. 9. [t] Herodot. lib. 1. [u] Diodor. Sic. lib. 4. [x] Diod. Sic. lib. 4. [y] Euſebius in Chronicis. Apollodor. lib. 3. Diodorus Sic. lib. 4. Lycophron. in Caſſandra. Auguſtinus de civitate Dei, lib. 18. c. 12, Xanthum pro Aſterio nominat. [z] Lycophron, & Scholiaſtes illius Iſacius Tzetzes. Iſidorus originum lib. 8. Julius Pollux lib. 1. cap. 9. ſect. 1. [a] In Miſcellaneis lib. 4. cap. 10. [b] Diodorus Siculus lib. 4. Euſebius in Chronicis. Apollodorus lib. 3. [c] Plato in Minoe, & in primo libro de legibus. Diodorus Siculus in fragmentis. Strabo lib. 10. Ariſtot. Pol. lib. 2. c. 8. & lib. 7. c. 10. Euſtathius ad Homeri Odyſſ. τ. v. 179. Valerius Maximus, lib. 1. cap. 2. [d] Diodorus l. 1 & in fragmentis, Euſtathius ad Homeri Odyſſ. τ'. ver. 179. & Didymus ad eundem verſum. Plato in Minoe. [e] Plutarchus in vita Numæ. Livius lib. 1. Dionyſ. Hal. lib. 2.

Jove ſe colloquium habuiſſe finxit, & ob hanc rationem ab Homero [f] ἐννέωρος Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς dicitur, verum hæc vox ἐννέωρος [g] Platoni explicatur δι' ἐννάτου ἔτους, i. e. nono quoque anno; atque inde eſt, [h] quod Valerius Maximus dicit Minoem nono quoque anno leges à Jove accepiſſe, [i] Strabo vero [l] Euſtathius, & [l] Didymus vocem ἐννέωρος per δι' ἐννέα ἐτῶν, i. e. novem annos explicant. [m] Minos ex Itona Lyctii filia ſuſcepit Lycaſtum, urbis Lycaſti conditorem, qui ex Ida Corybantis filia [n] procreavit Minoem ſecundum, Sarpedonem, & Rhadamanthum; cum enim Sarpedon & Rhadamanthus duabus tantum ætatibus bello Trojano vetuſtiores eſſent, Minois primi, qui [o] Pandioni primo Athenarum regi coævus circa 224 annos ante Trojæ excidium in Creta regnaverat, fratres fuiſſe omnino prohibet temporis ratio. Sarpedon à patre Minoe Cretâ expulſus primum in Cariam appulit, [o] ibique Miletum, (cujus alii [p] Miletum Sarpedonis amaſium conditorem volunt) Mileto Creticæ cognominem condidit; ibi autem non diu manens inde ad interiores Aſiæ partes tranſiit, Regionemque tunc [p] Milyada dictam occupavit, quæ poſtea [r] à Lyco Pandionis filio, qui à fratre Ægeo Athenis pulſus à Sarpedone, ad quem venerat, in regni ſocietatem acceptus fuit, Lycia dicebatur. Sarpedonis filius erat [s] Evandrus, qui ductâ Laodamiâ Bellerophontis filiâ, ex ea genuit alterum [t] Sarpedonem, qui Trojæ contra Græcos militabat. Rhadamantho alteri fratri [u] Minos, cum illum ob ejus juſtitiæ laudem ex invidia in Creta ferre non poterat, maris Ægei inſulas tradidit regendas. Minos enim omnium ſui temporis [x] claſſe potentiſſimus fuit, atque ideo totius maris, quod circa Græciam eſt, imperium adeptus, omnes in ea inſulas, expulſis latronibus & piratis, quorum prius receptacula fuerant, occupavit. Quomodo hic ab mortem filii Androgei Athenienſibus & Megarenſibus bellum intulit, & Dædalum in Siciliam cum claſſe perſequens, ibi fraude filiarum Cocali regis inſulæ diem obiit, vide Plutarchum in vita Theſei, [y] Diodorum Siculum, aliosque. Tam hic autem Minos, quam alter, avus illius ſe à Jove procreatos fuiſſe gloriabantur, & alterutrius eorum ſepulchrum diu in Creta fuit, in quo inſcriptum erat, [z] Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος, poſtea autem voce Μίνωος, è Marmore vetuſtate exeſâ ſolum relictum fuit, τοῦ Διὸς τάφος, atque inde orta eſt opinio [a] Jovis ſepulchrum apud Cretenſes fuiſſe. Rhadamanthi filius erat [b] Thoas, [c] quo in Lemno regnante mulieres Lemniæ omnes viros ſuos & parentes occidere excepto ſolo Thoante, quem Hypſipyle filia abſconditum ſervavit, & hinc peſſima facinora per totam Græciam deinde [d] Lemnia dicebantur. Hypſipyle à Jaſone, dum ad Colchidem navigabat, ad Lemnum appellente compreſſa peperit [e] Euneum, qui Lemniis tempore belli Trojani imperavit.

Dores, qui ad Macedones commigrabant, quamdiu cum illis habitabant [f] Μακεδνοὶ ſeu Macedones dicebantur, inde autem profecti Regionem, [g] quæ inter Phocidem & Oetæos montes ſita eſt, occuparunt, ibique quatuor civitatibus Pindo ſcilicet, Erineo, Bœo, & Cytinio ſibi conditis, antiquum recipientes nomen ſemetipſos iterum Dores & Regionem illam Tetrapolin

[f] Odyſſ. τ'. v. 179. [g] In Minoe & in primo libro de legibus. [h] Lib. 1. cap. 2. [i] Lib. 10. [l] Ad Homeri Odyſſ. τ'. v. 179. [m] Diodor. Sicul. lib. 4. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 313. l. 13. [n] Diodor. Sic. lib. 4. [o] Epocha Marmorea 11. Apollonii Scholiaſtes. Strabo lib. 14. p. 634. Euſtathius ad Homeri Il. β', pag. 313. [p] Apollodorus lib. 3. Pauſanias in Achaicis. [q] Herodot. lib. 1. Diodorus Sicul. lib. 5. Strabo lib. 12. p. 573. Apollodorus lib. 3. Euſtathius ad Homeri Iliad. β'. pag. 369. Pauſanias lib. 7. [r] Herodot. lib. 1. Diodor. Sic lib. 5. Strabo lib. 12. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 369. Stephanus in Λυκία. Pauſanias lib. 1. [s] Diodorus Siculus lib. 5. [t] Diodor. ib. [v] Diodorus Siculus lib. 5. [x] Thucydides lib. 1. Diodorus lib. 5. Plutarchus in vita Theſei. Strabo lib. 10. Ariſtot. Politic. lib. 2. c. 8. Herodotus lib. 1. [y] Lib. 4. [z] Scholiaſtes Callimachi. [a] Cicero de Natura Deorum, lib. 3. Callimachus in Hymn. 1 in Jovem. v. 8. & Scholiaſtes illius. [b] Diodorus Siculus lib. 5. [c] Scholiaſtes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. Apollodorus lib. 1. Euſtathius ad Homeri Il. α. pag. 158. & ad Il. ε. pag. 980. Herodotus lib. 6. [d] Herodot. lib. 6. Euſtathius ad Homeri Il. α. p 158. & ad Il. ε. pag. 980. [e] Homerus Il. η. ver. 468. & Il. ψ'. ver. 747. & Euſtathius ad illa loca. Apollodorus lib. 1. [f] Herodot. lib. 1. De explicatione Herodoti vide Salmaſium de lingua Helleniſtica, part. 2. c. 1. [g] Herodot. lib. 1. Strabo lib. 8. & 9. Conon. apud Photium, narrat. 27.

Dorida appellabant. [h] Hic è Dori poſteris Ægei & Theſei temporibus regnabat Ægimius, qui à Lapithis regno pulſus in auxilium vocavit Herculem, à quo in regnum iterum reſtitutus, ut ei pro tanto beneficio gratias referret, [i] Hyllum illius filium adoptavit, & cum filiis ſuis Pamphylo & Dymante regni hæredem conſtituit, in quod cum ille poſt Ægimii obitum cum iiſdem æquali jure ſucceſſiſſet, ab eo tempore Dores [l] in Hyllenſes, Pamphylos, & Dymanes dividebantur, [m] quæ in omni poſtea Doricâ civitate tribuum nomina fuerunt, & Heraclidæ jure adoptionis Dores facti pro Doribus deinde ſemper reputati fuerunt. Heraclidæ autem erant Herculis filii, inter quos præcipui erant Hyllus, Antiochus, Tlepolemus, & Cteſippus. Hi poſt patris obitum ſub Jolai tutelâ cum Lycimnii filiis & ceteris Herculis commilitonibus [n] Trachiniæ apud Ceycem regem aliquandiu manebant, cum autem adulti virile robur conſecuti fuiſſent, Euryſtheus Mycenarum Rex de iis ſibi regnoque ſuo metuens eos totâ Græciâ pellere conſtituit, atque ideo Ceyci ceteriſque Græciæ Regulis edixit, ne Heraclidis hoſpitium præberent iis bellum minitans, qui contra facerent, Heraclidæ igitur ceterâ Græciâ pulſi [o] ad Theſeum Athenarum regem fugiebant, qui ſolus Euryſthei minas non timens ſupplices ob amicitiam, quam cum Hercule habuerat, & in hoſpitium & in agri partem recepit, & eorum gratiâ etiam bellum contra Euryſtheum, qui Atticam eos inde expulſurus invaſerat, cum Athenienſibus ſuis ſuſcepit, quorum auxilio victis fugatique Mycenæis, [p] Hyllus Euryſtheum è curru deturbatum occidit, fugatoſque hoſtes in Peloponneſum [q] perſequens multas ibi cepit civitates, ſed inde peſte & oraculi monitu iterum recedere coactus in Atticam rediit. Cum vero jam expulſo Theſeo [r] Meneſtheus regnum obtinuiſſet, illeque Heraclidas, ut quos Theſei partibus favere timuerat, in Attica non ferret, Hyllus inde etiam recedere compulſus cum omnibus ſuis in Doridem ſeceſſit, ibique in tertiam regni partem, quam ei Ægimius legaverat, ſuccedens [s] Heraclidas Doribus conjunxit, quos cum in eandem gentem cum ſuis feciſſet coaleſcere, eorum copiis adjutus ad bellum Peloponneſiacum quamvis Athenienſibus nudatus ſatis iterum fuit inſtructus. [t] Illud autem, quod ab oraculo Delphico monitus eſſet tertium fructum expectandum eſſe, triennium dici arbitratus per tres annos diſtulit, illis vero exactis reditum in Peloponneſum auxiliantibus [u] ei Pamphylo & Dymante Ægimii filiis iterum tentabat, ſed cum Atreus Pelopis filius, qui, Euryſtheo ſine liberis defuncto, in Mycenarum regno ſucceſſerat, cum magno exercitu in Iſthmo Corinthiaco occurriſſet, [x] Hyllo & Echemo Tegeatarum Regi bellum ſingulari certamine dirimendum committebatur iis conditionibus, ut ſi Hyllus vinceret, Heraclidæ Peloponneſum obtinerent, ſi vinceretur, per 50 annos reditum in illam iterum non tentarent, victo igitur occiſoque Hyllo Heraclidæ in Doridem iterum redierunt, ibique cum Doribus ſterilem iſtam & montanam regionem per centum annos, priuſquam cum felici ſucceſſu reditum iterum tentaſſent, dicuntur incoluiſſe. Tlepolemus autem unus ex Herculis filiis poſt occiſum Hyllum cum proavunculo ſuo Lycimnio [y] ab Argivis receptus Argis habitabat, ſed cum Lycimnium forte [z] occidiſſet inde iterum ob eam cædem fugere coactus exſtructâ claſſe cum ſuis in Rhodum tranſiit, ubi cum inveniſſet incolas in duas factiones diviſas contra ſemetipſos belligerantes, uni parti adjunxit ſuos, debellatâque alterâ ab iis, quibus auxilium tulerat, totius inſulæ obti-

[h] Diodor. lib. 4. Apollodor. lib. 2. Strabo lib 9. Stephanus Byzantinus in Δυμᾶν. [i] Iidem Autores ib. [l] Stephanus Byzantinus in Δυμᾶν. [m] Herodot. lib. 5. [n] Diodorus Sic. lib 4. Apollodorus lib. 2. Pauſan. l. 1. [o] Diod. & Apollodor. ib. Iſocrates in Panegyrico, & in orat. ad Philippum, & in Helenæ encomio. Pauſan. lib. 1. [p] Diod. Sic. lib 4. Apollodor. lib. 2. Thucydides lib. 1. Euſtath. ad Homeri Il. β'. pag. 290. Pauſan. lib. 1. pag. 61. & 84 Strabo lib. 8. Pindar. Pyth. 9. & Scholiaſt. illius. [q] Diodor. Sic. lib. 4. Apollodor. lib. 2. [r] Plutarch. in vita Theſei. Pauſanias in Atticis. Euſtathius ad Homeri Il. β'. [s] Pindarus Pyth. Od. 1. & Od. 5. Diodorus Sic. lib. 4. & Apollodorus lib. 2. Iſocrates in Archidamo. [t] Apollodor. lib. 2. [u] Euſtathius ad Homeri Odyſſ. κ'. pag. 1644. [x] Herodot. lib. 9. Pauſan. in Atticis, & Arcadicis. Diodorus lib. 4. Apollodorus lib. 2. [y] Diodor. lib 4. Apollodor. lib. 2. [z] Homeri Il β'. ver. 663. & Euſtathius & Didymus ad illum verſum. Apollodor. lib. 2. Diodor. lib. 4. Pindar. Olymp. Od. 7. Strabo lib. 14.

nebat

nebat imperium, inde autem ad bellum Trojanum cum ceteris Græcis profectus [a] à Sarpedone interfectus fuiſſe dicitur. [b] Dores vero, quos ille in Rhodum ſecum abduxerat, ibi ſemper manebant Lindum, Jalyſum, & Camirum incolentes, quibus circa 115 annos poſt Trojæ excidium alii ſe jungebant [c] Dores, ex iis qui in Atticam regnante Codro expeditionem ſuſcipientes propoſito iſtius regionis obtinendæ exciderunt, eorumque auxiliis Con inſulam occupabant. Poſt Homeri deinde ætatem [d] Anthes è Trœzenia aliam in Aſiam Dorienſium eduxit coloniam, & in Cherſoneſo Rhodo vicinâ Cnidum, & Halicarnaſſum condidit, quæ cum aliis quatuor Doricis civitatibus Co ſcilicet, Lindo, Jalyſo, & Camiro fœdus ineuntes cum iiſdem in Aſia [e] Doridem, Hexapolin conſtituebant, quæ poſtea excluſâ à fœdere Halicarnaſſo Pentapolis vocabatur. E Lindo [f] Antiphemus & Lacius fratres circa Olympiadem 26 colonias eduxerunt, eorumque hic Phaſelidem in Pamphylia, ille Gelam in Sicilia condidere. Hylli filius erat [g] Cleodæus, quo duce Heraclidæ exactis 50 annis, quibus ex pactis obligati erant à bello Peloponneſo inferendo abſtinere, tertio in avitam patriam reditum tentant, ſed cum nondum veniſſet tertia poſt Hyllum ætas, quam Pythia per tertium fructum ſignificabat expectandam, priuſquam in Peloponneſum redirent, in hac expeditione non minus infelici ſucceſſu, quam in duabus prioribus à Peloponneſiis victi repreſſique in Doridem amiſſo duce, [h] qui in prælio occubuit, iterum redierunt. Cleodæi filius erat [i] Ariſtomachus, qui, cum ei Pythia victoriam promiſiſſet, ſi per viam στενυγρῶν rediret, quarti Heraclidarum in Peloponneſum deſcenſus dux fuit, ſed cum ille oraculum non recte intelligens per Iſthmum Corinthiacum exercitum duxiſſet, eodem modo quo pater victis repulſiſque ſuis in prælio occidebatur, Ariſtomachi autem filii [k] Temenus, Creſphontes, & Ariſtodemus tandem intelligentes per tertium fructum, quem Pythia dixit expectandum eſſe, priuſquam Heraclidæ in Peloponneſum redirent, tertiam generationem, & per viam στενυγρῶν non terræ, ſed maris Anguſtias ſignificari, claſſem Naupacti in Ætoliâ (quæ urbs [l] ἀπὸ ταύτης ναυπηγίας appellationem ſortita eſt) fretum Corinthiacum tranſituri parabant, ſed dum ibi manebant, quod Hippotes Phylantis filius Antiochi Herculis filii nepos Carnum vatem, qui futura prædicens Dorienſium caſtra intraverat, putans magum eſſe ab hoſtibus in exercitus perniciem immiſſum [m] occidiſſet, peſtis exercitum invadit; ab oraculo igitur edocti mali cauſam vatis cædam fuiſſe, Hippotem exilio damnant, & in vatis honorem feſta [n] Carnia inſtituerunt, [o] quæ à Lacedæmoniis ceteriſque Doribus in Peloponneſo ab eo tempore Apollini, ut pro morte vatis placaretur, quotannis ſemper quam ſanctiſſime fuerant celebrata. Cum jam parata eſſet claſſis Heraclidæ ab oraculo moniti, ſibi [p] trioculum ducem conſtituendum eſſe, Oxylo Ætolo Thoantis, qui Ætolis in bello Trojano imperaverat, nepoti, quem unoculo equo inſidentem obviam habuerant, exercitus imperium commiſere, ſub cujus auſpiciis in Peloponneſum tranſeuntes, [q] circa 80 annos poſt Trojæ excidium Elidem, Argos, Meſſeniam, & Lacedæmonem expulſis Æolibus & Achæis, quorum hi in Joniam poſtea Achæam dictam duce Tiſameno, illi in Aſiam duce Penthilo Oreſtis filiis inde commigrarunt, occupavere, quibus inter Duces diviſis [r] Oxylus Elidem, [s] Teminus

[a] Homerus Il. ε. v. 659. [b] Herodot. lib. 1. Strabo lib. 14. [c] Strabo lib. 14. [d] Strabo lib. 8. pag. 374. & lib. 14. pag. 656. Pauſanias lib. 2. pag. 142. [e] Herodotus lib. 1. [f] Euſebius in Chronicis. Pindari Scholiaſtes ad Olymp. 2. Athenæus lib. 8. Stephanus Byzantinus in Γέλα. Thucyd. lib. 6. [g] Apollodorus lib. 2. Herodot. lib 6. Suidas in Κλεοδαῖος. Ælian. Hiſt. Animal. lib. 12. c. 32. Tzetzes in Lycoph. Scholiaſtes Pindari ad Od. 7. Pauſanias in Laconicis. [h] Euſebius præp. Evang. lib. 5. pag. 124. [i] Pauſanias in Corinthiacis. Apollodor. lib. 2. Herodot. lib. 6. Euſebius Præp. Evang. lib. 5. c. 20. [k] Apollodorus lib. 2. Pauſan. lib. 2, 3, 4, 5, & 7. Velleius Paterculus lib. 1. Euſeb. præp. Evang. lib. 5. c. 20. Thucydides lib. 1. Iſocrates in Panathenaico. [l] Strabo lib. 9. p. 427. Stephanus in Ναύπακτος. [m] Apollodor. lib. 2. Euſebius lib. 5. cap. 20. Conon apud Photium narrat. 26. Pauſanias lib. 3. [n] Suidas in Κάρνεια. [o] Athenæus lib. 4. & lib. 14. Ælianus var. Hiſt. lib. 12. c. 50. Anagraphe Olympiadum, cum Euſebianis edita ad Olymp. 26. [p] Pauſan. lib. 5. Apollodor. lib. 2. Strabo lib. 8. [q] Clemens Alexand. Strom. lib. 1. Thucydides lib. 1. Velleius Paterculus lib. 1. Tatianus. [r] Pauſan. in primo Eliacorum. Strabo lib. 8. Apollodor. lib. 2. [s] Pauſan. lib. 2. Strabo lib. 8.

Agros,

Argos, [t] Creſphontes Meſſeniam, & [v] Ariſtodemi filii Lacedæmonem obtinuerunt. [x] Ariſtodemus enim, dum Heraclidæ adhuc in Ætolia manebant, Delphis à Pyladæ filiis Tiſameni conſobrinis occidebatur, quod autem illi debebatur occupatâ Peloponneſo filii obtinuerunt imperium.

Oxylum, qui Elidem obtinuit, non Dorem ſed Æolem fuiſſe ab Ætolo Æoli nepote ortum [y] ſupra diximus: [z] quicunque poſtea in Elide regnabant, ex Oxyli poſteris fuerunt, inter quos inſigniſſimus fuit Iphitus, qui circ 274 annos poſt Heraclidarum diſcenſum Ludos Olympiacos inſtauravit.

Temenus, qui Heraclidarum primus Argis regnavit, [a] præter Ciſum, Phalcem, alioſque filios unam habuit filiam Hyrnethonem, quam cum Deiphonti Cteſippi Herculis filii pronepoti in uxorem dediſſet, eoque ob prudentiam illius in bellis Duce, & in omnibus rebus conſiliario uſus fuiſſet, filiorum odium incurrit, & ab iiſdem tandem, cum timerent ne in Deiphontem etiam regnum transferret, interficitur. Deiphontes igitur cum Hyrnethone uxore ſuiſque fautoribus relictis Argis regionem circa Epidaurum occupavit, [b] illiuſque urbis & Æginæ inſulæ primus Dorum obtinuit imperium. Phalces ſecundus Temini filius nocturno impetu [c] Sicyonem occupavit, imperioque illius urbis cum Laceſtade Legitimo rege (quem, quod Heraclida fuerat à Phæſto Herculis filio ortus, nec urbe nec regno expulerat) communicato, ibi regnavit, introductiſque dialecto & moribus Doricis Sicyonios pro Doribus primo fecit reputari. Hujus filius [d] Rhegnidas apud Phliaſios regnum obtinuiſſe dicitur expulſo Hippaſo, qui inde cum ſuis fratoribus profugiens in Samum tranſiens ibi genuit [e] Euphronem patrem Mneſarchi, qui Pythagoram celeberrimum illum Samium Philoſophum dicitur genuiſſe: ſed Diogenes Laertius dicit [f] Cleonium fuiſſe, qui Phliunte profugit, & Cleonii filium fuiſſe Euthyphronem, Euthyphronis vero Hippaſum, & Hippaſi Marmacum, ab eoque genitum fuiſſe Pythagoram. Secundum utramque genealogiam Pythagoras Numæ Pompilio Romanorum regi, cujus [g] præceptor dicitur fuiſſe, poterat eſſe coævus; ſecundum alios vero, qui illum [h] Polycratis Samiorum Tyranni, [i] & Servii Tullii Romanorum Regis temporibus volunt floruiſſe, circa 200 annos fuit recentior. Ciſus, qui Temeni filius natu maximus erat, [l] poſt patrem Argis regnavit, cujus filius erat [m] Althæmenes, [n] qui regnante Codro Dores in Atticam duxerat: [o] ſed cum morte Codri, quo occiſo Athenienſes non poſſe vinci Pythia prædixerat, ſpe illius regionis obtinendæ omnino excidiſſet, [p] Megaridem occupat, eamque dirutis illis columnis, quæ uſque ad hoc tempus in Iſthmo Corinthiaco poſitæ [q] in ſcriptum habuerant, eo uſque Ioniam ſeu Atticam pertigiſſe, Doribus ſuis tradidit incolendam, inter quos cum captum agrum diviſiſſet, ipſe Nicææ paratâ claſſe cum aliâ exercitus parte in Cretam ſolvit, ibique decem civitates [r] condidit, totiuſque inſulæ obtinuit imperium. [t] Poſt Ciſum uſque ad tertiam aut quartam generationem Argis regnabant Temenidæ; ab Argivis vero ſic in ordinem redigebantur, ut omni autoritate regiâ exuti vix umbram illius retinebant: tandem vero Melta ultimo Timenidarum depoſito damnatoque ipſum etiam nomen Regis Argis abolitum fuit, donec Phidon [u] decimus ab Hercule ſextus à Temeno illud vi & armis iterum reſumſit, [x] qui Argis multiſque aliis Græciæ civitatibxs occupatis, tum ob potentiam ſuam, tum ob nummum argenteum, [y] ab eo circa 120 annos ante Olympiadum initium primo in Græcia ex-

[t] Pauſanias in Meſſenicis, & Laconicis. Strabo lib. 8. Apollodor. lib. 2. [v] Pauſan. & Strabo ib. Apollodorus lib 2. Herodot. lib. 6. [x] Pauſanias in Laconicis. Apollodorus lib. 2. [y] Ad Ep. 5. [z] Pauſanias in primo Eliacorum. [a] Pauſanias lib. 2. Apollodorus lib. 2. [b] Pauſanias lib. 2. & Apollodorus lib. 2. [c] Pauſanias lib. 2. [d] Pauſan. ib. [e] Pauſan. lib. 2. [f] In vita Pythagoræ. [g] Plutarchus in Numa. Dionyſ. Hal. lib. 2. Liv. Dec. 1. lib. 1. [h] Dionyſ. Laertius in vita Pythagoræ. [i] Dionyſ. Hal. lib. 2. Livius Dec. 1. lib. 1. [l] Pauſanias l. 2. [m] Strabo lib. 10. [n] Strabo lib. 10. & 14. [o] Juſtin. lib. 2. cap. 6. Herodot. l. 6. Strabo lib. 9. Paterculus lib. 1. Cicero Tuſc. Quæſt. 1. Pauſanias lib. 1. & 7. [p] Pauſanias lib. 1. Strabo lib 9. [q] Plutarchus in Theſeo. Pauſan. lib. 1. Strabo lib. 3. p. 171. & lib. 9. pag. 392. [r]. Strabo lib. 10. & 14. [t] Pauſan. lib. 2. [v] Ep. Marm. 31. [x] Strabo lib. 8. Herodot. lib. 6. Scholiaſt. Pindari, Olymp. 13. Pauſan. in ſecundo Eliacorum. [y] Euſeb. in Chron. Epocha Marm. 31. Strabo lib. 8. Pindar. Olymp. 13. & Scholiaſtes illius. Ælian. var. Hiſt. lib. 12. cap. 10.

cuſum

cuſum fuit omnium Græcorum ſui temporis inſigniſſimus. Phidonis frater erat [z] Caranus, qui ex Argis educto exercitu [a] Macedoniam occupabat, primaq; illius potentiſſimi Macedonum imperii poſuit fundamenta, à quo magnus Alexander [b] cum fuerit ſeptimus decimus, jure materni generis Achille autore paterni Hercule gloriatus eſt. Creſphontes, [c] qui Meſſeniæ regnum obtinuit, poſtquam illud non diu tenuerat, quod plebis nimis ſtudioſus eſſet, ab optimatibus cum omnibus filiis excepto Æpyto interficitur, & Polyphontes conjuratorum princeps imperio præficitur. Æpytus autem, quod apud Cypſelum Arcadiæ regem avum maternum ſuum puer adhuc educaretur, cladem evaſit, & cum ad virilem ætatem adoleviſſet, auxiliantibus ei Arcadibus, Lacedæmoniis, & Argivis regnum paternum iterum recuperavit, quod cum optime adminiſtraſſet, omnes, qui poſt illum in Meſſenia regnarunt, in ejus honorem Æpytidæ dicebantur. Æpyti filius & ſucceſſor erat Glaucus, Glauci Iſthmius, Iſthmii Dotadas, Dotadæ Sybotas, Sybotæ Phintas, Phintæ ſucceſſurunt filii illius Antiochus & Androches, poſt illos regnum adiit Euphaes Antiochi filius anno ſecundo Olympiadis nonæ, quo anno circa 387 annos poſt Heraclidarum deſcenſum incepit [d] primum bellum Meſſenicum cum Lacedæmoniis, quod Euphaes uſque ad decimum quartum regni annum quam fortiſſime geſſit, tum vero illo ſine filiis in prælio defuncto, regnum obtinuit Ariſtodemus ex Æpyti poſteris, qui cum patriam à ruina vindicare non poterat prævalentibus Lacedæmoniis, ſemetipſum occidit, poſtquam regnaverat annos ſex, & Meſſenii deinde per 39 annos victoribus ſervi fuerunt, illis autem exactis anno quarto tertiæ & viceſſimæ Olympiadis [e] bellum pro libertate iterum renovarunt, quod per annos octodecim duce Ariſtomene ſummâ cum fortitudine & felici ſæpe ſucceſſu uſque ad annum primum 28 Olympiadis geſſerunt, tunc autem iterum victi & in graviorem ſervitutem redacti per multos deinde annos, eodem modo quo Helotæ, inter publicos Lacedæmoniorum ſervos numerati fuerunt. Qui vero exilium tum gravi ſervituti præferebant, ad Anaxilam Rhegii Tyrannum, cujus proavus [f] Alcidamidas circa initium primi belli Meſſenici, cum per ſeditionem Meſſeniâ expulſus fuiſſet, Meſſeniorum & Chalcidenſium coloniam in Italiam ducens iſtius urbis primus conditor fuit, duce Gorgo Ariſtomenis filio tranſeuntes iſtius auxilio victis Zanclæis eorum urbem anno primo Olympiadis viceſſimæ nonæ occuparunt, eamque ob falcis, quam habuerat, ſimilitudinem [g] prius Zanclen dictam à nomine Regionis, è qua expulſi fuerunt, deinde [h] Meſſenen appellarunt. De tertio bello Meſſenico, & quomodo Meſſeni eo iterum victi patria expulſi fuerunt, ab eâque omnes per multos annos exularunt, donec à Thebanis iterum reducti fuerunt, legas [i] Xenophontem, [l] Diodorum Siculum, [m] alioſque. Euryſthenes & Procles Ariſtodemi filii, qui poſt Heraclidarum deſcenſum Lacedæmonem obtinuerunt, [n] quod gemini eſſent, & forma adeo ſimillimi, ut à ſe invicem diſtingui non poterant, oraculo Delphico jubente ibi utrique æquali jure ſimul regnabant, ab iiſque duæ Regiæ familiæ, è quibus bini Reges erant, qui Lacedæmone ſimul regnabant, originem habuerunt. [o] Cum autem hi fratres impuberes adhuc eſſent, cum Haraclidæ Peloponneſum occupaſſent, Theræ Thebano Auteſionis filio Tiſameni nepoti Therſandri Polynicis filii pronepoti, è cujus ſorore Augeâ nati fuerunt, eorum tutela committebatur; illis autem adultis Theras, qui tam diu regni adminiſtratio-

[z] Euſeb. in Chronicis. [a] Euſeb. ib. Paterculus lib. 1. Suidas in Κάρανος. Julius Solinus cap. 15. Julianus Imp. in Encomio Euſebiæ Imperatricis. Juſtin. lib. 7. Pauſan. in fine lib. 9. [b] Velleius Paterculus lib. 1. [c] Pauſanias in Meſſenicis. Apollodor. lib. 2. [d] Strabo lib. 6. & lib. 8. Pauſan. in Meſſenicis, & Laconicis. Juſtinus lib. 8. Oroſius lib. 1. cap. 21. [e] Pauſanias in Meſſenicis. Juſtinus lib. 3. [f] Strabo lib. 6. pag. 257. Pauſanias in Meſſenicis. [g] Siculi enim falcem ζάγκλον vocabant. Thucydides lib. 6. Euſtath. ad Homeri Odyſſ. μ'. p. 1716. [h] Pauſanias in Meſſenicis. Strabo lib. 6. Euſtath. ad Homeri Il. β'. pag. 294. & 295. & ad Odyſſ. μ'. p. 1716. & in Scholiis ad Dionyſ. περιήγησιν. v. 411. Herodot. lib. 7. [i] Lib. 7. [l] Lib. 11. & 15. [m] Juſtinus lib. 3. cap. 6. Thucydides lib. 1. Plutarchus in Cimone & Pelopida. Iſocrates in Archidamo, &c. [n] Herodotus lib. 6. Pauſanias in Laconicis. [o] Herodotus lib. 4. Pauſanias in Laconicis.

nem

nem habuerat, aliis parere neſciens [p] coloniam è Lacedæmoniis & Minyis, qui à Pelaſgis Atticâ expulſis Lemno ejecti Lacedæmonem venerunt, in Calliſtem inſulam duxit, in eaque ſibi regnum condidit, & tam colonis ſuis, quam antiquis inſulæ incolis, qui Cadmei fuerant, imperans eam deinde à ſuo nomine Theram appellavit. Ex hujus Theræ poſteris erat Battus, [q] qui Oraculi Delphici monitu eductâ è Thera coloniâ [r] Olympiade primâ & quadrigeſſimâ 513 annos poſt Heraclidarum deſcenſum, paulo ante initium captivitatis Babylonicæ Cyrenas in Lybia primus condidit, [s] quæ urbs poſtea illuc ex omni Græcia novis colonis confluentibus in tantum crevit, ut Cyrenæi tandem ipſis Ægyptiis divitiis fere æquales, bello ſæpe ſuperiores evaſere. Ex ipſa autem Lacedæmone duæ tantum coloniæ felici cum ſucceſſu unquam educebantur, quorum primæ dux erat Phalanthus, [t] qui Parthenias, eos ſcilicet, qui tempore primi belli Meſſenici [u] promiſcuo concubitu naſcebantur, cum ob originis ignominiam Lacedæmone non ſuſtinuiſſent diutius manere, in Italiam duxit, ibique Tarentum expulſis Peucetiis occupans illam civitatem iis tradidit incolendam, à quibus ſic munita & amplificata fuit, ut inter celeberrimas Italiæ urbes deinde cæperit numerari. Secundam coloniam, [x] quæ ex 3000 Lacedæmoniis & 6000 Peloponneſiis conſtabat, [y] voto vere ſacro, anno ſexto belli Peloponneſiaci Trachiniam tranſtulerunt, eamque civitatem, quæ tum in ruderibus jacebat, de novo conditam Heracleam deinde appellarunt. Ver ſacrum erat, [z] quando aliquis populus omnem unius anni proventum deo vovens eidem pecudes in eo natas immolando, liberos, cum adoleverint, in coloniam emittendo conſecrabat, atque ideo de Gallis dicit * Juſtinus, quod trecenta millia hominum ad novas ſedes quærendas, velut ver ſacrum, miſerunt.

Non diu poſtquam Heraclidæ Peloponneſum obtinuerant [a] Aletes Hippotæ illius filius, qui ob cædem vatis Carni exulaverat, victis Siſyphidis Corinthum occupavit, in eamq; introducens Dores ſuos promoto pomœrio ſic auxit, ut pro Corinthi [b] conditore à nonnullis habeatur, tantamque adeptus eſt potentiam, & tam firmiter regnum ſuum ſtabilivit, ut ille poſterique illius uſque ad annum tertium triceſimæ Olympiadis, quo Cypſelus Tyrannidem invaſit, [c] per 444 annos Corinthi ſemper regnarunt. Quartus ex Aletæ poſteris, qui Corinthi regnabat, erat [d] Bacchis, à quo, cum magnâ adeptâ potentiâ majoribus ſuis valde illuſtrior evaſiſſet, Corinthi reges, qui poſt illum regnabant, & poſteri illorum neglecto Heraclidarum nomine deinde Bacchiadæ dicebantur. Ultimus Bacchiadarum regnabat Teleſtes [e] cujus regni anno quinto [f] Corinthi primum ex omni Græciâ Trieres fuerunt ædificatæ. Teleſte vero altero ante Olympiadum initium anno [g] à gentilibus ſuis occiſo, plures deinde Bacchiadæ numero ducenti pro Regimine monarchico Ariſtocraticum introducentes æquali autoritate rempublicam adminiſtrabant, electoque quotannis Prytane è Bacchiadarum familia, qui, eodem modo quo Archon Athenis, ſenatui & judiciis præſideret, multo ſævius quam Reges Corinthiis per annos 121 imperarunt. Anno vigeſimo primo poſtquam hi imperium adepti fuerant, [h] Archias Euageti filius, qui ſecundum noſtrum

[p] Herodotus lib. 4. Pauſanias in Laconicis in initio. Strabo lib. 8. Apollonius Rhodius lib. 4. ver. 1760, & ſeq. & Scholiaſtes illius ad illud locum. [q] Herodotus lib. 4. Solinus cap. 30. Saluſtius Jugurth. cap. 19. Heraclides de Polit. Juſtin. lib. 13. Euſtathius ad Dionyſii περιήγησιν, ver. 213. Pauſan. lib. 3, & 10. Pindar. Pyth. 5. Strabo lib. 1. & 17. Apollonius Rhodius lib. 4. ver. 1760. & ſeq. & Scholiaſtes illius ad illum locum. [r] Solinus cap. 30. [s] Herodot. lib. 4. [t] Juſtin. lib. 3. Strabo lib. 6. Pauſanias in Phocicis. Servius ad Virgilii. Æneid. lib. 3. [u] Juſtin. lib. 3. Strabo lib. 6. Euſtathius ad Dionyſiii περιήγησιν. Suidas & Heſychius in Παρθενίαι. Servius ad Virgilii Æneid. lib. 3. Lactantius autem Hiſtioram de Partheniis aliter narrat. lib. 1. c. 20. [x] Thucydides lib. 3. Diodorus Siculus lib. 1. Strabo lib. 9. [y] Euſebius in Chronicis. [z] Dionyſius Hal. lib. 1. & 2. Livius lib. 22, & 34. Plinius lib. 3. Strabo lib. 5. * Lib. 24. [a] Pauſanias in Corinthiacis. Pindari Scholiaſtes ad Nem. 7. Conon apud Photium, narrat. 26. Syncellus pag. 179. Velleius Paterculus l. 1. [b] Velleius Paterculus ib. [c] Vide Euſebium & Syncellum. [d] Euſebius in Chronicis. Syncellus ex Diodoro, pag. 179. Pauſanias in Corinthiacis. [e] Euſebius in Chronicis. [f] Thucydides lib. 1. de qua re lege notas Scaligeri ad Euſebii Chronica, pag. 66. [g] Diodor. Sic. apud Syncellum, pag. 179. & Euſebii Chronica. Pauſanias in Corinthiacis. [h] Epocha Marmor. 32. Thucydides l. 6. & 8. Pauſanias lib. 5. Scholiaſt. Pindari ad Pyth. 2. Plutarch. in narrat. Amatoriis.

Chro-

Chronographum decimus à Temeno Argivorum rege, ſecundum alios vero è Bacchiadarum familia fuit, ob cædem Actæonis pueri venuſtiſſimi, quem vim ei inferre tentans occidiſſet, Corintho jubente oraculo Delphico coactus exulare, educto ſecum magno exercitu primo [i] Corcyram inſulam Theſprotiæ vicinam [l] prius Phæaciam & Scheriam dictam expulſis Liburnis occupavit, eamque colonis ſuis tradidit incolendam, qui ibi quamvis Corinthiis primo ſubditi fuiſſent maxime [m] ſub Cypſeli & Periandri imperio, tantam tamen poſtea præſertim in mari adepti ſunt potentiam, ut [n] circa initium belli Peloponneſiaci, cui illi originem præbuerunt, ipſis Corinthiis multo ſuperiores evaſerunt. Archias autem Corcyræ non diu manſit, ſed coloniæ regimine [o] Cherſocrati Heraclidæ tradito, ipſe Oraculi Delphici monitu inde in Siciliam ſolvit, expulſiſque Siculis ſub idem tempus, quo Megara & Naxus in eadem inſula conditæ fuerunt, anno tertio quintæ Olympiadis, qui viceſimus primus annus erat regni Æſchyli Athenis, & ſextus ante jacta Romæ fundamenta [p] Syracuſas condidit, duaſque ibi genuit filias [q] Ortygiam & Syracuſam dictas, quarum hæc urbi, illa inſulæ urbi vicinæ nomina dederunt. Syracuſæ autem ab Archia conditæ ſic brevi creverunt, ut regnantibus ibi Gelone & Hierone, [r] opinione Scaligeri omnium non tantum Siciliæ, ſed totius etiam Europæ urbium longe maximæ fuerunt, multiſque aliis urbibus tum in Sicilia, tum in magna Græcia præbuerunt originem. Cum autem Ariſtocratia Corinthi à Bacchiadis conſtituta uſque ad annum tertium trigeſimæ Olympiadis duraſſet, Cypſelus Eetionis filius [s] abolito eo Regimine Tyrannidem invaſit. Bacchiadis igitur Corintho pulſis & in varias Græciæ partes profugientibus, [t] Damaratus, qui inter eos & divitiis, & honore valde excelluit, in Italiam decedens inter Tarquinios in Etruria habitabat, ibique genuit Lucium Tarquinium, qui poſt Ancum Martium Romæ regnavit. Quomodo Cypſelus & filius illius Periander Tyrannidem Corinthi exercuerunt narrat [u] Herodotus. Poſt Cypſeli autem & Periandri obitum, qui utrique 74 annos regnarunt, Corinthi deinde eodem modo quo in ceteris Græciæ urbibus Regimen penes plebem fuit.

Corintho vicina erat Megara, quam Doricam civitatem fuiſſe ab Althæmene Temeni nepote poſt Codri obitum primo occupatam, ſupra diximus. Hæc cum poſtea potentia creviſſet, [x] Chalcedoni & [y] Byzantio ad ripas Helleſponti conditis, & [z] Megaræ aliiſque in Sicilia urbibus originem præbuiſſe perhibetur.

Tertius Hellenis filius erat [a] Xuthus, qui, quod [b] paternos Theſauros depeculatus eſſet, à fratribus Theſſaliâ pulſus [c] cum fautoribus ſuis in Atticam commigravit, ubi cum Erichtheo Atticæ regi [d] contra Chalcidenſes Eubœæ incolas belligeranti auxilia tuliſſet, illiuſque virtute inſignis parta eſſet victoria, [e] regionem quæ poſtea (cum in ea Oenoën, Marathonem, Probalynthum, & Tricorythum condidiſſet) Tetrapolis vocabatur, in præmium fortitudinis allatique auxilii accepit, & dignus inſuper habitus, qui Regis gener eſſet, [f] Creuſam illius filiam duxit, ex eaque genuit [g] Ionem & Achæum, quorum

[i] Scholiaſt. Apollonii Rhodii ad lib. 4. ver. 1212. Strabo lib. 6. [l] Strabo ib. Euſtath. ad Dionyſ. περιηγή-σει, ad ver. 494. [m] Herodot. lib. 3. [n] Thucydides lib. 1. Diodorus Siculus lib. 12, & 13. [o] Strabo lib. 6. Scholiaſtes Apollonii ad lib. 4. v. 1212. [p] Thucydides lib. 6. Cron. Marm. Ep. 32. Strabo lib. 6. Pauſanias lib. 5. Scholiaſtes Pindari ad Pyth. 2. Plutarch. in narrationibus amatoriis. [q] Plutarch. ib. [r] In notis ad Euſebiana. [s] Diodor. apud Syncellum pag. 179. Euſebius in Chronicis. Herodot. lib. 5. Pauſanias in Corinthiacis. [t] Dionyſ. Hal. lib. 3. Liv. lib. 1. [v] Lib. 1. 3. & 5. [x] Strabo lib. 12. Pomponius Mela. lib. 1. [y] Marcianus in περιηγήσει, & Euſtathius ad Dionyſii περιήγησιν, ver. 804. [z] Thucydides lib. 6. Strabo lib. 6. [a] Pauſanias in Achaicis. Apollodor. lib. 1. Conon apud Photium narrat. 27. Strabo lib. 8. pag. 383. Pauſanias in Achaicis. [c] Strabo lib. 18. Pauſanias in Atticis & Achaicis. Apollodor. lib. 1. [d] Euripides in Ione. [e] Strabo lib. 8. Pauſanias in Atticis. Conon apud Photium, narrat. 27. [f] Euripides in Ione. Vitruvius lib. 4. c. 1. Pauſan. lib. 1. & 7. Scholiaſtes Ariſtophanis ad aves. Harpocration in Ἀπόλλων πατρῷος. Strabo lib. 8. Aurelius victor de origine gentis Romanæ. Conon apud Photium, narrat. 27. [g] Pauſan. lib. 1. & 7. Strabo lib. 8. Euripides in Ione. Herodot. lib. 7. Euſtathius ad Dionyſ. ver. 423. & 822.

Ione, cum vir fortiſſimus eſſet, Erichtheus in omnibus bellis duce utebatur, præſertim in eo, quod contra Eumolpum & Eleuſinios geſſit, cui [h] cum Ion inſigniſſimâ partâ victoriâ ipſoque Eumolpo occiſo finem feliciſſime poſuiſſet, tantam deinde conſecutus eſt apud Atticos potentiam, ut defuncto Erichtheo, qui in bello contra Immaradum Eumolpi filium [i] occubuit, totius regni [l] adminiſtrationem adeptus, mutatâ gentis appellatione [m] Atticos deinde à ſuo nomine Iones, & regionem à Sunio promontorio uſque ad Iſthmum Corinthiacum Ioniam juſſit appellari. Et hinc Ionum nomen & origo; & non à Javan, ut ſciolis & dilirantibus potius placet. Poſtea autem Ion ab Erichthei filiis [n] Atticâ exactus cum patre Xutho & fratre Achæo in Peloponneſum commigravit, ibique ductâ Helice filiâ Salinuntis Ægialiæ Regis ab eo in agri partem accipiebatur, in eaque, quâ donatus erat, Regione urbem Helicem ab uxoris nomine ſic dictam condidit, quæ, [o] priuſquam anno quarto centeſimæ primæ Olympiadis miraculoſo eo, qui totam Peloponneſum concuſſerat, terræmotu deſtrueretur, maxima inter omnes Achaiæ urbes habebatur; in qua cum Ion, ut pote omnibus adminiſtrandæ reipublicæ & gerendi belli artibus inſtructus, potentiâ maxime creviſſet, ab eo deinde [p] illa etiam Regio, quæ prius Ægialia, poſtea Achæa, uſque ad Heraclidarum deſcenſum Ionia dicebatur. Achæus autem Ionis frater, acceptis ab Ione & Athenienſibus auxiliis [q] Theſſaliam invaſit, ibique poſt Æolum regnum Phthiotidis obtinuit, ab eoque illa Regio [r] Achaia etiam & incolæ Achæi dicebantur. Filii autem illius [s] Archander & Architeles ab Æolidis iterum pulſi in Peloponneſum redierunt, quorum cum alter Argis, alter Lacedæmone habitaſſet, tantam in iis urbibus adepti ſunt potentiam, ut utriuſque incolæ ab iis deinde [t] Achæi ſeu Achivi dicerentur, eoque nomine apud Homerum plerumque vocantur. Eos enim Danai filias duxiſſe, (ut tradit Pauſanias) cum Danaus in Græciam veniſſet cum filiabus ſuis [u] circa 140 annos ante Erichthei obitum, qui Achæi avus fuerat, omnino prohibet temporis ratio. Sed cum Argos & Lacedæmon ab Heraclidis occuparentur, expulſi ab illis civitatibus [x] Achæi in Ioniam duce Tiſameno Oreſtis filio commigrarunt, eamque regionem & duodecim illius civitates, pulſis in Atticam Ionibus, occupantes illam deinde, abolito Ioniæ nomine, Achaiam appellarunt, ibique nunquam iterum mutatis ſedibus primo ſub Tiſameni nepotum poſtea vero ſub Strategi, [y] quem quotannis eligebant, imperio ſemper habitabant; auctique deinde divitiis, potentiâ, & multitudine incolarum duabus celeberrimis in Italia civitatibus Crotoni ſcilicet & Sybari, eodem tempore, quo Archias Syracuſas condidit, præbuerunt originem. [z] Myſcellus enim Achæorum coloniæ dux, & Archias eodem tempore ad conſulendum de novis ſedibus oraculum Delphos venerunt, ubi cum datâ optione Myſcellus urbem ſaluberrimam, Archias ditiſſimam elegiſſent, Pythiæ monitu hic ditiſſimas Syracuſas, ille ſaluberrimam Crotonem condidere. Conditâ autem Crotone Myſcellus cum parte Coloniæ emiſit [a] Iſeliceum, qui Sybarin condidit, quæ utræque urbes ſic brevi creverunt, ut ducentis & decim annis poſtquam conditæ fuerant, [b] Sybaritæ contra Crotoniatas belligerantes, quamvis trecenta militum millia in aciem produxiſſent, hoſtes tamen viribus tanto ſuperiores habuerunt, ut ab iis prælio victi amiſſâ deletâque urbe omnino interiere.

[c] Iones autem, qui ab Achæis pulſi ad Athenienſes commigrarunt, ab iis

[h] Harpocration in Βοηδρόμια. Ariſtides in Eleuſinia. Strabo lib. 8. Pauſanias lib. 1. [i] Pauſanias ib. [l] Conon apud Photium, nar. 27. Vitruvius lib. 4. c. 1. Strabo lib. 8. [m] Euſtathius ad Dionyſii περιήγησιν. ad v. 423. & v. 822. Strabo lib. 8. Pauſanias lib. 1. Herodot. lib. 8. [n] Pauſan. in Achaicis. [o] Diodorus Siculus lib. 15. [p] Pauſan. in Achaicis. Herodot. lib. 1. & 7. Diodor. Sic. lib. 15. Strabo lib. 8. p. 383. & alibi. [q] Pauſan. lib. 7. Didymus ad Homeri Il. α. v. 2. [r] Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 321. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad lib. 1. v. 243. Didymus ad Homeri Il. α. ver. 2. [s] Pauſanias lib. 7. [t] Pauſan. ib. [u] Compara Euſebii Chronica, & Chronicon Marmoreum. [x] Pauſanias lib. 7. Strabo lib. 8. [y] Vide Polybium & Plutarchum in vitis Arati & Philopœmenis. [z] Strabo lib. 6. pag. 269. [a] Strabo lib. 6. [b] Diodorus Siculus lib. 12. Herodot. lib. 5. Euſtathius in Scholiis ad Dionyſii περιήγησιν, ad ver. 373. Ælian. de animalibus, lib. 16. c. 23. Athenæus lib. 7. [c] Pauſan. lib. 7. Strabo lib. 3. p. 171.

ob cognationem in agri partem, & in jus civitatis accepti ibi per 50 annos permanſere, iis autem exactis, [d] Neleus Codri filius, qui Medonte fratre, quod claudus eſſet, depoſito regnum invaſerat, jubente oraculo Delphico illud iterum abdicare coactus 130 annos poſt Trojæ excidium, ductis ſecum Ionibus & ex aliis Græciæ gentibus non paucis, cum ceteris fratribus, qui multi fuerunt, in Aſiam tranſiit, expulſiſque Lelegibus, Pelaſgis, & Caribus, eam Regionem, quæ à novis incolis Ionia deinde dicebatur, occupavit, ſuiſq; tradidit incolendam, qui duodecim illius civitates incolentes beneficio maris, cui vicini fuerant, ſic brevi creverunt, ut omnes etiam [e] maris Ægæi inſulas, multaſq; alias & in Thraciâ & in Aſiâ maritimas regiones cum Athenienſibus, quorum plerumque ſocii fuerunt, totiuſque maris imperium obtinuerunt; ob quod, & mercaturam, quam cum Phœnicibus & Ægyptiis exercuerunt, cum præ omnibus aliis Græcis orientalibus maxime noti fuiſſent, inde obtinuit, ut ab omnibus illis tota Græcia [f] Ionia & incolæ Iones, eodem modo quo ab iiſdem Enropæi occidentales omnes Franci, quod ea gens ob bellum ſacrum in oriente geſtum illis præ ceteris occidentalibus innoteſceret, uſque ad hunc diem appellantur. Græcorum enim Gens, apud Arabes, & Perſas يونان & Græcus apud Chaldæos, & Rabbinicos יונאי & apud Syros ܝܘܢܝܐ appellantur; Quod notat Scholiaſtes Ariſtophanis ad Acharnenſes. Totam Ionicæ migrationis Hiſtoriam ſatis prolixam habes apud Pauſaniam in Achaicis, de qua etiam conſulas [f] Strabonem, & Herodotum. [g] Una è duodecim Ioniæ civitatibus erat Phocæa, cujus incolæ poſt victum à Cyro Crœſum à Perſis patriâ pulſi Veliæ in Italia, & Maſſiliæ in Gallia conditores fuere.

E Græcis igitur Theſſali, ceterique omnes [h] extra Iſthmum Corinthiacum habitantes (exceptis Athenienſibus, Megarenſibus, & Doridis Tetrapoleως incolis) Æolidis Aſianæ incolæ, & è Peloponneſiis Elei & Achæi Æoles fuerunt. Quamvis enim Achæi ab Æolo originem non habuiſſent, cum tamen Æolica dialecto utpote è Theſſalia in Peloponneſum profecti uterentur, Æolibus etiam annumerati fuere. Qui Atticam, Eubœam, Ioniam Aſianam, omneſque maris Ægæi inſulas, & Thraciæ maritima incolebant, Iones erant. Ceteri autem omnes Græci nominis pro Doribus reputati fuere. Dialectus primo apud omnes, quamdiu in Theſſalia habitabant, una erat, poſtea vero in Æolicam & Ionicam, & Ionica rurſus Ionicam, & Atticam; & Æolica, in Æolicam, Bœoticam, & Doricam dividebantur. [i] Ionica enim & Attica, & tres hæ Æolica, Bœotica, & Dorica eædem antiquitus dialecti fuerunt. Hactenus de primis originibus omnium Græcarum gentium, & inſigniorum urbium egimus: quibus explicatis, cum hæc ſola ob obſcuram antiquitatem aliquid difficultatis habeant, non omnino opus erit ut in ceteris ſimus prolixi.

Ep. 7. Ἀφ' οὗ Κάδμος ὁ Ἀγήνορος εἰς Θήβας ἀφίκετο ………… ἔκτισε τὴν Καδμείαν ἔτη ΧΗΗ𐅄Π βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. In Lacuna bene ponit Palmerius, κατὰ χρησμὸν καὶ, atque ideo legendum eſt εἰς Θήβας ἀφίκετο κατὰ Χρησμὸν, καὶ ἔκτισε τὴν Καδμείαν. [l] Dicunt enim Græci Cadmum ab oraculo Delphico, quod de nova condenda urbe conſuluerat, juſſum vaccam in utroq; latere habentem ſignum candidum circulo plenilunii ſimile, cum in Bœotiam veniſſet, itineris ducem habere, eo in loco, quo ea defeſſa primo procubuit, Thebas condidiſſe. Sed maculam illam candidam in ſpeciem Lunæ ſuperſtitionem Ægyptiacam in cultu [m] Apidis denotare, & Cadmum non tam ex oraculo Delphico, quam è patria religione tanta ſuperſtitione hanc bovem

[d] Pauſanias in Achaicis. Strabo lib. 14. Ælian. var. Hiſt. lib. 8. c. 5. Herodot. lib. 9. Ammianus Marcellinus, lib. 22. & 28. Harpocratian. in Ἐρυθραί. Tertullian. de Pallio. [e] Herodot. lib. 1, & alibi. Strabo lib. 10. Thucydides lib. 1, & alibi. Plutarch in vitis Themiſtoclis. Ariſtidis, Cimonis, & Periclis. [f] Lib. 14. [g] Herodot. lib. 1. Juſtin. lib. 43. Athenæus lib. 13. Solinus cap. 8. Pomponius Mela, lib. 2. c. 5. Strabo lib. 6. Iſocrates in Archidamo. Ammianus Marcellinus, lib. 15. [h] Strabo lib. 8. [i] Strabo lib. 8 in initio. [l] Pauſanias lib. 9. Apollodor. lib. 3. Ariſtophanis Scholiaſtes ad Ranas. [m] De Apide vide Seldeni de diis Syris Sytagma. 1. c. 4. & Domini Johannis Marſhami Canonem Chronicon. pag. 59.

obſervaſſe multo veriſimilius videtur. Cadmus enim Ægyptius fuit, qui tamen è Græcia etiam habuit originem, [n] Io enim Jaſii Argivi filia erat, quæ ab Ægyptiis rapta Oſiridi Ægyptiorum regi nupta fuit, eademque eſt, quam Ægyptii [o] Iſidem vocabant, hujus filius erat [p] Epaphus, qui genuit Libyam matrem Agenoris & Beli, [q] quorum hic Danai & Ægypti, ille Phœnicis, Thaſi, Cilicis, & Cadmi patres fuere. [r] Agenore autem & filiis Ægypto aut exactis, aut ultro ad quærendas novas ſedes decedentibus, [ſ] Phœnix & Agenor Phœniciam, [t] Cilix Ciliciam, & Thaſus [u] Thaſum inſulam & vicina Thraciæ maritima occuparunt. [x] Cadmus vero in Bœotiam venit, victiſque Hyantibus & Aonibus in eorum regione anno Epochæ Marmoriæ 1255. qui eſt annus 50 ætatis Moſis Cadmeam condidit. Hyantes igitur Bœotiâ expulſi Hyampolin in Phocide condidere. Aones autem ſupplices & deprecantes à Cadmo manere permiſſi ſunt, & cum alios ſibi adjungentes Bœotos circa Cadmeam habitaſſent, eamq; multum auxiſſent, Cadmus promoto pomærio urbem ſuam novo muro muniebat, totamque eam à nomine Thebarum in Ægypto, unde profectus fuerat, Thebas appellavit, & Cadmea deinde Thebis, eodem modo quo Cecropia Athenis, pro arce tantum habebatur. Quæ de Cadmo ad quærendam Europam miſſo narrantur, omnia fabulæ ſunt, ſecundum enim noſtrum marmor Cadmus Helleni & Doro coævus erat, Aſterius autem Cretæ Rex, qui Europam rapuit & duxit, Dori nepos fuit; multo igitur veriora dicere videntur, qui Europam non Agenoris, [y] ſed Phœnicis filiam volunt fuiſſe. Plura de Cadmo & de iis quæ poſt Cadmum Thebis regnarunt legas apud Pauſaniam in Bœoticis, Apollodorum lib. 3, Diodorum Siculum lib. 4, Euſtathium ad Homeri Il. β'. pag. 269, Johannem Antiochenum MS. in Bibliotheca Bodlianâ non longe ab initio, Chronicon Alexandrinum, & Cedrenum lib. 1. Maxime autem celebratur Cadmus ob literas ab eo in Græciam primo allatas, de iis lege ex antiquioribus Herodot. lib. 5. Diodorum Sic. lib. 4. Euſtathium ad Homeri Odyſſ. ξ'. pag. 1757. Plinium lib. 5. cap. 12. Tacitum lib. 2. & Tatianum: E modernis vero Domini Johannis Marſhami, Canonem Chronicum pag. 119. Bocharti Geographiæ ſacræ partem ſecundam lib. 1. c. 20. & Waltoni Prolegomina ad Biblia Polyglotta, cap. 2. Sed inſtar omnium eſt Doctiſſimus Scaliger, in notis ad Euſebii Chronica.

Ep. 8. Ἀφ' οὗ ....νικης ἐβασίλευσε ἔτη XHHΔΠII βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. Lacunam Seldenus, & Palmerius ſic ſupplent. Ἀφ' οὗ Ἀγηνορίδης Φοινίκης ἐβασίλευσε, ſed quid noſtro Chronographo, qui de ſolis rebus Græcis ſcribit, cum Phœnicum regibus? multo igitur melius, [z] Lydyatus & Dominus Johannes Marſhamus legunt, Ἀφ' οὗ Εὐρώτας, καὶ Λακεδαίμων Λακωνικῆς ἐβασίλευσε. Primus, qui [b] in Laconia regnabat, erat Lelex, qui ex [c] Ægypto in Græciam unâ ante Deucalionem ætate profectus Lelegibus nomen dedit, hujus filii erant Myles & Polycaon. [d] Polycaon ductâ Meſſene Triopæ Argivorum Regis filia Regionem Laconiæ è parte occidentali vicinam occupavit, eamque ab uxoris nomine Meſſeniam appellavit, in qua poſteri illius per quinque ætates, donec tandem iis deficientibus regnum ad Perierem Æolidam veniebat, regnaſſe perhibentur. Myles qui in Laconia regnabat genuit Eurotam, qui fluvio Eurotæ nomen dedit, hujus filia erat Sparte, quam cum Lacedæmon duxiſſet, ab Eurota in regni ſocietatem acceptus cum eo ſimul anno Epochæ Marmoreæ 1252. i. e. 308 annis ante Trojæ exci-

[n] Apollodor. lib. 2. Pauſan. lib. 2. Euſeb. in Chron. Syncellus pag. 152. Euſebius in Chronicis. [p] Apollodorus lib 2. Euſebius in Chronicis. Strabo lib. 10 in initio. [q] Apollodor. lib. 2. Johannes Antiochenus liber MS. in Bibliotheca Bodliana non longe ab initio, Chronicon Alexandrinon, & Cedrenus lib. 1, Euſebius in Chronicis. [r] Apollodor. lib. 2. Johannes Antiochenus, Cedrenus, Euſebius, & Chronicon Alexandrinum. ib. [ſ] Iidem autores, ib. Stephanus in Φοινίκη. [t] Herodot lib. 7. Apollodor. lib. 3. Johannes Antiochenus, Cedrenus, & Chronicon Alexand. ubi ſupra. [v] Apollodor. lib. 3. Pauſanias lib. 5. [vv] Pauſanias lib. 9. Apollodor. lib. 3. Strabo lib. 9. [x] Euſebius in Chronicis. Diodorus Siculus lib. 1. [y] Euſebius in Chronicis, part. 1. pag. 27. Syncellus pag. 152. Pauſan. lib. 7. pag. 402. [z] In notis ad hanc Epocham. [a] In Canone Chronico, pag. 124. [b] Pauſan. lib. 3. [c] Pauſan. lib. 1. [d] Pauſan. lib. 3, & 4.

dium

dium primo cæpit regnare, & ad fluvium Eurotam Lacedæmonem condidit; quam ab uxoris nomine etiam Spartam appellabat. Lacedæmonis filius & ſucceſſor erat Amyclas, qui urbem Amyclas condidit, Amyclæ filius erat Cynortas, qui genuit Oebalum patrem Tyndarei, cujus filii erant Caſtor & Pollux, & filiæ Helena & Clytemneſtra, quarum hæc Agamemnonis, illa Menelai uxore fuere.

Ep. 9. Ἀφ' οὗ ναῦς ...η....ων ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπλευσε, καὶ ὠνομάσθη πεντηκόντορος, καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες ....ωνη, καὶ Βα...αρεια, καὶ Ἑλικὴ, καὶ Ἀρχεδίκη ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ τῶν λοιπῶν .... αντ.. καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ παρ..αδι ἐν Λινδῳ τῆς Ῥοδίας ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠΙΙ βασιλεύο ....: Palmerius in prima & ſecunda Lacuna aut Αἰγυπτίων, aut Λιβύων inſerendam putat, vocem autem Λιβύων præfert, quia Libya Danai regnum erat: Dicit enim [e] Apollodorus, Δαναὸν μὲν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν, Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ, ὃς καὶ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων (legit [f] Scaligerus Μελαμβώρων) χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Sed rejectis utriſque mihi potius placet legere, ἀναπλῶν ἐξ Αἰγύπτου, penes tamen lectorem ſit aut mea aut Palmerii uti Conjecturâ, aut utriſque invenire meliorem. In tertia lacuna ſupple Ἀμυμώνη, [g] quæ una erat è filiabus Danai, quarum alia erat, cujus nomen in quarta lacuna quoad medias literas obliteratur, quodnam autem fuerat, cum reliquias illius perlectis omnibus Danai filiarum nominibus, quæ apud [h] Apollodorum extant, eorum nulli poſſim adaptare, mihi omnino manet incertum. In quinta Lacuna Palmerius ponit ὑδρεύσαντο, quia Danaus Argis deficientibus ob ſiccitatem aquis, filias ſuas, narrante [i] Apollodoro, ὑδρευσομένας ἔπεμψε. Sed quod hic de Danai filiabus narratur, non Argis, ſed Lindi in Rhodo actum fuit, atque ideo potius lego, ἱερὸν ἱδρύσαντο. Danai enim filias cum patre ex Ægypto profugas ad Lindum in Rhodo appuliſſe, ibique Templum Minervæ Lindiæ condidiſſe, & illi ſacrificaſſe [l] Strabo, [m] Diodorus Siculus, [n] Herodotus, aliiſque teſtantur. In ſexta Lacuna Palmerius ponit ἐμ παραλίαδι, in ultima Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου. Primus enim annus, quo Erichthonius Athenis regnavit ſecundum Euſebium eſt Epochæ Marmoriæ 1249, annus igitur Epochæ Marmoriæ 1247. eſt regni illius tertius.

Ἀφ' οὗ ναῦς πρώτη ἀναπλῶν ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπλευσε, καὶ ὠνομάσθη πεντηκόντορος. De Danao & filiabus 50, paſſim veteres. Sed de Pentecontori nomine, navis longæ qua ex Ægypto profugêre indito, raro. Ita dictam ſcribit diſerte Apollodorus Bibliothecæ, lib. 2. idque à filiarum numero, uti etiam Euſtathius ad Iliados α'. Sed nominis originatio ea mira eſt. A remorum potius numero ſeu verſus aut ordine unico, qui ex quinquaginta conſtabat, impoſitum eſt, uti & Argonavi. Ita etiam τριακόντορος, τεσσαρακόντορος & ſimiliter naves aliæ longæ dictæ. Hanc primam fuiſſe navem longam ſcribunt nonnulli. Hyginus Fabula CCLXXVII. "Minerva prima navem bi- "proram Danao ædificavit in qua Ægyptum fratrem profugit. Tantundem etiam Fabula CLXVIII. Et Plinius lib. 7. cap. 46. "Navem primus in Græ- "ciam ex Ægypto Danaus advexit. Ante, ratibus navigabatur, inuentis in "Mari rubro inter inſulas â rege Erythra. Conſule item Nonni συναγωγὴν ad Gregorii Nazianzeni invectivam primam numero ζξ'. Erythras autem rex non alius quam Edomus Jacobi patriarcha frater viris doctis, nec immerito, habetur. Adi, ſi placet Joſephum Scaligerum ad Feſti Ægyptinos, & Nicolai Fulleri Miſcellanea ſacra, lib. 4. cap. 20. Poſtea ad plures remorum ordines deventum eſt, de quibus viſendi quidem Lazarus Baifius, & Grægorius Gyraldus in iis quæ de re navali edidere, ſed in primis ante alios, magnus Scaliger ad numerum Euſebiarum MCCXXX, & Willebrodus Snellius in

[e] Lib. 2. [f] In notis ad Euſebii Chronica. [g] Apollodor. lib. 2. Pauſan. lib. 2. Scholiaſt. ad Apollonii Rhodii, lib. 1. ver. 135. [h] Lib. 2. [i] Ib. [l] Lib. 14. [m] Lib. 5. [n] Lib. 2.

præ-

præfatione ad ſuam Hiſtiodromicen, & Th. Rivius in Hiſtoria navali antiqua quam 4 libris edidit Londini, A. D. 1633.

Καὶ αἱ Δαναῦ Θυγατέρες. Danaum fuiſſe Beli filium & Cadmi patruelem ſupra diximus. [o] Hic à fratre, cum quo de regno certaverat, Ægypto exactus conditâ nave, quam à filiorum ſeu potius à remorum numero πεντηκόντορον appellavit, in ea primo in Rhodum, & inde in Argolidem venit, cujus regionis poſt Stheneli obitum, pulſo Galenore legitimo hærede, regnum adeptus illius deinde incolas, qui prius Pelaſgi dicebantur, à ſuo nomine Danaos appellavit. Plura de eo & quinquaginta illius filiabus legas apud Apollodorum lib. 2. Pauſaniam lib. 2. & 3. Euſtathium & Didymum ad Homeri Il. α. v. 42. & apud Euſtathium in Scholiis ad Dionyſii περιήγησιν, v. 805. Diodorum Siculum lib. 5. Herodotum lib. 2. Strabonem lib. 5. pag. 221. & lib. 8. & è Modernis Dominum Johannem Marſhamum, in Canone Chronico, pag. 125.

[p] Euſebius, [q] Theophilus, & [r] Joſephus è Manethone antiquo rerum Ægyptiarum ſcriptore Danaum etiam Armaim vocant; illiuſque fratrem Ægyptum maximum illum Ægyptiorum regem Seſoſtrim [s] plerique volunt fuiſſe; quam vere neſcio; hoc autem certum eſt Seſoſtrim valde antiquum fuiſſe. [t] Ariſtoteles diu ante Minois primi tempora, [u] Agathias ante Nini & Semiramidis regnum, [x] Valerius Flaccus, & [y] Apollonius Rhodius ante Argonautarum expeditionem, [y] Scholiaſtes Apollonii 2900 annos ante primam Olympiadem, [z] Strabo vero, [a] Herodotus, [b] Diodorus Siculus, & omnes, qui unquam de Seſoſtre aliquid ſcripſerunt, ante bellum Trojanum illum dicunt vixiſſe. Qui igitur Joſephi, ut ipſi credunt, autoritatem ſecuti Seſoſtrim Seſacum eſſe volunt, qui 234 an. poſt Trojæ excidium [c] regnante Rehaboamo Templum Hieroſolymitanum expilaverat, ex nimis levi fundamento, ſi hoc dixiſſet Joſephus, tot autoribus æquali fide dignis contradicunt. Sed nihil tale eſt apud Joſephum, ejus verba enim hæc ſunt, [d] ὁ Θεὸς ἐπιπέμπει τὸν τῶν Αἰγυπτίων βασιλέα Σούσακον, περὶ οὗ πλανηθεὶς Ἡρόδοτος τὰς πράξεις αὐτοῦ Σεσώστρι προσάπτει, non igitur ſecundum Joſephum Seſoſtris idem eſt cum Seſaco, ſed Herodotus male aſcripſit ea Seſoſtri, quæ à Seſaco geſta fuere: qui vero his Joſephi verbis contrarium ſenſum volunt imponere, ex ipſo Joſepho, [e] qui poſtea Sethoſin ſeu Seſoſtrin nominat, eumque Danai fratrem fuiſſe dicit, ſatis apparet, eos, quæ ſcripſit Joſephus, non omnino intellexiſſe; nec ſi hæc illius ſcriptoris conjectura pro ea opinione faceret, omnino crederem, de hoc maximo totius orbis rege, qui Aſiam atque Europam [f] victoriis ſuis pervagatus fuit, tam pauca in omni Græcâ Hiſtoriâ poſſe narrari, niſi ab hiſtoricis temporibus per multa plura ſecula fuiſſet remotus. [g] Hunc Euſebius etiam Rhameſem vocat, atque ideo de eo intelligenda eſſe omnia ea, quæ de Rhamſe Ægypti Rege & totius Aſiæ victore [h] à Tacito narrantur, & rerum geſtarum & nominum ſimilitudo ſuadet. [i] Scholiaſtes Apollonii dicit illum Ori filium & Oſiridis nepotem fuiſſe, ego vero eum eundem eſſe cum Oſiride ſeu Dionyſo credo. [l] De utriſque enim narratur eodem, quo naſcebantur, die data eſſe vaticinia, eos orbis dominos futuros. [m] Utriq; in Æthiopiam, Arabiam, Perſiam, Indiam & Scythiam, eodem ordine & ſucceſſu expeditiones ſuſceperunt; utrique verſus occaſum [n] Thraciam expeditionis terminum habuerunt; utriuſque in ea [o] regione periclitabatur exercitus; u-

[o] Euſebius in Chronicis. Theophilus ad Autolycum, lib. 3. Joſephus lib. 1 contra Appionem. Apollodor. lib. 2. Pauſan. lib. 2. [p] In Chronicis. [q] Lib. 3. [r] Lib. 1 contra Appionem. [s] Manetho apud Joſephum, lib. 1 contra Appianem, &c. [t] Politic. lib. 7. cap. 10. [v] Lib. 2. p. 55. [x] In Argonauticis. [y] Ad lib. 4. ver. 276. [z] Lib. 17. [a] Lib. 2. [b] Lib. 1. [c] 1 Reg. 14. v. 25. 2 Chron. 12. v. 2. [d] Joſephus Ἀρχαιολογίας, lib. 8. c. 4. pro hac opinione maxime pugnat Dominus Johannes Marſhamus in Canone Chronico. [e] Contra Appionem lib. 1. [f] Vide Diodorum Siculum lib. 1. & Syncellum, p. 60. [g] In Chronicis [h] Annal. lib. 2. an. 772. [i] Ad lib. 4. v. 276. [l] Plutarch. in Iſide. Diodor. Siculus, lib. 1. [m] Plutarch. in Iſide. Diodorus Siculus, lib. 1 & 3. [n] Diodor. Sic. lib. 1. & 3. [o] Diodor. ib.

triquè [p] Priapis erectis illi obſcœno deo originem dicuntur præbuiſſe; & in reditu [q] utrique fratres habuere rebelles. Qui acuratius examinabunt, quæ de utriſque narrantur, eos in multis aliis invenient convenire, ob eaque; non dubito, quin facile conceſſuri ſint, non omnino veriſimile eſſe, eos, quorum Hiſtoriæ in tot circumſtantiis conveniunt, diverſos fuiſſe. Seſoſtris igitur non Danai frater, ſed illius abavus fuit, Danai enim [r] pater Belus, cujus mater erat Libya filia Epaphi, quem ex Io ſeu Iſide genuit Oſiris, Seſoſtris etiam dictus, qui [s] Prometheo Deucalionis patri coævus erat. Cum igitur Deucalion anno Epochæ Marmoreæ 1310, qui eſt annus ætatis Moſis quartus, in Græciam veniſſet, inde colligitur Oſiridem ſeu Seſoſtrim circa tempus, quo Iſraelitæ ab Ægyptiis primo afflicti fuerunt, maxime floruiſſe; [t] cum igitur hic dicatur ingentes à Nilo uſque ad mare rubrum deduxiſſe foſſas, [u] inſigniſſimos eos, quos Romam tranſtulerunt imperatores Romani, obeliſcos è montibus Arabicis exciſos in urbe Heliopoli erexiſſe, multaſque civitates, & quam plurima alia ex iis ædificiis & ſtructuris, quæ in Ægypto diu cum ſtupore videbantur, condidiſſe, omniaque hæc opera [x] nullo Ægyptio ad laborem adhibito per ſolos ſervos perfeciſſe; tam ex his, quam ex temporis convenientia mihi ſatis evidenter apparet, illum Ægyptiorum regem, qui Iſraelitas in ſervorum cenſum redactos [y] tam gravi afflixit ſervitute, Seſoſtrim fuiſſe; ab illiuſque altero nomine Rameſe urbs [z] Rameſes una earum, quas pro Ægyptiis Iſraelitæ condidere, appellationem videtur habuiſſe. +

Βαϲιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου. Quomodo Erichthonius expulſo Amphictyone Athenarum regnum adeptus ſit, ſupra diximus, maxime vero celebratur ob currus inventionem, & Panathenæa ab eo primo celebrata, de quibus utriſque noſter Chronographus agit in ſequentibus. Tribuum etiam nomina mutavit, easque, quæ prius, [a] Κεκροπὶς, Ἀτθὶς, Μεσόγαια, & Διακρὶς dicebantur, deinde [b] Διάδα, Ἀθηναΐδα, Ποϲειδωνιάδα, &, Ἡφαιστιάδα, voluit appellari. Regnum tenuit 50 annos, illudque moriens filio Pandioni reliquit. Cetera, quæ de eo narrantur, legas in Meurſii libro de regno Attico, lib. 2, cap. 1.

Ep. 10. ....θόνιος Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γινομένοις ἅρμα ἔζευξε καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδείκνυε, καὶ Ἀθηναίους ....ον ....αι.......... θεῶν Μητρὸς ἐφάνη ἐν Κυβέλοις, καὶ Ὕαγνις ὁ Φρὺξ αὐλοὺς πρῶτος ηὗρεν ἐγκ.....αινναι.... σφρ..............ουμένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησε, καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς, καὶ τὸν επ.......... ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΙΙ βαϲιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου τοῦ τὸ ἅρμα ζεύξαντος. In prima Lacuna ſupplet Palmerius. Ἀφ' οὗ Ἐριχθόνιος; in ſecunda Ἀθηναίους μετονόμασε; ſed ſuſpicor Seldenum, cum Chronicon hoc è Marmore tranſcripſerit, hanc vocem Ἀθηναίους, ut plures alias, quoad finales literas non manifeſtâ lectione ſed conjecturâ tantum conſecutum fuiſſe; & etiam in ſyllaba ον O pro Ω legiſſe, non enim mihi, ut Palmerio, placet hic Ioniſmus, quia in ceteris Marmoris Epochis non invenitur; atque ideo potius legerem, καὶ Ἀθηναῖα μετωνόμασε. Panathenæa enim, cum in [c] Minervæ honorem primo inſtituta fuiſſent, à deæ nomine [d] Ἀθηναῖα non Παναθηναῖα dicebantur, eaque tandem in omni fere per totam Atticam vico quotannis celebrata fuere. Poſtea vero cum [e] Theſeus omnes horum vicorum incolas in unam urbem congregaſſet, pro multiſque illis feſtis inſtituiſſet, ut unum commune ab omnibus Atticæ incolis Athenis celebraretur, ab eo tempore quæ prius

[p] Herodot. lib. 2. Diodor. lib. 1. Plutarchus in Iſide. [q] Diodor. Sic. lib. 1. Manetho apud Joſephum contra Appionem, lib. 1. & Theophilum ad Autolycum, lib. 3. [r] Apollodor. lib. 2. & 3. [s] Diodorus Siculus lib. 1. Phavorinus in Περμηθεύς. Scholiaſtes Apollonii Rhodii. [t] Diodor. Sic. lib. 1. [v] Plinius lib. 36 cap. 9. Diodor. ib. [x] Diodor lib. 1. [y] Lege Exodi initium. [z] Lege Exodi cap. 1. com. 11. & cap. 12. com. 37. [a] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 31. [b] Pollux ib. [c] Pollux lib. 1. c. 1. ſect. 32. Scholiaſtes Euripidis ad Hecubam. Theodoret. Therapeut. lib. 8. Libanius Decl. 14. [d] Harpocration in Παναθηναῖα, & Suidas ad eandem vocem. Pauſanias in Arcadicis. [e] Plutarchus in vita Theſei. Pauſanias in Arcadicis. Euripidis Scholiaſtes ad Hecubam.

Ἀθη-

'Αθηναῖα dicebantur Παναθήναια, quia pro omnibus Athenæis celebrata, appellari, & Theſeus pro illorum inſtitutore reputari cœperunt. Vocem autem 'Αθηναίους ideo vellem rejicere, quia non ab Erichthonio, ſed ab [f] Erichtheo Athenarum cives 'Αθηναῖοι, & urbs 'Αθῆναι dicebantur. Quamvis enim Cecrops cum urbem ſuam primo condiderit [g] Minervæ conſecrabat illis, qui Neptuno hunc honorem vellent contribuere ſuffragiorum numero ſuperatis (de qua contentione lege [h] Meurſium) ea tamen ab initio non illius deæ, ſed conditoris nomen Cecropia dicta uſque ad Erechthei regnum referebat, illo autem regnante, abolito antiquiori nomine, hæc urbs τῇ 'Αθηνᾷ olim conſecrata ab illius etiam nomine 'Αθῆναι primo cœpit appellari. De his mihi viſum eſt lectorem monere: ſed quia in Seldeni autographo 'Αθηναίους legitur hanc potius vocem in textu placuit retinere. In tertia & quarta lacuna cum Palmerio & Domino Johanne Marſhamo lego, καὶ ἄγαλμα τῆς Θεῶν Μητρὸς ἐφάνη, vox enim ἐφάνη multo potius de ſimulacro Cybeles, quam de illius Sacris (ut volunt Seldenus & Lydiatus) primo inſtitutis, hic verba fieri ſuadet. In quinta, ſexta, & ſeptima lacunâ bene ſupplet Palmerius ἐν Κελαίναις τῆς Φρυγίας, καὶ τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησεν, literas enim NN in ..αννας.. pro IN, aut quadratarii aut exſcriptoris errore ſcriptas fuiſſe non omnino dubitandum eſt. Celænæ enim in Phrygia Hyagnidis patria fuit, quod Palmerius inde bene probat, quod Marſyas, quem [i] Strabo, [k] Plutarchus, & [l] Nonnus dicunt Hyagnidis filium fuiſſe [m] Celænis habitaſſet. [n] Apollodorum autem, qui non Hyagnidem ſed Olympum Marſyæ patrem dicit, & ſupra citati autores, & etiam [o] Pauſanias convincunt erraſſe, ille enim in Phocicis ſatis aperte innuit Olympum non Marſyæ patrem, ſed diſcipulum fuiſſe, quod idem in libro de Muſicâ ſæpius dicit Plutarchus. In ſeptima Lacuna legendum eſſe, τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγιστὶ Seldenus, Lydiatus, & Palmerius conſentiunt, apud Ariſtotelem enim, & alios, ἡ Φρυγιστὶ ἁρμονία, & ἡ Δωριστὶ ἁρμονία occurrunt, & Ariſtoxenus [p] apud Athenæum, quod maxime huic loco quadrat, dicit, τὴν τῆς Φρυγιστὶ ἁρμονίας εὕρησιν Ὑάγνιδι τῷ Φρυγὶ ἀνατίθησιν. In ultima Lacuna ſupplet Palmerius, καὶ τῶν ἐπιχωρίων Θεῶν, καὶ ἡρώων, quæ voces & Lacunæ ſpacio & iis, quæ præcedunt, maxime mihi videntur convenire.

Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γενομένοις. Panathenæa inter omnia Athenienſium feſta [q] maxima fuere [r] ab Erichthonio in honorem Minervæ urbis tutatricis inſtituta. [s] Duplicia hæc erant majora & minora, minora quotannis [t] die 20 Thargelionis, majora quinto quoq; anno [t] die 25 Hecatombæonis celebrata fuere. In utriſq; certamina equeſtria, gymnica, & Muſica proponebantur. Si de his plura velis cognoſcere, conſulas Joſephum Scaligerum in Euſebianis animadverſionibus ad numeros DCCLXXXIX, & MCCCCLIV; in primo de emendatione temporum capite de Periodo Delphorum Pythica; in addendis eidem operi, pag. 739. & in Canonum lib. 3. pag. 224. & 225; Petrum Caſtellanum in 'Εορτολογίῳ; Cœlium Rhodiginum lib. 2. cap. 27. Euſtathium ad Homeri Il. β'. v. 551; & Michaelem Apoſtolium Centuria 15. Proverb. 80. inſtar autem omnium eſt Johannes Meurſius, qui omnia, quæ de hoc feſto narrantur, in librum ſingularem ſummâ cum induſtria congeſſit.

"Αρμα ἔζευξε. Hyginus Poetici Aſtronomici, lib. 2. " Alii, inquit, angui-" na crura habuiſſe Erichthonium dixerunt, eumque primo tempore adoleſcen-" tiæ ludos Minervæ Panathenæa feciſſe, & ipſum quadrigis cucurriſſe, pro " quibus factis inter ſidera dicitur collocatur. Quadrigis igitur in ipſis Panathenæis certavit & victor evaſit primus. Virgilius Georg. 3.

[f] Herodotus lib. 8. Marcianus in Periegeſi. Euſtath. ad Dionyſii περιηγήσει, ad ver. 4234. Vide Meurſium de regno Attico, lib. 1. c. 10. & De Fortuna Atticâ, c. 2. [h] Ibi ubi ſupra. [i] Lib. 12. [k] In libro de Muſica. [l] Lib. 10. [m] Strabo lib. 13. p. 616. Pauſan. lib. 10. [n] Lib. 3. [o] Lib. 10. [p] Lib. 14. [q] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. [r] Præter Marmor. Harpocration & Suidas in Παναθήναια. Apoſtolius Cent. 15. Proverb. 80. Apollodor. lib. 3. [s] Suid. & Harpocrat. ib. [t] Proclus in Timæum Platonis commentar. 1.

Primus

Primus Erichthonius currus & quatuor auſus
Jungere equos rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Dum victorem ait fuiſſe, celebratos ab eo ludos indicat. Et frigide nimis ibi Servius, cui victor apud doctiſſimum Poetam ſui propoſiti effector tantum habetur. Eum tria equarum millia, quarum pleriſque pulli erant, nutriviſſe etiam meminit Joannes Tzetzes Chiliade 3. cap.43. Quadrigarum etiam inventionem Erichthonio tribuebant plerunque Græci, ſaltem in Græcia. Euſebius numero DXLIII. Erichthonius primus quadrigam junxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes. Sed numero CCCCXLVII. Trochilus primus fertur junxiſſe quadrigam. Trochilus ille Callitheæ filius erat, primæ Junonis Argivæ ſacerdotis; ut Theon in Commentariis ad Aratum. Callithia Spirantis Filia ea dicitur Africano apud Euſebium, Chronicorum parte priore, pag. 25. At quin Trochili nomen pro Argivo Orſilocho apud Hyginum, in Heniocho, ſubſtituendum ſit, dubitare non poſſum. Alibi enim quiſnam, Orſilochus dictus, quadrigarum inventor reperitur? Et de ea re, atque depravato apud alios Trochili nomine, optime Paulus Leopardus in Emendationum, lib. 1. cap. 15. Tantum abeſt ut magno Scaligero aſſentiam ubi Corippi lacunam, in Euſebianis, hoc nomine ſupplet. Corippus lib. 1.

——referam primum junxiſſe quadrigas
Et currus armaſſe novos, Pelopemque ſecundum
In Soceri veniſſe necem——

Orſilochum referam, legi vult ille; corrupto nomine, ab Hygino deſumto. Thomas Dempſterus fidenter ibi Cecropidem, pro Erichthonio, inſerit. Senſus placet; ſed vocabulum inſertum non omnino. Erichthonium junxiſſe primo quadrigas à Corippo ibi innui, non eſt cur non plane fateamur. Ea enim vulgo obtinuit opinio; ut ſcilicet Pelopem ſecundo, inſtituto etiam certamine. At vero Cecropidis nomine Erichthonium ſatis obſcure deſignâſſet, neque aliter quam qui nude Romulidis, ſingularem aliquem Romanorum Imperatorem. Quid dubitemus Heniochum referam primas, &c. legere? Ita res ipſa ſuadet, & notiſſimum Erichthonii nomen; notiſſimum ſcilicet priſcis Aſtronomis, ſaltem quotquot eorum eum primum junxiſſe quadrigas cum pleriſque ſenſêre. Neque ideo eſt Heniochus magis appellativum quam proprium, quod Aurigam interpretetur. Ita migravit heic in proprium, uti olim etiam Heniochi, à Telchio & Amphito Caſtoris & Pollucis *ἡνιόχοις* ſeu aurigis, ad deſignandam gentem illam in Sarmatia; de qua Plinius lib. *6.* cap. 5. Etiam τὸ Auriga, ut proprium ejus nomen, uſurpatur, uti apud Arabas ماسك العنان seu retinens habenas, quod id ipſum cum Heniocho ſonat; cum interim figuram huic nomini, ut proprio, interdum pingant Arabes mulum clitellatum erectum, quod ex Scaligeri notis in Manilium diſcimus. Sed vero & Ophiucus, Sagittarius, Arctophylax, Engonaſin, Aquarius, non tam appellativa ſunt quam propria in cœlo nomina Æſculapii, Centauri, Arcadis, Herculis, Ganymedis, aut aliorum quos ibi finxit vetuſtas. Atque ita Heniochus Erichthonii, Corippi lacunæ reſtituendus.

Ibid. ΕΖΕΥΞΕ. Non licet per operarum formas, omnes archetyporum figuras ubique repræſentare; quod tamen plerunque in univerſis, ſed in prioribus binis exacte, fecimus, exceptis tantummodo Π & Ζ. de quibus & aliis aliquot ejuſmodi rebus minutulis heic ſimul viſum eſt monere. Τὸ Π tum in Chronologico hoc Marmore, tum in Smyrnæorum Decretis & Fœdere, perpetuo, crus quod ad dextram vergit, habet dimidiatum ad hunc modum Π. In recentioribus Inſcriptionibus quas dedimus, utrunque crus æque ſemper extenditur; & Ζῆτα etiam non aliter quam uſitatis Typographorum formis exaratur.

ratur. In vetuſtioribus autem hiſce binis Ζῆτα hac ſemper figura ⌶ occurrit, quæ ἦτα ὕπτιον ſive eta ſupinum dicitur Alypio. Hanc autem ⌶ formam pro Ξ uſurpatam nondum animadvertimus. Imo ſuſpicamur virum doctum qui id ex multis antiquitatum veſtigiis à ſe obſervatum ait, affini figura deceptum eſſe. Vide Ortelii Theſaurum Geographicum in Cyzicus & in Sangarius. Et vereor ſane ne τὸ T in ΚΥΤΙΚΗΝΩΝ (proculdubio pro Κυζικηνῶν) apud Adolphum Occonem in Antonini Philoſophi numiſmatis inde natum fuerit, quod vetus τοῦ ζῆτα ſeu ⌶ figura eum, qui deſcripſit, fefellerit. De literarum Græcarum formis vetuſtioribus, non eſt cur plura heic adjiciamus. De eis vide eruditiſſimam V. Cl. Claudii Salmaſii diatribam ad Conſecrationem Templi in agro Herodis Attici, ubi etiam magni Scaligeri errores de Ionicarum formis, quas ad Euſebium memorat, meritiſſimo caſtigat. Τὸ K autem in Γ, & τὸ N in M, cum nempe finales eſſent, non aliter fere, quam in compoſitione tranſiiſſe (quod à pronuntiationis more fluxiſſe nemo dubitet) bina illa Marmora legentibus palam eſt. Adjectum porro τὸ ν plerunque tertiis perſonis ſingularibus temporum aliquot & dativis caſibus pluralibus, tametſi vocalis non ſequatur, legenti obſervandum eſt. Neque de eo ita ſentiendum ac ſi aut ab Attico idiotiſmo aut quadratarii errore manâſſet. Certe vetus mos Græce ſcribendi, ut videtur, id plerumque exigebat. Servatur in Bibliotheca inſtructiſſima nobiliſſimi viri Roberti Cottoni mutilum Geneſeos exemplar ante annos M, ni fallor, literis quadratis exaratum, in quo illa ſcribendi formula obtinet; ut cap. 8. ἐξαπέστειλεν τὴν περιστερὰν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ ἀνέστρεψεν πρὸς αὐτὸν ἡ περιστερὰ, καὶ εἶχεν φύλλον, &c. Paſſim in eodem codice eadem ſcribendi ratio.

Καὶ ἄγαλμα τῆς θεῶν Μητρὸς ἐφάνη. [u] Hoc matris Deorum ſimulacrum rudis & nullius formæ lapis erat, quem Phryges à cœlo [x] delapſum & Peſſinunte in Phrygia primum apparuiſſe dicunt, eamque urbem, [x] ἀπὸ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ, καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι, incolæ volunt nomen accepiſſe; ſed ſecundum noſtrum Marmor non Peſſinunte, ſed in Cybelis montibus primo apparuit, illinc igitur Peſſinuntem delatum fuit, ibi enim in inſigniſſimo [y] templo Deûm Matri exſtructo repoſitum erat, & ſummâ cum religione colebatur, donec tandem [a] Romani tempore belli Punici ſecundi in Sibyllinis libris legentes, Pœnos non poſſe Italiâ pelli, niſi mater Deorum è Phrygiâ Romam allata fuiſſet, hoc διοπετὲς ἄγαλμα Peſſinunte Romam tranſtulerunt, in qua urbe deinde eodem modo & eâdem ſuperſtitione, quibus prius Peſſinunte, colebatur.

Ἐν Κυβέλοις Cybeli montes erant in Phrygia, [b] à quibus Deum Mater Cybele, eodẽ modo quo ab Idæis montibus Idæa, à Dindymenis Peſſinunti vicinis Dindymene, ab urbe Sipylo Sipylene, & ab urbe Berycintho Berycinthia dicebatur, in his enim Phrygiæ locis hæc dea maxime colebatur, in quibus Sacerdotes [c] Curetes & Corybantes dicti ſacra Bacchi orgiis non diſſimilia, ἐνοπλίῳ κινήσει μετὰ θορύβου, καὶ ψόφου, καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπάνων, καὶ ὅπλων ἔτι δ᾽ αὐλοῦ, καὶ βοῆς inſani quodam furore correpti peragebant. De his Sacerdotibus & Dea quam colebant legas plura apud Strabonem lib. 10. Diodorum Siculum lib. 3. Roſinum de antiquitatibus Romanis, lib. 2. cap. 4. & Dempſterum ad illud caput, & Dominum Johannem Marſhamum in Canone Chronico, pag. 130. & Voſſium de Idololatria, lib. 1. c. 20. & lib. 2. cap. 52, & 53.

Καὶ Ὕαγνις ὁ Φρύξ. Alexander, autor de rebus Phrygiis vetuſtus, apud Plutarchum libro de Muſica teſtatur item Ὕαγνιν πρῶτον αὐλῆσαι, Hyagnin Phrygem primo tibiis ceciniſſe. Et Apuleius fuſius & eleganter, Floridem 1. "Hyagnis, inquit, fuit, ut fando accepimus, Marſyæ tibicinis pater & ma-

[u] Liv. Dec. 3. lib. 7. ſub finem. [x] Herodian in Commodo. Strabo lib. 12. pag. 567. [a] Livius Dec. 3. lib. 9. Valerius Maximus, lib. 8. c. 15. Ovid. Faſtorum lib. 4. [b] Strabo lib. 10. [c] Strabo lib. 10. Plutarchus ἐν ἐρωτικῷ.

" giſter,

"giſter, rudibus adhuc Muſicæ ſeculis, ſolus ante alios catus canere; non-
" dum quidem tum flexanimo ſono, nec tam pluriformi modo, nec tam mul-
" tiforatili tibia. Quippe adhuc ars iſta repertu nova commodum oriebatur.
" Necquidquam omnium eſt quod poſſit in primiordio ſuo perfici; ſed in
" omnibus ferme eſt ante ſpei rudimentum quam rei experimentum. Prorſus
" igitur ante Hyagnim nihil aliud plerique callebant quam Virgilianus o-
" pilio ſeu bubſequa,

Stridenti miſerum ſtipula diſperdere carmen.

" Quod ſi quis videbatur paulo largius in arte promoviſſe, ei quoque tamen
" mos fuit una tibia, velut una tuba, perſonare. Primus Hyagnis in canen-
" do manus diſcapedinavit. Primus duas tibias uno ſpiritu animavit. Pri-
" mus lævis & dextris foraminibus, acuto tinnitu, gravi bombo, concen-
" tum muſicum miſcuit. Hujuſmodi cantum Phrygium biforem nuncupa-
vit Virgilius. Æneidos. 9.

---ite per alta
Dindyma, ubi aſſuetis biforem dat tibia cantum.

Ad quem locum, Servius; Biſonum, imparem. Et ſervavit eis tibiarum ſuarum, id eſt, Phrygiarum naturam. Tibiæ, porro, inquit, aut Serranæ dicuntur (Sarranæ; à Sarra quæ Tyrus eſt) quæ ſunt pares, & æquales habent cavernas; aut Phrygiæ, quæ & impares ſunt & inæquales habent cavernas. Ergo biforem, diſſonum, diſſimilemque. Non ſunt pari modulatione compoſitæ. Et, apud eundem, Varro de tibiis maxime quarum inventor Hyagnis, id eſt, Phrygiis; Tibia Phrygia dextra unum foramen habet, ſiniſtra duo; quorum unum, acutum ſonum habet, alterum gravem. Inde eſt quod tibiis interdum paribus dextris & ſiniſtris, etiam & Sarranis, ludos actos habemus apud Terentium; interdum imparibus primum, & poſtea duabus dextris, ut in titulo Heautontimoroumenou. Vide item Julium Pollucem, lib. 4. & obſerva Midæ Agrigentini tibicinis victoriam in Olympiadis OA, anni tertii ἀναγραφῆς Scaligerianæ, & ſchemata apud Gruterum in Inſcriptionum corpore, pag. 27, & 28. Atqui de tibiarum inventione, vide plura apud Plutarchum de Muſica, Strabonem lib. 10, Pauſaniam in Corinthiacis, Ariſtotelem Politicorum 8. cap. 6. Pindarum Pythionicarum 12, & ibi Scholiaſten, Martianum Capellam lib. 9, Euſtathium ad Iliados σ. Euſebium in Chronico Græce pag. 32. Hyginum, Palæphatum, Ovidium. Adi item Julium Scaligerum Poeticis, lib. 1. cap. 20. Sunt vero qui ab hominum ferme initio tibiarum inventionem petunt. Etenim quæ apud ſanctum autorem in Geneſeos cap. 4. com. 21. de Jubale habentur, ea de tibiis intelligunt. Ibi כנור ועוגב ei tribuuntur, quod κιθάραν καὶ ψαλτήριον interpretantur Helleniſtæ, alii citharam & organa. Sed paraphraſis Chaldæa utraque pro עוגב ſubſtituit אבובא Abuba quæ pro tibia etiam ſumitur. Et Ambubaiarum collegia apud Horatium explicans Acro, Ambubaiæ, inquit, dicuntur mulieres tibicines lingua Syrorum. Etenim lingua eorum tibia ſive Symphonia Ambubaia dicitur. De loco autem illo ſacræ hiſtoriæ, conſule Marinum Merſenium ad Geneſim quæſt. 61. Ceterum Hyagnidi filii erant Marſyas & Olympus, muſici celeberrimi. Sed corrigendus, puto, obiter Hyginus Fabula 165, ubi Marſyas Oeagri filius legitur. Hyagnis filius reſtituendum videtur. Neque enim Marſiæ, ſed Orphei pater erat Oeagrus. De Hyagne, vide porro Cælium Rhodiginum, lib. 9. cap. 8.

....ευμθύην Φρυγισί. Potius ſyllabas in verſione cauti retinuimus, quam id, quod res eſt, forte expreſſimus. Autorem ſcripſiſſe puto, τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγισὶ πρῶτος ηὔλησε. Harmoniam, quæ Phrygia vocatur, tibiis pri-

mus cecinit. Athenæus lib. 14, Ariſtoxenus, inquit, τὴν τῆς Φρυγιστὶ ἁρμονίας εὕρεσιν Ὑάγνιδι τῷ Φρυγὶ ἀνατίθησιν, Harmoniæ Phrygiæ inventionem Hyagnidi Phrygi aſſignat. Nihil ejuſmodi in Harmonicis Ariſtoxeni quæ extant, reperitur. Sed ſcripſit etiam ille de Tibiis, & περὶ αὐλῶν τρήσεως ſeu de Tibiis perforandis, & de Muſica opus aliud, quæ omnia, cum aliis ſummi viri lucubrationibus, interciderunt. In harum, quas nominavimus aliqua hoc de Hyagnide occurriſſe dubium non eſt. Sed ſingularem noſtro heic eſſe harmoniæ Phrygiæ notionem mox oſtendimus.

Καὶ ἄλλους Νόμους. Nomos etiam in verſione retinuimus, non ſine virorum doctorum exemplo. Idem ipſum eſt vocabulum quod Leges ſive Civiles, ſive alias quæ ad adminiſtrationem publicam attinent, ſignificat. Sed heic ad Muſicam ſpectat. Νόμων autem Muſicorum notio plerunque duplex eſt; alterâ ex alterâ, ut fit, natâ. Interdum, idque primario præſcriptæ regulæ ſonorum, phthongorum, chordarum, τάσει ſeu intentioni, ἄρσει, θέσει & diaſtematis, quas ultra progredi citrave regredi non licuit, Νόμοι dicebantur. Et tum ſingula inſtrumenta muſica, tum ipſæ cantiones ſuos habebant præſcriptos Nomos, quorum unicuique erat οἰκεία τάσις ſeu intenſio propria, ut docet Plutarchus. Citharæ præſcripti νόμοι κιθαρῳδικοὶ dicti, tibiis αὐλῳδικοί. Ita νόμοι λυρικοί. Et Muſica inde legitima erat, de qua re vide Boetii initium, Athenæum lib. 14, Plutarchum libro de Muſica. Atque hujuſmodi Nomorum autores præcipui dicuntur qui chordas & tonos adjiciebant. Inde Terpander (de quo plura infra) cum citharam ſeu Lyram ſeptichordem primo, ut volunt nonnulli, feciſſet, Nomos etiam, ut neceſſe erat, ſimul fecit chordarum numero accommodos; & κατὰ νόμον ἕκαστον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτοῦ, καὶ τοῖς Ὁμήρου μέλη περιτέθηκε, ſecundum quemlibet Nomum, & Homeri, & ſuis carminibus heroicis modos aptavit, quod ait Plutarchus. Timotheo item Mileſio, qui chordas porro auxit, Nomi ſimiliter novi tribuuntur; ut Aulœdici, hoc ſenſu, Clonæ tibicinum principi. Nec dubitandum etiam nomorum hac notione autorem fuiſſe Hyagnidem, qui item lyricus Orphei tetrachordo Chorebi quinto nervo aucto, ſextum etiam adjecit, ut teſtatur Boetius de Muſica lib. 1. cap. 20. Hoc ſenſu uſurpatur vocabulum in hymno ad Apollinem qui Homeri dicitur, ſed Cynætho qui circa 69. Olympiadem floruit ab aliis tribuitur, ut videre eſt apud Scholiaſtem in Pindari Nemæorum 2.

Πάντε γάρ τοι Φοῖβε νόμος βεβλήαται ᾠδῆς.

Et Athenæus lib. 14, apud Arcadas, inquit, pueri ab infantia ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμον τοὺς ὕμνους καὶ Παιᾶνας, οἷς ἕκαστοι, κατὰ τὰ πάτρια, τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι. Μετὰ δὲ ταῦτα, τοὺς Τιμοθέου καὶ Φιλοξένου νόμους μανθάνοντες, χορεύουσιν κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς ἐν τοῖς θεάτροις, Cantare ſolent juxta leges, ſeu Nomos, hymnos & pæanas, quibus ſinguli, ut mos patrius obtinet, Gentis ſuæ heroas & Deos celebrant. Dein vero, Timothei & Philoxeni Nomos edocti, ſaltant quotannis in Theatris ad tibicinum cantum, qui Bacchanalibus inſerviunt. Quod autem ſpecimina Nomorum cantiunculis expreſſa erant, inde varia illa, ſive à primis cantiuncularum verbis, ſive à metri aut rythmi ratione, ſive ab alia ejuſmodi cauſa, nomina Nomis, hac notione, indita puto habemus apud Plutarchum & Pollucem, lib. 4. quos vide. Neque aliter Plutarchum intelligendum ſentio ubi νόμους πάλαι ἐξ ἐπῶν συνίστασθαι, Nomos antiquitus ex carminibus heroicis compoſitos, ait, & Timothei exemplum affert, quam ſi dixerat Heroicis carminibus maxime expreſſa fuiſſe prima Nomorum ſpecimina; quorum libros 18 compoſuit Timotheus ille; ut teſtis eſt Stephanus περὶ πόλεων, in Μίλητος. Ita etiam capienda, quæ de Terpandro atque aliis habet Proclus in Chreſtomathia. Et ab

ejuſmodi

ejuſmodi nomorum varietate tibicinium *αὔρα νομῳδιολόγος* dicitur Teleſti Selinuntio apud Athenæum libro jam citato. Neque forſan aliter intelligendum eſt illud *ὠνόμαζεν κεφαλῶν πολλῶν νόμον* apud Pindarum Pythiorum 12, quam de multiplicibus tibiarum cantui præſcriptis legibus. Vide tamen Scholiaſtem ibidem & Polycephalum *νόμον* apud Plutarchum. Scribit etiam Plutarchus Timotheum, Nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominus dithyrambicen ſeu *λέξιν διθυραμβικὴν* cantaſſe, ne citius quam par erat videretur veterem muſicam innovaſſe. Quod perpendant qui veterem Muſicam callent, & ſimul morem illum Græcorum, notulas ſeu figuras, alias ad dictionem, alias ad pulſum denotandum, adſcribendi recolant. Nam in cantionum ſuarum diagrammatis duplices habebant figuras ſeu notas muſicas; alias, quæ inferiores, ad inſtrumentorum phthongos ſeu pulſum, alias, quæ ſuperiores, ad Dictionem ſpectantes: utraſque memorat & exhibet Boetius de Muſica lib. 4. cap. 3. Et de eis (quod in eorum gratiam qui fugientia veterum artium veſtigia revocare ſtudent, obiter liceat adnotare) Alypius in Iſagoges præfatione, *Σημεῖα*, inquit, *τὰ μὲν ἄνω τῆς λέξεως, τὰ δὲ κάτω τῆς κρούσεως*, Figuræ ſuperiores dictionem indicant, inferiores pulſum. Finitâ autem præfatione, ſequitur in codice meo Ms. *Λυδίου τρόπου σημεῖα κατὰ τὸ διάτονον γένος*, Lydii modi figuræ in genere Muſices diatonico. Dein vero, figuræ, minio notatæ, octodecim ſcilicet figurarum paria Lydii modi, in genere diatonico, phthongos ita ſignabant, ut inter canendum ſuperior Dictionem, inferior cujuſque paris Pulſum denotaret. Primum nempe par, quod *ζῆτα ἐλλειπὲς καὶ ταῦ πλάγιον* vocabant, *προσλαμβανόμενον*; atque illud Dictionem, hoc Pulſum. Secundum quod, Γ *ἀνεστραμμένον, καὶ* Γ *ὀρθὸν* dixere, ſimiliter *τῆς ὑπάτης ὑπατῶν*. Atque ita deinceps in phthongorum Syſtemate. Eadem ratione id genus aliæ figuræ ceterorum modorum & generum, Enharmonici nimirum & Chromatici, phthongos itidem ſignabant. Quod tamen me ſatis intelligere profiteri non auſus ſum. Autorum verba duntaxat & figuras de hac re adjicio, ut melioris nimirum judicii acumen expectent. Mentem autem heic de Dictione & Pulſu adſequi hactenus (neque fateri pudet) nequivi. Sed vero ita paſſim intelligendus Alypius, ut figura quæ ei primo nominatur, pro ſuperiore habeatur; tametſi non ſolum in codice meo, quæ Chriſtophori Longolii erat, ante annos 100 aut circiter manu exaratus, ſed etiam in Mss. tam Gaudentii Iſagoges Muſicæ quam Alypii exemplaribus, tum bibliothecæ Mertonenſis, tum Bodleianæ Oxoniis, altera cujuſlibet paris figura alteram in porrectum plerunque ſequatur, & proprius ille male negligatur omnino ſitus quo diverſa utriuſque officia notari debuiſſent. Nam, in codicibus illis, miniata delineatio figurarum deſcriptioni illi, quæ ſola in vulgatis habetur, acceſſit. De figuris etiam hiſce Gaudentius ſub Iſagoges finem; *ἐχρήσαντο*, inquit, *οἱ παλαιοὶ ὀνόμασι πρὸς τὴν σημασίαν τῶν ὀκτωκαίδεκα φθόγγων, καὶ γράμμασι τοῖς καλουμένοις Σημείοις, ὧν* (lege *περὶ ὧν*) *νῦν ῥητέον. Ἡ τῶν μουσικῶν σημείων ἔκθεσις γέγονε μὲν ἐπὶ σημειώσει τῶν φθόγγων, ὅπως μὴ τὰ ὀνόματα καθ' ἕκαστον γράφοιτο, καὶ ἑνὶ δὲ σημείῳ δύναιτό τις ἐπιγινώσκειν, καὶ ἀποσημειοῦσθαι φθόγγον.* Et poſtea, *ἔθεντο δὲ διπλᾶ καθ' ἕκαστον στίχον τὰ σημεῖα ὧν τὸ μὲν ἄνω τὴν λέξιν ἀποσημαίνει, τὸ δὲ κάτω τὴν κροῦσιν.* Id ipſum dicit quod Alypius. Et ad eandem rem Ariſtides Quintilianus, *περὶ Μουσικῆς* lib. 1. *τοῖς μὲν κάτω τὰ κῶλα καὶ τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσαύλικα ἢ ψιλὰ κρούματα, τοῖς δὲ ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν.* Codex Ariſtidis Quintiliani manuſcriptus habetur tam in Bibliotheca Magdalenenſi Oxoniis quam Bodleianâ. Sed Magdalenenſis eſt vetuſtior. Scripſit de Muſica tres libros ad *τιμιωτάτους ἑταίρους* Euſebium & Florentium, & compluria habet de figuris Muſicis, earum ratione, uſu, ſitu, quæ neque apud Alypium nec Gaudentium reperiuntur. Quæ autem ex Manuſcriptis hiſce Oxonienſibus huc tranſtulimus, cum quamplurimis aliis notatu digniſſimis, quibus

nempe

nempe locus hic non eſt, ea omnino debemus inſigni humanitati V. Cl. & eruditiſſimi Petri Turneri ſodalis Mertonenſis qui nobis ea communicare amiciſſime dignatus eſt. Fuſius hæc explicent qui Muſicam callent, & cum Bacchii τοῦ γέροντος, Autoris Græci vetuſti, Iſagoge comparent. Bacchius habetur integer apud Marinum Merſenium in Geneſim pag. 1887. Eundem etiam Marinum de hac re conſulant, pag. 1883, 1666, & 1707. Atque hiſce quæ obiter indicavimus rite intellectis, cognoſci demum, opinor, ſatis poterit quale fuerit διάγραμμα illud ſeu σχῆμα ἐπίπεδον τὰς τῶν μελῳδουμένων περιέχον δυνάμεις, ſeu figura plana vires eorum quæ canuntur continens apud veteres Græcos, uti appellatur Cleonidi in Harmonica quæ Euclidi vulgo tribuitur. Diagrammatum vero ſeu σημείων hujuſmodi (**Tablature** hodie vocamus) primum faciunt nonnulli autorem Stratonicum citharœdum, de qua re conſule virum ſummum Iſaacum Caſaubonum in Animadverſionum in Athenæum, lib. 8. cap. 12. Alius omnino & multo ſimplicioris generis ſunt notulæ recentiores Græcorum quas habet Merſenius in Geneſis cap. 4. quæſt. 56. pag. 1527. Vide porro eundem quæſt. 57. artic. 17. pag. 1694. & quas V. Cl. Jano Rutgerſio oſtendit Græculus ille de quo lepidiſſimum habet vir ille doctiſſimus politiſſimuſque narrationem. Sed ad Nomos redimus, de quibus vide etiam Cœlium Rhodiginum, lib. 9. cap. 3. & Scaligerum Poetices, lib. 1. cap. 19. Et in prima hac notatione uſurpari opinor νόμον à Maximo Tyrio Diſſertatione 7. ubi οὐδὲ γὰρ, inquit, ἐν μουσικῇ μελῶν εἷς νόμος οὐδὲ εἷς χρόνος. Id genus alia ſunt. Altera τοῦ Νόμου notio eſt quando pro ipſo genere cantici tam ex vocabulorum ſcilicet metris aut rythmis quam modulis muſicis legitimis in honorem Deorum maxime compoſito ſumitur. Hanc à prima defluxiſſe palam eſt. Cantica nempe quædam ſecundum nomos formata etiam ipſa Nomi tandem dicta; ut, in Eccleſiis tam Orientali, quam Occidentali, cantus ſacri horæ qui horis Canonicis canuntur. Sed ad ea cantica quæ in Deorum honorem componebantur Nomorum vocabulum etiam reſtrictum eſt, non aliter fere quam Verſus, Antiphona, Introitus, Pſalmus, Hymnus, & id genus cetera, quæ ex origine ſua latiſſime patent, ad ſacras in Chriſtianiſmo cantiones. Etiam in choris præcipue canebantur Nomi, ſed ſine antiſtrophis. Nec omnia in choris cantica Nomi dicti. Ariſtoteles Problemate 19. ſect. 15. Διὰ τί οἱ μὲν νόμοι οὐκ ἐν ἀντιστρόφοις ἐποιοῦντο· αἱ δὲ ἄλλαι ᾠδαὶ αἱ χορικαί; Unde factum eſt quod nomi ſine antiſtrophis peragebantur, aliæ autem quæ ad choros ſpectant cantilenæ non item? Vide quæ ſequuntur. Et de Nomis hoc ſenſu conſule ſi placet, præter Plutarchum, Suidam in Timotheo, in Ὄρθιον & in Ἁρμάτειον, & Suetonium in Nerone, cap. 20. Proclus autem in Chreſtomathia, diviſo in tria genera carmine melico, quorum primum ait ad Deos ſpectare, ſecundum ad Homines, tertium εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις, ſeu ad ea quæ obiter eveniunt, ad Deos ſpectare ait Hymnum, Proſodium, Pæanem, Dithyrambum, Nomon, Adonidia, Iobacchum & Hyporchemata. Atqui in ſingulari omnium explicatione Nomon Apollini proprium facit. Ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ, quin & ab Apolline nomen ſumſit. Νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπεκλήθη, nam & Apollo Nomimus nuncupabatur. Νόμιμον eum dictum non memini, Νόμιον ſæpius, uti & Νομικὸν melopoeiæ ſpeciem quæ item νητοειδὴς vocabatur. Martianus Capella lib. 9. Neotoides quæ & νομικὸς conſuevit vocari, quæ plures ſonos ex ultimis recipit. Nomen utrunque forte à nomi, quam tractamus, notione deductum. Nomos autem Apollini proprios fuiſſe, nullus omnino credo. Nomus ὄρθιος Palladi ſacer erat, uti etiam ἁρματεῖος ut aliqui apud Heſychium; licet etiam hic de Hectore curru ſeu ἅρματι tracto nonnullis accipiatur. Vide Suidam. Et noſter heic plane Proclo adverſatur. Quin πρὸς τοὺς θεοὺς Νόμοι, apud Græcos in uſu memorantur Plutarcho. Et Polluci lib. 4. Nomi tam Jovi & Palladi quam Apollini tribuuntur.

tribuuntur. Sed vero de vocabuli ratione, Ariſtoteles Problemate 19. ſect. 28. Διὰ τί νόμοι καλοῦνται οὓς ᾄδουσιν; ἢ ὅτι πρὶν ἐπίστασθαι γράμματα ᾖδον τοὺς νόμους ὅπως μὴ ἐπιλάθωνται· ὥσπερ Ἀγαθύρσοι ἔτι εἰώθασι; καὶ τῶν ὑστέρων οὖν ᾠδῶν τὰς πρώτας, τὸ αὐτὸ ἐκάλεσαν ὅπερ τὰς πρώτας. Unde evenit quod Nomos, quos canunt, ita nominantur? anne inde fit, quod, priuſquam literas callebant, Leges cantabant, ne ſcilicet earum obliviſcerentur, id quod etiamnum Agathyrſis in uſu eſt? atque ideo recentiorum cantilenarum primarias eo vocabant nomine, quo ipſas primas. Certe memorant alii Græcis in uſu antiquitus fuiſſe Leges & Decreta ad lyram recitare. Harmonia apud Martianum Capellam, lib. 9. "Quid pacis, inquit, munia? nonne noſtris cantibus celebrata? Græcarum quippe urbium multæ ad lyram Leges Decretaque publica recitabant. Et de ea re vide quod infra habemus de Terpandro. Nihilo ſecius, ſummi philoſophi pace, perſuaſum non poſſum non habere, primariam vocabuli cauſam eandem fuiſſe quam ex Plutarcho ſupra adtulimus, nec à canendis legibus omnino emanâſſe. Duplici hac Nomi notione non animadverſâ, plurima de veterum, & Muſica, & Poeſi loca male capi neceſſe eſt. Sed deſiit plerunque prima; poſtquam Muſicis legibus, etiam autoritate publica olim ſubnixis, ſoluti, pro artificum ingenio ad alios, atque alios Chordarum & phthongorum, tum numeros, tum intenſiones, ut hodiernus mos eſt, tranſire ſolebant. Et ſecundæ uſus frequens erat; unde & Marmoreo noſtro autori heic ἄλλοι νόμοι. Sed dum ἄλλους dicit, mutilam illam periochæ partem, quæ præceſſit, de Nomo etiam intelligendam innuit. Harmoniam illam Phrygiam, quam Hyagnidi tribuit, non Modum duntaxat fuiſſe Phrygium, non Nomos prima notione modo Phrygio præſcriptos ſentio, ſed cantilenarum ipſarum modulis inſtructarum genus, ſeu melica carmina quæ Deûm Matri propria etiam νόμοι Φρύγιοι dicebantur. De eis locutus eſt, puto, Teleſtes Selinuntius, ubi Phrygium hujus numinis nomum à Pelopis comitibus in Græciam primum traductum ſcribit, & hymnum Lydium diſerte ſimul memorat:

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλήνων ἐν αὐλοῖς
Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.
Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς
Κρέκον Λύδιον ὕμνον.

Leguntur apud Athenæum lib. 14. Nam ut hymnus Lydius plane Cantilena heic, ita nomus Phrygius. Sic Νόμος Perſicus, eodem libro, Diogeni Tragico memoratur. Ita etiam recte interpretatus eſt B. Hieronymus Euſebium (modo verbo Citharicorum venia detur) ubi Meſomedem Cretenſem ſub Antonino Pio, Citharicorum carminum Muſicum poetam vocat, quem Euſebius, numero ΒΡΞ, ποιητὴν νόμων κιθαρῳδικῶν appellat; uti ad I. Capitolinum doctiſſime animadvertit etiam V. C. Claudius Salmaſius contra magnum virum, qui non modo, notis ad Euſebium, aliter omnino hallucinatus ſcripſit, verum etiam inde, memoriæ lapſu, in prolegomenis, D. Hieronymum, quid νόμοι eſſent λυρικοὶ ne minimum quidem odoratum eſſe temere ſatis aſſerit. Sed error fuit etiam plurium, νόμους pro modis tantum accepiſſe. Tam autem modorum quam ſacrorum carminum ad citharam aptatorum poeta erat Meſomedes, uti & fuerant quamplurimi alii, tametſi ſæpius etiam in ſcena operas ſuas poetis locarent tibicines & modos faciebant, ut videre eſt apud Terentium. Certe tam Modos quam Carmina, ſeu dictionem, ſive metricam, ſive rythmicam componere ejuſdem erat, ſeculis vetuſtiſſimis; unde cantores & ἀοιδοὶ, poetæ paſſim dicti. Et trajectio eſt jocularis literarum apud Heſychium, ubi habent vulgati codices Βαρδοὶ αἱ ᾠδοὶ παρὰ Γαλάταις. Quod vir doctiſſimus

ctiſſimus & de Græcis præſertim literis maxime meritus, utraque Gloſſarii editione accepit ac ſi Bardi vias, quæ ὁδοὶ ſunt, Gallis ſignificaſſet. Dejerare auſim ſcripſiſſe Heſychium, Βαρδοὶ ἀοιδοὶ παρὰ Γαλάταις, Bardi poetæ, ſeu cantores ſunt Gallis, uti etiam Britannis, quod ex Athenæo, Marcellino, aliiſq; ſcimus. Et Feſtus diſerte, Bardus Gallice cantor appellatur, qui virorum fortium laudes canit. De Bardi porro voce videſis Turnebi Adverſaria, lib. 23. cap. 15.

Νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανός. Præter Nomos, Deum matri proprios, etiam alios ei, Baccho, Pani, Satyris, communes cecinit primum Hyagnis Phryx. Et modus Phrygius, ante alios, religioſus ſignanter dicitur Apuleio, Floridorum primo. De communibus horum ſacris, unde orta & Nomorum ſeu cantilenarum communio, conſule in primis Strabonem libro 10, ubi de Curetibus agit, & Euripidis Bacchas. In Nomis hiſce & qui fuere ceteris diis dicati, mira erat & ridicula theogoniarum, amorum, peregrinationum, fraudum, portentorum ſeges, & ſexcenta tam puerilia quam fabuloſa. Neq; aliter fieri potuit. Atque inde recte capiendus eſt locus Philoſophorum principis hactenus à viris alioquin doctiſſimis alio per tot ſecula, idque ſubinde pueriliter nimis, detorſus. In Metaphyſicorum 2. cap. 3. de potentiſſima conſuetudinis vi locutus, ἡλίκην δὲ ἰσχὺν inquit, ἔχει τὸ σύνηθες, οἱ νόμοι δηλοῦσιν, ἐν οἷς τὰ μυθώδη, καὶ παιδαριώδη μεῖζον ἰσχύει τοῦ γινώσκειν περὶ αὐτῶν, διὰ τὸ ἔθος. Qualis ſit conſuetudinis vis etiam ipſi Nomi demonſtrant, in quibus fabuloſa & puerilia, eo quod eis aſſueti ſumus, plus valent quam vera eorum cognitio. Etiam ratio eadem in loci interpretatione forte obtinebit. Commentariis enim aſſuevimus plerunque, qui de Legibus ſive Civilibus, ſive Gentium, Philoſophum loqui dictitant, quo nihil fabuloſius, aut puerilius. Ubinam amabo habentur, ſive apud veteres Græcos, ſive alibi, ejuſmodi leges? Legum, Imperiis in quibus vim ſortiuntur, aliquando nonnullæ ineptæ reperiuntur; Enantiophanῶn in eis cumulus non deeſt; rabularum forenſium ſæpe diſtorquentur vafritie; alia eis inſunt & in plerarumque gentium Legibus ſemper inerant quæ emendatione, explicatione, obrogatione, abrogatione indigent. Sed quam fabuloſa & puerilia nihil omnino minus. Etiam perquam puerile eſt, quod habet heic Alexander Aphrodiſienſis de fabula dentium ſatorum unde homines prognati; ac ſi inde pro patria pugnandum fore lex exegiſſet. Et prudentius Petrus Fonſeca in explanatione capitis, poſtquam vulgatam de Legibus Civilibus opinionem tradiderat, fortaſſe adjicit, tamen nomine τῶν νόμων, intelligit Ariſtoteles veteres quaſdam cantilenas, & ad Problemata lectorem relegat.

Hactenus Cl. Seldenus. Nos quæ de Veterum Nomis, & Diagrammate deſiderat Vir ſummus ſupplere conabimur. Νόμον Scaliger atque Caſaubonus legem vertunt. Caſaubonus præterea illud Athenæi, κατὰ νόμον exponit præſcriptis numeris, & Terpandri νόμους ibidem modos vocat. Omnino autem retinendum videtur Nomi vocabulum, adhibendumque tum alibi in Muſicis, tum apud Strabonem, lib. 10. Ubi Thaletem Lycurgi comitem μελοποιὸν ἄνδρα, καὶ νομοθετικὸν appellat, dicitque illi tribui Pæanas, & τὰς ἐπιχωρίους ᾠδὰς καὶ πολλὰ τῶν νομίμων. Nam & apud Ariſtidem Quintilianum, νομοθετῆσαι de melopæia dicitur, & ab eodem memorantur συνήθη μέλη ἃ καὶ νόμους προσαγορεύουσι. Unde & fortaſſe Proclus loco ſuperius citato Apollinem Νόμιμον appellatum recte dixerit, niſi & apud Strabonem pro νομίμων ſcribendum ſit νομικῶν, quod tamen minus veriſimile eſt, ſiquidem & apud Platonem νομοθετῆσαι & νομίμων in prædicto ſenſu occurrunt. Cœlius Rhodiginus in Lectionibus Antiquis. "Sciendum, inquit, in Carmine & cantilena Nomon ſignificare qualitatem "vocis, & moderationem qua vel remiſſiore vel acutiore utimur: eandem "itaque cantilenam duobus tribuſve nomis modulantur Muſici. Ubi quod primo dicit non intelligo, poſterius falſum eſt. Eundem enim Nomon pluribus

bus membris diſtinctum cum Polluce, pluribus ſtrophis modiſque varium cum Plutarcho agnoſcimus; at eandem cantilenam pluribus nomis modulari nemo unquam Muſicorum aggreſſus eſt, ſed contrarium potius ex pluribus cantilenis unum Nomon componere ſoliti ſunt, ut inferius conſtabit. Sed pergit, " Ratio autem nominis ea eſt, quia Græce νόμος lex eſt, Veteres autem priuſ-" quam literas ſcirent, leges cantabant, ne illas oblivioni mandarent, quod " temporibus ſuis in more Agathyrſis fuiſſe ſcribit Ariſtoteles. Ergo primas " poſteriorum cantilenarum eodem appellarunt nomine quo omnes vocaban-" tur ſuperiores. Et potuit fateri rationem integram ex Ariſtotelis Probl. ſect. 19. (& pene verbum verbo) redditam. Pro qua etiam facit Carminis apud Romanos intellectus quoque forenſis. Nam ſolennem Juris formulam appellari Carmen ex Cicerone colligimus, & Livio Lex horrendi Carminis appellatur, quam Duumviri in cauſa Horatii pronuntiarunt. Sed & Charondæ νόμους eaſque non cantilenas ſed leges Athenis cantari ſolitas ex Athenæo Stephanus agnoſcit. Ipſe tamen & poſt eum Seldenus recipiunt potius Plutarchi ſententiam, qui in libro de Muſica hæc habet: ἐν γὰρ τοῖς νόμοις ἑκάστῳ διετήρουν τὴν οἰκείαν τάσιν, διὸ καὶ ταύτην ἐπωνυμίαν εἶχον· νόμοι γὰρ προσηγορεύθησαν, ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν παραβῆναι καθ᾽ ἕκαστον νενομισμένον εἶδος τῆς τάσεως. Quæ ſi vera ſint, erit ſane Nomus Veteribus idem quod noſtris, **The Tuning**, quæ in Polychordis pro Clavium diverſitate (**The Key**, noſtri vocant) varia eſt. Quod ſi cuilibet Nomo aſſignata ſit ſua tenſio, quam omnino tranſgredi eſſet illicitum, non ita facile videtur intelligere quæ idem ſcribit inferius, Sacadam ſcil. Argivum in Nomo ſuo Τριμελεῖ (ſive Τριμερεῖ, nam utroque modo ſcriptum reperitur) præcepiſſe choro, ut canerent tres ejus ſtrophas Δωριστὶ μὲν τὴν πρώτην, Φρυγιστὶ δὲ τὴν δευτέραν, Λυδιστὶ δὲ τὴν τρίτην. Neque commode recipient Nomi partitionem ab eodem proxime memoratam quando τούς τε αὐληδικοὺς νόμους, καὶ κιθαρῳδικοὺς recenſet. Siquidem accurate loquentibus tibiæ τάσις non magis convenit quam chordæ τρῆσις. Neque loca quibus τάσις apud Muſicos occurrit contrarium aliquid modo recte intellecta ſuadebunt; ſed nolo cum Grammaticis contendere. Fuiſſe autem utriuſque generis Nomos extra dubium eſt: Quare ut utriſque, & cantui quoque accommodetur Nomi intellectus, videbitur potius accedere ad ſolennes illas ſtataſque cantineas, quas Magiſtri noſtrates diſcentibus primas commendant, ut loquuntur ipſi, **To give a good ſhape in ſinging**, & **To make a hand for playing**, ad formandam vocem erudiendoſque digitos: iis enim rudimenta totius Praxeos complectuntur, Clavis cujuſque indolem aperiunt, docentque quas principalis recipiat ſibi cognatas, quas tanquam nimis alienas rejiciat, & quâ demum arte feliciſſime exprimi poſſint quas admittit. Atque ad hunc fere modum ſcriptos fuiſſe credo Nomorum libros 18. quos Timotheum reliquiſſe Stephanus περὶ πόλεων affirmat. Vocabuli autem originem quod attinet, ſi (quod nolim) ab Ariſtotele recedatur, dici poteſt (ſicut cithara qua Nomos modulati ſunt, ab inventorum patria Aſias dicta eſt, ita & Nomorum vocabulum) ἀπὸ τῶν νομῶν, vel etiam Νομάδων eſſe deductum. Nam & apud Athenæum, lib. 14. Duris aſſerit Λίβυν τὸν αὐλὸν προσαγορεύειν τοὺς Ποιητάς, ἐπειδὴ Σειρίτης ὃς δοκεῖ πρῶτος εὑρεῖν τὴν αὐλητικὴν Λίβυς ἦν τῶν Νομάδων, ὃς καὶ κατηύλησε τὰ μητρῷα πρῶτος. Nomos ſcil. Cereris, quos & autor noſter Marmoreus memorat. Hujuſmodi porro Etymologiæ & alibi frequentes ſunt; ſed ne extra Muſicam vagemur, toni ipſi Dorius, Phrygius, Lydiuſque, gentium nominibus appellantur: Nobis quoque **an Alman**, vocatur cantilena quam primi omnium inveniſſe feruntur Alemanni; eademque ratione apud Italos, *Spagnolettas*, *Franceſcas*, *Græcas*, &c. dici Zarlinus prodidit. Atque hic obiter notandum eſt, καταυλῆσαι quod hoc loco ſimpliciter tibia canere, vel modulari ſignificat, apud Athenæum tamen libro eodem, ubi ex Theophraſto dicit Iſchiacos ſanari ſiquis καταυλήσοι τὸν τόπον τῇ φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ, incan-

tationem intelligi, nequis Muſicæ tribuat quod Magiæ debetur. Sed nec extra Licentiam Grammaticam eſſet, ſi derivatum dixeris nomon à Pronomo illo Thebano, qui ut Athenæus etiam inquit, πρῶτος ηὔλησεν ἀπὸ τῶν αὐλῶν τὰς ἁρμονίας. Nomos autem aulædicos, citharædicis antiquiores fuiſſe veriſimile eſt, ſicut & Tibiam cithara antiquiorem eſſe Julius Scaliger adnotavit.

Inter eos qui ex profeſſo Muſica ſcripſere, ſolus (quantum memini) Ariſtides Nomi mentionem facit, lib. 2. uti ſuperius innuimus; ibidemque originem vocis aliam affert: Ait enim, "Veteres, cantilenas, rythmos, atque "ſaltationes adhibuiſſe, tam privatis lætitiis, quam publicis Deorum feſtis, καὶ συνήθη μέλη τινὰ νομοθετήσαντας ἃ καὶ νόμους προσηγόρευον, firmitatem ipſis inde "machinatos quod in ſacris adhiberentur, manſuraſque immobiles per appel"lationem bene ominatos, ut vertit Meibomius. Scribit Ariſtophanis Scholiaſtes, Nomos quaſi primario dici de iis quæ canuntur πρὸς τοὺς Θεοὺς, quod Stephano diſplicet, quoniam exemplum deſiderat. Eſto igitur è multis unum illud Athenei ἀλλὰ μὲν οἱ ἀρχαῖοι περιέλαβον ἔθεσι καὶ νόμοις τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους, ut etiam moneamus pro ἔθεσι illic ſcribendum ἤθεσι; non enim conſuetudines legeſque intelligit, ut ibidem interpres exiſtimat, ſed νόμους atque ἤθη, de quibus ſtatim dicemus.

Ariſtides, Quintilianus, atque ex illo ut videtur Bryennius, Melopœiæ tres conſtituunt ſpecies Syſtemate diverſas; Hypatoidem, Meſoidem, & Netoidem, uterque (ut aiunt) ſecundam prædictas ſibi vocis proprietates. Modos inſuper Melopœiæ tres; Dithyrambicum, qui meſoides, Nomicum, qui netoides, Tragicum, qui hypatoides. Apud Euclidem ceteroſque hæc diſtributio non occurrit: Sed nec apud Ariſtidem, aut Bryennium, proprietates illæ, quas tamen prædictas dicunt, ut Meibomius adnotavit. Niſi forte Bryennius ad illud comma reſpexerit; τῶν δὲ ἀνισοτόνων, καὶ ἐμμελῶν φθόγγων οἱ μὲν εἰσιν ὀξεῖς, οἱ δὲ βαρεῖς, οἱ δὲ μέσοι, ἀλλ' ὀξεῖς μὲν οἱ τῶν νητῶν, βαρεῖς δὲ οἱ τῶν ὑπατῶν, μέσοι δὲ οἱ τῶν μεταξύ. Quibus ſubjungit & alias harum differentias; quartam κατὰ φωνῆς τόπον, quintam κατὰ τὸ εἶδος, ἕτερα γὰρ ἤθη τοῖς ὀξυτέροις, καὶ ἕτερα τοῖς βαρυτέροις ἐπιτρέχει. Gaudentio τόπος ἐπὶ φθόγγου καθ' ὃν τοὺς μὲν βαρυτέρους, τοὺς δὲ ὀξυτέρους προϊέμεθα, & Bryennius ex Euclide verbatim, ubi τόνον quadrifariam accipi dicit, ὡς τόπος, inquit, ὅταν λέγωμεν φωνῆς Δώριον ἢ Φρύγιον, ἢ Λύδιον, ἢ ἄλλων τινά. At tres tantum Tonos Modoſve antiquiſſimos fuiſſe diſcimus ex Ptol. Harm. l. 2. c. 10. & Bryennius diſerte, τῷ γοῦν τόνοι ἀρχαιότατοι τρεῖς εἰσι· ὁ μὲν Δώριος πρὸς τὰ βαρύτερα τῆς φωνῆς χρήσιμος, ὁ δὲ Λύδιος πρὸς τὰ ὀξύτερα, ὁ δὲ Φρύγιος πρὸς τὰ μέσα. Ceterum de morum differentiis Euclides, "τὸ μὲν διασταλτικὸν, inquit, magnificentiam atque "virile animi robur, actiones heroicas, atque his ſimilia ſignare; & proinde "illo præcipue uti Tragœdiam, reliquaque quæ ad hunc proxime characte"rem accedunt. Συσταλτικὸν vero, quo animus ad humilitatem atque ἄνανδρον διάθεσιν contrahitur, convenire ideo amatoriis affectibus, lamentis, atq; "id genus aliis. Ἡσυχαστικῷ denique, quem tranquillitas animi ſequatur, καὶ "κατάστημα ἐλευθέριόν τε, καὶ εἰρηνικὸν, proinde aptari hymnos, pæanas, laudes, "συμβουλὰς, atque his ſimilia. Neque dubium eſt quin idem ſit hoc ἦθος quod Ariſtidi & Bryennio dicitur μέσον; Nam διὰ μέσου εἰς ἠρεμίαν περιάγομεν τὴν ψυχὴν ut illi loquuntur, & ἡσυχαστικῷ παρέπεται ἠρεμότης ψυχῆς, ut Euclides: & in ceterorum tam Nominibus, quam charactere conſentiunt.

Ex hiſce invicem collatis exiſtimo ſatis conſtare, Modum illum Tragicum, Hypatoidem, Diaſtalticum quoque fuiſſe, & Doriſti modulatum. Accedit autem, quod Heraclides Ponticus apud Athenæum, veterem τῆς Δωριστὶ rationem, iiſdem pene verbis deſcribat atque Euclides ἦθος διασταλτικόν. Dithyrambicum vero meſoidem, Lydiſti modulatum, & ad Syſtalticum pertinere, & Nomicum denique Netoidem, Phrygiſti cantatum, & ad Medium illud

Ethos

Ethos referendum, veriſimillimum duco. Sed ut apertius conſtet, præmittenda ſunt nonnulla; nam quæ huc ſpectant apud Autores multa ſunt, ſed obſcura, ſed intricatiſſime ſcripta, promiſcue habita, quæ & alias, & ætatibus diſtincta oportuit, nec ſibi quiſquam ſatis conſtat, & ab omnibus aliis diſſentit: quo minus mirabitur Lector, ſiqua hic præter ſpem, receptæ, & veriſimillimæ prima fronte ſententiæ adverſa invenerit, & ignoſcentior erit ſicubi erratum ſenſerit.

Heraclides Ponticus apud Athenæum, quum nec Phrygiam debere harmoniam, nec Lydiam dici contenderet, Æoliam ſubſtituit, ejuſque characterem Syſtaltico ſimillimum; habere ſcil. illud "τῆς Ἀιολέων ἦθος ſuperbi aliquid "tumidique, ſubinanis, & laxi, nihilque magis exprimere quam elatum & "confidentem animum; & proinde illi maxime convenire, τὴν φιλοποσίαν, καὶ τὰ ἐρωτικά; at ejuſdem Syſtaltici ἦθος eſſe καὶ τὰ ἐρωτικά, καὶ τὰς θρήνους, &c. Euclides docuit. Modos autem fuiſſe Lydios videtur multifariam conſtare: ſunt enim tam Lydi quam Æoles Dorienſium coloni, & ſeveritatem illam τῆς Δωριστὶ paribus utroſque Flexibus fregiſſe vetus querela eſt. Meſoidem fuiſſe Æolum harmoniam, docet & Pratinas apud Athenæum, τὰν μέσαν, inquit, νέων ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει. Meſoidem quoque Lydiam, ſub perſona Socratis apud Ariſtotelem, Plato oſtendit, ubi & illam repudiat inter τὰς ἀνειμένας ἁρμονίας, ὡς μεθυστικὰς λαμβάνων αὐτάς. Denique ut toti Syſtaltico characteri reſpondeat ἡ Λυδιστὶ, "Niobes nuptiis accommodavit modos "Lydios Pindarus, negantque ab eo id primum inſtitutum, ſed aliorum more "factum; Melanippides contra Lydiis modis Epicedia ceciniſſe fertur, uti & Scaliger in Poeticis obſervat. Fuit autem Melanippides διθυραμβοποιὸς celebris, eoque (ni fallor) nomine apud Athenæum laudatur. Illum certe Suidas in Dithyrambicis præcipuum, ſed innovaſſe plurima memoravit, quod & Ion feciſſe dicitur, & ex illius Dithyrambis citat nonnulla Euclides carmine elegiaco: illud vero inter ἐγκαινοτομίας fuiſſe, uti & Phrygiam in illis harmoniam pro Lydia aliquando ſubſtitutam, perſpicuum videtur. Cum enim Ariſtoteles de ſuis temporibus loquens, dicat in Politicis, ὁ διθύραμβος ὁμολογουμένως εἶναι δοκεῖ Φρύγιον, idem tamen ab antiquo deflexiſſe, tam carminibus, quam cantu Dithyrambos in Problematibus queritur. Strabo etiam poëtas, præcipue tragicos, Lydorum Phrygumque tam nomina, quam inſtituta permiſcuiſſe prodidit; iis autem Plato dial. de Legibus id præcipue imputat, quod (φύσει μὲν ποιητικοὶ ἀγνώμονες δὲ περὶ τὸ δίκαιον τῆς μούσης, καὶ τὸ νόμιμον) inventioni ſuæ nimium indulgentes, & veræ muſices rationis ignari, & nomici cantus imperiti, mutaſſent τὰ εἴδη, καὶ τὰ σχήματα; (i.e. τὰ ἤθη ut ex Ariſtide ſupra didicimus) & permiſcuiſſent θρήνους τε ὕμνοις, καὶ παίωνας διθυράμβοις; Luctibus ſcil. & Dithyrambis qui Syſtaltici ἤθους ſunt, modos facientes ex More Ἡσυχαστικῷ ſive nomico, ut etiam clarius infra conſtabit. Atque illos ſecutum exiſtimo Bryennium loco ſupra citato, ubi perperam dicit, ὁ δὲ Λύδιος πρὸς τὰ ὀξύτερα, ὁ δὲ Φρύγιος πρὸς τὰ μέσα. Niſi credatur potius à librario hic, ut alibi ſæpiſſime, manifeſtiſſimeq; peccatum. Certe συσταλτικοῦ ἤθους eſſe cantum Meſoidem, ſive Phrygius ſit, ſive Lydius, abunde declaratum eſt. Cumque ex ipſius Bryennii ſententia, Syſtalticum ſit δι' οὗ πάθη λυπηρὰ κινοῦμεν, illud modis Phrygiis fieri poſſe nemo unquam mortalium cogitavit. Neque huic adverſatur quod Bryennio μέσον ἦθος effeciſſe dicitur quod nos modis Phrygiis antiquitus tributum contendimus. Nam *Medium* dici videtur, quod ἠρεμότης illa eadem ſit quam Ptolemæus μετρίαν διαγωγὴν vocat. Et ſi omnes ἠθῶν varietates tripartitio iſta complectatur, erit illud τὸ μέσου ἤρεμον, inter ὑπόχαυνον Syſtaltici, & Diaſtaltici δραστικὸν intermedium.

Hiſce ſic conſtitutis, relinquitur tertium illum Melopœiæ modum, Nomicum ſcil. netoidem, ad ἦθος illud ἡσυχαστικόν, ſive μέσον omnino pertinere,

 idem que

idemque res ipſa ſuadet. Cum enim ab Euclide accenſeantur illi Pæanes, Encomia, Hymni, συμβουλίαι, atque his ſimilia, Leges à Veteribus cantatas, ortamque inde Nomorum appellationem, ex Ariſtotele ſuperius didicimus; Hymnos vero, ſive juxta Platonem ſignificent εὐχὰς πρὸς τοὺς Θεοὺς, ex eodem conſtat Nomos fuiſſe antiquitus appellatos, ſive ſumto latius vocabulo, ut in communi ſententia, ſignificent generaliter τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς, non ſolum ex antedictis apparet, eo etiam ſenſu Nomorum appellationem ſortitos, ſed & multæ eorum ſpecies, multa nomina apud Autores occurrunt, & in hoc ſpeciatim Marmore Cereris aliorumque Nomi memorantur. Quod autem Pæanas, ſive, ut vulgo audiunt, hymnos in Apollinem attinet, ſacros illi præ ceteris Polycephalum, Xynauliam, Trimerῆ, Pythicum, alioſque bene multos fuiſſe, ex Plutarcho, Athenæo, aliiſque manifeſtiſſimum eſt. Quod ſi cum Scaligero placeat non ad Deos ſolum reliquos, ſed & Heroas extendere, ſuccurrit uberrimum Athenæi teſtimonium: quod " Apud Arcadas (παλαιοτάτους " τῶν Ἑλλήνων Ἀρκάδας, ut Strabo, ---ſolos cantare peritos Arcadas, ut Virgi- " lius dicit, apud eos inquam) pueri ab infantia conſueſcunt hymnos & Pæ- " anas cantare κατὰ νόμον, quibus ſinguli ut patrius mos eſt Gentiles Heroas, & " Deos celebrant; deinde poſtea cum Timothei quoque & Philoxeni νόμους " perdidicerint, ad tibias in Theatris quotannis ſaltant per Bacchanalia, pueri " quidem puerili certamine, Juvenes virili, totoque vitæ decurſu, &c. quibus omnino convenire videntur quæ Ariſtides memorat loco ſuperius citato. Nomici autem modos fuiſſe Phrygios, quanquam ex antedictis liquere videatur, tamen nec illud negligendum eſt, quod Olympus atque Hyagnis Nomothetarum antiquiſſimi, Phryges fuerint. Non me fugit poſteriore ſeculo, quum Muſica pluribus tonis luxuriaret, alium illis fuiſſe quam ſimpliciore ævo characterem; ſi quis tamen aliter ſentiat, fruatur per me licet opinione, etſi non penitus falſa, at certe minus antiqua.

Cæterum ex proxime allatis videtur facillimum definire quomodo intelligendum ſit illud Plutarchi, quod perpendant, inquit Cl. Seldenus, qui veterem Muſicam callent. Verba hæc ſunt L. de M. ὅτι δὲ οἱ κιθαρῳδικοὶ νόμοι οἱ πάλαι ἐξ ἐπῶν συνίσταντο Τιμόθεος ἐδήλωσε· τοὺς γοῦν πρώτους νόμους ἐν ἔπεσι διαμιγνύων, διθυραμβικὴν λέξιν ᾖδεν, ὅπως μὴ εὐθὺς φανῇ παρανομῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν μουσικήν. Quæ Seldenus ita reddit. " Nomis carminibus heroicis aptatis, " dictionem nihilominus διθυραμβικὴν cantaſſe, ne citius quam par erat videre- " tur veterem Muſicam innovâſſe. Ubi notandum, 1. *Dictionem* hic cum Boethio appellari qui cantus eſt, eadem nempe λέξις quæ τῇ κρούσει opponitur in diſtributione τῶν σημείων, quorum τὰ μὲν ἄνω τῆς λέξεως, τὰ δὲ κάτω κρούσεως. 2. Illud *nihilominus* temere interpoſitum, mutaſſe commatis ſenſum. 3. *Citius quam par erat*: non bene reſpondere, τοῦ εὐθὺς, quod potius *prima fronte ſtatim*, *facile*, aut ejuſmodi voce aliqua reddidiſſet. 4. Præterquam quod illud veterem Muſicam innovaſſe non ſatis congrue dictum ſit, vocabulum *innovaſſe* τοῦ παρανομῶν nullo modo reſpondere. Timotheum vero intelligi Mileſium illum, διθυραμβοποιοῖς à Diodoro adnumeratum, & eorum fortaſſe antiquiſſimum, qui etiam φιλοκαινίας Spartæ pœnas dedit, admonere ſupervacaneum eſt. Senſum igitur commatis exiſtimo hunc eſſe. Timotheum ſcil. Dithyrambicum quod canebat diſſimulaſſe admixtis veterum Nomis (qui & heroico carmine conſcripti & lege ſtabiliti erant) ne illum Judices quibus id etiam lege demandatum eſt, facile deprehenderent contra ſancitam legibus harmoniam, cantu ut ita dicam præternomico peccantem. Videtur enim, ex loquendi formula, Plutarchus omnino reſpexiſſe ad illum Platonis locum, quem etiam fortaſſe male reddendo ſuam Nomi etymologiam invenit. Eſt autem in dialogo de legibus tertio, in hæc verba, Νόμους τι αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα ἐκάλουν, &c. Τούτων δὲ διατεταγμένων, καὶ ἄλλων τινῶν, οὐκ ἐξῆν ἄλλῳ εἰς ἄλλο καταχρῆσθαι μέλους εἶδος. Τὸ δὲ κῦρος τούτων, γνῶναί τε, καὶ ἅμα γνόντα δικάσαι, ζη-

μιοῦν

μῦν τι ἂν τ̃ μὴ πεπαιδευμένον, ἐ σύριγξ ἦν ἐδέπινες ἄμεσοι βοαὴ πλήθες, καθάπερ πάνυ, ἐδ' αὖ κρότοι ἐπαίνοις ἀποδιδόντες, ἀλλὰ τοῖς μὲν γεγονόσι περὶ παιδείαν, δεδογμένον ἀκέειν ἦν αὐτοῖς μετὰ σιγῆς διὰ τέλες· παισὶ δὲ καὶ παιδαγωγοῖς, καὶ τῷ πλείστῳ ὄχλῳ ῥάβδε κοσμέσης ἡ νεθέτησις ἐγίγνετο. ut & hinc obiter conſtet, quid ſentiendum ſit de Virga quam Rhapſodiis (h. e. Nomis) Homericis nomen feciſſe vetus ſententia eſt, ut Euſtathius tradit. μετὰ δὲ ταῦτα προϊόντος τε χρόνε ἄρχοντες μὲν τ̃ ἀμέσε παρανομίας ἐγίγνοντο ποιηταὶ, &c. In ſequentibus vero παρανομία illa declaratur; quod nempe, ut ſupra diximus, Poetæ ἀγνώμονες περὶ τὸ δίκαιον τ̃ μέσης, καὶ τὸ νόμιμον (& ut inferius dicit, "Muſicam inſci-"ente & imperita vecordia ementientes, quaſi certo ſolidoque fundamento mi-"nime conſiſteret) miſcuerant Threnos Hymnis & Pæanas Dithyrambis. Veritus igitur indictam Paranomiæ mulctam Timotheus φιλοκαινίαν diſſimulavit uti diximus, ὅπως μὴ εὐθὺς φανῇ παρανομῶν, &c. Atque Timothei exemplo veriſimile eſt æqualem illi Philoxenum (Timotheus enim Ol. 83. Philoxenus vero διθυραμβοποιὸς Olym. 85. floruit) conatum ut Ariſtoteles memorat, ἐν τῇ Δωριςὶ ποιῆσαι διθύραμβε τὲς μύθες, atqui non potuiſſe, ſed incidiſſe in τ̃ Φρυγιςὶ, cujus harmonia, ſive εἶδος, ad Dithyrambicum propius acceſſit.

Nomorum multa extant apud Autores nomina, ſiquidem appellati ſunt ἀπὸ μὲν ἐθνῶν ὅθεν ἦν, αἰώλιος καὶ βοιώτιος, ἀπὸ ῥυθμῶν δὲ, ὄρθιος, καὶ τροχαῖος, ἀπὸ δὲ τρόπων, ὀξὺς, καὶ τετραοίδιος, &c. ut inquit Julius Pollux in Onomaſtico. Apud Plutarchum quoque (ut ceteros mittam) αὐλωδικοὶ ἦσαν Ἀπόθετος, Ἔλεγοι, Κωμάρχιος, Σχοινίων, Κηπίων τε, καὶ Δεῖος, καὶ Τριμελής. & inferius, Olympum dicit inveniſſe νόμον αὐλητικὸν εἰς Ἀπόλλωνα τὸν καλέμενον Πολυκέφαλον. Ἀπόθετον quoque & Σχοινίωνα Clonæ tribuit. Τριμελῆ Sacadæ Argivo. Illum ex Plutarcho ſuperius expoſuimus; de ceteris non ſatis conſtat. Quod enim Scaliger affirmat, Dictum à numerorum frequentia πολυκέφαλον profecto non capio. Multo minus admittendum cenſeo quod Magiſter ejus Rhodiginus protulit, "diverſum forte non eſſe à nomo quem Synauli-"am vocant, ea vero eſt quum tibicines duo incinunt idem, aut certe ubi ci-"thara & tibia concentum faciunt. Deſumtum hoc à Scholiaſte Ariſtophanis, qui hunc Ὀλύμπε νόμον vocat. Scholium vero tum ex ſe ineptum eſt, tum Athenæo prorſus contrarium. Erat enim ex illo Συναυλία, ἀγών τις συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλε, καὶ ῥυθμε χωρὶς λόγε τε προσμελωδεντος. Peſſime omnium Pindari Scholiaſtes, ſcitiſſimum illud Poetæ commentum, Tibiam ſcil. inveniſſe Pallada ſibilum illum imitatam, quem ediderant ſerpentes Meduſæ à Perſeo obtruncatæ, modoſque illis aptatos communicaſſe mortalibus, & ab anguium multitudine appellaſſe κεφαλᾶν πολλῶν νόμον, hiſtorica fide dignum exiſtimat. Quod ſi Nomorum ingenium propius intueri libeat, commodiſſimus videtur locus ille Pollucis ſupra citatus: antedictis enim ſubjungit, μέρη δὲ κιθαρωδικε νόμε Τερπάνδρε κατανενεμηκότος, ἔπαρχα, ἐπαρχεῖα, μέταρχα, κατάτροπα, μετακατάτροπα, ὀμφαλὸς, σφραγὶς, ἐπίλογος· ubi ſi animi gratia commentari liceat, crediderim Nomon ſic diſtributum illi non abſimilem fuiſſe quem nos **A ſuit of Leſſons**, vocamus, Theatro præcipue deſtinatum, & antiquiſſimam Dramatis partitionem ſecutum; ut fortaſſe ἔπαρχα, ſive ἐπαρχεῖα præceſſerit prologum; aut ſi malis accuratius diſtinguere, ἔπαρχα illud fuerit quod nos **An Entry**, dicimus, breve aliquod præludii genus, & ut Plutarchus inter Terpandri inventa memorat προοίμιόν τι κιθαρωδικὸν, quæ primam ariam introducit. Μέταρχα vero Epitaſin proxime anteceſſerit, Κατάτροπα Cataſtaſin, Μετακατάτροπα, Cataſtrophen, Ὀμφαλὸς Epilogum; totam denique Fabulam clauſerit & quaſi obſignaverit Σφραγὶς, cujus pars ultima ἐπίλογος fuerit; qualem nos **a Brouch** appellamus. Eodemque ut videtur conſilio, Sacadas ille Argivus Nomum ſuum Πυθικὸν in quinque membra diſſecuit: quanquam Πυθικὸς ille Terpandrio aliquantulum provectior ſit,

pro-

propriuſque accedat ad illas Italorum *Operas*, quas nunc Theatra, tam noſtra, quam Gallica imitantur. Apud Pollucem enim deſcribitur, his verbis. Τοῦ δὲ Πυθικοῦ νόμου αὐλητικοῦ μέρη πέντε. Πεῖρα, Κατακελευσμὸς, Ἰαμβικὸν, Σπονδεῖον, Καταχόρευσις. Δήλωμα δ' ἐστὶ νόμος τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος μάχης πρὸς τὸν δράκοντα. Καὶ ἐν μὲν τῇ πείρᾳ, διορᾷ τε τόπον εἰ ἄξιός ἐστι τοῦ ἀγῶνος· ἐν δὲ τῷ κατακελευσμῷ, προκαλεῖται τὸν δράκοντα, ἐν δὲ τῷ Ἰαμβικῷ μάχεται, ἐμπεριείληφε δὲ τὸ Ἰαμβικὸν, καὶ τὰ σαλπιστικὰ κρούματα, καὶ τὸν ὀδοντισμὸν, ὡς τοῦ δράκοντος ἐν τῷ τοξεύεσθαι συμπρίοντος τοὺς ὀδόντας· Τὸ δὲ Σπονδεῖον δηλοῖ τὴν νίκην τοῦ Θεοῦ, ἐν δὲ τῇ καταχορεύσει ὁ Θεὸς τὰ ἐπινίκια χορεύει. Aliis porro temporibus videtur Nomorum vocabulum indifferenter tributum cuilibet cantilenæ, quæ ut Phavorinus ex Suida inquit, ἁρμονίαν ἔχει τακτὴν, καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον. Nam & in ſympoſiacis ſcribit Plutarchus, ubi ſaliantur equæ Nomon incini ſolitum quem vocant Hippothorum. Neque credibile eſt, ita defeciſſe felicitatem illam Græcorum in nominibus fingendis, ut ſuis etiam appellationibus caruerint Nomi, quibus, ut inquit Julius Pollux, Οἱ Τυῤῥηνοὶ τῷ Ἀριστοτέλους λόγῳ οὐ πυκτεύουσιν ὑπ' αὐλῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ μαστιγοῦσι, καὶ ὀψοποιοῦσι. Et quidem de Nomis hactenus, Supereſt ut de Diagrammate nonnulla qua poſſumus brevitate ſubjungantur.

Eſt igitur Διάγραμμα ſecundum Euclidem σχῆμα ἐπίπεδον τὰς τῶν μελῳδουμένων περιέχον δυνάμεις, δύναμις δὲ ἐστὶ τάξις φθόγγου δι' ἧς γνωρίζομεν τῶν φθόγγων ἕκαστον. Cl. Seld. ſupra & D. Chilmead in ſuis ad Dionyſium notis Tabulaturæ noſtræ comparant, Cauſabonum opinor ſecuti, ſed ex intellectu vocabuli illius apud noſtrates non ſatis accurate. Nobis ſiquidem Tabulatura dicitur, quæ Alphabeti literis deſignat cantilenas, Inſtrumentis præſertim Polychordis aptas, cantui vero accommodari nec ſolet unquam, nec fortaſſe poteſt niſi magno & inutili molimine. Opponitur itaque modo communi, qui pentagrammis notiſque vulgaribus melodiam vel vocibus, vel etiam inſtrumentis ſcribit. At diagrammate antiquo comprehenſa ſunt duum generum, σημεῖα, quorum τὰ μὲν ἄνω λέξεως, τὰ δὲ κάτω κρούσεως· alter ordo vocibus, alter inſtrumentis convenit. Διπλῆ δὲ, inquit Ariſtides, ἡ ἔκθεσις τῶν σημείων γέγονεν ἡμῖν ἐκ τῆς τῶν κάτω γραφομένης ὁμοιότητος, τὴν τῶν ἄνω θεωρουμένων ἀκολουθίαν, καὶ ὅπως τοῖς μὲν κάτω τὰ κῶλα, καὶ τὰ ἐν τῆς ᾠδῆς μεσαύλικα ἢ ψιλὰ κρούματα· τοῖς δὲ ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν, καὶ ὅπως τὰ κατὰ τὴν μουσικὴν ἀπόῤῥητα συγκρύπτωμεν δυσδήλως ἀντὶ τῶν ἐν χρήσει γραμμάτων κατὰ τὴν τονικὴν ἔκθεσιν ὑπογεγραμμένα καταπάττουσι· πτέρυγι δὲ τὸ διάγραμμα τῶν τρόπων γίνεται παραπλήσιον, τὰς ὑπεροχὰς, ἃς ἔχουσιν οἱ τόνοι πρὸς ἀλλήλους ἀναδιδάσκον. Ipſum autem Diagramma ejuſque σημεῖα Generibus toniſque omnibus, & tam λέξει quam κρούσει propria, exhibuit Meibomius in ſua Muſicorum editione, rectene an ſecus Kircherus viderit, qui aliam omnino formam alios Characteres tuetur in ſua Muſurgia. Nobis res ipſa non videtur tanti, neque operæ pretium Characteres hic apponere: niſi ſupereſſent aliqua ſaltem veteris Muſicæ ſpecimina hiſce alphabetis expreſſa, nam ipſum profecto commentum craſſius eſt quam ut in uſum denuo revocari poſſit. Sufficiet igitur adnotare, Veteres cum ignorarent, tactum quod nos *Tempus* Itali *battutam* vocant, illius defectum partim duplici hoc Charactere, partim rhythmis metriſq; aliqualiter ſuppleviſſe. Fruſtra enim ſe torquent Grammatici, ut putidam ſuam & impoſſibilem de Rythmis ſententiam tueantur, quibus tam nihil à veteribus tributum eſt ut Athenæus diſerte dicat, Homerum διὰ τὸ μεμελοποιηκέναι πᾶσαν ἑαυτοῦ τὴν ποίησιν, quod ipſe Muſices uti & ſcientiarum omnium peritiſſimus ſibi modos faceret, rhythmicam ſuſque deque habuiſſe, ἀφροντιστὶ τοὺς πολλοὺς ἀκεφάλους ποιεῖν στίχους, καὶ λαγαροὺς ἔτι δὲ καὶ μειούρους. Xenophanem vero alioſque, τοὺς μὴ προσάγοντας πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν, qui ipſi Muſicæ rudes aliorum in Melopœiis utebantur opera, ἐκπονεῖν τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς, καὶ τῇ τάξει τῶν μέτρων, præ

igno-

ignorantia, ſcil. in eo induſtriam laudemque poſuiſſe, quod Muſicorum juxta & Poetarum, Philoſophorum quoque atque omnium fortaſſe hominum ſine exemplo maximus conſultiſſime neglexerat. Idemque ſerio advertentibus adeo res ipſa ſuggerit, ut autoritate vix ſit opus ad convellendam iſtam opinionem, quæ tam denſis laborat abſurditatibus ut ſit infra confutationem. Sed iſta fuſius proſequi non eſt hujus inſtituti, uti nec cognatum illud antiquorum Muſicam cum noſtra conferre; neque profecto opus eſſet ſi vel noſtram intelligerent qui exagitant, vel antiquam qui laudant.

Ep. 11. Ἀφ' οὗ Μίνως ..πρ...... βα........ δ..... αονιαν ᾤκισε, καὶ σίδηρος ηὑρέθη ἐν τῇ Ἴδῃ εὑρόντων τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμιος κ. ....λεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος. In quatuor primis Lacunis ſuppleo Μίνως ὁ πρῶτος ἐβαςίλευσε, καὶ Κυδωνίαν ᾤκισε· De iis vocibus, quas in tribus prioribus Lacunis inſerui, nullum eſt dubium, quin eædem ſint, quæ obliteratæ fuere. In quarta Lacuna aut Κυδωνίαν legendum eſt, aut Ἀπολλονίαν; literæ enim, quæ relinquuntur integræ nec Lyctiæ, ut placet [a] Lydiato, nec ulli alii antiquæ alicujus Creticæ civitatis nomini poſſunt adaptari.[b] Apollonia autem & Cydonia ejuſdem civitatis nomen eſt; antiquitus enim Apollonia poſtea Cydonia dicebatur, [c] quæ cum inter tres celeberrimas Cretæ civitates numeretur, & [d] omnium iſtius inſulæ antiquiſſima eſſet, quam optime antiqui iſtius Regis Minois Regia eſſe poterat: ſed cum Chronographus noſter nomina locis, habitâ ad ſua tempora ratione, imponat, & Apolloniæ nomen, longe priuſquam hoc Marmor exaratum fuit, [e] antiquatum eſſet, Κυδωνίαν potius quam Ἀπολλωνίαν in lacuna inſero, primamque literam Δ, quæ lacunam præcedit reliquias literæ A in καὶ, & A in --αονιαν pro Δ, & O pro Ω ſcriptas fuiſſe non omnino dubito. In quinta lacuna lego, καὶ Δαμναν
έως ἔτη ΧΗΓΔΠΙΙΙ βασιλεύοντος. Celmis enim & Damnaneus inter Idæos Dactylos, qui ferrum invenerunt, inſigniſſimi fuere; atque ideo Clemens Alexandrinus iis ſolis ferri inventionem attribuit, [f] inquit enim Κέλμις καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ (legendum eſt ἐν Κρήτῃ) Phoronides autem apud Apollonii Scholiaſtem Celmi & Damnaneo (quem ille eodem modo, quo ſæpius Nonnus, Δαμναμενέα vocat) Acmonem jungit his verſibus.

> Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας, καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων,
> Εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηςείης,
> Οἱ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίςοιο
> Εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις, ἰόεντα σίδηρον
> Εἰς πῦρ ἤνεγκαν, καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν.

Annum Epochæ, qui deletur in Marmore, reſtitui ex Euſebio, [g] ille enim dicit Minoem, primo anno Pandionis primi Athenienſium Regis trigeſimo ſecundo primum in Creta regnaſſe, qui annus ſecundum Euſebii Canonem Regum Athenienſium (cum quo in omnibus convenit noſtrum Chronicon) eſt 1168. Epochæ Marmoreæ.

Μίνως ὁ πρῶτος. Hic Minos Cretenſium Rex primus dicitur, ut diſtinguatur ab altero Minoë illius nepote, qui ſecundus illius nominis temporibus Ægei Athenarum regis in Creta regnavit, de utriſque ſatis diximus in notis ad Epocham ſextam, pag. 146, & 147.

Καὶ σίδηρος εὑρέθη ἐν Ἴδῃ εὑρόντων Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμιος καὶ Δαμναν
έως. Ab Idæis Dactylis ferrum in Idæis montibus in Creta primum inventum fuiſſe notiſſimum eſt. [h] Cum enim ſilvæ iſtorum montium fortuito conflagraſſent, & vi iſtius ignis ferrum è viſceribus montis emiſſum fuiſſet, inde hi

[a] In notis Chronologicis ad hanc Epocham. [b] Stephanus in Κυδωνία. [c] Strabo lib. 10. [d] Ejus incolæ enim erant αὐτόχθονες. Strabo lib. 10. p. 475. [e] Cydon, enim à quo urbs Cydonia dicta fuit, Minois primi nepos erat. Stephanus in Κυδωνία. [f] Strom. lib. 1. [g] In Chronicis. [h] Clemens Strom. lib. 1.

ut-

utpote iſtius montis accolæ, hoc metallum, eodem modo quo [i] Galli ex tali caſu argentum, igne elaborare, & ad humanos uſus adhibere primi omnium Græcorum didicere. Hi Idæi [l] à monte Ida, cujus accolæ fuerunt, dicebantur, & Dactyli à numero, tot enim erant quot δάκτυλοι in manu, poſtea vero plures fuerunt, & tandem in gentem crevere, è quibus ſemper electi erant, qui Jovis in Creta Sacerdotes fuere. Hi à nonnullis Curetibus & Corybantibus originem præbuiſſe, ab aliis iidem cum illis fuiſſe exiſtimati fuerunt. De iis & ferro ab illis invento ex antiquis ante alios legas Strabonem lib. 10. & Apollonii Scholiaſten ad lib. 1. Conſulas etiam, ſi placeat, Diodorum Siculum lib. 5. & 17. (qui in hoc à ceteris diſſentiens errat, quod Idæos Dactylos Idæ in Phrygia, & non Idæ in Creta accolas dicit) Euſtathium ad Homeri Il. β'. pag. 353. Clementem Alexandrinum Strom. lib. 1: Pauſan. lib. 5. & è recentioribus Dominum Johannem Marſhamum, in Canone Chronico pag. 246. Voſſium de Idololatria, lib. 2. c. 53. & ante alios. Scaligerum ad numerum Euſebianum DXCVIII, & Canonum Iſagogicorum, lib. 3. pag. 249.

Βαϛιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος. Pandion [n] quintus erat Athenarum Rex. [o] Hic bello contra Labdacum de finibus excitato, in auxilium vocavit Tereum [p] Thracum, qui Dauliam in Phocide occupaverant, Regem, eique victo hoſte, filiam [q] Prognen in uxorem dedit, de cujus & ſororis Philomelæ infortunio legas Poetas. Cetera, quæ de Pandione narrantur, habes apud Meurſium de Regno Attico, lib. 7.

Ep. 12. Ἀφ' οὗ Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφυ..υεν, καὶ πρ...... πρα..........ωτη δ... ερπτολέμου τοῦ Κελέου, καὶ Νεαίρας ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ βαϛιλεύοντος Ἀθήνηϛιν Ἐρεχθέως. In prima lacuna obvium eſt ſupplere ἐφύτευεν. In tribus aliis ſupplet Palmerius, καὶ πρίνινον ἔπραυνε τὸν βίον διὰ Τριπτολέμου, i. e. iliceum manſuefecit vivendi genus per Triptolemum. Sed durior eſt expreſſio, quam admitti poteſt, nec lacunæ ſpatio convenit, atque ideo cum notiſſima ſit fabula fruges à Cerere per Triptolemum ad gentes miſſas fuiſſe, lego potius, καὶ πρὸς ἄλλους ἔπεμψε πρώτη διὰ Τριπτολέμου, P enim pro E poſt Π in ἔπεμψε obliteratâ infimâ lineolâ in vetuſto Marmore facile legi poterat A vero in -πρα- eſt dimidia pars literæ M, cujus alterâ parte obliteratâ, ea à Seldeno pro A facile errore accipiebatur.

Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφύτευεν. Fabulæ, quæ de Cerere Athenas ad quærendam filiam veniente narrantur, ſatis notæ ſunt. Quæ veritati propriora videntur narrat, [r] Diodorus Siculus, "Cum per totum fere orbem terrarum, Ægypto tantum exceptâ ob regionis naturam, omnium confeſſione ingens ſiccitas cum magnâ ſimul frugum hominumque pernicie orta eſſet; Erichtheus ex Ægypto magnam frumenti copiam Athenas ob cognationem advexit, ideoque beneficio affecti cives Regem ſibi virum bene de ſe meritum conſtituerunt, qui principatum ſuſcipiens initia illa Cereris in Eleuſine docuit, & myſteria inſtituit. Per illud igitur, quod hic dicitur de Cerere anno Ep. Marm. 1145. qui eſt annus Erichthei 15, Athenas venienti intelligendum eſt, Cultum & ritus iſtius deæ ex Egypto tranſlatos per Ericheum hoc anno primum Athenis inſtitutos fuiſſe, Δημήτηρ enim, ſeu Ceres Græcorum [s] eſt Iſis Ægyptiorum, de qua re vide Voſſium de Idololatriâ lib. 1. cap. 17.

Βαϛιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως. Erichtheus omnium, qui Athenis regnarunt, excepto Theſeo erat celeberrimus, ab eoque, qui poſt illum uſque

[i] Athenæus enim lib. 6. dicit, ἐπὶ τῆς Γαλατίας αὐτομάτως ὕλης ἐμπρηϛθείσης ἀργύρῳ διεῤῥύη. [l] Strabo lib. 10. Pauſan. lib. 5. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 353. [n] Euſeb. in Chronicis. [o] Apollodor. lib. 3. Ovid. Met lib. 6. [p] Thucydides lib. 2. Strabo lib. 7. Conon apud Photium narrat. 31. Pauſanias in Atticis. [q] Thucyd. lib. 2. Ovid. Met. lib. 6. Conon. ib. [r] Lib. 1. [s] Herodot. 2. Diod. lib. 1. Plutarch. in Iſide.

ad

ad Melanthum Codri patrem Athenienſium Reges erant, originem habuere. Omnia, quæ de eo ab antiquis ſcriptoribus narrata fuere, invenies apud Meurſium de Regno Attico, lib. 2.

Ep. 13. Ἀφ' οὗ Τριπτο............ ἔσπειρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι ἔτη Χ..ΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν .... In prima Lacuna Τριπτόλεμος καρπὸν ἔσπειρεν. In ſecunda Η, In tertia Ἐριχθέως, obvium eſt ſupplere.

Τριπτόλεμος καρπὸν ἔσπειρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι. Triptolemum à Cerere edoctum fruges ſerere, eaſque ſerpentibus alatis per aerem vectum urbibus diſtribuiſſe canunt poetæ. Veritati autem hiſtoricæ propius eſt, Triptolemum fruges ab Erichtheo acceptas in campo Rhario ſeruiſſe, productumque in illo campo frumentum quæſtus gratiâ ad Græciæ urbes longâ nave apportaſſe, quod apud [t] Euſebium narrat Philochorus antiquus rerum Atticarum ſcriptor, indeque ſecundum [u] Scaligerum, quod illa navis ob longitudinem ſerpenti ſimilis eſſet, ſecundum alios vero, quod Draconem in prorâ παράσημον habuerat, fabula de Triptolemo ab alatis ſerpentibus vecto habuit originem.

Ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι. Prope Eleuſinem erat Campus Rharius [x] à Rharo [y] filio Cranai, & [z] patre Celei, à quo natus eſt Triptolemus, ſic dictus, in quo Triptolemum fruges primum ſeruiſſe teſtatur [a] Pauſanias; in cujus rei memoriam [b] hic campus ad ſolum illud hordeum ferendum, quod in Myſteriis Eleuſiniis ad molas & liba adhibebatur, deſtinatus, quamdiu ſacra Eleuſinia in Græciâ manebant, ſemper ſacer erat.

Ep. 14. ...υιο ... ν... αὐτοῦ ποίησιν ἐξ..θηκε κόρης τε ἁρπαγὴν; καὶ Δήμητρος ζήτησιν, καὶ τὸν αὐτοῦ ....ζος τῶν ὑποδεξομένων τὸν καρπὸν ἔτη ΧΗΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθέως. De Cerere, Triptolemo, & Proſerpina in mutilis hiſce periochis egiſſe autorem liquet. Monemus nos tantum, utcunque Myſteriorum ſeu Eleuſiniorum initia hoc anno collocanda fuerint (de qua re videſis Euſebium numero DCXIX.) tamen veſtigia, tam hujus, quam proximæ periochæ, quæ ſuperſunt Græca, ſive de Muſæo, ſive de Eumolpo, ſive de utriſque, quibus Myſteria à nonnullis tributa ſunt, breviuſculam narrationem præ ſe ferre. Hactenus Seldenus. Palmerio autem æque veriſimile eſt de Pampho, ac de Muſæo aut Eumolpo hic agi, ipſe etiam addo Orpheum. Deeſſe enim in prima Lacuna antiquiſſimi alicujus Poetæ nomen, qui de Proſerpinæ raptu & Cereris erroribus ſcripſiſſe putabatur, ea quæ relinquuntur ſatis oſtendunt. De his autem Eumolpum, & Muſæum [c] Suidas, Pamphum & Orpheum, [d] Pauſanias, aliique circa hæc tempora teſtantur ſcripſiſſe. Sed quod de Muſæi poematibus agatur in ſequentibus, ejus nomen hic reſtituendum eſſe non credo; quiſnam vero è ceteris tribus, & an neceſſario unus eorum ſit, de quo in hoc loco agitur, è nullo fundamento poſſum certo affirmare, atque ideo Lacunam ſemper linquo hiantem. In quarta Lacuna reſtituo ἐξέθηκε, in fine ultimæ Lacunæ, καὶ μύθους, interpoſito υ, quod aut à quadratario aut exſcriptore omiſſum fuiſſe non dubito. Quodnam vero ſit, quod in initio illius Lacunæ obliteratur, cum nulla in ea literarum veſtigia ſuperſint, mihi non omnino liquet.

Κόρης τε ἁρπαγήν. De Proſerpinæ raptu ſatis multa apud poetas. Erichthei etiam filia erat [e] Proſerpina dicta, quam pater accepto oraculo ſe in bello, quod contra Eleuſinios geſſerat, hoſtes profligaturum, ſi unam è filiabus Diti immolaſſet, ad aram adductam cædebat, & inde forte fabula de Proſerpina à Dite raptâ habuit originem.

[t] In Chronicis. [v] In notis ad Euſebiana. [x] Vide Suidam in Ῥαρὸς. [y] Heſychius in Κραναοῦ. [z] Suidas in Ῥαρὸς. [a] Lib. 1. [b] Pauſan. ib. Plutarch. in præceptis conjug. [c] In Μουσαῖος & Εὔμολπος. [d] Lib. 1. & 9. [e] Stobæus Serm. 38.

Μύϑους τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπόν. Qui fruges & ſacra Eleuſinia à Cerere dicebantur accepiſſe, teſte [f] Homero erant Celeus, Triptolemus, Eumolpus, & Diocles. [g] Clemens autem Alexandrinus Baubonem, Dyſaulem, Eubuleum, Eumolpum, & Triptolemum nominat, eorumque Eumolpum ſubulcum, Triptolemum paſtorem, Eubuleum bubulcum, tradit fuiſſe. [h] Arnobius autem de iis dicit, "Illud temporis has partes incolebant terrigenæ, quibus nomina hæc fuerunt Boum Triptolemus, capellarum Dyſaules cuſtos, Eubuleus pecorum, lanitii gregis Eumolpus.

Ep. 15. ....νου τὰ μυστήρια ἀνέφηνεν ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ τὰς τοῦ..........ου σαίου ποιησ... σεξέθηκ..............ως τοῦ Πανδίονος. In prima Lacuna ſupplet Palmerius [i] Ἀφ' οὗ Καύκων ὁ Κελαίνου, quia dicit Pauſanias, παρὰ ταύτην τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καύκων ἦλθε ἐξ Ἐλευσῖνος ὁ Κελαίνου τοῦ Φλύου. Sed quid hæc ad rem? Caucon in Meſſenia initia magnarum dearum docuit: ſed hic agitur de eo, qui initia Cereris in Eleuſine inſtituit. Suppleo igitur Ἀφ' οὗ Εὔμολπος ὁ Μουσαίου. Eumolpum enim Muſæi filium myſteria in Eleuſine primum inſtituiſſe [k] plures dicunt; N autem in Μουσαίου pro AI in exeſo Marmore à Seldeno facili errore legi poterat. In ceteris autem Lacunis ſupplendum eſſe, καὶ τὰς τοῦ πατρὸς Μουσαίου ποιήσεις ἐξέθηκε ἔτη XH.... βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως τοῦ Πανδίονος, ea quæ relinquuntur integra ſatis oſtendunt: de anno vero ex nullo certo fundamento poſſum conjectare.

Ἀφ' οὗ Εὔμολπος ὁ Μουσαίου. Hic Eumolpus erat adnepos alterius Eumolpi. [l] Eumolpus enim Thracum Rex genuit Cerycem. Cerycis filius erat Eumolpus ſecundus, [m] qui cum Tereo è Thracia profectus, eodem tempore quo ille Daulidem in Phocide, Eleuſiniam in Attica occupavit, ibique filium habuit Antiphemum, qui genuit Muſæum Poetam, cujus filius erat Eumolpus tertius, qui [n] in ſacris Eleuſiniis ab Erichtheo inſtitutis primus ἱεροφάντης ſeu Antiſtes fuit. Cum igitur ſolius antiſtitis ſeu ἱεροφάντου officium eſſet myſteria Eleuſinia ἀναφαίνειν, ſeu initiatis manifeſtare, quis alius myſteria primo in Eleuſine ἀναφαίνειν præter primum Antiſtitem dici poteſt? Cum autem hæc ſacra magnâ religione inceperint obſervari, & Antiſtitis igitur dignitas magna evaſiſſet, [o] Eumolpus eâ elatus de regno etiam cœpit cogitare, de eoque cum Erichtheo diu bellum geſſit; tandem vero tam Eumolpo quam Erichtheo prælio occiſis, [p] inter ſuperſtites conventum fuit, ut Erichthidæ Reges, Eumolpidæ Antiſtites ſemper eſſent; atque inde eſt quod qui in Eleuſiniis poſtea Antiſtites erant ex Eumolpi omnes genere fuerunt.

Τὰ μυστήρια ἀνέφηνεν ἐν Ἐλευσῖνι. Hæc myſteria ab Athenienſibus celebrata [q] in honorem Cereris, & in memoriam frugum ſationis ab ea inventæ inſtituta fuere. [r] Majora erant & minora, [s] illaque quotannis Agris, [t] hæc tantum quinto quoque anno Eleuſine celebrata fuere. [u] Minora μυστήρια, majora [x] τελεταὶ ſeu perfectiones myſteriorum fuerunt: qui [y] illis initiati erant μύσται, qui his ἐπόπται dicebantur. De hoc feſto omnibuſque illius myſteriis & Ceremoniis legas Meurſium, qui omnia quæ de eo traduntur in librum ſingularem ſummâ cum induſtriâ congeſſit.

De Temporibus quibus hæc feſta celebrata fuere monet Seldenus quod ma-

[f] In fragmento apud Pauſaniam in Corinthiacis. [g] In Protreptico. [h] Lib. 5. [i] Pauſan. in Meſſenicis. [k] Tzetzes ad Lycophronem. Scholiaſtes Sophoclis. Oed. Col. Suidas in Εὔμολπος. Etymol. in Εὐμολπίδαι. [l] In Scholiis ad Sophoclis Oedipodem in Colono. [m] Strabo lib. 7. [n] Heſychius in Εὐμολπίδαι. [o] Pauſanias in Atticis. Clem. Alex. Strom. lib. 1. Scholiaſtes Euripidis in Phœniciis. Thucyd. lib. 2. Scholiaſtes Sophoclis, ubi ſupra. Iſocrates in Panathenaico. Lycurgi orat. in Leocratem. [p] Pauſan. in Atticis. [q] Juſtin. lib. 2. Ariſtides in Eleuſinia. Diodorus lib. 1. aliique plures. [r] Scholiaſtes Ariſtoph. ad Plutum 2. Stephanus in Ἄγρα. Euſtath. ad Il. Homeri β'. Plutarch. in Demetrio, &c. [s] Stephanus in Ἄγρα. Euſtathius ad Il. β'. Plutarch. in Demetrio. [t] Tertullianus adverſus Valentinianos. [u] Scholia Ariſtophanis ad Plutum 2. Didymus ad Il. θ'. Tzetzes in Lycophron. [x] Clemens Strom. lib. 7. Maximus in Dionyſ. Areopag. cap. 7. [y] Suidas in ἐπόπτης. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Ranas. Plutarch. in Alcibiade. Harpocration in ἐπεπόπτευτο. Marinus in vita Procli. Themiſtii orat. in patris obitum.

jora

jora myſteria menſe Boedromione ſeu ſub autumnum, Minora Antheſterione ſeu tempore verno peragi ſolebant. Et utriuſque Feſti tempeſtatum & nominum diſcriminis rationem à Solis ad æquinoctia acceſſu & receſſu petit Julianus Imperator in Oratione, εἰς μητέρα τῶν θεῶν, idque ac ſi myſteria utraq; utcunque nomine tenus Cererem & Proſerpinam, revera tamen Solem ipſum, quem velut ſummum, ad Gentilitatis Theologiam, Deum colebant, primario reſpexiſſent. Τὸν ἰσημερινὸν κύκλον, inquit ille, ἡ Θεὸς αὐτὴ κατενείματο. Τελεῖται γὰρ περὶ τὸν ζυγὸν Δηοῖ καὶ Κόρῃ τὰ σεμνά, καὶ ἀπόρρητα μυστήρια, καὶ τοῦτο εἰκότως γίνεται. Χρὴ γὰρ καὶ ἀπιόντι τῷ Θεῷ τελεσθῆναι πάλιν, ἵνα μηδὲν ὑπὸ τῆς ἀθέου καὶ σκοτεινῆς δυσχερὲς πάθωμεν ἐπικρατούσης δυνάμεως. Δὶς γοῦν Ἀθηναῖοι τῇ Δηοῖ τελοῦσι τὰ Μυστήρια· ἐν αὐτῷ μὲν τῷ Κριῷ, τὰ μικρά φασι μυστήρια· τὰ μεγάλα δὲ περὶ τὰς χηλὰς (τὸν ζυγὸν potius legendum) ὄντος Ἡλίου δι' ἃς ἔναγχος ἔφην αἰτίας. Μεγάλα δὲ ὠνόμασται καὶ Μικρὰ νομίζω, καὶ ἄλλων ἕνεκα, μάλιστα δέ, ὡς εἰκὸς τούτου ἀποχωροῦντος τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἤπερ προσιόντος. Διόπερ ἐν τούτοις ὅσον εἰς ὑπόμνησιν μόνον ἅτε δὴ καὶ παρόντος τοῦ σωτῆρος καὶ ἀναγωγοῦ Θεοῦ, τὰ προτέλεια κατεβάλλοντο τῆς τελετῆς. Εἶτα Μικρὰ ὕστερον ἁγνεῖαι συνεχεῖς καὶ τῶν ἱερῶν ἁγιστεῖαι. Ἀπιόντος δὲ λοιπὸν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀντίχθονα ζώνην καὶ φυλακῆς ἕνεκα καὶ σωτηρίας αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἐπιτελεῖται τῶν μυστηρίων. Orationem Juliani unde hoc deſcripſimus. Ms. mecum pridem communicavit, ut ſolet id genus alia, pro ſua humanitate, vir doctrina & morum ſuavitate inſignis Patricius Junius Bibliothecarius Regius; & de hoc loco me monuit. Integram Orationem cum duabus aliis Apoſtatæ nondum in lucem editis ante ſexenium tranſmiſit ad V. Cl. doctiſſimumque Dionyſium Petavium qui eas publici juris facere pollicitus eſt. Seld.

Μουσαίου ποιήσεις. De Muſæi hujus antiquiſſimi Poetæ carminibus omnibuſque aliis illius nominis qui Poetæ fuerunt, legas Doctiſſimum Meurſium Atticarum lectionum, lib. 2. c. 19.

Ἐρεχθέως τοῦ Πανδίονος. Erichtheum Pandionis cui ſucceſſit filium fuiſſe [z] tradit Apollodorus. Diodorus autem Siculus in loco ſupra citato eum non Athenienſem ſed Ægyptium dicit fuiſſe.

Ep. 16. Ἀφ' οὗ κάθαρμος πρῶτον ἐγένετο ·····νου πρώτῳ ιαον ··.εαντ············ ···ΔΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος. Luſtratio urbis quæ in Thargeliis ſev 6 die Thargelionis quotannis celebrari ſolita eſt, forſan hic intelligenda. Urbem ſcilicet immolatis duobus viris, pro viris altero, altero pro ſexu ſequiori, februabant. Vide Harpocrationem in φάρμακος, Helladium apud Photium cod. CCLXXIX. pag. 1590. Joannem Tzetzem Chiliad. 5. cap. 23. & Chil. 8. cap. 239. Michaelem Apoſtolium Centuria 16. 3. & Suidam in περίψημα. Adde Meurſii Atticarum lectionum lib. 4. cap. 22. & Græciæ feriatæ lib. 4. in Thargeliis: Feſtum ejuſmodi menſe Februario Romanis erat. Vide Pompeium in Februario. Et Februa victimis humanis peracta ex veteribus copioſe narrat præſtantiſſimus Vir Hugo Grotius in defenſione Fidei Catholicæ. Victimas autem humanas ſeu ἀνθρωποθυσίας plerunque ſuſtulit Adrianus Imperator quod memorat Porphyrius lib. 2. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων. Hactenus Seldenus. Sed huic Seldeni ſententiæ opponit Palmerius temporis repugnantiam, urbis enim luſtratio menſe Thargelione celebrata non Pandione, ſed Ægeo Athenis regnante ob peſtem, quæ propter cædem Androgei immiſſa fuiſſe putabatur, [a] teſte Helladio cœpit fieri; de luſtratione igitur ob cædem facta illiuſque ritibus primo Athenis inſtitutis hic locus illi potius videtur interpretandus, pro qua opinione facit, quod ſyllaba ου, quæ relinquitur integra poſt primam Lacunam, in ea τοῦ φόνου reſtituendum eſſe videtur innuere. Sed cum in præcedentibus & ſequentibus de Panathenæo-

[z] Apollodor. lib. 3. [a] Apud Photium.

 rum,

rum, Eleuſiniorum, & Lycæorum initiis, de novo vero ritu introducto nunquam in toto Chronico agatur, ſuadetur inde præferendam eſſe Seldeni opinionem hic potius de Feſti, quam ritus alicujus primâ inſtitutione verba fieri, Helladii enim Grammatici teſtimonium, qui dicit ob Androgei cædem urbis luſtrationem primo fieri, non tanti eſt, ut autoritatem noſtri Chronographi, qui multis ſeculis antiquior fuit, & in hiſtoricis longe peritior deſtruat. Ob Androgei cædem, & peſtem, quæ eam ſecuta eſt, Athenienſes forte eadem ſolemnitate, qua poſtea [b] Epimenides ob peſtem, quæ propter Cylonium piaculum urbem invadere putabatur, Athenas luſtrabant; eaque forte luſtratio, cum antiquiſſima eſſet, de qua in hiſtoria ſcribebatur, Helladio occaſionem dedit opinandi, omnes, quæ quotannis poſtea Athenis fierent, luſtrationes ab ea originem habuiſſe, atque ideo in prima Lacuna lego potius διὰ φόνου, quia hæc luſtratio per cædem immolatis viro & feminâ facta fuit. Literæ numerales ..ΔΙΙ quæ relinquuntur integræ, ſatis oſtendunt in ultima Lacuna reſtituendum eſt ἔτη Χ𐅄ΔΙΙ, cum enim Pandion inceperit regnare anno Ep. Mar. 1069. & regnum [c] per 25 tantum annos tenuerit, nullus alius per totum illius regnum annus in eaſdem notas numerales poteſt deſinere. Quæ in ceteris Lacunis obliterantur, mihi non omnino videntur poſſe reſtitui.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος. Erichthei [d] filii erant Cecrops, Orneus, Pandorus, & Metion. [e] Orneus Orneis nomen dedit. Pandorus in Eubœam [f] coloniam duxit. [g] Cecrops autem regnum obtinuit, illudque moriens filio [h] Pandioni reliquit, qui eo tandem [i] à Metionis filiis pulſus Megaræ in exilio obiit, cum regnaſſet annos 25. Quæ de Pandione & patre illius Cecrope narrantur, omnia invenies collecta apud Meurſium de regno Attico, lib. 2.

Ep. 17. Ἀφ᾽ οὗ ἐν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς .... Poſt vocem γυμνικὸς obvium eſt ſupplere ἀγὼν ἐξετέθη, & in fine βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος proxima enim Epocha oſtendit ejus regnum non dum exiiſſe.

Ἐν Ἐλευσῖνι γυμνικὸς ἀγὼν ἐξετέθη. Cum Feſtum Eleuſinium per novem dies celebratum fuiſſet, inter plures alios ritus & Ceremonias, quæ per eos peragebantur, Certamen Gymnicum, de cujus primâ inſtitutione hic agit Chronographus noſter, in honorem Cereris, & in memoriam frugum ab ea inventarum [l] ſeptimo Feſti die proponebatur, ut [m] homines inter ſe certantes periculum facerent quantum roboris ex alimento illo manſueto iis acceſſiſſet, [n] Ei qui victoriam obtinebat, pro præmio dabatur hordeum; illud enim [o] antiquiſſimum apud Athenienſes frumentum fuit, cujus ſerendi artem [p] cum à Cerere dicantur accepiſſe, in ejus ſolius inventionis memoriam, Tritico, aliiſq; frugibus diu poſtea primo inventis, hoc Feſtum fuit celebratum. Monet Seldenus hallucinatos eſſe viros doctiſſimos qui certamen Panathenaicum idem cum Eleuſinio fuiſſe putarunt. De illo ſatis ante dictum eſt. De utroque Ariſtides in Παναθηναϊκῷ Ἐνδοξότατοι πάντων, inquit, οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες· καὶ μὲν τούτων πρεσβύτατος ὁ τῶν Παναθηναίων εἰ δὲ βούλει ὁ τῶν Ἐλευσινίων. "Celeberrima æſtimantur Græciæ certamina. Horum autem vetuſtiſſi-"mum eſt Panathenaicum, aut, ſi mavis Eleuſinium. Nam de tempore " Eleuſinii inſtituti, ne Ariſtidi quidem ea in oratione conſtitiſſe ſentio: ſententiam ſaltem eum diſſimulaſſe; unde nata eſt illa de utriuſque vetuſtate vacillatio, quam male interpretati viri alioquin præſtantiſſimi utrumque certamen confudere. Sed id ipſe Ariſtides in Ἐλευσινίῳ, ἀγῶνα, oratorie ſaltem dixit, γυμνικὸν γενέσθαι πρῶτον Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ

[b] Diogenes Laertius in vita Epimenidis. [c] Euſebius in Chronicis. [d] Euſtathius ad Homeri Il. β'. Apollodor. lib. 3. Pauſanias lib. 2. & 10. [e] Pauſan. lib 2. [f] Euſtathius ad Homeri Il. β'. [g] Pauſanias in Atticis, & Achaicis. Euſebius in Chronicis. Apollodor. lib. 3. Tzetzes Chil. 1. c. 4. & Chil. 5. c. 19. [h] Euſeb. in Chronicis. Pauſan. lib. 1. Apollodor. & Tzetzes, ubi ſupra [i] Apollodor. lib. 9. Pauſanias lib. 1. [l] Gellius lib 15. c. 20. [m] Ariſtides in orat. Eleuſinia. [n] Ariſtides ib. Scholiaſtes Pindari ad Olymp. 9. [o] Plinius lib. 18. c. 7. [p] Ariſtides in Eleuſinia.

τὸ

τὸ ἆθλον εἶναι τοῦ καρποῦ τοῦ φανέντος, πειρωμένων τῶν ἀνθρώπων, ὅσον εἰς ἰσχὺν ἐκ τῆς ἡμέρου τροφῆς ἐπιδοίη. "Primum gymnicum certamen Eleuſine peractum "eſſe, cum quidem ex frugibus natis conſtaret præmium; periculum facien-"tibus hominibus, quantum ipſis ex alimento manſueto roboris acceſſiſſet. Sed & aperte diſtinguuntur apud optimum Pindari Schol. ad Olymp. εἶδος 7. De Rhodio pugile; ἤτοι, inquit, τὰ Παναθήναια νενικηκὼς ἢ τὰ Ἡράκλεια ἢ τὰ Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. Et diſerte in Chreſtomathia Helladius, ὅτι πρῶτα μὲν τὰ Παναθήναια συνέστη, εἶτα τὰ Ἐλευσίνια ἐπὶ Πελίᾳ τεθνηκότι προὔθηκαν ἆθλα Θέτταλοι, "Primo Panathenæa inſtituebantur, deinde "Peliæ mortuo Eleuſinia certamina inſtituerunt Theſſali. Cetera facit recentiora. Vide Photium, pag. 1590. Adi ſi placet Petri Fabri Agoniſtici, lib. 3. cap. 29. Seld.

Ep. 18. Ἀφ' οὗ ....αι ...τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο, καὶ λ... κκε...... Λυκάονος ἐδόθησαν .. τοῖς Ἑλλ.. σι .... η...ν... βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος. In prima & ſecunda Lacuna ſupplet Palmerius, Ἀφ' οὗ ἀνθρωποθυσίαι καὶ τὰ Λυκαῖα; [q] in Lycæis enim Arcades humanas victimas immolabant. In quatuor ultimis Lacunis legit, ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔτη XH.. de ceteris difficile eſt aliquid conjectare.

Ἀνθρωποθυσίαι καὶ τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο. Lycæa antiquiſſima erant inter omnia Græcorum Feſta, [r] à Lycaone iſtius nominis ſecundo Arcadiæ rege, de [s] quo ſupra diximus, circa 150 annos priuſquam Cecrops in Attica regnaverat inſtituta. [t] Ille enim poſtquam Lycoſuram primam totius Græciæ urbem in Lycæis montibus condidiſſet, ibi etiam Jovi Lycæo aram poſuit, in quam cum humana ſacrificia immolaſſet, inde orta eſt fabula, illum Jovi Epulas ex humanis carnibus præbuiſſe, & ob illam immanitatem in lupum mutatum fuiſſe. De tempore, quo hæc Feſta iterum inſtaurata quotannis deinde inceperint celebrari, hic agit Chronographus noſter. Immania enim hæc ſacrificia quotannis ab Arcadibus celebrata fuere, eaque uſque ad ſuum tempus permanſiſſe dicit Theophraſtus [u] apud Porphyrium. Et non tantum apud Arcades, ſed alios etiam Peloponneſios obtinuit immanis hæc homines immolandi conſuetudo: Lacedæmone autem eam ſuſtulit Lycurgus, inſtituitque, ut abolito hoc ferali ritu, [x] ejus loco pueri tantum, donec ſanguinem emitterent, ad aras quotannis cæderentur. Prope Jovis aram in monte Lycæo etiam erat Hippodromus, [y] in quo antiquiſſimum totius Græciæ agebatur certamen, iique qui victoriam obtinebant [z] ænea arma pro præmio habuere. De hoc Agone & de Lycæis plura legas apud Scaligerum in notis ad Euſebii Chronica, numero DCCCLXVI. Johannem Meurſium in Græcia Feriata in Λυκαῖα, & Dominum Johannem Marſhamum in Canone Chronico, pag. 275.

Ep. 19. Ἀφ' οὗ Κα...... γ......ησιαι Ἡρακλῆς .....ν....ω.....δος..............βασιλεύοντος Ἀθήνησιν Αἰγέως. Herculis labores aliquot ſub Ægeo rege collocantur apud Euſebium, numero DCCLXVIII. ſed an de his in mutilo Marmore agatur incertum eſt. [a] Dominus Johannes Marſhamus de initiatione Herculis, & parvorum myſteriorum initiis hic agi opinatur, quæ conjectura maxime mihi placet, cum non omnino veriſimile videtur, Chronographum noſtrum, qui tempora, quibus alia Athenienſium feſta inceperant, tam diligenter obſervat, hoc feſtum, quod quotannis celebratum poſt magna Eleuſinia omnium inſigniſſimum fuit, velle neglectum prætermiſiſſe: atque ideo hunc mutilum Marmoris locum ſic reſtituo, Ἀφ' οὗ καθάρσια ἐγένετο Ἀθήνησι, καὶ Ἡρα-

[q] Pauſanias in Arcadicis. [r] Pauſan. ib s. ad Ep. 6. [t] Pauſan. in Arcadicis. [u] De abſtinentia, lib. 2. [x] Pauſanias in Laconicis. [y] Pauſan. in Arcadicis. [z] Scholiaſtes Pindari. [a] Can. Chron. p. 288.

κλῆς

κλῆς ἐμυήθη ἐν Ἄγραις πρῶτος, καὶ ἴδος ἐποιήθη ἔτη Χ.... κ enim ante αι in ησιαι omittit, & T poſt δος pro E deletis duabus inferioribus lineolis legi facile poterat.

Καθάρσια ἐγένετο Ἀθήνησι, καὶ Ἡρακλῆς ἐμυήθη ἐν Ἄγραις. Hercules enim poſt [b] Centaurorum cædem, cum ab Eryſtheo ad alios labores demandatus eſſet, priuſquam eos adiret, & initiari vellet, Athenas venit. [c] Lex autem prohibebat peregrinum initiari, nec tamen hoc Herculi denegare audebant Athenienſes: ejus igitur gratiâ minora myſteria in [d] Agris inſtituerunt, iiſque Hercules, poſtquam ob cædem Centaurorum luſtratus fuerat, initiabatur, ab eoque tempore [e] hæc myſteria quotannis celebrata fuere. Qui iis initiati erant, prius [f] ad Iliſſum fluvium ob omnes pollutiones prius admiſſas luſtrabantur, & deinde [g] ſacris, & votis de futurâ vitâ ſanctius agendâ rite factis, præmiſſoque caſtitatis exercitio, ſine quo nihil prodeſſe putabatur initiatio, pelle victimæ Jovi immolatæ operti [h] per Daduchum in ſacellum, quod Agris erat [i] Sacello Eleuſinio multo minus, introducebantur, minoribuſque myſteriis initiati, iis [l] præparati erant, ut proximis Eleuſiniis, quæ quinto quoque anno celebrata fuere, ad majora etiam admitterentur. Nam ut luſtrationes ad minora myſteria, ſic minora ad majora initiandos præparabant, ut apud Clementem Alexandrinum habetur, inquit enim, [m] τῶν μυστηρίων, τῶν παρ' Ἕλλησιν ἄρχει μὲν τὰ καθάρσια, καθάπερ καὶ τοῖς βαρβάροις τὸ λουτρόν. Μετὰ ταῦτα δέ ἐστι τὰ μικρὰ μυστήρια διδασκαλίας τινὰ ὑπόθεσιν ἔχοντα, καὶ προπαρασκευῆς τῶν μελλόντων. Τα δὲ μεγάλα περὶ τῶν συμπάντων, καὶ οὐ μανθάνειν ἔτι ὑπολείπεται, ἐποπτεύειν δὲ καὶ περινοεῖν τὴν φύσιν καὶ τὰ πράγματα.

Βασιλεύοντος Ἀθήνησιν Αἰγέως. Ægeus [n] adoptivus tantum Pandionis filius erat, naturalibus tamen Lycio ſcilicet Pallanti & Niſo, quod illius fortitudo in expellendis Metionidis qui [o] Pandionem Athenis ejecerant maxime emicuiſſet prælatus, regnum obtinuit, illudque filio ſuo Theſeo moriens reliquit. Hujus res geſtas ſatis prolixe narratas habes apud Meurſium de regno Attico lib. 3.

Ep. 20. Ἀφ' οὗ Ἀθήνησι.....σ τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευόμενος ... Ἀθην... ....αλων ενη.........σ ὑποσχεν ..α.. ἀμ Μίνως ἀξιώσει ἔτη ΧΔΔΔΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγ.... Omnes has Lacunas Palmerius ſic ſupplet. Ἀφ' οὗ Ἀθήνησι σπάνις τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευόμενος τοῖς Ἀθηναίοις Ἀπόλλων ἐνήνοχεν δίκας ὑποσχεῖν ἃς ἂμ Μίνως ἀξιωσείη ἔτη ΧΔΔΔΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγέως, quæ ſupplendi ratio tam obvia eſt, ut ad pleniorem illius explicationem nihil omnino deeſſe videtur, niſi ut hiſtoria, quam hic attigit Chronographus noſter, plenius narretur. [p] Eam ſic habes apud Diodorum Siculum. "Ex Minois filiis Androgeus quidam regnante Ægeo ad ſolenne feſtum Panathenæorum profectus concertantes omnes vicit, unde familiaritatem Pallantis filiorum conciliavit, quam cum ſuſpectam haberet Ægeus, ne forte Minos opem ferens Pallantis filiis eum regno ſpoliaret, inſidias Androgeo ſtruxit, dumque Thebas ad ſpectaculum quoddam ſacrum proficiſcitur, dolo eum interfecit operâ popularium ad Oenoem Atticæ. Minos vero cognito filii caſu Athenas venit ad exigendam de Androgei cæde pœnam, ſed cum nihil impetraret, bello Athenienſibus indicto Jovem precatur, ut immittat ſiccitatem, atque famem Civitati Athenienſium. Neque mora ſtatim Atticam Græciamque univerſam ſiccitas corruptis frugibus infeſtabat, quâ de cauſâ

[b] Diodor. Sic. lib. 4. Didymus ad Homeri Il. θ'. v. 368. [c] Diodor. Didym. ib. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plutum 2. Tzetzes ad Lycophrontem. [d] Stephanus in Ἄγρα. Euſtathius ad Il. β'. Clemens in Protreptico. [e] Diodor. & Scholiaſt. Ariſtoph & Tzetzes, ubi ſupra. [f] Polyænus lib. 5. [g] Arrian. in Epictetum lib. 3. c. 21. Schol. Ariſtophanis ad Plutum ſecund. Clemens Strom. 5. [h] Suidas in Διὸς κώδιον. [i] Dion Chryſoſtomus orat. 12. [l] Marinus in vita Procli. Themiſtii orat. in patris obitum, & in altera ad Jovianum Imperatorem. [m] Clemens Strom. l. 5. [n] Plutarchus in vita Theſei. [o] Pauſan. lib. 1. [p] Lib. 4.

"poſt-

" poſtquam principes civitatum conveniſſent, deum rogant, quonam pacto " liberari malis poſſent. Ille vero Æacum adire jubet Jovis & Æginæ filium, atque eum convenire, ut pro ſalute omnium vota faceret, qui mandata cum feciſſet, perfecit quidem vota Æacus, ſiccitaſque apud ceteros Græcos deſiit, ſed Athenienſes tamen porro etiam premebantur; itaque cum deum ipſi ſciſcitari cogerentur, quanam poſſint ratione malis iſtis liberari, " reſponſum accipiunt dandas eſſe pro Androgeo interfecto Minoi pœnas, " quas is exacturus foret, cumque deo morem Athenienſes gererent, juſſit " ipſos Minos dare pueros ſeptem ac puellas item totidem, idque ſeptimo quoque anno, quibus datis liberata malis Attica univerſa & à bello Minos diſtitit. His ſimilia etiam habes apud [q] Apollodorum, [r] Plutarchum, [ſ] Pauſaniam, [t] Theodoretum, [u] Chryſoſtomum, & Servium [x] Virgilii Scholiaſten. De hoc autem Minoe qui ſecundus illius nominis Cretæ regnavit [y] ſatis dixi in præcedentibus.

Ep. 21. Ἀφ᾽ οὗ Θησ..... Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν, καὶ πολιτείαν καὶ τὴν δημοκρατείαν ἀπρεω..........ος Ἀθηνῶν τὸν τῶν Ἰσθμίων. ἀγῶνα ἔθηκε Σίνιν ἀποκτείνας ἔτη 𐅅HHHH 𐅄ΔΔΔΔΠ. In prima Lacuna obvium eſt ſupplere *Θησεὺς*, quid ſit *ἀπρεω* in ſecunda neſcio, nulli enim Græcæ voci adaptari poteſt, ſuſpicor igitur Seldenum omnes has literas ex exeſo Marmore male tranſcripſiſſe, atque ideo in ea Lacuna lego *καθέστηκε ἑαυτοῦ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν, καὶ τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔθηκε,.* aut enim *καθέστηκε*, aut aliquam aliam vocem ejuſdem ſignificationis hic inſerendam eſſe ſatis oſtendunt ea, quæ præcedunt, nec, cum in omnibus aliis Epochis illius, qui tunc Athenis regnabat, nomen inſeratur, hic ullo modo omiſſum puto, atque ideo potius lego, *ἑαυτοῦ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν*, quam *νομόγραφος*, aut *πολέμαρχος* cum Palmerio, quia quamvis Theſeus nonnihil de ſuo jure populo conceſſiſſet, ſemper tamen & nomen, & dignitatem regis retinebat.

Θησεὺς Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισε. Hiſtoriam quam hic attigit Chronographus noſter, ſic plenius narrat [z] Plutarchus. " Theſeus " poſt Ægei obitum grande & mirificum opus in animo agitans omnes Atticæ " incolas in unam civitatem collegit, uniuſque urbis unum reddidit populum, " qui adhuc diſperſi erant, & ægre ad agendum in communi de republica convocari poterant, nonnunquam etiam diſſidebant mutuo, belloque certabant. Hos adiit, propoſuitque eam rem ſingulis populis, & familiis, cujus " conſilium privati & inopes cito acceperunt, opulentis vero & potentioribus quum rempublicam regno fore liberam proponeret, in qua omnis penes populum eſſet futura poteſtas, ipſe vero moderator tantum belli, & " legum cuſtos foret, cetera paria omnibus, hæc iis perſuaſit: alii vero opes ejus " veriti jam amplas atque audaciam, malebant ſponte his, quam vi compulſi " aſſentiri. Diſſolvit igitur vicatim Prytanea & Curias, & Magiſtratus, unoque ſtatuto omnibus communi Athenis Prytaneo, & una curia, ubi hoc " tempore conſpiciuntur, Aſty & urbem Athenas appellavit, & Panathenæa, " ut commune eſſet pro omnibus ſacrificium, inſtituit. Celebravit etiam Metœcia, i. e. Feſtum demigrationis ſexto decimo die menſis Hecatombæonis, " quem etiam nunc Feſtum agunt, depoſitoque, ut promiſit, regno, rempublicam ordinavit à Diis auſpicatus.

Καὶ τὴν Δημοκρατείαν καθέστηκε. Adeo ut popularis libertatis oſoribus, ſeu *ὀλιγάρχοις* ſolenne inde fuerit, Theſeum veluti omnium primum autorem malorum civitati incuſare; quod notat Theophraſtus capite *περὶ ὀλιγαρχίας*. Videſis Iſocratem in Panathenaica & Sigonium de Republica Athenienſium, lib. 1. c. 5. Seld.

[q] Lib. 3. [r] In vita Theſei. [ſ] Lib. 1. [t] Therapeut. lib. 19. [u] In Epiſtolam Pauli ad Titum, cap. 1, Hom. 6. [x] Ad lib. 6. [y] Ad Ep. 6. [z] In vita Theſei.

Καὶ

Καὶ τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔθηκε Σίνιν ἀποκτείνας. Ludos Iſthmicos à Glauco Corinthi Rege in honorem Inûs,& Melicertæ primo inſtitutos [a] fuiſſe ſupra diximus. Hos [b] Theſeus, eodem modo quo poſtea Iphitus Olympicos, poſtquam Sinin occidiſſet, è voto forte in pugna facto iterum inſtauravit, & Neptuno conſecravit, in cujus honorem [c] ſingulis bienniis deinde in Iſthmo Corinthiaco inde Iſthmici dicti celebrati fuere, & victores [d] primo pinu è luco Pineo templo Neptuni Iſthmici vicino decerptâ, poſtea vero in imitationem Nemæorum apio coronati fuere. Poſt excifam à Romanis Corinthum, [e] Sicyoniis datum eſt negotium ut hos ludos curarent. Poſtea vero ſub Imperatoribus Romanis reſtauratâ iterum Corintho ad illius urbis [f] incolas priſtinus honor iterum rediit, ab iiſque deinde, certaminibus Muſicis, gymnicis, & beſtiariis ſeu venatoriis in Theatris immenſis ſumptibus propoſitis, multo majori ſolennitate & vicinorum conventu,quam unquam antea, celebrati fuere.

Ep. 22. Ἀπὸ τοῦ Ἀμμον................τη....... ΔΔΔΔΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως. In ultima Lacuna obvium eſt ſupplere, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙ. Sed quid ſit, quod hoc anno actum fuit, cum ea, quæ relinquuntur, nullum omnino præbeant conjectandi fundamentum, non poſſum divinare.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως. De Theſeo hoc celeberrimo & maximo Athenarum Rege legas Plutarchum, qui vitam illius ſcripſit, & Johannem Meurſium, qui tum ea, quæ habet Plutarchus, tum omnia alia quæ de hoc Rege ab aliquo alio antiquarum rerum ſcriptore narrantur, in librum ſingularem congeſſit.

Ep. 23. Ἀφ' οὗ Ἀργείοιν ἐυ Ἀδρασ......... βασίλευσε, καὶ τὸν ἀγῶνα..ν..α...: ηθ.... αν....... ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως. In prima Lacuna Palmerius ſupplet, Ἀφ' οὗ Ἀργείων ἐυ Ἄδρασος, καὶ Ἀμφιάραος ἐβασίλευσε, ſed quid ſignificat illud ευ omnino neſcio, nullo enim modo huic loco videtur convenire, ſuſpicor igitur has duas literas eſſe tantum reliquias alterius vocis, quæ tota legi non poterat, atque ideo mihi videtur locum ſic reſtitui debere, Ἀφ' οὗ Ἀργείων Ἐτέοκλος, Ἄδρασος, καὶ Ἀμφιάραος ἐβασίλευσε, omnes enim hos ſimul Argivis imperaſſe [g] ſupra monui, in voce autem Ἐτέοκλος litera Y pro T ob ſimilitudinem earum literarũ in antiquis marmoribus facile legi poterat. Ceteras quas reſtitui literas,aut Quadratarii,aut exſcriptoris errore omiſſas puto.In ceteris Lacunis rectiſſime videtur Palmerius reſtituiſſe, καὶ τὸν Ἀγῶνα ἐν Νεμέᾳ συνέθηκε πρῶτοι. Hi enim Argivorum reges ad bellum Thebanum profecturi ludos in Nemæa primi celebrabant. Rem ſic narrat Apollodorus. [h] "Porro Adraſtus cum ducibus ſeptem collectum exercitum in Thebas ductare maturat. Profecti vero in Nemæam, cui Lycurgus Rex præerat, aquam depoſcunt, & his ad fontem viæ dux fuit Hypſipyle Lemnia, relicto in herba parvulo infante Ophelte nomine Euridices & Lycurgi filio, cujus nutrix erat. Dum autem ea demonſtrat iter ad fontem, relictus puer à Dracone occiditur, Draconem vero Adraſti apparitores interemerunt, ac puerum ſepeliunt. Tum Amphiaraus id inquit prodigium futura prænunciat. Sed & hunc puerum Archemorum vocarunt, & in hujus memoriam Nemææ certamen inſtituerunt,in quo Adraſtus equo vicit, curſu vero Eteoclus, Cæſtibus Tydeus, curſu & diſco Amphiaraus, jaculo Laodocus, lucta Polynices, & arcu Parthenopæus. Cum Hercules Nemæum leonem occidiſſet, hos ludos interum inſtaurabat, & [i] Jovi Nemæo

[a] Ad Ep. 6. [b] Plutarch. in Theſeo. [c] Pindar. Nem. Od. 6. Ariſtides Rhetor. [d] Plut. Sympoſ. lib. 3. prob. 5. Pindarus in Iſthmicis Od. 2. Diodor. Sic lib. 16. Julianus in Epiſtola pro Argivis. [e] Pauſanias lib. 2. [f] Julianus in Epiſtola pro Argivis. [g] Ad Ep. 6. [h] Lib. 2. [i] Schol. Pindar. in vita Pindari.

dicabat,

dicabat, in cujus honorem deinde [l] ſingulis bienniis celebrati fuere, [m] & Victores coronam ex viridi apio pro præmio habuere. Primo eodem modo quo Iſthmica ſingulis bienniis, poſtea vero Imperatoris Juliani temporibus [n] ſingulis annis celebrati fuerunt. De his plura vide apud Fabri Agoniſticon, lib. 2.

Ep. 24. Ἀφʼ οὗ οι....νες εἰς Τροίαν ἐ..ρατδυ... ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθ.......νεσθέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους. Ea quæ relinquuntur integra ſatis oſtendunt omnes has Lacunas ſic ſupplendas eſſe. Ἀφʼ οὗ οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους. De hac expeditione & tempore, quo ſuſcepta fuerat ſatis multa tradidere alii, quos vide.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως. Hic Meneſtheus [o] erat filius Petei, qui patrem habuit Orneum unum è filiis Erichthei, qui Theſeo per ſeditionem Athenis pulſo ejus loco regnavit annos 23. Omnia quæ de eo in aliquo antiquo ſcriptore narrantur, habes apud Meurſium de regno Attico, lib. 3. cap. 5.

Ep. 25. Ἀφʼ οὗ Τροία ἥλω ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν ... ..εως δευτέρου ἔτους μηνὸς Θ......νος ἑβδόμῃ φθίνοντος.. Non eſt dubium quin Lacunæ ſic debent ſuppleri, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως δευτέρου ἔτους μηνὸς Θαργηλίωνος. Bene enim monet Seldenus. Alius quam Thargelion menſis eſſe nequit. Neque enim alius menſis ſive à Θ, ſive ab aliqua figura huic ſimili incipit. Attici item ſcriptores Thargelione menſe Trojam captam plerumque tradunt, de qua re poſtea in notis Chronologicis ad Canonem Chronicum.

Δευτέρου ἔτους. Quadratarii incuria omiſſum eſt proculdubio hic εἰκοστοῦ καὶ, ita ut annus Meneſthei vigeſimus ſecundus ab autore ſignatus fuerit. Nam ſi anno ejus 13. expeditionem fecere, quid hoc eſt anno 2. Trojam cepiſſe? Res palam eſt. Numerorum autem notæ tum de expeditione, tum de Troja capta ſubobſcuræ ſunt in Marmore, nec tamen alias, quam quas repræſentamus, credet quiſquam, qui optima perſpicillorum fide, etiam juſta Elementorum alibi in Marmore quantitate nixus, eas denuo elicuerit. Seld.

Ἑβδόμῃ φθίνοντος. Notandum eſt menſes apud Athenienſes lunares fuiſſe. Cum igitur Luna curſum ſuum Synodicum 29 diebus, & dimidio abſolvat, menſes unicujuſque anni in plenos & cavos dividebantur, ſex pleni ex 30 & ſex cavi ex 29 diebus conſtabant, ſingulique eorum in tres partes dividebantur. Decem enim primi dies menſis ἡμέραι μηνὸς ἱσταμένου, decem proxime ἡμέραι μηνὸς μεσοῦντος, ultimi ἡμέραι μηνὸς φθίνοντος dicebantur. Dies μηνὸς ἱσταμένου, & μεσοῦντος ab initio, dies vero φθίνοντος retro à fine numerati fuere. Ἑβδόμη igitur ἱσταμένου eſt ſeptimus menſis dies, ἑβδόμη μεσοῦντος eſt decimus ſeptimus, ἑβδόμη φθίνοντος eſt ſeptimus à fine, i. e. ſi menſis ſit plenus, vigeſimus quartus, ſi cavus, vigeſimus tertius menſis dies.

Ep. 26. Ἀφʼ οὗ ὁ Ὀρέστη...... ιοιαι τῆς αὐτο...............ιγισθου θυγατρὶ....ον......γισθου, καὶ αυ............ αο ἐν Ἀρείου πάγῳ, ἣν Ὀρέστης ἐνίκησεν ....ων....ἔτη.. ΗΗΗΗΔΔΔ..ΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος. In prima Lacuna legit Palmerius, Ὀρέστης ἐν Σκυθίᾳ I enim pro Y, & O pro Θ, in vetuſto Marmore facili errore à Seldeno legi poterant. Ceteros vero mutilos locos ſic reſtituit, τῆς ἑαυτοῦ μανιῶν ἰάθη καὶ Ἀγίσθου θυγατρὶ Ἠριγόνῃ τῇ Αἰγίσθου, καὶ αὐτῷ δίκη ἐγένετο ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἣν Ὀρέστης ἐνίκησεν ἴσων ψήφων οὐσῶν ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος. Cui in omnibus conſentio, niſi quod

[l] Juliana Epiſto'a pro Argivis. [m] Strabo lib. 8. Diodorus Sicul. l. 19. [n] Juliana Epiſto!a pro Argivis. [o] Euſeb. in Chronicis. Pauſan. lib. 2. Euſtathius ad Il. Homeri β'. Plutarchus in Theſeo. [p] Plutarch. in vita Theſei. Pauſan. l. 1.

in quarta Lacuna pro τῇ Αἰγίσθου mihi potius placeat legere ὑπὲρ Αἰγίσθου, de cæde enim Ægiſthei cauſa acta erat, Αἰγίσθου vero θυγατρὶ Ἠριγόνῃ τῇ Αἰγίσθου, vana & non admittenda eſt repetitio. Quomodo Oreſtes ob matris cædem furiis actus fuit, & in Scythiam ad ſororem Iphigeniam Dianæ Tauricæ Sacerdotem venit, ab eaque ſanatus fuit, ſatis notæ ſunt fabulæ. Eas legas apud Pauſaniam, lib. 1, 2, 3, & 8. Sophoclis Electram, & Æſchyli Eumenides, & Scholia ad illas Tragœdias, Euripidis Iphigeniam in Tauris, maxime vero prolixus eſt in fabulis de Oreſte narrandis Johannes Antiochenus lib. 5. quæ ipſe narrat, eadem contractius habentur omnia apud Epitimatorem illius Cedrenum.

Ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. De Areopago, & quomodo coram illud concilium Oreſtes in jus vocatus ob matris cædem abſolutus fuit, ſatis diximus in notis ad Ep 3.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος. Demophoon Theſei [q] filius erat, qui poſt Meneſthei obitum paternum regnum iterum recuperavit, illudque per triginta tres annos tenuit. Omnia, quæ de eo ab aliquo ſcriptore narrantur, habes apud Meurſium de regno Attico, lib. 3. c. 6, 7, & 8.

Ep. 27. Ἀφ' οὗ .... Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος. In Lacuna ſupplendum, Σαλαμῖνα ἐν Κύπρῳ. [r] Teucer enim cum poſt reditum à Troja, quod fratris Ajacis obitum non vindicaſſet, ſeu ſecundum alios quod illius cineres ſecum non reportaſſet, à patre Telamone non reciperetur, cum iis quos ſecum à Troja reduxerat in Cyprum ſolvit, ibique, eodem tempore quo Agapenor [s] cum Arcadibus ſuis in eadem inſulâ Paphum extruxerat, urbem Salaminem ab inſulæ nomine à qua exulaverat ſic dictam condidit, [t] in eaque urbe poſteri illius per multa ſecula uſq; ad Euagoram ob encomium illius ab Iſocrate ſcriptum celebrem, qui circa centeſimam [u] Olymp. Salaminis rex fuit, ſemper regnaſſe perhibentur. De Colonia à Teucro in Cyprum ductâ Hiſtoriam fuſius habes narratam apud Stephanum Lyſignanum, Cyprium in Cypri Chorographia Italiæ ſcriptâ.

Ep. 28. Ἀφ' οὗ Νε..εὺς ᾤκισ.......γ....αλαηχαρ...σι..........αν Ἔφεσον Ἐρύθρεας Κλαζομενὰς Τ..ην καταγερόνον ὑπὸ Κολοφῶνα ...ιυουντα.....α..... Σάμον ....τα ...ιωνι.. ἐγένετο ἐτ....... ΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως τρεισκαιδεκάτου ....υς. De Ionica migratione & duodecim civitatibus in Aſia ab Ionibus Duce Neleo occupatis in mutilo hoc Marmoris loco agi ex iis, quæ relinquuntur integra, ſatis apparet. Palmerius igitur omnes has Lacunas ſic ſupplet, Ἀφ' οὗ Νηλεὺς ᾤκισε Μίλητον ἐγ Καρίᾳ λαὸν ἀγείρας Ἰώνων οἱ ἔκτισαν Ἔφεσον, Ἐρύθρεας, Κλαζομενὰς, Τέων, καὶ Λέβεδον ὑπὸ Κολοφῶνα, Κολοφῶνα, Μυοῦντα, Φωκαίαν, Πριήνην, Σάμον, Χίον, καὶ τὰ Πανιώνια ἐγένετο ἔτη. Sed Lebedus non erat ſub Colophonem, ſed [z] 20 ſtadia ab illa diſtabat, nec Lacunæ ſpacium admittit, ut vox Κολοφῶνα iterum repetatur. Eâdem igitur licentiâ, quâ Palmerius pro καταγερόνον, ponit καὶ Λέβεδον, ego pro ὑπὸ lego καὶ. Ultimam partem hujus loci Lydyatus in notis Chronologicis, quas vide, ſic reſtituit, ἔτη 𐅅ΗΗΗΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μετὰ Νηλέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους, atq; ideo mutilus hic Marmoris locus repletis omnibus Lacunis ſic legendus eſt, Ἀφ' οὗ Νηλεὺς ᾤκισε Μίλητον ἐγ Καρίᾳ λαὸν ἀγείρας Ἰώνων, οἱ ἔκτισαν Ἔφεσον, Ἐρύθρεας, Κλαζομενὰς, Τέων, καὶ Λέβεδον, καὶ Κολοφῶνα, Μυοῦντα, Φωκαίαν, Πριήνην, Σάμον, Χίον, καὶ τὰ Πανιώνια ἐγένετο ἔτη 𐅅ΗΗΗΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μετὰ Νηλέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους.

[q] Juſtinus lib. 2. Euſebius in Chronicis. Pauſan. lib. 1. [r] Servius ad Virgilii Æn. lib. 1. Strabo lib. 14. Tzetzes in Lycophronem p 80. [s] Pauſan. lib. 2. [t] Iſocrates in Euagora. Pauſan. lib. 2. [u] Diodorus Siculus lib. 15. [z] Strabo lib. 14.

Νηλεὺς

Νηλεὺς Μίλητον ᾤκισε. De hac Ionum colonia Duce Neleo in Aſiam ductа dixi in præcedentibus, de qua etiam Pauſanias, Ælianus, & Strabo multa tradidere, quos videas iu locis ſupra, ad Ep. *6.* notatis.

Τὰ Πανιώνια ἐγένετο. Panionia [a] communia erant omnium Ionum Feſta in Neptuni honorem celebrata, ad quæ duodecim Ioniæ civitatum incolæ quotannis convenientes pro communi ſalute Deo ſacra faciebant, & deinde de eadem inter ſemetipſos, eodem modo quo in Panbœotiis Bœoti, & in aliis Feſtis alii ejuſdem gentis Græci, conſultabant. Hæc Feſta antiquitus [b] in loco prope Mycalen Panionio dicto habita fuere, poſtea vero cum ob crebra bella cum Caribus aliiſque Gentibus geſta illic amplius celebrari non poterant, ad locum magis tutum ab Epheſo non procul [c] tranſlata fuerunt. Eorum Curatores erant [d] Prienenſes, ex iiſque quotannis nobilis juvenis electus fuit, qui ſacrificiorum & ludorum curæ præpoſitus Rex Sacrorum dicebatur.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μετὰ Νηλέως. Μενεσθέως hic non poſſe legi omnium Hiſtoricorum ſuadet autoritas, excepto enim illo Meneſtheo, qui ſecundum noſtri Chronologi computum 154 annos ante Ionicam migrationem Theſeo ſucceſſerat, nullus alius illius nominis Athenis unquam regnaſſe memoratur. Pro Μενεσθέως igitur reſtituendum eſt μετὰ Νηλέως. De ratione emendationis, & tempore quo Neleus Iones in Aſiam primo duxit, legas Lydiati notas Chronologicas. Notandum autem eſt Neleum hic βασιλεύειν improprie dici, quia poſt Codrum Nelei patrem [e] nemo unquam Athenis regnabat. Poſtquam enim Codrus in bello Dorico ſemetipſum pro publica ſalute devoviſſet, Athenienſes Regi tam optime de ſe merito nullum alium ſuccedere ſatis dignum exiſtimantes decreverunt, ut abolito regio nomine Archontes deinde reipublicæ præeſſent, qui primo perpetui, poſtea decennales, & tandem annui fuere. Perpetui & decennales erant è ſola Codri familia, annui vero è quacunque, modo cenſus habuiſſent dignitati pares, populi ſuffragiis eligebantur. De his plura vide in notis ad Chronici procemium.

Ep. 29. Ἀφ' οὗ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς .....η ἔτη 𐅅H𐅄ΔΔ.. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν..... In prima Lacuna legendum eſſe ἐφάνη ex iis, quæ in proxima Epocha habentur integra, ſatis apparet. In ſecunda Lydiatus 𐅅H𐅄ΔΔII Seldenus vero 𐅅H𐅄ΔΔΔ reſtituunt. Seldeno qui Marmor inſpexit potius aſſentiendum eſt. In tertia Lacuna Μεγακλοῦς, ſive enim annus ſit 𐅅H𐅄ΔΔII, ſive 𐅅H𐅄ΔΔΔ; Megacles Athenis Archon fuit [f] principatum enim anno Ep. Mar. 684 adeptus uſque ad an. Ep. Mar. 655 ſecundum Euſebii computum tenebat.

Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς ἐφάνη. Heſiodus [g] Cumæ in Æolide Aſianâ naſcebatur, indeque puer adhuc à patre Dio & matre Pycimede in Bœotiam deductus in urbe Aſcrâ, ubi parentes ſedes figebant, educatus fuit, ubi cum ſub Helicone monte, cui Aſcra vicina erat, oves paſcens Poeticæ operam dediſſet, [h] inde ſecundum nonnullos mons ille, quaſi muſarum ſedes eſſet, Poetis primo cæpit ſacer haberi. De Heſiodi operibus hæc apud Pauſaniam habentur. [i] "Bœoti "qui circa Heliconem domicilia habent ex opinione quadam à majoribus ac"cepta Heſiodum negant aliud quicquam præter poema, quod ἔργα appellatur, "ſcriptum reliquiſſe; quin & ex eo Muſarum invocationem, quæ in exordio "eſt, removent, principium poemati ſtatuentes illud carmen (undecimum "ſcilicet) à quo de Contentionibus agere incipit. Quin & plumbeam mi"hi tabulam oſtenderunt juxta fontem Hippocrenen poſitam, ſed vetuſtate

[a] Diodorus Siculus lib. 1. Strabo lib. 8. & lib. 14. Herodot. lib 1. [b] Diodor. Sic. lib. 1. [c] Diod. ib. & Dionyſ. Hal. lib. 4. [d] Strabo lib. 8. & lib. 14. [e] Juſtin lib. 2. Euſebius in Chronicis. Velleius lib. 1. [f] Euſe. in Chronicis. [g] Suidas in Ἡσίοδος. Strabo lib. 9 p. 409. & lib. 13. pag. 622. [h] Vide notas meas ad Ep. 2. [i] Pauſan. in Bœoticis.

" magna ex parte vitiatam, in qua Heſiodi Poema ἔργα dictum inſcribebatur. " Diverſa eſt ab hac eorum ſententia, qui multa alia verſuum volumina Heſi- " odo aſcribunt, ea videlicet, quæ in mulieres decantata ſunt, & quas Μεγά- " λας ἠοίας appellant, Θεογονίαν, in Melampodem vatem Carmen, Theſei cum " Pirithoo ad inferos deſcenſum, Chironis præceptionem ad Achillem inſtitu- " endum, tum quæ operibus & diebus continentur. Iidem Bœoti Heſiodum " divinandi artem ab Acarnanibus tradunt didiciſſe, & extant ſane ejus de di- " vinatione Carmina, quæ ipſi legimus, ac præterea oſtentorum enarrationes. De his Heſiodo peribus etiam legas quæ habet Meurſius Atticarum lectionum lib. 2. cap. 19. & Heinſii introductionem ad Heſiodi libros. De Heſiodi morte hæc narrantur. [l] Mileſius quidam, cum quo hoſpitii & convictus uſus Heſiodo intercedebat, apud Locros hoſpitis filiam clam vitiabat. Re compertâ Heſiodum ut flagitii conſcium puellæ fratres interficiunt, & illius cadaver in mare præcipitant, quod ad Rhium eo tempore, quo Locri publica pro totâ gente eo in loco ſacra faciebant, fluctibus devolutum [m] ab omnibus agnoſcebatur, quæſiti igitur percuſſores & ab Heſiodi [n] cane proditi ob cædem tanti viri cum tota familia [o] interfecti fuerunt; Poetæ autem cadaver eo in loco, quo inventum fuit, publicâ totius gentis curâ ſepeliebatur. [p] Pauſaniæ vero temporibus Heſiodi ſepulchrum Orchomeni videbatur, illic illius oſſibus oraculi Delphici monitu ab Orchomeniis cum peſte laboraſſent in mali remedium poſtea tranſlatis.

Ep. 30. Ἀφ' οὗ Ὅμηρος ὁ Ποιητὴς ἐφάνη ἔτη ΗΗΔΔΔΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶ.....ιογνήτου. In Lacuna ſupplendum eſt Ἀθηνῶν Διογνήτου. Diognetus enim an. Ep. Mar. 657 Athenis principatum adeptus illum per 25 annos ab Euſebio dicitur tenuiſſe.

Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἐφάνη. Homeri vitam habes ab Herodoto ſcriptam, de eo etiam apud Strabonem & Pauſaniam multa in omni fere libro habentur, de tempore, quo ille & Heſiodus floruerunt, legas notas Chronologicas Lydiati, Seldeni notas ad Canonem Chronicum, & eos Autores, qui à Seldeno citantur, quibus addas etiam Dominum Johannem Marſhamum, [q] qui in Canone ſuo Chronico, multa de utriſque his Poetis è variis autoribus magnâ cum induſtria congeſſit.

Ep. 31. Ἀφ' οὗ .....δων ὁ Ἀργεῖος ἐδήμευσ..... ν ευ.................. ἐσκεύασε καὶ νόμισμα Ἀργυροῦν ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἐποίησεν ἑνδέκατος ὢν ἀφ' Ἡρακλέους ἔτη ΗΗΔΔΔΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν ....ους. In prima Lacuna ſupplendum eſt, ἀφ' οὗ Φείδων. Phidonem enim fuiſſe, qui in Æginâ inſulâ nummum argenteum primo excudebat ſatis notum eſt. Quid ſit ἐδημεύς.. omnino neſcio, ſi legam, ἐδήμευσε vocis ſignificatio nec alicui de Phidone narratæ hiſtoriæ, nec ob voces quæ hoc activum verbum debent ſequi Lacunæ ſpacio quadrat. Cum igitur Phidon Rex Argivorum eſſet, & noſtri Chronographi conſtans methodus ſit, quando de aliquo rege agat, ab illius regno incipere, ut in Epocha quintâ, ſextâ, & undecimâ, aliiſque videas, ſuſpicor hic ἐδημεύς.. aut Quadratarii, aut exſcriptoris errore pro ἐδημος ſcriptum fuiſſe, atque ideo in ſecunda & tertia Lacuna ſuppleo, ἐδημοσίευσεν ἐν Ἄργει, καὶ Μέτρα, καὶ σταθμὰ ἐσκεύασε. In ultima lacuna ſyllaba ους relicta monet ſupplendum eſſe Φερεκλοῦς, ſed tempus repugnat; Phericles enim ante annum Ep. Mar. 626. [r] ſecundum Euſebium principatum Athenis non obtinuit, Diognetus igitur an. Ep. Mar. 631. adhuc in imperio fuit, atque ideo potius legendum eſt Διογνήτου, & lite-

[l] Plutarch. in convivio ſeptem ſapientum. Pauſanias lib. 9. [m] Plutarchus dicit Poetæ cadaver Rhium à Delphinis allatum fuiſſe. ib. [n] Plutarch. de ſolertia animalium. [o] Plutarchus in convivio 7 ſapientum. [p] Pauſan. lib. 9. [q] Pag. 49. & ſeq. [r] In Chronicis.

ram

ram Σ, aut in Marmore aut in Seldeni ectypo ſuperabundaſſe ſupponendum; niſi eum computum, quo doctiſſimus Meurſius in libro de Regno Attico utitur, potius ſequeris, ſecundum quem fatendum eſt, annum Ep. Mar. 631. ſecundum imperii Phericlis fuiſſe. Sed prior computus ad eum, quem noſter Chronographus ſequitur, multo propius accedit.

Φείδων ἐδημαγώγησεν ἐν Ἄργει. [s] Poſtquam enim Argivi Temini poſteros à regno depoſuiſſent, & reipublicæ regimen ut penes populum eſſet conſtituiſſent, Phidon vi & armis avitum regnum iterum reſumpſit, & non tantum Argivis, ſed ceteris etiam Peloponneſiis imperans omnium in Græcia Regum ſui temporis evaſit potentiſſimus.

Μέτρα καὶ σάθμα ἐσκεύασε, καὶ νόμισμα ἀργυροῦν ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἐποίησεν. Phidonem pondera & menſuras inveniſſe [t] Strabo, [u] Plinius, [x] Pollux, [y] Scholiaſtes Pindari, [z] Herodotus, [a] Syncellus, [b] Euſebius, aliique, nummum etiam argenteum ab eo primum cuſum fuiſſe iidem autores, eorumq; Strabo & Pollux hoc in Ægina inſula factum fuiſſe cum Chronici noſtri autore conſentiunt. [c] Æginetæ enim inſulæ ſterilitate laborantes in mari negotiari coacti erant, unde ad commercia nummi argentei iis primo à Phidone Argivorum rege cuſi fuerunt, dicit igitur [d] Ælianus de Æginetis quod *πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο*, & hinc Æginææ drachmæ, & Æginæa talenta, eodem modo quo Euboicæ drachmæ, & Euboica talenta, ab Eubœa Argolidis loco, ubi idem [e] Phidon nummum aureum primo excudebat, & non ab Eubœa inſula nomina habuere. De differentiis nummorum apud Græcos, & valore eorum legas Pollucis onomaſticon, lib. 9. cap. 6. & quæ inde tranſcripſit Doctiſſimus Brerewoodus, in libro de Nummis, ponderibus, & menſuris antiquorum. Antequam Phidon hos nummos excudebat narrante [f] Pauſaniâ apud Græcos, "mos fuit, ut ſibi, quæ quiſq; vellet per commutationem bobus, ſervitiis, rudi "auro & argento ultra citroque datis & acceptis compararet, atque ideo illud Homeri ubi de Glauco dicit quod,

[g]— πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

intelligendum eſt de tot bobus, & non de nummo (ut nonnulli volunt) bove ſignato, quod Didymus ad hunc locum annotat. Dicit enim, *Ἑκατόμβοια ἑκατὸν βοῶν ἄξια, οὐ γὰρ νομίσμασιν ἐχρῶντο· βοῦς δὲ μετέπειτα κέκληται νόμισμα Ἀττικὸν, βοὸς ἔχον εἰκόνα.* Euſtathius autem aliter locum interpretatur. Romani [h] Q. Fabio Pictore, & Q. Ogulnio gallo Coſſ. anno U.C. 485, & quinto ante primum bellum Punicum, poſtquam [i] arcem Samniticam, in qua Argenti copia erat, expugnaſſent, nummum argenteum primo excudebant, prius autem ſolis æneis nummis utebantur, Argenteum igitur nummum 625 annos, ante quam Romæ cuſus fuit, Græci habuere.

Ἑνδέκατος ὢν ἀφ' Ἡρακλέους. Phidonem Strabo decimum ab Hercule fuiſſe tradit, & Agonem Olympiacum invitis Eleis ſtatuiſſe; quod idem etiam narrant [m] Herodotus, & [n] Pauſanias, illudque octavâ Olympiade [o] Pauſanias factum dicit. Sed hæc nequeunt conſtare, Hercules enim regnante Athenis Ægeo maxime inclaruit, à morte autem Ægei ad octavam Olympiadem ſunt anni 513, ſi igitur Phidon decimus ab Hercule octavâ Olympiade floruerit, ſingulis generationibus, quæ inter Herculem & Phidonem interceſſerunt, plures quam 50 anni attribuendi ſunt, quod nullo modo admittendum. [p] Lydiatus igitur (quem vide) ut tam Herodoto, Straboni, & Pauſaniæ, quam noſtro Chronico fides conſtaret, duos Phidones diſtinguit, quorum

[s] Pauſanias lib. 2. Strabo lib. 8. Plutarch. in *ἐρωτικῷ*. Herodotus lib. 6. [t] Lib. 8. [u] Lib. 7. c. 56. [x] Lib. 9. cap. 6. [y] Ad Olymp. 19. [z] Lib. 6. [a] Pag. 198. [b] In Chronicis. [c] Strabo lib. 8. [d] Var. Hiſt. lib. 12. cap. 10. [e] Iulius Pollux. [f] Lib. 3. pag. 182. [g] Il. ζ. ver. 235. [h] Plinius lib. 33. cap. 3. [i] Zonaras. [l] Lib. 8. [m] Lib. 6. [n] Lib. 2. [o] Ib. [p] In notis Chronologicis ad hanc Epocham.

primum

primum nummum Argenteum excudiſſe, ſecundum prioris nepotem aut pronepotem Olympiade octavâ ludis præſidiſſe ſupponit, Strabo vero, & Pauſanias utroſque confundunt. [q] Euſebius & [r] Syncellus, cum noſtro Chronographo conſentientes Phidonem undecimum ab Hercule, & ſeptimum à Temeno dicunt, & ad tempus etiam in noſtro Chronico huic Regi aſſignatum, cum eum anno 26 Theſpiei nummum Argenteum primo cudiſſe dicant, multo propius, quam aut Herodotus, aut Strabo, aut Pauſanias accedunt.

Ep. [r] 32. Ἀφ᾽ οὗ Ἀρχίας Εὐαγήτου δέκατος ὢν ἀπὸ Τεμένου ἐκ Κορίνθου ἤγαγε τὴν ἀποικίαν..... Συρακου......................τος Ἀθηνῶν Αἰσχύλου ἔτους εἰκοστοῦ καὶ ἑνός. Mutili loci ſic ſupplendi ſunt, ἤγαγε τὴν ἀποικίαν εἰς Συρακούσας ἔτη HHHH𐅄ΔΔΔIIII, Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰσχύλου. Secundum [s] Euſebium enim vigeſimus primus annus Æſchyli eſt ſeptuageſimus quartus ante Magiſtratum Cerontis primi annui Archontis. Si igitur ſecundum noſtrum Chronicon annus, quo Creon Athenis primus archon fuit, eſt annus Ep. Mar. CCCCXX, vigeſimus primus annus principatus Æſchyli eſt annus Ep. Mar. 494. De ceteris, quas reſtitui, vocibus nullum eſt dubium.

Ἀρχίας Εὐαγήτου. Hic notat Seldenus, Archiæ, qui etiam ex Heraclidis fuit, patrem aulbi occurrere ſe incompertum habere. Sed de colonia ab eo à Corintho deductâ, Syracuſis conditis aut ampliatis, & Temeno (unde Temenidæ) obſervat ſatis haberi apud Thucydidem in ſexto, Marcianum Heracleotem, Pauſaniam in Eliacorum primo, Strabonem lib. 6. & 8. & Scaligerum ad numerum Euſebianum MCCLXXXIV, quibus ipſe etiam addo Plutarchum in narrationibus amatoriis, & Scholiaſten Apollonii Rhodii, ad lib. 4. & è Modernis Dominum Johannem Marſhamum in Canone Chronico, pag. 466. Videas etiam ſi placeat notas meas ad Ep. 6. ubi omnia ea, quæ de Temeno, Archia, & Syracuſis conditis ab aliquo antiquo ſcriptore narrantur, ſimul congeſta habes.

Ep. 33. Ἀφ᾽ οὗ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ηρ..εν...ρ..ων ετ.. HHHHΔΔ. Lacunas Seldenus ſic ſupplet, ἀφ᾽ οὗ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ᾑρήθη ὁ ἄρχων. Sed literæ, quæ relinquuntur, & Lacunarum ſpacium multo melius Palmerii ſupplementa admittunt, atque ideo cum eo potius lego, ἀφ᾽ οὗ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἦρξεν ὁ Κρέων ἔτη. Creon enim primus Archon annuus fuit. De eo lege Meurſium, De Archontibus lib. 8. Petavium lib. 13. pag. 585. & Sigonium in faſtis Atticis. De Archontis officio, & quot eorum erant quotannis electi, ſatis dixi in notis ad Chronici proœmium.

Ep. 34. Ἀφ᾽ οὗ ......ο....υ................ ἔτη HHHHΔΠIII Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσία. Cum annus Ep. Mar. 418. incidat in tertium annum 24 Olympiadis ob prælia [t] inter Lacedæmonios & Meſſenios acerrimis animis commiſſa, & Tyrtæum poetam ab Athenienſibus Lacedæmoniis pro duce datum celebrem; Lacunas ſic ſuppleo, Ἀφ᾽ οὗ Λακεδαιμονίοις ὁ Τυρταῖος συνεμάχησεν ἔτη. Cum enim Lacedæmonii [u] ab Ariſtomene & Meſſeniis in prælio male mulctati eſſent, de belli eventu Oraculum Delphicum conſulunt, ab eoque jubentur ducem belli ab Athenienſibus petere. Porro Athenienſes cum reſponſum cognoviſſent, in contemptum Spartanorum Tyrtæum poetam altero pede claudum, & mente non ſatis ſanum miſere, qui elegos & anapeſta decantans, ſic Lacedæmoniorum animos ad prælia excitabat, ut illi deinde multo majori fortitudine ferocioribuſque animis bellum gerentes illius carminibus debuere, quod, cum cetera defeciſſent belli ſubſidia, tandem victores evaſere. De his

[q] In Chronicis. [r] Pag. 198. [s] In Chronicis. [t] Pauſanias in Meſſenicis. [u] Pauſan. ib. Juſtin. lib. 3. Suidas in Τυρταῖος.

plura

Plura videas apud Pauſaniam in Meſſenicis, Strabonem lib. 8. Juſtinum lib. 3. Suidam in Τυρταῖος, & Plutarchum in Apothegmatibus Laconicis. Pro Λυσία lege Λυσίου; qui vero hic Λυσίας, apud ˣ Pauſaniam Τλησίας vocatur.

Ep. 35. Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδενέος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους του....α....ων ...δ.. ουδαι αὐλητ..........λησε, καὶ τὴν ἐμπροσθ' ἐμοῦ δίκην μετέστησεν ἔτ.. HHHIΔΔΔΔI Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δρωπίλου. Omnes has Lacunas Palmerius ſic ſupplet, τοὺς νόμους τοὺς Λύρας, καὶ αὐλῶν ἐδίδαξεν, οὓς καὶ αὐλήταις συνηύλησε, pro ϑαι, enim ponit καὶ quia ex-ουδαι neminem hic credit aliquid, quod Helleniſmum ſapiat, poſſe elicere. Sed maximum eſt dubium, quid ſit, καὶ τὴν ἐμπροσθ' ἐμοῦ δίκην μετέστησε, de hac periocha ſic dicit Seldenus. De Terpandro hoc dici nemo ſanus putet. Quid enim cum Terpandro autori noſtro, qui quadringentis aut circiter poſtea annis vixit? Libenter ἐπέχω heic. Nec tamen quod conjectura ſuggerit, invidebo. Cum venia id forſan placebit, ſine qua placet nihil. Autor heic legitimæ Muſicæ, cum Imperio forſan, in Republica ſua præfuit, & prehenſionem ſeu in jus vocationem, ſeu utramque habuit eorum qui, contra quam leges aut mores recepti præſcripſiſſent, Muſicam innovaſſent, atque, inter narrandum Terpandri novationem, alium ſibi coævum (ita videri poſſit) obiter & parentheſi memorabat, qui, Terpandri exemplo fretus, etiam in receptos illos harmoniæ mores commiſerat, & in jus demum vocatus abſolutus eſt. Judicium in re hujuſmodi latum habes apud Boetium lib. 1 de Muſica in Laconico illo Ephororum Decreto in Timotheum Mileſium, quod in evulgatis libris miſere corruptum habetur. Reperitur etiam tum apud Paulum Leopardum Emendationum, lib. 8. cap. 14. tum in Gregorii Gyraldi Hiſtoriæ Poetarum, Dialogo 9. Sed emendatius apud Joſephum Scaligerum in Manilianis, pag. 426. Actio in Timotheum inſtituta eſt, præcipue quod chordarum lyræ numerum uſque ad undecem auxiſſet, atque ita juvenum animos corrupiſſet, τὴν πολυφωνίαν εἰσάγων. Sed Artemon apud Athenæum lib. 14. ſcribit eum, dum in judicio ſtabat, atque aderat miniſter, qui, ex Decreto, ſuperfluas chordas præcideret, lyramque ad ſeptem reduceret, Ἀπολλωνίσκον ſeu minutulum Apollinem indicaſſe, πρὸς τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἰσόχορδον λύραν ἔχοντα καὶ ἀφεθῆναι, "Cujus lyræ tot erant chordæ "haud diverſo ſitu diſpoſitæ, atque inde abſolutum fuiſſe. Judicium de Timotheo annos C. aut circiter autoris noſtri Ἀναγραφὴν antevertit. Sed etiam ejus ævo, hoc eſt, poſt initia imperii Græci, ſeu Seleucidarum, inſignes, pro artificum ingeniis, in Muſicam receptam irrepſiſſe mutationes palam eſt ex iis imprimis quæ apud Plutarchum habet Ariſtoxenus de Teleſia Thebano ſibi coævo, & de Ariſtonico Argivo Menecharmus, & Lyſandro Sicyonio Philochorus apud Athenæum lib. 14. Alia ejuſmodi ſunt. Et ejuſmodi quempiam reum coram ipſo autore, judicis partes ſuſtinente, abſolutum præcedens forte lacuna heic occuparat. Sed Palmerius pro τὴν ἐμπροσθ' ἐμοῦ δίκην, ſcribit, τὴν ἐμπροσθέσμου δίκην. De Ratione emendationis & explicatione periochæ ſic emendatæ hæc habet. Multum elaboravit, & ingenioſe multa excogitavit, ut ſolet Doctiſſimus Seldenus, ut aliquem ſenſum commodum tribueret lectioni, quæ extat in voce ἐμπροσθ' ἐμοῦ. Sed incaſſum ſe torquebat vir ſummus: eſt enim mendoſa, & unius literæ tranſpoſitione laborat, & proculdubio ſanabitur, ſi legas THENEMΠΡΟΘΕΣΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝ. προθεσμία Heſychio eſt καιρός, ὅρος (ubi forte legendum καιροῦ ὅρος i.e.) διορία, ὅρισμα. Inde ἐμπρόθεσμος dicitur, qui ad tempus adeſt, qui ad horam præſtitutam aliquid agit. Cum autem de Muſica hic agatur, ἐμπροθέσμου δίκη, lex rythmi, quam nos vernacule *Cadence*, *cadentiam*, vocamus, eo quod manus vel pes debet una cum ſono quodam cadere. Itaque Terpan-

ˣ In Meſſenicis.

der

der hoc loco dicitur antiquum rythmi morem mutâſſe, & quum olim requireretur, ut exacte ad ἄρσιν vel θέσιν caderent ſoni, eam antiquæ Muſicæ ſimplicitatem mutaſſe, & introduxiſſe alium morem licentiorem, ſed gratiorem, & ſonos aliquando extendiſſe vel contraxiſſe ultra vel citra momenta τῆς ἄρσεως vel θέσεως (quod nunc Syncopas facere vocant, eo quod vox canentis cum. ceſſat in momento τῆς θέσεως ubi exſpectatur ab audiente, videtur Syncopen pati.) Sic ego puto hunc locum intelligendum. Hactenus Palmerius, ſed Lydiatus pro ἔμπροσθ' ἐμοῦ, legit ἔμπεδα δήμου, quæ multo potior eſt lectio, & omnibus aliis conjecturis præferenda. [y] Terpander enim, cum Lyram, quæ prius ex quatuor tantum nervis conſtabat, ut ei modos Lyricos [z] à ſe primo inventos adaptaret, ſeptichordem feciſſet, eâque Lacedæmone uſus eſſet, quod antiquam muſicam legibus ſtabilitam mutaſſet, coram populo in jus vocatus, ſecundum [a] Plutarchum mulctatus, ſecundum Marmor abſolutus fuit. Marmoris autem autoritas præferenda eſt, quia ſeptichordem Terpandri Lyram tandem eam ſolam fuiſſe, quæ Lacedæmone in uſu erat, invenimus. [b] Timotheus enim ab iiſdem Lacedæmoniis, quod hac non uſus fuiſſet, ſed eâ, quæ ex undecim nervis conſtabat, poſtea condemnatus erat. Sola igitur Terpandri Lyra à Lacedæmoniis admiſſa fuit, quod factum videtur poſt hoc judicium, quod attigit noſter Chronographus, in quo cum tantum eviciſſet Terpander, ut non tantum ob mutatam antiquam Muſicam abſolveretur, ſed etiam omnibus deinde perſuaſum eſſet eam mutationem in melius factam fuiſſe, inde forte obtinuit, ut legibus ſancitum eſſet, ſolam Terpandri ſeptichordem Lyram apud Lacedæmonios deinde in uſu fore; quam cum tanta ſemper religione retinuiſſent, eâque ſolâ uterentur, non omnino veriſimile videtur, illum, qui hanc Lyram Lacedæmonem primo attulit, populi ſuffragiis condemnatum fuiſſe. Præterea Terpander magno ſemper apud Lacedæmonios in honore habebatur: quis igitur credet eum ab iiſdem unquam mulctatum fuiſſe? " [c] Cum " enim Lacedæmonii ſeditione laborarent, Apollinis Oraculum conſulentes " reſponſum tulerunt, ut Terpandrum Muſicum Lesbo accerſerent, qui ve- " niens, & Muſicâ ſuâ uſus eorum animos compoſuit, tumultumque ſedavit. " Spartani igitur Terpandrum deinde ſummo in honore habentes, ſi quando " poſt hæc Muſicum quempiam inſigniorem audirent, exclamabant, μετὰ Λέσ- " βιον ᾠδὸν, quaſi maximæ laudes eſſent, quæ Muſico dari poterant, eum dicere Terpandro ſecundum. Hic etiam dicitur in feſtis Carneis in honorem Apollinis, Lacedæmone inſtitutis [d] primo Muſico certamine viciſſe, tantumque Lyrâ potuiſſe, ut [e] Boetius dicat eum dulcedine illius ſolitum fuiſſe Iones & Lesbios ab eorum morbis liberare.

170 *Τοὺς νόμους, τοὺς λύρας.* De Nomis antea diximus. In utraque vocabuli notione, Nomorum Lyricorum autor fuit Terpander, etiam, ut volunt aliqui, primus, quem alii tamen Philammonem fuiſſe malunt. Sed hanc rem dijudicandam puto ex varia Lyræ Chordarum acceſſione. Nova enim quælibet acceſſio novos peperit Nomos ſeu leges Muſicas. Tetrachordem aiunt Orphei, cujus Mercurius dicitur inventor, primo auxit Chorebus, ſecundo Hyagnis, tertio Terpander, ſeptimâ adjectâ. Ita Boetius de Muſica, lib 1. cap. 20. ubi Nicomachum affert autorem, Lyram quatuor duntaxat chordis, etiam Orphei ætate, conſtitiſſe. Certe Nicomachus Geraſenus diſerte Orphei Lyram ait fuiſſe ſeptichordem, atque, ipſo à Mænadibus diſcerpto, in mare jactam. Ejectam autem ad Antiſſam Lesbi inſulæ urbem. Repertam ad Terpandrum (qui Antiſſæus) allatam eſſe. Illum vero ſecum in Ægyptum portaſſe ut antiſtibus ſacris oſtenderet, ejuſque inventorem ſe primarium ſeu

[y] Strabo lib. 13. pag. 618. [z] Suidas in Τέρπανδρος. [a] In libro de inſtitutis Laconicis. [b] Legas decretum quo condemnatus fuit Timotheus, quod habes apud Lilium Gyraldum, Hiſt. Poet. Dial. 9. Paulum Leopardum emendationum, lib. 8. c. 14. & in notis Scalig. ad Manilium de Sphæra. Et apud Boetium. l. 1. de Muſica. [c] Zenobius Centur. 5. prov. 9. [d] Athenæus lib. 14. [e] In libro de Muſica.

πρῶ-

παρθενίων venditaſſe. Vide Nicomachum in Harmonicæ Enchiridii, lib. 2. cap. 1. Et Nicephorus Gregoras ad Syneſii inſomnia ſeptem etiam chordas Orphei Lyræ tribuit, ita alii. Neque ſane temporum rationi ſatis conveniunt quæ habet ibi Boetius. Nam Hyagnis etiam Orpheo vetuſtior; ſi noſtro & Euſebio fides. Higynus item Mercurium primo, ſeptichordem formaſſe Lyram memorat. De Terpandro porro, Nomis ejus, Lyra ſeptichordi, atque aliis in Muſica ab eo novatis, vide Plutarchum de Muſica, Cleonidis quæ Euclidi tribuitur Harmonicam, Athenæum lib. 14. Strabonem lib. 13. Suidam, Anonymum cum Cenſorino plerumque editum, cap. 19. & veterem hypotheſin Pythiorum apud Pindari Scholiaſten. Et de Lyræ forma, & Chordis, earumque variatione, conſule inſuper in primis viros ſummos Scaligerum patrem Poetices, lib. 1. cap. 48. Filium ad Manilium, pag. 422. & Hugonem Grotium ad Arateorum Phænomenon imagines, pag. 54. Et συναγωγῇ hiſtoricâ cum Euſebio editâ, Simonidem Lyricum, nepotem ſcilicet, τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον traditur ad inveniſſe: vide ibi Olympiade Nϛ'. Ceterum Clemens Alexandrinus, Stromat. α'. de Terpandro; Μέλος πρῶτος, inquit, περιέθηκε τοῖς ποιήμασι, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, quod Hervetus vertit, "Modos Poematibus primus adjecit & La-"cedæmoniorum leges numeroſis verſibus ſcripſit. De Poematibus vide quæ ſupra ex Plutarcho adnotavimus, ubi de Nomis. Sed Νόμους heic Leges denotare mihi perſuaſum omnino non eſt. Civiles ſcilicet; quæ tamen apud veteres Græcos, ſeculis eorum vetuſtioribus, ni fallat Capella, canebantur; de qua re etiam nos ſupra aliquid adduximus. Exprobrat eo in loco Græcis doctiſſimus ille pater prima artium, quæ tunc in uſu, inventa recentiora fuiſſe, & Ebraicâ antiquitate multo poſteriora. Quamplurima enumerat. Inter ea etiam hoc objicit; quo tempore nihil minus in uſu fuiſſe merito exiſtimarit quiſquam alicubi omnino Civiles Leges in Græcia, nedum Lacedæmone, ſive cantari, ſive verſibus ſcribi numeroſis. Neque enim ejuſce rei exemplum alibi reperire potuit Ariſtoteles ſuo ævo præterquam apud Agathyrſos. Ut videre eſt in Problematum decimo nono. Intempeſtive igitur nimis neque ad rem, de Legibus Civilibus, hæc ſcripſerat Clemens. Sed vero de Nomis, id eſt cantilenis ſacris tunc temporis Lacedæmone uſitatis, appoſitiſſime. Notiſſimum erat, Græcorum Feſtis Nomos hujuſmodi cani, quod ſcimus ex Plutarcho libro de Muſica, ubi Olympo autori tribuuntur, Νόμοι ἁρμονικοὶ οἷς νῦν χρῶνται (quæ ejus verba ſunt) οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν, "Nomi "harmonici, quibus nunc etiam utuntur Græci in Feſtis Deorum. Sed nec "ἐμελοποίησεν eſt Clementi, numeroſis verſibus ſcribere, ſed Modulis, ſeu "notis Muſicis temperare, aut phthongos aptare, id eſt ταῖς ᾠδαῖς, etiam μέλη περιτιθέναι: adeo ut id, quod hic dixit, non aliud fuerit quam Terpandrum tum poematis primum modos adjeciſſe, ſeu carmina feciſſe melica, tum Muſicæ ſacræ, cujus in Nomis ſeu cantilenis ſacris tunc uſus erat Lacedæmone, autorem fuiſſe. Ita Timoſthenes Ptolemæi Philadelphi claſſis præfectus Nomon Pythicum, cujus uſus ſolennis in certamine Pythico, & partes ejus quinque ἐμελοποίησε, apud Strabonem, lib. 9. De opinionis in hac re Patris veritate, non diſceptavimus. Sed aliam fuiſſe ejus mentem credere nequeo. Lacedæmonios autem ſignanter nominavit, quia nulla Græcarum civitatum æque ac illi Muſicam, ſive bello, ſive pace, curabant. Teſtes ſunt Athenæus, lib. 14. Capella lib. 9. Agellius lib. 1. cap. 11. Joannes Tzetzes Chiliad. lib. 1, cap. 16. Sextus Empericus adverſus Mathematicos, lib. 4. alii. Seld.

Ep. 36. Ἀφ' οὗ Ἀ.....ς Λυδῶ...... σιλδυσ............ΔΔΔΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκλέους. Lacunas ſic ſupplet Seldenus, Ἀφ' οὗ Ἀλυάττης Λυδῶν ἐβασίλευσεν ἔτη ΗΗΗΔΔΔΔΙ, De literis numeralibus reſtitutis vide illius notas ad Cano-

nem Chronicum, & Lydiatum in notis Chronologicis. Palmerio autem, quia in Autographo habetur Λυδο cum ο, Λύδοις potius quam Λύδων ἐβασίλευσε placet legere. Sed verba imperandi raro regunt Dativum, niſi apud Poetas: nec veriſimile eſt Chronographum noſtrum, qui in omnibus aliis locis poſt verbum βασιλεύω genitivum ponit, illud verbum in hac Epocha contra linguæ Analogiam cum dativo conſtruxiſſe. Multo igitur melius Doctiſſimus Seldenus ſupponit ο in Λυδο aut quadratarii errore pro ω ſcriptum, aut ſuo pro ea litera in exeſo Marmore lectum fuiſſe. Hic Alyattes Lydorum Rex erat pater Crœſi. De eo legas Herodotum lib. 1. Diogenem Laertium in vita Biantis, Strabonem lib. 14. & Polyænum lib. *6.* & lib. 7.

Ep. 37. Ἀφ' οὗ Σαπφὼ ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε φυγοῦσα ·····ολ····· θ······ τος Ἀθήνησιν μὲν Κριτίου τοῦ προτέρου, ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν Γαμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχήν. Syllaba τος poſt ultimam Lacunam monet in ea legendum eſſe ἄρχοντος. Annum Epochæ, qui in Lacuna eam vocem præcedente obliteratur, ſupponimus eſſe 330. Secundum enim [f] Euſebium Sappho & Alcæus duodecimo Alyattis anno floruerunt, qui eſt annus Epochæ Marmoreæ ſecundum ipſum Marmor 330. Annus enim 341, ut in præcedente Epochâ patet, erat primus Alyattis. In ultima igitur Lacuna reſtituimus ἔτη HHH ΔΔΔ Ἄρχοντος Ἀθήνησιν μὲν Κριτίου. Quæ in ceteris Lacunis delentur impoſſibile eſt reſtituere.

Σαπφὼ ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε. Phaon Lesbius, quem miſere deperibat Sappho poetria Lyrica, in Siciliam velificaverat, quem demum (ut noſter hic innuit) Sappho ſecuta eſt, & tædium, quod ob abſentem amaſium paſſa eſt, & patriam fugiens. Ovidius in amatoria Sapphus Epiſtola ad Phaonem,

Nunc tibi Sicelides veniunt nova præda puellæ,
Quid mihi cum Lesbo? Sicelis eſſe velim.

Sed amoris poſtea, ac ſpretæ formæ injuriæ impatiens in Acarnaniam ſe contulit, ad Leucatem Petram, indeque in amoris remedium ſe in mare præcipitans occubuit, ab eoque tempore ſecundum Menandrum apud [g] Strabonem ad hanc Petram è tota Græcia ſe recipiebant deſperantes amatores, ut ab ea ſaltu ſe in mare mittentes amoris inſaniâ liberarentur. [h] Ipſe autem Strabo Cephalum ob amorem [i] Parolæ, Ovidius Deucalionem ob amorem Pyrrhæ, Ptolomæus autem Hephæſtion, quem vide apud Photium, Cod. CXC, multos alios dicit ante Sappho in amoris remedium hunc ſaltum ſubiiſſe, quorum plerique fere omnes periere : qui evaſerunt, vulneribus, oſſium fracturis, aliiſque ab eo ſaltu acceptis damnis forte debuerunt, quod amoris poſtea non meminere. In Petræ [l] cacumine erat Apollinis Leucadii fanum, in quo iſti deo vota & preces faciebant ſaltum ſubituri. Et in feſtis huic deo quotannis eo in loco celebratis Acarnanibus ſolenne erat reorum aliquem ab hac Petra, ei plumis omniſque generis avibus, quorum volatu ſaltus ſublevaretur, alligatis, averruncandi gratia præcipitaſſe; infra autem in lembis erant, qui dejectum quantâ poterant celeritate è fluxibus extrahentes, eum, ſi nullo ſcopulo alliſus cum vita evaſiſſet, extra fines ſalvum emittebant. De hoc Leucadio ſaltu lege Strabonem lib. 10. Ovidii Epiſtolam pro Sappho ad Phaonem ſcriptam, quæ, niſi cognoſcatur quid ſit Leucadius ſaltus, probe intelligi non poteſt. Ante alios autem legas Ptolomæum Hephæſtionem apud Photium Cod. CXC. & quæ ex eo tranſcripſit Joſephus Scaliger in notis ad Auſonium, lib. 2. cap. 18. & Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dialog. *9.* ubi de

[f] In Chronicis. [g] Lib. 10. pag. 452. Suidas in Σαπφώ. [h] Ib. [i] In Epiſtola Sapphûs ad Phaonem. [l] Strabo lib. 10.

Sap-

Sappho agit. Hic ſaltus maxime viris proprius erat: quod igitur Sappho eum ſubiit, inde [m] Criticis placet eam apud Poetas maſculam vocari. Duæ autem Sapphoi fuere, utræque Lesbiæ & ob Poeticam celebres, [n] prior vero Ereſſia, ſecunda Mitylenæa erat. Quæ Phaonem arſit ſecundum nonnullos [o] Ereſſia fuit, ſed hos erraſſe convincit Marmoris autoritas. Sappho Mitylenæa, de qua hic agitur, [p] Scamandronymi filia erat, & ſoror Caraxi, Rhodopes inſigniſſimæ meretricis amaſii, [q] quem ob eum amorem verſibus ſuis ſæpe perſtringebat. Primo nupta fuit [r] Cercalæ ex Andro inſulâ viro ditiſſimo, ex eoque filiam Cleidem peperit; illo autem defuncto omni laſciviæ generi ſe dedit, & multis amoribus defamata erat, quos carminibus etiam ſuis [a] decantabat; [b] eaque, & poſt illam Anacreon, primi dicuntur fuiſſe, qui magnam carminum partem in exprimendis amoribus conſumſere. Sappho autem poſtquam multis aliis amoribus implicata eſſet, tandem [c] Phaonem juvenem Lesbium arſit, quem à Venere, quod, cum nauta eſſet, eam ſub anus ſpecie apparentem ſine mercede transfretaſſet, formoſiſſimum dicunt factum fuiſſe. Fabulam legas apud Ælianum Var. Hiſt. lib. 12. c. 18. & Palæphatum περὶ ἀπίστων non longe à fine. Sed [d] Plinius Phaonem amatum dicit propter herbæ radicem, quam noſtri centum capita vocant, quæ alterutrius ſexus ſimilitudinem refert, unde ſi viris contigerit mas, amabiles fiunt, qno pacto, inquit, amatus fuit Phaon Lesbius à Sappho. Hæc ob Poeticæ laudem tam celebris fuit, ut [e] Strabo nullam aliam ei ſimilem fuiſſe, ne in minima quidem Poetices parte aſſerat: tantoque ſemper à Mitylenæis in honore habebatur, [f] ut omnibus eorum numiſmatibus illius imago imprimeretur. Scripſiſſe dicitur [g] Lyricorum libros novem, & etiam Epigrammata multa, Elegia, Iambos, Monodias, Epithalamium, aliaque multa. [h] Harmoniam mixo-Lydiam invenit, ab eâque hanc didicere Tragœdi, qui eam cum Dorica conjungentes Tragœdiis adaptarunt. [i] Carmen etiam Sapphicum ab ejus nomine dictum primo excogitavit, & [l] plectrum invenit. Ei in Poetices ſtudio maxime ſocia erat [m] Erynna, & ipſa etiam Mitylenea erat, & maxime celebris ob trecenta carmina ab ea in colum ſcripta æquali olim laude cum Homeri carminibus celebrata, & quod hæc ante decimum nonum ætatis annum, quo virgo occubuit, ſcripta fuiſſent. De hac & Sappho dicit Poeta antiquus apud [n] Euſtathium.

Σαπφὼ δ' Ἠρίννης ὅσσον μελέεσσιν ἀμείνων,
Ἠρίννη Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις.

Ἐν Συρακούσαις ϗ τῶν ὁμόρων κατεχόντων τ̀ ἀρχήν. Pro ὁμόρων Palmerius, & D[s] Johan. Marſhamus, opinantur legi debere Γεωμόρων, & non male; de finitimis enim nullibi, de Geomoris autem apud [o] Herodotum Syracuſis rerum potientibus facta eſt mentio. Hi autem Geomori optimates erant, qui agrum Syracuſanum inter ſe partiti, ſervis ſuis, qui [p] Callicyrii dicebantur, elocabant colendum, indeque nomen adepti reipublicæ præerant, donec à Callicyriis ſervis ſuis expellerentur. Expulſi autem ad Gelonem Gelæ tunc Tyrannum fugiebant, qui cum eos Syracuſas iterum reduxiſſet, illorum ope obtinuit, ut illius etiam civitatis fieret Tyrannus. Sed quia in Seldeni autographo legitur ὁμόρων, eam potius vocem in textu retinemus.

[m] Vide eos qui notas ſcripſere in Horatium. [n] Athenæus lib. 13. [o] Athenæus ib. [p] Ælian. V.H. l. 12. c. 19. Herodot. l. 2. Suidas in Σαπφώ. [q] Athenæus lib. 13. p. 596 [r] Suidas in Σαπφώ. [a] Athenæus lib. 15. pag 687. Pauſanias lib. 1. & lib. 9. [b] Pauſanias in Atticis, pag. 44. [c] Suidas in Σαπφώ. Ælian. Var. H. lib. 12. c. 19. [d] Lib 22. c. 8. [e] Lib. 13. p 617. [f] Pollux lib. 9. [g] Euſtathius ad Homeri Il. β p. 327. Suidas in Σαπφώ. [h] Plutarchus in libro de Muſica. [i] Diom. Grammat. aliique. [l] Athenæus lib. 14. pag. 635. [m] Euſtathius ad Homeri Il. β', pag. 327. [n] Ib. [o] Lib. 7. [p] Herodot. lib. 7. Suidas in Καλλικύριοι.

Ep. 38. ....το ....οντες Κύῤῥαν καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη Χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων ἔτη ΗΗ..ΔΔΠΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Σιμω..ος. In prima Lacuna ſupplet Palmerius. Ἀφ' οὗ Ἀμφικτύονες ἐνίκησαν ἑλόντες Κύῤῥαν, quæ ſupplendi ratio in Græca hiſtoria verſato ſatis obvia eſt. In ultima Lacuna ſupplendum eſt Σίμωνος. In media vero Lacuna, in qua litera numeralis obliteratur, legendum eſſe ἔτη ΗΗΗΔΔΠΙΙ numerales notæ ſequentis Epochæ & eæ quæ in hac integræ relinquuntur ſatis oſtendunt.

Ἀμφικτύονες ἐνίκησαν ἑλόντες Κύῤῥαν. Cum [q] Cyrrhæi ob mercaturam, quam cum Italis & Siculis exercebant, opibus aucti vectigalia acerbius exegiſſent ab iis, qui ad Oraculum Delphicum proficiſcebantur, ipſique etiam Templo injurii eſſent, Amphictyones ſibi duces eligentes Cliſthenem Sicyonium, Alcmæonem Athenienſem, & Eurylocum Theſſalum, Solonis [r] Athenienſis ſuaſu iis bellum inferunt, ejuſdemque [s] aſtu Cyrrham capientes, in illius expugnationis memoriam, [t] ludos Pythicos in Apollinis honorem quinto quoq; anno celebrandos inſtaurabant, captamque [u] urbem & agrum, illius incolis ſub haſta venditis, eidem deo conſecrantes Delphis in ſacros uſus tradidere, ab eoque tempore Cyrrha Delphorum, à quibus circa [x] 70 ſtadia, ſeu 9 milliaria diſtabat, [y] navale fuit. Hæc urbs antiquitus [z] Criſſa dicebatur, ab eaque ſinus Corinthiacus, [a] Criſſæus etiam vocatus fuit, [b] in eo enim Sicyoni è regione ad oſtium Pliſti amnis in Phocide ſita fuit. In eodem latere Cyrrhæ oppoſita erat [c] Anticyrrha ideo ſic dicta, ob Helleborum ibi natum [d] celebris, quæ herba quum in alia Græciæ parte prope ſinum Maliacum magnâ copiâ naſceretur, occaſionem præbuit, ut urbs ibi condita Anticyrrha inde etiam diceretur. Utriuſque urbis nomen plerique apud antiquos non obſervatâ Etymologiæ origine Anticyram ſcribebant. Ad utraſque, majori autem cum ſucceſſu ad poſteriorem ob Hellebori præſtantiam, navigabant inſani.

Καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων. De Pythico certamine hic agitur, quod [e] antiquiſſimum totius Græciæ fuiſſe perhibetur, ab ipſo Apolline, in cujus honorem celebratum fuit, primo inſtitutum; cum enim ille [f] è Delo inſulâ, ubi natus erat, cum matre Latona in Phocidem tranſiiſſet, in Parnaſſi montibus in latronem quendam Pythonem appellatum, quem, quia in montium latebris peregrinantibus inſidiebatur, Draconem etiam cognominabant, incidiſſe dicitur; quem in Apollinem irruentem cum Latona prius animadvertiſſet, exclamabat, [g] ἰὲ παῖ, ἰὲ παῖ, Apollo igitur emiſſa ſagitta Pythonem occidebat, & poſt victoriam [h] compoſito illo hymno, quem à vocibus, quibus mater eum ad pugnam excitabant, factâ in iis quâdam mutatione ἰὴ παιὰν, i.e. Io Pœan dictum Græci in præliis, & maxime poſt victorias canebant. In memoriam hujus latronis à ſe occiſi [i] certamina Muſica, in quibus hic hymnus à citharœdis ad citharas caneretur, ſingulis octoenniis agenda Delphis inſtituit, eaque ſeu à Pythonis, quem occidebat, ſeu potius ab urbis illius Pythûs, ubi celebrata erant, nomine Pythica appellabat; urbs enim Delphica antiquitus à Pythone, [l] Pytho dicebatur, indeque Apollo, quia in ea maxime colebatur, Pythius, & vates, quæ reſponſa ab illius oraculo dabat, Pythia dicebantur. [m] In hoc certamine primus viciſſe dicitur Chryſothemis Cretenſis, cujus pater Carmanor Apollinem de cæde purgaſſet, & poſt

[q] Strabo lib. 9. Pauſan. lib. 10. Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. Argumenta Pindari Pythiorum. Plutarch. in Solone. [r] Plutarchus in Solone. [s] Pauſanias lib. 10. [t] Pauſan. lib. 10. Argumenta Pindari Pythiorum. Strabo lib. 9. [u] Pauſanias lib. 10. Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [x] Strabo 80 ſtadia, Pauſanias 60 Cyrrham à Delphis diſtare dicunt, ipſe, quo minus ab utriſque diſcedam, medium eligo. [y] Pauſan. lib. 10. Strabo lib. 9. [z] Pauſanias lib. 10. Euſtath. ad Il. Homeri β'. pag. 273. [a] Euſtath. ib. [b] Pauſan. lib. 10. Strabo lib. 9. [c] Pauſan. lib. 10. Strabo lib. 9. [d] Strabo lib. 9. Plinius lib. 25. c. 5. [e] Pauſan. lib. 10. [f] Argumenta Pythiorum, Pindari. Strabo lib. 9. [g] Strabo lib. 9. Clearchus Solenſis in primo libro proverbiorum. Strabo lib. 9. Euſtathius ad Homeri Il. χ', pag. 1275. vide etiam illum ad Il. α'. pag. 137. & 138. [i] Strabo lib. 9. Pauſan. lib. 10. Argumenta Pythiorum Pindari. [l] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 274. Phavorinus in παιὼς. [m] Pauſan. lib. 10.

eum

eum Philammon, & deinde Thamyris Philammonis filius, & tandem poſt multos annos hoc certamen etiam ingreſſus eſt Heſiodus Poeta, ſed, quod ad cantum citharam pulſare non poterat, repulſam tulit. Poſtea vero omnino neglecta & diu intermiſſa fuere certamina Pythica, [n] donec Amphictyones poſt captam Cyrrham ſecundum [o] Pauſaniam anno tertio quadrageſimæ octivæ Olympiadis, ſecundum Marmor vero anno ſecundo quadrageſimæ ſeptimæ, eodem modo quo Iphitus Olympiaca, de novo iterum inſtituerunt, & Citharœdis, [p] qui ſoli antiquitus in his ludis certabant, aulædos etiam adjecerunt, (quos proxima Pythiade, quod minime gratum erat quod ab iis canebatur, iterum ſuſtulerunt) eoſque qui cithara ludentes ſine cantu modulabantur carmen, quod nomus ſeu modus Pythius dicebatur. De eo legas Strabonem lib. 9. pag 421. quæque è Strabone tranſcripſit Julius Scaliger Poetices, lib. 1. c. 23. Et præter hæc Muſica certamina [q] Gymnica etiam & Equeſtria proponebantur, tandemque etiam armatorum curſus, & bigarum certamen, ceteraque ludicra addebantur. Antiquitus hæc [r] certamina enneaterica erant, i. e. poſt exactos octo annos in initio noni cujuſque anni agebantur, poſt eorum autem inſtaurationem ſingulis [s] quadrienniis, eodem modo quo Olympiaca, celebrata fuere. In eo agone, [t] qui poſt captam Cyrrham proponebatur, pecuniæ ex illius urbis ſpoliis, in aliis vero omnibus [u] coronæ tantum è lauro factæ victoribus pro præmiis dabantur, atque ideo ille agon Χρηματίτης, ceteri omnes ϛεφανῖται dicebantur. Locus certaminis equeſtris erat [x] Campus Cyrrhæus, cetera vero omnia ipſis Delphis acta fuiſſe videntur. [y] Ludorum præſides Amphictyones, Curatores vero Delphi fuere. Si de his plura velis, legas ex antiquis Strabonem lib. 9. Pauſan. lib. 10. Argumenta Scholiis Pindari Pythiorum præfixa. E modernis vero Julium Scaligerum, Poetices lib. 1. cap. 23. Cœlium Rhodoginum Antiq. Lect. lib. 14. cap. 19. Petrum Fabrum in Agoniſtico lib. 1. cap. 17. & 25. & lib. 2. cap. 24. & Dominum Johannem Marſhamum in Canone Chronico, pag. 619.

Ep. 39 Ἀφ' οὗ ...ανίτης ἀγὼν πάλιν ἐτέθη ἔτη ΗΗΗΔΠΙΙΙ ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου τοῦ δευτέρου. In Lacuna obvium eſt ſupplere Στεφανίτης. Agon enim Pythicus poſt inſtaurationem illius ab Amphictyonibus factam [a] primo Χρηματίτης, poſtea vero Στεφανίτης fuit.

Ep. 40. Ἀφ' οὗ ἐν Ἀθ...αις κωμῳ.....ρ......εθη...σανι... τῶν Ἰκαριέων ηὑρόντος Σουσαρίωνος, καὶ Δολον...τεθ..ππω τῶν ἰσχαδ...... αρσιχο....νοινου....ερ.........ος...... ...... priores Lacunas ſic ſupplet Palmerius. Ἀφ' οὗ ἐν Ἀθήναις Κωμῳδία πρῶτον ἐτέθη ἐπὶ σανίσι τῶν Ἰκαριέων εὑρόντων Σουσαρίωνος καὶ Δόλονος τεθρίππω τῶν ἰσχάδων ἄρσιχον τίθον οἴνου, quibus ipſe addo ἀνέφερον ἔτη ΗΗΗ..... ἄρχοντος Ἀθήνησι..... de anno & Archontis nomine conjectandi nullum datur fundamentum.

Ἐν Ἀθήναις Κωμῳδία πρώτη ἐτέθη ἐπὶ Σανίσι. De Comœdiæ origine & vocis Etymologiâ multa & diverſa legas apud Donatum in Prolegomenis ad notas in Terentium, Diomedem Grammaticum lib. 3, Scholiaſtem Ariſtophanis in iis quæ Scholiis ſuis præmiſit, Athenæum lib. 2. Ariſtotelem de Poetica, & Etymologicum in Κωμῳδία. Maxime autem mihi placent, qui Κωμῳδίαν [b] ἀπὸ τῆς Κώμης, καὶ τῆς ᾠδῆς dictam volunt. Comœdiæ enim antiquitus erant Cantelinæ in honorem Bacchi poſt comeſſationes & compotationes à paſtoribus & ruſticis per Atticæ δήμους ſeu vicos decantatæ, maxime vero in I-

[n] Strabo lib. 9. Pauſan. ib. Argumenta Pythiorum, Pindari, Helladius apud Photium. [o] Lib. 10. [p] Pauſan. ib. Strabo lib. 9. [q] Pauſan. lib. 10. Strabo lib. 9. [r] Cenſorinus cap. 18. [s] Pauſanias lib. 10. [t] Pauſan. lib. 6. & 10. [v] Pauſan ib. [x] Pauſan. in Phocicis, in fine fere. [y] Strabo lib. 9. Pauſan. lib 6. & 10. Argumenta Pythiorum Pindari [a] Pauſanias lib. 6. & 10. [b] Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Scholiaſtes Ariſtophanis in Prolegomenis ad Ariſtophanem. Etymolog. in Κωμῳδία.

cario

cario oppido, ubi ſecundum [c] Athenæum, tum Comœdia, tum Tragœdia, ab ebrietate & temulentiâ, τῆς τρύγης, i.e. vindemiæ tempore originem habuere, atque ideo utræque communi nomine antiquitus τρυγῳδίαι dicebantur. Et profecto in initio non tantum nomine, ſed aliis etiam multis conveniebant Comœdia & Tragœdia, [e] utraque enim tum erat carmen αὐτοσχεδιαστικὸν, & ſimplex, ſine perſonis aut ſcenarum ornatu decantatum, utraque erat [f] conviciis plena, & in hoc tantum antiquitus diſcrepabant, quod Comœdia Mimo, Tragœdia Satyræ propius accedentes, hæc ſevere, illa ridicule civium primorum vitia perſtringebat. Comœdia autem, quæ poſtea viguit, ab hac longe diverſa erat, quatuor enim Athenis numerantur Comœdiæ ætates, in quibus omnibus magnas mutationes ſubiit, donec eam tandem, quam nunc habet, à Menandro obtinuit perfectionem. Prima illius ætas [g] à Suſarione, de quo hic in noſtro Marmore agitur, habuit initium; ille enim, quia primus Comœdiam Athenis edidit, pro illius inventore à pleriſque habetur. Sed Comœdia longe ante Suſarionem (quem inter annum Epochæ Marmoreæ 318, & 297, i. e. inter Olympiadem 50, & 540, quo tempore maximum inclaruit Solon Athenienſis legiſlator, floruiſſe indicat mutilum Marmor) per Atticæ vicos [h] videtur decantata fuiſſe. Suſarion autem eam, quæ prius per compita incondite canebatur, primus ἐπὶ σκηνῆ in populi conſpectu edidit, & αὐτοσχεδιαστικὸν illud paſtorum carmen ita excoluit, ut in urbem ipſaſque Athenas deinde recipi dignum videretur. Hæc tamen Comœdia, utpote jam in primis incunabilis, valde rudis erat, [i] ex ſolo enim choro ſine hiſtrionum perſonis conſtans nec ſcenæ ornatum, nec ullius fabulæ argumentum habuit, ſed in ea civium res geſtæ, cum eorum nominibus qui geſſerunt, palam in conſpectu populi incondite decantabantur. Comœdiæ fictum argumentum primo addidere, & talari veſte in ſcena uſi ſunt [l] Epicharmus, & Phormus Siculi, qui eodem tempore, regnantibus Syracuſæ Gelone & Hierone, in Sicilia ſimul floruere, ibique primo circa horum tempora, hæc Dramatis ſpecies, habitâ ad originem ratione, quia per Atticæ vicos olim decantata erat, Κωμῳδία dicebatur. Κωμῳδία [m] enim non eſt Attica, ſed Dorica vox; Doricis enim κῶμαι Atticis δῆμοι dicuntur. Cum autem Epicharmus, quod coram Hieronis uxore obſcœnum quid protuliſſet, ab illo ſolum vertere coactus in [n] Co inſula exulaſſet, inde inſigniſſimæ eæ, quas ſcripſerat fabulæ, cum iiſque hoc Doricum earum nomen ad omnes Græcos ipſoſque etiam Atticos tranſiere, apud quos Epicharmi Comœdiæ tanto deinde in pretio fuere, ut [o] Chonnidas, Magnes, & Mullus inſigniſſimi Athenis Poetæ Comici, ad earum exemplar ſcripſere, quas deinde edidere Comœdias, primique dicuntur fuiſſe, qui in Comœdiis ſuis præter civium convitia fictum aliquod argumentum habuere. Sed hactenus è ſolo choro conſtabat vetus Comœdia, eaque erat, quæ primâ Comœdiæ ætate Athenis viguit. Poſtea autem multa alia ei addita fuere, & tunc, eo ſcilicet tempore, quo Pericles Athenis maxime floruit, ſecunda Comœdiæ ætas habuit initium. Cum enim ſub illius præſtantiſſimi viri adminiſtratione [p] Republicâ maxime florente, & urbe in pace conſtitutâ, populus ex otio ſcenicis ludis magnopere ſe dediſſet, magnaque victoribus donaſſet præmia, iis exſtimulati Poetæ Comici ad excolendas fabulas ſuas, ut populo deinde magis placerent, multa invenere. [q] Cratinus hiſtriones induxit, & Comœdiam in actus diſtribuit; [r] Crates, Plato Comicus, Pherecrates, & Phrynichus alia addidere, donec tandem tempore belli Peloponneſiaci, ab Eupolide, & A-

[c] Lib. 2. [e] Donatus & Scholiaſtes Ariſtophanis ubi ſup. Ariſtoteles de Poetica. [f] Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Scholiaſtes Ariſtophanis. Ariſtot. de Poetica. [g] Diomedes Gram. lib. 3. Scholiaſtes Ariſtoph. ib. Clemens Strom. l. 1. [h] Vide Plat. in Minoe. [i] Platonius περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν. Scholiaſtes Ariſtophanis in Prolegomenis. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Ariſtot. Poet. [l] Ariſtoteles Poetices, cap. 5. Suidas in Ἐπίχαρμος, & Φορμός. [m] Scholiaſtes Ariſtophanis in Prolegomenis. Ariſtoteles Poetices, cap. 3. [n] Diomedes Gram l. 3. [o] Ariſtot. Poet Diomedes Gram. lib. 3. [p] Plutarch. in Pericle. [q] In Prolegomenis ad Ariſtoph. [r] Ariſtot. de Poet. Diomedes lib. 3. Platonius περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν. Scholiaſtes Ariſtophanis in Prolegomenis. Donatus in Prolegomenis ad Terentium.

riſtophane omnino perfecta erat. Illa Comœdia, quæ his duabus prioribus Comœdiæ ætatibus Athenis viguit, Vetus Comœdia dicebatur. Mordaciſſima autem erat hæc [s] Comœdia, & nonnunquam obſcœna, & nominatim perſtringebat vitam moreſque primatum; atque ideo populo maxime placebat, cui ex invidia ſemper gratum erat convitia de potentioribus imo & melioribus audire. Atque ideo ut infimorum plauſum captarent, neutris parcebant Poetæ Comici; ſed eâdem licentiâ, quâ Cleonem, Cleophontem, & Hyperbolum ſeditioſos & improbos, optimos etiam Euripidem & Socratem in ſcena lædebant, quorum hunc in Nebulis, illum in Equitibus Ariſtophanes traducebat. [t] Sed cum poſt captas à Lyſandro Athenas totum Reipublicæ regimen abolitâ Democratiâ penes optimates eſſet, ſublata eſt hæc maledicendi licentia, lege latâ, ut iis licitum eſſet, qui in ſcena injuriis affecti eſſent, Poetam in jus vocare. Ab hoc igitur tempore ſublato è Comœdia choro, in quo maxime regnabat maledicentia, incepit tertia Comœdiæ ætas; quæque in ea vigebat, poſtquam Comœdia nova inventa erat, Media Comœdia dicebatur, cujus generis fabulæ inſigniores Athenis editæ [x] 1017, & Poetæ Comici earum ſcriptores 57 numerantur, quorum Antiphanes & Stephanus fuere celeberrimi. Hæc Comœdia à veteri differebat, quod chorum non habuit, & neminem nominatim lædebat, niſi ipſos Comicos: poſt enim latam hanc contra convitia legem ſemper Poetis indulta licentia erat aliorum Poetarum dicta & ſcripta cavillari; in quibus igitur hoc factum erat, choro παρεκβάσεις ſucceſſere. Sed cum in his Poetæ non tantum ſuæ profeſſionis hominibus, ſed alios etiam è potentioribus civibus celato nomine obſcure & ænigmatice læderent, quæque in hos effuſa erant convitia, ſinguli in ſe dicta fuiſſe ſuſpicarentur, Temporibus Alexandri Magni, hâc etiam malidicentiâ prohibitâ, omnis deinde reprehendendi poteſtas è Comœdia ſublata eſt, illiuſque ab hoc tempore quarta ſecuta eſt ætas, quæque in ea viguit [y] Comœdia Nova dicebatur, quæ prologo etiam donata à Comœdia media differebat, quod hunc loco παρεκβάσεων ſublatâ omni maledicendi licentiâ habuit; à veteri ſecundæ ætatis, quod choro etiam caruit; à veteri primæ ætatis, quod illa è ſolo choro ſine perſonis, hæc è ſolis perſonis ſine choro conſtabat. Hujus novæ Comœdiæ ſcriptores Græci [a] inſigniores erant ſexaginta quatuor, quorum Philemon, Menander, Diphilus, Philippides, Poſidippus, & Apollodorus in Prolegomenis ad Scholia Ariſtophanis, utpote eorum celeberrimi, nominantur. Omnium autem judicio maxima gloria fuit Menandri, cujus fabulæ numerantur 108, à quo Comœdia ultimam adepta perfectionem, talis primo facta eſt, qualis à noſtræ ætatis Comœdis in ſcena exhibetur. E Triplici hac Comœdia Romani novam ſolam imitabantur, primuſque qui eam Romæ edidit, erat [b] Livius Andronicus, Marci Livii Salinatoris, cujus & liberos erudierat libertus, qui anno V. C. 514. C. Claudio Centone, & M. Sempronio Tuditano Coſs. anno ſecundo poſt finitum primum bellum Punicum, tum Comœdiæ, tum Tragœdiæ Romanis exhibendæ primus autor erat. Livii exemplum quinquennio poſtea ſecutus eſt [c] Nævius, qui belli etiam primi Punici, cui interfuit, hiſtoriam ſcripſit. Poſt illum autem [d] Licinius, Cæcilius, Plautus, Terentius, multique alii Comici Romæ inclaruere: omnium autem inſigniſſimi erant Plautus, & Terentius. Eorum [e] Fabulæ, quoad argumentum, dividebantur in Togatas, & Palliatas; quoad Perſonas, in Prætextatas, Trabeatas, Togatas, & Tabernarias; quoad actionem in Motorias, Statarias, & Mixtas. Fabula Togata fuit, cujus Argumentum erat Romanum, Palliata cujus Græcum; Toga enim Romana, Pallium Græca veſtis erat. Fabula Prætextata erat, quæ è perſonis primariis, quales erant Reges, Cæſares,

[s] Horat. lib. 1. Sat. 4. Acron Scholiaſtes Horatii ad illum locum. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Auguſt. civit. Dei, lib. 4. c. 9. [t] In prolegomenis Terentianis. Horatius de Arte Poetica, & Acron Scholiaſtes illius. [x] In Prolegomenis ad Ariſtophanem. [y] In Prolegomenis Terentii, & Ariſtophanis, & in Platonio. [a] Prolegomena Ariſtoph. [b] Livius hiſtoricus, lib. 7. Diom. Grammat. lib. 3. Acro in Horat. lib. 2. Epiſt. ad Aug. Caſſiodorus in Coſs. Cicero in Bruto, & Tuſcul. Quæſt. Prol. Valer. Max. lib. 2. cap. 4. A Gellius lib. 17 cap. 21. [c] A Gellius lib. 17. cap. 21. [d] A Gellius lib. 15. cap. 24. [e] Prolegomena Terentiana. Diomedes Gram. lib. 3.

&

& magiſtratus Romani, quorum Toga prætextata erat, conſtabat, quas eaſdem perſonas cum [f] C. Meliſſus Auguſti libertus & Bibliothecarius cum togis trabeatis in ſcenam introduxiſſet, eadem deinde fabula trabeata etiam cœpit appellari. Fabula Togata erat, quæ è perſonis privatis, quæ ſolam ſimplicem gerebant Togam, conſtabat. Fabulæ Tabernariæ ſecundum [g] Scaligerum dicebantur, quarum perſonæ erant ex infimâ plebe, qualis in Tabernis habitabant: ſecundum Feſtum vero mixtæ erant è Prætextatis & Togatis, dicit enim ille in Schedis Pomponii Læti, "Togatarum duplex genus, prætextarum, hominum faſtigio, quæ ſic appellantur, quod togis prætextis Rempublicam adminiſtrent. Tabernariarum, quia hominibus excellentibus "etiam humiles permiſti; ut ſunt plagiarii; ſervi denique & Cauponæ è Ta- "bernis honeſte prodeunt perſæpe. Atque ideo bene obſervat [h] Doctiſſimus Voſſius, quod fabula Prætextata & Trabeata plerumque erat Tragœdia, qualis eſt Octavia, quæ attribuitur Senecæ, Fabula Togata Comœdia, & Fabula Tabernaria mixta ex utriſque, quam Tragico-Comœdiam appellamus, cujuſmodi ſunt Amphitryo Plautina, & Græcorum Hercules Lycimnius. Tragœdia enim, cum de rebus grandibus agat, è perſonis nobilioribus, quales erant Reges, Duces & Magiſtratus; Comœdia, cum de rebus jocoſis erat, è privatis & vilioribus: Tragico-Comœdia vero, cum illius argumentum erat mixtum, ex utriſque conſtabat. [l] Motoria Comœdia erat, cujus actio erat turbulentior, ſtataria cujus actio erat quietior, in mixta utraque concurrebat. Motoria eſt Amphitryo; Stataria Ciſtellaria; Mixta Eunuchus & Andria. Comœdia quoad quantitatem dividebatur in Actus; & in Prologum, Protaſin, Epitaſin, & Cataſtrophen. Actus erant quinque, & hi rurſus in ſcenas dividebantur. Actus diſtinguebantur antiquitus chori interventu, choro autem ſublato Tibicinum cantu. Diſtributio Fabulæ in actus ab ipſis Poetis, actus vero in ſcenas à Grammaticis excogitata fuit, eaque è veteribus Plauti & Terentii Codicibus abeſt. Prologus eſt Proœmium Fabulæ à novæ Comœdiæ ſcriptoribus primo excogitatus. Protaſis eſt Dramatis initium, quo quod anteceſſit narratur, & ad reliquam fabulam via munitur. Cataſtrophe eſt exitus Fabulæ, quo exponitur fortuna in Tragœdia in pejus, in Comœdia in melius converſa. Epitaſis eſt quicquid Fabulæ inter Protaſin & Cataſtrophen interceſſit. Tam Comœdiæ quam Tragœdiæ in Theatro agebantur, quod in [m] modum erat Hemicycli, in quo erat ſcena, proſcenium, pulpitum, & oncheſtra. Scena erat frons Theatri ab uno ejus cornu ad alterum cum coopertura; Proſcenium locus erat ante ſcenam porrectus; Pulpitum in Proſcenio erat, in illudque prodibant actores: Oncheſtra fuit ubi apud Græcos ſaltarent, apud Romanos Senatores ſpectarent. Scena erat Pulpito altior, Pulpitum proſcenio, & Oncheſtrâ. [n] Comœdias Romæ edendi quadruplex erat occaſio. Vel enim à Curilibus Ædilibus in ludis Megalenſibus magnis diis conſecratis, vel in honore Apollinis, vel pro ſalute plebis, vel in funere alicujus viri patricii ad retinendum populum, dum pompa funebris inſtitueretur, edebantur. Athenis autem multo frequentius exhibiti fuerunt Ludi ſcenici, præſertim poſt bellum Peloponneſiacum, quo tempore his & diebus Feſtis celebrandis ita dediti fuere Athenienſes, ut [o] eorum gratiâ neglectâ armorum, omnique imperii propagandi curâ, per tam fœdiſſimum otium ſemetipſos & rempublicam Macedonibus in ſervitutem prodidere. De Comœdia plura legas apud Julium Scaligerum Poetices, lib. 1. & lib. 3. Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dial. 6. & Voſſium Inſtitutionum Poeticarum, lib. 2. Ex antiquioribus autem legas Prolegomena Donati ad Terentium, Platonium, Ariſtotelem de Poetica, quæque Scholiaſtes Ariſtophanis de Comœdia habet in Prolegomenis ad Ariſtophanem.

Τῶν Ἰκαριέων εὑρόντων Σουσαρίωνος, καὶ Δόλονος. [o] Icaria oppidum Atticæ

[f] Suetonius in illuſtribus Grammaticis. [g] Poet. lib. 1. [h] Poeticarum inſtitutionum lib. 2. [l] Prolegomena Terentiana. Diomed. Grammat. [m] Vitruvius lib. 5. cap. 3. & ſeq. & in Procem lib. 7. Tertullianus de ſpectaculis, aliique. [n] Prolegomena Terentiana. [o] Juſtin. lib. 6.

in

in montibus Icariis ſitum, & Δῆμος Tribus Ægeidis fuit; omnes enim Atticæ villæ Δῆμοι dicebantur. Celebris erat hæc villa [p] ob Hircum ibi, quod vitem læſiſſet, Baccho primum immolatum, cui cum etiam Icarienſes circa aram fumantem αὐτοσχεδιαστικὰ quædam carmina decantarent, in quibus potentiorum mores vitamque perſtringebant, ab his ſacrificiis, tum Comœdia, tum Tragœdia dicuntur originem habuiſſe; utræque enim in Icario vico natæ fuerunt, indeque illa à Suſarione, hæc à Theſpide Athenas primo allatæ; utrique enim hi Icarienſes erant. Suſarionis Senarii aliquot de Femina citantur Stobæo Sermone 67; Iidem ſunt quos diſſimulato Stobæi nomine habet Gyraldus de Poetis Dialogo 6, qui nihil aliud de Suſarione à ſe repertum eſſe ait. Sed præter Stobæum de Suſarione habet Diomedes Grammaticus, quod ad rem noſtram magis pertinet, [r] eum in Icario vico Comœdiæ inventorem fuiſſe. Clemens etiam Alexandrinus habet Strom. lib. 1. ἐπενόησεν Κωμῳδίαν Σουσαρίων ὁ Ἰκαριεύς, & in Prolegomenis ad Ariſtophanem etiam dicitur, τὴν Κωμῳδίαν ηὑρῆσθαι φασὶν ὑπὸ Σουσαρίωνος. Nonne Sannarion idem fuit, qui Suſarion hic dicitur? haud rarum enim eſt, ut nomina, quæ raro occurrunt, depravatiſſime à librariis deſcribantur. Sannarionis autem Athenienſis Comici nomen apud Athenæum aliquoties occurrit: habet etiam Suidas, & veteris Comœdiæ autor primus aut inter primos fuiſſe dicitur, vide Julium Scaligerum Poetices, lib. 1. cap. 7. Voſſium inſtitutionum Poeticarum lib. 2. & Gyraldum Poet. Dial. 6. Pro qua re ulterius facit, quod in iiſdem Ariſtophanis Prolegomenis, qui Comœdiæ inventor fuit in uno loco Suſarion in alio Sannarion appellatur, nec contra facit, quod Sannarion Athenienſis, Suſanon Icarienſis dictus fuerit, qui enim Icarienſis neceſſario etiam Athenienſis erat, populus enim Athenienſis in Tribus, & Tribus in Δήμους dividebantur; cum igitur Icarium oppidum eſſet Δῆμος Tribus Ægeidis, quicunque illius oppidi incolæ erant, neceſſe eſt etiam cives Athenienſes fuiſſe.

Οἱ Τεθρείππῳ τῶν ἰσχάδων ἄρριχον πλῆρον οἴνου ἀνέφερον. Sic locum reſtituit Palmerius, de talibus autem præmiis negat ſe aliquid unquam legiſſe, ſed ſi Donati Prolegomena ad Terentium, aut [s] Diomedem Grammaticum unquam inſpexiſſet, ibi legere poterat, ſolenne eſſe in Bacchi feſtis cantoribus pro præmio utrem muſti plenum accepiſſe: qui vero antiquitus, i. e. in prima veteris Comœdiæ ætate Athenis in Bacchi feſtis canebant, [t] Tragœdi & Comœdi fuere. Manifeſtius dicit Ariſtophanis Scholiaſtes, Τρυγῳδίαν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Κωμῳδίαν, διὰ τὸ τοῖς νικῶσι κωμικοῖς τρύγα δίδοσθαι, τουτέστι νέον οἶνον, amplioribus autem poſtea, qui Comœdia vincebat, præmiis donabatur. Temporibus Alexandri legem latam invenimus, autore [u] Lycurgo oratore, ut qui Comœdia vincerent, ſi Athenienſes non eſſent, jure civitatis donarentur.

Ep. 41. Ἀφ᾽ οὗ Πεισίστρατος Ἀθηνῶν ἐτυράννευσεν ἔτη ΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙ Ἄρχοντος.........ιχ.....ου. In prima Lacuna ſupplendum eſſe Ἀθήνησι, methodus per totum Marmor obſervata ſatis evidenter oſtendit. In ſecunda è Plutarcho, qui dicit Piſiſtratum Tyrannidem Athenis occupaſſe, cum Comias Archon eſſet, reſtituo Κωμίου. De Piſiſtrato, & quomodo Tyrannidem Athenis obtinuit, eamque, poſtquam multos annos tenuerat, filiis reliquit, legas Herodotum lib. 1. & lib. 5. Thucydidem lib. 1. Plutarchum in vita Solonis, quæque ex his aliiſq; antiquis autoribus collegit eruditiſſimus in Græca Hiſtorica Johannes Meurſius in libro ſingulari De Piſiſtrato.

Ep. 42. Ἀφ᾽ οὗ Κροῖσος... Ἀσίης .... Δέλφος α............... ΔΔΔΔΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι τοῦ Δήμου, ſic legit Seldenus, ultimaque hujus Periochæ verba

[p] Stephanus in Ἰκαρία. Heſychius in Ἰκάριος. Solinus cap. 17. Plinius lib. 4. c. 7. Harpocrat. in Ἰκαριεύς. [q] Porphyr. περὶ ἀποχῆς. [r] Diomed. lib. 3. [s] Lib. 3. [t] Diomed. ib. [u] Plutarch. in vita Lycurgi oratoris. [x] In vita Solonis.

interpretatur, Archonte Athenis populo, quaſi hoc anno nullo Athenis Archonte electo totum Regimen penes populum eſſet, ſed fœdiſſime erravit vir doctiſſimus, eum enim ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ pro ΕΥΘΥΔΗΜΟΥ legiſſe manifeſtiſſimum eſt, Euthydemus enim, ut notat Autor Anagraphes Olympiadum cum Euſebianis à Scaligero editæ, Archon erat anno primo quinquageſimæ ſextæ Olymp. qui an. eſt Epochæ noſtræ Marmoreæ ΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙ, quem ipſe Seldenus monet, & literæ numerales, quæ relinquuntur integræ, demonſtrant hic ſupplendum eſſe. In ceteris Lacunis ſuppleo, Ἀφ' οὗ Κροῖσος τῆς Ἀσίας ἐβασίλευσε, καὶ εἰς Δέλφους ἀπέστειλεν ἔτη· De initio regni Crœſi in mutilo hoc Marmoris loco agi ex Euſebio liquet, ſecundum illum enim Alyattes Crœſi pater 49 annos regnavit, ſi igitur Alyattes an. Ep. Mar. 341 regnare inceperit, annus Ep. Mar. 292 erit primus regni Crœſi.

Ἐις Δέλφους ἀπέστειλεν· Apollinem Delphicum magna ſemper religione y coluere Lydorum Reges, maxime vero illum veneratus eſt Crœſus. Sæpius enim ad conſulendum illius oraculum miſit, maximaque, quæ in hujus Dei templo Delphis antiquitus videbantur donaria, ab hoc Rege dicuntur conſecrata fuiſſe. Celeberrimum apud antiquos fuiſſe oraculum Delphicum ſatis notum eſt. Sed quam originem habuit, & quale fuit nemo ſatis explicavit, mihi igitur in animo erat plenam illius hiſtoriam, quanta haberi poterat ex antiquis ſcriptoribus, hic ſubjungere; ſed cum hoc opus nimis longum eſſet, & ipſe monear ad finem properare, à propoſito cogor decedere, atque ideo tibi impræſentiarum hæc de eo ſufficiant, quæ habet Diodorus Siculus Bibliothecæ ſuæ, lib. *16*. "Sed quoniam Tripodis mentio hic facta ſit, hiſtoriam antiquitus de
" eo traditam hic repetere non in tempeſtivum arbitror. Olim à capris hoc o-
" raculum inventum fuiſſe memoratur, cujus gratia mactatis ut plurimum ca-
" pris ad hunc uſque diem Delphi conſulunt oraculum. Inventionis hunc por-
" ro modum tradunt. Terræ hiatus eo loco fuit, ubi nunc adytum, quod vo-
" catur, Templi exiſtit, circumque hunc capræ paſcentes oberrarunt, quod
" Delphi tunc nondum incolerentur. Ibi frequenter accidit, ut quæcunque
" propius ad voraginem accedens deſpiceret mirum in modum exſultaret, &
" vocem ab uſitata prius diſſonam emitteret. Id paſtor gregis ut inſolens ad-
" miratus quid rei foret exploraturus acceſſit, & ipſe deſpectans eodem modo
" quo capræ affectus abiit, nam iſtæ ut divino afflatæ ſpiritu ſe geſſere, hic fu-
" turos eventus præcinebat; mox fama ad accolas divulgata tam miris mo-
" dis affectos fuiſſe, qui ſpecui approximarunt, plures eo loci convenere;
" cumque propter rei novitatem periculum facerent omnes, quicunque pro-
" pius adierant furore divino corripiebantur; hinc locus ille, ut fatidicus pro
" miraculo habitus, terræque Oraculum credebatur. Duravit ad tempus illud
" mos, ut qui divinare vellent, antro propinquantes de futuris alter alteri
" reſponſarent. Sed cum multi per exceſſum mentis lymphaticum in ſpe-
" cum deſultarent, omneſque è conſpectu hominum auferrentur, conſultius ac-
" colis viſum, ne quis alius idem periculum incurreret, unam fæminam omni-
" bus vatem conſtituere, quæ fatidicis poſthac effatis præeſſet, machinamque
" ei fabricari quâ conſcenſâ citra noxam afflatu divino repleri, & conſulen-
" tibus vaticinari poſſit. Machinæ tres erant baſes, unde Tripodis illi nomen
" obvenit. Figuram ejus propemodum omnes hodieque conflati ex ære Tri-
" podes imitantur: Quemadmodum igitur oraculi ſedes inventa, quibuſque
" de cauſis Tripus exſtructus ſit, ſatis jam declaratum arbitror. Oracula à vir-
" ginibus olim data fuiſſe fama eſt, quod & naturam haberent incorruptam, &
" ob virginitatem Dianæ ſimiles eſſent; adde quod ſervandis oraculorum ſe-
" cretis magis idoneæ viderentur; ſed poſterioribus temporibus aiunt Eche-
" cratem Theſſalum ad Oraculum profectum viſam fatidicam vatem ob exi-
" miam illius pulchritudinem deperire, & ei per vim raptæ ſtuprum intuliſſe,
" quod facinus Delphos impulit, ut lege ſancitâ caverent, ne virgo deinceps,

ſed

" ſed femina quinquagenariâ major, virgineo tamen ornatu, in memoriam an-
" tiqui in vaticinando moris dei reſponſis præſideret. Hactenus Diodorus. Si plura velis de hoc oraculo, ſparſim poſſis colligere è [z] Strabone, [a] Pauſania, [b] Plutarcho, aliiſque antiquis autoribus.

Ep. 43. Ἀφ' οὗ Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε, καὶ Κροῖσον ὑπὸ ······ης σφαλ······························· καὶ Ἱππῶναξ κατὰ τοῦτον ὁ Ἰαμβοποιός. Lacunas ſic ſupple, καὶ Κροῖσον ὑπὸ Πυθίης σφαλλόμενον ἐζώγρησεν ἔτη, HH𐅄ΔΔΠIII Ἄρχοντος Ἀθήνησι······ καὶ Ἱππῶναξ, &c. Crœſum enim ab Oraculo Delphico, quod prædixerat eum magnum imperium everſurum, ſi fluvium Halym tranſiiſſet, deceptum Cyro bellum intuliſſe, ab eoque victum, & poſtea, expugnatis Sardibus, captum fuiſſe, ſatis nota eſt hiſtoria. Eam narrant Herodotus lib. 1. Xenophon in Κυροπαιδείᾳ, Juſtinus lib. 1. Frontinus lib. 2. & lib. 3. Polyænus lib. 7. aliique. Annum ſupplevi ex Euſebio, qui dicit Crœſum 15 annos Lydis imperaſſe: cui conſentit etiam [c] Herodotus, qui dicit Crœſum poſtquam quatuordecem annos regnaſſet, i. e. in initio decimiquinti captum fuiſſe. Si igitur Epochæ Marmoreæ annus 292. ſit primus annus regni Crœſi, annus Ep. Mar. 278, eſt ultimus illius. Poſt annum Epochæ Ἄρχοντος Ἀθήνησι, obſervata per totum Chronicon methodus jubet ſupplere; nomen autem illius qui hoc anno Archon Athenis fuit in ultima Lacuna obliteratum è nulla hiſtoria poſſum ſupplere.

Ὑπὸ Πυθίης. [d] Pythia vates erat, quæ Oracula Apollinis Delphici conſulentibus dabat reſponſa. Quoties enim aliquis ad Templum acceſſerat ad deum de re aliqua conſulendum, peractis ſacrificiis huic vati cauſam adventus exponebat, quæ conſcenſo Tripode, qui in ſpecu erat, ubi ſpiritum acceperat, ſolutâ oratione Oraculum proferebat, quod Poetæ quidam fani adminiſtri in verſus numeroſque redigentes ei, qui Apollinem conſulebat, carminibus tradidere.

Ἱππῶναξ ὁ Ἰαμβοποιός. Carmen Iambicum, quo Hipponax hic dicitur inclaruiſſe, ſic dictum fuit [e] ἀπὸ τοῦ ἰάπτειν, quod eſt convitiari, maledicere; antiquiſſimus enim Iamborum uſus in convitiando fuit. Cum enim [f] Archilochus Parius invectivum in Lycamben, quod ei filiam Neobolem deſpondens, deinde mutatâ voluntate non dederit, & in ipſam etiam Neobolem ſcripſiſſet, hoc carminis genus primus invenit, in quo tantam amarulentiam poſuit, ut quos eo læſerat, ad laqueum adegiſſe perhibetur. [g] Hanc igitur cum Homero gloriam communem habuiſſe dicitur, quod opus, cujus autor erat, in eo perfectiſſimum inveniatur. Præter Archilochum autem [h] duo tantum memorantur, qui in Iambis inclaruere, Simonides ſcilicet Amorginus, & Hipponax Epheſius, de quo in hoc loco agit Chronographus noſter. [i] Huic notabilis vultus fœditas erat, quam ob rem imaginem ejus Bupalus & Anthermus Pictores Chii laſciviâ jocorum propoſuere ridentium circulis; quod Hipponax indignatus, in injuriæ vindictam ad ſcribendum Amphilochium carmen ſe magna induſtria dedit, [l] illudque ut vehementius feriret in Scazontem primo deflectens, tantâ amaritudine in Bupalum & Anthemum diſtrinxit, [m] ut eodem ſucceſſu, quo Archilochus ſocerum, ipſe hos deriſores ſuos ad laqueum adegiſſe perhibetur, atque ideo [n] Horatius utroſque jungit dicens,

[z] Lib. 9. [a] Lib. 10. [b] In libris περὶ τοῦ εἶ τοῦ ἐν Δελφοῖς, καὶ περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν, καὶ περὶ τῶν ἐκλελοιπότων τῶν Χρηστηρίων, aliiſque in locis. [c] Lib. 1. [d] Vide ea quæ è Diod. ſupra attulimus. Strabonem lib. 9. Pauſan. lib. 10. & Plutarchum in locis ſupra citatis. [e] Proclus in Chreſtomathia. [f] Horatius in Epiſt. 3. ad Mecæn. lib. 1. & in Poetica, & Acron. Horatii. Schol. ad utraque hæc loca. Et etiam ad Epoda. Proclus in Chreſtomathia. [g] Velleius Pater. l. 1. [h] Proclus in Chreſtomathia. [i] Plinius lib. 36. c 5. [l] Dionyſ. Hal. Athenæus lib. 15 vocat Scazontem Hyponacteum Iambum. [m] Euſtathius ad Homeri Odyſſ. λ'. p. 1684. Cicero lib. 3. de Natura Deorum. [n] Epod. 6.

Cave, Cave, namque in malos aſperrimus
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo.

Ep. 43. Ἀφ' οὗ Θέσπις ὁ ποιητὴς.... αχι ...... ος ἐδίδαξεν Ἀλ... σιν.. ... πεὶ δὴ ο.. ραγος .... χ... ἔτη ΗΗΓ.... ἄρχοντος Ἀθ........ ναιου τοῦ προτέρου. Has Lacunas à Palmerio & Seldeno hiantes relictas ſic ſuppleo, Ἀφ' οὗ Θέσπις ὁ ποιητὴς ἐξ ἁμάξης πρῶτος ἐδίδαξεν Ἀλκέστιν, καὶ ἐπειδὴ τράγος ἆθλον νενικηκότι, ἔτη ΗΗΓΔΔΙΙ ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀλκαίου τοῦ προτέρου. X enim in αχι, pro Ξ facile in exeſo Marmore legi poterat. I, eſt dimidium literæ H, alterâ illius parte obliteratâ. X poſt ſextam Lacunam pro K, ab exſcriptore lectum puto. Difficile enim ſæpe eſt in antiquis Marmoribus has literas diſtinguere. Ἀλκαίου in ultima Lacuna reſtituitur à Lydiato quem, vide in notis Chronologicis.

Θέσπις ὁ ποιητὴς ἐξ ἁμάξης πρῶτος ἐδίδαξεν Ἀλκέστιν. De hoc Theſpide controverſia eſt inter Grammaticos [o] an erat decimus ſextus, an ſecundus, an omnino primus, qui Tragœdiam docuit. Qui decimum ſextum dicunt, [p] inter Dores primo volunt natam fuiſſe Tragœdiam, & [q] ab Epigene Sicyonio primo inventam, qui cum Tragœdiam de Baccho docuiſſet, in qua nihil ad Bacchum erat, notiſſimo inter Græcos proverbio, [r] οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, quod ei poſt actam fabulam à populo acclamatum fuit, primo dedit initium. Hujus nonnullæ fabulæ [s] ab Athenæo citantur. Sed cum Tragœdia, quæ ante Theſpidem apud antiquos edebatur, carmen valde rude, & αὐτοσχεδιαστικὸν eſſet, eodemque modo quo Comœdia è ſolo choro conſtaret; Theſpis qui choro [t] perſonam addidit, fabulamque primo ex arte docuit, eamque totam fere mutatam ita excoluit, ut quæ prius à ſolis paſtoribus, rudioribuſque villarum incolis decantabatur, ipſis deinde eſſet Athenis digna, merito pro primo ipſius autore [u] à pleriſq; habetur: atq; ideo de eo dicit Horatius in Epiſtola de Arte Poetica,

Ignotum Tragicæ genus inveniſſe Camœnæ,
Dicitur & plauſtris vexiſſe poemata Theſpis,
Quæ canerent agerentque peruncti fæcibus ora.

Theſpis enim nondum exſtructis Theatris plauſtrum pro ſcena habuit, ex eoque docuit quas populo exhibuit Tragœdias, atque ideo in mutilo Marmore ſupplevi, ἐξ ἁμάξης. Quæ in his agebantur Tragœdiæ, eodem modo quo Comœdiæ, mordaciſſimæ erant, & convitiis in primates plenæ, atque inde quicunque convitia in aliquem jaciebat, ἐξ ἁμάξης λέγειν, ſeu ἐξαμάξειν notiſſimo apud Græcos proverbio cœpit dici. Hujus fabulæ argumentum trahebatur è calamitatibus heroum regum, & illuſtriorum hominum, [a] atque ideo, qui eum agebant, uſque ad Æſchylum, ut majorem incuterent terrorem, fæcibus vini ora perlinebant, indeque nonnulli deducunt vocis originem, voluntq; Τραγῳδίαν, dici quaſi [b] Τρυγῳδίαν, à τρὺξ fæx, ſed ſupra monui Τρυγῳδίαν, non tantum Tragœdiæ, ſed etiam Comœdiæ, antiquitus nomen fuiſſe; atque ideo multo potior videtur aliorum Etymologia, qui dicunt Τραγῳδίαν dici ἀπὸ [c] τοῦ τράγου, καὶ τῆς ᾠδῆς, quia Tragici Poetæ hircum olim pro præmio habuere. Atque ideo dicit Horatius,

[d] Carmine qui Tragico vilem certavit ob hircum.

[o] Suidas in Θέσπις. [p] Ariſtot. Poet c. 3. [q] Suidas in Θέσπις. [r] Michael. Apoſtolius, cent. 15. prov. 23, [s] Lib. 9. [t] Diogenes Laert. in vita Platonis. [u] Horatius in Arte Poet. Acron Scholiaſtes Horatii, Clemens Strom. lib. 1. Donatus in Prolegomenis ad Terentium Diomed. Gram. lib. 3. [a] Horatius in Arte Poetica. [b] Tzetzes in Prolegomenis ad Lycophronem. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. [c] Diomed. Gram. lib. 3. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. [d] De Arte Poetica.

De

De Theſpide plura legas apud Plutarchum in vita Solonis, Julium Scaligerum Poetices, lib. 1. Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dial. *6.* Iſaacum Caſaubonum De Satyrica Poeſi, lib. 1. cap. 5. & Voſſium Inſtitutionum Poeticarum, lib. 2. [e] Theſpidis diſcipulus erat Phrynichus, qui ipſe etiam Tragœdiam multum excoluit. Poſt hunc circa tempus primi & ſecundi belli Perſici claruit Æſchylus, qui ſecundam perſonam multaque alia Tragœdiæ ad eam excolendam addidit. De eo ſic dicit [f] Philoſtratus. "Erat Æſchylus Poeta Tragicus, qui cum "Tragœdiam incompoſitam inornatamque animadverteret, Choros in unum "contraxit, disjunctiſſimi antea cum forent, & hiſtrionum crebras reſponſio-"nes auferens, unici cantus prolixitate intra ſcenas faciendam jugulationem "excogitavit, ne coram populo trucidationes hominum fierent, quæ licet "ipſa per ſe ſapientia carere nemo dixerit, ulterius tamen aliquid excogitan-"di etiam in Poetica minus peritis præſtitit occaſionem. Cum rurſus ipſe ex-"cogitaret, quo pacto dignitatem Tragœdiis poſſet afferre, videretque ejuſ-"modi arti ſublimitatem potius, quam humilitatem convenire, apparatus or-"natiores inſtituit, & heroum figuris magis accommodatas, & pulpitis hiſtri-"ones ſuperimpoſuit, ut alti ſicut heroes graderentur, veſtibuſque primus "eoſdem ornavit, quas heroas & heroinas decere putabat. Quibus de cauſis A-"thenienſes Tragœdiæ parentem putant, & in Bacchi feſtis etiam mortuum "advocant. Ejus igitur Tragœdiæ etiam à morte ejus actæ fuerunt, quique "eas docebant etiam Athenienſium decreto vicere denuo. His ſimilia etiam habes apud Athenæum lib. 1. Ariſtotelem de Poetica, Horatium in Epiſtola ad Piſones, Acronem Horatii Scholiaſtem, alioſque. [g] Tertiam perſonam in Tragœdiam induxit Sophocles, à quo & Euripide omnino perfecta eſt Tragœdia, *τὸ πρότερον ἓν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ μόνος ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν, ὕστερον δὲ Θέσπις ἕνα ὑποκριτὴν ἐξεῦρεν ὑπὲρ τοῦ διαναπαύεσθαι τὸν χορόν, καὶ δεύτερον Αἰσχύλος, τὸν δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ συνεπλήρωσε τὴν τραγῳδίαν.* Tragœdiæ partes eædem erant, quæ Comediæ, quas ſupra deſcripſimus. Si de hoc Dramate plura velis, legas Ariſtotelem de Poetica, Diomedem Grammaticum lib. 3. Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dial. 6. Scaligerum patrem Poetices, lib. 1. & 3. Voſſium Inſtitutionum Poeticarum lib. 2. & Iſaac. Caſaubonum de Satyrica Poeſi, lib. 1. & Canonem Chronicum inſigniſſimi viri Domini Johannis Marſhami, pag. *621.*

Ἄλκηστιν. Alceſtis igitur erat prima Tragœdia quam docuit Theſpis; cognominem habet Euripides. Sed in recenſendis Theſpidis Tragœdiis nemo ſcriptorum puto Alceſtin memorat. Seld.

Ep. 45. Ἀφ' οὗ Δαρεῖος Περσῶν ἐβασίλευσε Μάγου τελευτήσαντος ἔτη....𐅄III Ἄρχοντος Ἀθη......... In prima Lacuna Seldenus, Lydiatus, & Palmerius ſupplent HH𐅄III, ſed annus Ep. Mar. 253 incidit in annum Julianæ Periodi 4197, qui eſt annus Nabonaſſari 231, ſecundum vero infallibilem Ptolemæi Canonem Darius Hyſtaſpis non an. Nab. 231. ſed quadriennio prius, anno ſcilicet 227 incepit regnare. De hoc Metachroniſmo multum ſe torquet [i] Lydiatus, quem vide. Seldenus [l] autem exclamat, manifeſtiſſimus eſt error; ſed erroris ipſe autor videtur, ſuſpicor enim eum legiſſe 𐅄III pro 𐅄ΠI; cum enim Marmor, è quo Seldenus hæc tranſcripſit, utpote 1893 an. priuſquam ille librum ſuum edidit, exaratum, tam miſere exeſum fuerit, ut ſine perſpicillorum ope omnino eſſet non legendum, literæ numerales ΠI deletâ lineolâ tranſverſa in litera Π in notas numerales III, facile poterant mutari. Annus autem Ep. Mar. 256, eſt Nab. 228, qui revera primus erat Darii Hyſtaſpis. Cum enim Ptolomæus initium Darii ad an. Nab. 227 referat, illum annum, quo Magi regnarunt, ejus regno etiam adjeciſſe evidentiſſimum eſt. In initio ſe-

[e] Suidas in Φρύνιχος. [f] In Apollonii vita, lib. 6. cap. 6. [g] Suidas in Σοφοκλῆς. Ariſtot. Poet. cap. 4. Diogenes Laert. in vita Platonis. [h] Diogenes Laert. in vita Platonis. [i] In notis Chronologicis ad hanc Epocham. [l] In notis ad Canonem Chronicon.

cundæ Lacunæ lego Ἀθήνῃσι. Quis vero hoc anno Athenis archon erat, cujus nomen in fine illius Lacunæ obliteratur, nulla docet hiſtoria.

Δαρεῖος Περσῶν ἐβασίλευσε. Poſt Cyrum [m] Perſis imperabat Cambyſes filius illius, qui Ægyptum imperio ſuo ſubjecit, in qua moratus, cum è ſomnio præcognoviſſet [n] Smerdem poſt ſe regnaturum, Suſam ad occidendum fratrem eo nomine appellatum mittit: eo autem occiſo Patizithes magus, quem Cambyſes Suſâ decedens urbi & Regiæ ſuæ præpoſuerat, illi fratrem ſuum Smerdem etiam dictũ, & Smerdi Cambyſis fratri [o] oris totiuſq; corporis lineamentis perſimilem ſubſtituit, & vivente adhuc Cambyſe [p] regem conſtituit, qui eodem mox mortuo ab omnibus exiſtimatus Cyri filius fuiſſe per unum annum à nemine perturbatus regnabat; tunc autem dolo detecto, eoque à Perſarum primatibus occiſo, Darius Hyſtaſpis filius, qui unus conjuratorum fuit, regnum obtinuit. Hiſtoriam plenius narratam habes apud Herodotum lib. 3. Juſtinum lib. 1. Polyænum lib. 7. Valerium Maximum, lib. 7. cap. 3. Cteſiam in Photio Cod. 72. & Ammianum Marcellinum, lib. 23.

Μάγου τελευτήσαντος. Smerdes, quo occiſo Darius regnabat, Magus dicitur, quia è Magorum ſecta erat; quæ [q] à Zoroaſtre aut ſecundum alios ab [r] ipſo Nimrode originem habens per totum Orientem, maxime vero in Perſia, & Aſſyria viguit, ibique etiam ad hunc uſque diem viget. Hi duo ſtatuunt principia, Lucem & Tenebras, ab iiſque hauſit, quæ de ſuis duobus principiis docuit, Manes Hæreticus. Lucem deum primum & Rerum omnium principium, Tenebras vero Deum creatum, & hunc mali, illum boni autorem ſtatuunt: Qui boni autor putabatur antiquioribus Oromaſdes, recentioribus قديمان Kadiman, i. e. antiquus & يزدان Yazdan; qui mali ab antiquioribus Arimanius à recentioribus اهرمن Ahraman vocabatur. Lucem igitur quia boni cauſam maxime colebant Magi, honoriſque, quem ei habebant teſtificandi gratiâ, ſolem, & ignem ut ſolis Symbolum, colebant, ipſaſque etiam ſtellas, à quibus mundum regi putabant. Atque ideo ad malos earum influxus avertendos Teleſmata faciebant, & cœli faciem, Planetarum, Stellarumque curſum quam accuratiſſime obſervabant; quique inde de futuris prædicere ſuſcepere, Aſtrologiæque initium dedere, antiquiſſimi & primi fuere, alioque nomine etiam Chaldæi appellantur. De his legas Diog. Laert. in Prooemio, Herodot. lib. 1. Plutarchum in Iſide, Agathiam lib. 2. Michaelem Pſellum in libro περὶ τῶν παρ' Ἀσσυρίοις, καὶ Χαλδαίοις δογμάτων. Franciſci Patricii Zoroaſtrem, Johannem Voſſium de Idololatriâ lib. 1. c. 5, & lib. 2. c. 19. Inſtar autem omnium eſt Clariſſimus Pocockius, qui è Libris Linguis Orientalibus ſcriptis, in quarum ſcientia noſtrum eſt μέγα αὔχημα, tum magorum ſectam, tum Zabiorum, qui à Magis videntur originem habuiſſe, & in iiſdem quibus illi antiquitus locis viguere, & adhuc vigent, in ſpecimine ſuo Hiſtoriæ Arabicæ quam optime deſcripſit.

Ep. 46. Ἀφ' οὗ Ἁρμόδιος, καὶ ....ιτων ἀπεκτε..........ρχον Πεισιστράτου Ἀ..... ....ον, καὶ Ἀθηναῖοι σ...ρ.....ησαν τοὺς Πεισιστρατίδας εκι.........κλασ..ιου τείχους ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνῃσι.......... In tribus prioribus Lacunis ſuppleo, Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἀπέκτειναν Ἵππαρχον Πεισιστράτου Ἀθηνῶν Τύραννον, in ceteris è Palmerio, καὶ Ἀθηναῖοι συμπαρέστησαν τοὺς Πεισιστρατίδας ἐκχωρεῖν τοῦ Πελασγικοῦ τείχους ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ ἄρχοντος Ἀθήνῃσι Κλεισθένους. Dicit enim [s] Herodotus de ejectione Piſiſtratidarum, παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι, ἐπ' οἷσι ἐβούλοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ὥστε ἐν πέντε ἡμέρῃσι ἐκχωρεῖν ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

Ἁρμόδιος, καὶ Ἀριστογείτων ἀπέκτειναν Ἵππαρχον. Hiſtoriam, quomodo Har-

[m] Ptolomæi Canon. Euſeb. Chron. Herodot. lib. 3. Juſtin. lib. 1. Cteſias apud Photium. [n] Herodot. lib. 3. [o] Juſtin. lib. 1. [p] Herodot. & Juſtin. ib. [q] Plutarch. in Iſid. Diogenes Laert. in Proœmio. [r] Clemens Alexandrinus dicit Nimrodem primo ignem coluiſſe, ignis autem cultores Magi. [s] Lib. 5.

modius

modius & Ariſtogeiton, Hipparchum interfecerunt, legas apud Herodotum lib. 5. Thucydidem lib. 1. & lib. 6. Ariſtot. Rhet. lib. 2. c. 24. & Polit. l. 5. c. 8. Maximum Tyrium, Diſſert. 8. Juſtin. lib. 2. Ælian. Var. Hiſt. lib. 11. c. 8. & Platonem in Hipparcho. Cum per hanc cædem primo aperta eſſet via ad reſtituendam Athenienſium libertatem, evertendamque Piſiſtratidarum Monarchiam, Harmodius, & Ariſtogeiton, qui Hipparchum interfecerunt, quamvis hoc minime [m] animo patriæ liberandæ feciſſent, ipſeque quem interfecerunt, Regum optimus & Philoſophorum ſui temporis doctiſſimus eſſet, tanto Athenis in honore ſemper habebantur, ut [n] omnibus aliis, qui in eâ urbe unquam naſcebantur civibus prælati, quam diu libera manebat Reſpublica, æque ac præſtantiſſimi heroes, non multo minus, quam ipſi dii, in eâdem colebantur. Quotannis [o] illis parentatum fuit, illudque Polemarcho poſt Archontem Eponymum & Regem præſtantiſſimo inter Athenienſium magiſtratus dabatur munus. [p] Lege Sancitum fuit ut eorum nomina nullis niſi liberis & ingenuis inderentur, ut [q] eorum laudes in omnibus conviviis ſympoſiis etiam & diebus Feſtis, [r] maxime in Panathenæis peculiari carminum genere quæ Scolia dicebantur (quorum nonnulla habes apud Athenæum lib. 15.) canerentur, & ut [s] poſteri ob parentum merita primum in omni conſeſſu locum haberent, & publicis ſumtibus in Prytaneo alerentur, multaque alia præ ceteris civibus privilegia & immunitates haberent. Et cum aliis lapideæ ſolæ ſtatuæ, his honoris gratiæ [t] Æneæ eæque [u] in foro ponebantur, qui honos niſi [x] Cononi perpauciſſimiſque aliis, qui patriæ liberatores exiſtimabantur, nulli alii dabatur.

Ἵππαρχον Πεισιστράτου Ἀθηνῶν Τύραννον. [y] Rex optimus & præſtantiſſimus moribus & doctrina inter omnes Græcos fuit Hipparchus, ſummâque cum juſtitiæ & æquitatis laude Rempublicam adminiſtrabat, & tam propenſi erga doctos animi fuit, ut quicunque per totam Græciam, aut Poeticâ, aut Philoſophiâ, aut aliquâ aliâ arte, aut ſcientiâ excellebat, magnis datis ſtipendiis ad ſe alliciebat, atque ideo apud ſe habuit [z] Simonidem Ceium, & Anacreontem Teium Poetas inſigniſſimos, & multos alios uſque ad cædem ſuam. Controverſia eſt inter antiquos, an primogenitus Piſiſtrati filius, an Hippia junior fuit, plerique Hipparchum ſeniorem tradunt, iis autem contradicit Thucydides, ſed hujus objectionibus reſpondit Meurſius, contenditque Hipparchum primogenitum Piſiſtrati filium fuiſſe, nec ante illius obitum Hippiam Athenis regnaſſe, eum vide in Piſiſtrato.

Ἐκχωρεῖν τοῦ Πελασγικοῦ τείχους. Murus Pelaſgicus ille eſt, [a] quo Arx Athenis circumcincta fuit, ſic dictus, quia à [b] Pelaſgis condebatur. [c] Hi enim à Bœotis, qui circa 70 an. poſt bellũ Trojanum ab Arna Theſſaliæ in patriam redierunt, Bœotia pulſi [d] in Atticam ſe receperunt, ubi agrum ſub Hymetto monte ea conditione ab Athenienſibus accipientes, ut arcem [e] palis tantum ſpinoſis prius ſeptam muro lapideo circumdarent, hunc condidere, qui poſtea à conditoribus Murus Pelaſgicus dicebatur, de eo vide etiam Johan. Meurſium in Cecropia, & quæ prius habuimus in notis ad Ep. 6. De ejectione Piſiſtratidarum hæc narratur Hiſtoria, [f] Alcmæonidæ, potens Athenis familia à Piſiſtratidis pulſi mercede pacti ſunt cum Amphictyonibus templum Delphicum, circa 40 annos antea incenſum, de novo ædificare: Delphis igitur ſedentes, [g] Pythiam

[m] Ut legas apud Thucyd. lib. 6. [n] Dion. Chryſoſtomus, orat. 11. Æſchinis orat. in Timarchum, &c. [o] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 4. [p] Libanius Declam. 29. A Gell. lib. 9. c. 2. [q] Athenæus lib. 15. Heſychius & Suidas in Ἁρμοδίου μέλος. Ariſtoph. in Acar. & Scholiaſtes illius. [r] Philoſtratus in Apollonii vita lib. 7. cap. 2. [s] Iſæus περὶ Δικαιογένους κλήρου. Dinarchi orat. in Demoſthenem. Theodoret. Therapeut. lib. 8. Demoſth. orat. in Leptinem. [t] Theodoret. Therapeut. 8. Demoſthenes orat. in Leptinem. Plutarchus in vita Antiphontis oratoris. Lucianus in Paraſito. [v] Lucian. ib. Ariſtot. Rhet. lib. 1. c. 9. [x] Demoſthenis orat. in Leptinem. [y] Thucyd. lib. 6. Plato in Hipparcho. Ælian Var. Hiſt. lib. 8. c. 2. [z] Plato in Hipparcho. Ælian. Var. Hiſt. l. 8. c 2. [a] Herodot. lib. 5. Philoſtratus in Herode Sophiſta. Lucianus in bis accuſato Thucyd. lib. 2. Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 19. Ariſtoph. in avibus. Dionyſ. Hal. lib. 1. [b] Pauſan. in Atticis. Herodot. lib. 6. Dionyſ. Hal. lib. 1. [c] Strabo lib. 9. [d] Herodot. lib. 6. Dionyſ. lib. 1. [e] Syrianus in Hermogenem. Sopater in libro cui titulus, Διαιρέσεις ζητημάτων. [f] Herodot. lib. 6. Thucyd. lib. 1. & lib. 6. [g] Herodot. l 6.

datâ

datâ pecuniâ induxerunt, ut quoties Spartani venirent ad Oraculum conſulendum, juberet illos liberare Athenas. Lacedæmonii igitur primo Anchimolium cum exercitu, & eo victo occiſoque Regem, ſuum Cleomenem ad liberandas Tyrannide Athenas mittunt. Piſiſtratidæ autem à Cleomene victi relictâ urbe intra murum Pelaſgicum in arce ſe muniunt, parati longam obſidionem ſuſtinere; ſed captis eorum liberis, quos clam ex Attica mittebant, eorum gratiâ cum Athenienſibus Lacedæmoniiſque, qui ad eos liberandos venerunt, pacti ſunt, ut intra quinque dies arce muroque Pelaſgico, intra quem ſe munivisſent, totaque Atticâ excederent. Et ſic finita fuit Piſiſtratidarum Tyrannis. Hiſtoriam plenius habes narratam apud Herodotum lib. 5. & Thucydidem lib. *6*. quæ alii de ea habent autores legas à Meurſio collecta in illius Piſiſtrato.

Ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ. Cum Piſiſtratidæ non eodem anno, quo Hipparchus occiſus fuerat, [h] ſed quarto poſtea teſtibus Herodoto, Thucydide, & Platone Athenis pellerentur, manifeſtum eſt hic à Chronographo noſtro res diverſis annis actas in eâdem Epocha ſimul conjungi, quod etiam ab eo in Epocha 23. factum obſerves. Eteoclus enim, Adraſtus, & Amphiaraus non eodem anno, quo ad bellum Thebanum profecturi ludos Nemæos primo celebrarunt, ſed ut eorum hiſtoriam legenti apparebit, multos annos antea inceperunt Argis regnare. Eodem igitur modo, quo ibi regnum eorum regum Nemæorum inſtitutioni, ſic hic cædes Hipparchi Piſiſtratidarum ejectioni per modum præfationis præmittitur, ita ut hoc ſolum, quod ultimo loco, & non illud, quod primo narratur, ad annum ſubjunctum debet referri. Ad annum igitur Ep. Mar. 248, qui eſt Olympiad. *67*. an. 1. non Hipparchi cædes, ſed Piſiſtratidarum ejectio à Chronographo noſtro refertur. Ille igitur à Thucydide uno anno differt, quod non cum illo Piſiſtratidarum ejectionem viginti [i] tantum annos, ſed viginti & unum pugnam Marathoniam facit antecedere: ſecundum illum enim pugnatum eſt Marathone an. Ep. Mar. 227. Inter autem an. 227, & 228. anni 21 intercedunt, ſed hæc unius anni levis eſt differentia, & forſan non à Chronographo, ſed ab exſcriptore facta.

Ἄρχοντος Ἀθήνῃσι Κλεισθένους. Sic locum reſtituit Palmerius, quia enim Cliſtenes dicitur poſt expulſos Piſiſtratidas [l] rempublicam Athenis ordinare, & leges ſtatuiſſe, concludit inde illum in ſummo magiſtratu eo anno, atque ideo Archontem fuiſſe. [m] Hic autem Cliſthenes è familia Alcmæonidarum fuit, omniumque ſui temporis Athenienſium celeberrimus. Alcmæonidarum autem familia Athenis valde inſignis erat, magnæ potentiæ, & vetuſtiſſimæ nobilitatis, [n] à Neſtore enim Pyli Rege deducebat originem. Neſtoris filius erat Thraſymedes, Thraſymedis Sillus, Silli Alcmæon, qui à Doribus circa 80 annos poſt bellum Trojanum Meſſeniâ, ubi regnabat, pulſus Athenas fugiebat, ibique huic familiæ nomen & initium dedit. Ex hujus poſteris multis poſt eum ſeculis claruit Athenis [o] Megacles, qui Cylonii piaculi, quod urbem diutiſſime turbavit præcipuus autor erat. Cylon enim Athenienſis vetuſtæ nobilitatis & magni animi juvenis, cum in Olympiade 35 viciſſet, & Theagenis Megaridis Tyranni filiam duxiſſet, ſuperbia elatus de occupanda [p] Athenis Tyrannide cogitabat. Conſulto igitur Oraculo, cum reſponſum accepiſſet, arcem *τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τοῦ Διὸς*, occupandum eſſe, ignorans Diaſia (de quibus vide Meurſium in Græcia feriatâ) eſſe illud Feſtum, ſed ratus Deum Olympia intellexiſſe, quæ maxima Jovis Feſta exiſtimabat, dum ea agebantur collectis ſociis ſuis, & copiis etiam à Theagene ſocero acceptis, facinus aggrediebatur, & arcem occupabat: quo cognito Athenienſes ad eum expellendum concurrunt, arcemque diu obſidebant. Cylon igitur ejuſque frater clam eva-

h Plato in Hipparcho. Thucyd. l. 6. [i] Thucyd. l. *6*. [l] Herodot. iib 6. Plutarchus in Pericle. [m] Plutarch. & Herodot. ib. [n] Pauſanias in Meſſenicis. Herodot. lib. *6*. [o] Thucyd. lib. 1. Herodot. lib. 5. Plutarchus in Solone. [p] Thucyd. lib. 1. Herodot. lib. 5. Plutarch. in Solone. Scholiaſtes Ariſtophanis ad equites.

ſere

ſere, ſocii autem, qui relicti fuerant, fame conſumpti ad aram Minervæ, quæ in arce erat ſupplices conſéderunt, & cum coacti eſſent inde deſcendere ad cauſam dicendam filum aræ alligatum manibus tenebant, eo autem inter deſcendendum forte diſrupto, Megacles, qui eo anno Archon erat, cum collegis ſuis eos corripientes, quaſi à Dea cujus ſupplices erant rejectos, omnes interficiunt, ideoque iram Deæ implacabilem incurriſſe exiſtimati illi poſteriq; eorum ob violatam aræ religionem, ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τοῦ Θεοῦ dicebantur, multæque Athenis turbæ ob hoc facinus ortæ fuerunt. Cum enim filii eorum, qui occidebantur, adulti eſſent, patrum interfectores continuo accuſabant admiſſi piaculi, ab iiſque & poſteris eorum diu mota eſt ſeditio contra eorum poſteros, qui admiſere, iiſque tandem Solonis temporibus, cum gravis peſtis, quâ tunc forte urbs laborabat, ob hoc piaculum à Dea immiſſa putababatur, Athenis pellebantur, & [q] Epimenides è Creta accerſitus fuit, ut urbem ob hoc ſcelus contra deam commiſſum luſtraret. Non diu autem poſtea iterum rediere. Alcmæon enim Megaclis filius valde Athenis claruit, magnumque familiæ ſuæ attulit ſplendorem. Cum [r] enim iis Lydis qui Sardibus à Crœſo ad conſulendum Oraculum Delphicum mittebantur, adminiſtrum ſe præbuiſſet, eoſque comiter accepiſſet, ob illud beneficium à Crœſo accerſitus, multas ab eo divitias accepit, domumq; inde ſuam valde locupletam habuit, dignuſque exiſtimatus fuit, qui [s] ex omnibus Græcis ab Amphictyonibus in bello, quod contra Cyrrhæos gerebant, dux eligeretur. Maximam autem Alcmæonidarum familiæ gloriam addidit Megacles Alcmæonis filius. [v] Cliſthenes enim Sicyoniorum Tyrannus, cum ea Olympiade, quâ ipſe victor erat, præſtantiſſimos Græcorum voce præconis invitaſſet ad ambiendas unigenitæ ſuæ filiæ nuptias, multique ex omni Græciæ parte conveniſſent, omnium eorum, poſtquam per anni ſpatium in ſingulorum virtutes inquiſiviſſet, digniſſimum judicabat Megaclem, eique ideo filiam dabat: quibus nuptiis Megacles opibus & ſplendore auctus valde inde Athenis claruit, & paulo ante Piſiſtrati Tyrannidem, cum Athenienſes in tres factiones dividerentur, [x] in Διακρίους, ſcilicet, Παραλίους, & Πεδιαίους, i. e. in eos qui in montanis locis, & qui in maritimis, & qui in vallibus habitabant, ipſe Παραλίους ducebat, ceteras duas factiones Piſiſtratus & Lycurgus. Cum autem Piſiſtratus Tyrannidem obtinuiſſet, [y] Megacles & cum illo omnes Alcmæonidæ ſecundo exulabant. Non diu autem poſtea [z] Megacles cum Lycurgo contra Piſiſtratum conſpirans, eo ejecto iterum rediit. Sed quinq; annis poſtea facto cum Lycurgo diſſidio Piſiſtratum datâ ei filiâ in uxorem [a] iterum reducit, & mox quod nolens ex Megaclis filia, qui piaculo tenebatur ſobolem ſuſcipere, cum eâ non concubuiſſet, ſecundo fecit exulare. [b] Cum igitur Piſiſtratus ope Thebanorum & Argivorum tertio Tyrannidem occupaſſet, tertio iterum exulant Alcmæonidæ, eique tunc defuncto Megacle illius filium [c] Cliſthenem avo materno cognominem (cujus nomen in mutilo hoc Marmoris loco à Palmerio reſtituitur) pro duce habuere, qui cum poſt Hipparchi cædem tentato in patriam reditu conatu excidiſſet, Lipſydrium ſupra Pœoniam occupabat, corruptâque Pythiâ, ut ſupra narravi, Lacedæmonios ad auxilium ſuum attraxit, eorumque ope ejectis Piſiſtratidis, Athenas Tyrannide liberavit, magnamq; ideo in ea urbe adeptus potentiam omnia fere in republica geſſit, multaque in ea mutavit. Senatorum enim numerum à quadringentis ad quingentos, & Tribuum à quatuor ad decem auxit, abolitiſque Τελεόντων, Ἐργαδῶν, Ὁπλίτων, & Αἰγικορέων, nominibus, quæ iis antiquitus ab Ione indita fuere, eas ab Heroum nominibus, qui deinde ἐπώνυμοι dicebantur denominavit. [d] Hi autem ἐπώνυμοι erant Cecrops, Pandion, Erichtheus, Ægeus, Acamas, Reges Athenienſes, Hippothoon

[q] Diogenes Laert. in vita Epimenidis. Plutarchus in Solone. [r] Herodot. lib. 6. [s] Plutarch. in Solone. [v] Herodot. lib. 6. [x] Plutarch. in Solone. Herodot. lib. 1. [y] Plut. ib. [z] Herodot. lib. 1. [a] Herodot. lib. 1. [b] Herodot. ib. [c] Herodot. lib. 5, & 6. Plutarch. in Pericle. [d] Pauſanias in Atticis.

Neptuni filius, Antiochus Herculis filius, Ajax Telamonis filius, Leon, qui filias pro publica ſalute devovit, & Oeneus Pandionis ſecundi filius, quibus Athenienſes poſtea Attalum Pergamenum, & Ptolomæum Philadelphum Ægyptium,ob beneficia ab iis regibus accepta addidere,& Tribus deinde duodecim fecerunt. Hi Athenis magno in honore habebantur, eorumque ſtatuæ prope quingentorum curiam ponebantur, ad eaſq; & non ad Archontum Eponymorum (illi enim eo nomine ſtatuas non habebant) ut [e] ſtupidiſſime hallucinatur Petitus, ſuſpendebantur Leges à Nomothetis ſcriptæ, ut, priuſquam latæ erant, ab omnibus approbarentur. Hic etiam Cliſthenes [f] Oſtraciſmum, quo in exilium Tyrannidis evitandæ cauſâ mittebantur potentiores, primus inſtituiſſe, eoque primus damnatus perhibetur, ſed falſo: non enim ab Athenienſibus, ſed [g] à Cleomene Lacedæmoniorum Rege, ab Iſagora, qui Tyrannidem affectabat, accerſito ſub prætextu reatus ob Cylonium piaculum cum ſeptingentis militaribus familiis urbe pellebatur, ejectis autem ab Athenienſibus Cleomene & Iſagora iterum rediit,& [h]Democratiam ſecundum Solonis leges ſtabilivit. [i] Cliſthenis frater erat Hippocrates, qui genuit Megaclem, & Agariſtam. Agariſta à Xantippo ducta peperit Periclem. Megacles vero genuit Dinomacham matrem Alcibiadis; hinc Alcibiadis cum Pericle, & utriuſque cum Alcmæonidis cognatio, ob quam utrique piaculo ob ſupplicum cædem tenebantur: [k] atque ideo in initio belli Peloponneſiaci Lacedæmonii, cum Pericle ejecto Athenienſes facilius vinci ſperarent, per legatos poſtulabant, ut de piaculi reis iterum Quæſtio haberetur.

Ep. 47. Ἀφ᾽ οὗ Χοροὶ πρῶτον ἠγωνίσαντο ἀνδρῶν ὃν διδάξας Ὑπο..κος Χαλκιδε....ἐνικ.... ἔτη HHΔΔΔ...... Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσαγόρου. Lacunas ſic ſupple, ὃν διδάξας Ὑπόδικος Χαλκιδεὺς ἐνίκησεν ἔτη HHΔΔΔΔIIII, cum enim numerus reſtituendus debet eſſe unus eorum, qui inter numerum 248 & 231 intercedunt, numerum HHΔΔΔΔIIII eligo, utpote qui omnium eorum, qui hic reſtitui poſſunt, Lacunæ ſpatio maxime mihi videtur convenire. Prætera non dubium eſt, quin hic pro Λυσαγόρου, reponendum ſit Ἰσαγόρου. Iſagoras autem archon fuit,teſtibus [l] Dionyſ.Hal.lib.5.& Anonymo ἀναγραφῆς Olymp. Autore, Olymp. 68. an. 1. an. autem primus Olymp. 68. eſt an. Ep. Mar. 244.

Χοροὶ πρῶτον ἠγωνίσαντο. Sublatâ è veteri Comœdia Chororum licentiâ, agi cœperunt ſeorſim, ut primo ferme agebantur. Nam vetus Athenienſium muſa nihil aliud erat præter χοροὺς παίδων καὶ ἀνδρῶν, *choros puerorum & virorum*, quod docet Maximus Tyrius diſſertatione 21. Unde etiam Tragœdia & Comœdia tandem propagatæ. Trichoriam Lacedæmoniis inſtituerat Tyrtæus ad tres ætates, Puerorum ſcilicet chorum, Virorum, & Senum. Vide Pollucem lib. 4. De chori item vetuſtate, vide Euſebium numero DCCXXXIV, ubi de Philammone, & Philoſtratum in vita Apollonii, lib. 4. cap. 6. ubi de Æſchylo. Virorum autem non ſolum agebatur chorus, ſed demum in certamen evaſit, quod vicit primus choragus hic ſeu chori coryphæus (ita dictus, qui choro præerat & eum docuit ſeu edidit) cujus nomen pene in Marmore obliteratum aliunde reſtitui, puto, nequit. *Hypodicus* ſi legam, favent ſatis & elementorum quæ ſuperſunt veſtigia & lacunæ ſpatiolum. Chalcidenſem fuiſſe palam eſt. Nam Χαλκιδεὺς tantum non integrum in Marmore habetur. Quiſquis demum heic fuerit, & Poetam & Muſicum fuiſſe inſignem dubitandum non eſt. Viderint igitur perſpicaciores an *Hippicus* carminum ſcriptor numero Euſebiano MCCCCLXXVII. (qui æque ignotus eſt) aut *Hippaſius*, nomen apud Capellam æque controverſum lib. 9. aut *Pondos & Hyperides*, in libello cum Cenſorino plerunque edito, aut medelam heic ſubminiſtrent, aut hinc accipiant. Seld.

[e] In libro De Legibus Atticis. [f] Var. Hiſt. l. 13. c. 24. [g] Herodotus lib. 6. [h] Ariſtot. Polit. lib. 5. c. 1. & lib. 6. c. 1. [i] Herodot. lib. 6. Plutarch. in Pericle, & Alcibiade. [k] Thucydides lib. 1. Plutarchus in Pericle.

Ep.

Ep. 48. Ἀφʼ οὗ νε...... Ἱππια......... ἐν Ἀθήνῃσιν ἔτη HHΔΔΔI ἄρχοντος Ἀθήνῃσι Πυθοκρίτου. Quid ſit, quod de Hippia in hoc mutilo Marmoris loco obliteratur, neſcio, nec Seldenus, nec Palmerius, nec Lydiatus reſtituerunt, nec ipſe poſſum reſtituere. De Hippia narratur, quod poſtquam Athenis pulſus fuerat, [m] in Sigeum Helleſponti conceſſit ad Hegeſiſtratum fratrem ſuum nothum, [n] quem Piſiſtratus hujus urbis, poſtquam eam à Mitylenæis eripuerat, conſtituit Tyrannum. Inde non diu poſtea Lacedæmonem accerſitus fuit. Cum enim Athenienſes in liberâ patria potentiâ valde creverint, ad eos reprimendos Lacedæmonii [o] in animo habuerant eum Athenas iterum reducere; ſed cum huic conſilio omnes ſocii reſtitiſſent, Hippias, ubi nullam recuperandæ per Græcos Tyrannidis ſpem viderat, Sigeum iterum redit, & cum Amyntas Macedonum Rex Anthemuntem, Theſſali Iolcum urbem obtuliſſent, neutram recipere voluit, ſed animo ulciſcendi Athenienſes [p] primo Lampſacum ad Hippoclum Æantidem illius urbis Tyrannum generum ſuum, ab eoq; ad Perſas profectus iis bellum Athenienſibus illaturis ſe ducem præbuit, cum iiſque contra patrem pugnans, [q] tandem in prælio Marathonio jam valde ſenex, & ſecundum [r] Meurſii computum nonagenario major occubuit. An vero de fuga Hippiæ ad Perſas hic agatur, ſive de aliqua alia re ab eo geſtâ, quæ ob defectum Hiſtoriarum ignoratur, cum tam pauca in mutilo hoc Marmoris loco earum vocum, quæ obliterantur, reſtent veſtigia, non poſſum conjectare.

Ep. 49. Ἀφʼ οὗ ἡ ἐμ Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Πέρσας.... Ἀριέντηα σ.......ων Δαρείου ἀδελ.....ν τὸν ϛρατηγὸν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, ἔτη HHΔΔΠII, Ἄρχοντος Ἀθην......δευτέρου Φ..ν..... ἐν μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ Ποιητὴς ...ω..ων ΔΔΔΠ. Lacunæ omnes, ſic à Palmerio ſupplentur, μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Πέρσας, καὶ Ἀριέντηα Σατράπην τῶν Δαρείου ἀδελφιδῶν τὸν Στρατηγὸν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, ἔτη HHΔΔΠII, Ἄρχοντος Ἀθήνῃσι τοῦ δευτέρου Φαινίππου, καὶ ἐν μάχῃ συνηγωνίζετο Αἰσχύλος ὁ Ποιητὴς ἐτῶν ὢν ΔΔΔΠ. Ad quæ ſupplementa Hiſtoria, & vocum reliquiæ ſatis manifeſte dirigunt. Sola manet difficultas, quis ſit hic Arientes, qui dux Perſarum in pugna Marathonia dicitur fuiſſe. [s] De Artapherne Artaphernis Darii fratris filio, & Dati Perſarum in pugna Marathonia ducibus in omni legitur hiſtoria, de Ariente vero in nulla. Ille autem Artaphernes, [t] Herodoto dicitur, παῖς Ἀρταφέρνεως ἀδελφιδέος Δαρείου. Palmerius igitur, quia ei haud veriſimile videtur nomen patris in filio repetitum fuiſſe, Herodotum ex Marmore corrigit, putatque aut ipſius Hiſtorici, aut Librariorum errore Artaphernem appellari, qui Arientes revera dicebatur. Sed hoc nimis audax inceptum eſt à recepta lectione ex tam levi conjecturâ decedere. Præſertim cum non tantum [u] Herodotus, ſed [x] Pauſanias, [y] Cornelius Nepos, aliiq; etiam illum qui, Perſarum in pugna Marathoniâ dux fuit, Artaphernem vocant. Multo igitur mihi veriſimilius videtur Seldenum in fracto, & exeſo Marmore, APIENTEA, male pro AΦERNEA reliquias vocis APTAΦEPNEA, legiſſe literis fere diſparentibus. Φ enim deleta priori literæ parte in P, & E deletis tribus lineolis tranſverſis in I facile mutari poterant; P impactâ in Marmore ad pedem literæ tranſverſâ fiſſurâ pro E poterat legi, atque ideo deletâ literâ T, quæ poſt N ſuperabundat, locum ſic reſtituo, καὶ Ἀρταφέρνεα Σατράπην τῶν Δαρείου ἀδελφιδῶν. Artaphernes enim, qui Perſis in pugna Marathonia imperabat, Darii è fratre nepos fuit. De hac pugna, & victoria, quam Athenienſes in ea obtinuerunt, legas Herodotum

[m] Thucyd. lib. 6. Herodot. lib. 5. [n] Herodot. lib. 5. [o] Herodot. lib. 5. [p] Thucyd. lib. 6. Herodot. lib. 5. [q] Cicero ad Atticum, lib. 9. epiſt. 10. Tertul. adverſus gentes. Juſtinus lib. 2. [r] In Piſiſtrato cap. ult. [s] Herodot. lib. 6. Cornelius Nepos in Miltiade. Pauſanias lib. 1. &c. [t] Lib. 6. [u] Lib. 5. [x] Lib. 1. [y] In Miltiade.

lib. 6. Juſtinum lib. 2. Pauſaniam in Atticis, Cornelium Nepotem in vita Miltiadis, Plutarchum in Themiſtocle & Ariſtide. In quarta, quinta, & ſexta Lacuna, reſtituo Ἄρχοντος Ἀθήνησι τοῦ Δευτέρου Φαινίππου, Phænippum enim eo anno, quo ab Athenienſibus contra Perſas in Marathone pugnatum fuit, Archontem Athenis fuiſſe teſtatur Plutarchus in vita Ariſtidis.

Καὶ ἐν μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ Ποιητής. Hic Æſchylus inſigniſſimus Poeta Tragicus fuit, cujus ſeptem Tragœdiæ adhuc ſuperſunt. Vitam ejus habes iis à Scholiaſte præmiſſam, in qua etiam narratur, illum in pugna Marathonia fortiſſimi militis officio functum fuiſſe, quo tantum poſtea gloriatus fuit præſertim in ſenectute, ut cum paulo ante obitum carmen aliquod de pugna Marathonia [a] ſcripſiſſet, in ipſo operis fronte ſuum, & patriæ nomen inſcripſit, καὶ ὡς τὴν ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοιτο Μαραθώνιον ἄλσος, καὶ Μήδων τοὺς εἰς αὐτὸ ἀποβάντας. Multo autem major in bello gloria fuit fratrum illius Arminiæ & Cynægiri, quorum hic [b] in pugna Marathonia contra Perſas fortiſſime pugnans occubuit, ille in prælio Salaminio omnium Athenienſium [c] primas fortitudinis laudes obtinuit.

Ep. 50. Ἀφ' οὗ Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ Ποιητοῦ ποιητὴς ὢν καὶ……
……νησι καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ Ξέρξης δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει ……ΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστείδου. Lacunas obvium eſt, ſic ſupplere, ποιητὴς ὢν καὶ αὐτὸς ἐφάνη Ἀθήνησι, καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει, ἔτη ΗΗΔΔΔΠ. De Simonide vide quæ infra annotantur ad Ep. 55. De Darii autem morte, & quomodo Xerxes regnum illius obtinuit, legas Herodotum lib. 7. Juſtinum lib. 2. & Plutarchum in libro περὶ Φιλαδελφίας.

Ep. 51. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς Τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο, καὶ Στησίχορος ποιητὴς τὴν Ἑλλάδα……ο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλοκράτους. Lacunam ſuppleo, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο. Steſichorus enim Siculus fuit, vocem autem εἰς ante τὴν inſerendam eſſe requirit verbum ἀφίκετο, eam cum in fine lineæ reſtituenda ſit, ob fractum Marmoris marginem in illo deſideratam fuiſſe bene poterat Seldenus non obſervare.

Αἰσχύλος ὁ ποιητής. De hoc, & quantum Tragœdiæ addidit ſatis diximus [d] in ſuperioribus, plura de eo habes ex antiquis ſcriptoribus collecta apud Lilium Gyraldum. Hiſtor. Poet. Dial. 6. & Voſſium Inſtitutionum Poeticarum lib. 2. in quibus etiam de Euripide multa habes.

Στησίχορος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο. Steſichorus hic ex Himera in Sicilia fuit, & inter decem inſigniſſimos Poetas Lyricos numeratur. [e] Ceteri fuerunt Bacchilides, Ilycus, Anacreon, Pindarus, Simonides, Alcman, Alcæus, Sappho, & Corinna, & cum [f] Coream Alcman Lacedæmonius, Amatoria Anacreon Teius, ὑπόρχησιν ſeu Canticum ad ſaltandum accommodatum Pindarus Thebanus, Steſichorus Hymnum primo inveniſſe perhibetur. Lyrica hic ſua [g] Dorice ſcripſit, Doricus enim ille fuit è Sicilia. Plura de eo legas apud Lilium Gyraldum Poet. Hiſt. Dial. 6.

Ep. 52. Ἀφ' οὗ Ξέρξης τὴν σχεδίαν ἔζευξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ, καὶ ….εναιν ἐν Θερμο…ς μάχη ἐγένετο, καὶ Ναυμαχία Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα πρὸς τοὺς Πέρσας, ἣν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλ….δου. In duabus primis Lacunis reſtituo, καὶ Ἑλλήνων ἐν Θερμοπύλαις μάχη ἐγένετο; cum enim nulla Græca vox, quæ hic inſeri poteſt exeat in εναιν, eas literas ex aliarum reliquiis

[a] Pauſan. lib. 1. [b] Juſtin. lib. 2. Plutarchus in Parallelis. Herodot. lib. 6. Suidas in Κυναίγειρος. [c] Diodor. Sic. lib. 11. Ælian. Var. Hiſt. lib. 5. c. 19. [d] In notis ad Ep. 40. [e] Tzetzes in Prolegomenis ad Lycophronem. [f] Clemens Strom. lib. 1. [g] Pauſan. in Corinthiacis, Arcadicis, Bœoticis, & Phocicis. Plutarch. περὶ Μουσικῆς. Tzetzes in Prolegomenis Lycophronis.

collectas

collectas fuiſſe manifeſtiſſimum eſt. In tertia Lacuna ſuppleo Καλλιάδην, illum enim hoc anno Archontem fuiſſe teſtantur [h] Herodotus, [i] Laertius, [l] Diodorus Siculus, [m] Dionyſius Halicarnaſſeus, & Thomas Magiſter in vita Euripidis.

Ξέρξης τ̀ σχεδίαν. Quomodo Xerxes junctis navibus pontem ſupra Helleſpontum fecit, per quem exercitus in Græciam tranſiret, legas Herodotum in Polyhymnia & hujus rei explicationem eruditam apud Dionyſium Petavium, ad Themiſtii orationem decimam. Seld.

Ἐν Θερμοπύλαις. Thermopylæ erant anguſtiæ, per quas ſolas è Theſſalia in auſtrales Græciæ partes patebat aditus, per eas igitur Xerxi Atticam invaſuro erat tranſeundum. Θερμοπύλαι dicebantur, ἀπὸ τ̀ πύλης, quia, ut janua, anguſtæ erant, & τῶν θερμῶν, quia in illis anguſtiis multæ Thermæ, ſeu fontes aquæ calidæ fuerunt. Non erant inter montes, ut plerique in Tabulis Geographicis deſcribunt, ſed ex uno tantum latere montes, ex altero ſinum Meliacum habuerunt, uti in perſpicaciſſima tabula eas deſcripſit peritiſſimus Geographorum Philippus Brietius, in qua uno intuitu videbis omnia ea, quæ [n] Strabo, [o] Herodotus, & [p] Pauſanias ſatis prolixe deſcripſerunt. De pugna quæ in his Anguſtiis inter Xerxem, & Leonidem Lacedæmoniorum regem, commiſſa fuerat. Legas etiam [q] Herodotum, [r] Pauſaniam, [s] Diodorum Siculum, [t] Juſtinum, & [v] Plutarchum. De pugna etiam navali prope Salaminem à Græcis contra Perſas commiſſa, ingentique, quæ ibi parta erat victoria, eoſdem legas autores.

Ep. 53. Ἀφ' ȣ̃ ἡ ἐν ...ταίαις μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Μαρδόνιον τ̀ Ξέρξȣ ϛρατηγὸν, ἣν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ μάχῃ· Καὶ τὸ πῦρ ἐρύη.........ελία περὶ τ̀ Αἰτνίαν, ἔτη Η...ΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξανϑίππȣ. Primam Lacunam ſupple, ἐν Πλαταίαις, ſecundam καὶ τὸ πῦρ ἐῤῥύηκε, ſeu potius ἐῤῥύηκε, cum autem hoc verbum cum iis vocibus, quibuſcum in hoc loco conſtrui debet, mihi non videtur tam proprie poſſe convenire, multo potius vellem hic ſupplere ἠρύχϑη, ſi hæc vox iis, quæ relinquuntur, literis bene potuiſſet adaptari; ſed ſive hæc, ſive illa, ſive aliqua alia hic inſeratur, ſenſus debet idem eſſe, eo ſcilicet anno, quò ad Platæas pugnatum fuit, Ætnam ignes evomuiſſe.

Literas numerales debere eſſe ΗΗΔΠΙ, eæ, quæ ſunt in præcedenti & ſequenti Epochâ, ſatis oſtendunt. De pugna ad Platæam commiſſâ, & victoria ibi à Græcis contra Perſas partâ legas Herodotum, lib. ult. Plutarchum in Themiſtocle & Ariſtide, Cornelium Nepotem in Pauſania, Diodorum Siculum lib. 11. eodem die quo hæc Platææ parta eſt victoria, Perſæ etiam, ad Mycalen Ioniæ promontorium in prælio navali ab Athenienſibus duce Xantippo Periclis patre, qui hujus anni Archon dicitur, æquali clade ſuperati fuerunt. De ea eoſdem quos ſupra citavi legas autores.

Ep. 54. Ἀφ' ȣ̃ ...λων ὁ Δεινωμένȣς .... ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Τιμοσθεν... In prima & ſecunda Lacuna legas, Γέλων ὁ Δεινωμένȣς Συρακȣσῶν ἐτυράννευσεν, in ultima, Τιμοσθένȣς. Quomodo Gelo, cum prius Gelæ Tyrannus eſſet, Syracuſas etiam obtinuit, ſupra ex Herodoto narravi in notis ad Ep. 37. Cum de eo ſatis multa in Lydiati notis Chronologicis habeantur, non opus eſt ut plura annectam.

h Lib. 7. i In vita Anaxagoræ. l Lib. 11. m Lib. 9. n Lib. 9. o Lib. 7. p Lib. 10. q Lib. 7. r In Atticis. s Lib. 11. t Lib. 2. v In Themiſtocle.

Ep. 55.

Ep. 55. ..... *Σιμωνίδης, ὁ Λεωπρέπους ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρὼν ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων.* Καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου, καὶ Ἀριστογείτονος, ἔτη HH...... Ἄρχοντος Ἀθήνησι ...μάντου. In prima Lacuna lege Ἀφ' οὗ, in ſecunda HHΔIIII, in tertia, Ἀθήνησιν Ἀδειμάντου. [x] Adimantus enim archon erat proximo poſt Timoſthenem anno. Si igitur Timoſthenes archon fuerit, An. Ep. Mar. 215, annus, quo Adimantus hunc Magiſtratum geſſit, erat 214. Reſtituendum autem hic Ἀδειμάντου literæ *μάντου*, quæ integræ relinquuntur, ſatis oſtendunt.

Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους. Bini Simonides clariores apud Scriptores habentur. Avus & ex filia nepos. Avus Leoprepis filius vocatur Suidæ; atque ei memorandi artis inventio tribuitur, de qua item Cicero de Oratore Secundo. At ex noſtro liquet Leoprepem avi generum fuiſſe & nepotis patrem. De avo antea dixerat. Heic de nepote. Ceius uterque fuit; uterque Poeta. Neque igitur avo ſed nepoti inventio illa debetur. De Simonide hoc, vide Joannem Tzetzem Chiliade 1. cap. 24. ubi victorias reportaſſe ait quinquagenta ſex. Conſule etiam Valerium Maximum, lib. 8. cap. 7. Seld.

Καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος. Statuæ de quibus hic agit Chronographus noſter, non primæ erant, quæ Harmodio & Ariſtogitoni ponebantur; longe enim antea, quarto ſcilicet poſtquam Hippias Athenis [y] eodem, quo Tarquinius Româ pellebantur, anno æneæ illis ſtatuæ in foro erectæ fuere, eæque primæ erant, quæ Tyrannicidis unquam publice ponebantur. [z] Sed captis à Xerxe Athenis hæ Suſam tranſlatæ fuerunt, novæ igitur illis poſt finitum bellum Perſicum & reſtauratas iterum Athenas, quas Perſæ deſtruxerunt, ponebantur, de iiſque hic agere videtur Chronographus noſter. Quæ autem Suſam à Perſis avectæ fuerunt, [a] Alexander captâ eâ urbe iterum remiſit, quæ ſuis locis in foro iterum erectæ, ibi uſque ad tempora Bruti & Caſſii permanſere, qui cum Cæſarem eodem modo, quo Harmodius & Ariſtogiton Hipparchum interfeciſſent, inter alios honores, quos ſibi ob illud parricidium arrogarunt, hunc Athenis, ut maximum, quem in illa civitate conſequi poterant, habuere, [b] quod ſtatuæ æneæ juxta ſtatuas Harmodii & Ariſtogitonis illis etiam in foro ponebantur.

Ep. 56. Ἀφ' οὗ Ἱέρων Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν ἔτη HHΠIII Ἄρχοντος Ἀθήνησι X...η..ος. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς κατὰ τοῦτον. In Lacuna ſupple Χάρητος, [c] Chares enim Athenis Archon erat proximo poſt Adimantum anno, ſi igitur Adimantus Archon eſſet, anno Ep. Mar. 214, an. Ep. Mar. 213 Archon erat Chares.

Ἱερῶν Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν. Mortuo Gelone ei ſucceſſit frater illius [d] Hiero, quem carminibus ſuis celebrat Pindarus Poeta, & Syracuſis regnavit annos decem, ei ſucceſſit [e] frater Thraſybulus, qui, cum non ut fratres illius, ſed crudeliter imperium exercuiſſet, undecimo regni menſe Syracuſis pulſus apud Locros exulavit, & democratia deinde reſtituta per 60 annos uſque ad Tyrannidem Dionyſiii ſenioris in Republica Syracuſanâ fuerat ſtabilita. De his legas Diodorum Siculum lib. 11. De Epicharmo, qui hic dicitur Hieronis temporibus floruiſſe, ſatis diximus in notis ad Ep. 40.

Ep. 57. Ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ ἐτῶν ὢν ΔΔΠIII, ἔτη HHΠI, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀψηφίονος. Hæc Periocha, cum tota integra ſit, nullo egit ſupplemento. Sophoclis adhuc ex 130, [f] quas

x Diod. Sic. lib. 11. y Plin. lib. 34. c. 4. z Arrian lib. 3. Plin. lib. 34. c. 8. a Arrian. ib. b Dion Caſſius lib. 4. Zonaras Anal. lib. 2. Xiphilin in Auguſto. c Diod. Sic. l. 11. d Ariſtot. Polit. lib. 5. c. 12. Pindari Scholiaſtes ad Pyth. 3. e Diodor. Sic. lib. 11. Ariſtot. Polit. lib. 5. c. 12. f In vita illius Tragœdiis à Scholiaſte præfixâ.

ſcripſerat

ſcripſerat, Tragœdiis ſeptem ſuperſunt, quibus præfixam habes vitam illius, quam etiam legas apud Lilium Gyrald. Hiſt. Poet. Dial. *6*.

'Εκ Κολώνου. Κολωνὸς eſt nomen vici, [g] ſeu δήμου Attici, [h] è quo Sophocles fuit, cujus Tribus incertum eſt. Populus enim Athenienſis in Tribus, & Tribus in δήμους dividebantur. Tribus ab Heroibus, δῆμοι à villis, è quibus Theſei temporibus populus Athenas commigrabant, denominationes habuere. Duo [i] autem erant Athenienſes Κολωνοὶ, unus [k] circa 10 ſtadia ab Athenis diſſitus, alter intra urbem in ipſo foro [l] inde 'Αγοραῖος dictus ſitus fuit. In urbano [m] Colono mercenarii, in Ruſtico Muliones dominos quærentes conveniebant, atque ideo hic [n] ἵππιος, ille [o] μίσθιος etiam dicebantur. Qui autem δήμῳ ſeu populo Athenienſi nomen dedit, erat Κολωνὸς extra urbem ſitus, qui celebris fuit, quod [p] Oedipus à Creonte regno exutus illuc fugiebat, ubi cum filia Antigona miſere aliquandiu vitam pauper & cæcus degebat, donec tandem Athenienſes miſericordiâ tacti illâ ſede eximerunt, eiq; in ipſis Athenis hoſpitium & alimentum, quamdiu vixerat, præbuere, & mortuum in Areopago ſepulchro & monumento donavere. De hujus poſt exilium miſeriis Tragœdiam ſcripſit Sophocles dicta 'Οιδίπους ἐν Κολωνῷ, quam inter ſeptem illius, quæ adhuc ſuperſunt, Tragœdias habes editam.

Ep. 58. 'Αφ' οὗ ἐν 'Αιγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσ.. καὶ Σιμωνίδης ὁ Ποιητὴς ἐτελεύτησε βιοὺς ἔτη 𐅄ΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠ Ἄρχοντος 'Αθήνησι Θεα...νίδου. In prima Lacuna ſupple, ἔπεσε in ſecunda è Diodoro Siculo Θεαγενίδου.

'Εν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε. De ſaxo illo quod è cœlo in Ægos flumen cecidiſſe dicitur, vide Plinium lib. 2. cap. 58. Ejuſdem caſus & prædictionis Anaxagoræ meminit Laertius in ejus vita. Et apud eundem Silenus hiſtoricus ἐπὶ ἄρχοντος ſcribit Δημύλου λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν, *Archonte Dymilo lapidem è cœlo decidiſſe.* Sed hujus nominis archon alibi non reperitur. Unde Joſephus Scaliger librarios in Laertii exemplaribus Lacunam, quæ archontis nominis locus fuerat, ita præteriiſſe exiſtimat, ut ex δίμυλον λίθον, quod lapidem inſtar duarum molarum ei ſignificant & autoris verba erant archontem ſequentia, archontis nomen perperam crearent. Legi igitur voluit ille ἐπὶ ἄρχοντος Λυσανίου δίμυλον, &c. Vide eum ad Euſebianum numerum MDLI. Certe & ipſum Anaxagoram dixiſſe ſolem fuiſſe μύλον διάπυρον, ſeu *molarem lapidem ignitum* legimus apud Joſephum contra Appionem; ubi tamen μύδρον διάπυρον, ut apud Laertium habetur, id eſt, *maſſam candentem* reponi vult Iſaacus Caſaubonus. Sed demum ſi archontis nomen fuerit apud Laertium, ita ut vult Scaliger, prætermiſſum, noſtro heic autore, interſere Θεαγενίδου. Philoſtratus autem ait Anaxagoram prædixiſſe ὡς λίθοι περὶ Αἰγὸς ποταμοῦ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐκδοθήσονται *Lapides*, pluraliter, *in Ægos flumen è cœlo caſuros*; De vita Apollonii lib. 1. cap. 2. Seld.

Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησε βιοὺς ἔτη 𐅄ΔΔΔΔ. De duobus Simonidis avo & nepote Poetis Lyricis ſupra [q] dicitur. Avus erat, qui hic poſt tam longævam ſenectutem occubuiſſe fertur, idemque qui Hipparcho Piſiſtrati filio familiaris erat; ſi enim annos natus eſſet 90 an. Ep. Mar. 205, naſcebatur an. Ep. Mar. 295. qui erat annus Tyrannidis Piſiſtrati tertius, quum igitur Hipparchus ad Tyrannidem acceſſiſſet, annos natus erat triginta. De eo & altero Simonide nepote illius vide quæ ſupra annotantur ad Ep. 50. Alii etiam erant hujus nominis Poetæ, quorum unum in Amorgo inſula natum inter tres

[g] Scholiaſtes Ariſtoph. ad aves. Demoſthenis orat. in Neæram. [h] Vide vitam Sophoclis Tragœdiis præfixam. [i] Harp. in Κωλονίτης. Pollux lib. 7. c. 29. Etymolog. in κολωνός. Suid. in Κολωνέτας. [k] Thucyd. l. 8. [l] Harpocrat. ib. [m] Harp. Pollux, Suid. & Etymol. ubi ſupra. [n] Iidem Autores ibid. & Schol. Sophoclis ad Oedipodem in Colono, & Pauſan. in Atticis. [o] Schol. Ariſtoph. ad aves. [p] Pollux ib. Pauſan. in Atticis. Didymus ad Il. Homeri λ'. Apollodor. lib. 3. Schol. Statii ad Theb. 12. [q] In notis ad Ep. 50.

celeber-

celeberrimos Iamborum ſcriptores ſupra memoravi ad Ep. 43. De ceteris vide Voſſium in libello de Poetis Græcis.

Ep. 59. *Ἀφ' οὗ Ἀλ...νδρος ἐτελεύτησεν ὁ δὲ υἱὸς Π...δίκκας Μακεδόνων βασιλεύει ἔτη* H𐅄ΔΔΔΔΠIIII *Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐθίππου.* In prima Lacuna lege *Ἀλέξανδρος*, in ſecunda *Περδίκκας.* Qui hic *Εὔθιππος* dicitur, in Diodoro *Εὔιππος* vocatur, ibique traditur 79 Olymp. an. 4 Archon fuiſſe, atque ideo Lydiatus è numeralibus H𐅄ΔΔΔΔΠIIII, unam virgulam ſubducit, ut Marmor cum [r] Diodoro conveniat; at ſecundum meum computum annus quartus Olympiadis 79 eſt annus Ep. Mar. 197, & non 198, atque ideo ſi admittenda eſſet in Marmore mutatio, Numerales literæ debuerant ſcribi H𐅄ΔΔΔΔΠII. Sed cum Chronographus noſter in pleriſque aliis Epochis uno anno, & in nonnullis etiam duobus à Diodoro differat, nullam video neceſſitatem, quare hic putaretur cum eo convenire.

Ἀλέξανδρος ἐτελεύτησεν, ὁ δ' υἱὸς Περδίκκας Μακεδόνων βασιλεύει. Ne nobis in ſequentibus moram faciant Macedonum Reges, notandum hic eſt, quod [s] ſupra etiam diximus, Macedones ab Argivis originem habuiſſe, & Caranum Phidonis Argivorum Tyranni fratrem Regno Macedonico primo initium præbuiſſe. [t] Poſt hunc Cænus, Thurimas, Perdiccas, Argius, Philippus, Alcetas, & Amyntas ſucceſſionis ordine regnarunt. Amyntæ filius erat Alexander, de quo hic agit Chronographus noſter, [u] qui & potentia, & virtute majoribus ſuis longe erat ſuperior, primuſque eſt è Macedoniæ Regibus, de quo aliquid hiſtoriâ dignum memoratur. [x] Cum enim ſororem ſuam Bubari nobili Perſæ in uxorem dediſſet, conciliato ſibi iis nuptiis Perſarum favore eorum liberalitate multum crevit, & cum Xerxes Græciam occupaſſet, ab eo quicquid eſt inter Olympum & Hæmum montes dono accepit. Animo autem multo amicior erga Græcos quam Perſas fuit: atque ideo cum Mardonius ſtatuiſſet cum Græcis prope Platæas pugnare, [y] proximâ ante pugnam nocte Athenienſibus indicavit; ob quod beneficium à Græcis omni benevolentiâ & honore exceptus ad ludos Olympiacos [z] admittebatur, in iiſque nonnullis certaminibus vicit. Huic cum regnaſſet annos 43 [a] ſuccedit filius illius Perdiccas, cujus primum regni annum Euſebius Olympiadis octogeſimæ anno primo, Chronici Marmorei autor Olympiadis ſeptuageſimæ nonæ anno tertio; ejuſdemq; exitum hic Olympiadis nonageſimæ anno primo, ille Olympiadis octogeſimæ ſeptimæ anno primo aſcribunt. Sed cum apud Thucydidem gravem, & ſummæ autoritatis hiſtoricum [b] anno decimo quinto belli Peloponneſiaci, qui eſt annus quartus nonageſimæ Olympiadis, mentio fiat Perdiccæ in Macedonia regnantis, quam fœdiſſime errant utrique. Ut ambo igitur corrigantur, ad annum decimum ſeptimum belli Peloponneſiaci, ſeu Olympiad. 91. an. 2. protrahendum eſt Perdiccæ regnum, cui defuncto ſucceſſit filius [c] Archelaus Euripidis Poetæ Tragici fautor & patronus, qui à Cratero amaſio ſuo per imprudentiam ſauciatus occubuit, cum regnaſſet annos quatuordecim. Ei ſuccedit filius illius Oreſtes puer adhuc, atque ideo ei datur Tutor Aëropas, qui occiſo pupillo ſuo cum tres annos regnaverat, ipſe regnum occupat, filioque ſuo Pauſaniæ poſt annos quatuor moriens reliquit. Pauſaniam autem, cum regnaſſet annum unum, occidit Amyntas, regnumque, utpote ſibi debitum, ſucceſſionis jure [d] accepit, filius enim erat Aridæi, qui erat filius Amyntæ fratris Perdiccæ Regis. Eo autem non diu poſtea ab Illyriis Macedoniâ pulſo, per duos annos regnabat Argius, donec Amyntas à Theſſalis reductus regnum iterum recuperavit tenuitque annos 24. Filii illius

[r] Lib. 11. [s] In notis ad Ep. 6. [t] Euſebius in Chronicis. Dexippus apud Euſebiana Scaligeri, & Syncellum. [v] Juſtin. lib 7. [x] Juſtin. lib. 7. [y] Herodot. lib. 9. [z] Herodot. [a] Euſebius in Chronicis. Dexippus ubi ſupra. [b] Lib 6. [c] Euſeb. & Dexippus ubi ſupra. [d] Euſeb. & Dexippus ib. Juſtin. lib. 7. Diodorus lib. 14.

ex

ex uxore Euridice ſuſcepti numerantur [e] Alexander, Ptolomæus Alorites, Perdiccas & Philippus, qui omnes poſt Amyntam ſucceſſionis ordine, Alexander ſcilicet annum unum, Ptolomæus annos tres, Perdiccas quinque regnarunt. Perdicca autem in bello contra Illyrios occiſo, regnum accepit Philippus Alexandri magni pater, de quo ſatis multa in Juſtino, & Diodor. Sic.

Ep. *60.* Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ πο...της βιώσας ἔτη 𐅄ΔΠIIII, ἐτελεύτησεν ἐν ....α τῆς ...κελίας ἔτη Η𐅄ΔΔΔΔIII ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου. In prima Lacuna ſupple, ὁ ποιητής. In ſecunda & tertia, ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας.

Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΠIIII ἐτελεύτησεν ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας. De Æſchyli Poetæ obitu hæc narrantur. Cum ille jam ætate provectus Tragœdia cum [f] Sophocle certaret, ab eoque tunc valde juveni ſuperaretur (quæ eadem eſt forſan Sophoclis victoria, cujus meminit Chronographus noſter Ep. 57.) ex animi ægritudine Athenis in Siciliam ſeceſſit, ibique [g] Catanæ, eo tempore [h] quo Hiero Syracuſarum Tyrannus eam urbem de novo condens à vicino monte Ætnam appellavit, ſedes fixit. Poſt obitum autem Hieronis & Thraſybuli Hieronis fratris exilium Gelam videtur migraſſe. Ibique [i] quum in aperto quodam loco ſediſſet, quod eo die è quodam vaticinio timuerat ſe tegulæ caſu periturum, ab Aquila, quæ ſupervolans teſtudinemque in unguibus tenens eam in calvi ſenis caput putans album ſaxum fuiſſe demiſiſſet, ut fractâ teſtâ, quod intus erat, eliceret & veſceretur, confracto eliſoque cerebro interfectus fuiſſe perhibetur. Mortuum autem [l] Geloi magnifice ſepelivere, juxtaque eorum urbem illius ſepulchrum diu videbatur, in quod inſcriptum erat hoc Epitaphium,

> [m] Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει,
> Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας.
> [n] Ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι,
> Καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

Et profecto non tantum ex hoc Epitaphio, ſed etiam è Plutarcho, qui in vita Cimonis dicit, Æſchylum prope Gelam ſepultum fuiſſe, ſatis manifeſte probatur, illum Gelæ occubuiſſe. Fallitur igitur Lydiatus, qui in mutilo Marmoris loco ſupplet Αἰτνίᾳ, quaſi Æſchylus Ætnæ ſeu Catanæ, quod nemo unquam dixit, & non Gelæ, diem ſuum obiiſſet. Magnos hic honores poſt obitum ſuum in Sicilia, Athenis, totaque Græciâ eſt conſecutus. Filii illius erant Bion & Euphorion utrique Tragœdi, qui & ſuis & patris Tragœdiis, quas iterum edidere, victorias obtinuerunt. Plura de Æſchylo legas apud Lilium Gyraldum, Hiſt. Poet. Dial. *6.* & in notis Stanleii ad vitam Æſchyli.

Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου. Cum Marmore conſentit Scholiaſtes Ariſtophanis ad Acharnenſes, dicit enim, Ἐτελεύτησε γὰρ Αἰσχύλος ἐπ' Ἄρχοντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησίθεον.

Ep. *61.* Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ἐτῶν ὢν ΔΔΔΔIII, Τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησεν ἔτη Η𐅄Δ...............οντος Ἀθήνησι Διφι...........ους δὲ κατ' Εὐριπίδην Σωκράτης, καὶ ....ξαγόρας. Lacunas ſic ſupple, ἔτη Η𐅄ΔΔΔ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Διφίλου, ἐβίωσε δὲ κατὰ Εὐριπίδην Σωκράτης, καὶ Ἀναξαγόρας. Numerales notas debere eſſe Η𐅄ΔΔΔ, ætas Euripidis ſatis manifeſte oſtendit. Si enim ille natus eſſet an. Ep. Mar. [o] 222, ille annus, qui erat ætatis illius 43, eſt an. Ep. Mar. 180. De Euripide Tragœdo legas vitam illius à Thoma Magiſtro ſcriptam, quæque

[f] Juſtin. l. 7. Plut. in Cimone. Schol. Æſchyli in vita illius. [g] Schol. Æſch. ib. [h] Schol. Æſch. ib. Diodorus lib. 11. [i] Scholiaſtes Æſchyli ib. [l] Plutarchus in vita Cimonis. Scholiaſtes Æſchyli in vita illius. [m] In vita Æſchyli Plutarchus in libello de exilio. [n] In vita Æſchyli & in Athenæi lib. 14. [o] Ep. Mar. 51.

ex eo aliiſque autoribus à Lilio Gyraldo, colliguntur Hiſt. Poet. Dial. 7. De Socrate & Anaxagora legas Diogenem Laertium.

Ep. *62.* Ἀφ' οὗ Ἀρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε Περδίκκου τελευτήσαντος ἔτη Η............οντος Ἀθήνησιν Ἀστυφίλου. In Lacuna lege ἔτη Η𐅄ΓΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀστυφίλου. Aſtyphilus enim archon Athenis erat, [p] anno primo nonageſimæ Olympiadis, qui eſt annus Ep. Mar. 15*6*. De Archelao modo diximus in notis ad Ep. 5*9*. Vide etiam, ſi placeat, Lydiati notas Chronologicas, pag. *6*, & 7.

Ep. *63*. Ἀφ' οὗ Διονύσιος Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐκτήμονος. Quomodo Dionyſius abolitâ Democratiâ, quæ ab exilio Thraſybuli per annos *6*o Syracuſis ſtabilita fuit, Tyrannidem invaſit, eamque per annos duodequadraginta ſatis feliciter geſſit, nimis longa eſt Hiſtoria, eam legas apud Diodorum Siculum, lib. 13.

Ep. *64*. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ρ..........................λεύτησεν ἔτη ΗΔΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιγένους. In Lacuna legas, Εὐριπίδης βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΠΙΙ ἐτελεύτησεν. Euripides enim natus erat an. Ep. Mar. 222. Anno igitur Ep. Mar. 145, quo obiit, annos natus erat 77, atque ideo bene obſervat Palmerius Seldenum, cum in Canone Chronico dicat Euripidem ſeptuagenarium occubuiſſe, turpiter erraſſe. P proxima ante Lacunam litera eſt literæ B pars relicta.

Εὐριπίδης βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΠΙΙ ἐτελεύτησεν. De Euripidis morte narratur, [q] quod cum uxor illius cum Cephiſophonte proprio ejus mimo deprehenſa fuiſſet, atque ideo à Comicis in omni fere ſcenâ irrideretur, illius contumeliæ impatiens Athenis diceſſit, & in Macedoniam ad Archelaum regem proficiſcebatur, à quo cum honeſte reciperetur, & magnos honores, ſummamque dignitatem in illius aulâ conſecutus fuiſſet, aulicorum contraxit invidiam, [q] atque ideo illi, cum Euripides nocte quadam à regis cœnâ rediret, ei immittunt canes rabidos, à quibus dilaceratus interiit. Sic hiſtoriam narrant Valerius Maximus, & A. Gellius. Diogenianus Parœmiographus dicit illum, qui hos canes immittebat, Promerum dictum fuiſſe, indeque proverbium Προμέρου κύνες originem habuiſſe. Sed Thomas Magiſter in Euripidis vitâ tradit eum in ſilvâ quâdam à Regis canibus, quibuſcum venatum iverat, dilaceratum periiſſe. Ad nuncium illius mortis magnus Athenis per totam civitatem erat luctus, & inter alios maxime eum lugebat Sophocles æmulus illius; atque ideo in certamen tunc temporis celebratum ipſe pullâ amictus tunicâ mimos ſuos ſine Coronâ introduxiſſe narratur. Cetera, quæ de hoc inſigniſſimo Poeta Tragico traduntur, habes apud Lilium Gyraldum in Hiſt. Poet. Dial. 7.

Ep. *65*. .....Σο.....λῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη ...ΛΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν, καὶ Κῦρος ἀνεβ.................................οντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου. Lacunas ſic ſupple, Ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν, καὶ Κῦρος ἀνέβη εἰς Περσίαν ἔτη ΗΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ δευτέρου. Callias enim [t] ſecundum Diodorum Siculum, Archon erat Athenis anno tertio 93 Olympiadis, qui eſt an. Ep. Mar. 142. Sed cum Sophocles annos natus eſſet [u] 28 an. Ep. Mar. 206; anno Ep. Mar. 142 annos natus eſſet 92; & literæ relictæ ſatis manifeſtæ oſtendunt in tertia Lacuna legendum eſſe 𐅄ΔΔΔΔΙ; annus igitur quo Sophocles annos natus erat 21, eſt annus Ep. Mar. 143. Chronici igitur autor Diodorum,

[p] Diodorus Siculus lib. *6*. [q] Thomas Magiſter in vita Euripidis. [r] A Gellius lib. 15. c. 20. Valerius Maximus lib. *9*. c. 12. Diogenianus in Parœmiis. [s] Thomas Magiſter in vita Euripides. [t] Lib. 13. [u] Epoch. 57.

non

uno anno antecedit, quod non tantum in hac Epocha, ſed in omnibus fere aliis ab eo factum obſerves.

Σοφοκλῆς ὁ Ποιητὴς βιώσας ἔτη ΠΔΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν. De Sophoclis morte narratur à nonnullis quod uvæ grano [x] ſtrangulatus fuerat; alii autem dicunt eum, quod cum Tragœdiam ſuam Antigonem, quæ adhuc ſupereſt, in extrema ſenectute ſcriptam docuiſſet, præter ſpem victoriam obtinuerat, præ repentino gaudio expiraſſe. [z] Pauſanias & qui Sophoclis vitam ſcripſit illius Tragœdiis præfixam, dicunt eum eo tempore, quo Lyſander Athenas obſidebat, occubuiſſe, atque ideo, cum ejus oſſa Decelæam in paternum tumulum deportari non poterant, Liberum patrem Lyſandro apparuiſſe, juſſiſſeq; eum, ut novam Serenem ſepeliri permitteret, omnibuſque, qui mortuis haberi conſueverant, honoribus proſequeretur; Lyſandrum igitur à transfugo edoctum Sophoclem defunctum fuiſſe, per præconem veniam conceſſiſſe, ut ad ſepulchrum deportaretur. Sed huic hiſtoriæ contradicit tempus, ad quod Chronographus noſter Sophoclis mortem refert: ſecundum illum enim occubuit Sophocles Olymp. 93. an. 2. qui eſt belli Peloponneſiaci annus 25; non autem eo anno, ſed anno 27, qui illius belli ultimus erat, Lyſander Athenas obſidebat.

Καὶ Κῦρος ἀνέβη εἰς Περσίαν. Cyrus, de quo hic agitur, filius erat ſecundus Darii Nothi Perſarum Regis: primogenitus fuit Artaxerxes Mnemon. [a] Artaxerxi pater legavit regnum, Cyro Lydiæ aliarumque omnium minoris Aſiæ provinciarum præfecturas, quas ille vivente adhuc patre obtinuerat. Ex his bis in Perſiam regni gratiâ, cujus valde cupidus erat, primo vivente adhuc patre ad nuncium illius morbi è quo occubuerat, ut per matris favorem paterno Teſtamento, ſecundo poſt patris obitum ingenti exercitu, ut bello illud obtineret, dicitur aſcendiſſe. De primo aſcenſu hic dicit Chronographus noſter, de ſecundo in Ep. 67. Totam Hiſtoriam plenius narratam habes apud Plutarchum in vita Artaxerxis, Diodor. Sic. lib. 14. & Xenophon. qui de ultima illius expeditione plenam ſcripſit Hiſtoriam.

Καλλίου τοῦ προτέρου. Calliam Archontem Athenis fuiſſe anno tertio Olymp. 93. teſtatur [b] Diodorus Siculus. Sed, cum duos ejuſdem nominis ante eum annum apud Diodorum Archontes fuiſſe invenimus, quare Callias, qui eo Archontis Magiſtratum geſſit, πρότερος vocatur, merito lectorem torqueat. Seldenus opinatur hunc Calliam eundem fuiſſe, qui 50 retro annis Epoch. 60. dicitur Archon fuiſſe, atque ideo hic iterum πρότερον appellari; ſed cum Callias, qui Epoch. 60 Archon dicitur, eſſet ille dives Athenienſis, qui [c] Elpenicen Cimonis ſororem circa initium ſecundi belli Perſici, annis retro 74 duxerat, tot anni prohibent illum jam in vivis fuiſſe. Bene igitur Palmerius & Lydiatus pro προτέρου, δευτέρου reſtituendum putant; circa hoc enim tempus floruit Callias iſte, qui ſororem ſuam Hipparetam Alcibiadi in uxorem dedit, eumque eundem fuiſſe, quem in hoc Marmoris loco Archontem dicit Chronographus noſter, non omnino dubito. Hic autem Callias erat filius Hipponici, & prioris Calliæ nepos, cujus reſpectu merito Callias δεύτερος dici poteſt, quia ſecundus erat ejus nominis ex eadem familia, qui & hunc Magiſtratum geſſit, & omnium Athenienſium erat ditiſſimus.

Ep. 66. Ἀφ' οὗ ...ελεστης Σε..........νίκησεν Ἀθήνησιν ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Μικῶνος. Lacunas ſic reſtituo, Ἀφ' οὗ Τελέστης Σελινούντιος ἐνίκησεν.

Τελέστης Σελινούντιος. Teleſtes [d] inſignis erat Dythyramborum ſcriptor, è Selinunte Siciliæ urbe ortus, atque ideo dialecto Dorica ſcripſit: ejus tamen

[x] In vita illius cum Tragœdiis edita. [y] Valerius Maximus lib. 9. c. 12. Lucianus in Macrobiis, & Scholiaſtes in vita Sophocl. [z] Lib. 1. [a] Plutarchus in vita Artaxerxis. [b] Lib. 13. [c] Plutarch. in Cimone. [d] Athæneus lib. 14. Diodor. Sic. lib. 14.

dithyrambi adeo celebres fuere, ut cum Alexander ex ulterioribus Aſiæ partibus ad Harpalum ſcripſiſſet, ut ei libros mitteret, Ille poſt Homerum, Æſchylum, Euripidem, & Sophoclem [e] Teleſtæ, & Philoxeni Dithyrambos, ut digniſſimos qui à doctiſſimo illo rege legerentur, dicitur miſiſſe. [f] Dithyrambi autem erant Cantilenæ in honorem Bacchi decantatæ, atque ideo Dithyrambi dicebantur (Dithyrambus enim [g] Bacchi nomen apud Græcos, quia ille erat δὶς θύρας ἀμείβων, i. e. bis natus.) Ab invocatione illius dei incipiebant, eorumque initium plerumque erat ἀμφί μοι ἄναξ, atque inde etiam [h] Ἀμφιάνακτες dicebantur. [i] Ebriorum hoc carmen erat, & vix unquam niſi in Sympoſiis aut Bacchi feſtis à temulentis & Bacchico furore correptis canebatur, & ut his magis conveniret, [l] turgidis novis & ſeſquipedalibus vocibus plerumque conſtabat, ita ut, quando à Bacchico furore correptis canebatur, illud etiam aliquid furoris viſum eſt in ſe habuiſſe: & ut omnia haberet furori convenientia, [m] cum inſanis motibus, ſaltu, & ad tibias, & modos Phrygios canebatur, indeque, qui furebant, διθυραμβεῖν, & qui aliquid inconſiderate aut temere agebant, διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχειν ἐλάττονα, proverbio apud Græcos dicebantur. De Dithyramborum origine dicit Proclus, ἔοικε δὲ ὁ μὲν Διθύραμβος ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς ἀγροὺς παιδιᾶς, καὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις εὐφροσύνης εὑρεθῆναι· Eos autem primus excoluit & ex agris in urbes tranſtulit [n] Arion è Lesbo Methymnæus, de [o] quo & Delphino fabula narratur, & in Dionyſiacis Corinthi primus canebat. Philoxenus autem Cytherius, de quo infra agitur Epoch. 70. hoc carminis genus perfecit, & in iiſdem etiam Dionyſiacis Corinthi dicitur ceciniſſe, & à Diodoro Siculo eodem tempore [p] quo Teleſtes Selinuntius, & Timotheus Mileſius traditur floruiſſe. Tam de Philoxeno, quam Teleſte plura legas apud Lilium Gyraldum, Hiſt. Poet. Dial. 9. De Dithyrambis legas Scaligerum patrem Poetices, lib. 1. cap. 46. & Voſſium Inſtitutionum Poeticarum, lib. 3.

Ep. 67. Ἀφ᾽ οὗ ....α Κύρου ἀναβάντες, καὶ Σωκράτης φιλοσοφ..... ελευτ ....ο.. ἔτη 𐅄ΔΔ, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λαχη... Lacunas ſic ſupple, Ἀφ᾽ οὗ ἀπάνελθον οἱ μετὰ Κύρου ἀναβάντες, καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ἐτελεύτησεν βιοὺς ἔτη 𐅄ΔΔ, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λάχητος. De iis Græcis qui cum Cyro in Perſiam contra Artaxerxem aſcenderunt, & reditu eorum, plenam & accuratam hiſtoriam habes à Xenophonte eorum duce ſcriptam. Legas etiam ſi placeat [p] Diodorum Siculum, lib. 3. Diogenem Laertium in vita Xenophontis, & Plutarch. in vita Artaxerxis.

Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ἐτελεύτησεν· Narrat Plato in Apologiâ pro Socrate ſcriptâ, quod cum Chærephonti datum eſſet Delphis Oraculū, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, Socrates ut intelligeret, quomodo ipſe ceteris ſapientior, quid ſapientiæ erat in aliis hominibus diligenter inquirebat, atque ideo Poetas, opifices, oratores, ceterarumque profeſſionum homines adiit, quos cum omnes deſipere & ſapientia carere deprehendiſſet, eos valde carpebat. Melitus igitur è Poetis, Anytus ex opificibus, & Lycon ex oratoribus ſe à Socrate rideri non ferentes, primo Ariſtophanem Comicum inſtigarunt eum in ſcena traducere, & cum hoc populo placere vidiſſent, audaciam inde ſumentes actionem capitalem contra eum intendebant, & impietatis erga deos & corruptæ juventutis accuſabant. Cum igitur Socrates à judicibus de more interrogatus eſſet, quânam potiſſimum pœna ſe dignum exiſtimaret, ut inquit in Prytaneo alar è publico, quo reſponſo irritati judices eum temere capitis damnantes cicutam bibere coegerunt. Cujus mortis Athenienſes adeo poſtea pœnituit, ut Palæſtras & Gymnaſia clauderent, & accuſatoribus Socratis indictâ cauſâ ad

[e] Plutarchus in vita Alexandri. [f] Proclus in Creſtomathia. [g] Proclus ib. Tzetzes in Prolegom. ad Lycophronem. [h] Suidas, Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. [i] Athenæus lib. 14. [l] Ariſtot. Rhet. lib. 3. c. 3. [m] Plato in Phædro, & Proclus in Creſtomathia. Ariſtot. Polit. lib. 8. c. 7. [n] Herodot. Lib. 1. [o] Vide Plutarch. in conviv. Sapientum. Herod. l. 1. [p] Lib. 14.

mor-

mortem damnatis, eum jam mortuum æneâ ſtatuâ publice donarent, ſummiſque honoribus ut virum de republica optime meritum coerent. Hæc legas in Apologiis pro Socrate, à Platone, & Xenophonte ſcriptis, Diodoro Siculo lib. 14. Diog. Laert. in vita Socratis, Ælian. Var. Hiſt. lib. 1. c. 16. Tuſc. Quæſt. lib. 5. Max. Tyr. diſſert. 2. aliiſque.

Ep. 68. 'Αθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκράτους.

Ep. 69. 'Αφ' . . . . ος . . . . Με . . . . ρανος διθυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη Η. In duabus hic Epochis, cum tam pauca earum vocum, quæ obliterantur, maneant veſtigia, nemo credo poteſt aliquid reſtituere.

Ep. 70. Ἀφ' οὗ Φιλόξενος Διθυραμβοποιὸς τελευτᾷ βιοὺς ἔτη ΠΠ, ἔτη ΗΔΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθέου. De Philoxeno Dithyramborum ſcriptore modo diximus. Si plura de eo velis, adeas Diodor. Sic. lib. 14. & Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dial. 9.

Ep. 71. 'Αφ' οὗ Ἀναξανδρίδης ὁ Κωμ. . . . . Ἀθήνησι Καλλέου. In Lacuna lege, ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλέου. Callias enim Archon fuit tertio poſt Pytheam anno. Si igitur Pytheas Archon eſſet, an. Ep. Mar. 116, annus debet eſſe 113, quo Callias hunc Magiſtratum geſſit. Cetera ex obſervata in aliis Epochis Methodo reſtituimus.

Ep. 72. Ἀφ' οὗ Ἀστυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν, ἔτη ΗΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀστείου. Κατεκάη δὲ τότε καὶ . . . . In Lacuna reſtitue, κατεκάη δὲ τότε καὶ ἐν οὐρανῷ μέγας κομήτης.

Ἀστυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν. Secundum [q] Suidam duo erant Aſtydamæ, pater & filius, utrique Tragici Poetæ, quorum pater 240 Tragœdias ſcripſiſſe, & quindecies viciſſe dicitur. An vero hic aut filius ſit, qui in hoc Marmoris loco è Tragœdia viciſſe, & in Diodoro Siculo anno ſecundo nonageſimæ quintæ Olympiadis primo Tragœdias docuiſſe dicitur, non poſſum certo ſtatuere.

Κατεκάη δὲ τότε καὶ ἐν οὐρανῷ μέγας Κομήτης. Quidnam id fuerit, quod hic autor interſeruerat, ſatis perſpectum non habeo, ſed ſi bene ariolor Cometæ flammis cœlum micans, ſeu ardens notarat. Certe ſub Archonte, Ariſtotelis exemplaribus Ariſtæo dicto, ingens in Achaia viſus eſt cometa, in hyeme circa occaſum æquinoctialem, cujus radii etiam tertiam partem cœli illuminarunt. Vide eum Meteorologicorum, lib. 1. cap. 6. Ei ὁ μέγας κομήτης, & ὁ μέγας ἀστὴρ dicitur. Τὸ δὲ, inquit, φέγγος ἀπέτεινε μέχρι τοῦ τρίτου μέρους τοῦ οὐρανοῦ, "Lumen ejus ſe extendebat uſque in tertiam cœli partem, id eſt, circa occaſum, ἐφωτίζετο τὸ τρίτον μέρος τὸ ὑπὲρ γῆν, "tertiam Hemiſpherii partem illuminabat, quæ verba ſunt Olympiadori ad eundem locum. Loquitur de eo Ariſtoteles ac ſi ſuo ævo apparuiſſet. Natus eſt Ariſtoteles Olympiade 99, teſte Laertio, atque ita 12 annum ætatis agebat, Olympiadis 101 quarto, ſeu archonte Aſteio, de cujus nomine in Marmore non dubitandum. Nam etſi quintum elementum non ſatis manifeſtum ſit, haud aliud tamen fuiſſe quam quod Ἀστείου formet ex veſtigiis palam eſt. Neque lacunæ ſpatium quam τοῦ ἰῶτα amplius eſt. At vero neque dum vixit Ariſtoteles, Ariſtæus archon reperitur, nec in perpetua illa ſerie archontum 150 aut circiter, quæ Ariſtotelis exceſſum proxime antevertit, nec alibi occurrit aut nomen archontis ejuſmodi, aut aliud quod tam Ariſtæo proximat quam Aſteius, uti vocatur etiam in Faſtis archon hujus anni. Sub Alciſthene autem archonte qui proxi-

[q] In Ἀστυδάμας.

mum

mum occupat annum, id ipſum quod Ariſtæi anno apud Ariſtotelem tribuitur, collocare videtur Olympiadum *ἀναγραφὴ* Scaligeriana. *Λαμπὰς*, inquit, *ὤφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας τοσαύτην ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτός· ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς σκιὰς ποιεῖν παραπλησίως τῇ σελήνῃ*, "Fax cœlo viſa eſt plures noctes, cujus tantus erat luminis fulgor, vis tanta, ut etiam vix minores fecerit in terra, quam luna, umbras. Sed vitium ſolenne eſt, in annos proximos Epochas ex locis propriis deſilire; & non ſemel in ea *ἀναγραφῇ* commiſſum. Seld.

Ep. 73. .... *ἐγένετο Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, ἣν ἐνίκων Θηβαῖοι, ἔτη* ΗΠΙΙ, *Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Φρασικλείδου* .... *βασιλεύει*. In prima Lacuna lege, *Ἀφ' οὗ μάχη ἐν Λεύκτροις ἐγένετο*, in ſecunda, *καὶ ἐτελεύτησεν Κλεόμβροτος Λακεδαιμονίων βασιλεύς*. Pugna enim, in qua Thebani hoc anno Lacedæmonios vicerunt, in Leuctris commiſſa fuit, in eaque occiſus fuit Cleombrotus Lacedæmoniorum Rex. De hac pugna legas Cornelium Nepotem in vitis Pelopidæ, & Epaminondæ, & Plutarchum in vita Pelopidæ, Diodor. Siculum lib. 15. & Xenophontem de Rebus Græcis lib. *6*.

Ep. 74. *Ἀφ' οὗ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πολ*.................... Lacunam ſic ſupple, *καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔτη* ΗΠΙ, *Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δυσκινήτου*. Megalopolis in Arcadia paucis poſt pugnam Leuctricam menſibus, eodem quo pugna commiſſa eſt anno, qui erat ſecundus Olympiadis 102, & Epochæ Marmoreæ noſtræ ΗΠΙΙ, archonte Athenis Phraſiclide ſecundum [r] Pauſaniam condebatur. Sed ſecundum mentem Chronographi noſtri hanc urbem Archonte Athenis Phraſiclide conditam fuiſſe prohibet methodus illius per totum Chronicon obſervata, in quo nunquam bis ponit ejuſdem Archontis nomen, ſed ſemper omnia, quæ ſub eodem Archonte evenerunt, ſimul enumerat; atque ideo in Lacuna potius ponimus Archontem Dyſcinetum, qui proximo poſt Phraſiclidem anno Magiſtratum geſſit, & annum ΗΠΙ, quo Megalopolis ab Epaminonda Thebanorum Duce condi inceperat. Perfecta autem fuit duobus annis poſtea archonte Athenis Nauſigene, quod dicit Diodor. Sic. lib. 15.

Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησι. De primo Steſichoro dicitur in notis ad Ep. 51. de quo & ſecundo etiam Steſichoro legas in notis Chronologicis Seldeni ad eandem Epocham.

Καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πόλις. [s] Megalopolim poſt pugnam Leuctricam condidit Epaminandas Thebanus, in eamque magnam Arcadum multitudinem congregavit, ut illi, qui prius per vicos diſperſi facile Lacedæmoniorum imperio ſubjiciebantur, jam in unam magnam urbem collecti illius beneficio ſemetipſos, & libertatem ſuam melius poſſent contra eoſdem tueri. Quo conſilio idem Epaminondas non diu poſtea condita Meſſene omnes fere Meſſenios in eam congregavit, per eaſque duas civitates, ut præviderat ſapientiſſimus Thebanus, effectum fuit, ut Lacedæmonii deinde nec Græciæ, nec Peloponneſi domini fuere.

Ep. 75. *Ἀφ' οὗ Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν ὁ δὲ υἱὸς Διονύσιος ἐτυράννευσεν, καὶ Ἀλε*..........*ν*..........*λεύει, ἔτη* ΗΙΙΙΙ, *ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ναυσιγένους*. In Lacuna lege, *Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασιλεύει*. [t] Alexander enim Pheræus occiſo patruo ſuo Polyphrone ejus loco Pheris hoc anno inceperat regnare.

Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, &c. De morte Dionyſii ſenioris, & filio il-

[r] In Arcadicis. [s] Pauſanias in Arcadicis. [t] Plutarch. in vita Pelopidæ.

lius

lius etiam Dionyſio dicto, qui ei in regno ſucceſſit legas Diodor. Sic. lib. 15. Plutarch. in Cornel. Nepot. in vita Dionis.

Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασιλεύει. Hic Alexander nepos erat Jaſonis Pheræi viri eximii, & in bellicis artibus præſtantiſſimi, [u] qui cum Theſſalos perſuaſiſſet, ut Græcorum ſibi imperium vindicarent, ab iis ſummæ rerum præfectus omnibus Theſſalis imperabat. Cum autem inito cum Macedonibus fœdere, multiſque è finitimis in armorum ſocietatem pertractis, paratus eſſet Græciam invadere, illum Polydorus & Polyphron fratres illius, tanti imperii cupidi immiſſis ſicariis interficiunt, & in illius imperio ſuccedunt: ſed Polyphron conſortis impatiens mox Polydorum dormientem jugulat. Polydori filius erat Alexander, de quo hic agitur, qui non diu poſtea patrem ultus Polyphronem etiam interficit, ejuſque Regnum adeptus [x] undecim annos Phæræis aliiſque Theſſalis ſumma immanitate imperavit. Plura de eo & bellis, quæ cum Thebanis geſſit legas Diodorum Siculum lib. 15. & Plutarchum, & Cornelium Nepotem in vita Pelopidæ.

Ep. 76. Ἀφ' οὗ Φωκεῖς τὸ ἐν Δέλφοις .... νησι Κηφισοδώρου. In Lacuna lege, τὸ ἐν Δέλφοις ἱερὸν ἐσύλησαν, ἔτη 𐅄ΔΔΔΔIIII, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Κηφισοδότου. Κηφισοδώρου enim pro Κηφισοδότου aut exaratum in Marmore, aut à Seldeno tranſcriptum fuiſſe, evidentiſſimum eſt; Cephiſodorus enim Archon erat anno tertio Olympiadis 103; hoc autem anno nemo unquam dixit Phocenſes. Templum Delphicum expilaſſe; ſed novem annis poſtea, Olympiadis ſcilicet centeſimæ quintæ anno quarto, quo Archon fuit Agathocles, ſecundum [x] Pauſaniam & Anonymum Olympiadum ἀναγραφῆς autorem hoc ſacrilegium commiſſum fuit. Proximo autem ante Agathoclem anno archon erat Cephiſodotus, atq; ideo Phocenſium ſacrilegium ad illius potius, quam Cephiſodori, qui novem retro annis archon erat, Magiſtratus annum à Chronographo noſtro relatum fuiſſe multo melius poſſumus ſupponere, annus autem tertius centeſimæ quintæ Olympiadis eſt annus Ep. Mar. 𐅄ΔΔΔΔIIII, hunc igitur numerum in Lacuna reſtituimus. De hoc Phocenſium ſacrilegio & bello ſacro dicto, quod inde originem habuit, legas Diodor. Sic. lib. 16. & Pauſan. lib. 10.

Ep. 78. Ἀφ' οὗ Τιμόθεος βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΔΔ ἐτελεύτησεν ετ..................
...........................κεδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρτοξέρξης ἐτελεύτησεν .....ὁ δὲ υἱὸς β.....
.... ἐνίκησεν, ἔτη 𐅄ΔΔΔIII, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀγαθοκλε... Sic locum legit Seldenus, & hunc Marmoris locum in duas Epochas diſtribuens, ſic putat ultimam primæ Lacunæ partem debere ſuppleri, Ἀφ' οὗ Φίλιππος ὁ Ἀμύντου τῶν Μακεδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρτοξέρξης ἐτελεύτησεν, Ὦχος δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει τῶν Πέρσων, ἔτη. Sed cum Agathocles proximo poſt Cephiſodotum anno Magiſtratum geſſit, ſi hunc Marmoris locum in duas Epochas diſtribuamus, in utriſque ejuſdem Archontis nomen debet poni, quod prohibet methodus à Chronographo noſtro in omnibus aliis Epochis obſervata. Præterea diu ante expilatum à Phocenſibus Templum Delphicum, & Artaxerxes occubit, & Philippus cœpit regnare, atque ideo ſecundum mentem Lydiati, ſic mihi potius placet locum reſtituere. Ἀφ' οὗ Τιμόθεος βιώσας, ἔτη 𐅄ΔΔΔΔ, ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήνησι, καὶ Φιλίππους τὴν πόλιν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος Μακεδόνων βασιλεύς, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος ἐτελεύτησεν, καὶ τοὺς Διονυσίου στρατηγοὺς ὁ Δίων ἐνίκησεν, ἔτη 𐅄ΔΔΔΔIII, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀγαθοκλέους. Anno enim Ep. Mar. 93. qui eſt Olymp. 105. an. 4, & Philippus Philippos urbem condidit, & Alexander Pheræus ab uxore ſua jugulatus interiit, & Dion Dionyſii Tyranni Duces ſuperavit. De his lege Diodor. Sic. lib. 16. & Plutarch. in vita Pelopidæ, & Dionis

[x] Lib. 10.

onis. Timotheus, qui in hac Epocha nonagenarius occubuiſſe dicitur, videtur fuiſſe inſignis ille Lyricus Mileſius, qui Lacedæmone mulctatus fuit, quod chordarum Lyræ numerum à ſeptem uſq; ad undecem augens antiquam Muſicam mutaſſet. De eo lege Athenæum lib. 14. Boetium de Muſica lib. 1. Lilium Gyrald. Hiſt. Poet. lib. 9. & Joſeph. Scaliger. in Manilianis pag. 426.

Ep. 79. ....νεζ͵ ἔτη ΗΔΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλισ......... σοφος....τ...τουτου. Lacunas has, quas Seldenus, Lydiatus, & Palmerius, ſe ſupplere poſſe deſperarunt, ſic reſtituo Ἀφ' οὗ Ἀλέξανδρος Μακεδόνων βασιλεὺς ἐγένετο, ἔτη ΗΔΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλιστράτου, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Φιλόσοφος κατὰ τοῦτον. Secundum [a] Euſebium enim, qui iiſdem autoribus, quibus Chronographus noſter, cum in omnibus fere cum eo conſentiat, in componendo Chronico ſuo videtur uſus fuiſſe, Alexander Magnus ille Macedonum Rex hoc anno, ſecundo ſcilicet Olympiadis centeſimæ ſextæ, naſcebatur; [b] alii autem uno anno, alii biennio prius natum volunt. De nato autem Alexandro hic agi à Chronici noſtri autore ſuadet, quod hoc digniſſimum illius obſervatione, nec aliquid aliud præter Sacrilegium Phocenſium, & bellum inde ortum, de quo prius dixerat, hoc anno actum, cujus hic meminiſſe Chronographus noſter ſupponi poteſt, in ulla hiſtoria memoratur. Ariſtotelem eo tempore, quo Alexander natus fuit, cum illius magiſter eſſet, floruiſſe ſatis notum eſt. [d] Natus enim fuit Ariſtoteles anno primo nonageſimæ nonæ Olympidis, & anno ætatis 17 in Platonis Scholam admittebatur, anno igitur Ep. Mar. 91, qui eſt Olymp. 106 annus ſecundus, natus erat annos triginta, & tredecem in audiendo Platone poſuerat.

Ep. 80. Ἀφ' οὗ Κλ..............η Η...... ἄρχοντος .... Mutilum hoc locum ſic reſtituo, Ἀφ' οὗ Κάλιππος Δίωνα ἀποκτείνας Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΔΔΔΔ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Διοτίμου. In exeſo enim Marmore literis pene evanidis Λ pro Α poſt Κ facile legi poterat. Calippum autem, quem [c] Cornelius Nepos vocat Callicratem, hoc anno, quo Archon Athenis erat Diotimus, Dionem occidiſſe & Tyrannidem Syracuſis occupaſſe, teſtatur Diodor. Siculus lib. 16. Sed ſi literas Κλ, quæ in Seldeni autographo habentur, potius placet retinere, De Clearchi Heracliæ Ponticæ Tyranni morte, quem anno ſequente, quarto ſcilicet centeſimæ ſextæ Olympiadis, Archonte Athenis Eudemo occiſum fuiſſe idem narrat Diodorus, hic agi ſupponas, & locum ſic ſuppleas, Ἀφ' οὗ Κλέαρχος Ἡρακλείης Τύραννος ἐφονεύθη, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐδήμου. Sed magis ad propoſitum Chronographi noſtri Res Siculæ, quam Ponticæ videntur pertinere, præſertim cum quo tempore omnes Syracuſani Tyranni inceperint regnare diligenter adhuc obſervavit. Quæ per 88 deinde annos uſq; ad primum annum primi belli Punici in Chronicum ſuum redegit extremâ Marmoris parte diſtractâ amiſſâque omnino deſiderantur.

[a] In Chronicis. [b] Plutarchus enim narrat. Alexandrum eodem tempore, quo ludi Olympiaci celebrati erunt natum fuiſſe. [c] Solinus. [d] Diog. Laert. in vita illius. [e] In vita Dionis.

APPARATUS

APPARATUS CHRONOLOGICUS, ET CANON CHRONICUS AD EPOCHAS MARMOREAS;

Maximam partem ad mentem

JOHAN. SELDENI.

UT ſatis intelligantur clariora vetuſtiſſimæ, quam Marmori debemus, Epocharum deſcriptionis veſtigia, & uſui facilius accommodentur, poſt Notas Hiſtoricas, adjecimus etiam *Apparatum Chronologicum*, *&* *Chronicum Canonem.* Ad primum recte inſtituendum, Tria item aperienda ſunt, & argumentis, pro viribus, firmanda. Annorum nempe quibus Tempora putantur, ratio; Annus in quem Termini, ad quos intervalla deducuntur, ſive citeriora calculi parapegmata incidunt; & demum Aſtyanactis archontis Parii (ita enim mutilum illud in fronte nomen ſupplere liceat) & Diogneti Athenarum archontis ἐπωνύμου initia; quibus porro accedat de archontum ceterorum, quorum annis ſingulis Epochæ notantur complures, quantum ſane fieri poteſt, initiis & finibus indicium. Horum enim quodpiam quo minus ſcimus, eo in Epocharum & intervallis & parapegmatis, ut magis cæcutiamus neceſſe eſt. Athenienſibus, ad quorum tempora omnia plane heic exigenda ſunt, quemadmodum & pleriſq; aliis gentibus, in uſu fuiſſe annos tum Naturales, ſeu hierophanticos, tum Civiles, ſeu populares, tam certum eſt ut de ea re dubitari nequeat. Naturales dico, quos Tropicos eſſe ſeu Aſtronomicos, id eſt, circulari Solis εἰς τὰ ἑπόμενα motu terminatos credebatur. Atque redeuntis ævi conſtans, communis, & æquabilis menſura hi erant; ſyſtemata nimirum dierum 365, & plerunque quadrantis, qualia ſunt ipſi Juliani quibus hodie utimur; aut eis proximantia. Horum, ante alios, inſignis eſt teſtis autor vetuſtiſſimus Geminus. Civiles anni erant Lunares, qui ſcilicet Feſtis celebrandis, Magiſtratibus ineundis, creditis, uſuris, ſtipendiis, penſionibus ſolvendis, & id genus aliis ſtatis temporibus, perficiendis aptati, inæquales quidem fuere, adeo ut Communes Naturalibus, diebus aliquot, eſſent minores; Embolimæi, pro emboliſmi varietate, pluribus majores. Utrique tamen ita diſpoſiti erant, ut, per ſolennes integrorum, ſuis locis, menſium emboliſmos, & dierum, ad patrium ritum, proſthaphæreſes, poſt certam annorum Naturalium abſolutam periodum, ab eodem naturali initio denuo Civiles redintegrarentur, & utriuſque ſideris rationum ejuſmodi fieret pariatio, quæ in orbem deinceps ſimiliter rediret. Lunarium horum annorum, puto, quantitas primo dierum erat 360, quot ſcilicet menſes pleni 12 conficiunt. De hiſce capio Herodotum in Clio, ſeu Solonis ibi de infelicitate humana ad Crœſum orationem. Neque vero Lunares appello, perinde ac ſi veris Lunæ motibus is numerus dierum reſpondiſſet. Sed, rudi hactenus Mathematices in Græcia ævo, menſtrui Lunæ motus quam annui Solis imperitiores non minore quam 30 dierum ſpatio Lunam circulum ſuum peragrare falſo autumabant, & ad eum calculum neomenias, exactiori artificio carentes, & cetera tam ſacra quam civilia cele-

 brabant.

lebrabant. Poſtea, explorata, quæ vero proprior erat, menſis atque anni Lunaris quantitate, diebus 354, cum horis & ſcrupulis appendicibus Civilis annus terminabatur, poſt certas etiam (uti vetuſtior) periodos, anno Solari ſeu Naturali per emboliſmos & proſthaphæreſes conciliatus. Atque, ad hujus generis formulas, annis eorum peractis, primo in Trieteridibus, poſtmodum Octaeteridibus Cleoſtrateâ & Harpaleâ, inde in Metonica Enneadecaeteride ſeu cyclo decemnovennali, & demum in Calippica Hebdomecontaexaeteride ſeu cyclo annorum 76, (neque enim infra autoris noſtri Marmorei ævum deſcendimus) utriuſque ſideris circulares motus & tempora ab iis menſurata, pro vario cyclorum artificum ingenio, æquabantur. Et de hiſce Cenſorinus ſatis, ad rem noſtram, de Die Natali capite 18. Sed vero non ſolum adinvicem erant inæquales civiles anni ſeu Lunares, verum etiam ipſa inæqualitas per frequentem periodorum novationem & multiplices artificum errores adeo incerta erat & tumultuaria, ut, ſuperioribus maxime ſeculis, Feſta ſua, variatim inde revertentia, ne ipſi quidem Dii (ut lepide, apud Ariſtophanem in Nubibus, conqueritur Luna) cognoſcerent; Sed, cum ſacrarum epularum lautitias, ſive ad verum Lunæ motum, ſive ad elapſi ultimo anni rationem, expectabant, τῆς ἑορτῆς, ob dierum ſive anticipationem, ſive comperendinationem, μὴ τυχόντες καὶ τοῦ δείπνου ψευσθέντες, *tam feſto die quam epulis fruſtrati* redirent jejuni, eoque nomine Lunæ ipſi graviter minarentur. Quin poſtea quam propius ad veras Lunæ rationes acceſſerant novæ periodi, ita ut non tam diſſimiles locos neomeniæ, panegyres, & feſta quotannis redeuntia ſortirentur; ejuſmodi nihilominus manſit Communium & Embolimæorum inæqualitas, atque ea alternationis diſparitas, ut ne ſic quidem communis menſuræ omnino præſtare potuiſſent officium ſine accuratiſſimâ ſimul emboliſmi cujuſlibet, præter id genus cetera quæ inæqualitatem pariebant, cognitione, quâ operoſius vix quidquam erat in calculo, aut in turba periodorum incertius. Quamobrem, tametſi anni vocabulo, ubi veteribus Græcis de ſtipendiorum, verbi gratiâ, ſolutionis tempore, quod ad civilis anni rationem accipiendum erat, verba fiunt, Lunaris denotatur (cujus rei expreſſiſſimum eſt apud Ariſtotelem in Oeconomicorum ſecundo, ubi Cleomenis fraudem memorat, exemplum) attamen, intervallis per annos generatim deſignandis, alium quam Naturalem ſeu Solarem annum, æquabilem ſcilicet, ſtabilem, communem & notiſſimam menſuram, Scriptorem apud eos quempiam, adeoque inter eos Autorem noſtrum, adhibuiſſe credibile puto non eſt. Maxime autoris noſtri ſeculo, quod in periodum Calippicam primam, ut mox demonſtrabitur, incidit, cui, uti & proxime ſaltem ſuperiori, non modo ad æquandam Lunarium anomaliam, ſed etiam ad annos ſimpliciter deſignandos, Solares in uſu fuiſſe manifeſtum eſt. Inde annus abſolute Platoni in Timæo dictus, Solaris eſt. *Lunæ motu Menſis*, inquit, *conficitur*, ἐνιαυτὸς δὲ ὁπόταν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθοι κύκλον, *annus vero poſtquam Sol ſuum abſolverit circulum*, quod nec de alio anno ſolari quam quo nunc utimur intelligit, ad eundem, ſcriptor vetuſtus Chalcidius. Neque de alio ſane anno loqui Ariſtotelem, ſummorum aliquot virorum pace, exiſtimo, ubi, temporum ſpatia explicando, dies duntaxat 360, numero rotundo, annuæ tempeſtati tribuere videatur. Libro 6, de Hiſtoria animalium cap. 20. Κύει, inquit, ἡ μὲν Λακωνικὴ (κύων) ἕκτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ, τοῦτο δ' ἐστὶν ἡμέραι ἑξήκοντα· κἂν ἄρα μιᾷ ἢ δυσὶν ἢ τρισὶ πλείονας ἡμέρας, καὶ ἐλάττους μιᾷ. « Geſtat uterum canis Laconica, ſextam anni partem, quæ ſex-« agenis ex diebus conſtat; quanquam uno alterove, aut tertio die plures; « pauciores vero uno; ut recte vertit Julius Scaliger, & Theodorum Gazam, « qui aut uno vel altero die plus minuſve habet, in corruptum notat incidiſſe exemplar. Et paulo poſt etiam Ariſtoteles, ἔνιαι δὲ κύουσι τῶν κυνῶν τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ· τοῦτο δ' ἐστιν ἡμέραι ἑβδομήκοντα, καὶ δύο. « Nonnullæ canes « uterum ferunt quintam anni partem, id eſt, dies 72. Annus hic Solaris intelligitur.

telligitur. Neque enim, aut Ariſtotelis ævo, aut eo quod eum præceſſit, Lunaris tot dierum ſyſtema eſſe credebatur; quod ex periodorum Cleoſtratæ, Harpalεæ, Metonicæ, etiam Callipicæ, (nam poſt ejuſce etiam initia Ariſtoteles circa ſexennium vixit) ratione ſatis deprehenditur. Scio locum illum, ad æquabilem Græcorum annum, uti appellatur, Minorem, trahi ab incomparabili viro Joſepho Scaligero. Atqui nec de ipſo anno, ita ei dicto, mihi quidem perſuadet. Ingenioſiſſimum agnoſco Inventum. Sed qua ratione veterum teſtimoniis ita ſubnitatur, ut fides ei ſit habenda, nondum ex eruditiſſimis ejus lucubrationibus, quarum nec indiligens fui, mihi compertum eſt: Sed vero neque Ariſtotelem ex tot ſolum diebus annum Solarem conſtituiſſe quis, ſine ſumma in magnum Philoſophiæ parentem injuria, autumet. Nam tum in Metonica enneadecaeteride tum in hebdomecontaexaeteride Calippi (quibus utriſque labentibus floruit Ariſtoteles) annum Solarem dierum fuiſſe 365, præter horas appendices, ab eo ignorari plane nequibat. Sed rotunde ad morem loquutus eſt vulgi, quod, utcunque receptâ, ob æquationem & temporum per ſecula dinumerationem, accuratiori anni Solaris quantitate, atque ea quæ à vero propius aberat; exprimendis tamen anni partibus, quibus agriculturæ, uteri geſtationis, & id genus aliorum tempeſtates menſurabat, ejuſmodi dierum numerum qui maxime multiplices haberet ex diebus integris conflatas partes, unde ſcilicet diviſioni eſſet commodiſſimus, uti fieri amat, retinebat: quinque, qui appendices erant, diebus, eo quod multiplicem diviſionem impedirent, non minus quam horis & momentis, neglectis. Nam etſi quinta pars anni Solaris, ſive Metonici, ſive Calippici, dies habuit 73, atque ita totidem dies pro quinta anni parte vulgo uſurpari potuit; attamen, ſi ad eum modum porro ſupputaſſent, nullam aliam ex diebus integris conſtantem habuiſſent; ſed in diviſione, ſeu partium pro vario uſu, indicatione, admomenta non ad dies ſatis incommode neceſſario numeràſſent. Sed notiſſima plerunque fuit numeri 360, ut etiamnum eſt in calculo Aſtronomico, commoditas. Alias autem integer annus, ut communis erat intervallorum menſura, ſolis integra revolutio Ariſtoteli æſtimabatur. Et tralatitium ſatis eſt numeros rotundos, momentis quæ calculum turbarent prætermiſſis, ubi perneceſſaria non ſunt, adhiberi. Id ipſum fere quod heic Ariſtotelem feciſſe cenſemus, fecit olim Gregorius Magnus, cum dies 36 anni Juliani pars decima ei habiti ſunt; uti videre eſt Homilia ejus 16 ad Evangelia, & Diſt. 5. de Conſecratione c. 16. Neque aliud Juriſconſulti Romani, qui in eodem anno, menſtruum tempus ſimpliciter dictum nec termino diei quoti, à quo, ſignatum, triginta tantum diebus, atque hiſce multiplicatis menſes plures metiri ſolent, quod habetur C. de jure deliberandi l. 22. ſect. 1. & 2. Idem docet Alexander Conſilio 114, Alciatus ad lib. 98. Cum biſſextus D. de verborum ſignificatione, alii. Haud aliter, opinor, intelligendum eſt illud Cleobuli, de duodecem anni filiis, quorum ſingulis triginta filiæ, ænigma Græcum quod in diſputationibus de anno Græcorum afferri ſolet; niſi forſan ad ſuperiora ſecula, quibus annum Lunarem revera diebus 360 confici creditum eſt, ſpectet. Nec quid aliud innuere videtur togatorum ille Doctiſſimus Varro, ubi, apud Nonium, tot ſcribit ſtatuas æneas Demetrio Phalereo Athenis dicatas,

Quot luces habet annus abſolutus.

Signanter dicit *annus abſolutus.* Non pro eo quod eſt annui Solaris motus tempus abſolute finitum, ſed pro abſoluto illo & rotundo dierum numero, qui, diebus illis multiplicem diviſionem minime ferentibus liber & abſolutus, annum menſurare vulgo ſolebat. Inde eſt quod ſtatuarum numerus erat 360, uti à Plinio libro 34, cap. 6, docemur. Sed quod addit Plinius *nondum anno hunc numerum dierum excedente* ab hoc ipſo Varronis loco perperam intellecto emanâſſe ſuſpicor, & temere viro alioquin ſcientiſſimo excidiſſe. Neque enim

hujuſmodi anni ſive Lunaris, ſive Solaris veſtigium, puto, circa Demetrii Phalerei ſeculum in Græcorum monimentis omnino occurrit. Erat autem Demetrius autori noſtro & primæ periodo Calippicæ labenti coævus. Ita tandem annorum ſimplex dinumeratio, tum alibi apud Ariſtotelem, tum apud vetuſtiores Græcos, qui extant, de ſolaribus, ſeu Julianis, ſaltem qui Julianis proximant, intelligenda eſt. Ejuſmodi habendus etiam Decennii calculus apud Homerum in Iliados ſecundo, quod nempe belli Trojani menſura. Inde Themiſtius ad Phyſicorum quarti extremum, πόσου, inquit, χρόνου τὸ Ἴλιον ἑάλω; δέκα ἔτεσιν· τοῦτο δ' ἐστὶν τοσαῖσδε περιφοραῖς τοῦ ἡλίου, *Quanto tempore Ilium captum eſt? Decem annis, id eſt, decem ſolis revolutionibus.* Annis ejuſmodi ſignantur apud Herodotum & Thucydidem (quorum uterque Noſtro antiquior eſt) Induciæ, Fœdera, & quæ ſunt id genus aliæ temporum durationes. Atque inde eſt quod Thucydides, ubi annos Peloponneſiaci belli numerat, non per archontum ſeries aut nomina, quod idem eſt ac ſi dixiſſet, non per annos Lunares (quibus ſingulis archontes ſinguli imperabant) ſed per æſtates & hyemes, quæ annos plane ſolares ſignificant, ſe putare profitetur; & decennium ejuſdem belli integrum, & hujuſmodi nempe annis conflatum αὐτοδεκαετῶν vocabulo denotat, quod ὁλοκλήρων ſeu ſolidorum & Naturaliter revertentium annorum ſpatio recte interpretatur Scholiaſtes. Vide eum libro quinto. Hinc vetuſtiſſimis Græcorum, annum ſimpliciter dictum nomine à Sole, quem Λύκον vocabant, ſumto, indicari credebatur. Id Λυκάβας eſt. Homero uſurpatum Odyſſ. ξ'. Macrobius Saturnalium 1. cap. 17. *Annum vetuſtiſſimi Græcorum* Λυκάβαντα *appellant,* τὸν ὑπὸ τοῦ ἡλίου, *id eſt, Sole* βαινόμενον καὶ μετρούμενον. Λύκον *autem Solem vocari Lycopolitana Thebaidos civitas teſtimonio eſt, quæ pari religione Apollinem itemque Lupum, hoc eſt,* Λύκον *colit, in utroque Solem venerans.* Nec quiſquam alios quam ſolares in Eratoſthenis, Noſtro coætanei, Canonibus Chronicis intellexit. Iidem uſurpabantur in Chaldæorum veterum, & Ægyptiorum temporis calculo. Et tandem univerſe id verum fuiſſe videtur etiam ab initio ſeculi, quod ſcribit Cicero in Somnio Scipionis (idque antequam in civilem uſum Romanis receptus eſt annus Solaris, aliter quam ad Lunares æquandos) *homines populariter*, ſeu vulgari temporum dinumeratione, *Annum tantummodo Solis reditu metiri.* Quin noſtrum & coætaneos, in Græcia & ubicunque periodus Calippica civiles annos æquabat, ſcriptores ita reditu Solis tempora menſos eſſe veriſimillimum eſt, ut etiam diem integrum ex quatuor quadrantibus confectum cuilibet quadriennio non minus nec aliter adjicerent quam Romani poſt Julianam anni novationem, & Chriſtianæ etiamnum Europæ gentes. Sic ratio certiſſima temporum conſtare potuit, & revertentium annorum initia ſatis retineri, quæ, quadrantibus illis neglectis, per totum annum poſt periodum annorum 1440, prorſum vagari neceſſe erat; uti in veteri Ægyptiorum rationibus. Calculus autem hujuſmodi quadrantum in Calippica periodo nemini non obvius erat. Nam anni ejuſdem ſolares, ipſiſſimi erant Juliani. Et de Annorum, quibus uſus eſt Noſter, ratione, hactenus. Plura de ea multa dici poterant. Sed doctioribus hæc multa nimis videantur; quæ tamen, ne harum rerum rudiores variis apud veteres annorum formis turbati, in limine hæſitarent, præmonere duximus. Quod vero ad Terminorum ad quos, ſeu citeriorum parapegmatum, Annum attinet: cum intervalla omnia uſque ad Aſtyanactem Parium & Diognetum Athenienſem Archontas (quos ἐπωνύμους ſeu annuos fuiſſe dubitandum non eſt) deducantur, par ſane eſt ut ante eorum initia quodlibet intervallum penitus abſolutum eſſe exiſtimemus, atque ſic putata ab Autore tempora fuiſſe, ut in annum Solarem qui proxime Archontũ horum initia antecedebat, univerſi termini citeriores incidant; habita nempe, ut neceſſarium eſt, ratione varietatis menſium, dierum, & anni tempeſtatum, ad quas ſigillatim ſpectabant termini à quibus, ſive ulteriores. Scio nihilominus τὸ ἕως, ſeu εἰς, uti noſtro ſcribitur, id eſt, *uſque*, tam incluſionem, quam excluſionem ſæpius ſignare.

Et

Et ſi incluſio heic eo intelligatur, Annus terminorum erit ipſe archontum, quos diximus, annus; non autem qui præcedit, niſi excluſionem denotari ſentiamus, uti & ego quidem ſentio, & in hujuſmodi rationibus res ipſa ferme exigit. Atque ita ſane veriſimillimum eſt Autorem noſtrum ipſo Archontum anno Chronologiam ſuam ſcripſiſſe. Quotus igitur annus ille Archontum initia præcedens, ſeu Annus Terminorum citeriorum fuerit in Periodo Juliana, quæ tum communis, tum optima annorum menſura eſt, perpendamus. Ut is rite eruatur, Epochæ Autoris noſtri, de quibus omnino conſenſus eſt apud Scriptores alios fide digniſſimos, obſervandæ; atque ex eis per annorum adjectionem annus, quem quærimus, prodibit. Cum autem, juxta tria illa, de quibus Varro apud Cenſorinum, temporum diſcrimina, Obſcurum nempe ſeu, ut vocat ille ἄδηλον, Mythicum ſive Fabuloſum, & Hiſtoricum; in primo nullas, in ſecundo & tertio complures habeat noſter Epochas; eæ vero, quæ ad ſecundum ſpectant, non minus ſint plerunque incertæ quam quæ ad primum, adeo ut de illis etiam inter veteres paſſim diſconveniat; è tertio duntaxat ſumendæ ſunt quæ hic uſui eſſe poſſunt. Secundum autem, quod Olympiadum Iphitearum initia antevertit, apud noſtrum durat uſque ad Epocham de Colonia Syracuſas deducta ab Archia, regnante Athenis Æſchylo. Quæ hanc præcedunt, intervalli ſunt Mythici. Hæc autem & quæ ſequuntur, Hiſtorici. In Hiſtorico tamen intervallo, ad eliciendum annum Terminorum, non ſine delectu adhibendæ ſunt Epochæ. Etenim in hoc etiam ſunt nonnullæ huic rei nimis incertæ; quippe controverſæ. Controverſam autem Epocham heic in partes trahere, eſt ipſam, quam venamur, rem æque controverſam imprudentur relinquere. Supereſt igitur ut certiſſimas ſeligamus. Eæ ſunt de quibus non ſolum unanimis inter Scriptores editos, ſed etiam inter hoſce & Noſtrum reperitur conſenſus, quales ſunt anni aliquot Archontum qui proximo ante Noſtrum ſeculo Imperia tenuêre, adeoque etiam ei ante alias notiſſimi. Hujus generis ſunt omnium Archontum anni qui, Marmore numeris notati, Socratis mortem & Lachetem Archontem ſequuntur; Ariſtocratis ſcilicet, Pytheæ, Aſteii, Phraſiclidis, Nauſigenis, & Agathoclis, quos ſingulis ad hunc modum Epochis adjectos exhibet Marmor.

	Anni	*Archonte.*
Ex quo	CXXXV	Ariſtocrate.
Ex quo mortuus eſt Philoxenus	CXVI	Pytheâ.
Ex quo Aſtydamus vicit	CIX	Aſteio.
A pugna Leuctrica	CVII	Phraſiclide.
A morte Dionyſii Siculi	CIV	Nauſigene.
A morte Timothei	XCIII	Agathocle.

Rerum aliarum in hiſce Epochis, præter ipſos Archontas, nihil ad id quod impræſentiarum agimus, ſpectat. Anni autem horum Archontum in Faſts Atticis, nemine contradicente, Olympiadum & proinde periodi Julianæ annis quos ſubjicimus, ſignantur.

	Olympiadis	*Anno;*	*Periodi Julianæ.*
Ariſtocratis	XCV	2	4315.
Pytheæ.	C	1	4334.
Aſteii.	CI	4	4341.
Phraſiclidis.	CII	2	4343.
Nauſigenis.	CIII	1	4346.
Agathoclis.	CV	4	4357.

Ineundus igitur ita eſt calculus. Singulis Archontum annis, in Periodo Juliana, adjice ſingula Marmorei autoris intervalla. Conficitur annorum numerus qui Terminorum annum indicat. Ariſtocratis annus eſt in Periodo

4315. Autoris intervallum 135, cui annis 4315 adjectis, fiunt 4450 in Periodo. Itaque annus 4450, qui Olympiadi 129 reſpondet, eſt annus citerioris Termini Intervalli quod Ariſtocrate ſignatur. Eadem dinumeratione in ceteris, quæ ſequuntur, adhibita, idem prodit annus. Sed monendum interea, anni in Periodo ejuſmodi heic rationem habendam, ut non aliud initium & finem ſortiatur quam initia binorum in fronte Marmoris Archontum, quæ jam demum eruenda ſunt, patiantur. Neque enim Periodi hujus anni minus ab alio quovis, in Chronologicis explicationibus, die exordium pro re nata ſumere poſſunt quam à Calendis Januariis; ut nemini non liquet cui varius ejus uſus incognitus non eſt. Cum igitur, labente Periodo Calippica prima, ſub qua Noſter ſcripſit, anni Attici civilis ſeu Lunaris aut Magiſtratuum, ſive τῆς πρυτανείας, caput ſub æſtivum ſolſtitium figeretur, nemo non videt finem & initia anni terminorum circa eandem cecidiſſe tempeſtatem. Unde fit, ut, ſub æſtivum ſolſtitium anni 4450 Periodi Julianæ à Calendis Januariis, ut vulgo, putati, initium habuerit Terminorum annus; circa idem quod ſecutum eſt, ſolſtitium, anni nempe Periodi Julianæ 4451, finitus; pridie ſcilicet neomeniæ Hecatombæonis menſis (in qua Magiſtratus iniri ſoliti) ſeu ultimo anni præcedentis. Atque ita à Solſtitio æſtivo ad ſolſtitium, ad Atticorum temporum rationem, non à Calendis Januariis, ut plerique hodie ad Chriſtianorum annos Periodi Marmori mox aptatos dinumeramus. Reſtat igitur ut binorum, quos diximus, Archontum initiorum diem, caput nimirum anni Lunaris ſeu τῆς πρυτανείας, id eſt, neomeniam Hecatombæonis, anni Periodi Julianæ 4451, in diebus item Julianis diſquiramus. Eâ repertâ, ipſa etiam anni ſolaris Terminorum inde retro putandi initia æque erunt manifeſta. Periodus Calippica, ſeu hebdomecontaexaeteris, quæ annorum 76 cyclus eſt, ad cujus rationes Lunares Magiſtratuum quotannis initia aliter atq; aliter ſe habuere, incepit ſub æſtivum ſolſtitium anni Periodi Julianæ 4384. quod ſatis ex Ptolemæo non uno in loco liquet. Id item pluribus & expreſſius poſt virum ſummum Joſephum Scaligerum, oſtendit pridem vir ſane etiam ſummus Dionyſius Petavius in ſecundo de Doctrina Temporum, lib. 2. cap. 18. cujus ideo libentius hoc nomine obiter memini, ut Exemplarium Ptolemæi editorum apud eum ibi caſtigationem ſaltem unicam, quæ ad periodi hujus exordium ſpectat, ex Manuſcripto Ptolemæi Codice, firmarem. Memorat Ptolemæus ſub extremum libri 4 Almageſti, tres ab Hipparcho defectiones Lunares obſervatas. Τούτων γ΄, inquit, τὴν πρώτην φησὶ γεγονέναι τῷ νβ΄. ἔτει τῆς δευτέρας κατὰ Κάλιππον περιόδου, *primam ait commiſſam anno quinquageſimo ſecundo periodi Secundæ Calippicæ.* Mendoſum heic numerum eſſe quovis pignore contendere vult Petavius, & νδ΄ pro νβ΄ ſubſtituendum. Idque rectiſſime. Quod non modo Georgii Trapezuntii verſio, ubi 54, habetur, ſuadet, verum etiam tum Calculus Aſtronomicus, quo in 26 gradu Piſcium eclipſis illa anno 54 Periodi reperitur, tum Periodi ipſius alibi apud Ptolemæum computus demonſtrat. Et Codex, quem dixi, qui ante annos 200 aut circiter pulcherrime exaratus κειμήλιον eſt Bibliothecæ inſtructiſſimæ Reverendiſſimi Archiepiſcopi Cantuarienſis, eo in loco, νδ΄ habet. Annum item 54 heic notari in Latino Codice Ms. ex Arabico verſo, qui ſervatur in Bibliotheca Collegii Omnium Animarum Oxoniis, pridem monuit, idque amiciſſime, vir doctiſſimus Joan. Banbrigius, Aſtronomiæ ibidem Profeſſor digniſſimus. Ceteros autem annorum ejuſdem Ptolemæi capitis non aliter exhibet Codex Cantuarienſis, ac exemplaria typis vulgata. Sed vero, primo ita primæ Periodi Calippicæ anno indicato, annum Julianæ Periodi 4451, anno Calippicæ primæ 68 reſpondere palam eſt. Neomenia autem Hecatombæonis menſis anni, Periodi Calippicæ primæ 68, ſeu initium Magiſtratuum in anno eo Lunari, tam ad Petavianas, quam ad Scaligerianas rationes, cadit in 8 Julii. Eo igitur die inibant Magiſtratus Aſtyanax noſter Parius &

Dio-

Diognetus Athenienſis Archontes. Itaque ſeptimo Julii, ſeu, quod in hoc anno idem eſt, pridie neomeniæ Hecatombæonis finitus eſt annus noſter Terminorum, qui cum Solaris, ut ante diſputatum eſt, fuerit, ab 8 die Julii retro putatus, ab eodem die in anno præcedente, ſeu 4550 Julianæ Periodi, & 67 Periodi ejuſdem Calippicæ ſumſit exordium. Atque ita inter 7 Julii anni alterius & alterius 8, omnes intervallorum termini citeriores collocandi. Hiſce nixi fundamentis Canonem conſtruximus Chronicum tum Per. Jul. tum eis qui vulgarem D. N. Epocham antevertunt aliiſq; item Epocharum annis ſignatum, quo, ſine operioſiori aliquo calculo, Epochæ cujuſlibet Autoris Noſtri annus indicetur. Reges item Athenarum adjecimus, & Archontas annuos ſeu *ἐπωνύμους* quemadmodum in Marmore habentur. Sed & horum tandem initia & fines, quantum ſcilicet à doctiſſimis temporum interpretibus edocemur, qua ratione eliciantur heic ſubjungimus. Ad hanc rem, Tempora quæ in Canone, quem infra exhibemus, primam annorum Archontum inſtitutionem ſequuntur, trifariam dividimus; In intervallum quod ab anno Periodi 4030 uſque ad 4178 incluſis Terminis protenditur; Id quod hunc annum & 4294 interjacet; & demum quod inde ad extremum ſuccedit. Intervalli primi, fateor me nulla ratione ita Attica tempora hactenus aſſecutum eſſe, ut qualeſnam Periodi annorum ad æquandos utriuſque luminalis motus in uſu fuerint, ſatis cognoverim. In obſcuro ſunt & incerto poſita quæ de ea re Scriptores reliquere. Atqui ex Tetraeteridibus hebdomecontaexaeteridem confecit Vir magnus Joſephus Scaliger, quam ut vetuſtiſſimam Atticorum temporum & certiſſimam menſuram, Periodi Atticæ vocabulo, tam in libris de Emendatione quam in Canonibus edidit. Sed ingenium ſcientiſſimi Herois & immenſam eruditionem multo magis ſemper admiratus ſum, quam doctrinæ illius periodi aſſentiri potui. Etiam ipſa quibus nititur ipſe teſtimonia (& res eſt ejuſmodi quæ non tam artificis ingenio quam vetuſtatis teſtimonio ponderanda eſt) lectoris benignioris, ſi bene perpendantur, etiam cohibent aſſenſum, ſaltem non pariunt; quin adverſariis tela fiunt, quibus ſententia ejus fidenter nimis tradita, non mediocriter enervatur. Conſule, ſi placet, quæ contra diſputarunt & popularis noſter Thomas Lydiatus, & Dionyſius Petavius. Ceterum quoniam impenſe autori periodus illa placuit, & aliis forſan non paucis ob incomparabilis viri autoritatem nondum diſplicet, tabellam adjicimus quâ laterculum neomeniarum periodi Atticæ apud Scaligerum in 1. de Emendatione, pagina 42. & primo Canonum pag. 59. cuiquam ingredi liceat, & facillime Neomeniam ſeu caput anni cujuſque Archontis atque finem in primo Canonis noſtri Intervallo reperire. Neomenia autem ea eſt heic Gamelionis menſis. Nam, ſeculis vetuſtioribus, Gamelion anni civilis caput habetur cui locus eſt ſub hibernum Solſtitium. Dato nimirum, in hoc Canonis intervallo, Periodi Julianæ anno, abjice numerum qui in tabella proxime minor eſt. Nam 3976 primus eſt primæ Periodi Atticæ ſeu Scaligerianæ hic labentis. Qui reſiduus habetur, in laterculo Scaligeriano Neomeniam Gamelionis ſeu archontis initium indicat. Proximus demum in eodem laterculo, demto triduo, finem oſtendit. Nam, etſi pridie Neomeniæ Gamelionis proxime ſequentis annus lunaris finiebatur, attamen, ad Scaligeri rationes, duo annum clauſerunt, ad finem Poſideonis ultimi menſis, adjectitii dies qui *ἄναρχοι* dicti, eo quod per illud biduum Athenæ Magiſtratibus carebant. Imperiis enim, ut vult ille abibant ultimo die, ſeu *τῇ τριακάδι* Poſideonis, adeoq; triduo ante Neomeniam. Biduo autem interjacente, comitia creandis Magiſtratibus habita. Verbi gratia Agon Pythicus, in Canone noſtro, Coronarius denuo fit anno Periodi Julianæ 4132, archonte Damaſiâ Secundo. Numerus in tabella proxime minor eſt 4127; quo abjecto, reſiduus eſt 5. Huic reſpondet in Laterculo Scaligeriano dies 22 Januarii pro Neomenia Gamelionis, qua Magiſtratum iniit Damaſias. Neomenia Gamelionis anni inſequen-

Anni *Periodi Julianæ.*
3975.
4051.
4127.

tis

tis eſt Januarii 19, unde triduo demto, dies ejuſdem Januarii 16, anni Damaſiæ exitum indicat. Intervallo autem Canonis noſtro ſecundo, omnia ad hanc diſquiſitionem adeo incerta ſunt ob Octaeteridum Cleoſtrateæ & Harpaleæ uſus ignorationem, ut futile nimis eſſet contendere in eo initia & fines archontum certis diebus ſignare. Sed ſub hujus intervalli extremum ſaltem, ſi non antea, caput anni τῆς πρυτανείας ſeu Magiſtratuum à Gamelione ſeu cardine hiberno tranſlatum eſt, quod neceſſario monendum, ad Hecatombæonem ſeu æſtivum cardinem, quod non ſolum ex Antiphontis coævi oratione 16 ſeu περὶ τοῦ χορευτοῦ, ſed etiam, ut alia omittamus, ex Thucydide liquet. De Rege Sacrorum (qui in Magiſtratibus annuis) locutus Antiphon τῆς δ' ἀρχῆς, inquit, αὐτῷ λοιποὶ δύο μῆνες ἦσαν Θαργηλιὼν, καὶ Σκιρροφοριὼν, *Imperii ejus duo menſes ſupererant, Thargelion & Scirrophorion*; quibus verbis manifeſto innuit inſequentis menſis, qui Hecatombæon eſt, Neomeniam caput anni Magiſtratibus creandis aptati fuiſſe. Thucydides autem de ipſo anno, à cujus initio enneadecaeteridem ſuam (quæ nondum in uſu recepta erat) auſpicabatur Meton, verba faciens libro 2. Πυθοδώρου, ait, ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, μετὰ τὴν ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην, μηνὶ ἕκτῳ, καὶ ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ, Θηβαίων ἄνδρες ὀλίγῳ πλείους τριακοσίων ἐσῆλθον ἐς Πλάταιαν τῆς Βοιωτίας. "Cum Pythodoro duo præterea menſes fungendi Magiſtratus ſupereſſent, ſexto ſcilicet menſe à pugna in Potidæa commiſſa, & ver jam incepiſſet, Thebanorum quidam paulo plures trecentis ingreſſi ſunt Platæam Bœotiæ. Et verſioni huic adſtipulatur plane Scholiaſtes vetus. Menſis igitur, de quo loquitur, Munichion erat jam labens; is ſcilicet qui vernorum primus erat; adeoque duo illi qui Pythodoro, primi enneadecaeteridis Metonicæ anni archonti ἐπωνύμῳ, ſupererant, ut Thargelion & Scirrophorion fuerint neceſſe eſt, & proinde ut Hecatombæonem caput anni πρυτανείας teneret, uti poſtea, perpetuo tenuit. Tertium demum Intervallum Periodus illa Metonica ſeu enneadecaeteris occupat, ad cujus neomenias Hecatombæonis, quæ ad noſtri ſpectant archontas, eruendas, ſimilem priori tabellam adjungimus, uſu non omnino diſſimili. Numero reſiduo ingredere Laterculum ſive Scaligerianum ſive Petavianum enneadecaeteridis Metonicæ. Neomenia quam quæris in diebus Julianis, ſtatim occurrit; ſed diverſimode pro diverſis, quas amplexantur illi putandi rationibus. Scaligerianum habetur in 2 de Emendatione pag. 77. & Canonum 1. p. 64. Petavianum lib. 2. de Doctrina Temporum, cap. 13. Diſcrepantiæ autem cardo in hoc verſatur, quod alter neomenias Hecatombæonis ſolſtitium æſtivum nunquam vult antevertiſſe, alter tam antevertiſſe quam ſecutas eſſe. Nam de Periodi hoc initio & Emboliſmorum numero controverſia non eſt. De horum vero locis, non exigua. Sed de ea re non eſt hic diſputandi locus. Vide quæ in Canone notamus ad annum Periodi 4305. In archontis autem cujuſlibet exitu ſeu anni fine heic eruendo, pro triduo quod in Periodo Attica, à proximi anni neomenia, demitur, dies quinque heic ſubtrahere oportet. Nam αἱ ἄναρχοι ἡμέραι, ſub Metonica Enneadecaeteride quatuor erant, de quibus diſerte Ulpianus Rhetor ad Demoſthenis orationem contra Androtionem.

Anni *Periodi Julianæ.*
4281.
4300.
4319.
4338.
4357.

Abſoluto demum Apparatu noſtro ad Epochas Chronologico; loco non ita importuno, obiter adjicere liceat de Menſium Atticorum ordine & textu corallarium non omnino contemnendum, quod ad calcem Ptolemæi Magnæ Conſtructionis, quam diximus, manu exaratæ reperitur. De menſibus iis atque ſingulis eorum locis diu eſt quod deſudârunt viri Doctiſſimi, Theodorus Gaza, Gregorius Giraldus, Hadrianus Junius, Joannes Lalamantius, & alii. Sed fruſtra nimis plerique. Feliciori multo pridem operâ Joſephus Scaliger, & nuperrime Dionyſius Petavius tam ad S. Epiphanium quam in Doctrina Temporum. Sed nec in eorum contextu Scaligero adverſatur Petavius, præterquam quod Mæmæcterionem Boedromioni proximâſſe vult, nec Pyanepſionem

nem intervenıſſe, ut Scaliger, ſed eſſe ſecutum. Ad calcem autem Ptolemæi, quo utimur, eâdem ipſiſſimâ contextus formâ qua Scaliger eos diſpoſuit, occurrunt, à vetuſto aliquo, nec imperito, quod dubitari nequit, Mathematico, cum Romanorum, Macedonum, Perſarum, Arabum & Ægyptiorum menſibus, in Chronologorum uſum, ad hanc faciem, non alio quam ſcriptus eſt codex ipſe charactere, adjecti;

ΑΘΗΝΩΝ.	ΡΩΜΑΙΩΝ.	ΜΑΚΕΔΑΝΩΝ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΑΡΑΒΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.
Ποσειδεών.	Σεπτέμβριος.	Ξανθικός.	Φαρφαρδίν.	Μουχαρράμ.	Θώθ.
Γαμηλιών.	Οκτόβριος.	Αρτεμίσιος.	Αρδεμπεάς.	Σαφάρ.	Φαωφί.
Ανθεστηριών.	Νοέμβριος.	Δαίσιος.	Χορτάτ.	Ραμπαὰ αυάλ.	Αθύρ.
Ελαφηβολιών.	Δεκέμβριος.	Πάνεμος.	Τουρμά.	Ραμπαὰ άχειρ.	Χοιάκ.
Μουνιχιών.	Ιανουάριος.	Λῷος.	Μερτάτ.	Ντζαματούλε.	Τυβί.
Θαργηλιών.	Φεβρουάριος.	Γορπιαῖος.	Σαρεβάρ.	Ντζαματιλάχειρ.	Μεχείρ.
Σκιῤῥοφοριών.	Μάρτιος.	Υπερβερεταῖος.	Μέχιρ.	Ραντζάπ.	Φαμενώθ.
Εκατομβαιών.	Απρίλλιος.	Δῖος.	Απάν.	Σαμπάν.	Φαρμουθί.
Μεταγειτνιών.	Μαῖος.	Απελλαῖος.	Αδέρ.	Ραμαδάν.	Παχών.
Βοηδρομιών.	Ιούνιος.	Αδιναῖος.	Νταί.	Σαουάλ.	Παυνί.
Πυανεψιών.	Ιούλιος.	Περίσιος.	Μπαχμάν.	Δουλκαντάν.	Επιφί.
Μαιμακτηριών.	Αύγουστος.	Δύστρος.	Αυφαντάρ.	Δουλχεντζέι.	Μεσορί.
			ὠ αἱ κλοπιμαῖε ε' ἡμέραι.		Επαγόμενοι.

non ut gentis alterius menſium loci, in anno naturali, menſium alterius locis ubique reſponderent (quid enim Septembri Romanorum cum Attico Poſideone, qui primus menſis eſt hibernus?) ſed ut tum menſium cujuſque gentis textus, tum diverſa veterum annorum civilium initia, menſibus primis ſignata, exhiberentur. Fideliter deſcripſi etiam ea in quibus à librario plane peccatum eſt. Illud enim ὠ αἱ κλοπιμαῖε ε'. ἡμέραι in Perſarum laterculo legi debet καὶ αἱ κλοπιμαῖαι ε'. ἡμέραι *furtivi quinque dies*, ſeu מסתרקאת *Muſterakath*, uti eodem ſenſu vocant Perſæ. Eos inde μασταρχά appellat Iſaacus Monachus in Canone Perſico, apud Chriſtmannum. De hiſce & Perſicorum menſium nominibus, quæ heic, uti etiam in tabulis Alfonſinis, Alfragano, & Iſaaco jam dicto depravate nimis leguntur, vide Joſephum Scaligerum de Emendatione lib. 3, capite de anno vago Jezdegird, pag. 200, & Canonum lib. 3. ad cap. 11, & ibi Georgium Chryſococcem. Adde Petavii de Doctrina Temporum lib. 3. cap, 9. & ſequentia. Arabicos item menſes, quorum aliqui in portentoſa vocabula (ut fieri ſæpius amat cum quid ex orientalibus linguis Europæis characteribus exprimitur) degenerarunt, habes apud Scaligerum de Emendatione libro 2. pag. 107. Ράμπαὰ αυάλ in Arabum laterculo & Ράμπαὰ άχειρ, Arabice ſunt רביע אלאול *Rabiu alawol*, & רביע אלאחר *Rabiu alacher*, id eſt, *Rabiu prior*, & *Rabiu poſterior*. Eadem vocabula priorem & poſteriorem notant in binis ſequentibus quorum uterque גמאדי *Gumedii*, dictus. Id hic Græcis characteribus ſonat Ντζαμάτ, aut Ντζαματί. Conſule Scaligerum in Canonibus, pag. 235. Sed de Mæmacterionis loco præter Scaligerum de Emendatione lib. 1. pag. 31. vide porro Petavii diſputationes, lib. 1. cap. 10. & libro 4. cap. 8. & ad S. Epiphanii Hæreſin 51. pag. 135. Adi etiam Gaurici additiones, quæ ad calcem Almageſti, à Georgio Trapezuntio verſi, habentur. Laterculus autem, qui præ oculis etiam eſt, menſium Macedonum (in quo pro Περίσιος, Περίτιος legendum) non finit ut caſtigationem Editorum Venerabilis Bedæ noſtri exemplarium de Temporum ratione præ-

termittamus. In ejus quem diximus libelli capite 12, Græcorum menſes ita recenſentur. *Vocatur autem apud eos ipſe December* Ελαφηβολιών, *Januarius* Νυχιών, *Februarius* Θαργηλιών; *Martius* Δίστρος, *Aprilis* Ξαντικὸς, *Maius* Αρτεμίσιος, *Junius* Δίσιος, *Julius* Πάνεμος, *Auguſtus* Λῷος, *September* Γορδιαῖος (*pro* Γορπιαῖος) *October* Υπερβερεταῖος, *November* Δῖος. Portentoſa plane eſt enumeratio. Quid Elaphebolioni cum Diſtro, Xantico, & Macedonum ceteris? Quid Thargelioni? Hi enim Attici menſes, inter illos Macedonum, locum nunquam habuere. Νυχιών vero omnino verbum nihili eſt. Forſan Munichionis reliquiæ. Sed & ita hinc non minus ablegandum quam Attici menſes ceteri. Et nimis oſcitanter Joannes Noviomagus, qui ſeriem menſium Græcorum ex depravatiſſimo hoc loco excerptam Bedæ autori tribuit. Ceterum Græcorum vocabulo, Macedonas tantum ſeu Syromacedonas æternum illud Britanniæ decus heic innuit, nec alios quam Macedonum menſes revera nominavit. Ita ſcilicet ſcripſit ipſe; *Vocatur autem apud eos ipſe December* Απελλαῖος, *Januarius* Αδιναῖος, *Februarius* Περίτιος, *Martius* Δίστρος, *Aprilis* Ξαντικὸς, *&c.* Id diſcimus ex vetuſtiſſimo Bedæ exemplari Ms. in inſtructiſſima Nobiliſſimi viri Roberti Cottoni Bibliotheca, ubi ad hunc modum locus ille exaratur; Græcis, ut fit, nominibus aliquantulum corruptis. *Vocatur autem apud eos ipſe December* Apileos, *Januarius* Exdynios, *Februarius* Perithios, *Martius* Diſtrios, *Aprilis* Xanthicos, *Maius* Artemiſeos, *Junius* Deſeos, *Julius* Panemos, *Auguſtus* Loos, *September* Gorpieos, *October* Hyperberetæos, *November* Dios. Ita notiſſimo & perpetuo menſium Macedonum textu uſus eſt doctiſſimus Beda. Elaphebolioni, Thargelioni, Nychioni ſeu Munichioni, nempe Atticis, nullus ibi locus erat, antequam, ſive ab exſcriptoribus imperitis, ſive à negligentibus Editoribus, perperam, neque ſumma ſine injuria, præberetur. Quin ſatis obvium ſane fuiſſet etiam, ex ipſius Ephemeride, ſua menſibus heic tribus nomina reſtituiſſe. Nam in ea Græcorum duodecem menſes vocabulis item Macedonicis adnotantur.

Canon Chronicus.

Veterum Græcorum Epochas ab Anonymo in Marmore deſcriptas, annis tum Periodi Julianæ, tum qui vulgarem D. N. Jeſu Chriſti Epocham antevertunt ſingulatim indicans. Adjectæ etiam ſunt, ut Syncroniſmus melius cognoſcatur, Epochæ Græcæ, Romanæ, & Sacræ. Epochæ Græcæ ſunt ante Trojæ excidium, poſt Trojæ excidium, & Olympiadum. Epochæ Romanæ ſunt ante Urbem conditam, & poſt Urbem conditam. Epochæ Sacræ ſunt ante Exodum Iſraelitarum ex Ægypto, poſt Exodum, poſt conditum Templum Solomonis, *& poſt deſtructum Templum* Solomonis. *Literæ* I. P. *in prima numerorum Columnâ denotant Julianam Periodum* : A. C. *in ſecunda, Ante Chriſtum natum ſecundum computum vulgarem* : Ep. M. *in tertia, Epocham per quam in Marmore computatur* ; *In quarta* Ant. E. T. *ante excidium Trojæ*, P. E. T. *Poſt excidium Trojæ*, Olymp. *annos Olympiadum : In quinta* Ant. V. C. *ante urbem ſeu Romam conditam*, V. C. *Poſt urbem conditam* : *In ſexta* Ante Ex. *ante Exodum*, P. Ex. *poſt Exodum*, C. T. S. *poſt conditum Templum Solomonis*, P. T. D. *poſt Templum deſtructum.*

I. P.	A. C.	Ep. M.		A.E.T.	A.V.C	A.Ex
3132	1582	1318	Cecrops primus Athenarum Rex regnare cœpit, ab eoque Regio circumjacens prius ab Actæo Actica dicta nominata eſt Cecropia, regnat an. 50.	373	830	86
3140	1574	1310	Deucalion incepit regnare Lycoriæ in Parnaſſo, anno quo Cecrops regnabat Athenis nono.	365	822	78
3182	1532	1268	Cranaus ſecundus Athenarum Rex incepit regnare, regnatq; annos novem, quorum primo Mars Athenis ob cædem Hallirrothii filii Neptuni à patre ejus in judicium vocatus fuit, & locus ubi cauſam dixit inde Ἄρειος πάγος, i. e. Martia rupes dicebatur.	323	780	36
3185	1529	1265	Diluvium tempore Deucalionis evenit, & ipſe Deucalion ex eo ſervatus Athenas evaſit, Templumque ibi condens Jovi Φυξίῳ (i. e. qui fecit evadere) ob vitam præſervatam ſacrificavit, an. Cranai quarto.	320	777	33
3191	1523	1259	Amphictyon Deucalionis filius, & Cranai gener expulſo ſocero Athenis regnum invadit, tenetque an. decem.	314	771	27
3192	1522	1258	Amphictyon defuncto patre Deucalione in Thermopylis etiam regnat, ibique è gentibus vicinis Amphictyonicum concilium primo congregat, anno quo ipſe Athenis	313	770	26

regnabat

I. P.	A.Chr.	Ep.M.		A.E.T	A.V.C	A.Ex.
			regnabat ſecundo.			
3193	1521	1257	Hellen Deucalionis filius in Phthiotide regnat, & incolas illius regionis prius Græcos dictos à ſuo nomine Hellenas appellat. Et Athenis decretum eſt Agonem Panathenaicum in Minervæ honorem agendum, anno regni Amphictyonis Athenis tertio.	312	769	25
3195	1519	1255	Cadmus è Phœnicia in Bœotiam veniens Cadméam condidit an. regni Amphictyonis Athenis quinto.	310	767	23
3198	1516	1252	Eurotas & Lacedæmon, qui Lacedæmonem condidit, in Laconica ſimul regnant anno regni Amphictyonis Athenis octavo.	307	764	20
3201	1513	1249	Erichthonius pulſo Amphictyone Regnum Athenis occupat, tenetque annos quinquaginta.	304	761	17
3203	1511	1247	Navis, quæ appellata eſt Pentecontorus, in Græciam primo allata eſt à Danao, qui fratrem Ægyptum fugiens, in eâ primo ad Rhodum inſulam cum quinquaginta filiabus, quæ ibi prope Lindum Templum exſtruentes Minervæ Lindiæ ſacrificabant, indeque in Græciam navigabat, anno Erichthonii Athenis tertio.	302	759	15
3208	1506	1242	Erichthonius Athenarum Rex, celebratis primis Panathenæis, primus currum junxit. Simulacrum Matris Deorum in Cybelis montibus primo inventum fuit; & Hyagnis Phryx Tibias primus invenit in Celænis urbe Phrygiæ, & Harmoniam Phrygiam iis primo cecinit, & aliorum nomorum Matris Deorum Bacchi, Panis autor fuit, anno quo Athenis regnabat Erichthonius octavo.	297	754	10
						P. Ex.
3218	1496	1232	Exodus Iſraelitarum ex Ægypto, regnante Erichthonio Athenis anno decimo octavo.	287	744	1
3251	1463	1199	Pandion poſt Erichthonium regnat Athenis annos quadraginta.	254	611	34
3282	1432	1168	Minos ejus nominis primus in Creta regnat, & Cydoniam condit; in eâque inſula ab Idæis Dactylis Celme & Damnaneo in Ida monte ferrum primum inventum fuit, anno regni Pandionis Athenis triceſimo ſecundo.	223	680	65
3291	1423	1159	Erichtheus poſt Pandionem Athenis regnat annos quinquaginta.	214	671	74
3305	1409	1145	Ceres Athenas venit, & fruges ſeminavit, eaſque ad alias etiam urbes per Triptolemum mittit anno Regni Erichthei Athenis decimo quinto.	20	657	88
3308	1406	1142	Triptolemus hordeum primo ſeminavit in Campo Rhario prope Eleuſinem, regnante Athenis Erichtheo an. decimo octavo.	197	654	91
3315	1399	1135	Antiqui alicujus Poetæ ſcil. Orphei, vel Pamphi, vel Eumolpi poemata de Proſerpinæ raptu, Cereris inveſtigatione, iiſque, qui fruges à Cerere acceperunt, edita fuiſſe exiſtima-	190	647	98

bantur,

I. P.	A. Ch.	Ep. M.		A.E.T	A.T.C	P. Ex.
			bantur, regnante Athenis Erichtheo an. 25.			
....	.....	.....	Eumolpus Muſæi poetæ filius myſteria Eleuſinia, quorum primus antiſtes fuit, primo exhibuit, & patris ſui Muſæi Poemata edidit, regnante Athenis Erichtheo.	....	....	....
3341	1373	1109	Cecrops illius nominis ſecundus poſt Erichtheum regnat Athenis an. 40.	164	621	124
3381	1333	1069	Pandion ejus nominis ſecundus poſt Cecropem Athenis regnat an. 25.	124	581	164
3388	1326	1062	Luſtratio primo facta eſt Athenis, Regnante Pandione an. octavo.	117	574	171
....	.....	.....	Gymnicum certamen in Eleuſine primo proponebatur.	....	....	....
....	.....	.....	Lycæa, Latine Lupercalia dicta, in Arcadiâ primo inſtaurata fuere.	....	....	....
3406	1308	1044	Ægeus Pandionis filius Athenis regnat poſt Pandionem an. 48.	99	556	189
....	.....	.....	Hercules Athenis myſteriis minoribus initiatus fuit.	....	....	....
3419	1295	1031	Frugum ſterilitas apud Athenienſes fuit, de qua Oraculo conſulto, datum eſt reſponſum debere Athenienſes Minoi ob cædem Androgei filii illius, qui Athenis occiſus fuit, pœnas dare, quaſcunque ille poſtularet: indictum igitur à Minoe tributum adoleſcentum impuberum & virginum ſubiere, regnante Athenis Ægeo an. decimo quarto.	86	543	202
3454	1260	996	Theſeus Ægei filius regnat Athenis poſt Ægeum an. 30.	51	508	237
3455	1259	995	Theſeus ſparſos Athenienſium vicos in unam civitatem collegit, ſtatum popularem inſtituit, & in Iſthmo Corinthiaco Iſthmicorum certamen in honorem Neptuni poſt occiſum Sinin inſtauravit, anno regni ſui Athenis ſecundo.	50	507	238
3463	1251	987	Eteoclus Adraſtus & Amphiaraus, qui Argis ſimul regnarunt, ad bellum Thebanum gratiâ Polynicis profecturi, in honorem Archemori Nemeorum certamen in Nemea primo inſtituerunt, regnante Athenis Theſeo anno decimo.	42	499	246
3484	1230	966	Meneſtheus pulſo Theſeo Athenis regnat, an. 23.	21	478	267
3496	1218	954	Græci ad Trojam expeditionem ſuſceperunt regnante Athenis Meneſtheo anno decimo tertio.	9	466	279
				P.E.T		
3505	1209	945	Troja capta eſt menſis Thargelionis die viceſimo quarto, regnante Athenis Meneſtheo an. viceſimo ſecundo.	1	457	288
3507	1207	943	Demophoon Theſei filius poſt Meneſthei obitum paternum regnum recuperat, regnatq; an. 33.	3	455	290
3508	1206	942	Oreſtes ob occiſos Ægiſthum & Clytemneſtram in Ariopago Athenis cauſam dixit, &, quod judicum ſuffragia æqualia eſſent, abſo-	4	454	291

lutus

I. P.	A. C.	Ep. M.		P.E.T	A.V.C	P.Ex.
			lutus fuit, regnante Athenis Demophoonte anno 2.			
3512	1202	938	Teucer Telamonis Inſulæ Salaminis Regis filius, à patre poſt reditum à Troja non receptus, in Cyprum inſulam ſolvit, ibiq; Salaminé inſulæ, è qua exulaverat, cognominem condidit, regnante Athenis Demophoonte an. 6.	8	450	295
3540	1174	910	Oxyntas Demophoontis filius Athenis regnat poſt patrem annos 12.	36	422	323
3552	1162	898	Aphidas Oxyntæ filius regnat Athenis annum unum.	48	410	335
3553	1161	897	Thymætes Aphidantis frater Athenis regnat poſt Aphidantem an. 8.	49	409	336
3561	1153	889	Melanthus Andropompi filius Meſſenius è Neſtoris poſteris, cum in bello, quod Athenienſes contra Bœotos geſſerant, Xanthum Bœotiæ regem monomachiâ occidiſſet, illiuſque cæde finem bello feliciter impoſuiſſet, depoſito Thymæte Erichthidarum ultimo, quamvis peregrinus & exul Rex ab Athenienſibus creatur, regnatque annos 37.	57	401	344
3584	1130	866	Heraclidarum in Peloponneſum deſcenſus, regnante Athenis Melantho an. 24.	80	378	367
3598	1116	852	Codrus Melanthi filius poſt patrem Athenis regnat an. 21.	94	364	381
3619	1095	831	Poſt Codri mortem, cum Athenienſes in Codri honorem, quod ſe pro patria devoviſſet, neminem regnare permitterent, abolito regio nomine primus Archon creatur Medon Codri filius, eoque titulo reipublicæ præfuit annos 20.	115	343	402
3625	1089	825	Neleus Codri filius fratrem Medontem, illius clauditatem pro injuriæ prætextu habens, à principatu per violentiam detrudit, illiuſque loco reipublicæ præeſt an. 13.	121	337	408
3637	1077	813	Neleus, cum principatum, quo fratrem Medontem exuerat, 13 annos tenuiſſet, ab oraculo Delphico eo iterum cedere juſſus, cum Ionibus (qui è Peloponneſo pulſi ab Achæis, quos Lacedæmone & Argis prius expulerant Dores, regnante Melantho Athenas venerant) in Aſiam ſolvit, Regionemque ibi, quæ à gentis nomine, quam in Coloniam duxerat, Ionia deinde dicebatur, & duodecim illius civitates occupavit, anno à quo ipſe primo, decimo tertio, à quo frater decimo nono, Athenis principatum obtinuere.	133	325	420
3639	1075	811	Acaſtus Medontis filius poſt patris obitum archon erat Athenis an. 36.	135	323	422
3675	1039	775	Archippus Acaſti filius Archon poſt patrem reipublicæ præfuit an. 19.	171	287	458
3694	1020	756	Therſippus Archipi filius Archon Athenis poſt patrem reipublicæ præfuit an. 41.	190	268	477
3697	1017	753	Jactum eſt fundamentum Templi Solomonis an. 480. poſt Exodum.	193	265	[illegible]

Phorbas

I. P.	A.Chr.	Ep.M.		P.E.T	A.V.C	C.T.S
3735	*979*	715	Phorbas poſt Therſippum eſt archon Athenis, an. 31.	231	227	39
3766	*948*	684	Megacles poſt Phorbam eſt archon Athenis, an. 30.	262	196	70
3770	944	680	Heſiodus Poeta floruit, archonte Athenis Megacle, an. 5.	266	192	74
3796	918	654	Diognetus poſt Megaclem eſt archon Athenis, an. 28.	292	166	100
3807	907	643	Homerus Poeta floruit archonte Athenis Diogneto, an. duodecimo.	303	155	111
3819	895	631	Phidon Argis Tyrannidem occupat, & menſuras, & pondera invenit, & nummum Argenteum in Ægina inſulâ primo excudebat, archonte Athenis Diogneto, an. 24.	315	143	123
3824	890	626	Pherecles poſt Diognetum eſt archon Athenis, an. 19.	320	138	128
3843	871	607	Ariphon poſt Phereclem eſt archon Athenis, an. 30.	339	119	147
3873	841	577	Theſpieus poſt Ariphontem eſt archon Athenis, an. 37.	369	89	177
3910	804	540	Agameſtor poſt Theſpieum eſt archon Athenis, an. 26.	406	52	214
3936	778	514	Æſchylus poſt Agameſtorem eſt archon Athenis, an. 22.	432	26	240
				Olymp.		
3938	776	512	Prima celebrata eſt Olympias, anno poſt Trojam captam 434 archonte Athenis Æſchylo, an. tertio.	1. an. 1.	24	242
3956	758	494	Archias Corinthius ob cædem pueri Actæonis, quem ei vim inferendo occiderat, exulare coactus, educto ſecum exercitu primo Corcyram occupat, quam cum uni copiarum parti tradidiſſet incolendam, ipſe cum alterâ in Siciliam ſolvit, ibique, eodem tempore quo Myſcellus Achæus Crotonem in Italia, ille Syracuſas condidit, archonte Athenis Æſchylo, anno viceſimo primo.	5. an. 3.	6	260
3958	756	492	Alcmæon perpetuorum archontum ultimus reipublicæ præeſt, an. 2.	6. 1	4	262
3960	754	490	Alcmæone defuncto aboletur Athenis perpetuorum Archontum imperium, eorumque loco rempublicam deinde adminiſtrant archontes Decennales, quorum primus fuit Charops.	6. 3	2	264
					V.C.	
3962	752	488	Roma Condita eſt ſecundum computum Catonis anno 1. Olymp. 7.	7. 1	1	266
3970	744	480	Aſimedes ſecundus decennalis archon Athenis conſtituitur.	9. 1	9	274
3980	734	470	Clidius tertius decennalis archon Athenis conſtituitur.	11. 3	19	284
3990	724	460	Hippomenes quartus decennalis archon Athenis conſtituitur.	14. 1	29	294
4000	714	450	Leocrates quintus decennalis archon Athenis conſtituitur.	16. 3	39	304
4010	704	440	Apſander ſextus decennalis archon Athenis conſtituitur.	19. 1	49	314
4020	694	430	Erixias ſeptimus decennalis archon Athenis	21. 3	59	324

con-

I. P.	A. Ch.	Ep. M.		Olymp.	A.V.C.	P.T.D
			conſtituitur.			
4030	684	420	Abolito decennalium archontum imperio annuus archon Athenis primo conſtituitur Creon.	24.1	69	334
4032	682	418	Tyrtæus Poeta Lacedæmoniis contra Meſſenios ab Athenienſibus dux, datur archonte Athenis Lyſia ſeu Tleſia.	24.3	71	336
4069	645	381	Terpander Lesbius nomos Lyricos primo invenit, & tibiis cecinit, & Lacedæmone in jus vocatus, quod antiquæ tetracordi Lyræ tres nervos addidiſſet, populi ſuffragiis abſolutus fuit, archonte Athenis Dropilo.	33.4	108	373
4109	605	341	Alyattes Crœſi pater Lydis incepit regnare archonte Athenis Ariſtocle.	43.4	148	413
4120	594	330	Sappho Poetria Lyrica Mitylenæ in Lesbo floruit, indeque in Siciliam navigat Phaontem juvenem Lesbium, quem miſere deperibat, ſecuta, archonte Athenis Critia priori, & Syracuſis rerum potientibus optimatibus Geomoris dictis.	46.3	159	424
4123	591	327	Amphictyones victis Cyrrhæis, quibus ob ſacrilegium bellum intulerant, ludos Pythicos inſtaurant, & captæ Cyrrhæ ſpolia victoribus præmia proponunt, unde Agon χρηματίτης dictus, archonte Athenis Simone.	47.2	162	427
						P.T.D
4124	590	326	Templum Solomonis à Chaldæis deſtruitur annos 427 poſtquam exſtructum fuit 300 poſt initium Regni Rehoboami.	47.3	163	.1.
4132	582	318	Secunda Pythias celebrata fuit nono poſt primam anno, in qua, cum nulla è captæ Cyrrhæ ſpoliis relicta eſſent, Coronæ laureæ ſecundum vetus inſtitutum, quod in certaminibus Muſicis antiquitus Delphis in honorem Apollinis celebratis obſervatum fuit, pro præmiis victoribus dabantur, & agon inde Στεφανίτης dictus, qui ab eo tempore quinto quoq; anno, i. e. poſt exactos quatuor plenos, eodem modo, quo ludi Olympiaci, agi cœperunt, archonte Athenis Damaſio ſecundo.	49.3	171	9
....	....	....	Comœdia primo acta fuit Athenis à Suſarione & Dolone Icarienſibus.	....	....	....
4153	561	297	Piſiſtratus Athenis Tyrannidem occupat, archonte Athenis Comia.	54.4	192	30
4156	558	294	Simonides Poeta avus naſcitur, anno enim Ep. Mar. 205. erat annos natus 90.	55.3	195	33
4158	556	292	Crœſus in Aſia regnat, & legatos ad Oraculum Delphicum mittit, Archonte Athenis Euthydemo.	56.1	197	35
4172	542	278	Cyrus Perſarum Rex Sardes expugnat, & Crœſum vivum capit, circa quod tempus floruit Hipponax, Epheſius Iamborum ſcriptor inſigniſſimus.	59.3	211	49
4178	536	272	Theſpis Icarienſis Alceſtidem, primam quæ Athenis exhibita fuit, Tragœdiam è plauſtro docuit, & hircum pro præmio reportavit, ar-	61.1	217	55

chonte

I. P.	A.Chr.	Ep.M.		Olymp.	V.C.	P.T.D.
			chonte Athenis Alcæo priore.			
4186	528	264	Mortuo Piſiſtrato, cum regnaſſet annos 33, ei ſuccedit in Tyrannide Hipparchus filius illius.	63.1	225	63
4189	525	261	Æſchylus Poeta naſcitur; anno enim Ep. Mar. 227. erat annos natus 35.	63.4	228	66
4197	517	253	Darius filius Hiſtaſpis occiſis Magis Rex Perſarum conſtituitur.	65.4	236	74
4198	516	252	Hipparchus Piſiſtrati filius Athenarum Tyrannus ab Harmodio & Ariſtogitone interficitur, cum regnaſſet annos 13, ei ſuccedit frater illius Hippias.	66.1	237	75
4202	512	248	Hippias cum ceteris Piſiſtratidis Athenis pellitur quarto poſt Hipparchi cædem anno, & archontis Magiſtratum accipit Cliſthenes Alcmæonida.	67.1	241	79
4206	508	244	Chororum virilium certamen primo agitur, quo vicit Hypodicus Chalcidenſis archonte Athenis Iſagorâ.	68.1	245	83
4217	497	233	Sophocles Poeta Tragicus Sophillo patre naſcitur; anno enim Ep. Mar. 206 annos natus erat 28.	70.4	256	94
4219	495	231	De Hippia Piſiſtratida neſcio quid habet hic autor.	71.2	258	96
4223	491	227	Athenienſes Duce Miltiade Perſas prope Marathonem magna clade ſuperant, cui pugnæ interfuit Æſchylus Poeta annos natus 35. Archonte Athenis Phænippo.	72.2	262	100
4225	489	225	Simonides Ceius Poeta avus Simonidis, qui etiam Poeta fuit, Athenis claruit. Darius mortuus eſt, & Xerxes filius illius in Perſia regnat, archonte Athenis Ariſtide.	72.4	264	102
4228	486	222	Æſchylus Poeta annos natus 40 Tragœdiâ primo vicit. Euripides Poeta naſcitur, & Steſichorus è Sicilia in Græciam venit, archonte Athenis Philocrate.	73.3	267	105
4233	481	217	Xerxes facto ſuper Helleſponto navigiorum ponte in Græciam ad Thermopylas cum Lacedæmoniis pugnat, & prælio navali prope Salaminem inſulam à Græcis ſuperatur, archonte Athenis Calliade.	74.4	272	110
4234	480	216	Pugna ad Platæas à Græcis contra Perſas commiſſa eſt, quo Perſæ amiſſo Mardonio duce ſuperati Græciâ iterum excidere. Ætna ignem evomuit archonte Athenis Xantippo.	75.1	273	111
4235	479	215	Gelon Dinomenis filius Syracuſis Tyrannidem occupat, archonte Athenis Timoſthene.	75.2	274	112
4236	478	214	Simonides nepos, Leoprepis filius, Ceius, is, qui memorandi artem invenerat, ludis Athenis vicit; & ſtatuæ poſitæ ſunt Harmodio & Ariſtogitoni, qui Hipparchum interfecerunt. Archonte Athenis Adimanto.	75.3	275	113
4242	472	208	Hiero Syracuſis Tyrannidem occupat Geloni fratri ſuccedens, cujus temporibus floruit Epicharmus Poeta Comicus. Archonte A-	77.1	281	119

I. P.	A.C.	Ep.M.		Olymp.	V.C	P.T.D
			thenis Charete.			
4244	470	206	Socrates Philoſophus naſcitur, anno enim Ep. Mar. 137. annos natus erat 70. Et Sophocles Poeta Tragœdiâ primo vicit annos natus 28, archonte Athenis Apſephione.	77.3	283	121
4245	469	205	Saxum cecidit in Ægos Potamos, & Simonides Poeta moritur nonagenarius, archonte Athenis Theagenida.	77.4	284	122
4251	463	199	Alexander Macedonum Rex moritur, & ei ſuccedit filius illius Perdiccas, archonte Athenis Euthippo.	79.2	290	128
4257	457	193	Æſchylus Poeta annum agens 69 moritur in Sicilia, archonte Athenis Callia primo.	80.4	296	134
4268	446	182	Timotheus Mileſius naſcitur: anno enim Ep. Mar. 93. annos natus erat 90.	83.3	307	145
4271	443	179	Euripides Poeta ætatis annorum 43 Tragœdiâ primo vicit, archonte Athenis Diphilo. Euripidi coævi erant Socrates & Anaxagoras.	84.2	310	148
4275	439	175	Philoxenus Poeta Dithyrambicus naſcitur: anno enim Ep. Mar. 116 annos natus erat 60.	85.2	314	152
4294	420	156	Perdiccas Macedonum Rex moritur, eique ſuccedit filius illius Archelaus, archonte Athenis Aſtyphilo, ſeu Ariſtophilo.	90.1	333	171
4303	411	147	Dionyſius ſenior Syracuſis Tyrannidem occupat, archonte Athenis Euctemone.	92.2	342	180
4305	409	145	Euripides Poeta moritur annos natus 77, archonte Athenis Antigene.	92.4	344	182
4307	407	143	Sophocles moritur annos natus 91, & Cyrus minor in Perſiam aſcendit, archonte Athenis Callia ſecundo.	93.2	346	184
4311	403	139	Teleſtes Poeta Dithyrambicus Athenis vicit, archonte Athenis Micone.	94.2	350	188
4313	401	137	Qui cum Cyro in Aſiam aſcenderunt Duce Xenophonte in Græciam, iterum redeunt, & Socrates Philoſophus ſenex ſeptuagenarius ab Athenienſibus condemnatus hauſtâ cicutâ moritur, archonte Athenis Lachete.	94.4	352	190
4315	399	135	.... archonte Athenis Ariſtocrate.	95.2	354	192
4334	380	116	Philoxenus Poeta Dithyrambicus ſexagenarius moritur, archonte Athenis Pythea.	100.1	373	211
4337	377	113	Anaxandrides Comicus Athenis vicit, archonte Athenis Callia.	100.4	376	214
4341	373	109	Aſtydamus Poeta Tragicus Athenis vicit, archonte Athenis Aſtio, & ingens in cœlo arſit cometa.	101.4	380	218
4343	371	107	Pugna Leuctrica Lacedæmoniorum & Thebanorum commiſſa eſt, in qua Thebani Duce Epaminanda vicere, & in pugna occiſus eſt Cleombrotus Lacedæmoniorum Rex, archonte Athenis Phraſiclide.	102.2	382	220
4344	370	106	Steſichorus Himeræus ſecundus vicit Athenis, & Megalopolis condita eſt in Arcadia, archonte Athenis Dyſcineto.	102.3	383	221

Dio-

I. P.	A. C.	Ep. M.		Olymp.	V.C.	P.T.D
4346	368	104	Dionyſius ſenior Syracuſarum Tyrannus moritur, & ei ſuccedit Dionyſius filius illius; & Alexander Pheræus, Pheræ in Theſſalia incipit regnare, archonte Athenis Nauſigene.	103.1	385	223
4356	358	94	Phocenſes Templum Delphicum expilarunt, archonte Athenis Cephiſodoto.	105.3	395	233
4357	357	93	Timotheus Mileſius inſignis Lyricus nonagenarius moritur Athenis, & Philippus Macedonum Rex urbem Philippos condidit, & Alexander Pheræus ab uxore ſua occiſus fuit, & Dion Dionyſii duces ſuperavit, archonte Athenis Agathocle.	105.4	396	234
4359	355	91	Naſcitur Alexander Magnus archonte Athenis Calliſtrato, cujus tempore floruit Ariſtoteles Philoſophus.	106.2	398	236
4360	354	90	Calippus occiſo Dione Tyrannidem Syracuſis occupat archonte Athenis Diotimo.	106.3	399	237

Cetera deſiderantur.

Notæ Chronologicæ ad Canonem Chronicum.

AD an. 3132. Epocha hæc recentior eſt Euſebio, annis 26. Nec major firme conſenſus eſt inter eum & noſtrum ante annuorum archontum initia, ſeu Periodi Julianæ, an. 4030.

Ad. an. 3185. Convenit Varro apud D. Auguſtinum de Civitate Dei, lib. 18. cap. 10. uti etiam Græca Euſebii, pag. 27. Etſi in Chronico ab Hieronymo verſo & in Canone pag. 74. ſub Cecrope ab eodem collocetur. Adſtipulatur noſtro etiam Cedrenus, cujus tamen Græca male diſtincta, non melius verſa legimus. Diluvium contigit in Theſſalia, ἐπὶ Δευκαλίωνος, inquit, βασιλεύοντος Ἀθήνησι δευτέρου Κραναοῦ αὐτόχθοντος, *ſub Deucalione, regnante Athenis Rege ſecundo Cranao indigena.* Sed perperam typis editur, ἐπὶ Δευκαλίωνος βασιλεύοντος Ἀθήνησι, δευτέρου Κραναοῦ αὐτόχθονος, quod à Xylandro pejus redditur, *Deucalione Athenis regnante, ſecundo à Cranao indigena.* Quin cum noſtro conſentiunt Tatianus adverſus gentes, & Clemens Alexandrinus Stromat. α'. quorum uterque ſub Crotopo Argivorum Rege, Athenienſium Cranao coævo, Diluvium hoc ponunt. Sed Oroſius lib. 1. cap. 9. ſub Amphictyone. Seld.

Ad an. 3463. Bellum igitur Thebanum ſecundum Chronographum noſtrum 42 annis Trojæ excidium anteceſſit. Vetus apud Clementem Alexandrinum Chronographus, Strom. 1. illud 5 annis ſerius ſtatuit. Sed hæc in re tantæ & tam obſcuræ antiquitatis levis eſt differentia. Hoc bellum ad quod profecti ſunt hi Argivorum Reges poſt inſtituta Nemæa primum bellum Thebanum dicitur, in quo omnes duces excepto ſolo Adraſto periere. Illorum igitur filii Epigoni dicti in patrum vindictam ſecundum bellum Thebanum, [a] decem annos poſt primum geſſerunt, quorum Diomedes, Sthenelus, & Euryalus bello Trojano etiam interfuere.

Ad an. 3505. Is dies ad Scaligerianæ Periodi Atticæ rationes, eſt 23. Junii Juliani. De menſe convenit noſtro cum pleriſque veterum. Nam Thargelione captum Ilium plures ſcripſere. Plerunque etiam ὀγδόῃ φθίνοντος ſeu 23; alii etiam Scirrophorionis, menſis ſequentis, eodem die. Vide Clementem Stromat. α'. & Dionyſium Halicarnaſſenſem, lib. 1. Certe, ea anni tempeſtate, ſcilicet ſub æſtatis initium, captum eſſe etiam indicat Virgilius Æneidos 3.

——— Vix prima inceperat æſtas
Et pater Anchiſes dare fatis vela jubebat.

Ut autem die ſeptimo & die octavo idem dies innui poſſet palam eſt; diverſâ ſcilicet initii ratione habita. De anno quo capta eſt Troja alia fuit plerunque Atticorum ſcriptorum ſententia. Ultimo Meneſthei tribuunt, qui ſcilicet ſub Meneſtheo collocant; aliis ſub Demophonte Rege, captam tradentibus. At noſter proculdubio vigeſimum ſecundum Meneſthei, penultimum ſcilicet ejus annum, heic adjecerat, utcunque quadratarii incuria τοῦ εἰκόστου prætermittatur, ut ſupra monuimus. Et ad annum uſque 23 regnaſſe eum plerunque volunt; etſi in Græcis Euſebii non ſemel ἔτος λγ'. ei aſſignetur, & diſerte legamus, Τούτου τῷ λγ'. ἔτει τὸ Ἴλιον ἥλω, *hujus anno 33 Troja capta eſt.* Sed vide item addenda Græcis ejus, pag. 215. ubi κγ'. leguntur. Plerunque etiam 407. anni ab excidio hoc ad Olympiadem primam Iphiteam numerantur. Vide Eratoſthenis Canones, Euſebium numero 835. & ibi Scaligerum, quem etiam conſule in 1 de Emendatione pag. 43. & 5. pag. 355. & 3. Canonum

[a] Diodor. Sic. lib. 4. Apollodor. lib. 3.

pag.

pag. 283. & Dionyſium Petavium de Doctrina Temporum, lib. 9. cap. 27. & ſequentibus. Conſtantinus autem Manaſſes bellum Trojanum, annis 150. circiter recentius facit. Nam, unde edoctus neſcio, Priamum à Davide Judæorum Rege copias fruſtra popoſciſſe auxiliares ſcribit,

> Ἐκ πάντων οὖν, inquit, ἀπορηθεὶς ὁ Δαρδανίδης γέρων
> Εἰς τὸν Δαβὶδ τὸν ἄνακτα τοὺς Ἰουδαίας πέμπει
> Ἀλλ' ὁ Δαβὶδ οὐ δίδωσιν, &c.

Et præter Chronologorum, qui perpetuas temporum ſeries ducunt, turbam, videſis item Herveti Collectanea in Clementem Alexandrinum, pag. 797. Sed demonſtrativam eſſe hanc Epocham aſſerit Scaliger, utpote quæ ſuo tempeſtatis charactere nititur; adeoque, rationibus ſubductis, collocat ille in anno Periodi Julianæ 301, qui, anno à noſtro notato, annis etiam 26 recentior eſt. Uno anno vetuſtius numero Scaligeriano conjectat fuiſſe hoc excidium Petavius. Utriuſque rationes perpendant & porro viderint heic doctores. Quin Novennium tantum integrum intervenit poſt expeditionem Græcorum ad urbem exciſam. Et Tempore verno expeditiones fieri ſolebant, de qua re vide plura poſtea Notis ad Smyrnæorum Fœdus. Abſoluto demum poſt expeditionem novennio, ſub æſtatis initiis, id eſt proximo ſeu decimo anno capta eſt urbs.

> *Et Danaum decimo vere rediſſe rates*

ait Propertius lib. 4. quod & Chalchantis paſſerum portenti interpretamento apud Homerum Iliade ſecunda eſt conſonum. Seld.

Ad an. 3561. Hoc anno ſecundum Euſebium Melanthus Meſſenius 23 an. ante Heraclidarum in Peloponneſum deſcenſum Athenis primo cœpit regnare. Non igitur ab Heraclidis pulſus, ut dicunt [b] Strabo, [c] Pauſanias, & [d] Conon, ſed ab aliquam aliam rationem è Patriâ commigravit, quando Athenis regnum obtinuerat. Erroris autem anſam ſupra citatis autoribus præbuit, quod Neſtoridæ omnes ab Heraclidis pulſi Athenas fugiebant, atque ideo exiſtimarunt cum iis etiam Melanthum ad eam civitatem primo commigraſſe. Sed ob eam potiſſimam rationem videntur Neſtoridæ, cum è Meſſenia pellerentur, Athenas potius quam ad aliquam aliam Græcam civitatem fugiſſe, quod in ea Melanthus eorum cognatus, à quo hoſpitium poterant ſperare, antequam expulſi fuerant regnum obtinuiſſet, quod idem etiam ea, quæ Pauſanias in alio loco dicit, ſatis innuunt. [e] Tradit enim Iones, qui eodem anno, quo Neſtoridæ Peloponneſo exacti fuerunt, à Melantho tunc Athenarum rege receptos fuiſſe. Melanthus igitur priuſquam aut Iones, aut Neſtoridæ Peloponneſo pellebantur, atque ideo ante Heraclidarum deſcenſum, Athenis regnabat.

Ad an. 3637. Tribuuntur hæc plerunque anno octavo Acaſti Regis Athenienſium, ſeu Periodi Julianæ 3673. Vide Euſebium numero 975. Et annorum 140 intervallum plerunque habetur inter Trojanum excidium & hanc migrationem, uti diſerte etiam numerat Eratoſthenes in canonibus. Vide Clementem Stromat. α'. Scaligerum ad dictum Euſebii locum, & Petavium de Doctrina Temporum, lib. 9. cap. 30. Atqui, licet prior pars numeri apud noſtrum diſparuerit, tamen ΔIII. ſeu 13 eum terminat. Sed nullus eſt numerus qui ternario terminatus & ex 945 (quo ſcilicet Epocha Trojæ captæ Noſtro notatur) deductus relinquit 140. Si ſcripſit noſter ΠΗΗΗΔIII, id eſt, 813 intervallum illud ei erit tantum annorum 132. Neque alius eſt numerus ita terminatus unde aut intervallo quod diximus numerus propior elici poteſt, aut quo propius ad aliorum rationes accedat noſter. Ceterum & ita

[b] Lib. 9. [c] In Corinthiacis. [d] Apud Photium narrat. 39. [e] In Achaicis.

non

non ſolum in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab aliis diſcrepat, ſed etiam prochroniſmo annorum 36 in Epochæ conſtitutione. Nam ſi detur numerum quem diximus eum heic adnotâſſe, reſpondet, in Periodo, annus 3637.

Ad an. 3770. Suadet Lacuna quæ veſtigia reliqua numeri, qui ad Heſiodi ſpectat, ſequitur, eum integrum fuiſſe 𐅅Η𐅄ΔΔΔ ſeu 680, unde annus, quem adjecimus, exit. Si aliter fuit terminatus, pauculorum utcunque annorum diſcrimen eſſe duntaxat palam eſt. Annum autem notatum fuiſſe puto non alium quam quo primum Heſiodus poemata publice recitavit, aut in certamen Poeticum deſcendit; quod ipſum ſentiendum eſt de anno Homero proxime aſſignato. Seld.

Ad an. 3807. Ita 37 annis Heſiodus artis ſuæ ſpecimina publice edidit ante Homerum. De horum ætate, quæſtio eſt & vetuſtiſſima & celeberrima. Et uter natu antiquior. Sed L. Accius Poeta, & Ephorus hiſtoricus, ut noſter, Heſiodum priorem faciunt. Vide Agellium lib. 3. cap. 11. Varias autem de Homeri ævo ſententias vide apud Clementem Stromat. ά. & Euſebium numero 908. & in Chronico Græco, pag. 31, 33, 34, & 215. Adi porro ſi placet Scaligerum ad dictum numerum, Petavium de Doctrina Temporum, lib. 9. cap. 30. Paterculum lib. 1. &, ad eum, Lipſium, Philoſtrati Ηρωικῷ in Euphorbo, &, præter ea quæ congeſſit Gregorius Gyraldus dialogo 2. Apollodorum atque alios apud Joannem Tzetzem Chiliad. 12. cap. 399. Recentiores, qui perpetuas annorum ſeries obiter contexunt, prætermittimus. Seld.

Ad an. 3824. Hactenus in aſſignandis annis regnorum regum Athenienſium Euſebium ſecuti ſumus, in ſequentibus vero in quibus Marmor ab Euſebio differt uſque ad Archontes decennales ſecundum hypotheſin Lydiati (quem vide pag. 51.) annos aſſignamus

Ad an. 3956. Conditas Syracuſas numero 1284. ſcribit Euſebius, id eſt anno Clidici Athenarum Regis primo. Epochæ numerus annorum in Marmore evanuit. Sed annus regis manet, nimirum 21 Æſchyli regis, qui primum Clidici annis 24 antevertit, & anno 4. Olympiadis 5 reſpondet, ſeu Periodi 3957. Videſis Scaligerum ad Euſebianum numerum & Hubertum Goltzium in Sicilia pag. 21. qui Euſebium heic ſequuntur. Sed inſtauranda forſan hinc eſt Chronologia tam de Naxo condita quam de Syracuſis, ſi Thucydidi item fides habenda, cui, proximo poſt Naxum conditam anno, colonia ab Archia deducta eſt. Vide eum ſub initio libri 6. Quinto item, inquit ille, poſt habitatas Syracuſas anno, Chalcidenſes è Naxo profecti Catanam condidere, & ſub idem tempus Lamis, coloniâ Megaris deductâ, Trotilum condidit; alia item enumerat quæ pariter ab hoc Archiæ Epocha ita pendent, ut, eâ ignoratâ, ſimul etiam illa ut ignorentur neceſſe eſt. Hæc omnia à Chronologicis inſtaurentur, noſtro autore, qui 150 duntaxat annis aut circiter poſt Thucydidem ſcripſit. Seld. Sed cum Lydiati hypotheſin ſequamur, qui 22 annos Æſchylo aſſignat, à Seldeno uno anno differimus.

Ad an. 3970. Secundum [f] Pauſaniam Æſimedes tres annos citius principatum adeptus eſt, dicit enim ille annum ſecundum nonæ Olympiadis eſſe quintum à quo Æſimedes Æſchyli filius decennalis archon ſummæ reipublicæ præerat.

Ad an. 3990. [g] Pauſanias eodem modo quo Æſimidis ſic etiam Hippomenis initium tres annos citius ponit; dicit enim Hippomenis annum quartum eſſe Olympiadis decimæ quartæ primum.

Ad an. 4030. Conſentit heic noſter ad amuſſim cum Euſebio. Et firmat id uterque quod impugnat Scaliger ad numerum Euſebianum, & 1296. & 1333. Sed & vide Euſebii Græca, pag. 215. ubi item Olympiade 24. primus archon annuus præficitur; qui idem eſt annus. Atqui ex Pauſaniæ loco in Meſſe-

[f] In Meſſen[i]cis pag. 226. [g] Meſſenicis pag. 241.

Meſſenicis de Hippomenis archontis decennalis anno quarto; adſtruere hic vult Scaliger metrachoniſmum integri quadriennii commiſſum eſſe Euſebio, quem arguit ac ſi in confeſſo eſſet, decennales illos archontas quatuor ſingulis decenniis integris præfuiſſe; id quod etiam admittit Euſebius. Sed diſcedendum à receptiori de hac Epocha ſententia non ſentio. Ea ſcilicet procul dubio notior multo erat quam ſingulorum archontum qui præceſſerunt, anni, qui etiam pro imperiorum prorogatione, morte præveniente, aut Decreto ſummovente, plures aut pauciores eſſe potuiſſent, nec ſatis ſcriptoribus cogniti; ipſa interim annuorum Epochâ, utpote Olympiadibus aut alio quovis charactere certiſſimo ſignatâ, notiſſimâ. Sed & vide porro Euſebii Græca, pag. 39. lin. 42. & Συναγωγὴν hiſtoricam Scaligerianam, ubi triennio recentius quam noſtro collocatur Creon, primus ἐνιαύσιος ἄρχων, ſcilicet anno Olympiadis 24, tertio, uti etiam Carolo Sigonio in Faſtis Atticis. Adi inſuper Meurſium de Archontibus lib. 1. cap. 8. & Petavium lib. 13. pag. 548. Seld.

Ad an. 4032. Seldenus in hoc Marmoris loco archontis nomen legit Lyſiam, ſed pro Lyſia reſtituendum eſſe Tleſiam ſupra indicavi in Notis Hiſtoricis, Tleſias enim ſecundum [h] Pauſaniam archon erat anno quarto 23 Olympiadis; ſed eo anno ſecundum Chronographum noſtrum nondum conſtituti erant annui archontes Athenis; anno enim ſequenti primo ſcilicet Olympiadis 24 ab eo primus archon ſtatuitur Creon, eodem igitur modo, quo ſupra in ſtatuendis initiis Æſimedis & Hippomenis, ſic etiam hic in ſtatuendo Tleſiæ magiſtratus anno Pauſanias computationem Chronographi tres annos antecedit. Additis igitur tribus annis quarto anno 23 Olympiadis erit annus tertius 24 Olympiadis, & Ep. Mar. 418. quo ſecundum mentem Chronographi noſtri Tleſias Athenis archon erat, & bellum Meſſenium ſecundum habuit initium, & Lacedæmoniis à Meſſeniis ad Deras ſuperatis ex Oraculi reſponſu ab Athenienſibus datur Dux Tyrtæus poeta.

Ad an. 4069. Annus eſt Olympiadis 33 quartus. Ejuſdem ſecundo Terpander inſignis habetur Euſebio. Huic etiam ævo eum tribuit Hellanicus de anno diſſentiens, apud Athenæum lib. 14. ubi in Carneis primum eum viciſſe ait. Carneorum autem Feſtum inſtitutum eſt 26 Olympiade, teſte ibidem Soſimo. Sed Hieronymo, eodem in loco, Plutarcho etiam libro de Muſica, & Nichomacho Geraſeno lib. 2. cap. 1. multo vetuſtior eſt, & Olympiadibus Iphiteis prior. Unde etiam collocatur à Joſepho Blancano in Mathematicorum Chronologia, an. 800, ante Chriſti Epocham. De Terpandro vide item Joannem Tzetzem Chil. 1. cap. 16. & Euſebium in Chronico Græco pag. 40. Seld.

Ad an. 4109. Prochroniſmus eſt apud Chronologos aliquot, qui accuratius rem æſtimant, novennii; Euſebio, ſeptennii. Ex veſtigiis quæ in Marmore nondum obliterata ſunt, cum ſyſtemate ejuſdem ævi comparatis, alium heic præter hunc Alyattem innui perſuaſum non habeo. Numeri, qui Epocham deſignaret, partem priorem diſparuiſſe verum eſt. Sed reliquiæ illæ .....ΔΔΔΔΙ, ſi conjecturæ fides, ΗΗΗΔΔΔΔΙ indicant. Major eſſe annorum numerus nequit, quod tum ex inſtituto autoris ordine, tum ex veteri Græcorum numerandi ratione ſcimus. Si minor fuerit, ut decennio minor ſit neceſſe eſt, adeoque ut eo longius à recepta Chronologia diſcrepet. Vide Euſebium num. 1405. & Canonum Scaligerianorum lib. 2. & 3. atque ejuſdem ſequaces. Seld.

Ad an. 4132. Sic firmat noſter ſententiam receptam de anno quo heic agon coronarius factus eſt; tertio ſcilicet Olympiadis 49, uti diſerte Pauſanias etiam in Phocicis. Sed dum hoc firmat, convellit interim, quæ de Pythiade præcedente habent ſcriptores. Vide Συναγωγὴν hiſtoricam cum Euſebii Chronico editam in Olympiadis ΜΗ anno tertio. Quin vero Agonem pentaetericum ante hunc inſtaurationem fuiſſe, pro confeſſo habent, hoc eſt, poſt quar-

[h] In *Meſſenicis* pag. 243.

tum

tum quemlibet annum agi, uti Olympicum, ſolitum, adeoque præcedentem inſtaurationem quâ χρηματίτης, Cyrrhæis excîſis, factus eſt, tertio Olympiadis 48. tribuunt, uti etiam, apud Pauſaniam in Phocicis, habetur. Et videſis Scaligerum operis magni libri 1. capite de Periodo Delphorum Pythia & ad numerum Euſebianum 1435. Adde Petavium de Doctrina Temporum lib. 1. cap. 33. & Eraſmum Schmidium in prolegomenis ad Pindari Pythionicas. Atqui inſtauratio illa, quæ Cyrrhæ excidium ſecuta eſt, noſtro cadit in annum 2. Olympiadis 47, Julianæ nempe, ut vides, Periodi 4123. Ita novennium interceſſit, non tantum quadriennium. Et certe legimus agonem hunc olim fuiſſe novennalem. Argumenti tertii Pythiorum Pindari autor, ἐτελεῖτο δὲ, inquit, ὁ ἀγὼν κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ ἐννεατηρίδος, *Celebrabatur antiquitus certamen Pythium quolibet novennio.* Et Cenſorinus de die Natali capite 18. *Delphis quoque ludi, qui vocantur Pythia, poſt octavum olim conficiebantur.* Ceterum συναγωγῆς quam diximus autor (qui ipſe Scaliger eſt) ab inſtaurata, anno Olympiadis 48 tertio, Pythiade, ipſas dinumerari Pythiadas ſcribit, neque aliter dinumerat. Res non omnino levis eſt momenti. Et porro viderint eruditi. Quod autem ad archontas attinet, gratiſſima à noſtro lux eſt. Et Simon, & Damaſias ſecundus, in archontum Faſtis, ſuis locis, unde apud viros doctiſſimos hactenus exularunt, reſtituendi. Vide loca ſuperius in notis ad hunc agonem indicata. Damaſias vero apud Diodorum, qui Olympiade 35 præfuit, primus erat; hic, ſub quo inſtauratus agon, ſecundus; quod primo ex hoc Marmore cognitum facem præbet inſignem viro doctiſſimo lib. 1. de Archontibus cap. 11. quem unicum Damaſiæ nomen fefellit. Seld.

Ad an. 4172. Si noſtro heic cum Euſebio convenit, tunc ſcripſit noſter HH𐅄ΔΔΔII, ſeu 282, unde fit Periodi 4168. Nam Euſebio hæc Epocha eſt Olympiadis 58, annus tertius. Sed neque hiſce acquieſcas. Conſule quæ adnotat Scaliger ad numeros Euſebianos 1462, & 1471, & Olympiadum ἀναγραφὴν, in NH. Sed de Hipponacte complurium annorum heic apud Euſebium prochroniſmus eſt. Is Olympiade 23 collocat Hipponactem, ſeu periodi Julianæ 4026. At Plinius certum eſſe ait Hipponactem fuiſſe Olympiade 93, quæ ſeculo quod à noſtro indicatur ſatis reſpondet, Vide item Scaligerianam illam συναγωγὴν hiſtoricam Olympiade Ξ. Seld. Sed rationem ob quam à Seldeno diſcrepamus legas in notis Hiſtoricis.

Ad an. 4178. Olympiade 61 docuiſſe ſeu Tragœdiam primo edidiſſe Theſpim, autor eſt Suidas. Noſtri numerus in Lacunam deſinit. At ſi Suidæ fides, ſpatio Lacunæ non refragante potius annuente, habenda ſit, ita ſupplendus eſt HH𐅄ΔΔIII, 273. Inde prodeunt numeri quos adnotavimus. Certe minorem fuiſſe quam 291 liquet ex Crœſi Epocha; & cum noſtro exacte ita convenit ἀναγραφῇ Olympiadum. Sed de hirco pro præmio dato & Tragœdia inde dicta, prochroniſmus eſt apud Euſebium annorum ſane 55. Vide Numerum ejus 1426. Seld.

Ad an. 4186. Piſiſtratus enim occubuit 33 annis poſtquam Tyrannidem obtinuiſſet: ſi igitur ille an Ep. Marmor. 297. ſucceſſor illius anno Ep. Marm. 264 incepit regnare.

Ad an. 4197. Quæ reliqua ſunt numeri, autorem ſcripſiſſe HH𐅄III, 253, ſatis demonſtrant. Sed metachroniſmus eſt quadriennii, & manifeſtiſſimus error, niſi alia noſtro fuerit annorum ejus ratio quam hactenus didicimus. Nam binas habemus apud Ptolomæum in quarto Magnæ Conſtructionis, Eclipſes Lunares, quarum alteri annus Darii 20 & dies vigeſimus octavus Epiphi, Novembris ſcilicet 19. alteri annus 31 & dies tertius Tybi ſeu Aprilis 25 tribuitur. Nec aliter ejus anni in Ms. quem diximus codice Reverendiſſimi Archiepiſcopi Cantuarienſis notantur quam in vulgatis, niſi quod numerus 31, τῷ πρώτῳ καὶ τριακοστῷ αὐτοῦ ἔτει, non numeralibus literis exprimatur. Et conſenſus hic eſt tam exemplarium Græcorum quam verſionum ſive

ex

ex Græcis, ſive ex Arabicis, uti ab eximio Mathematices Oxonii profeſſore Joanne Banbrigio, peramice monitum eſt. Eclipſium harum altera in annum Nabonaſſari 246 incidit, altera in 257, id eſt, in annum Periodi Julianæ 4212 altera, altera in 4223. Ergo annus Darii primus congruit Periodi anno 4193 qui quadriennio ſolido noſtri calculum antevertit. Videſis Joſephum Scaligerum lib 5. de Emendatione, pag. 379. & Dionyſium Petavium de Doctrina Temporum, lib. 10. cap. 18. Seld.

Ad an. 4198. Hipparchus ab Harmodio & Ariſtogeitone occiſus fuit quatuor annis priuſquã Piſiſtratidæ Athenis exulabant. Si igitur ſecundum Chronographum noſtrum Piſiſtratidæ Athenis exularent, an. Ep. Mar. 248. Hipparchus interfectus fuit an. Ep. Mar. 252.

Ad an. 4202. Prope abeſt noſter à ſententia quam V. CL. Joannes Meurſius de Piſiſtratidatum initio ſtabilire nititur libro de Fortuna Attica cap. 10. Sed tamen abeſt. Vide ejus rationes tum ibi, tum in Piſiſtrato ejus cap. 5. Adde Dionyſii Petavii Paralipomena ad libros de Doctrina Temporum pagina 856. Seld.

Ad an. 4219. Fuga ejus in Sigeum non aliud videtur quam tyrannidis Piſiſtratidarum finis, quem ſupra indicaverat. Neque finis ille locum omnino heic obtinere potuit. De Hippiæ rebus vide Herodotum in Terpſichore & Thucydidem lib. 6. Annus hic eſt quartus ante pugnam Marathoniam, qua Hippias ſub Dario ſtipendia meritus eſt, & in patriam pugnans occubuit. Notatur eidem anno ab aliis Philippus archon. Vide Meurſium de archontibus lib. 2. cap. 3. Seld.

Ad an. 4223. Diſcrepant de anno hujus pugnæ Scriptores. Olympiadis 72 anno primo (qui ipſe noſtri poſſit eſſe annus; Saltem pluſquam anno unico diſcrepare nequit) Epocham hanc collocat Olympiadum ἀναγραφὴ Scaligeriana. Adi Scaligerum ad numerum Euſebianum 1525, & Meurſium de archontibus lib. 2. cap. 4. Sed ingenioſiſſimas Scaligeri rationes exacte firmat noſter. Vide eum de Emendatione Temporum lib. 5. pag. 382. Sed adverſatur Petavius de Doctrina Temporum lib. 10. cap. 22. & anno ſequenti tribuit. Hac pugna, quod ex veſtigiis orationis contextus elicitur, Æſchylus poeta annos natus 35, certamine ſtrenue contendit, cum fratre ſcilicet Cynægiro. Annus eſt Olympiadis 72 ſecundus. Suidas autem concertâſſe ſcribit Pratinam cum Æſchylo & Chærillo Olympiade 70, in Πρατίνας, neque aliud puto voluit in Æſchylo ubi, ut codices editi habent, ἠγωνίζετο, inquit, ἀυτὸς ἐν τῇ θ'. Ολυμπιάδι ἐτῶν ὢν κε'. *Certavit Olympiade 9. annos natus 25.* Reſcribendum forſan, modo ſit ipſe ſui medela, ἐν τῇ ό. Ολυμπιάδι. Et proclivis lapſus erat, ut ex O, in numeris Θ fieret. Ita inter Suidam & noſtrum de ætate conſenſus eſt. Atque ita recte, puto, Suidas emendatus. Satis item conſentit Olympiadum ἀναγραφὴ. Videſis Iſaacum Caſaubonum de Satyra Poeſi lib. 1. cap. 5. & 1. Meurſium de Archontibus lib. 2. cap. 2. & 19. & Periodi heic annos 4228. & 4257. Seld.

Ad an. 4225. Quæ reſtant ex notis numeralibus ſunt ΔΠ. aut ΔΠΙ. Nam utrum ex veſtigiis eliciendum ſit, non ſatis liquet. Scripſiſſe puto autorem ΗΗΔΔΠ. Inde natus eſt in Periodio Juliana, annus 4225. In Darii exceſſu heic prochroniſmus eſt, ut in initiis metachroniſmus, ſi ad aliorum rationes exigas. Si alium fingamus numerum integrum ita finientem, longius à recepta Epocha vagabimur. Vide Joſephum Scaligerum de Emend. Temp. lib. 5. pag. 382. Ad Simonidem hunc ſpectat illud apud Euſebium num. 1530. Sed & vide eum numero 1354. & Græce pag. 40. & infra, annum Periodi 4245. Seld.

Ad an. 4228. De Æſchyli victoriis, vide Scholiaſtem ejus in Perſas, Suidam, vitam ejus, Gregorium Giraldum Dialog. 6. & quæ ſupra citavimus anno Periodi 4223. Inſtauratio Olympiadum aliquot, quæ ei tributæ, à noſtro

forſan accipienda. Sed trinis ferme Olympiadibus integris, ante noſtri Epocham Æſchylum agnitum fuiſſe notat Euſebius; quod ipſum etiam notat Olympiade pluſquam integrâ recentius.

Euripidis autem natales, apud noſtrum, ſexennio antevertunt annum à Diogene Laertio in vita Socratis aſſignatum,qui eſt Olympiadis 70 primus ſeu Periodi 4234, qui annus dicitur vulgo Xerxis tranſitus in Græciam, ut alter regni ejus initiorum. Etiam Suidas & Thomas Magiſter, Olympiadum item ἀναγραφῇ Scaligeriana Laertii ſunt ſequaces. Vide porro Giraldum Dialog. 6. & 1. Meurſium de Archontibus lib. 2. cap. 8. Sed Euſebio clarus habetur anno tertio Olympiadis 77. Certe ad Laertii rationes ita admodum puer clarus erat. Ad noſtri vero, annum agens ſextum decimum.

Steſichoros autem habet noſter binos. De altero ſeu juniore, inferius proxime poſt annum Periodi 4343. Natum autem ſcribit Steſichorum Suidas ἐπὶ τῆς λζ'. Ὀλυμπιάδος, *Olympiade* 37. Et ad ſummam ſenectutem eum perveniſſe, annum ſcilicet 85, ex Luciani Macrobiis docemur. At ſi natus fuerit Olympiade 37; ad noſtri rationes, jam ad annum 146 pervenerat, ætatem eo ævo rariſſimam. Atqui & mortem obiiſſe ait Suidas Olympiade 56, ſeu annis 70 ante annum quo noſter eum collocat. Euſebio autem clarus habetur Olympiade 42, mortuus 55. Steſichorus vero, Poeta etiam inſignis, de quo mortuo Phalaris tyrannus ſcribit tum ad filias ſuas, tum ad Himeræos Epiſtolas 31, 54, & 103, obiit ſaltem ante Olympiadis 38 annum ſecundum, quo nempe ipſa Phalaridis tyrannis juxta Euſebium finita. Vide etiam Phalaridis Epiſtolas alias. Anne igitur tres Steſichori? Adi etiam, ſi placet, Giraldum Dialog. 6. & Joannem Tzetzem Chiliad. 1. cap. 25. Sed Suidæ etiam convenit cum συναγωγῇ hiſtoriarum Scaligeriana, quam videſis Olympiadibus ΛΖ'. & Νϛ'. Geloni autem Siciliæ tyranno coævum fuiſſe Steſichorum habet Conon, noſtro aſtipulatus, apud Photium Cod. 186. ſect. 42. vide infra, annum Periodi 4235. Seld.

Ad an. 4233. Hæc vulgo anno tribuuntur proximo. Alii aliter. Sed de ea re vide quæ Scaliger diſputat lib. 5. de Emendatione pag. 383. & in tertio Canonum pag. 231. ubi etiam de die, ingenioſiſſime, ut ſolet. Sed exacte cum noſtro conveniunt Petavii rationes, quas vide de Doctrina Temporum lib. 10. cap. 24. Adde ejus caput 22. libri 1. & notas ad Themiſtii orationem 12. Archon heic erat Calliades uti etiam ex Marmoris veſtigiis liquet. Ita etiam nominatur Laertio in vita Socratis, Dionyſio Halicarnaſſenſi lib. 9. Diodoro lib. 11. & Thomæ Magiſtro in vita Euripidis. Sed eidem Laertio in Anaxagora Callias vocatur, uti & Euſebio, & D. Hieronymo ad Danielem cap. 11. & Olympiadum ἀναγραφῇ. Seld.

Ad an. 4234. Neque enim Marmore alius hic potuit eſſe numerus integer quam HHΠΙ qui annum hunc indicat. Tranſitus Xerxis præcedente hanc pugnam anno ſuffragiis plerumque omnium collocatur. Itaque Pauſaniæ cum noſtro de utroque forte convenit. Is enim in Eliacorum 2 pugnam hanc Olympiadi 75 tribuit qui hic ipſe annus eſt; ergo, ut videtur, Xerxis tranſitum præcedenti. Sed apud Euſebium metachroniſmus eſt quadriennii; pugna hac Olympiade 76 poſitâ.

De Ætnæ flammis conſule Philippum Cluverium in Sicilia antiqua lib. 1. cap. 8. Sed nunc primum montem ignem evomuiſſe, innuit, ni fallor, noſter. Seld.

Ad an. 4235. Sed mirum heic inter noſtrum & Scriptores alios, quos inter neque conſenſus eſt, diſcrimen. Vide Euſebium numero 1530, &, ad eundem, Scaligerum. Adde Pindari Scholiaſten ad Pythionicarum 1. & 3. & Scaligerum ad numerum porro Euſebianum 1542. item Olympiadis ΟΒ'. anni ſecundi ἀναγραφήν. Seld.

Ad an. 4236. In Lacunam deſinit numerus. Sed ex eo quod archontis nominis reliquum eſt ....μάντου, manifeſtum eſt ſatis Ἀδειμάντου, exaratum fuiſſe.

Is

Is proximum poſt Timoſthenem annum occupat in Faſtis Atticis. Numerus igitur erat HHΔIIII, 214, qui noſtros facit; aut proxime minor. De Simonide hoc, nihil, ni fallor, occurrit in Euſebii Chronicis. Videſis ſupra ad annum Periodi 4225. & inferius ad 4245. ubi de Simonide avo. Nepotem autem legimus, ἐν τῇ συναγωγῇ hiſtorica à Joſepho Scaligero edita, floruiſſe Olympiade 56, anno ſcilicet 80 aut circiter ante noſtri Epocham. Seld.

Ad an. 4242. Ergo annos duntaxat 7 non 17 regnavit Gelo; quod tamen in Euſebii Græcis, &, pro rationum fundamento, Scaligero habetur. Annus hic eſt Olympias 77. Prochroniſmus eſt, in Hieronis initiis, triennii apud Euſebium; ſpatii item amplioris, ſi perochæ, quæ de Hierone præcedit, fides apud eundem magis habenda. Vide eum numero 1538, & 1542. Pindari Scholiaſtes ad Pythiorum 3, καθίστατο, inquit, ὁ Ἱέρων Βασιλεὺς κατὰ τὴν Ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ συγχρόνου οὔσης. *Regnare cœpit Hiero Rex Olympiade 76, quæ Pythiadi 28 reſpondet.* Id eſt anno Olympiadis 76 tertio, qui ipſa eſt Pythias 28, ab eo tempore quo agon Pythicus coronarius factus eſt dinumerata; de qua re vide ante numerum Periodi 4132. Tertii autem Olympiadum anni Pythiades ſunt. Sed Pindari Scholiaſtis calculus, biennio tantum antevertens, Noſtri rationibus proximat. Vide ſupra citata ad numerum 4235. præter ἀναγραφὴν Olympiadum, in ΠΕ. Veſtigia autem quæ in Marmore reſtant, Charetem ſatis indicant archontem qui hunc annum in Faſtis Atticis tenet. Scripſit plane noſter Χάρητος. Seld.

Ad an. 4244. De Socrate vide infra annum Periodi 4313. At natus igitur eſt Sophocles Periodi anno 4217. ſeu Olympiadis 70. quarto, ut ſupra notavimus. Metachroniſmus, de natalibus, novennii eſt apud Suidam, qui natum eum eſſe ait, κατὰ τὴν ογʹ. Ὀλυμπιάδα, ſeu Olympiade 73. Quadriennii, apud vitæ ejus autorem, qui 71. Olympiadis ſecundo & Philippo archonti tribuunt. Ita etiam Olympiadum ἀναγραφεὺς anonymus, quem vide item anno tertio 73 Olympiadis. Vide Meurſium de archontibus lib 2. cap. 3. & Gregorium Giraldum. Sed hoc ipſo anno id ipſum de victoria ejus forte innuerat Euſebius. Nam ſub eodem in Latinis; *Sophocles & Euripides*, inquit, *clari habentur.* In Græco vero Canone, anno præcedente eum quem deſignat noſter, Σοφοκλῆς, ait, τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο, *Sophocles Tragicus Poeta primum ingenii ſui opera publicavit*, id eſt, in certamen Poeticum deſcendit, quod tamen in Latinis Euſebii ipſa Olympiade ponitur. Vide eum numero 1545, & in priore parte Chronicorum Græce pag. 44. D. Hieronymum ad Danielem cap. 11. & Scaligerum ad dictum numerum. De Archonte hujus anni, vide inferius ad Periodi 4313. Seld.

An an. 4245. De archontis nomine non eſt cur dubitemus. Plane indicat quod eſt nominis in Marmore reliquum. Vide autem notas hiſtoricas. De Saxi caſu (de cœlo nempe decidiſſe ferebant) quadrennii eſt apud Euſebium Metachroniſmus. Prochroniſmus Plinio biennii. Vide eum lib. 2. cap. 58. Sed non omnino heic doctiſſimo viro aſſentire queo, qui, ex Lyſandri vita apud Plutarchum, putat eliciendum, Anaxagoram quidem caſum, uti eſt apud Laertium, prædixiſſe, ſed ſexaginta aut circiter poſt annis ſaxum cecidiſſe; eo ſcilicet quod Lyſandri in Athenienſes victoriam, quæ tot annis poſtea parta eſt ad Ægos flumen, caſum hunc portendiſſe tunc conjectabant nonnulli, aut ejus σημεῖον, quod ait Plutarchus, fuiſſe; ac ſi caſus, qui tot annis anteverterat, victoriæ ſignum fuiſſe minime omnino conjectaſſent harioli. At verò ex aſtrorum poſitu, ſcimus, fata, quæ poſt multo plures annos eveniant, à futili Aſtrologorum gente quotidie, idque ritu veteri, prædici ſolere. Quod nemo neſcit qui eorum ἀφέτας, ἀναιρέτας, Directiones, uti vocant, & Revolutiones tam in ſingularium hominum quam in urbium gentiumque thematis atque alias ejuſdem farinæ nugas exploravit. Etiam celeber-

rimum eſt in hiſtoria Britannica ſaxum, quod, non ſemel tranſlatum, certiſſimum futuri, poſt compluria ſecula in loco quem occupaverit, regni indicium & omen habitum eſt; idque divulgatiſſimo carmine. Nihil igitur vetat quin Saxum quod ſub Anaxagora cecidit, victoriæ quæ tot annis poſtea parta eſt, ſive ſignum ſive portentum apud conjectores, qui tam libentiſſime rerum ejuſmodi anſas quam vaniſſime arripiunt, æſtimaretur. Sed porro de caſu vide ibidem Plutarchum. Adi, ſi placet, I. Meurſium de Archontibus lib. 2. cap. 14. Romæ certe lapidibus pluiſſe ſæpius, & portentum ſacris novendialibus ritu veteri luſtrari ſolitum legimus apud Julium Obſequentem de Prodigiis. Et ejuſmodi quid de lapidibus, ævis recentioribus non uno in loco memoratur. Seld.

De Simonide avo heic autorem locutum eſſe puto. Adi notas hiſtoricas, pag. 220. Simonidis nomen non ſemel luxatum legitur apud Euſebium. Vide ſupra, annum periodi 4225, Sed & vide eum numero 1457, qui Olympias eſt 55, id eſt, Periodi Julianæ 4154. *Simonides*, inquit, *clarus habetur*; & in Græcis Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο. Certe circa eum ipſum annum, ſi nunc nonagenarius erat, natales ejus collocandi. Nonne igitur pro ἐγένετο illuc irrepſit ἐγνωρίζετο, quod tum Euſebium in annalibus quos exſcripſit, tum D. Hieronymum fefellerit? Suadit ſane temporis ratio. Ad eundem Simonidem etiam ſpectat illud, puto, quod habet Euſebius numero 1480. Sed quod occurrit de hoc nomine apud eum 1354, pertinere ad avum ibi nequit, nedum ad nepotem. Et certe ſubmovendum. Vide Gregorium Giraldum. Adde quod habetur in ἀναγραφῇ Olympiadum ζβʹ· & apud Syneſium Epiſtola 49, ad Theotimum. Seld.

Ad an. 4251. De Archonte quem tamen Euhippum vocant, conſenſus aliquis eſt apud alios ſcriptores. De anno vix ullus apud veteres. Vide Euſebium, Diodorum, Scaligeri Canonum librum 3. pag. 335. & Dionyſium Petavium in Paralipomenis ad Doctrinam Temporum, pag. 849. Marmoris autem veſtigia reliqua tam patris quam filii nomina ſatis indicant. Seld.

Ad an. 4257. De eo vide ſupra ad annos Periodi 4189, 4223, & 4228. Apud Suidam autem ætas ejus annis undecem minor eſt. In vita ejus, ſexennio. Adi item, præter Iſaacum Caſaubonum de Satyrica Poeſi, lib. 1. cap. 5. & Gregorium Giraldum, Joannem Meurſium de Archontibus, lib. 2. cap. 19. Seld.

Ad an. 4271. Vide ſupra ad annum Periodi 4228. Hoc ipſo anno Euſebius, Ευριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο, *Euripides tragœdiarum ſcriptor clarus habetur*, ut habet D. Hieronymus. Victoria hæc innuitur. Numeri in Marmore literæ poſteriores evanuere. Sed par ſatis eſt, ut credamus, ex iis quæ de natalibus Euripidis ſupra habentur, ſcriptum fuiſſe HΔΔΔΔ, ſive CLXXX. Id firmat etiam lacunæ ſpatium. Sed & vide D. Hieronymum ad Danielem cap. 11. At Diphilus biennio poſt Archon eſt in Faſtis. Seld.

Ad an. 4294. Obliterantur pleræque numerales literæ quæ Archelai initium ſignabant. Sed ex Archontis nomine forſan deprehendendi. Is eſt Aſtyphilus, aliis item Ariſtophilus dictus. Sed, cum noſtro, Aſtyphilum eum nominat Athenæus lib. 5. Archon erat ille anno Olympiadis 90. primo, qui eſt Periodi Julianæ 4294. Vide Diodorum, & Meurſium de Archontibus lib. 3. cap. 8. Ita ſcripſit noſter HΠIII, ſeu 156, ſi ad Archontum Faſtos vulgatos eum exigas. Quos inter & eum interdum tamen diſcrimen eſt. Ergo regnavit Perdiccas annos 63, qui ſunt 15 plures quam ei tribuit Euſebius. Sed de Perdiccæ exceſſu & Archelai initiis immanis eſt apud veteres diſcrepantia, quorum nemini tamen adſentit noſter. Certe Nicomedes Acanthius qui annos 41 Perdiccam regnaſſe ſcripſit, propius à noſtro abeſt. Theopompus autem regnaſſe eum tradidit annos 35, Anaxamines 40, Hieronymus, vetus rerum

rum Græcarum Scriptor, 28, (quem ſecutus eſt Euſebius) & ut aliquis demum reperiatur conſenſus, Marſyas & Philochorus 23. Horum ſententias exhibet Athenæus lib. 5. Singularem item habet Diodorus ſibi Perdiccæ exceſſus annum. Seld.

Ad an. 4303. Metachroniſmus eſt triennii apud Euſebium. Vide eum num. *1609*, Diodorum, alios. Sed tamen ipſum annum, cui ejus initia tyrannidis plerunque tribuuntur, obtinet Euctemon (quem habet noſter) Archon in Faſtis vulgatis, in quibus Theopompus eſt noſtri anno Archon, intercedentibus Glaucippo & Diocle ante Euctemonem. Vide Epocham heic proximam. Seld.

Ad an. 4305. Vide ſupra ad annum periodi 4228. & 4270. At Euſebio anno qui proxime inſequitur, eodem ſcilicet quo ille Dionyſii Siculi initia ſtatuit, moritur Euripides. Videſis ad eum, Scaligerum, ad numerum *1609*. Archon autem anni, quo vivere deſiit Euripides, Callias eſt aliis; qui Antigenem ſcilicet excepit, & triennio tardius quam noſtri rationes patiuntur Magiſtratum inivit, uti & Antigenes biennio; ſi ſcriptoribus vulgatis credimus. Vide Diodorum & Meurſii Archontas, lib. 3. cap. 12. Et huic anno Diocles aſſignatur. Quin Euctemon & Antigenes archontes ſunt in faſtis continui, cum tamen inter Dionyſii initia, archonte Euctemone, & Euripidis mortem, Antigene archonte, intercedat heic biennium integrum. Sed id recte ſatis fieri forſan potuit, ſervatâ interim exactiſſime ſucceſſione illa continua, ſi annorum embolimæorum rationem habeamus, eorumque in enneadecaeteride Metonica ad Scaligeri calculum. Etenim ſub hiſce archontibus agebatur ennedecaeteris ſecunda, cujus in annum quintum, juxta noſtrum, cadit annus Antigenis, qui Scaligero atque ejus ſequacibus eſt embolimæus. Et rationibus ita ſubductis, Euctemonis initia ſive Hecatombæonis ejus neomenia incidit in 12 Julii, Antigenis in ejuſdem menſis redeuntis 2, cujus tamen annus, utpote embolimæus, Euctemonis ſuperabat diebus ſaltem 15, & ad *16* diem Julii proximi anni protendebatur. Ita Euctemonis & Antigenis bini anni civiles præter duos integros annos ſolares communes, dies 4 occupabant. Cum quibus etiam quatuor alii dies ἄναρχοι cenſendi, de quibus ſupra. Itaque quod ſub initiis evenit Euctemonis, biennio ante collocandum fuerit quam id quod ſub Antigenis finem. Atque ita tempeſtas anni, ferme ipſi dies, in utraque Epocha hinc (ſi fides calculo) indicari poſſint. Ceterum, levi elementorum figuræ mutatione vulgatis heic rationibus conſentiet fere noſter in utroque archonte. Scilicet ſi in hac Epocha legerimus, quod mihi non permittit Marmor, HΔΔΔΔII, in illa vero HΔΔΔΔIIII. Sed ratio tunc intercalationis Scaligerianæ non procedit. Nam anni quibus collocantur hi archontes in faſtis ſunt ei utrique communes. Sextus nempe & ſeptimus enneadecaeteridis. Sed de Metonico hoc cyclo, vide porro Dionyſium Petavium, cui calculus alius eſt, alia emboliſmorum diſpoſitio. Et nec Euctemonis neque Antigenis (ut noſtro collocantur) annus ei embolimæus eſt. Diſcrepant enim ſæpius Scaliger & Petavius in primæ anni Attici neomeniæ loco. Hic eam perpetuo fuiſſe quæ Solſtitio proximabat afferit, ille eam quæ ſolſtitium proxime inſequebatur. Atque in ea re cardo certe eſt controverſiæ quam de calculo Attico inſtituit in Scaligerum Petavius. Vide Petavium lib. 2. de Doctrina Temp. cap. 11, 12, & 13. Seld.

Ad an. 4307. Quamvis diſparuerit Epochæ numerus, & primum etiam ætatis Sophoclis elementum, tamen ex eo quod hujus reliquum eſt, & eis quæ ſuperius de Sophocle occurrunt, annus quem annotavimus non obſcure elicitur, vide ſupra ad annum 4244. Epocha igitur in Marmore heic erat HΔΔΔΔIII, ſeu 143. At tam Euripidis quam Sophoclis mortem ſtatuunt eodem anno, alii plerique. Vide Meurſium de Archontibus, lib. 3. cap. 12. Gregorium Giraldum Dialog. *6*. & Olympiadum ἀναγραφὴν anno tertio nonageſimæ tertiæ. Cyri aſcenſum ex veſtigiis illis ἀνέϐ....... quod ἀνέϐαινεν forte

forte indicat, adjecimus. Sed ἐπέχω. Hunc ſexennio poſt aſcendiſſe tam Euſebius quam Diodorus ſcribit, archonte Exæneto. Vide inferius ad annum periodi 4313. Sed nec ita, biennio intercedente inter hanc & eam quæ precedit Epocham, Antigeni proxime ſuccedit Callias, quod tamen volunt faſti omnes. Neque heic ab intercalatione medicina eſt, juxta noſtri rationes; ſi eas recte capimus. Atque ita hi in faſtis collocantur, ut ſeptimum alter, alter octavum enneadecaeteridis annum, id eſt embolimæum, occupet. Et Antigenis ſic annus à 10 Julii ad 28 Junii, Callia autem inde ad 17 Julii redeuntis anni Scaligeriani extenditur. Certe ſic biennium inter eorum præturis ſignatas Epochas locum habuerit. Adjectione autem τοῦ προτέρου innuit Calliam, ut videtur, etiam nunc archontem fuiſſe qui 50 antea anno, quo mortuus eſt Æſchylus, archon item erat etiam tunc ὁ πρότερος dictus. Alius enim ejuſdem nominis erat eodem ævo ſubinde archon annuus. Seld.

Ad an. 4311. Selinuntium poetam dithyrambicum intelligit. Athenæo citatur hic ſæpius. Nec dubitari poteſt de nomine tametſi primum diſparuerit in Marmore elementum. Quadriennio autem poſt, illuſtris habetur apud Diodorum, lib. 14. Ithycle ſcilicet archonte. Et cum ἐπισημοτάτοις διθυραμβοποιοῖς Timotheo Mileſio, Philoxeno & Polyeido connumeratur. Vide infra ad annum periodi 4334. Teleſtis vitam ſcripſit Ariſtoxenus Muſicus, uti memorat Apollonius in ἱστορίᾳ θαυμασίᾳ μ΄. Seld.

Ad an. 4313. Hoc anno Græcos, qui cum Cyro contra Artaxerxem aſcenderunt Duce Xenophonte in Græciam iterum rediiſſe ex ipſo Xenophonte, qui hujus expeditionis ſcripſit Hiſtoriam, manifeſtum eſt; dicit enim ille totum tempus expeditionis in aſcenſu & reditu abſumtum fuiſſe unum annum & tres menſes: Aſcenſus autem fuit, teſte Diodoro Siculo, Archonte Athenis Exæneto, reditus igitur fuit anno ſequente quo Archon fuit Laches.

Euſebio Olympiadis 95 anno 2 moritur Socrates. Metachroniſmus eſt biennii, aut circiter. Sed & Euſebius in Græcis nonagenarium tempore mortis fuiſſe ait. πιὼν τὸ κώνειον ἀπέθανε ζήσας ἔτη G, *Hauſta cicuta mortuus eſt nonagenarius.* Depravata forte eſt illa figura numeralis ex O. quod Septuaginta notat. Quin natales Socratis Euſebio, ipſo anno tertio Olympiadis 78 tribuuntur. Ita mortuus eſt, poſtquam vicerat annos 65. In utroque igitur loco erratum eſt. Sed ad amuſſim ferme conſentiunt noſter & Apollodorus apud Laertium, qui Olympiadis 77. anno quarto ſub Apheſione, aut Apſephione, uti noſtro vocatur, archonte natum ſcribit. Et tam de anno natalium expreſſe Olympiadum ἀναγραφὴ, quam de mortis, aſtipulatur. Vide ſupra annum periodi 4244. Neque omnino ullâ Laertii loco, in vita Socratis, de hac re medelâ opus eſt, quam tamen attulit vir doctiſſimus tam Apheſionis & Phædonis nominibus eundem, apud Scriptores, annum deſignantibus, quam iteratis forte Apheſionis præturis, ni fallor ipſe, deceptus: nec tamen ſine exemplo: videſis Ἀναγραφὴν Olympiadum, Olympiad. οδ΄ anno tertio & 1. Meurſium de Archontibus lib. 2. cap. 7. & 12. Nam per totum annum τῆς Πρυτανείας, quo Socratem natum aiunt, aut Apheſion magiſtratum geſſit, Phædon etiam, neſcio quare, vocatus, aut ſuffectus eſt ei mortuo Phædon, qui quod reliquum erat anni incepti implevit. Videſis faſtos Atticos & Suidam. Etiam de morte adeoque de ætatis annis cum noſtro ſatis convenit Laertio, quem conſulas in vita Xenophontis, ubi idem dicit quod in Socratis. Laertius autem Xenophontem cum Cyro aſcendiſſe ait proximo ante Socratis obitum anno. Certe de iis qui μετὰ τοῦ Κύρου ἀνέβαινον ſcripſiſſe etiam heic noſtrum, vix eſt ut omnino dubitemus. Veſtigia illa ...... Κύρου ἀναβάντες ſatis ſuadent. Etiam ſub hoc ipſo tempore collocatur apud optimos Scriptores ipſa Cyri ἀνάβασις. Vide Scaligerum de Emendatione lib. 5. pag. 389. & ſupra, annum periodi 4037. Seld.

Ad

Ad an. 4315. Atqui in Faſtis, archontes continui ſunt Laches & Ariſtocrates; integro nihilominus heic inter Epochas biennio putato. Neque opem fert heic Scaligeriana intercalatio, ſive anni πρυτανείας ratio. Secundæ enim enneadecaeteridis Metonicæ annos habent hi, uti in faſtis locantur, 14 & 15, quorum uterque ad Scaligeri calculum communis eſt. Anne igitur inter hoſce alius locum obtinuit? Atqui ad noſtri rationes, Lacheti annus eſt embolimæus, decimustertius nimirum enneadecaeterici Cycli ſecundi, unde ſaltem res hæc ſalva fieri poſſit. Calculo autem Petaviano etiam annus Cycli hujus 14 eſt embolimæus. Seld.

Ad an. 4337. Annus Epochæ diſparuit; ſed manet archon qui Calleas eſt ſeu Callias, ut Diodoro atque aliis dicitur: quem Chabriam male nominat Sigonius. Poſt Ariſtocratem archontem, noſtro cum faſtis vulgatis, de annis, exacte convenit. Ita numerus heic erat HΔIII, ſeu 113, unde is quem adjecimus prodit. Optime conſentit Suidas in Ἀναξανδρίδης. Et anno proximo ἐγνωρίζετο, in Olympiadum ἀναγραφῇ, archonte Chariandro.

Ad an. 4341. Fabulæ Aſtydamas, poeta utpote tragicus, commiſſione certabat annis antea 26, aut circiter, archonte Ariſtocrate. Ita tum Diodoro, lib. 14. tum Olympiadum ἀναγραφῇ legitur. De Cometa, vide Notas Hiſtoricas. Seld.

Ad an. 4343. In hanc Lacedæmoniorum cladem collocat diſerte Pauſanias in Arcadicis; ita alii. Anno inſequenti potius tribuit magnus Scaliger. Vide eum de emendatione lib. 5. pag. 391. Saltem Phraſiclide in fine anni magiſtratum gerente, putat prælium commiſſum. Nam Plutarchus (quem de hac pugna vide in Pelopida & Epaminonda) contigiſſe ait Hippodromii menſis πέμπτῃ ἱσταμένου. Et Hippodromium cum Hecatombæone confert. Sed ea res ſatis eſt, ſi dies ſpectemus, incerta; de tempeſtate interim anni, non item. Phraſiclidis annus, ad Scaligeri rationes Metonicas, embolimæus, quintus nempe enneadecaeteridis quartæ Metonicæ, incepit 2. die Julii; finivit ejuſdem menſis 15. in anno ſequente. Et cum ſub id tempus, æſtivum ſcilicet Solſtitium, quod Plutarchi de Hecatombæone mentio innuit, prælium commiſſum fuerit, atque noſter annos ſolares ab 8 Julii retro putarit (de qua re, in apparatu diximus) ſecundum haſce rationes tam in finem Phraſiclidis, quam in initium conjici poſſet. Sed annus hic communis eſt Petavio, & incipit 3 die Julii, Junii 22 (aut ſi τῶν ἀνάρχων ἡμέρων ratio habeatur) 18 finitus. Vide autem proximam Epocham, qua forte ad finem ejus præturæ neceſſario trahendum indicatur. Seld.

Ad an 4344. De Steſichoris vide ſupra ad annum 4228. Epochæ numerus heic cum ipſius Marmoris fragmentis aliquot amplis uti & alia plura diſparuere. At ſi Pauſaniæ fides, ipſum qui adjectus erat numerum revocare forſan non eſt difficile. Certe ſi noſtro cum Pauſania hic quemadmodum in priori Epocha, conveniebat, res erit manifeſta. Ille in Arcadicis, Συνῳκίσθη, inquit, ἡ Μεγάλη πόλις ἐνιαυτῷ τε τῷ αὐτῷ καὶ μησί τε ὀλίγοις ὕστερον, ἢ τὸ πταῖσμα Λακεδαιμονίων ἐγένετο τὸ ἐν Λεύκτροις, Φρασικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρας. "Condita eſt Megalopolis "eodem anno quo & menſibus paucis poſtquam cladem accepere Leuctris La"cedæmonii, Phraſiclide Archonte Athenarum, ſecundo ſcilicet anno Olym"piadis 102. Vide Epocham proxime ſuperiorem. De initio Phraſiclidis anni loqui eum non opinor niſi à noſtro plane diſcedat. Nam ſi menſes illi pauxilli ab initiis ejus putandi, tunc hæ duæ Epochæ in unam concurrere debuiſſent non dividi. Nec eoſdem annorum numeros alibi omnino iterat noſter præterquam ſemel idque ſub tempus mythicum: ſed quæ ad eundem ſpectant numerum, ſub eodem ſimul collocare ſolet. Ceterum annum hic ad Juliani formulam intelligi opinor à Pauſania quæ, eo ſcribente, paſſim in uſu; neque aliter quam ſi dixiſſet eodem anno Juliano, à Calendis ſcilicet Januariis putato, quo prælium contigit Leuctricum Archonte nempe Phraſiclide, ſeu Olympiadis

piadis 102 ſecundo, & paucis, poſt ipſum prælium, menſibus, conditam eſſe Megalopolin; id eſt, in annis Olympiadicis, anno poſt Phraſiclidem, proximo, ſeu Olympiadis tertio. Si ita intelligatur tunc ad finem Phraſiclidis non ad initia ejus ſpectat ipſum prælium in noſtri Epocha; ſi nempe recte Plutarchus ſub Solſtitium æſtivum id collocarit. Sic numerus in Marmore erat, ΗΠΙ, 106. Sed tam Megalopolis conditum quam Pugnam Leuctricam ſub Phraſiclidis anno ponit Scaliger in Olympiadum ἀναγραφῇ. Vide Petavium de Doctrina Temporum, lib. 10. cap. 31. Seld.

Ad an. 4346. De anno hoc, cum aliis noſtro convenit. Exacte ita Euſebius; qui Olympiade 103 collocat Dionyſii junioris initia. Sed ſi recte rationes noſtri tenemus, plures aliquot anni Dionyſio patri, quam vulgo aſſignantur, tribuendi. Certiſſimum eſt male tam in Græcis quam Latinis Euſebii octodecim duntaxat notari, quod ex ipſo Euſebio, cui Dionyſius tyrannidem invaſit ſub Olympiade 93. ſatis arguitur. Triginta octo habet Helladius in Chreſtomathia. Id rationibus, ex Dionyſii initiis apud Euſebium ſumtis proximat, & à Chronologis magnis recipitur. Sed noſtro ſunt 43. Vide ſupra ad annum Periodi 4303. & Scaligerum ad Euſebianum numerum 1649. Quæ in lacuna hujus Epochæ ſuperſunt veſtigia Alexandri Amyntæ F. Macedonum Regis mors & Ptolomæi Aloritæ ſucceſſoris initia fuerint notata, ne ariolari poſſum quid ſibi velint. Spatium fragmenti quod evanuit non diſſentit. Sed prochroniſmus eſt apud Euſebium quinquennii; apud quem Macedonum Regum etiam ſatis turbata ſunt tempora. Sed vide Scaligeri Canonum lib. 3. pag. 335. Seld.

Ad an. 4348. Nauſigenem excepit Polyzelus Archon, quem Cephiſodorus, faſtorum conſenſu. Sed quid de Phocenſibus & Delphis annotatum fuerit, ne conjectari quidem poſſum. Græca habent φωκεῖς τὸ ἐν Δέλφοις . . . . Certe octennio poſt, Archonte Agathocle, οἱ φωκεῖς καταλαμβάνουσι τὸ ἐν Δέλφοις ἱερὸν *diripiunt Templum Delphicum* quod docent & Pauſanias in Phocicis, & Olympiadis 105 anni quarti ἀναγραφή. Sed Cephiſodori annus in faſtis ei quem adjicimus reſpondet. Seld.

CXXII.

CXXII.

D.M.
T. STABERI
FELICISSIMI
VIXIT ANN. LIII.
M. VIII.

CXXIII.

D. M.
..... MNIO AVG.
VERNAE .. ....
ANN ....
D. ....
DIONYSIVS ...
AVG. LIB. ......

CXXIV.

P.TVRVLLIVS P.ET. Ͻ.L.APOLLONIVS
ϴ CAPRIA Ͻ.L. ANDROMACHA
BETVTIA Q.L. FAVSTA
C.VICRANVS SECVNDVS
....
CERCENIO M.L. VRANIO.

CXXV.

D. M.
CL. EVPHROSVNE
BENED. HIC .S. EST
FECERVNT
M.VLPIVS AVG. LIB.
NICANOR
CONIVGI KAR. DVLC. ET
L.BAEBIVS
ONESIPHORVS
MATRI DVLC. PIENT.

CXXVI.

CXXVII.

D. M.
. : . S ABASCANIVS
: . . . NIA RESTITVTA
. : . ET SIBI ET SVIS ET
LIBERTIS LIBERTABVSQVE SVIS
POSTERISQVE EORVM.

CXXVIII.

D. M.
DOMITIAE
PHILOTERI
IVLIA MVSA
FECIT MATRI. B. M.

CXXIX.

: ΓΕΣΣΙΟΣ
ΦΛΑΚΚΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΠΛΟ
ΦΥΛΑΚΙ.
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΝ
ΤΟΣ Γ. ΠΟΡΚΙΟΥ ΔΟ
ΜΙΤΙΟΥ ΚΛΕΟΔΗΜΟΥ
ΦΛΑΟΥΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ
ΣΑΓΑΡΕΙΤΟΥ.
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ F. ΑΟΥΙ
ΔΙΟΣ ΝΙΓΕΡ ΜΗΝΟ
ΦΑΝΤΟΣ ΤΕΙΜΑΙΟΥ
ΜΑΚΡΟΣ ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΙ
ΟΙ ΣΥΝΑΡΞΑΝΤΕΣ ΑΥ
ΤΩ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΚΛ
ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΚΑΡΤΩΡΙΑ
ΝΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ
ΖΩΣΙΜΟΥ ΙΕΡΟΝΥΜΟΣ
ΑΙΝΕΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ
ΠΟ.ΑΙΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
ΝΕ. Λ. ΤΟΝΝΙΟΣ ΚΑΡΤΩ
ΡΙΑΝΟΣ Μ. ΡΑ. ΡΟΥΦΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ.
ΔΗΜΟΥ ΒΕΙΒΙΟΣ
ΜΕΙΛΗΤΟΣ ΝΕ.
ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΝΕ.
ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ.

Γέσιος
Φλάκκος
Στρατηγὸς
ἐπὶ τῶν ὅπλων,
Ηρακλεῖ ὁπλο-
φύλακι.
Στεφανηφοροῦν-
τος Γ. Πορκίου Δο-
μιτίου Κλεοδήμου
Φλαουιάνου νέου
Σαγαρείτου.
Επίτροπος τῆς
στρατηγίας F. Aουί
διος Νίγερ, Μηνό-
φαντος Τειμαίου,
Μάρκος ταμίας καὶ
οἱ συνάρξαντες αὐ-
τῷ κατὰ τὴν τοῦ δήμου
χειροτονίαν, Κλ.
Ρουφεῖνος, Καρτωρία-
νος, Ερμογενὴς
Ζωσίμου, Ιερώνυμος
Αἰνέας Μυστικοῦ,
Πο. Ἄιλιος Μητρόβιος
Νε. Λ. Τόννιος Καρτω-
ρίανος Μ. Ρα. Ροῦφος
Γραμματεὺς βουλῆς
Δήμου Βείβιος
Μείλητος Νε.
Οικονόμος
Πάμφιλος· Νε.
Επὶ τοῦ Ιεροῦ
Ευεργέται.

Geſſius
Flaccus
Præfectus armorum,
Herculi armo-
rum cuſtodi.
Stephanophori magiſtra-
tum gerente C. Porcio Do-
mitio, Cleodemo
Flaviano juvene
Sagirita.
Curator præfecturæ
F. Avidius Niger,
Menophantus Timæi fil.
Marcus ærarii præ-
fectus & Collegæ
ejus ſuffragiis populi electi,
Cl. Ruffinus Cartoria-
nus, Hermogenes
Zoſimi F. Hermogenes,
Æneas F. Myſtici,
Pu. Ælius Metrobius
juvenis, L. Tonnius Carto-
rianus, M. Ra. Rufus
Scriba comitiorum
Populi, Bibius
Miletus juvenis
Diſpenſator,
Pamphilus juvenis,
in Fanum
Benefici.

Ἡρακλεῖ ὁπλοφύλακι. Ut Jovem Cuſtodem, ita Herculem Cuſtodem, ante alia numina, hoc nomine colebant veteres. Et feſtum celebrabant Romani pridie Idus Auguſti, Herculi Magno Cuſtodi in Circo Flaminio, quod ex antiquiſſimo Kalendarii fragmento in ædibus Capranicorum Romæ viſitur. Idem Hercules memoratur Ovidio in Faſtis, & Victori in Regionibus Urbis. Vide item, ſi placet, Ianum Gruterum pag. 45. & 134. in Inſcriptionibus. Sed

CXXX.

Notat doctiſſimus Seldenus [a] in ultimo ſuo de Synedriis Tomo nec de die Ταυροκαθαψίων, nec de voce alibi, quam in hoc Marmore, unquam legi; atque ideo forſan in editione Marmorum Arundellianorum & ſuorum inſigne hoc antiquitatis Monumentum inter alia non publicavit, quod nihil ad illud habuiſſet annotandum. Sed quamvis nec de die Ταυροκαθαψίων, nec de voce in aliquo authore legamus, Imagines tamen, quæ in figura ſupra excuſâ videntur, ſatis indicant hanc Ταυροκαθαψίαν in illa expreſſam, eam fuiſſe Taurorum venationem ab equitibus habitam, quæ à Theſſalis [b] primo inſtituta, tandem imperante C. Julio Cæſare in Circo Romano, & deinde per alias etiam civitates in ſpectaculum dabatur. Feſta quibus hæ venationes editæ erant, Ταυροκαθαψίων ἡμέραι dicebantur; venationem, quæ in ſecunda earum habebatur, hic in figura habes expreſſam. In ea quinque equites vides, quorum primus & tertius Tauros in Marmore, quod fugâ longe præverterunt, non expreſſos incitato curſu perſequuntur; ſecundus & ultimus curſu laſſatos & anhelantes cornibus tenent; quartus laſſatum intortâ cervice proſtravit, & incumbit proſtrato. Hinc diſcas hanc Taurorum venationem apud antiquos ſic inſtitutam fuiſſe. Primo Tauri emiſſi erant, deinde equites conſcenſis equis

[a] Lib. 3. c. 4. [b] Vide Plin. Nat. Hiſt. l. 8. c. 45.

curſu

Οπλοφύλακος seu *Armorum Cuſtodis* nomine cultum Herculem alibi legiſſe me non memini. Seld.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ. Obſcurius eſt hoc, in Marmore, vocabulum. Qui non ſenſu & notis Verborum terminationibus ductus legeret, ΕΥΕΡΓΕΖΖΟ magis exſcriberet. Seld.

CXXX.

curſu celerrimo eos diu perſequebantur, donec tandem laſſatos aſſecuti eorum cornua apprehendebant, eaque tenentes juxta aliquandiu ulterius laſſantes equitabant, donec tandem cum exhauſto laſſitudine ſpiritu viribus inferiores reddidiſſent, intortâ cervice ab equis deſilientes humi proſternebant, & proſtratis incumbentes jugulabant, illudque in hoc certandi genere victoria, ſummaque eorum, qui aſſequebantur, gloria æſtimabatur. Venatio igitur hæc, ut modo monui, eadem eſt, quam è Theſſalia Cæſar Dictator Romam tranſtulit, ibique in Circo inter alios, quos exhibuit, ludos in ſpectaculum dedit. De ea ſic dicit [c] Plinius, *Theſſalorum gentis inventum equo juxta quadrupedante cornu intorta cervice Tauros necare. Primus id ſpectaculum dedit Romæ Cæſar Dictator.* Illius etiam alii autores meminere. [d] Suetonius in Claudio, *Præterea Claudius exhibuit Theſſalos equites, qui feros Tauros per ſpatia circi agunt, inſiliuntque defeſſos, & ad terram cornibus detrahunt.* Et Dio in Nerone, ἐν δέ τινι θεᾳ ἄνδρες ταύρους ἀπὸ ἵππων συμπαραθέοντες σφίσι κατέστρεφον, i. e. *quodam ſpectaculo viri Tauros ab equis juxta curſitando aſſectantes ſibi proſternebant.* Hic igitur Tauros venandi Ludus apud Theſſalos maxime in uſu erat, iiſque diu proprius fuit. Ab ipſis Centauris, qui inter antiquiſſimos gentis Theſſalicæ progenitores numerantur, videtur originem habuiſſe; cum enim illi [e] in urbe

[c] Ib. [d] Cap. 21. [e] Servius in Virgil. Georg. lib. 3. pag. 120 Edit. P. Dan.

Peli-

Pelitronio prope Peneum fluvium habitantes primi inter Theſſalos equitandi ſtudio ſe dediſſent, eoque ceteros excellere ſemper geſtiiſſent, illud ex invento cujuſdam regis ſui his artibus promovebant. Tauros efferatos è quodam loco in latam planitiem, quæ ad fluvium Penæum erat, emittebant, & poſt eos equites ſtimulis armatos, qui eos curſu affectantes ad locum, unde emiſſi erant, revocarent. Illi igitur tum in affectandis his Tauris, tum in eorum ictibus evitandis, variis artibus utentes ſe exercebant, donec per varias ambages agentes, laſſatos tandem ſtimulis, quibus armati erant, pungentes, ad locum, unde emiſſi fuere, iterum reducebant, atque inde *ἀπὸ τοῦ κεντεῖν τοὺς ταύρους Κένταυροι*, & quod equis inſidebant dum Tauros ſic ſtimulis agebant, *ἱπποκένταυροι* dicebantur. Poſtea vero cum hi non tantum agere Tauros, ſed etiam in curſu proſternere aggreſſi ſint, vice ſtimulorum retia & vincula acceperunt, quibus eos in curſu implicantes ſubvertebant, uti [f] magnus Salmaſius obſervavit, ex Epigrammate Philippi prius inedito, in quo ille hanc Taurorum venationem Theſſalis familiarem ita deſcribit,

> Θεσσαλίης εὔιππος ὁ Ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν
> Χερσὶν ἀτευχήτοις θηρσὶν ὁπλιζόμενος
> Δενδροτυπεῖ πώλους ζεύξει σκιρτήματι ταύρων,
> Ἀμφιβαλεῖν σπεύδων πλέγμα μετωπίδιον.
> Ἀκρότατον δ' ἐς γῆν κλίνας, ἅμα κ' εὔροπον ἅμμα
> Θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισε βίαν.

Poſtea vero ſine omnibus armis hoc certamen iniere: & ſic in Marmore, qui Tauros venantur, vides deſcriptos. Et ſic Heliodorus in Æthiopica Hiſtoria hanc venationem deſcribit, uſque enim ad illius tempora (i. e. regnum [g] Theodoſiii Magni, illi enim coævus fuit) hæc venatio apud Theſſalos retinebatur. Atque ideo cum vellet Theſſali ſui Theagenis ante deſtinatam mactationem virtutem & fortitudinem indicare, illum hoc patrio more Rege populoque Æthiopico ſpectantibus, Taurum efferatum venantem introducit, ibique hanc Ταυροκαθαψίαν quam optime, utpote illi familiariter notam, cum Triccæ in Theſſalia Epiſcopus fuiſſet, ita in Perſona Theagenis deſcribit. [h] Ἐνταῦθα ὁ Θεαγένης, εἴτ' οὖν οἴκοθεν ἀνδρείῳ τῷ λήμματι κινούμενος, εἴτε καὶ ἐκ τῶν θεῶν ὁρμῇ χρησάμενος, τοὺς τε περιεστῶτας αὐτῷ φύλακας πρὸς τῆς καταλαβούσης ταραχῆς διεσκεδασμένους θεασάμενος, ὠρθώθη τε ἀθρόον, καὶ εἰς γόνυ πρὸς τοῖς βωμοῖς πρότερον ὀκλάζων, καὶ τὴν ὅσον οὐδέπω σφαγὴν ἀναμένων, καὶ σχίζαν τῶν ἐπικειμένων τοῖς βωμοῖς ἀναρπάζει· καὶ τῶν οὐ διαδράντων ἵππων ἑνὸς λαβόμενος, τοῖς τε νώτοις ἐφίπταται, καὶ τῶν αὐχενίων τριχῶν ἐπιδραξάμενος, καὶ ὡς χαλινῷ τῇ χαίτῃ χρώμενος, μυωπίζει τε τῇ πτέρνῃ τὸν ἵππον, καὶ ἀντὶ μάστιγος τῇ σχίζῃ συνεχῶς ἐπισπέρχων, διαδράντα τὸν ταῦρον ἤλαυνε. Τὰ μὲν δὴ πρῶτα φυγὴν εἶναι τοῦ Θεαγένους οἱ παρόντες ὑπελάμβανον, καὶ σὺν βοῇ μὴ ξυγχωρεῖν διεξελάσαι τὸ ὁπλιτικὸν ἕρκος, τῷ πλησίον ἕκαστος διεκελεύετο· προϊόντος δὲ τοῦ ἐγχειρήματος, ὅτι μὴ ἀποδειλίασις ἦν, μηδὲ ἀπόδρασις τοῦ σφαγιασθῆναι, μετεδιδάσκοντο. καταλαβὼν γὰρ ὡς ὅτι τάχιστα τὸν ταῦρον, ἐπ' ὀλίγον μὲν κατ' οὐρὰν ἤλαυνεν, ὑπονύττων τε ἅμα καὶ εἰς ὀξύτερον δρόμου τὸν βοῦν ἐρεθίζων· καὶ ὅποι δὴ καὶ ὁρμήσειε τρεπομένῳ συνεφείπετο, τὰς ἐπιστροφάς τε καὶ ἐκβολὰς πεφυλαγμένως ἐκκλίνων. ὡς δὲ εἰς συνήθειαν τῆς τε ὄψεως ἑαυτοῦ καὶ πράξεως ἐνεβίβασεν, ἀντίπλευρος ἤδη παρίππευε, χρωτί τε χρωτὸς ἐπιψαύων, καὶ ἱππείου ταύρειον ἆσθμα καὶ ἱδρῶτα κεραννύων, καὶ τὸν δρόμον οὕτως ὁμόταχον, ὡς καὶ συμφυεῖς εἶναι τὰς κορυφὰς τῶν ζώων τοὺς πορρωτέρω φαντάζεσθαι· καὶ τὸν Θεαγένην λαμπρῶς ἐκθειάζειν, ξένην τινὰ ταύτην ἱπποταύρου ξυνωρίδα ζευξάμενον.---- Θεαγένης δὲ εἰς ὅσον εἶχε τάχους ἀφεὶς τῷ ἵππῳ χρήσασθαι καὶ προφθάσαντα μικρὸν τὰ στέρνα τῇ κεφαλῇ

f In notis ad Trebellii Pollionis Gallienos. g Vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis, lib. 4. c. 18. h Lib. 10. non longe à fine.

τοῦ

τοῦ ταύρου παρισῶσαι, τὸν μὲν, ἄνετον φέρεσθαι μεθίησι μεθαλλόμενος· ἐπιρρίπτει δὲ ἑαυτὸν τῷ αὐχένι τοῦ ταύρου, καὶ τοῖς κέρασι τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον πρὸς τὸ μεταίχμιον ἐνιδρύσας, τοὺς πήχεις δὲ οἱονεὶ στεφάνην περιθεὶς, καὶ εἰς ἅμμα κατὰ τοῦ ταυρείου μετώπου τοὺς δακτύλους ἐπιπλέξας, τότε ὑπόλοιπον ἑαυτοῦ σῶμα παρ' ὦμον τοῦ βοὸς τὸν δεξιὸν μετέωρον καθεὶς, ἐκκρεμὴς ἐφέρετο, πρὸς βραχὺ μὲν τοῖς ταυρείοις ἅλμασιν ἀναπαλλόμενος· ὡς δὲ ἀγχόμενον ἤδη πρὸς τοῦ ὄγκου, καὶ χαλῶντα τοῦ ἄγαν τόνου τοὺς τένοντας ᾔσθετο, καὶ καθ' ὃ μέρος ὁ Ὑδάσπης προυκαθέζετο, περιελθόντα, παραφέρει μὲν εἰς τοὔμπροσθεν, καὶ περιβάλλει τῶν ἐκείνου σκελῶν τοὺς ἑαυτοῦ πόδας, ταῖς χηλαῖς δὲ συνεχῶς ἐναρράττων τὴν βάσιν ἐνήδρευεν· ὁ δὲ τὴν ῥύμην τοῦ δρόμου παραποδιζόμενος, καὶ τῷ σθένει τοῦ νεανίου βριθόμενος, τά τε γόνατα ὑποσκελίζεται, καὶ ἀθρόον ἐπὶ κεφαλὴν σφενδονηθεὶς, κύμβαχός τε ἐπ' ὤμους καὶ νῶτα ῥιπισθεὶς, ἥπλωτο ὕπτιος ἐπιπλεῖστον. τῶν μὲν κεράτων τῇ γῇ προσπεπηγότων, καὶ εἰς τὸ ἀκίνητον τῆς κεφαλῆς ῥιζωθέντων· τῶν σκελῶν δὲ ἄπρακτα σκαιρόντων, καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούντων, καὶ τὴν ἧτταν ἀλυόντων. ἐπέκειτο δὲ ὁ Θεαγένης ταῖν χεροῖν, τὴν λαιὰν μόνην εἰς τὸ ἐπερείδειν ἀποχρῶν, τὴν δεξιὰν δὲ εἰς οὐρανὸν ἀνέχων, καὶ συνεχὲς ἐπισείων· εἴς τε τὸν Ὑδάσπην, καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος, ἱλαρὸν ἀπέβλεπε, τῷ μειδιάματι πρὸς τὸ συνήδεσθαι, καὶ τῷ μυκηθμῷ τοῦ ταύρου καθάπερ σάλπιγγι τὸ ἐπινίκιον ἀνακηρυττόμενος. i. e. (Interprete Staniſlao Warſchewiczki Polono) Ibi Theagenes, ſeu proprio & virili ‘ſpiritu incitatus, ſive etiam divinitus immiſſo impetu uſus, & cuſtodes, qui ‘illi adſtiterant diſperſos propter tumultum exorſum conſpicatus, erexit ſe ‘ſubito, cum antea ad aram genibus incumberet, & mactationem ſingulis mo‘mentis expectaret, lignumque fiſſum (quorum magnus numerus in ara ja‘cebat) arripit, & ex equis, qui non effugerant, unius dorſum occupat, & ‘apprehenſis crinibus ad collum propendentibus, jubâque tanquam freno u‘tens, calcaneoque quaſi calcaribus equum urgens, & loco flagri ligno fiſſo ‘continue concitans, Taurum, qui effugerat, agebat. Ac initio fuga eſſe ‘Theagenis, ii qui aderant, ſuſpicabantur; & clamore, ne ſineret illum ex‘tra ſeptum armatorum evehi, quilibet alterum, cui proxime aſtiterat, co‘hortabatur. Ceterum procedente conatu, quod non formido eſſet, neque ‘fuga mactationis, edocebantur. Aſſecutus enim celerrime Taurum, ali‘quandiu à cauda detentum egit, laſſitudine conficiens ſimul, & ad celerio‘rem curſum bovem incitans: quo ſe autem concitaſſet converſum ſequeba‘tur, gyrationes & exitus anguſtos caute declinans. Poſtquam autem illi no‘tum & familiarem conſpectum ſui actionemque ipſam reddidit, jam ad la‘tus adequitabat, cute cutem attingens, & anhelitum taurinum ac ſudorem ‘equeſtri miſcens, & curſum ita æquali celeritate moderans, ut hi, qui lon‘gius aberant, coaluiſſe vertices animalium opinarentur, & Theagenem aperte ‘divinis laudibus extollerent, qui peregrinum quoddam ex equo & tauro ju‘gum confeciſſet. ---- Theagenes vero cum permiſiſſet equo, quanta celeritate ‘poſſet uti, & præcurrentem aliquantum, pectus capiti taurino adæquare, ‘hunc quidem liberum ferri ſivit deſiliens: injicit autem ſe in collum tauri, & ‘in medium ſpatium inter cornua facie collocata, ulnis vero tanquam corona ‘circumpoſitis, ac digitis in taurina fronte in nodum complicatis, ac reliquo ‘corpore juxta dextrum armum bovis demiſſo, dependens ferebatur, ita ut ‘paululum taurinis ſaltibus concuteretur. Poſtquam autem jam fatigatum ‘nimio pondere & languefactos eſſe illi muſculos ex nimia intenſione ſenſit, ‘atq; id loci in quo ſedebat Hydaſpes, prætereuntem, obvertit eum in ante‘riorem partem, & illius cruribus ſuos pedes objicit, ungulis eos continue im‘pingens, & greſſum bovis implicans. Ille autem in impetu curſus impeditus, ‘& robore juvenis gravatus evertitur, ac repente in caput devolutus, & ere‘ctis pedibus in ſcapulas ac deorſum projectus, diu reſupinus porrectim jacuit, ‘cornibus terræ infixis, & ita, ut caput movere non poſſet, radicatis: cruri‘bus autem nequicquam ſalientibus, & opportune aerem findentibus, & vi‘ctoriam languore confitentibus. Incumbebat vero Theagenes ſolâ ſiniſtrâ

‘manu

‘ manu ad deprimendum vacans, dextram autem in cœlum continue tendens, ‘ & in Hydaſpem, & reliquam multitudinem exporrecta fronte intuebatur, riſu ‘ illos ob oblectationem provocans, & mugitu tauri tanquam tubâ celebrita- ‘ tem victoriæ denuncians. Hoc certandi genus in Circo Romæ primus, ut ſupra diximus, exhibuit Cæſar Dictator eo tempore, quo poſt victos Pompeianos [i] de Gallis, Alexandrinis, Ponticis, Mauritanis, ceteriſque hoſtibus ſuis per multos dies triumphos egerat, & ad hoc nummum Julii Cæſaris, [l] qui in una parte Cæſaris imaginem cum Inſcriptione, C. CÆSAR DICTATOR, & in reverſa taurum concitatum & furentem cum Inſcriptione, L. LAVINEIVS REGVLVS habet, reſpexiſſe, & L. Lavineium Regulum ei certamini præſidiſſe putat Jacobus [m] Dalechampius. Poſt Julium Cæſarem idem ſpectaculam Claudius, Nero, aliique Imperatores dabant. Et non tantum Romani, ſed aliæ etiam gentes à Theſſalis hunc tauros venandi ludum accepere, eoque magnopere delectati fuere; dicit enim Artemidorus, *Ταύροις κατὰ προαίρεσιν ἐν Ἰωνίᾳ παῖδες Ἐφεσίων ἀγωνίζονται, καὶ ἐν Ἀττικῇ παρὰ ταῖς θεαῖς ἐν Ἐλευσῖνι κοῦροι Ἀθηναῖοι περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, καὶ ἐν Λαρίσσῃ πόλει τῆς Θετταλίας τῶν ἐνοικούντων οἱ εὐγενέστατοι· ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ οἰκουμένῃ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐπὶ θανάτῳ κατακριθεῖσι συμβαίνει.* i. e. “ Cum Tauris ex inſtituto Epheſiorum filii in Ionia ‘ certant, & in Attica in ſpectaculis Eleuſiniis annis circumvolutis, & in La- ‘ riſſâ urbe Theſſaliæ incolarum nobiliſſimi, & in aliis orbis partibus hæc ad ‘ mortem damnatis accidunt. In Ionia igitur apud Epheſios celebratum erat hoc *Ταυροκαθαψίων* certamen, ab iis ad Smyrnæos eorum vicinos facile poterat tranſire, à quibus tanta delectatione videtur acceptum fuiſſe, ut dies quotannis ei edendo in illa urbe deſtinati fuere, qui *Ταυροκαθαψίων ἡμέραι* dicebantur; in illa enim urbe hoc Marmor conſecratum fuit, unde commercii beneficio, quod cum Smyrnæis habemus in Angliam ad magnum Seldenum tranſlatum fuit, à quo Academiæ noſtræ cum aliis antiquitatis Monumentis, ex ſumma illius benevolentiâ legatum, hic in Memoriam tam antiquiſſimi & clariſſimi certaminis habemus repoſitum.

[i] Vide Dionem lib. 43. Plut. in Cæſare, Appianum belli Civilis, lib. 2. [l] Vide Urſinum pag. 119. Goltzium pag 177. Triſtan. Tom. 1. pag. 31. [m] In notis Plinii lib. 8. cap. 45.

CXXXI.

DIS MANIBVS....
PARENTES FECIT....
CLAVDIVS MEN....
CL
ATTICO F. VIX ANN...
ET ATTICILLAE FVI...
PRIMIGENIVS. AVG. L. A....
PERAGENDVM CVR....

CXXXII.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΟΙ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΦΛΥΕΑ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
. . . .
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΕΝ ΤΩΙ ΕΠΙ ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑ
ΥΤΩΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Ἀθηναίων καὶ Δηλίων οἱ
κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ,
καὶ οἱ ἔμποροι καὶ Ναυκλῆροι
Ἀλέξανδρον Πολυκλείτου Φλυέα
Ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ δικαιοσύνης
. . . .

Athenienſes & Delii qui
incolunt Delum, &
Mercatores & Naucleri
Alexandro Polycliti filio Pluenſi
ob virtutem & juſtitiam.
. . . .

Επι-

Επιμελητὴν Δήλου γενόμενον ἐν τῷ ἐπὶ Ζήνωνος ἄρχοντος ἐνιαυτῷ	qui curator Deli erat eo anno, quo Archon erat Zeno
Ἀπόλλωνι.	Apollini.

[a] Delos inſula eſt in mari Ægeo, & inter Cycladas prima, [b] illæ enim ideo, quod circa hanc ἐν κύκλῳ ſitæ eſſent, Cyclades dicebantur. Primo ob fabulas de natis ibi Apolline & Diana narratas, tandem vero ob religionem, quâ in ea hæc numina celebrantur, fuit celeberrima. [c] Templum ibi Apollini primò conditum dicunt ab Eriſichthone Cecropis filio; maximam autem loco religionem Piſiſtratus, [d] qui tantum inſulæ, quantum in Templi conſpectu circumcirca erat, & Athenienſes, qui poſtea, [e] tempore belli Peloponneſiaci, totam eam exportatis omnibus ſepultorum cadaveribus Apollini conſecrarunt; ab eo tempore Delus locus ſanctiſſimus, & totius Græciæ poſt Delphos religione celeberrimus, atque ideo [f] nulli in ea aut naſci, aut ſepeliri fas erat, ne aut funeribus aut puerperiis religio tam ſanctiſſimi loci violaretur; ſi qui igitur morituri, aut feminæ parituræ eſſent, in vicinam inſulam Rheniam dictam exportabantur. Cum religione loci crevere etiam incolarum divitiæ, ita ut inter omnes inſulanos primi exiſtimarentur, præcipue [g] poſtquam deletâ Corintho, qui prius in illa urbe mercaturam exercebant, Delum immunitate loci & commoditate portus allecti tranſiere; à quo tempore factum erat Emporium totius Græciæ celeberrimum. Ut Parus, ceteræque inſulæ, ſic etiam hæc primo Phœnices, poſtea Cares, & tandem expulſis utriſque Cretenſes dominos habuit: poſtea vero ut auctæ fuerant Athenienſium res, eorum imperio ſubdita erat, atque ideo Archontes Annuos ceteramque politiam eodem modo quo Athenienſes habuit: nunc jacet tota deſerta & tantum ob vaſtas, quæ ibi conſpiciuntur, Templi & Urbis ruinas, & Fontem, quem dicunt Nilum inundando imitari, celebratur.

Φλυέα. Sic in Marmore vox manifeſtiſſime legitur, miror igitur, quomodo Seldenus legere poterat Χλυέα, notat tamen ille. *Si Marmor inſpiciat quis, forſan etiam* Φλυέα *legerit: ſed utrumque æque mei fugit intellectum.* Neſcis igitur Seldene quid ſit Φλυέα? tibi indicant [h] Stephanus Byzantinus, Harpocration, Heſychius, & Suidas, qui omnes dicunt Phluam eſſe δῆμον Atticæ, cujus popularis Φλυεὺς dicebatur, inde in caſu Accuſativo eſt Φλυέα, quâ voce denotatur, Alexandrum Polycleti filium, cui hoc Marmor inſcribitur Athenienſem è populo Phluenſi fuiſſe; ſemper enim, ut ſæpius monui, apud Athenienſes in uſu erat, poſt nomina, cujus δήμου erant, addere. [i] Stephanus Byzantinus, [l] Harpocration, & [m] Suidas, hunc δῆμον Tribus Cecropidis, [n] Heſychius vero, Tribus Ptolemaidis dicunt. Sed cum Euripides Poeta Tragicus, qui priuſquam tribus Ptolemais Athenis inſtituta fuerat, diu occubuerat, [o] hujus δήμου fuiſſe dicatur, priorum præferenda eſt autoritas. Hic δῆμος etiam à [p] Plutarcho ob ſacrarium in eo Lycomidarum commune à Themiſtocle conditum, & [q] à Pauſania ob aras ibi multis Diis conſecratas celebratur. Cum igitur Seldenus ſe neſcire dicat, quid ſit Φλυέα, ignorantiam ſuam hic etiam, ut ſolet ſæpe, in re manifeſtiſſimâ confitetur.

[a] Vide Strabonem lib. 10. Plinium lib. 4. c. 12. alioſque. [b] Plin. & Strab. ib. Dionyſ. Perieg. verſ. 526. Euſtathius Schol. ad illum verſum Pomponius Mela. l. 2. c. 7. Solinus cap. 17. [c] Pauſan. in Atticis. [d] Herodot. lib. 1. [e] Thucydides l. 3. Diod. Sic. l. 12. [f] Strabo lib. 10. Thucydides ubi ſup. [g] Strabo lib. 10. [h] In Φλυεύς. [i] In Φλυεύς. [l] In Φλυεῖς. [m] In Φλυία. [n] In Φλυεῖς. [o] Harpocration in Φλυεῖα. [p] In vita Themiſtoclis. [q] In Atticis.

CXXXIII.

D. M.
P. AEL. PAEDEROS
FECIT SIBI ET
VLPIAE IANVARIAE
CONIVGI BENE MERENTI
ET M. VLPIO DIONYSIO
ET ANICIAE FAVSTI
NAE CONIVGI
LIBERTIS LIBERTABVSQVE
POSTERISQVE EORVM

CXXXIV.

DELLIA. SP. FANTIO
CHI. S. DELLIAE
Q. DELLI. F. COITIONIS
PRIMIGENIAE
MATRI. SVAE. ET. SVIS.
ABAC. D. D.

CXXXV.

. . . . . M
. AVG. LIB.
. ET CONIVGI
. . ET LIB
. . . EVS
. . . ERE

D. M.
M. VLPIO
AVG. LIB.
CLARO. FECIT
CALPVRNIA
RESTITVTA
CONIVGI. SV
O. BENE. ME
RENTI. ET. P
CALPVRNIO.

CXXXVI.

ΑΜΙΛΛΑ ΜΕΤΡΕΟΥ ΖΩΣΑ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ
ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΩ ΣΥΝΒΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗ
ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΔΕ ΜΟΥ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡ
ΟΝ ΒΛΗΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΗΝ ΕΝΕΣΤΙ Ο ΣΥΝ
ΒΙΟΣ ΜΟΥ ΠΛΗΝ ΕΜΟΥ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΒΑ
ΛΗ ΔΟΤΩ ΤΗ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ✱
Α ΤΑΤΙΟΝ ΔΕ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥ
ΛΗΤΑΙ ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΘΕΙΣΑ ΣΟΡ
ΟΝ ΕΑΥΤΗ ΒΛΗΘΗΣΕΤΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΞΕΣ
ΤΑΙ ΑΥΤΗ ΑΛΛΕΝ ΘΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΝΑ ΟΥΤΕ ΚΛΗΡΟΝ
ΟΜΟΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΑΝ ΔΕ ΕΤ
ΕΡΟΝ ΤΙΣ ΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΑΥΤΗΣ ΟΜΟΙΩΣ
ΔΩΣΕΙ ΤΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ✱ Α ΕΠΙΤΡΕΠΩ ΔΕ
ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΜΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥΛΩΝΤΑΙ ΣΟΡΟΥΣ
ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΣΕΝΗΝΕΧΕΝΑΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ
ΕΞΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΥΜΝΕΣ ΟΓΕΡΩΝ ΔΩΡΕΑΝ ΗΡΓΑΣ
ΜΕΝΟΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΕΣΣΟΡΙΝ ΤΟΙΣ ΔΕ ΚΛΗΡΟ
ΝΟΜΟΙΣ ΜΟΥ ΟΥΚ ΕΠΑΚΛΟΥΘΗΣΕΙ ΤΟΥΤΟ ΤΟ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ.

Ἄμιλλα Μετρέου ζῶσα κατεσκεύασε
ἑαυτῇ καὶ τῷ συμβίῳ Ἀσκληπιάδῃ
τὸ Μνημεῖον, καὶ τοῖς θρέμμασι, καὶ
ἐγγόνοις αὐτῶν, καὶ θρέμμασι· εἰς
τὴν σορὸν δέ μου μηδένα ἕτερ-
ον βληθῆναι, εἰς ἣν ἔνεστι ὁ Σύν-
βιός μου πλὴν ἐμοῦ· ἐὰν δέ τις βά-
λῃ δότω τῇ Σμυρναίων Γερουσίᾳ ✱

Α. Τάπιον

Α Τάπιον δὲ Ἀσκληπιάδου, ἐὰν βού-
ληται τεθῆναι εἰς τὸ μνημεῖον θεῖσα σο-
ρὸν ἑαυτῇ, βληθήσεται μόνη, καὶ οὐκ ἐξέ-
σται αὐτῇ ἄλλεν θεῖναι οὐδένα, οὔτε κληρο-
νόμοις αὐτῆς εἰς τὸ μνημεῖον· ἐὰν δὲ ἕτε-
ρόν τις θῇ εἰς τὴν σορὸν αὐτῆς ὁμοίως
δώσει τῇ γερουσίᾳ ✳ Α. Ἐπιτρέπω δὲ
τοῖς θρέμμασί μου ἐὰν βούλωνται σοροὺς
ἐπιθεῖναι διὰ τὸ καὶ συνεισενηνεχέ-
ναι εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ μνημείου·
ἕξει δὲ καὶ Ὑμνοσεγέρων δωρεὰν ἠργασ-
μένος τὸ μέσον ἔσοριν. Τοῖς δὲ κληρο-
νόμοις μου οὐκ ἐπακολουθήσει τοῦτο τὸ
Μνημεῖον.

Amilla Metrei filia, dum vixit, præparavit ſibi & contubernali ſuo Aſclepiadæ hoc Monumentum, & Alumnis, & Poſteris eorum, & Alumnis; in Sepulchrum vero meum, in quo ineſt contubernalis meus, præter me nemo alius injiciatur: ſi vero quis injiciat, ſolvat Smyrnæorum Senatui mille Denarios. Tatium vero Aſclepiadæ filia, ſi velit condi in Monumento faciens Sepulchrum ſibi, condetur ſola, & non licebit illi, neque hæredibus illius, aliquem alium in Monumento ponere; ſi vero alium quis ponat in ſepulchro illius, ſimiliter dabit Senatui mille Denarios: concedo vero Alumnis meis, ſi velint, Sepulchra adjicere, quia contulere ad exſtructionem Monumenti.
habebit vero & Hymnoſegeron cum gratis operatus ſit medium Efforin. Hæredes vero meos hoc Monumentum non ſequetur.

In hoc Marmore multi ſunt quadraturii errores.

CXXXVII.

QVINTVM ANNVM ET DECIMVM
NARCISSVS FLORE IVVENTAE
HOC IACET ABREPTVS
CONDITVS IN TVMVLO
QVISQVIS ADES LECTOR
FATVM MISERABILE CERNIS
PARCAE NAM IMPVBEM QVEM
RAPVERE MIHI
MAERET CARA SOROR
QVAE FRATREM LVGET
ADEMPTVM
MATER HABET NATVM
FLORVM LVX CANDIDA
TORQVET
HIC SEPTIMVM DECIMVM
FRVMENTVM PVBLICVM
ACCEPIT
SEXTVM DECIMVM.

CXXXVIII.

ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΗΡΩΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩ
ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΗΣ ΣΟΡΟΥ ΠΡΟΚΟΝΝΗΣ
ΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΚΗΔΟΝΤΑΙ ΟΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΙΝ
ΚΑΤΑ ΓΕΝΟΣ ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ Ο ΚΑΙ
. . . ΜΙΑΝΟΣ Ο ΗΡΩΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑ
. . . ΟΙ ΠΡΟΠΑΠΠΟΙ ΑΥΤΩΝ ΚΑΣΤΡΙΚΙ
. . . ΟΣ ΚΑΙ ΡΑΡΙΑΝ Ο ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ
. . . . . . ΡΗΣ ΕΞΦΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ
ΑΡΧΕΙΟΝ ΧΡΕΟΦΥΛΑΚΙΟΝ.

CXXXIX.

CXXXIX.

D.M.L.MARCIO
DECATO FILIOD
VLCIS S.IMO
FECIT RO
DOPE MA
TER IN,
FE LI
CISS I MA
QV I, VII,
A NNOS
XV MVIIII.DVIIII,

CXI.

CXL.

Marmor ſequitur quod in utroque latere
Inſcriptiones habet, ſed in neutro
ob vetuſtatem legendas.

CXLI.

Marmor oblongum & quadrilaterum,
habet in primo latere ſignum Crucis,
in ſecundo hanc Inſcriptionem,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΥΦΙΝΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΓΑΡ ΕΔΩΡΗΣΑ ΜΗ ΤΟ ΚΗΠΙΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΩ ΕΜΩ ΓΝΗΣ. ΕΚΓΟΝΩ
ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩ ΥΙΩ.

In tertio latere,

Ο ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΝ ΘΕΟΔΩΓΟΥ

Ἰωάννης Ῥουφίνου Σμυρναῖος
Συμβουλιογραφεὺς ἐδώρησα μὴ τὸ κήπιον
τοῦτο Θεοδώρῳ τῷ ἐμῷ γνησίῳ ἐκγόνῳ
καὶ Πνευματικῷ υἱῷ.

Johannes Rufini filius Smyrnæus
Senatus ſcriba dedi hortulum
hunc Theodoro meo legitimo nepoti,
& Pneumatico filio.

Ὁ Δῆμος ἀνέθηκε
Γερουντίδην Θεοδώρου.

Populus poſuit
Gerontidæ Theodori fil.

CXLII.

Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΔΗΛΙΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΛΑΟΔΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ.

Ο Δῆμος ὁ Δηλίων Βασίλισσαν	Populus Deliacus Reginæ
Λαοδίκην βασιλέως Σελεύκου,	Laodicæ Regis Seleuci filiæ,
γυναῖκα δὲ βασιλέως Περσέως	Uxori vero Regis Perſei
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐσεβείας	ob virtutem & pietatem
τῆς περὶ τὸ ἱερὸν, καὶ εὐνοίας	erga templum, & benevolentiam
πρὸς τὸν δῆμον τοῦ Δηλίων.	erga populum Deliacum.

Βασίλισσαν Λαοδίκην. Seleucum heic intelligo Philopatorem Antiochi Magni filium; Perſeum autem eſſe illum Macedonicorum Regum ultimum, quem captum in triumpho duxit ſplendiſſimo Paulus Æmilius, & finem ita adjecit *inclyto*, uti ait Livius, *per Europæ plerunque atque Aſiam omnem regno*. Ceterum Laodicen aut hujus uxorem, aut illius filiam alibi occurrere non memini. Uxorem autem, ſed ſine nomine, Perſei meminit Plutarchus in Pauli vita. Ea hæc ipſiſſima, puto, erat Laodice. Saxum pars eſt baſis ſuper quam ſtatua Laodices, ni fallor, erigebatur à Deliis. Seld.

CXLIII.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ ΛΑΜ
ΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ. ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΕ
ΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ ΣΥΝ
ΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡ
ΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ.

ΛΕΡΕΝΝ. ΣΕΠΤΙΜ
ΗΛΙΟΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙ
ΝΟΕΑ ΚΑΙ ΣΜΥΡ
ΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙ
ΑΣΤΗΝ.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ λαμ-
προτάτη, καὶ μητρόπολις, καὶ γʹ Νεωκόρος τῶν Σε-
βαστῶν κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης συν-
κλήτου, καὶ κόσμος τῆς Ἰωνίας Σμυρ-
ναίων πόλις.

Λερέννιον Σεπτίμιον
Ἡλιόδωρον Ἀντι-
νοέα, καὶ Σμυρ-
ναῖον πανκρατι-
αστήν.

Cum bona fortuna.
Prima Aſiæ pulchritudine & magnitudine, &
ſplendidiſſima, & Metropolis, & ter Æditua Au-
guſtalium

guſtalium ſecundum decreta ſanctiſſimi ſenatus, & ornamentum Ioniæ Smyrnæorum civitas.

Lerennio Septimio
Heliodoro Antinoenſi & Smyrnenſi Pancratiaſtæ.

Αντινοέα. Quomodo Adrianus Antinoum Catamitum ſuum deum fecerat, & in illius honorem ludos & feſta inſtituit, Caſaubonus, & Salmaſius in notis ad Adrianum Spartiani, aliique ſatis dixere. In ejuſdem etiam honorem urbem condidit, quam Antinoïam dixit. Sic enim Stephanus Byzantinus. *Αντινόεια πόλις Αἰγύπτου ἀπ' Αντινόου παιδός· τὸ ἐθνικὸν Αντινοεὺς*, inde in Accuſativo caſu *Αντινοέα* vox, quæ in Marmore habetur.

Παγκρατιαστὴν. *Παγκρατιαστὴς* qui ſit docet Ariſtoteles Rhetor cap. 5. ubi dicit, Ὁ γὰρ *δυνάμενος τὰ σκέλη ῥιπτεῖν πῶς καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω, δρομικὸς, ὁ δὲ θλίβειν, καὶ κατέχειν παλαιστικὸς, ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ πυκτικὸς, ὁ δὲ ἀμφοτέροις τούτοις Παγκρατιαστικὸς*, i. e. qui poteſt crura projicere certo quodam modo, & movere, & velociter, & longe, curſor eſt; qui vero ſtingere & tenere, luctator; at qui pellere plaga, pugil; qui autem utriſque his, Pancratiaſticus. Inde obſervat Falconerius Pancratium quid mixtum eſſe ex luctâ & pugilatu, quod Plutarchus docet lib. 2. Sympoſ. quæſt. 4. Plura de hoc certandi genere, legas apud Mercurialem De arte Gymnaſticâ, Fabrum De arte Athletica, Falconerium de Inſcriptionibus Athleticis Romæ inventis, pag. 72. alioſque.

CXLIV.

Marmor ſequitur latum, & longâ Inſcriptione plenum; ſed ita vetuſtate eraſum, ut nihil in eo legere poſſim, niſi in uno aut altero loco notas numerales iiſdem figuris, quibus Marmore hujus partis primo, expreſſas; quæ, cum apud ſolos vetuſtiores in uſu fuerint, indicant Inſcriptionem vetuſtam fuiſſe, nobiſque valde venerabile antiquitatis Monumentum fore, ſi non antiquitate periiſſet.

CXLV.

Marmor, quod ſequitur figuræ Cylindricæ eſt, & circumcirca habet ſertum lemniſcatum ex foliis & floribus contextum: Hoc quatuor capita ovilla æque per circuitum diſtantia laxius pendens ſuſtinent; Præter capitum aures penduli ſunt, juxta item aurium Africanarum Caprarum inſtar, lemniſci; qui niſi aures ovillæ ſimul affabre formarentur, & penitius ſertum inſpiciens eos circumvolentes animadvertas, etiam pro auribus capitum ſumi poſſent; neque enim alibi ſerto appenduntur, quam ubi illud ſuſtinent hæc capita. Baſis ſtatuæ hoc Marmor erat; fere omnes enim Statuarum baſes, quæ in hortis Regiis Albæ Aulæ videntur, hujus formæ ſunt. Inſcriptionem Græcam duarum linearum in ſuperiori parte habet, ſed ita vetuſtate deletam, ut nihil in eo, quamvis adhibitis omnibus perſpicillorum auxiliis, præter unam in fine vocem XAIPE legere potuiſſem.

CXLVI.

Θ. Κ.
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΓΛΥΚΩΝΙ ΚΑΙ
ΤΕΡΤΥΛΛΕΙΝΗΙ
ΓΝΗΣΙΟΙΣ ΚΑΙ
ΠΙΣΤΟΙΣ

Θεοῖς καταχθονίοις.	Dis Manibus.
Κορνήλιος	Cornelius
Γλυκῶνι, καὶ	Glyconi, &
Τερτυλλείνῃ	Tertyllinæ
Γνησίοις καὶ	filiis Legitimis &
πιστοῖς.	fidelibus.

CXLVII.

Num. 147.
D M
VIVIO MARCI
ANO LEG. H.
AVG. IANVARIA
MARINA CONIVNX
PIENTISSIMA POSVI
T ME
MORIAM

Hic

Hic Lapis è Londini ruinis poſt magnum illius conflagrationem, A.D. *1666.* prope Portam Luddanam erutum erat, indeque impenſis Reverendiſſimi Domini Archiepiſcopi Cantuarienſis huc tranſlatum. Monumentum Sepulchrale fuit in memoriam Vivii Marciani Legati per Britanniam Hadriani Auguſti ab uxore illius Januaria Marina ſecundâ poſt Chriſtum natum centuriâ poſitum. Vocis Legati multiplex eſt ſignificatio; Legati enim dicebantur, vel qui Ducibus ad bella profectis dati erant conciliarii; de quibus lege Lipſium, lib. 2. Dial. 11. vel qui Populi aut Senatus Nuncii erant, & ſic Legatus fuit Dentatus Siccius, qui Decemvirorum dolo occidebatur, aliique plures in Hiſtoria Romana; vel qui ab Imperatoribus miſſi Provincias eorum vice adminiſtrabant, quâ ſignificatione tunc primo, cum Triumviri Pompeius, Cæſar, & Craſſus, & poſt eos Octavius, Antonius, & Lepidus Imperium Romanum inter ſe partiti ſint, vox maxime nota eſſe inceperat; cum enim tum ſinguli eorum multas Provincias ſortiti eſſent, quarum omnium regimini non poterant vacare, eas per Vicarios adminiſtrabant, quos Legatos vocabant, & ſic Afranius, & Petreius Pompeii; & Q. Fabius, & Q. Pedius Cæſaris in Hiſpania; & ſic Ventidius Antonii in Syria Legati fuere. Maxime autem in hac ſignificatione vox uſurpata fuit, poſtquam Octavius Cæſar victo Antonio totius Imperii Princeps Senatus decreto conſtituebatur; ab eo enim tempore quicunque ab Imperatoribus in Provincias ad eas regendas emittebantur, Legati appellati fuere; Octavius enim Principatum adeptus non omnes Imperii Provincias, ſed tantum remotiores, quæ bello & barbarorum incurſionibus magis expoſitæ fuere, ſibi ſumebat regendas; ceteras Magiſtratus populi Romani Conſules, & Prætores Magiſtratu functi ſortiebantur more, qui ſtante Republica obſervabatur; atque ideo hæ Populi, illæ Imperatoris Provinciæ dicebantur; utræque erant vel Conſulares, vel Prætoriæ; Conſulares erant, qui jure Conſulari; Prætoriæ, qui jure Prætorio regebantur; qui in Prætorias provincias populi mittebantur, Prætores, qui in Conſulares Proconſules; qui vero in Principis ſive Prætorias, ſive Conſulares omnes Legati dicebantur, cum hac tamen differentiâ, quod qui Provincias Prætorias pro Imperatoribus regebant, Legati Prætorii, & Legati Cæſaris ſeu Auguſti pro Prætore; qui Conſulares, Legati Conſulares dicebantur. Legati Conſulares frequenter ſimpliciter Conſulares, & Legati Prætorii ſimpliciter Legati vocantur; cum igitur Vivius Marcianus hic ſimpliciter Legatus dicatur, intelligendum eſt illum Britanniæ Legatum Prætorium fuiſſe, Prætorioque jure toti Inſulæ vice Imperatoris Adriani, cujus Legatus erat, præſidiſſe. Britanniam autem adminiſtratam fuiſſe ab Auguſti Proprætore ex autoribus conſtat, & apud Gruterum, ſi indicem illius quintum Conſulas, uti aliarum Provinciarum ſæpius, ſic Britanniæ Legati Prætorii bis mentionem fieri invenies. Quis autem fuerat hic Marcianus, qui Imperante Adriano hic in Britannia Imperium geſſerat, cum illius nomen in nulla hiſtoria inveniam, non poſſum indicare. De his Legatis plura legas in notis Salmaſii ad Adrianum Spartiani, p. 34. & pag. *198*, *199*. ad Antoninum Capitolini pag. 344. & 375. & ad Triginta Tyrannos Trebellii Pollionis, pag. *346*. & ad Probum Flavii Vopiſci, pag. *660*. edit. Hackianæ, & apud Spanhemium in egregio illius libro de Præſtantia Numiſmatum antiquorum Diſſert. *6*. pag. 55*9*, & *560*. alioſque.

CXLVIII.

I. O. M. TANARO
T. ELVPIVS GALER
PRAESENS GVNA
PRI LEG. XX.V.V.
COMMODO ET
LATERANO
COSS.
V. S. L. M.

Hunc lapidem Inſcriptio indicat eſſe aram votivam, quam Jovi Tanaro Titus Elupius Galerius, ex voto, quod huic Deo periculis forſan imminentibus fecerat, cum ab iis liberatus eſſet, conſecravit; atque ideo in fine Inſcriptionis ponuntur hæ literæ V. S. L. M. i. e. Votum ſolvit liberatus malo; vel votum ſolvit lubens merito; utraque explicatio harum literarum, cum aris votivis inſcriptæ inveniantur, à viris doctis traditur, ſed poſterior à pluribus approbatur. Si ea in hoc loco ſit potius admittenda, inde intelligendum eſt Elupium Galerium Deo bene de ſe merito votum ſuum ſolviſſe lubenter, i. e. ſine coactione; apud Romanos enim penes Pontifices, ceteroſque religionis Curatores fuit, illos qui in periculis alicui Deo vota faciebant, eademque non ſolvebant liberati, cogere non eſſe ſacrilegos; illique non lubentes, ſed coacti vota ſolvebant.

Ara formæ fere Cubicæ eſt, niſi quod paulo magis in altitudinem, quam in latitudinem laterum extendatur. In ſummitate habet cavamen, ſeu cotylam quandam concavam, quæ ignem, quo Thus in ſacrificando incendebatur, videtur continuiſſe. Poſita erat in urbe Ceſtriâ, quæ olim Romanum præſidium fuit, ibique per occaſionem defodiendæ Cellæ Promptuariæ in domo cujuſdam Richardi Tyrer citra portam urbis Orientalem, A. D. 1653. effoſſa fuit, in hortiſque iſtius domus diu manebat ſpectanda, donec tandem A. D. 1675. eam Dominus Franciſcus Cholmley, Domini Thomæ Cholmley de Valle Regiâ in Comitatu Ceſtriæ, (viri ob nobilitatem familiæ, virtutes, omnigenaque erga Regem, Patriam, & Eccleſiam merita, in patriâ ſuâ, cujus eſt Decus, in Parlamento cujus eſt Senator, & ubicunque per Angliam viri optimi approbantur,) notiſſimi Frater, vir ipſe optimus, & integerrimus, fideique Orthodoxæ ardentiſſimus cultor, Honoratiſſimi Comitis Mareſcalli, & magni Seldeni benevolentiam in Academiam noſtram imitatus, huc non parvis impenſis tranſlatam inter eorum Donaria reponebat. Literæ in ea exaratæ jam fere evanidæ ſunt, Inſcriptionis igitur lectionem debemus Domino Johanni Grenehalgh, Scholæ Ceſtrenſis Archididaſcalo, qui eam, cum lapis primo Ceſtriæ effoſſus fuerit, literis tunc multo manifeſtius apparentibus accurate tranſcripſit, & notas inſuper addidit non contemnendas, quæ huc cum Lapide tranſmiſſæ erant, ex iiſque addito autores nomine pauca excerpta ſunt, quæ habemus in noſtris.

I. O. M. i. e. Jovi Optimo Maximo. Has literas in omnibus fere aris votivis Jovi conſecratis, cujus generis plurimæ in Britannia noſtra inventæ ſunt, Inſcriptionibus habes præfixas. Conſule Gruterum circa finem, & Cambdeni noſtri Britanniam.

Tanaro. Dii Gentilium præter nomina varia etiam Epitheta habuere, & ſine uno aliquo eorum vix unquam in antiquis Monumentis nominantur. Hæc autem Epitheta aut à locis, quibus colebantur, aut à virtute aliqua ſeu poteſtate, quâ maxime pollere credebantur, accepta habuere. A locis Jupiter, [a] Lycæus, Lariſſæus, Olympius, Capitolinus; à poteſtate Tonandi apud Græcos βροντῶος, apud Latinos *Tonans*, apud Gallos *Taranis*, apud Saxones

[a] Vide Pauſaniam, alioſque.

Thor,

Thor, apud Teutones *Thonder*, ſeu *Donder*, (unde Dies Jovis à nobis Anglis Thorſday ſeu 𝔗𝔥𝔲𝔯𝔰𝔡𝔞𝔶, à Teutonibus Donderſdach, & Thonderſdach, i. e. dies Tonantis dicitur) & apud Britannos *Tanar* vocabatur. *Tanar* autem addita Terminatione Latinâ fit *Tanarus*, inde in Dativo caſu Tanaro, vox, quæ in Marmore habetur, *Thor* notiſſimus erat Germanorum Deus, de quo Adam Bremenſis. *Thor*, *inquiunt*, *præſidet in aere*, *qui tonitrus*, *& fulmina*, *ventos*, *imbreſque*, *ſerena*, *& fruges gubernat*; & paulo poſt *Thor cum ſceptro Jovem exprimere videtur.* *Taranis*, ſeu ut Bocharto placet corrigere *Taramis*, meminit Lucanus lib. 1. carm. 446. quo dicit,

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

De Jove vero Tanaro nullibi niſi in hoc Marmore me legiſſe memini: eum autem eundem fuiſſe cum Jove Tarane Gallorum, & Tonante Latinorum ſignificatio vocis *Tanar* in Lingua Britannicâ, quæ imperantibus in hac inſulâ Romanis, per totam eam partem illius, quæ nunc Anglia vocatur, vernacula fuerat, ſatis convincit. Teſtatur enim Dominus Grenehalgh, ſe de hac voce multos Cambro-Britannos ſeu Wallos, qui antiquam linguam Britannicam adhuc retinent, conſuluiſſe, à ſinguliſque eorum reſponſum accepiſſe, quod in lingua Latina Tonitru, id in eorum *Tanara* appellari; ulteriuſque obſervat ille vocabulum *Tanaro*, apud eoſdem Cambro-Britannos ignem ſubitaneum ſive fulgetrum ſignificare, & in Dictionario Cambro-Britannico vocem *Tanar*, quæ redditur tonitru, inveniri. Quibus ſimilia ſunt, quæ de hac eadem voce Camdenus noſter harum rerum peritiſſimus in initio Britanniæ ſuæ habet: ibi enim dicit ille, pag. 12. "Jovem, qui à Tonitru Græcis βροντᾶος, & Latinis 'Tonans, ſub Taranis nomine Gallis cultum fuiſſe, non pauci ſcriptores me'morarunt. Taran autem Britannis tonitru denotat, quâ etiam ſignificatio'ne Germani Jovem Thonder dixiſſe videntur: Diem enim Jovis Thonderſ'dach, i.e. Tonantis Diem vocant. Et ſic Bochartus. Geographiæ Sac. part. 2. l. 1. cap. 42. "Taramis eſt Zeus βροντᾶος, Jupiter Tonans, cui Templum con'ſecravit Auguſtus; nempe Taram vel Taran Cambricâ linguâ hodieque eſt 'Tonitru, ut Germanicâ Donner, & veteri Suecicâ Thor, unde Jovis Dies 'Germanica Donnerſdag, & Suecica Thorſdag, Anglica 𝔗𝔥𝔲𝔯𝔰𝔡𝔞𝔶. Et non tantum lingua Britannicâ, ſed & in Teutonica etiam Tonitru *Tonner*, ſeu *Donner*, appellari obſervat Skinnerus noſter in Anglicano Dictionario ſuo in vocibus 𝔗𝔥𝔲𝔫𝔡𝔢𝔯, & 𝔗𝔥𝔲𝔯𝔰𝔡𝔞𝔶, indeque apud ſuperiores Germanos Dies Jovis *Donnerſtag* ſeu *Tonnerſtag*, i. e. Dies Tonantis appellatur. Omnia hæc Cluverius peritiſſimus rerum antiquorum inveſtigator quam accuratiſſime tradit; ejus verba in Germania ſua antiqua, lib. 1. cap. 26. hæc ſunt. "Taranem 'fuiſſe Jovem nemo dubitârit, cui notum hodieque Britannos, quos Wallos 'vulgo vocant, tonitru dici *Taran*, nam Jovis Epitheton ab effectu erat apud 'Græcos Βροντᾶος, apud Latinos Tonans. Quin Germani etiam hodie omnes 'eodem vocabulo quamvis Dialectis variato tonitru vocant. Superiores at'que Saxones *Donner*, & illi etiam apperiori ore *Tonner*: circa Rheni divortia, 'atque oſtia colentes *Donder*: Angli in Britannia 𝔗𝔥𝔲𝔫𝔡𝔢𝔯: ſeptentrionales 'Germani in Dania *Torden*: unde verbum tonare Germani dicunt ſuâ quique 'Dialecto, ſuperiores, atque Saxones *Donneren*, & illi ſæpius *Tonneren*: Rhe'ni Divortiorum Oſtiorumque accolæ *Donderen*: Angli, 𝔱𝔬 𝔗𝔥𝔲𝔫𝔡𝔢𝔯: Da'ni *Tordner* & *Donner*; ex his iterum Diei Jovis factum eſt cognomentum, 'quod ſuperiores dicunt Donnerſtag, & Tonnerſtag, contracteque ſæpe Dor'ſtag, & Torſtag: Saxones Donnersdach: Rheni divortiorum accolæ *Don'dersdach*: Septentrionales *Thorsdag*: & Angli in Britannia 𝔗𝔥𝔲𝔯𝔰𝔡𝔞𝔶. Anti'quiſſimum igitur non modo apud Celtas in Europa, ſed ante etiam in Aſia Jo'vis nomen fuit *Taran*, & variis dialectis *Thoran*, *Doran*, *Tordar*, *Dondar*, *Thon'dar*, *Donnar*, *Tonnar*, *Donar*, *Tonar*. Hactenus Cluverius. Hæc igitur omnia

mnia probant, qui hic in Marmore Jupiter Tanarus appellatur, eundem fuiſſe cum eo, qui à Latinis ſub Nomine Tonantis colebatur.

PRAESENS GVNA. Has duas voces exhibet tertiæ Inſcriptionis linea, & ſatis perſpicue adhuc leguntur; earum poſterior non eſt integra vox, ſed abbreviatio, ut putat Dominus Grenehalgh, vocis *Gubernator*; cum enim ille apud [a] Herodianum legiſſet Britanniam, εἰς δύω ἡγεμονίας, *in duas præfecturas*, i. e. in Britanniam ſuperiorem, & Britanniam inferiorem diſtributam fuiſſe; Britanniæ ſuperioris, in qua ſita erat Ceſtria, præfuiſſe opinatur Galerium noſtrum eo tempore, quo hanc aram conſecraverat, atque ideo in Marmore præſentem Gubernatorem appellari. Sed omnia hæc contra fidem Hiſtoriarum, & Linguæ Latinæ Analogiam: contra fidem Hiſtoriarum, [b] quia à Severo diu poſt Conſulatum Commodi & Latarani, quibus Magiſtratum gerentibus hæc ara Ceſtriæ poſita erat, primo facta erat hæc diviſio; prius unus tantùm erat totius inſulæ Proprætor; ſed cum Albinus, qui ultimus toti inſulæ præfuit, tanto imperio fretus ad principatum auſus eſſet aſpirare, Severus eo devicto, ne tam ampla præfectura aliis animum ad talia incepta daret, eam in duas diviſit. Præterea Galerius tantum primipilus viceſimæ Legionis, quæ ſuperiorem Britanniam tuebatur in Marmore dicitur; Primipilus autem [c] primus inter Centuriones erat, & ſic dictus, quia primum Legionis pilum ſeu ordinem in acie ducebat. Centurionibus vero Tribuni, Cohortium ductores, aliique in ſingulis Legionibus erant ſuperiores; hunc igitur ſupremum in Provincia Romana Imperium geſſiſſe, qui tam infimum in Legione habuit, quæ eam tuebatur, omnino abſurdum eſt opinari. Conrra analogiam vero Linguæ Latinæ Galerium Præſentem Gubernatorem appellari quis non, qui in ea mediocriter verſatus eſt, ſtatim confitebitur? Quid quæſo eſt præſens Gubernator? Quis unquam in aliquo approbato Autore aut antiquo Marmore præfectum Romanæ Provinciæ Gubernatorem appellari unquam inveniet? Potius igitur crederem literam N, in voce PRAESENS quadratarii errore inſertam fuiſſe, & ut me monuit vir magnus, legi deberi Præſes Gunethæ, ſeu Guinethæ; in Provinciis enim Romanis Conſularibus & Prætoriis, multæ inferiores Juriſdictiones erant, ſeu Provinciæ Præſidiales, quæ à viris inferioris dignitatis ſub Proconſulibus ſeu Prætoribus adminiſtratæ erant, quæ aliquando Præſides, aliquando Procuratores, aliquando utroque nomine appellabantur; Horum unum ſub Proprætore Britanniæ Imperante Antonino Pio, in Provincia Gunethæ, ſeu Guinethæ fuiſſe Elupium Galerium, cum hanc aram conſecraſſet, Marmor videtur indicaſſe. Guinetha autem ea Britanniæ pars erat, quæ nunc **North-Wales** appellatur, cui cum Ceſtria, in qua Marmor hoc inventum fuerat, proxime vicina ſit, firmat hoc conjecturam noſtram. Hanc Provinciam [d] Pauſanias Genuniam vocat, eamque à Brigantibus ([e] qui Lancaſtriæ, Cumberlandiæ, Weſtmorlandiæ, Eboraci, & Epiſcopatus Dunelmenſis incolæ fuere) Imperante Antonino Pio bello vexari ſolitam dicit; in uno forte aliquo prælio, quod cum iis Provinciam ſuam propugnando habuit Elupius, hanc aram vovit, & victis hoſtibus in urbe Ceſtria, ubi Legio, cujus primipilus erat, Caſtra habuerat, ex voto Jovi Tanaro conſecravit.

PRI. LEG. XX. V. V. i. e. Primipilus Legionis vigeſimæ Valerianæ victricis, ſeu Valentis Victricis, utroque enim nomine apud Autores appellatur hæc Legio, eamque in aliis etiam vetuſtis lapidibus iiſdem notis, [f] quibus in hoc; in aliis vero plenius his [g] LEG. XX. VAL. VICT. & [h] LEG. XX. VALEN. VICTR. invenies denotari; Victrix in [i] Ptolomæi Geographia, Antonini Itinerario, [l] Nummo antiquo Getæ, [m] Columnâ Romæ, in qua omni-

[a] Lib. 3. [b] Lege Herodianum, lib. 3. [c] De Primipilo lege Antoninum Auguſtinum in lis ſing. ad Modeſtinum, Aldum Manutium, lib. 2. De Quæſitis Epiſt. 3. Steweccium ad Vegetium lib. 2. cap. 8. & Lipſium de re Militari Romanorum, lib. 2. Dial. 8. [d] In Arcadicis. [e] Vide Cambdeni Britanniam. [f] Vide Grut. pag. 350. teſtatur etiam Dominus Grenehalgh Crowdandalewaithæ in Weſtmorlandia lapidem inventum fuiſſe, in quo exarata erat hæc Inſcriptio VARONIVS PRAEFECTVS LEG. XX. V. V. quæ Inſcriptio etiam habetur in Burtoni Commentario ad Itinerarium Antonini. [g] Grut. pag. 1101. & pag. 256. [g] Grut. pag. 492. & pag. 537. [i] Geographiæ lib. 2. cap. 3. [l] Vide Cambdeni Britanniam, p. 458. [m] Vide eam tranſcriptam apud Roſinum lib. 10. cap. 4. Pancirolum in Commentario ad notitiam Imperii cap. 35 alioſque.

um

um Legionum nomina ſcribuntur, aliiſque item Monumentis antiquis appellatur; ſed hoc nomen cum aliis Legionibus habuit commune; ſexta enim Legio in [o] Dione, & Columnâ Romanâ, aliæque in aliis antiquitatis Monumentis Victrices cognominantur; ut igitur ab his diſtingueretur, aliud etiam nomen à quodam Valerio habuit, & Valeriana Victrix, & inde facili errore à quibuſdam Valens victrix vocabatur. De hac Legione legas Wolfgangum Lazium, in Commentario Reipublicæ Romanæ in externis Provinciis bello acquiſitis conſtitutæ lib. 5. cap. 26. [p] Stativa olim in Germania habuit, inde in Britanniam Galba Imperatore iterum, & C. Vinnio Coſſ. tranſlata [q] ſuperiorem Britanniam acceperat tuendam, Ceſtriæ plerumque (quam à Romanis non multos ante annos conſtructam, & Ordovicum cervicibus impoſitam opinatur [r] Camdenus) caſtra habens; indeque ea urbs, à Caſtris ſcilicet, tandem Ceſtria, & [s] ab antiquis Saxonibus Legea Caeſter, i. e. Ceſtria, ſeu Caſtra Legionis, & [t] à Britannis Caer Legion, i. e. Urbs Legionis; & Caer Leon Vaur, i. e. Urbs Legionis magnæ; & Caer Leon ar Dufyr Dwy, i. e. Urbs Legionis ad fluvium Dwy appellabatur. Ptolomæus fateor alibi in Britannia ponit viceſimæ Legionis ſtationem, [u] Deuvanæ ſcilicet. Sed alia omnia antiquitatis Monumenta Ceſtriam fuiſſe ſedem illius probant, non multis enim ab hinc annis aliquot pulcherrima latera in ea urbe effoſſa fuere, quæ teſtatur Dominus Grenehalgh ſe vidiſſe, eaque adhuc ibi ſupereſſe videnda, in quibus plenis & planiſſimis literis Inſcriptum erat, LEGIO VICESIMA VICTRIX. [x] Nummus etiam Septimii Getæ in averſa parte habet, COL. DIVANA LEG. XX. VICTRIX. Colonia autem Divana erat Ceſtria, eoque nomine apud [y] Ptolomæum hæc urbs appellatur, Antoninus vero in Itinerario Devam vocat, ibique illius temporibus (quibus hæc ara Jovi conſecrata fuit) vigeſimam Legionem ſtationem habuiſſe ipſe teſtatur; poſt enim nomen urbis Devæ ſcribit, *Legio viceſima victrix*, quo denotat ſecundum methodum alibi per Itinirarium uſurpatam eam urbem illius Legionis viceſimæ ſedem fuiſſe. Cum Elupius Gelerius hujus Legionis viceſimæ Primipilus, & Provinciæ Guinethæ præſes aliquam legionis partem, quam ad tuendam forte Provinciam eduxerat, poſt victos hoſtes Ceſtriam in caſtra iterum ſalvam reduxiſſet, ibi aram ponens votum, quod in prælio cum hoſtibus commiſſo forſan fecerat, poſt felicem reditum ſolvebat: quod vero Ptolomæus hanc Legionem Deuvanæ collocat, ſimilitudine nominum Deuvanæ & Devanæ videtur fuiſſe deceptus.

COMMODO ET LATERANO COS. i. e. Commodo & Laterano Conſulibus. Lucius autem Ælius Commodus, & Sextilius Lateranus, [z] uti conſentiunt Chronologi, Conſules ſimul erant anno Imperii Antonini Pii decimo ſeptimo, urbis conditæ 907, A. D. 154. Horum conſulatus Caſſiodorus in Chronico, Cuſpinianus in Tabulis, Capitolinus in Vero, Faſta Græca, aliique Autores meminere. Hic autem Commodus idem erat, qui [a] à Capitolino L. Cejonius Ælius Commodus Verus Antoninus dictus Lucii Ælii Commodi Veri Cæſaris ab Adriano adoptati filius erat, qui ipſe poſtea, jubente Adriano, à Marco Aurelio Antonini Pii filio, Adriani nepote adoptivo adoptatus cum eodem pari autoritate Imperavit; cum hic Conſulatum cum Sextilio Laterano geſſerit, Hæc ara ponebatur; Elapſi igitur anni ſunt 1522. ab eo tempore, quo primo Ceſtriæ fuerat conſecrata.

[n] Grut. pag. 391. [o] Lib. 513. & 555. [p] Vide Tacitum in primo Annalium libro, & alibi apud eundem ſæpius. [q] Dio lib. 55. [r] Pag. 458. [s] Vide Skinneri Dictionarium in voce Cheſter. [t] Cambdeni Britan. p. 458. Vide etiam Burtoni Commentarium ad Antonini Itinerarium, pag. 126. &c. [u] Geographiæ, l. 2. cap. 3. [x] Cambden ib. [y] Ib. [z] Vide Petavium lib. 13. De Doctrina Temporum, pag. 688. & Onuphrii Faſta, lib. 2. alioſque. [a] In vita Veri.

CXLIX.

CLIX.

MEMORIAE
FABI RVFINI

FABIVS IVSTVS.

CL.

Sequitur Marmor ejuſdem Formæ cum Marmore 145. niſi quod duplo majus ſit, & loco capitum ovillorum habeat Taurina. In ſuperiore parte illius eſt Inſcriptio Latina hæc,

Q. AVLICI C.F. LANVINE SALVE.

In parte inferiori Græca hæc,

ΚΟΙΝΤΕ ΑΥΙΛΛΙΕ ΓΑΙΟΥ ΥΙΕ ΡΩΜΑΙΕ
ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ.

Κοῖντε Αὔϊλλιε Γαΐου υἱὲ Ρωμαῖε
χρηστὲ χαῖρε.

Quinte Avilli Caii fili Romane,
bone vale.

Finis partis Secundæ.

APPENDIX.

I.

ΔΙΟΝΥΣΥΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΡΟΥ ΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑ
ΤΡΙΟΙΣ.

Διονύσιος Ζήνωνος
τοῦ Θεοδόρου Βηρύτιος
Εὐεργέτης
Θεοῖς πα-
τρίοις.

Dionyſius filius Zenonis
filii Theodori Berytius
Beneficus erga
Deos Pa-
trios.

II.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΑΙΝΕΤΟΥ ΙΣΙΔΙ
ΟΣΙΡΙΔΙ ΑΝΙΟΥΒΙΔΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.

Οὐ ἱερεὺς Ἀρχίδαμος
Φιλαινέτου Ἴσιδι,
Οσίριδι, Ανούβιδι
Χαριστήριον.

Sacerdos Archidamus
Philæneti filius Iſidi,
Oſiridi, Anubidi
donarium.

III.

Senatus Populique Delii Pſephiſma, quo Clinodemo Leboti filio Siphnio, publico ſcilicet Deliorum hoſpiti, & de eorum Templo optime merenti, honores decernuntur.

ΕΔΟΞΕΝ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗ
ΜΩΙ ΤΙΜΟΚΛΕΙΔΗΣ ΤΕΛΕΣΙΠΠΟΥ ΕΙΠΕ..
ΕΠΕΙΔΗ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΣ ΛΗΒΩΤΟΥ ΣΙ
ΦΝΙΟΣ ΑΝΗΡ ΑΓΑΘΟΣ ΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕ..
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ
ΚΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΤΗΙ
ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΝΧΑΝΟΥΣΙΝ
ΑΥΤΩΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΣ Ο ΑΝ ΕΙΣ ΑΥ
ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΛΗ ΠΕΡΙ ΔΗ ... ΟΥ .... ΔΕΔΟ
ΧΘΑΙ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕ
ΣΑΙ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΝ ΛΗΒΩΤΟΥ ΣΙΦΝΙΟΝ
ΕΠΙ ΤΗΙ ΑΙΡΕΣΙ ΗΙ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡ
Ι ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΔΗΛΙ
ΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥ.
.ΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑ.

ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Δ ΑΥ
ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤ..
ΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ
ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΤΕ Ι
ΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΔΕ
ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ: ΑΠΟΛΛΟ
ΔΩΡΟΣ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Idem, cum verſione.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Τιμοκλείδης Τελεσίππου εἶπεν. Ἐπειδὴ Κλεινόδημος Λεβώτου Σίφνιος ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατέλει περὶ τὸ ἱερὸν, καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων, καὶ χρείας παρέχεται, καὶ κοινῇ τῇ πόλει, καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ τῶν πολιτῶν, εἰς ὃ ἂν εἰς αὐτὸν παρακαλῇ περὶ Δήλου τις. Δεδόχθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι Κλεινόδημον Λεβώτου Σίφνιον ἐπὶ τῇ αἱρέσει, ᾗ ἔχων διατέλει περὶ τὸ ἱερὸν, καὶ τὸν δῆμον τὸν Δηλίων, καὶ εἶναι αὐτὸν πρόξενον, καὶ εὐεργέτην τοῦ τε ἱεροῦ, καὶ Δηλίων, καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· εἶναι δὲ αὐτοῖς ἐν Δήλῳ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ τὸν Δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά· ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ὅσα δέδοται καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις, καὶ εὐεργέταις τοῦ τε ἱεροῦ, καὶ Δηλίων· Ἀναγράψαι δὲ τὸ δὲ τὸ ψήφισμα, τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον, τοὺς

Placuit Senatus & Populo. Timoclides Teleſippi fil. relationem fecit. Quoniam Clinodemus Leboti fil. Siphnius perſeverat virum bonum eſſe erga Templum & populum Deliacum, & neceſſaria ſuppeditat publicæ civitati, & privatim iis è civibus, qui eum adeunt, in quantum auxilium illius implorat aliquis eorum, qui Delum incolunt. Placere Senatui & Populo honorare Clinodemum Leboti filium Siphnium ob inſtitutum, in quo indeſinenter perſeverat erga templum & populum Deliacum; & agnoſci illum Hoſpitem publicum, & benefactorem erga Templum & Delios, ipſum etiam, & poſteros illius; Fore item iis in Delo & prædii & Domicilii poſſeſſionem, & ingreſſum in Senatum, & concilium populi primis poſt ſacra; Fore porro eis etiam cetera omnia, quæ dari ſolent aliis hoſpitibus publicis, & benefactoribus erga Templum & Delios. Perſcribant hoc Pſephiſma, Senatus in

δὲ

δὲ ἱεροποιοὺς εἰς τὸ ἱερὸν εἰς στήλην λιθίνην. Ἀπολλόδωρος Μαντιθέου ἐπεψήφισεν.

Curia, & Sacerdotes in Templo in columellâ nempe ſaxeâ. Apollodorus Mantithei filius ſuffragia collegit.

IV.

Pſephiſmatis Deliorum haud diſſimile fragmentum.

. . . .
. . . .
. . . . ΤΟΥ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑ . . . . .
ΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ
ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥ
ΤΩΙ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥ
ΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥ
ΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ
ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

. . . .
. . . .

Δήμου τοῦ Δηλίων, καὶ εἶναι αὐτῷ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, καὶ αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις· ὑπάρχειν δὲ αὐτῷ καὶ τ' ἄλλα πάντα, ὅσα δέδοται καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις, καὶ εὐεργέταις τοῦτε ἱεροῦ, καὶ Δηλίων. Ἀναγράψαι δὲ τὸ δὲ τὸ ψήφισμα τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον, τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς εἰς τὸ ἱερόν. Τληπόλεμος Ἄμνου ἐψήφισεν.

. . . .
. . . .

Erga populum Deliorum, & fore illi Prædii & Domicilii poſſeſſionem, & ipſi & poſteris. Fore vero illi & alia omnia, quæ dantur etiam aliis hoſpitibus, & benefactoribus erga templum & Delios. Perſcribant vero hoc Pſephiſma, Senatus in Curia, Sacerdotes in templo. Tlepolemus Amni filius ſuffragia collegit. . . . .

V.

Deliorum Pſephiſma mutilum, quo ob merita, qualia in III ſupra habentur, Honores non diſsimiles cum loci prærogativâ in certaminibus Mendicæo Dioclis Filio Cyrenæo & poſteris ejus decernuntur.

. . . .
ΣΥΜ. . . .
ΛΟΙΟ ΠΑΡΑ. . . .
ΛΙΤΩΝ ΑΝΑΓΓΕ. . . .
ΚΑΙΟΣ ΤΕ ΤΑΓΜΕΝΟ . . . . .
ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ. . . . . .
ΓΑΘΟΣ ΕΣΤΙ ΠΕΡΙΤΕ ΤΟ ΙΕΡΟΝ Κ. . . .
ΤΗΜ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΧΡ. . .
ΑΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣ ΔΗ
ΛΙΩΝ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙΝ. . . . . .
ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΤΩΙ
ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝΔΙΚΑΙΟΝ
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΝ ΑΡΗΤΕΣ Ε
ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΙ.
ΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ. . . .
ΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ ΕΙΝΑΙ ΔΕ Κ. . . . . .
ΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕ. . . . .
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΥ. . .
ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΑΥ. . . . . . .
ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΚΑΙ. . . . .
ΑΝ ΚΑΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚ. . . . . ΕΚΓΤΗ. . . . .
ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΜ ΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ
ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣ Α
ΓΩΣΙ ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΑΛΛΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟ
ΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΔΕΔΟΤΑΙ ΑΝΑ
ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΜ ΜΕΜ ΒΟΥ
ΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ
ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ.

. . . .
συμ . . . .
λοιο παρα . . . . *.πο-*
λίτων ἀναγγε . . . . . *Μενδί-*
καιος τεταγμένος . . . . . .
βασιλέα Πτολεμαῖον, ἀνὴρ ἀγα-
θός ἐστι περίτε τὸ ἱερὸν, καὶ τὴν
πόλιν τὴν Δηλίων, καὶ χρείας δια-
τελεῖ παρεχόμενος Δηλίων τοῖς
ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ κοινῇ, καὶ

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
Regem Ptolomæum vir bonus eſt erga templum, & civitatem Deliorum,& neceſſaria perſeverat ſuppeditare iis Deliorum, qui eum adeunt, & publice &

ἰδίᾳ.

ἰδίᾳ. Δεδόχθαι τῷ Δήμῳ ἐπαινέσαι Μενδίκαιον Διοκλέους Κυρηναῖον ἀρετῆς ἕνεκεν, καὶ εὐσεβείας τῆς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὸν δῆμον τῶν Δηλίων· εἶναι δὲ καὶ αὐτὸν Πρόξενον, καὶ εὐεργέτην τοῦ ἱεροῦ καὶ Δηλίων, καὶ αὐτὸν, καὶ ἐγγόνους· εἶναι δὲ αὐτοῖς ἀτέλειαν ἐν Δήλῳ, καὶ ....αν καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ τὸν Δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερὰ, καὶ προεδρείαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ αὐτῷ, καὶ ἐγγόνοις, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα, καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις, καὶ εὐεργέταις δέδοται. Ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον, τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς εἰς τὸ ἱερόν.

privatim. Placere populo honorare Mendicæum Dioclis filium Cyrenæum ob virtutem & pietatem erga templum, & benevolentiam erga populum Deliacum; Agnoſci vero & illum Hoſpitem publicum, & benefactorem erga templum, & Delios; & ipſum,& poſteros: concedi etiam illis immunitatem à tributis in Delo,& ...... & Prædii & domicilii poſſeſſionem,& ingreſſum in Senatum & concilium populi primis poſt ſacra, & loci prærogativam in certaminibus, & illi, & poſteris, & alia quæcunq, aliis hoſpitibus & benefactoribus conceduntur. Perſcribant hoc decretum, Senatus in Curia, Sacerdotes in templo.

Προεδρείαν ἐν τοῖς ἀγῶσι. Hæc loci in ſacris certaminibus Prærogativa Pſephiſmate Deliorum Mendicæo Dioclis filio donatur, ut ſcilicet cum Hieronicis ſederet. De proedria Hieronicarum conſule Petrum Fabrum Agoniſtici lib. 2. cap. 16. & in muneribus honorariis præcipuum apud Græcos occupabat locum loci prærogativa ſeu προεδρία. Seld.

VI.

... ΟΥΜΟΣ ΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΙΑΝΟΣ
ΕΤΩΝ ΙΗ ΗΡΩΣ
ΤΑΤΕ ΕΝΕΠΟΙΗΣΕ.

Infra Figuræ inciſæ Virilis nuda ſive equum ducens ſive frena tenens; & arboris è cujus ramis prodit anguis.

... ουμος Ἡρα-
κλειδιανὸς
ἐτῶν ιη Ἥρως
τάτε ἐνεποίησε.

... umus Hera-
clidanus
annorum 18 Heros
hæc fecit.

VII.

VII.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
Μ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΥΗΡΟΝ
ΕΥΣΕΒΗ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΑΝΟΝ
ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ
ΜΕΓΙΣΤΟΝ Η ΒΟΥΛΗ
ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ
ΝΕΩΚΟΡΩΝ
ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ.

Ἀγαθῇ τύχῃ
Αὐτοκράτορα Καίσαρα
Μ. Σεπτίμιον Σεουῆρον
Εὐσεβῆ Περτίνακα
Σεβαστὸν Ἀραβιανὸν
Ἀδιαβηνικὸν Παρθικὸν
Μέγιστον ἡ βουλὴ
καὶ ὁ δῆμος τῶν
Νεωκόρων
Περινθίων.

Cum bonâ fortunâ
Imperatori Cæſari
M. Septimo Severo
Pio Pertinaci
Auguſto Arabiano
Adiabenico Parthico
Maximo Senatus
& Populus
Ædituorum
Perinthiorum.

VIII.

ΚΑΙΣΑΡΑ ΝΕΡΒΑΝ
ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑ
ΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΟΝ ΔΑΚΙΚΟΝ
ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ
Η ΠΟΛΙΣ Η ΑΖΩ
ΠΕΙΤΩΝ.

Καίσαρα Νέρβαν
Τραϊανὸν Σεβα-
στὸν Γερμανι-
κὸν Δακικὸν
Ἀνεικητὸν
ἡ πόλις ἡ Ἀζω-
πείτων.

Cæſari Nervæ
Trajano Auguſto
Germanico
Dacico
Invicto
Civitas Aſopita-
rum.

IX.

IX.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡ
ΘΙΚΟΥ ΥΙΟΝ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑ ΥΙΑΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙ
ΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟ Ι
ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ Γ.

Ἀγαθῇ τύχῃ
Αὐτοκράτορα Καίσαρα θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱὸν, Θεοῦ Νερούα υἱανὸν, Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστὸν, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ί. ὕπατον τὸ γ΄.

Cum bona fortuna
Imperatori Cæſari Divi Trajani Parthici filio, Divi Nervæ nepoti Trajano, Adriano Auguſto, Tribunitiæ poteſtatis X. Cos. III.

Δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ I. Ita exemplar meum neſcio à quo ſed pulcherrime deſcriptum. Sed legendum proculdubio τὸ Γ. adeoque Tribunitiæ poteſtatis III. Nam tertio Imperii, quod cum Tribunitia poteſtate idem eſt, anno Adrianus erat Conſul tertio. Seld.

X.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΦΛΑΟΥΙΟΝ ΟΥΑΛΕΡΙΟΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΝ
ΤΟΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΑ Η ΠΟΛΙΣ
Η ΑΣΩΠΕΙΤΩΝ.

Ἀγαθῇ Τύχῃ	Cum bona fortuna
Φλαούιον Οὐαλέριον	Flavio Valerio
Κωνστάντιον	Conſtantio
Τὸν ἐπιφανέστατον	Illuſtriſſimo
Καίσαρα ἡ πόλις	Cæſari Civitas
ἡ Ἀσωπείτων.	Aſopitarum.

XI.

ΜΑΡΚΩΙ ΤΩΙ . . . :
ΕΣΠΕΡΩΙ ΕΠΙΜΕΛΗ
ΘΕΝΤΩΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ
ΥΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡ
ΚΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΝΙ
ΝΟΥ ΕΣΠΕΡΕ ΧΑΙΡΕ.

Μάρκῳ

Μάρκῳ τῷ . . . .
Εσπέρῳ, ἐπιμελη-
θέντων Μάρκου τοῦ Κ.
υἱοῦ Πρείμου, καὶ Μάρ-
κου υἱοῦ τοῦ Σατυρνί-
νου. Ἕσπερε χαῖρε.

Marco . . . . .
Heſpero, Curanti-
bus Marco Claudii
filio Primo, & Mar-
co filio Saturni-
ni. Heſpere vale.

XI.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΔΙΟΜ..........ΒΛΗΣΙΟΣΘ............
ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.........ΕΝΙΚΑ ΑΡΤΕ.:..........
ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ........ΝΑΝΤΙΟΧΟΥ........
ΕΠΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΚΟΙΡΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΣΥΟΥ ΕΡΜΩΝΤΑΡΓΗ...
ΗΓΩΝΟΘΕΤΕΙ ΜΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ ΕΠΙΓΟΝΟΥ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙ...
ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙΣΙΝ........ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ....
ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ.....,.ΑΝΔΡΑΓΑΘΟΥ......
ΞΗΝΟΔΟΤΟΣ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ......ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤ.....
ΕΝΙΚΑ ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ...... ΑΥΛΗΤΗΣ Α....
ΑΥΛΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.......ΑΝΔΡΑΣΙΝ......
ΑΝΔΡΑΣΙΝ..........ΕΡΜΙΑΣ ΔΗ.....
ΙΠΠΟΔΑΜΑΣ ΠΑΝΤΩΝΑΚΤΙΔΥ.....ΜΑΡΣΥΑΣ....
ΔΗΜΑΓΟΡΑΣ ΑΥΤΑΡΚΟΥΣ......ΕΝΙΚΑ ΕΡΜ....
ΕΝΙΚΑ ΙΩΠΠΔΑΜΑΣ...:.....ΑΥΛΗΤΗΣ.....

XII.

..........:.ΟΣ.:......
ΝΟΣ....ΑΓΝΟΣ.....
ΠΩΝΥΜΟΥΣΕ
ΜΕΛΙΤΗΣ ΑΡΧΙΕ
ΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΩ..:
ΣΥΝΓΕΝΟΥΣ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕ....
ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΝΑΡΞΑΜ.....
ΤΩΤΑΜΙΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. Μ. ΜΗΝΟΔΟΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ
ΓΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΙ. ΚΛ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Τ. ΦΛ. ΠΑΡΟΡ
Τ. ΦΛ. ΜΗΤΡΟΒΙΑΝΟΣ. ΤΙ. ΚΛ. ΠΑΝΚΑΡΠΟΣ Μ. ΑΝΤ. ΚΑΠΠΑΔ
Β. ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΟΥ. ΤΙ. ΚΛ...
ΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤ. ΙΠΑΤΙΟΣ ΗΡΑΚΛΕ
..ΝΟΦΑΝΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΒΑΣΣΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙ
ΦΙΛΗΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΕΣΤΙΑΙΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΠ
ΠΡΟΔΩΚΟΣΕΧ........ΧΡΥΣΕΡΩΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΑΘΗΜ..
ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ...ΕΙΚΙΑΣ...ΓΕΡ

XIII.

XIII.

Sacrarum in Artemiſio erogationum recenſionis fragmentum.

Θ. E.

ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΣ. ΤΩΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ .... ΕΠ.... ΧΟΝ..
ΠΟΛΕΩΣ .ΡΤΟΥΤΟΥΠΟΛΥ .. ΣΤΡΑΤΟΥΟΝΤ.... ΠΕΡΕΝΙΑΥΤ....
ΑΡΓΥΡΙΟΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΠΑΡΑΙΕΡΟΠΟΙΩΝ .... ΕΙΣΑΓΕΤ.....
ΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ........
ΠΟΨΩΝΣΚΥΛΑΚΟΣΤΟΥΛΕΟΝΤΕΑΙΟΥΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙ ΧΗΗΗ .....
ΕΘΕΣΑΝΕΙΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝΤΑΜΙΑΙΑΝΤΙΓΟΝΟΣΤΕΛΕΣΑΡ.......
.. ΕΙΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΔΡΑΧΜΑΣ.ΜΧΧΗΗΗ ......
ΕΨΑΛΗΤΟΥΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΣΥΝΤΩΙΤΩΝΑΥΛΗΤΩΝ
ΔΟΜΕΝΜΗΝΟΣΓΑΛΙ... ΙΩΝΟΣΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΙ ..... ΓΡΑ...
Μ. ΧΧΧΧ. ΤΟΥΤΟΕΔΑΙΝΕΙΣΟΜΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΚ...Α..ΟΨ....
ΤΕΡΟΥΔΕΥΤΟΙΣΤΟΙΣΕΝ.... ΑΛΛΙΑ .... ΑΝΑΡΟΔΑΙΕΥΚΑ.....
ΕΩΣΑΜΕΝΕΙΑΔΕΞΙΟΙΟΥΔΙΔΥΜΩΝΔΗΜΑΚΟΥΚΠΑΙΝΕ........
ΔΗΜΟΧΑΡΟΥΣΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙΛΑΜΙΩΝΟΣΔΙΑΙΤΩΙΔ.....
ΚΑΙΤΟΙΣΤΑΜΙΑΙΣΑΝΤΙΓΟΝΩΙΤΕΛΕΣΑΡΧΙΔΟΥΑΠΠΟΛΛΟ.....
ΠΟΛΥΒΩΙΚΑΛΛΙΔΙΚΟΥΙΕΡΕΚΛΕΔΕΙΙΠΥΘΟΙΛΕΟΥΣΠΟΛΥ .....
ΑΜΝΟΥΔΙΟΓΕΝΕΙΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.ΔΡΑΧΜΑΣ. ΜΧΧΧΧ .ΚΑ . Α .....
ΜΕΝȢΕ......... ΝΑΛ .... ΕΞΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣΤΑΕΡΓΑΜΗΝΟΣ .. Α.....
ΣΗΣΒΟΥΛΗΣ.... ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ.... .ΚΑΙΑΛΛΟΕΞΕΙΛΟΜ.......
ΤΩΝΔΡΑΧΜΑΣΧΧΧΧΗΗΗΗ𐅄ΙΔΔ. ΚΑΙΕΛΟΜΕΝΤΟΙΣΕΙΚΗΥ ....
ΤΕΛΕΣΩΝΟΥΛΥΣΙΞΕΝΩΙΤΙΜΗΣΙΔΗΜΟΥΔΙΑΚΡΙΤΩΙΩΧ.....
ΤΟΥΤΟΠΑΡΕΔΟΜΕΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ. ΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣΕΥΚΛΕΙΔΙ...
ΘΕΝΟΥΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ. .... ΚΑΙΤ.:.. ΑΛΛ..ΑΡ....
ΚΑΛΛΙΧΑΝΤΟΥΚΡΙΗΡΟΝ... ΜΝΩΝΠΥΡΡΩΝΗΗΔΔΔΠΙΙΙ ΠΑ
ΡΑΤΟΥΡΑΜΝΩΝ ... ΑΙΝΤΟΥΧΩΡΟΥΗΗΗΗ𐅄ΙΔΙ. ΠΑΡΑΑΛ....
ΛΑΙΜΑΧΟΥΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ. ΗΗΔΔΙ.Ι.ΠΑΡΑΜΕ.... ΝΥΜΟΥΩΙ.....
ΑΛΛΟΝΑΥΤΩΙΜΕΡΟΣ. ΔΕΡΙΟΝΑΡΑΨΙΔΟΝΝΙΟΥΚΑΙ..., ΚΟΝ....
ΤΟΕΜΠΑΝΟΡΜΩΙ. 𐅄.. ΛΗΣ ... ΝΗΣΚΑΙΑΛΚΙΜΑΧΟΥΔ....,
ΝΟΣΗΗ𐅄ΙΙΠΑΡΑΛΑΜΠΙΩΝΟΣΤΟΥΘΜΟΥ ... ΗΔΔΔΔΙΙΑΝ... ΜΟΥ...
ΑΣ𐅅ΗΗΗΗ...... ΝΙΣΣΚΙΤΩΝΕΙΑΣΗΗΗ⊢ ⊧ΠΕΟΚΡΙ......
ΝΟΣΚΑΙΝΙΚΑΡΧΟΣΗΗΔΔΙΙΠΟΛΥΞΕΝΟΣΑΚΡΑΣΔΗΛ......
ΧΙΩΝΗΗΗ𐅄ΗΗΣΥΝΩΝΥΜΟΣΙΕΡΟΜΒΡΟΤΟΥΥΠΕΡΚ ....
ΣΟΣΙΜΧΧΕΙΩΝ𐅄ΔΔΙ. ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣΥΠΕΡΑΡΙΣΤ........
ΑΛΛ ..ΔΙ.. ΑΑΙ.. Δ.Ε.ΑΝΝΕΠΙΣΘΕΝΗΣΤΗΣΑΡΚΕΔΛΑΠΓ.....
ΣΟΥΘΕΟΔΩΡΟΣΟ ... ΑΥΤΟΥΙΕΡΟΣ𐅄ΚΑΙ. ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ..ΗΣ...
ΟΛΕΙΔΗΣΤΩΝΑ ... ΔΡΩΝΟΝ𐅄ΔΙΙΕΥΤΥΧΟΣΕΤΙΣΘΕΝΕΙΔ.....
ΝΟΣ𐅄ΔΗΠΑΡΑΤΩΝΤΟΥΑ. ΝΑΡ.. ΣΔΔΔΔΠΙ.Ι .Ι....... ΘΕΟΡΥ...
ΘΕΟΡΥΛΟΥΤΟΕΠΙΒΑΛΟΝΑΥΤΟΙΣΤΗΣΕΓΓΥΗΣΕ........
. . . . ΥΣ . . . .
ΑΙ..ΟΔΙΕΙΣ... ΕΙΤΑ... ΤΩΝΤΑΣΓ... ΤΕΛΗΠΡΙΑΜΕΝΩΝΤΟΥ...
ΔΔΠ... ΤΟΥΠΟΡ...... ΤΟΤΤΟΥΕΣΜΥΙ ... ΟΝΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣΔΔ.ΤΩΝ
ΝΟΜΙΩΝΤΗΣΙΣΟΝΟΥ ΔΑΚΑΤ..... Μ..... ΥΤΟΥΕΙΣ..... ΜΙΣ ..
ΤΩΝΣΠ.... ΩΝΤΩΝ ... ΑΛΙΣΕΡ.... ΕΚΤΑΓ .... ΘΜ....
ΠΙΚΑΛΩΝ ... Δ ..Η.... ΙΚ....... ΟΝ.....
ΑΥΤΟΔΕΑΛΛ ..... ΜΟΝ ... ΚΙ .. Γ .. Σ .. ΥΠΩ
ΣΙΟ ... ΤΩΝΕ..:. ΝΓΑΡΑΜ.. ΕΟΝΤ.......
ΤΗΣ... Σ.. ΗΡΕΙΩ...... Τ... ΣΣ......
ΚΗΘΙΣ ... ΓΗ .. Τ .. Ω ..... ΘΩΝΑΝΕΟΡ.....
ΣΙ..... ΟΣΠΙΙΙ. :. ΑΔΙΟΥΤΟΥΑΓΟ ......
ΣΟ.....:... ΣΧΑΤ..... ΑΙΡ ...

ΑΝΤΙΓΟΝΟΥΚΑΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ....
..ΤΩΝΕΠΙΣ....Ω..ΟΣΟΥ:....
ΣΤΗΣΙΘΕΩΝ
....ΤΟΥ ΤΕΣ....
.......ΣΤΡ.......

XIV.

..ΔΙΟΥ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
..ΛΥΔΙΟΣ ΤΙΜΟΚΛΗΟΥΣ
..ΑΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ ΚΑΙΠΕ
..ΩΝ ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΣ Α
..ΕΝ ΗΜΑΤΩΝ ΟΙ ΣΥΝ
..ΕΝ ΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙ
..ΙΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΗΡΩ
....ΦΟΡΟΣ ΝΗΩΤΕΡΟΣ
. . . .
. . . .

XV.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ
ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ ΝΕΩΚΟΡΟΣ
ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ
ΠΟΛΙΣ
Λ. ΣΕΠΤΙΜ ΑΥΡ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΟΝ ΚΑΙ
ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΑΣΤΗΝ.

Ἀγαθῇ Τύχῃ
Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει,
καὶ λαμπροτάτη, καὶ μητρόπολις, καὶ γ΄ Νεωκόρος
τῶν Σεβαστῶν κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης
Συνκλήτου, καὶ κόσμος τῆς Ἰωνίας Σμυρναίων
Πόλις
Λ. Σεπτιμ. Αὐρ. Στέφανον Θυατειρηνὸν καὶ
Σμυρναίων Παγκρατιάστην.

Cum bona fortuna
Prima Aſiæ pulchritudine & magnitudine,
& ſplendiſſima, & Metropolis, & ter Æditua
Auguſtalium ſecundum decreta ſanctiſſimi
Senatus, & ornamentum Ioniæ Smyrnæorum
Civitas.
Lucio Septimio Aurelio Stephano Thyatireno &
Smyrnæo Pancratiaſtæ.

XVI.

XVI.

ΣΥΝΚΕΧΩΡΗΚΟΤΟΣ ΑΥΤΩ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΤΕ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΩΝ ΤΗΝ ΧΡΗ-
ΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΕΧΩΡΗΜΕΝΟΥ ΥΠΟΚΑΤΩ ΤΟΥ ΣΩΛΑ-
ΡΙΟΥ ΘΩΡΑΚΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ
ΑΥΤΩ ΣΟΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΕΝΣΟΡΙΩΝ ΑΚΩΛΥΤΟΝ ΜΗΔΕ-
ΝΟΣ ΕΧΟΝΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΑΙ ΤΙΜΗ ΤΙ
ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΘΩΡΑΚΕΙΟΥ ΜΗΤΕ ΤΟΥ ΚΑΤΕΠΩΚΟΔΟ-
ΜΗΜΕΝΟΥ ΣΩΛΑΡΙΟΥ Η ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΩ ΣΟΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ
ΕΝΣΟΡΙΩΝ. ΚΑΤΑ ΜΗΔΕΝΑ ΤΡΟΠΟΝ. ΕΑΝΔΕ ΤΙΣ ΤΟΛΜΗΣΗΙ ΑΠΑΛ-
ΛΟΤΡΙΩΣΑΙ ΤΙ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΩΔΗΠΟΤΕ ΤΡΟΠΩ ΑΠΟΤΕΙΣΕΙ ΤΩ
ΣΕΜΝΟΤΑΤΩ ΣΥΝΕΔΡΙΩ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΧΡΗΣΑΣ ΕΑΥΤΟΝ ΕΙΣ Α-
ΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΑΡ-
ΓΥΡΙΟΥ ΔΗΝΑΡΙΑ ΔΙΣΧΙΛΙΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΤΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΕΚΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

Συνκεχωρηκότος αὐτῷ Ἀρτεμιδώρου, αὐτοῦ τε, καὶ τέκνων αὐτοῦ, καὶ ἐκγόνων τὴν χρῆσιν τοῦ παρακεχωρημένου ὑποκάτω τοῦ σωλαρίου θωρακείου, καὶ τοῦ μνημείου, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ σορῶν τε καὶ ἐνσορίων ἀκώλυτον· μηδενὸς ἔχοντος ἐξουσίαν ἀπαλλοτριῶσαι τιμῇ τι τῶν τοῦ πρώτου θωρακείου, μήτε τοῦ κατεπωκοδομημένου σωλαρίου, ἢ τῶν ἐν αὐτῷ σορῶν τε καὶ ἐνσορίων κατὰ μηδένα τρόπον. Ἐὰν δέ τις τολμήσῃ ἀπαλλοτριῶσαί τι ἐξ αὐτῶν ᾡδήποτε τρόπῳ ἀποτείσει τῷ σεμνοτάτῳ συνεδρίῳ καὶ ὁ ἐπιχρήσας ἑαυτὸν εἰς ἀπαλλοτριώσειν τῶν ἐν Σμύρνῃ γερόντων ἀργυρίου δηνάρια δισχίλια πεντακόσια. Ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφράγισμα ἀπόκειται εἰς τὸ ἀρχεῖον.

Concedente illi Artemidoro in nomine ſuo, & filiorum ſuorum, & poſterorum uſum conceſſi Thoracei, quod ſub ſolario eſt, & monumenti,& ſepulchrorum, quæ in eo ſunt, & loculorum à nemine impediendum. Nullo poteſtatem habente pretio alienare aliquid eorum, quæ, pertinent ad primum Thoraceum, aut ad ſolarium ſupraſtructum, aut ad ſepulchra, aut loculos, quæ in Thoraceo ſunt ullo modo. Si vero quis audeat alienare aliquid eorum quocunq; modo, & ipſe, & quicunque operam adhibeat ad alienandum, ſolvet auguſtiſſimo conſeſſui Senatorum in Smyrna Denariorum Argenti duo millia & quingentos.Hujus ſcripti ſignata Tabella reponitur in Archivis.

Hæ inſcriptiones omnes ſunt Seldeni. Earum quatuordecim priores in libro illius de Marmoribus Arundellianis prius editæ fuere ; duas poſteriores ex illius Muſæo deſumtas mihi communicavit doctiſſimus amicus meus D^nus Thomas Smithius,Sacræ Theologiæ Baccalaureus,& Collegii Sanctæ Mariæ Magdalenæ apud Oxonienſes noſtros Socius digniſſimus.

XVII.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΔΡΙΑΝΩ
ΟΛΥΜΠΙΩ ΣΩΤΗΡΙ
ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗ.

Αὐτοκράτορι	Imperatori
Ἀδριανῷ	Adriano
Ὀλυμπίῳ σωτῆρι	Olympio ſervatori
καὶ κτίςῃ.	& fundatori.

XVIII.

ΦΙΛΗ ΤΙΜΩΛΙΣ ΕΤΕΙΜΗ
ΣΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΙ
ΒΕΡΙΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ.

Φίλη Τίμωλις ἐτείμη-	Phile Tmolenſis hono-
σεν ἐκ τῶν ἰδίων Τι-	ravit ex propriis Ti-
βέριον Καίσαρα.	berium Cæſarem.

XIX.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΟΥΛΠΙΑΝ ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ
ΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΤΗΣ ΑΡΤΕ
ΜΙΔΟΣ ΜΑΡΚΟΥ ΟΥΛΠΙΟΥ
ΔΑΜΑΠΑΡΑΔΟΞΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΝΙΔΙΑΣ ΒΑΣΣΗΣ
ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΕΠΙΤΕΛΗ
ΣΑΣΑΝ ΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΥ
ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΘΥ
ΣΙΑΣ ΛΑΜΠΡΩΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΩΣ
ΑΝΑΣΤΗΣΑΝΤΩΝ ΤΗΝ ΤΙ
ΜΗΝ ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΥ ΤΟΥ
ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΥ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΝΕΙ
ΚΗΣ ΤΗΣ ΜΗΝΟΓΕΝΟΥΣ
ΤΩΝ ΘΡΕΨΑΝΤΩΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ.

Ἀγαθῇ Τύχῃ	Cum bona fortuna
Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος	Senatus & Populus
ἐτείμησεν	honoravit
Οὐλπίαν Μαρκέλλαν	Ulpiam Marcellam
τὴν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέ-	Sacerdotem Dia-
μιδος Μάρκου Οὐλπίου	næ Marci Ulpii

Δα-

Δαμαπαραδόξου
Καὶ Κανιδίας Βάσσης
Θυγατέρα, ἐπιτελη-
σάσαν τὰ τῆς Θεοῦ
μυστήρια, καὶ τὰς
θυσίας λαμπρῶς, καὶ
πολυδαπάνως.
Αναστησάντων τὴν τι-
μὴν Ανδρονείκου τοῦ Αν-
δρονείκου καὶ Στρατονεί-
κης τῆς Μηνογένους
τῶν θρεψάντων
ἐκ τῶν ἰδίων.

Damaparadoxi
& Canidiæ Baſſæ
filiam, poſtquam
peregiſſet Deæ
myſteria & ſacri-
ficia ſplendide &
ſumptuoſe.
Erigentibus columnam
honorariam Andronico An-
dronici fil. & Stratoni-
ce Menogenis,
qui aluerunt,
ex propriis.

XX.

Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΘΥΑΤΕΙ
ΡΗΝΩΝ ΒΟΥΛΗ·ΚΛΩ
ΔΙΟΝ ΑΥΡ ΠΡΟΚΛΟΝ
ΗΡΩΑ ΑΝΔΡΑ ΕΥΓΕΝΗ
ΕΠΙ ΣΕΜΝΟΤΗΤΙ ΒΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡ
ΓΙΑΙΣ ΠΑΣΑΙΣ ΔΙΑΤΕ ΑΥ
ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

Ἡ κρατίστη Θυατει-
ρηνῶν βουλὴ Κλώ-
διον Αὐρ. Πρόκλον
Ἥρωα ἄνδρα Εὐγενῆ,
ἐπὶ σεμνότητι βίου,
καὶ ἀρχαῖς, καὶ λειτουρ-
γίαις πάσαις διάτε αὐ-
τοῦ, καὶ τοῦ γένους.

Præſtantiſſima Thyati-
renorum Senatus Clo-
dio Aurelio Proclo
Heroi, viro Nobili,
ob ſanctitatem vitæ,
& Magiſtratus, & munera
publica omnia geſta & ab eo,
& à familia illius.

XXI.

ΤΟΝ ΓΗΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣ
ΣΗΣ ΔΕΣΠΟΤΗΝ ΑΥ
ΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑ
ΡΑ Μ ΑΥΡ ΣΟΥΗΡΟΝ
ΑΝΤΩΝΙΝΟΝ ΕΥΣΕ
ΒΗ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ...
....Η ΔΙΟΝ ΙΔΙ
ΟΙ ΚΕΡΑΜΕΙΣ.

Τὸν γῆς καὶ θαλάσ-
σης δεσπότην Αυ-
τοκράτορα Καίσα-
ρα Μ. Αυρ. Σεουῆρον
Αντωνῖνον ἐυσε-
βῆ Σεβαςὸν ...
.... η δῖον ἴδι-
οι κεραμεῖς.

Domino Terræ &
Maris Impera-
tori Cæſari
Marco Aurelio Severo
Antonino Pio
Auguſto ...
... divino pro-
prii figuli.

XXII.

Ο ΒΩΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΣΩΡΟΙ
ΑΙΛ. ΠΑΙΤΟΥ ΑΥΡΕΛΙΑΝΟΥ.

Ὁ βωμὸς καὶ αἱ σωροὶ
Αιλ. Παίτου Αὐρελιανοῦ.

Ara & ſepulchra
Ælii Pæti Aureliani.

XXIII.

ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΖΕΥΞΙΣ ΕΡΓΑΣΤΗΣ]
ΠΛΕΥΣΑΣ ΥΠΕΡ ΜΑΛΕΟΝ ΕΙΣ
ΙΤΑΛΙΑΝ ΠΛΟΑΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΔΥΟ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙ
ΟΝ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΕΚΝΟΙΣ ΦΛΑ
ΟΥΙΩ ΘΕΟΔΩΡΩ ΚΑΙ ΦΛΑΟΥΙΩ
ΘΕΥΔΑ ΚΑΙ Ω ΑΝ ΕΚΕΙΝΟΙ
ΣΥΝΧΩΡΗΣΩΣΙΝ.

Φλαούιος Ζεῦξις Εργάςης,
Πλεύσας ὑπὲρ Μάλεον ἐις
Ἰταλίαν πλοὰς ἑβδομήκοντα
δύο, κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖ-
ον ἑαυτῷ, καὶ τοῖς τέκνοις Φλα-
ουίῳ Θεοδώρῳ, καὶ Φλαουίῳ
Θεύδᾳ, καὶ ὧ ἂν ἐκεῖνοι
συνχωρήσωσιν.

Flavius Zeuxis Ergaſtes,
qui navigavit per Maleum in
Italiam navigationes ſeptuaginta
duas, præparavit hoc monumen-
tum ſibi, & filiis Fla-
vio Theodoro, & Flavio
Theudæ, & cuicunque illi
concedent.

XXIV.

ΧΑΡΙΤΙΝΗ ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΝΤΟΣ ΤΟ ΜΝΗ
ΜΕΙΟΝ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ
ΤΗ ΔΙΑΘΗΚΗ.

Χαρι-

Χαριτίνη Ερμίππου τοῦ	Charitina fil. Hermippi filii
Επιτυγχάνοντος τὸ μνη-	Epitynchanontis hoc mo-
μεῖον ἑαυτῇ καὶ τοῖς ἐν	numentum fecit ſibi, & illis,
τῇ διαθήκῃ.	qui ſunt in teſtamento.

XXV.

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΣΤΙΝ ΙΚΙΟΥ ΙΚΙΟΥ ΤΟΥ
ΕΥΗΜΕΡΟΥ ΙΕΡΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΡΟΦΙΜΗΣ
ΚΥΡΟΥ ΤΟΥ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΓΟΝΥΙΑΝ
ΕΚΧΩΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΑΠΟ
ΤΕΘΗΣΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὸ μνημεῖόν ἐστιν Ἰκίου Ἰκίου τοῦ
Εὐημέρου ἱεροῦ Σμυρναίων, καὶ Τροφίμης
Κύρου τοῦ Ἑρμογένους κατὰ τὴν γεγονυῖαν
ἐκχώρησιν τῆς ἐπιγραφῆς. Ἀντίγραφον ἀπο-
τεθήσεται εἰς τὸ Ἀρχεῖον.

Hoc Monumentum eſt Icii filii Icii filii
Euemeri Sacerdotis Smyrnæorum, & Trophimæ
filiæ Cyri filii Hermogenis ſecundum
conceſſionem ſcripto factam. Scripti exemplar repo-
natur in Archivis.

XXVI.

ΤΑΤΙΑ ΗΡΩΘΕΜΙΔΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ
ΤΩ ΥΙΩ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΩ ΛΥΣΑΝΙΑ ΛΥΣΑ. ΚΑΙ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΛΥΣ.

Τατία Ἡρωθέμιδος Μαγνητὶς ἀπὸ Σιπύλου Ζῶσα ἑαυτῇ, καὶ
Τῷ υἱῷ κατοιχομένῳ Λυσανίᾳ Λυσανίου· καὶ τῷ πατρὶ Λυσανίου.

Tatia Herothemidis filia Magneſienſis à monte Sypilo, dũ vixit, ſibi,
& filio defuncto Lyſaniæ filio Lyſaniæ, & patri Lyſaniæ.

Decem hæc Marmora in variis Aſiæ partibus jam extant, ibi ea tranſcri-pſit Smithius noſter, qui totam antiquam Aſiam in magnum reipublicæ literariæ commodum peragravit, eique illa debemus accepta.

XXVII.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ ΑΧΑΡΝΕΑ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΞΕΝΩΝ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ
ΤΗΣ ΕΥΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
ΘΕΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Θεόφραστον Ηρακλείτου Αχαρνέα
Επιμελητὴν Δήλου γενόμενον Αθηναίων
καὶ Ρωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ξένων
κατοικοῦντες καὶ παρεπιδημοῦντες ἐν Δήλῳ
τῆς Εὐνοίας καὶ καλοκἀγαθίας, καὶ τῆς πρὸς τοὺς
Θεοὺς εὐσεβείας ἀνέθηκαν

Απόλλωνι.

Theophraſto Heracliti filio Acharnenſi
Curatori Deli ii ex Athenienſibus
& Romanis, & aliis peregrinis,
qui habitant, & peregre agunt in Delo,
ob benevolentiam & probitatem & erga
Deos pietatem. Apolloni.

Hoc Marmor baſis ſtatuæ eſt ; Deli in honorem Theophraſti Athenienſis popularis δήμου Acharnenſium ponebatur ; jam videndum eſt in hortis Regiis Palatii Albæ Aulæ prope Weſtmonaſterium, unde ipſe tranſcripſi.

XXVIII.

ΗΡΩΔΗC ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ
ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗC ΑΥΤΟΥ
CΥΜΦΟΡΑC ΚΑΙ ΤΗC ΑΡΕ
ΤΗC ΤΗC ΓΥΝΑΙΚΟC
ΕΣΤΓΝ ΔΕ ΟΥ ΤΑΦΟC ΤΟ
ΓΑΡ CΩΜΑ ΕΝ ΤΗ ΕΛΛΑΔΙ
ΚΑΙ ΝΥΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΝΔΡΙ
ΕCΤΙΝ ΤΟΝ ΕΚ ΤΑΥΤΗC
ΠΑΙΔΑ ΕΙC ΤΟΥC ΕΥΠΑ
ΤΡΙΔΑC ΕΝ ΡΩΜΗ ΕΝΕΓΡΑ
ΨΕΝ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΤΟ
ΚΡΑΤΩΡ ΕΥCΕΒΗC Υ
ΠΟΙΤΗC ΠΑΤΡΙΔΟC ΚΑΙ
ΠΑΝΤΩΝ ΚΛΗΘΕΙC
ΑΝΕΝΕΓΚΩΝ ΕΙC ΤΗΝ
ΒΟΥΛΗΝ CΥΝΚΛΗΤΟΥ
ΔΟΓΜΑΤΙ

Ἡρώδης μνημεῖον καὶ
τοῦτο εἶναι τῆς αὐτοῦ
συμφορᾶς καὶ τῆς ἀρε-
τῆς τῆς γυναικός.
Εστιν δὲ οὐ τάφος, τὸ
γὰρ σῶμα ἐν τῇ Ἑλλάδι
καὶ νῦν παρὰ τῷ ἀνδρὶ

Herodes hoc poſuit, Monu-
mentum eſſe infortunii
ſui, & virtutis
Conjugis.
Non vero eſt Sepulchrum,
Corpus enim eſt nunc apud
Maritum in Græcia.

Εστιν

ἐστιν· τὸν ἐκ ταύτης
παῖδα εἰς τοὺς εὐπα-
τρίδας ἐν Ρώμῃ ἐνέγρα-
ψεν Ἀντωνῖνος αὐτο-
κράτωρ εὐσεβὴς ὑ-
πὸ τῆς πατρίδος καὶ
πάντων κληθεὶς
ἀνενεγκὼν εἰς τὴν
βουλὴν συγκλήτου
δόγματι.

filium ex hac gentium
in numerum patricio-
rum in Româ aſcrip-
ſit Antoninus Pius
Imperator à
patria & omni-
bus invocatus,
referens ad ſe-
natum Senatus
decreto.

Hoc Marmor eſt in hortis Palatii Sancti Jacobi prope Weſtmonaſterium.

XXIX.

ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΖΩΝ ΕΑΥΤΩΙ
ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑΤΙΑΙ ΑΠΟΛΛΟ
ΦΑΝΟΥΣ ΥΙΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΤΗΙ ΙΔΙΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΕΑΥΤΩΝ
ΕΚΓΟΝΟΙΣ.

Εὐτυχίδης Διονυσίου ζῶν ἑαυτῷ
τὸ Μνημεῖον, καὶ Τατίᾳ Ἀπόλλο-
φάνους υἱοῦ Μενάνδρου τῇ ἰδίᾳ
γυναικί, καὶ τοῖς ἰδίοις ἑαυτῶν
ἐκγόνοις.

Eutychides Dioniſii filius, dum vixit,
poſuit hoc Monumentum ſibi, & Tatiæ filiæ Apollo-
phanis filii Menandri, ſuæ
uxori, & propriis ſuis
poſteris.

XXX.

ΟΙ ΘΕΙΟΤΑΤΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ ΤΟΙΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ
ΕΙ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΡΟΥΦΙΝΟΣ Ο ΠΟΛΕΙΤΗΣ ΥΜΩΝ Ο ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΝ
Η ΣΥΝΕΣΤΙΝ ΕΠΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ ΣΥΝΕΧΗ ΒΙΟΝ ΤΗΝ
ΠΡΟΧΕΙΜΕΝΗΝ ΤΟΙΣ ΣΟΦΙΣΤΑΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ
ΗΜΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΚΑΡΠΟΥΜΕΝΟΣ
ΥΜΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΚΟΥΣΙΩ ΑΝΑΓΚΗ ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΥΦΕΣΤΗ ΤΗΝ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΦΙΛΤΡΟΝ ΤΗΝ ΓΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑ
ΑΛΛΑ ΜΕΝΕΙΝ ΑΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΝ ΑΚΕΙΝΗΤΟΝ ΑΥΤΩ ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΟΝ
ΕΣΤΙΝ ΟΥ ΓΑΡ ΑΞΙΟΝ ΤΩ ΑΝΔΡΙ ΤΗΝ ΕΙΣ ΥΜΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΙΑΝ ΓΕΝΕ-
ΣΘΑΙ ΖΗΜΙΑΝ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΑΥΤΗΝ ΥΜΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ ΥΠΕΡ
ΑΥΤΟΥ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ
ΕΠΡΕΣΒΕΥΟΝ ΑΥΡ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙΛΙΟΣ ΣΠΗΡΑΤΟΣ.

*Οἱ Θειότατοι Αὐτοκράτορες Σευῆρος, καὶ Αντωνεῖνος τοῖς Σμυρναίοις,
εἰ Κλαύδιος Ρουφῖνος ὁ πολείτης ὑμῶν, ὁ διὰ τὴν προαίρεσιν,
ἣ σύνεστιν ἐπὶ παιδεία, καὶ τὸν ἐν λόγοις συνεχῆ βίον, τὴν
προχειμένην τοῖς Σοφισταῖς κατὰ τὰς Θείας τῶν προγόνων
ἡμῶν διατάξεις ἀτέλειαν τῶν λειτουργιῶν καρπούμενος,
ὑμῶν αὐτὸν ἑκουσίῳ ἀνάγκῃ προσκαλουμένων, ὑφέστη τὴν
Στρατηγίαν κατὰ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα φίλτρον, τὴν γοῦν εἰς τὰ
ἄλλα μένειν ἀπραγμοσύνην ἀκείνητον αὐτῷ δικαιότατόν
ἐστιν, οὐ γὰρ ἄξιον τῷ ἀνδρὶ τὴν εἰς ὑμᾶς φιλοτειμίαν γενέ-
σθαι ζημίαν, καὶ μάλιστα ταύτην ὑμῶν αἰτούντων ὑπὲρ
αὐτοῦ τὴν χάριν.   Ευτυχεῖτε
Επρέσβευον Αυρ. Αντωνεῖνος, καὶ Αἴλιος Σπήρατος.*

Diviniſſimi Imperatores Severus & Antoninus Smyrnenſibus.
Si Claudius Rufinus civis veſter, qui ob ſtudium,
quod ei ineſt erga eruditionem, & vitam in dicendo aſſiduam, illâ,
quæ ſecundam divinas progenitorum noſtrorum conſtitutiones
Sophiſtis promulgata eſt, vacatione à publicis officiis fruitur,
ob amorem egra patriam, vobiſmetipſis ſponte ex neceſſitate
vocantibus, præfecturam ſubeat, ei igitur in
aliis ceſſationem à rebus agendis inturbatam manere juſtiſſimum
eſt. Indignum enim eſt hominis erga vos ſtudium ei
fieri in damnum, præſertim cum vos pro eo petiiſtis
hanc gratiam.   Valete.
Legati erant Aurelius Antoninus, & Ælius Speratus.

XXXI.

. . . .
. . . . N ΤΩΝ ΑΘΗΝ . . . .
. . . . ΡΩΜΗ ΕΙΛΗΜΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ . . . . .
. . . . ΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΩ ΑΥΤΟΝ ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ ΧΩΡΙΣΘΗΝΑΙ . . .
. . ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ ΔΙΑ ΠΡΟΔΗΛΟΥ ΓΑΙΟΝΕΣ . .
. . ΤΟΥ ΘΕΟΠΡΟΠΟΥ Η ΤΙΣ ΙΕΡΩΣ ΣΥΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ ΔΙΟΣ-
ΦΙΛΟΘΕΕ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕ ΚΑΙΣΑΡ ΚΕΛΕΥΣΑΙ ΔΟΘΗΝΑΙ ΜΟΙ ΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΥΠΟ-
ΜΝΗΜΑΤΩΝ ΩΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ
ΣΥΝΕΧΩΡΗΣΕΝ.

IMP. CAESAR T. AELIVS ADRIANVS ANTONINVS AVGVSTVS PIVS SEXTILIO
ACVTIANO SENTENTIAM DIVI PATRIS MEI
SI QVID PRO SENTENTIA DIXIT RESCRIBERE TIBI PERMITTO RESCRIPSI
RECOGN. VNDEVICENSIMVS ACT. VI IDVS APRIL ROMAE CAESARE
ANTONINO II. ET PRAESENTI II. COSS.

O

O ΕΞΣΦΡΑΓΙΣΘΗ ΕΝ ΡΩΜΗ ΠΡΟ ΤΡΙΩΝ ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΚΑΙΣΑΡΙ Τ. ΑΙΛΙΩ Α-
ΔΡΙΑΝΩ ΑΝΤΩΝΙΝΕΙΝΩ ΤΟ Β ΒΡΟΥΤΑΙΩ.

ΠΡΑΙΣΕΝΤΙ ΤΟ Β ΥΠΑΤΟΙΣ ΠΑΡΗΣΑΝ Τ. ΦΛ. ΜΑΚΡΕΙΝΟΣ ΣΙΜΩΝΗΣ ΛΑΤΙΝΙΟΣ ΦΛΑΟΥΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΙΑΝΟΣ ΛΑΙΤΙΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ ΑΙΛΙΟΣ . . . . .

Μ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΡΙΣΠΟΣ Λ. ΛΙΚΙΝΝΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΙΑΝΟΣ Μ. ΚΟΣΚΩΝΙΟΣ ΚΑΡΙΚΟΣ ΤΙ. ΚΛΑΥΔΙ-
ΟΣ ΑΚΤΙΟΣ.......

Tria hæc Marmora Smyrnæ ſunt, Primum in ruinis Templi Jani, ſecundum in Cæmeterio Armeniorum, Tertium prope Theatrum videnda; ea ibi tranſcripta mihi tranſmiſit Frater meus Edmundus Prideaux, qui in ea urbe jam per multos annos degit. Secundum eorum à Smitheo noſtro prius publicatum erat, cujus etiam ſchedis, quarum mihi ex intima amicitia copiam fecit vir digniſſimus, quod tertium correctius, quam à fratre accepi, tibi exhibeam, agnoſco me debere, ſed illud nihilominus mancum ſemper & in omni linea valde imperfectum manet; cum tamen meminit ſecundi Conſulatus Antonini Imperatoris & Brutii Præſentis, qui hunc Magiſtratum ſimul geſſerunt, A. D. 139. tum ob antiquitatem, tum quod iis, qui in corrigendis faſtis Conſularibus operam impendunt, poſſit inſervire, judicavi dignum non perire.

XXXII.

ΑΛΚΗ ΤΕΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΠΕΛΛΟΥ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤ ΑΥΤΗΣ
ΔΙΑΙΤΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΣΟΡΙΑ
ΗΓΟΡΑΣΕΝ ΜΕΤΑ ΚΑΙ ΔΟΚΙΜΟΥ
ΔΟΚΙΜΟΥ ΚΑΙ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΔΟΚΙ-
ΜΟΥ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΚΑΙ ΕΘΗ
ΚΕΝ ΣΟΡΟΝ ΠΡΟΚΟΝΝΕΣΣΙΑΝ ΕΝ
Η ΚΕΚΗΔΕΥΚΕΝ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟ
ΦΟΥΣ ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΤΕ ΚΑΙ ΤΗ ΘΥΓΑ
ΤΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΟΥ ΤΕΙΜΟ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΟΙΣ ΣΥΝ
ΤΡΟΦΟΙΣ ΤΟΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΔΕΣΠΟ
ΤΑΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩ
ΑΥΤΩΝ ΚΟΥΔΙΩΝΙ.

Ἄλκη Τιμοκράτους τοῦ
Ἀπέλλου τὸν τόπον, καὶ τὴν
Καμάραν, καὶ τὴν κατ' αὐτῆς
δίαιταν, καὶ τὰ ἐνσόρια
ἠγόρασεν μετὰ καὶ Δοκίμου
Δοκίμου, καὶ Τρύφωνος Δοκί-
μου τῶν συντρόφων, καὶ ἔθη-
κεν σορὸν προκοννεσίαν, ἐν
ᾗ κεκήδευκεν τοὺς συντρό-
φους ζῶσα ἑαυτῇ τε, καὶ τῇ θυγα-
τρὶ Ἀλεξάνδρᾳ τοῦ Τειμο-

κράτους, καὶ τοῖς ἰδίοις ἀπελευθέ-
ροις, καὶ τοῖς κατοιχομένοις συν-
τρόφοις τοῖς καὶ αὐτοῖς δεσπό-
ταις αὐτῶν, καὶ τῷ κληρονόμῳ
αὐτῶν Κουδίωνι.

Alca Filia Timocratis filii
Apellis locum, &
Camaram, & cœnaculum,
quod ſupra eam eſt, & loculos
emit cum Docimo filio
Docimi, & Tryphone filio
Docimi, qui cum eâ ſimul enutriti erant,&
poſuit Sepulchrum loricatum,
(in quo ſepelivit cum ea ſimul enutritos)
dum vixit ſibi, & filiæ
Alexandræ Timocratis fil.
& libertis ſuis, & cum eâ
ſimul enutritis, qui defuncti
ſunt, & ipſis dominis
eorum, & hæredi
eorum Cudioni.

Marmor, in quo exarata erat hæc Inſcriptio, Figuræ quadratæ, & entenſionis undique pedis ſeſquialterius, olim erat in Londini ſuburbiis trans Thamiſin, quæ **Southwork** vocamus, in popinæ veſtibulo videndum, uti mihi narravit vir inclytus & Doctiſſimus Drs Johannes Marſhamus Celeberrimi Canonis Chronici Author. Ubi nunc latet neſcio: quæ tibi ex eo exhibemus, à neſcio quo tranſcripta à Doctiſſimo Voſſio accepi communicata.

XXXIII.

Sequentem Inſcriptionem Seldenus ex oriente ſibi tranſmiſſam habuit: Chriſtiana eſt. Ejus elementa (ut monuit Seldenus) perperam connexa, inverſa, ſcandentia, nimiam vocabulorum pariunt obſcuritatem, eodem modo, quo iſte vir magnus in libro ſuo de Marmoribus Arundellianis edidit, tibi exhibemus cum verſione ejuſdem.

✠ EITICΘЄΛHCHHΠCPAΘHΔ8NAITHIMONHNTAYTATNVΓΘK8M . . TKTM
ЄTOXIAYTHЄICMETOXIONCIαMONHMЄΓAΛHMIKPAHЄITςVCYHSΓHOIH
ΔЄξOVOIT8TOЄXЄTωαυς TACαρ . . TωNAT . . IHΘЄOΘOPΠPωNKAIEM8T8AMA
PTωΛ8Iω8MONAX8:ωCAYTςKATΠΓΘKONANTIΔIKONЄNHMEPAKPICЄωC ✠

✠ MHNII ...... ω V..HιЄT8CЖωΛΓ ✠

Sanſus,

Senſus, puto, eſt.

✠ Si quis erga Monaſterium Sanctiſſimæ Dei Genitricis benefi-cus extiterit, eum Monaſterii, ſpiritualium ſcilicet ejuſdem bonorum, participem illa faciat. Qui damnum intulerit, ſortiatur is tum Sanctorum patrum tum mei peccatoris Joannis Monachi imprecationes; ut nempe & ipſe ſanctiſſimam Dei Genitricem adverſariam habeat in die Judicii ✠

✠ Menſe I...... o...die.... anno (*ni fallor*) VIMDCCCCXXXIII. ✠

Nimium fallimur niſi in abbreviante illa, primæ depravatiſſimæ hujus Inſcriptionis lineæ, ſcriptura, ΥΓΘΚυ, uti in quartæ, ΠΓΘΚΟΝ, venerandum illud Παναγίας nomen Θεοτώκῳ tribuatur. Et forte in utroque loco ΠΓΘΚ potius ſcribendum. Atque ut ΘΚ. ΘΕΟΤΟΚ. ita ΠΓ. ΠΑΝΑΓ. ſatis exprimit. Ad hujus vero illius caſus terminandus eſt. Ideo propria terminatione illud caruit. Qua ratione autem Παναγία θεοτόκος in Græcorum ſacris primo ſignantius & nomine tam velut proprio quam appellativo indigetata ſit Dei Genetrix, oſtenditur in Græcorum Rituali libro qui Horologium dicitur lemmate περὶ τῆς ὑψώσεως τῆς Παναγίας, ὅπως γέγονε· καὶ διὰ τί. Id fuſius etiam habetur apud Jacobum Gretſerum lib. 3. capite 7. ad Georgium Codinum.

ἜτουςϚωΛΓ. Pro ϛωλΓ opinor; ſeu 6833 anno Mundi Græcorum, id eſt, anno Chriſti 1325. Deductis enim ex anno Mundi Græcorum 5508 perpetuo remanet annus æræ Chriſtianæ.

Hactenus

Hactenus Græca; ſequuntur Latinæ, una Arundelliana à Seldeno olim edita, quæ apud nos non eſt, aliæque.

I.

SILVANO HERCVLI LIBERO
TI IVLIVS ALEXANDER DO DIIS SANCTIS.

Hæ duæ lineæ in duobus circulis prior in interiori poſterior in exteriori ſcribuntur.

Silvano, Herculi, Libero. Ne Deorum cuiquam loci, ante alium, prærogativa daretur, ita in circulo eorum nomina, ni fallor, inſcribi voluit hic Julius Alexander. Sic enim, nullus eorum erat primus, imus nullus, aut ſecundus. Sed par omnibus honor. Hanc rationem, ad eandem rem, nomina inſcribendi memorat Auſonius in Ludo ſeptem Sapientum, ubi Solonis verba ſunt,

'Neque me eſſe primum veſtrum aut imum exiſtimo
'Æqualitas quod ordinem neſcit pati.
'Recte olim ineptum Delphicus luſit Deus
'Quærentem, quiſnam primus ſapientum foret,
'Ut in orbe tereti nomina eorum inſcriberet,
'Ne primus eſſet, ne vel imus quiſquam.

Quin Caius lib. 1. Inſtit. tit. 2. de numero ſuorum manumittendorum. 'Si 'ita in teſtamento ſervorum manumiſſio adſcripta fuerit, id eſt, in Circulo, 'ut qui prior, qui poſterior nominatus ſit, non poſſit agnoſci, nulli ex hiis li'bertatem valere manifeſtum eſt. Hoc ſcilicet ſcriptum eſt ad Legem illam Fuſiam Caniniam, quam, ut libertates impedientem & invidioſam, poſtmodum ſuſtulit Juſtinianus, uti videre eſt tam in Codicis quam in Inſtitutionum titulo de ea lege tollenda. Etiam proavorum memoria, cum ſodalitio Franciſcano juſſiſſet Urbanus .... Pontifex Romanus, ut ei nomina exhiberent ex ipſis tria, quorum unum in Cardinalitiam dignitatem eveheret, illi circulari figura exhibuere, ne à loci nominis prærogativa quis dignior eis cenſeri videretur. Sed ille *Ordinem*, inquit, *pervertiſtis & ego ordinem pervertam*, omiſſiſque ſodalibus ita deſignatis, Præfectum Ordinis, quem Generalem vocant, Cardinalem creavit. Narrant Cardinalis Alexander in C. Nicolao tit. de Appellationibus & Felinus in C. cum dilecta tit. de Reſcriptis. Adde Tiraquellum de Jure Primigeniorum quæſtione 19. ubi tamen perperam *Circulum* in Novella 15. quæ ordinationem Defenſorum Civitatum præſcribit, de Circulari hujuſmodi deſignatione interpretatur, quod recte ibi notat Dionyſius Gothofredus.

II.

In Brigantum Agro ante annos aliquot reperta tria Marmora, quæ ſequuntur; debemus V. Cl. Gulielmi Cambdeni τȣ μακαρίτȣ collectaneis, quibus Britanniam ſuam augere deſtinaverat. Seld.

FORTVNAE CONSERVATRICI.

III.

III.

DEAE NYMPHAE BRIG.

Deæ Nymphæ Brig. Montana an Fluviatilis hæc Brigantum Dea non liquet. Sed cum Nympha indigetetur, veri eſt ſimillimum harum alteram fuiſſe. Montes enim & Fluvios inprimis divino honore colebant veteres Britanni. Eis nempe, ut ſcribit Gildas in Epiſtola de excidio Britanniæ, *Divinus honor à cæco populo cumulabatur.* Nec ſub Angloſaxonum imperio, etiam adulto, hujuſmodi cultus plane in deſuetudinem abierat. Colligo ex Canuti Regis legibus, cap. 5. ubi Adoratio barbara, quam hæðenſcype dixere, vetatur. Ejuſce pars ibi eſt *Fluvios* ſeu floðƿæter adorare. Ita veteres in Germania Saxones frondoſis arboribus Fontibuſque venerationem exhibebant, uti apud Adamum Bremenſem ait Einhardus. Seld.

IV.

DEO. QVI. VIAS
ET SEMITAS COM
MENTVS EST T. IR
DAS. S. C. F. V. L. L. M.
Q. VARIVS VITA
LIS ETECOS ARAM
SACRAM RESTI
TVIT
APRONIANO ET BRA
DVA COS.

Repertus eſt hic Lapis apud Thornburgh ad Swalæ fluvii ripam, 17 Julii 1620. quod Scedulâ inſertâ notavit Cambdenus ad Britanniæ ſuæ, p. 595. Seld.

Deo qui Vias. Certe Mercurius erat. Deus ἐνόδιος ſeu viarum præſes; de quo videſis De Diis Syris Syntagma 2. cap. 14. Seld.

Aproniano & Bradua Coſ. Extremo Commodi Imperatoris anno Conſules erant Caſſius Apronianus & Metilius Bradua. Seld.

V.

DEO
SILVANO
L. TANICVS
VERVS
PRAEF. V. S. L. L. M.

Sua manu adjecit Camdenus in margine pag. *699.* hanc Silvano Inſcriptionem à Cadir. in agro Sterlinenſi, qui Scotiæ eſt, cum aliis, quas inde ediderat, viſendam.

VI.

ODDA DVX IVSSIT HANC REGIAM AVLAM
CONSTRVI ATQVE DEDICARI IN HONORE S.
TRINITATIS PRO ANIMA GERMANI SVI ELFRICI
QVE DE HOC LOCO ASVMPTA EALDREDVS VERO EPS.
QVI EANDEM DEDICAVIT II. IDIBVS APL. XIIII. AVTEM ANNO
S. REGNI EADWARDI REGIS ANGLORVM.

Hæc Inſcriptio exarata eſt in magno Lapide quadratæ formæ nuper è terra effoſſo in Villa vocatâ **Deerhurſt**, circa milliaris ſpatium à Tewksburia in Comitatu

Comitatu Glocеſteriæ, diſſitâ, in domo Abbatis Aula vocata, quam cum adjuncto Manerio à Decano & capitulo Weſtmonaſterienſi tenet Johannes Powel Armiger Hoſpitii Templi interioris Barriſtarius, & Juriſconſultus Doctiſſimus. Idem Lapis jam videndus eſt in Ædibus ejuſdem D^ni^ Powel, quas Gloceſtriæ habet, inde huc Oxoniam intra paucos dies eſt transferendus ab illo eximio viro ex ingenti benevolentia ejus erga locum bonis ſtudiis conſecratum Academiæ dono datus.

Edwardus Rex, quo regnante hic Lapis exaratus fuit, erat Edwardus Confeſſor. Odda, qui Regiam Aulam conſtrui, & in honorem Sacroſanctæ Trinitatis dedicari juſſit, videtur ille Odda fuiſſe, qui Cartæ, quâ Edwardus Confeſſor Epiſcopatum Cornubienſem Epiſcopatui Exonienſi conjungebat, nomen ſuum ſubſcripſit. Vide Monaſticon Anglicanum pag. 230. In eodem Monaſtico Anglicano pag. 154. mentio fit cujuſdam Ducis Oddonis, qui A. D. 715. Monaſterium Teukesburiæ in honorem Dei ac glorioſæ Virginis Mariæ ædificari juſſit. Cum locus, in quo hic Lapis inventus fuerit, Teukeſburiæ tam vicinus ſit, Hunc Oddonem eum fuiſſe crederem, de quo hic agitur, ſi non temporis ratio omnino prohibuiſſet. Annus enim à Chriſto nato agebatur milleſimus quadrageſimus quintus cum Edwardus Confeſſor in Anglia primo inceperit regnare. In adverſariis Lelandi Vol. 5. mentio eſt Oddæ Comitis filii Elferi, qui reſtituit prædia Monachis Perſorenſibus, quæ prius Elferus abſtulerat. Ealdredum in nullo Epiſcoporum Angliæ Catalogo invenio, ſed in Carta Edwardi Confeſſoris de reſtauratione Cœnobii Weſtmonaſterienſis, quæ extat in Monaſtico Anglicano, pag. 60. Ealdredi Epiſcopi, qui ab eo Rege ad Papam Legatus mittebatur ad obtinendam abſolutionem à voto, quod ille temere ſuſceperat, mentionem fieri invenies, quem eum fuiſſe, cujus in hoc Lapide nomen eſt, ſuadet temporum convenientia. Exaratus enim erat hic Lapis anno 14 Edwardi Confeſſoris, cujus hic Ealdredus Legatus fuit. Annus 14 hujus Regis erat annus Chriſti 1058. Elapſi igitur anni ſunt 618, à quo Odda dux hunc Lapidem in Monumentum pietatis ſuæ ponebat.

Inſcriptiones Hebrææ.

I.

וארץ ע..........
הקדושה.......
אברהם ט........
שנפטר ברג.......
שנתקעאתג......

II.

ואהמי
החפ...
שמי...

III.

IV.

. . . .

׳דתאבינאו . . .
תהחכדרכ . . .
חהשנפטר . . .
. . . וככרכ . . .
. . . . שבט . . .
. . . . טח . . .

III.

. . . . אתמצבתך
. . . . רפ׳יחאת
. . . . ב . . . .

Hæc Hebraicarum Inſcriptionum fragmenta, quæ, dirutâ ante annis 47, ad refectionem, portâ Londini boreali **Alders-gate** dictâ, in veteris ſtructuræ ſaxis ſingulatim reperta ſunt, tranſcripſit Seldenus, & in libro ſuo de Marmoribus Arundellianis edidit cum notis, quæ ſequuntur.

Ebraica ſaxa non adjecimus perinde acſi tanti viſa fuerint ea quæ ſuperſunt vocabula pretii, ut inde locum hic juſte mererentur. Et breviuſcula erant & conciſa, etiam dum integra extabant, nec magni omnino momenti; ad hunc modum lacunoſa minimi ſunt. Unum & alterum vocabulum, quod *Terram Sanctam* & *Abrahamum* indicat, in primo legimus. Sed in ſingulis non tam ſenſum aliquem, quam vocabula duntaxat paucula, aut potius elementa, ſatis etiam interdum incerta, reſtare, inter exſcribendum, comperiebamus. Veruntamen quoniam rariſſima ſunt ejuſmodi Saxa, & inter ea non ſemel cenſita fuere, quæ, utcunque leviſſimi forſan pretii, eorum nihilominus, qui accuratius bonis ſtudiis incumbunt, deſiderium impenſe irritare ſolent, ut qualianam ea demum fuerint ſigillatim ſatis cognoſcant, ideo viſum eſt ea libri noſtri partem facere. Ex dirutis Judæorum Synagogis & monumentis eorum ſepulchralibus ad veterem portæ inſtaurationem proculdubio olim transferebantur. Et ſive Synagogarum parietibus ſive mortuorum tumulis primo conceptæ ſunt Inſcriptiones, quæ à lapicidis arctiores commiſſuras molientibus, ut vides, mutilatæ. Sub Elizabethæ item glorioſiſſimæ memoriæ Regina; cum anno 1586, reficiebatur porta Londini occidentalis, **Ludgate** dicta, reperta eſt in veteris ſtructuræ ſaxis inſcriptio hujuſmodi חוא מצבה הר משה בן הר ככר יצחק "Hic tumulus eſt Rabbi Moſis 'filii Rabbi illuſtris Iſaac. Ita enim legenda & intelligenda eſt Inſcriptio illa depravatiſſime typis non ſemel edita in Joannis Stowæi Notitia Londini, Anglice Scripta, ubi nullo ſenſu exaratum habemus חך מצבהך משה כך הרבן פצהת Et verſio Latina, quæ adjicitur, item reprehendenda. 'Hæc eſt Statio Rab-'bi Moſis Filii inſignis Rabbi Iſaac, quod de ædibus ibi intelligitur, ac ſi ædium Rabbi Moſis fronti, pro titulo, adſcriptum fuiſſet. Dubium mihi non videtur ſaxum fuiſſe Sepulchrale. Sepulchrum aut tumulum מצבה vocabant Judæi, quod in Ebraicis Epitaphiis alibi etiam occurrit. Et frequentiſſimos fuiſſe olim Londini cippos Judæorum ſepulchrales veriſimilimum eſt. Nam ante annum Salutis reparatæ 1177. ſeu Henrici Regis ſecundi 23, Judæum alibi ſepeliri non licuit. Rogerus Hovedenius, "Eodem anno, in-

‘quit, Dominus Rex Pater dedit licentiam Judæis terræ ſuæ habendi cœmi‘terium in qualibet Civitate Angliæ extra muros civitatum, ubi poſſent ra‘tionabiliter & in competenti loco emere ad ſepeliendum mortuos ſuos. ‘Prius enim omnes Judæi mortui Londonias ferebantur ſepeliendi. De Judæis autem qui olim in Anglia agebant, plurima occurrunt tum in vetuſtis Commentariis, tum in tabulis publicis. Antiquiſſima eorum mentio eſt in legibus aliquot Edwardo Confeſſori tributis. “Sciendum, ibi legimus, quod ‘omnes Judæi ubicunque in regno ſunt, ſub tutela & defenſione Regis ligea ‘debent eſſe. Nec quilibet eorum alicui diviti ſe poteſt ſubdere ſine Regis ‘licentia. Judæi enim & omnia ſua Regis ſunt. Quod ſi quiſquam detinue‘rit eos vel pecuniam eorum, perquirat Rex ſi vult tanquam ſuum proprium. Ad hunc ſenſum in Decreto illo quod ‘Regis Edwardi primi ſtatutum de Ju‘daiſmo vocamus, Judæi non ſemel dicuntur *tailliables au roy come les ſoens ſerfs & a nul autre*, i. *Capitationi*, quæ *talliagium* appellari ſolebat, *ad placitum Regis & non cujuſquam alius*, *obnoxii*, *non aliter ac ſervi ejus*. Et ſatis hæc fuſius interpretantur ea quæ conditionis hi miſeræ homines ſæpius, pro principum arbitratu, tulere, idque non ſine publica comminatione Exilii, quod poſtmodum etiam ſubierunt, nullo redimendum tributo. Et ſingularis erat in Anglia Judæorum plerunque ſtatus & rerum earum adminiſtratio Cauſarum civilium ad Judæos ſpectantium diſceptationem coram judicibus qui *Juſtitiarii ad Cuſtodiam Judæorum aſſignati* dicebantur, & jure ſingulari moribuſque ad *Judaiſmum* (ut phraſis erat) proprie ſpectantibus in judiciis utebantur, habemus in Archivis. Item *Starra.* Hoc nomine Inſtrumenta, quibus & Ebraice & Latine plerunque ſcriptis contractus ab eis ſive initi, ſive diſſoluti erant, ita dicebantur à שטר quod *Schetar* aut *Schtar* ſonat. Elias in Thisbite, שטר שטר חוב שטר כתובה וכן כל לשון שטר ברדול חוא כתב שכתוב בו הממשלה שנותץ ארם לזולתו עליו וחוא לשון התשים משטרו בארץ id eſt, “Schetar ‘aut Shtar dicitur ut Schetar ſive Cautio ſeu Inſtrumentum debiti, Shetar ſive ‘Cautio ſeu Inſtrumentum Dotis. Similiter omne vocabulum Schetar in ‘Rabbinorum noſtrorum (quorum beata ſit memoria) ſcriptis, Inſtrumen‘tum ſignificat quo quis poteſtatem aut dominium ſuum ad aliud transfert. ‘Eſtque deſumptum ab illo. Num pones poteſtatem ejus (ſeu משטרו Mi‘ſchtaro) in Terris? Locus quem deſignat eſt in Jobi cap. 38. Commate 33. Inde habent מנין שטרות *Minyain Schetaroth* aut *Schtaroth* quod *Æram contractuum* ſonat & pro Epocha annorum Alexandreorum iis uſurpatur in tractatu שאר השנה Roſch Haſchana, ſeu de Capite Anni qui octavus eſt Seder Moed ſeu Ordinis 2. in Talmude. Et in Commentario vetuſto juris noſtri quem Fletam dicimus; “Contrahentes cum Judæis vel Judæabus, pecorantes, ‘& Sodomitæ in terra vivi confodiantur; dum tamen manuopere capti per ‘teſtimonium legale vel publice convicti. Ita libro 1. cap. 37. Alia quamphiria fuere de Pignoribus, Hypothecis, Actionum ceſſionibus, Creditorum exactionibus, Uſuris & ejuſmodi ceteris jura Judæis, apud majores noſtros, propria quæ prætermittimus. Sed quod de ſummo eorum, ſeu ut vocabantur, *Communitatis Judæorum Angliæ*, in Anglia Presbytero, Sacerdote ſive Epiſcopo in Archivis legimus; quoniam de ea dignitate vix quidpiam omnino apud Scriptores editos occurrit, id adnotare libuit. Hunc tam creare ſolebant Reges ſuo arbitratu quam latâ ſententiâ ſummovere, idque jure & certiſſimo & uſitatiſſimo uſque ad poſteriora Henrici tertii Regis tempora. Id manifeſtum videtur ex Regiis ævi, quo apud nos floruere Judæi, diplomatis. Quod ad Creationem Regiam attinet; ſatis ſcimus ex Johannis Regis diplomate quo Jacobum Judæum in hanc evexiſſe dignitatem fratrem ſuum Ricardum Regem primum, innuit, idemque firmat. Diploma in Tabulis publicis quæ Cartas Joannis Regis exhibent, ita legitur, Parte

ſcilicet

ſcilicet 1. membrana 28. Cart. 171. anni ejus primi. "Rex omnibus fide-
'libus ſuis & omnibus & Judæis & Anglis ſalutem. Sciatis nos conceſſiſſe &
'præſenti charta noſtra confirmaſſe *Jacobo* Judæo de London, Presbytero Ju-
'dæorum, Presbyteratum omnium Judæorum totius Angliæ, habendum &
'tenendum, quamdiu vixerit, libere & quiete, & honorifice, & integre, ita
'quod nemo ei ſuper hoc moleſtiam aliquam aut gravamen inferre præſu-
'mat. Quare volumus & firmiter præcipimus, quod eidem Jacobo quoad
'vixerit, Presbyteratum Judæorum per totam Angliam garantetis, manu-
'teneatis & pacifice defendatis; & ſi quis ea ſuper hoc forisfacere præſum-
'ſerit, id ei ſine dilatione (ſalva nobis emenda noſtra) de forisfactura no-
'ſtra emendari faciatis, tanquam dominico Judæo noſtro, quem ſpecialiter
'in ſervitio noſtro retinuimus. Prohibemus etiam ne de aliquo ad ſe perti-
'nente ponatur in placitum, niſi coram nobis, aut coram capitali Juſtitia no-
'ſtra ſicut Carta Regis Ricardi fratris noſtri teſtatur. Teſte S. Bathonienſi
'Epiſcopo, &c. Dat. per manus H. Cantuarienſis Archiepiſcopi Cancellarii
'noſtri apud Rothomagum 31 die Julii anno Regis noſtri primo. Crearat ſci-
licet Jacobum hunc Presbyterum Ricardus primus. Dignitatem ei diplo-
mate hoc firmat Johannes. Submoviſſe item Presbyterum hunc Regem
(interveniente ſcilicet Judicum, ad quorum cognitionem ſpectabant res Ju-
dæorum, ſententia) conſtat ex alio Henrici tertii diplomate, quo item Judæ-
orum Communitati Angliæ primo conceditur, ut impoſterum Presbyte-
rum ſeu Sacerdotem, ſive Epiſcopum ſibi eligerent, ita tamen ut Regi e-
lectum præſentarent; atque ejuſdem impetrarent, non aliter, puto, ac ſoda-
litia Decanorum & Capitulorum Chriſtiana in Epiſcopis elegendis, aſſenſum.
Hæc diſcimus ex Tabulis publicis quas *Patentes* anni 41. Henrici tertii voca-
mus. In eis, membrana 4., numero 6. habetur quod item interſerere heic
viſum eſt. 'Rex omnibus, &c. Cum Elyas Epiſcopus Judæus noſter Lon-
'don, pro tranſgreſſione quam fecit tam nobis quam dilecto fratri noſtro
'Regi Alemanniæ, à Sacerdotio Communitatis Judæorum Angliæ, coram
'dilectis & fidelibus noſtris Philippo Baſſet, Philippo Luvel, Henrico de Ba-
'thon, Simone Paſſel, & ceteris Juſtitiaris ad Cuſtodiam Judæorum aſſi-
'gnatis, quos ad tranſgreſſionem illam convincendam Juſticiarios noſtros
'aſſignavimus, per judicium eorundem ad ſaccarium noſtrum fuerit ab-
'judicatus, & de ejuſdem Sacerdotii officio & de omnimodis aliis officiis, &
'Ballivis, quas de nobis prius obtinuit, ſit depoſitus; Nos de conſilio eorun-
'dem Juſticiariorum conceſſimus prædictæ Communitati Judæorum noſtro-
'rum Angliæ, per finem trium marcarum auri, quem Creſſe & Haginus fra-
'ter ejuſdem Judæi nobis pro eadem Communitate fecerunt, quod prædi-
'ctus Elyas Sacerdotium illud nunquam in poſterum habeat & recuperet, &
'quod nullus de Communitate illa de cetero ſit Sacerdos, niſi per commu-
'nem electionem Communitatis ejuſdem, & quod illa Communitas poſt de-
'ceſſum cujuſlibet Sacerdotis ſic electi alium eligendi quemcunque voluerint
'Sacerdotem, liberam habeat facultatem, ac ipſum nobis præſentandi, ut no-
'ſtrum ſuper hoc aſſenſum obtineat & favorem. In cujus &c. T. R. apud
'Wodeſtock 20 die Julii. Sacerdotium ejuſmodi Hagino filio Deulares Ju-
dæo conceditur ab Edwardo I. ut videre eſt in ejuſdem diplomate, quod ha-
betur in *Patentibus* anni ejus 9. membrana 20. Sed Judæi tandem anno ejuſ-
dem Regis 18, qui reparatæ ſalutis eſt 1293. ex Anglia in exilium pulſi ſunt.
Et mirum eſt, quod, cum inſignes faceret in Calendario Judæorum Rabbi Ori
Ben-Simeon Epochas eorum exilii ex Francia, Hiſpania, & Portugallia, id,
quod in Anglia ſubiere, omnino omitteret. Et numerus & gentis calamitas
ſatis etiam exilii Anglicani memoriam exegiſſe videatur. De eo conſulas
imprimis Thomam Walſinghamium in Hypodigmate Neuſtriæ & Florilegum,

Adijicimus nos iis, quæ ſcriptores illi habent, Regii ad complures Vicecomites (qui Provinciarum apud nos annui Cuſtodes ſunt) reſcripti formulam, qua publica in exilium proficiſcentibus fides præſtabatur. ‘De Judæis regnum Angliæ exeuntibus, Rex Vicecomiti Glouceſtriæ, cum Judæis regni ‘noſtri univerſis certum tempus præfixerimus à regno illo transfretandi. ‘Nolentes, quod ipſi per miniſtros noſtros, aut alios quoſcunque aliter quam ‘fieri conſuevit indebite pertractentur, tibi præcipimus, quod per totam ballivam tuam publice proclamari & firmiter inhiberi facias, ne quis eis infra ‘tempus prædictum injuriam, moleſtiam, damnum inferat ſeu gravamen. Et ‘cum contingat ipſos cum catellis ſuis, quæ eis conceſſimus, verſus partes London, cauſa transfretationis ſuæ, dirigere greſſus ſuos, ſalvum & ſecurum ‘conductum eis habere facias Sumptibus eorundem. Proviſo quod Judæi prædicti ante receſſum ſuum vadia Chriſtianarum, quæ penes ſe habent, illis quorum fuerint, ſi ea acquietare voluerint, reſtituant ut tenentur. T.R. apud ‘Weſtmonaſterium 18 die Julii. Legitur in Tabulis publicis, quas *Clauſas* vocamus anni 18, qui ipſe exilii eſt, membrana *6*. Et ſimilia reſcripta ad Vicecomites Eſſexiæ, Eboraci, Northamptoniæ, Lincolniæ, Herefordiæ, & Southamptoniæ diriguntur. Ejuſmodi aliud reſcriptum occurrit in Patentibus ejuſdem anni membrana 14. numero 4. De Civitatis autem jure, apud Chriſtianos, Judæis ſive permittendo, ſive negando, conſulendi imprimis ſunt Sixtus Medices Theologus, libro de Fœnore Judæorum, & Marquardus de Suſanis Juriſconſultus, De Judæis & aliis Infidelibus.

Notæ in Marmora Sepulchralia.

MArmoribus Sepulchralibus nullibi fere in hoc opere notas adjeci, de iis enim omnibus hic in fine mihi propoſitum erat pleno Tractatu agere, in eoque omnia, quæ ad Sepulturam antiquorum pertinent, explicare; ſed cum conſultis modernis autoribus, tot ex iis inveniam, qui hanc provinciam optime prius excoluerunt, depono conſilium, nec rem à viris longe doctioribus actam omnibuſque numeris abſolutam iterum agere volo. Hic igitur pauca tantum ad intelligenda ea, quæ in noſtris Marmoribus occurrunt, neceſſaria breviter explicabo: ſi plura de his rebus cognoſcere velis, remitto te ad Alexandrum ab Alexandro, lib. *6*. cap. 14. Meurſium de funere, Gutherium de jure Manium, Kirchmannum Lubecentem de Funere, Gothofredi notas ad Cod. Theod. lib. *9*. Tit. 17. Cœlium Rhodoginum, Roſinum, Fabricii Chemnenſis Romam cap. 20. Lilium Gyraldum, & Pauli Aringhi Romam ſubterraneam, alioſque.

Sepulchra, uti Athenienſes, ceterique fere omnes Græci, ſic etiam Romani extra muros ſinguli in fundis ſuis habuere; Lex enim duodecim Tabularum fuit, & poſtea Duillio Conſule Senatus decreto iterum ſancita, *Hominem in urbe ne ſepelito, neve urito.* Hâc autem Imperatores, Virgines Veſtales, & viri clariores, qui ob ingentia merita privilegium Sepulchra in urbe habendi conſecuti fuerant, non tenebantur; ii igitur ſoli intra muros, ceteri omnes extra in agris ſepeliebantur. Plerumque vero apud Romanos prope vias publicas ſepulchra locata erant, ut humanæ conditionis & fragilitatis viatores & commeantes admonerent, atque inde eſt, quod in titulis ſepulchrorum toties legimus aſpice, ſiſte, cave Viator, &c. Locum Sepulchro deſignabant Pontifices, deſignatus ſacer erat; ſi igitur aliquis poſtea eum ad alium uſum converteret, aut Religionem illius quocunque modo violaret, magnum reatum ad-

admiſiſſe putabatur, ut ex legibus ſeveriſſimis contra Sepulchrorum violatores apud Romanos latis ſatis conſtat. Ut igitur omnibus innoteſceret, quanta agri pars ad Sepulchrum pertinebat, eique eo melius evitarent illius violandi crimen, ejus limites ſæpe in Marmore Sepulchrali indicabatur, & ſic ſupra in Marmore XXIV indicatur. IN. FRONTE. P. XII. IN. AGRO. P. XII. i. e. in fronte pedes 12, à fronte ad poſticam partem pedes 12. & in Marmore LXI. IN FR. P. VII. IN AG. P. V. i. e. in fronte pedes 7, à fronte ad poſticam partem pedes 5; & in Marmore LXIV. IN FR. P. VI. IN AGR. P. VIIII. i. e. in fronte pedes 6, à fronte ad poſticam partem pedes 9 Sepulchrum patere. Et ad hoc alludit Horatius, ubi dicit,

> Mille pedes in Fronte trecentos cippus in agros
> Hic dabit, hæredes monumentum ne ſequeretur.

Si quis in alieno agro locum in Sepulchrum emiſſet, viam etiam ad Sepulchrum per illum agrum ſimul emebat, quod in Marmore LXXXVIII habemus indicatum, in quo legitur, τȣ͂το τὸ μνημεῖον ἔχει εἴσοδον καὶ ἔξοδον, i. e. habet ingreſſum & egreſſum, ſeu potius aggreſſum & regreſſum, i. e. viam per quam ad Sepulchrum ire indeque redire poterant illi, ad quos jus in eo ſepeliendi pertinebat. Sepulchra autem erant vel uni tantum, vel pluribus condita; quæ uni tantum condebantur, ſingularia dicta fuere, qualia erant, ad quæ Marmora è noſtris V. VI. XII. XIV. aliaque hujus generis pertinebant. Quæ pluribus exſtructa erant, aut eorum tantum, qui in Epitaphio nominabantur, aut totius familiæ, aut hæredum etiam juris fuerunt. Eorum tantum, qui in Epitaphio nominabantur, illa fuerunt, quibus Marmora è noſtris XIII, XL, LIII, aliaque hujus generis impoſita fuere. Quæ totius familiæ erant, familiaria; quæ Hæredum etiam, hæreditaria dicebantur. In familiaribus omnes, qui è Conditoris familia erant, filii ſcilicet, filiæque, alumni, liberti, libertæque, poſterique eorum ſepeliebantur. Familiaria igitur Sepulchra omnia ea ſunt in quorum titulis legimus. *Sibi, & ſuis, libertis, libertabuſque, poſteriſque eorum.* In Hæreditariis conditoris etiam Hæredes, quamvis è familia non erant, condebantur, eaque in titulis habebant has literas H. M. H. S. i. e. *Hoc Monumentum hæredes ſequitur;* Familiaria vero, è quibus Hæredes excluſi erant, has H. M. H. N. S. i. e. *Hoc Monumentum hæredes non ſequitur;* ad quod alludunt illa, quæ ſupra ex Horatio citavimus ---*Hæredes Monumentum ne ſequeretur.* Literas H. M. H. S. è noſtris Inſcriptionibus nulla, literas vero H. M. H. N. S. CXV ſubſcriptas habet. Marmor igitur illud ad Sepulchrum familiare pertinebat, quod Hæredes extraneos non ſequebatur: cujus generis etiam eſt Marmor CXXXIII, in quo non abbreviate literis, ſed his plenis vocibus, Τοῖς δὲ κληρονόμοις μȣ͂ ȣ̓κ ἐπακολȣθήσει τȣ͂το τὸ μνημεῖον, hæredes Sepulchro interdictos fuiſſe invenimus. Sæpe autem hæc Sepulchra, ſive erant hæreditaria, ſive familiaria ab Hæredibus & familiis, quibus appropriata erant, aut venditione aut donatione alienabantur, ita ut alterius familiæ, aut alterius Hæredum deinde juris eſſent. Sic in Marmoribus LXXIX, & XCII Sepulchra, ad quæ pertinebant, emta fuiſſe invenimus, & jus in iis ſepeliendi, ſic ad alios, quam quibus condebantur, tranſlatum fuiſſe. Sed cum hoc directe contra conditorum voluntatem fuerat, qui Sepulchra ſua aut familiis, aut hæredibus appropriaverant, ſæpe in Monumentorum inſcriptionibus, ne fieret, ſub mulctæ pœna prohibetur, & ſic intelligendæ ſunt tam noſtræ, quam aliæ antiquæ Monumentorum inſcriptiones, quibus eorum alienatio per venditionem, donationem, aut alium quemcunque modum prohibetur; & non ut multi opinantur de alienatione ad alium uſum; ſepulchrum enim, aut aliquam illius partem ad alium uſum convertere apud antiquos læſæ religionis crimen erat, contra quod cum ſeveriſſimis reipublicæ legibus

gibus ſatis cautum eſſet, ridiculum eſt opinari idem Monumentorum inſcriptionibus ſub mulctarum pœnâ etiam prohibitum fuiſſe; præſertim cum hujus impietatis ſupplicium ab ipſis legibus inſtitutum multo gravius eſſet, quam quod in aliqua Monumenti inſcriptione mandatur. Mulcta apud Romanos Arcæ Pontificum, uti videas in Marmoribus CXIII, & CXV, apud Græcos vero, uti videas in Marmore CXXXVI, & Appendicis Marmore XVI publico ærario erat inferenda; unde indicatur Sepulchrorum & locorum ſacrorum curam apud Romanos penes Pontifices, apud Græcos in iis urbibus, in quibus Senatus erat, penes Senatum fuiſſe. Hæc Sepulchra ſecundum dignitatem perſonæ vel familiæ ad quam pertinebant vel majora vel minora erant: In Marmore LXIV Julii Jaſonis Sepulchrum tantum in fronte pedes VI, & in agro pedes IX; in Marmore vero XLVII M. Anni Aucti Sepulchrum cum Uſtrino in Fronte pedes LIV, & in agro pedes XXIV legimus patere. Uſtrinum autem locus erat Sepulchro vicinus, in quo cremata erant cadavera, quorum cineres erant in Sepulchrum inferendi. Sepulchra, quorum limites latius extendebantur, ſepto muniebantur, quod plerumque palis terræ infixis, à ditioribus vero Marmore factum erat; Latinis Maceria, Græcis *Θωράκειον* dicebatur à *Θώραξ pectus*, quia ſeptum illud altitudinem pectoris humani æquabat, nos Anglice vocamus **a Breſt-work**; intus hoc ſeptum erant *Διαίτη*, *Καμάρα*, *σοροὶ*, *ἐνσόρια*, aliaque item ædificia, & loca ad peragendos Sepulchrales ritus conſecrata. *Διαίτη* cœnaculum erat, in quo Epulum Sepulchrale (cujus mentio eſt Marmore XLIX) exhibebatur. *Καμάρα* domus erat concamerata ſub terrâ condita, in quâ erant *σοροὶ*, & *ἐνσόρια*, in quibus ipſa cadavera vel cadaverum cineres recondebantur. *Σοροὶ* enim cavamina quadrata & oblonga erant in parietibus Camaræ circumcirca facta, in quibus ponebantur arcæ lapideæ recentioribus Latinis Sarcophagi, in noſtris Marmoribus *ἐνσόρια* dictæ, quæ cadavera defunctorum, & Urnæ, quæ cineres eorum, ſi cremata eſſent, continebant; è Romanis enim nonnulli cremabant, nonnulli ſine crematione ſepeliebant mortuos ſuos; Macrobii autem tempore, ut ipſe teſtatur lib. 7. cap. 7. omnino omiſſa fuit crematio. Sed de hac re conſule autores, ad quos te ſupra remiſi. Vox *Διαίτη* invenitur in Appendicis Marmore XXXII, in Latinis autem ſcriptionibus apud Gruterum ſæpius legitur. *Θωράκειον* occurrit in Marmore LXXIX, & Appendicis Marmore XVI. *Καμάρα* in Marmoribus XVIII, LXXIV, LXXIX, & LXXXI, & Appendicis Marmore XXXII. *Σορὸς* in Marmoribus LXXIX, CXXXVI, & CXXXVIII, & Appendicis Marmoribus XVI, XXII, & XXXII. *Ενσόρια* in Marmore XIX, & Appendicis Marmoribus XVI, & XXXII. In iiſque ita hæ voces intelligendæ ſunt, uti ſupra explicavi. In ſingulis igitur *Καμάραις* plures *σοροὶ*, in ſingulis *σοροῖς* pluria *ἐνσόρια* erant, in ſingulis *ἐνσορίοις*, ſi ſingularia eſſent, unum tantum cadaver, ſi duplicia, vel triplicia eſſent, uti ſæpe, plura recondebantur. In veſtibulo *τῆς Καμάρας* poſitum erat Marmor, quod titulum Sepulchralem inſcriptum habuit, quo indicatum erat, ad quos ille Sepulturæ locus pertinebat, & qui in eo Sepulti erant, atque ideo apud A. Gellium lib. 18. cap. 7. à Catone Gloſſarium mortuarium vocatur; & hujus generis multa è noſtris Marmoribus videntur fuiſſe. Et ſic etiam *Σοροὶ* Titulos ſuos habuere; *Σορὸς* enim uti ſupra indicavi cavamen erat quadratum & oblongum in parietibus *τῆς Καμάρας* factum; foramen ſeu oſtium illius cavaminis anguſtius erat, Marmor ideo habuit ſibi adaptatum, quo obturabatur, in eoque inſcriptum erat, ad quos illa *Σορὸς* pertinebat, & qui in ea Sepulti erant; nam ut tota Conditoris familia totam *Καμάραν*, ſic partes illius, ſeu familiæ minores inde ortæ *σοροὺς* in parietibus diſpoſitas ſibi appropriatas habuere. Multas harum Camararum cum Sepulchris & loculis ſeu ſarcophagis,

cophagis, quæ in iis erant, in Pauli Arhingi Româ ſubterraneâ videas delineatas. Hactenus de Monumentis Sepulchralibus. Alia etiam fuere, quæ Sepulchralia non erant, ſed tantum honoraria, & hæc Κενοτάφια dicebantur, quia vacua erant, & nulla cadavera infra Sepulta habuere, quale fuit, quod Marmor Appendicis XXVIII Herodem (Atticum ſcilicet inſignem illum Sophiſtam) uxori ſuæ (Regillæ ſcilicet, quam ipſe invitus occiderat)indicat poſuiſſe. Hæc Κενοτάφια frequentius ab antiquis in memoriam amicorum, quos maximo in pretio habuere, præſertim ſi illi naufragio intereuntes Sepulchris caruiſſent, condita fuere. De iis ſatis multa habes in illis autoribus, quos ſupra indicavi de rebus Sepulchralibus plenius egiſſe.

F I N I S.

SERTORII URSATI
EQUITIS
DE NOTIS ROMANORUM
COMMENTARIUS.

A.

A Abſolvo. Ædes. Ædilis. Ædilitas. Ære. Ærarium. Ager. Albo. Amica. Amicus. Anima. Anni. Annis. Anno. Annos. Annus. Antiquo. Argentum. Auguſta. Auguſtalis. Auguſto. Auguſtus. Aula. Aulus.
A. Ager. Annis.
AA. Auguſta. Auguſtalis. Auguſti, *duo nempè.*
AA. Auguſtales. Auguſtalis.
A. A. Apud Agrum. Auro. Argento.
AAA. Auguſti. *Tres ſcilicet.*
A. A. A. Auro Argento Ære.
A. A. A. F. F. Auro Argento Ære Flando Feriundo.
AA. COSS. Auguſtis Conſulibus.
A. A. L. Aulorum Libertus. *hoc eſt duorum.*
A. ALB. A. F. A. N. Aulus Albinus Auli Filius Auli Nepos.
A. A. L. M. Apud Agrum Locum Monumenti.
A. A. L. R. Apud Agrum Locavit Requietorium.
A. A. S. L. M. Apud Agrum Sibi Legavit Monumentum. Apud Agrum Sibi Locum Monumenti.
A.A.S.L.M.P. Apud Agrum Sibi Locum Monumenti Poſuit.
A. ATIL. A. F. C. N. Aulus Atilius Auli Filius Caii Nepos.
A. A. V. S. E. V. Alter AmboVe Si Eis Videbitur.
A. A. V. S. L. M. Apud Agrum Vivens Sibi Locum Monumenti.
AB. Abdicavit.
AB. AC. Ab Actis.
AB. AC. SEN. Ab Actis Senatus.
AB. AVG. M. P. XXXXI. Ab Auguſta Millia Paſſuum Quadraginta Vnum.
AB. AVGOSTB. M. P. X. Ab Augoſtobriga Millia Paſſuum Decem.
ABDIC. IN. E. L. F. E. Abdicavit In Ejus Loco Factus Eſt.
AB. EPIST. LAT. Ab Epiſtolis Latinis.
ABET. SEDE. Habet Sedem.
AB. HORT. CVL. Ab Hortorum Cultura.
A. B. M. Amicæ Benemerenti. Amico Benemerenti. Animæ Bene Merenti.
AB. MARMORIB. Ab Marmoribus.

A.

ABN, ABN. } Abnepos.
AB. R. P. Ab Ripa Proxima.
A. CAE. Aulus Cæcina.
A. CAMB. M. P. XI. A Camboduno Millia Paſſuum Vndecim.
ACC., ACC. } Accepta.
ACCENS. COS. Accenſus Conſulis.
A. Ↄ. L. Auli Conliberta. Auli Conlibertus.
AↃLECTO. Adlecto.
ACOL. Accolitus.
A. COMMENTA. A Commentariis.
A. COMPL. XIII. A Compluto Quatuordecim.
A. C. P. VI. A Capite Pedes Sex, *vel*, Ad Caput.
ACT. Actiacus. Actor.
A. CVB. AVGG. A Cubiculo Auguſtorum.
A. CVR. AMIC. A Cura Amicorum.
ACVSTO. Auguſto.
A. D. Ante Diem. Agris Dandis.
AD. Adjutor.
ADF. Adfuerunt.
AD. FRV. EMV. EX. S. C. Ad Fruges Emundas Ex Senatus Conſulto.
ADI., ADI. } Adjutor.
ADIAB. Adiabenicus.
ADIECT. H-S IX∞. Adjectis Seſtertiis Novem Mille.
ADI. P., ADI. P. } Adjutor Provinciæ.
ADIVT. TAB. Adjutor Tabularii.
ADIVT. TAB. RAT. Adjutor Tabularii Rationum.
ADIVT. TAB. RAT. VEST. Adjutor Tabularii Rationis Veſtiariæ.
ADLOCVT. COH. Adlocutio Cohortis, *vel*, Cohortium.
ADN., ADN. } Adnepos.
ADOP., ADOPT. } Adoptatus. Adoptivus.
A. D. P. Ante Diem Pridie.
AD. PROX. CIPP. Ad Proximum Cippum.

ADQ. Adquieſcit.
ADTR. IVD. Adtributus Judicio.
ADVENT. AVGG. Adventus Auguſtorum.
AE. Ædilis. Ære.
AE. CVR. Ædilis Curulis, *vel*, Curavit.
AED. Ædilis. Ædilitas. Ædituatio. Ædituus.
AED. COL. Ædilis Coloniæ.
AED. COL. AVG. NEM. Ædilis Coloniæ Auguſtæ Nemauſi.
AED. COL. CEL. Ædilis Coloniæ Celeiæ.
AED. CVR. Ædilis Curulis.
AED. DESIG. Ædilis Deſignatus.
AED. D. S. P. Ædem De Suo Poſuit.
AEDET. Ædetuus, *hoc eſt*, Ædituus.
AEDICVL. ET. SACELL. CVM. DISTEG. Ædiculam Et Sacellum Cum Diſtego.
AED. II. II. VIR. II. Ædili Iterum Duum Viro Iterum.
AED. II. VIR. QVINQ. Ædilis Duum Vir Quinquennalis.
AEDIL. Ædilis.
AEDIL. ALIM. Ædilis Alimentarius.
AEDIL. COL. F. C. Ædilis Coloniæ Faciundum Curavit.
AEDIL. C. C. N. D. D. S. P. P. Ædilis Curulis Coloniæ Numini Devotus de Sua Pecunia Poſuit.
AEDIL. CVR.
AEDIL. CVRVL. } Ædilis Curulis.
AEDIL. II. VIR. PRAEF. COL. FABR. Ædili Duum Viro Præfecto Collegii Fabrorum.
AEDILL. Ædiles.
AEDILL. C. Ædiles Curules.
AEDIL. POLEN. Ædilis Polenſis.
AEDIL. PL. Ædilis Plebis.
AED. MART. Ædituus Martis.
AED. PL. Ædilis Plebis.
AED. POTEST. Ædilitia Poteſtate.
AED. Q. Ædilis Quinquennalis.
AED. Q. II. VIR. Ædilis Quinquennalis DuumVir.
AEL. Ælia. Ælius.
AEM.
AEMI. } Æmilia.
AEMIL.
AEO. Eorum.
AEQ. M. Æquator Monetæ.
AEQ. P. Æquator Pecuniæ.
AEQVIT. AVG. Æquitas Auguſti.
AER. Ærarium. Ærum. *pro ſtipendio.*
AER. C.
AER. CONL. } Ære Conllato.
AER. P. Ære Publico.
AET. AVG. Æternitas Auguſti.
AETE. Æternæ.
AETER. AVG. Æternitas Auguſti.
A. F. Ara Facta. Auli Filius.
A. F. A. N. Auli Filius Auli Nepos.
A. F. AP. N. Auli Filius Apii Nepos.
A. F. C. N. Auli Filius Caii Nepos.
A. F. CN. N. Auli Filius Cnæi Nepos.
A. F. D. N. Auli Filius Decimi Nepos.
A. F. K. N. Auli Filius Kæſonis Nepos.
A. F. L. N. Auli Filius Lucii Nepos.
A. F. M. N. Auli Filius Marci Nepos.
A. F. M. N. Auli Filius Manii Nepos.
A. F. P. N. Auli Filius Publii Nepos.
A. F. Q. N. Auli Filius Quinti Nepos.
AFRIC. Africa. Africanus.
A. FRVM. A Frumento.
A. F. SER. N. Auli Filius Servii Nepos.
A. F. SEX. N. Auli Filius Sexti Nepos.
A. F. SP. N. Auli Filius Spurii Nepos.
A. F. TI. N. Auli Filius Tiberii Nepos.
A. F. T. N. Auli Filius Titi Nepos.
A. G. Animo Grato.
AG. Ager. Agrippa.
AG. F. AG. N. Agrippæ Filius. Agrippæ Nepos.
AGON. Agonalia.
AGRIP. F. SP. N. Agrippæ Filius Spurii Nepos.
A. H. D. M. Amico Hoc Dedit Monumentum.
AID. Ædilis.
AIM. Aimilia.
A. K. Ante Kalendas.
A. L. Animo Libens. Annis Quinquaginta. Auli Libertus, *vel*, Liberta.
AL. AE. Alexandria Ægypti.
ALAE. I. FL. AVG. BRIT. ∞ C. R. Alæ Primæ Flaviæ Auguſtæ Britannicæ Miliariæ Civium Romanorum.
ALA. I. CON. Ala Prima Contariorum.
ALA. I. PR. C. R. Ala Prima Prætoria Civium Romanorum.
ALA. I. PANN. Ala Prima Pannoniorum.
ALA. I. VLP. CONTAR. Ala Prima Vlpia Contariorum.
ALAVD. P. F. Alauda Pia Felix.
A. LB. Animo Libens. Auli Libertus.
ALB. Albata. Albo. Albus.
A. L. F. Animo Libens Fecit.
A. LIB. Auli Libertus.
ALIM. ITAL. Alimenta Italiæ.
ALL. Allectus.
A. L. P. Animo Libens Poſuit.
A. L. V. S. Animo Libens Votum Solvit.
AM. B. M. CVR. Amico Benemerenti Curavit.
AMIC. OPT. Amico Optimo.
A. MILL. XXXV. A Milliaris Trigintaquinque. Ad Milliaria Trigintaquinque.
AM. M. CON. ET. SIB. Amico Monumentum Condidit Et Sibi.
AM. P. Amico Poſuit.
A. MR. A Marmoribus.
A. M. SACR. A Municipalibus Sacris.
A. M. S. D. A. A Monumento Suo Dolus Abeſto.
AM. S. P. Amico Suo Poſuit.
A. M. XX. Ad Milliare Viceſimum.
AN. Anienſis; *ſcilicet Tribus*; Anni. Annis. Anno. Annos.
A. N. Auli Nepos.
AN. AB. V. C. Anno Ab Vrbe Condita.
AN. C. H. S. Annorum Centum Hic Situs Eſt.
AN. DC. LX. Anno Sexcenteſimo Sexageſimo.
ANI.
ANIEN. } Anienſis.
AN. IIS. Annos Duos Semis.

AN. IVL. Annos Quadraginta Sex.
AN. N. Annos Natus.
ANN. Annalis. Anni. Annis. Anno. Annona. Annos.
ANN. AVG. Annona Auguſti.
ANN. LIII. H. S. E. Annorum Quinquaginta Trium Hic Situs Eſt.
ANN. NAT. LXVI. Annos Natus Sexaginta Sex.
ANNORO. Annorum.
ANN. P. Annonæ Præfectus.
ANN. PL. M. X. Annus Plus Minus Decem.
AN. Θ. XVI. Anno Defunctus Sexto Decimo.
AN. P. M. Annorum Plus Minus.
AN. P. M. L. Annorum Plus Minus Quinquaginta.
AN. P. R. C. Anno Poſt Romam Conditam.
ANT. AVG. Antonius Augur.
A. N. TR. Argentum Novum Trevirenſe.
AN. V. P. M. II. Annis Vixit Plus Minus Duobus.
AN. XXV. STIP. VIII. Annorum Vigintiquinque Stipendiorum Octo.
A. O. Amico Optimo.
A. O. F. C. Amico Optimo Faciundum Curavit.
A. P. Ædilitia Poteſtate. Amico Poſuit.
AP. Appia. Appius.
AP. A. L. M. Apud Agrum Locum Monumenti.
AP. F. A. N. Apii Filius Auli Nepos.
AP. F. AP. N. Apii Filius Apii Nepos.
AP. F. C. N. Apii Filius Caii Nepos.
AP. F. CN. N. Apii Filius Cnæi Nepos.
AP. F. D. N. Apii Filius Decimi Nepos.
AP. F. K. N. Apii Filius Kæſonis Nepos.
AP. F. L. N. Apii Filius Lucii Nepos.
AP. F. M. N. Apii Filius Marci Nepos.
AP. F. M. N. Apii Filius Manii Nepos.
AP. F. N. N. Apii Filius Numerii Nepos.
AP. F. P. N. Apii Filius Publii Nepos.
AP. F. Q. N. Apii Filius Quinti Nepos.
AP. F. SER. N. Apii Filius Servii Nepos.
AP. F. SEX. N. Apii Filius Sexti Nepos.
AP. F. SP. N. Apii Filius Spurii Nepos.
AP. F. TI. N. Apii Filius Tiberii Nepos.
AP. F. T. N. Apii Filius Titi Nepos.
AP. L. Apii Liberta, *vel*, Libertus.
A. P. M. Amico Poſuit Monumentum. Annorum Plus Minus.
APOL. CONSERVAT. Apollini Conſervatori.
APOLLIN. Apollinares, *nempe Ludi.*
APOLL. MONET. Apollo Moneta.
APOLL. PROPVGN. Apollini Propugnatori.
APOL. PALAT. Apollini Palatino.
A. P. P. V. F. Ad Populum PlebemVe Ferant.
A. P. R. C. Anno Poſt Romam Conditam.
A. P. T. Amico Poſuit Titulum.
A. P. V. C. Anno Poſt Vrbem Conditam.
APVD. L. V. CONV. Apud Lapidem Quintum Convenerunt.
A. Q. A Qura, *hoc eſt*, A Cura.
AQL. Aquileia.
AQ. MAR. Aqua Martia.
AQ. N. Aquileiæ Notata.
AQ. PRAET. VRB. Aquilifer Prætorii Vrbis.
AQ. P. S. Aquileiæ Pecunia Signata.
AQVIL. Aquileia. Aquilifer.
AQVIL. LEG. IIII. SCYT. Aquilifer Legionis Quartæ Scythicæ.
AQVIL. LEG. V. MACED. Aquilifer Legionis Quintæ Macedoniæ.
AR. Ara. Arnienſis. *Tribus.*
A. R. A Recta. A Ripa.
ARAB. Arabicus.
ARAB. ADAQ. Arabia Adquiſita.
A. RA. MIL. FRV. A Rationibus Militaris Frumenti.
A. RAT. A Rationibus.
A. RAT. MAR. LVNENS. A Rationibus Marmorum Lunenſium.
ARBITR. SVO. DIVID. Arbitratu Suorum Dividendas.
AR. DD. III. NON. MAI. Aram Dedicavit Tertio Nonas Maias.
A. RET. P. III. S. Ante Retro Pedes Tres Semis.
ARG. P. X. Argenti Pondo Decem.
A. RION. A Rationibus.
ARK. REIP. Arkarius Reipublicæ.
ARK. RET. P. Arca Retro Poſita.
ARM. Armenia. Armeniacus.
ARME. CAPT. Armenia Capta.
ARMIL. Armillæ.
ARMOR. CVST. Armorum Cuſtos.
ARN. / ARNIENS. } Arnienſis.
AR. P. Aram Poſuit.
A. R. PROX. Ad Ripam Proximam, *vel*, A Ripa Proxima.
AR. V. V. DD. Aram Votum Volens Dedicavit.
AR. VV. D. D. Aram Votivam Dono Dedit.
A. SIG. A Signis.
A. S. L. Animo Solvit Libens. A Signis Legionis.
A. S. L. F. Amico Suo Libens Fecit.
A. S. S. Aram Suo Sumptu. A Sacris Scriniis.
A. SVPELL. A Supellectile.
A. T. F. Amico Titulum Fecit.
ATFINES. Adfines.
A. TRI. CVRAN. A Triclinio Curando.
A. T. V. Aram Teſtamento Vovit.
AV. Augur. Auguſtalis. Auguſtus.
A. V. C. Ab Vrbe Condita.
AVG. / AVG. } Augur. Auguſtalis. Auguſtus.
AVG. BAD. Augur. Badaci.
AVG. COL. Augur. / Auguſtalis. } Coloniæ.
AVG. COL. N. P. C. Augur. / Auguſtalis. } Coloniæ Nomine Proprio Curavit.
AVG. CVR. R. P. Auguſtalis Curator Reipublicæ.
AVG. ET. POP. Auguſtales Et Populus.
AVG. ET. Q. AVG. Auguſtalis & Quæſtor Auguſtalium.

AVG. F. Auguſti Filius.
AVGG. Auguſti. *Duo.*
AVGG. FR. CLARISS. Auguſtorum Fratrum Clariſſimorum.
AVGGG. Auguſti. / Auguſtorum. *Cum tres.*
AVGGG. LIB. Auguſtorum Libertus, *vel*, Librarius. *trium ſcilicet.*
AVG. NN. LIB. Auguſtorum Noſtrorum Libertus.
AVG. I. D. Auguſtalis Iuridicundo.
AVG. L. / AVG. LIBER. } Auguſti Liberi. Auguſti Libertus.
AVG. M. Augur. / Auguſtalis. } Municipii.
AVG. N. Auguſti Nepos. Auguſtus Noſter.
AVG. N. D. Auguſti Noſtri Diſpenſator.
AVGG. NN. SER. Auguſtorum Noſtrorum Servus.
AVG. N. SER. Auguſti Noſtri Servus.
AVG. N. V. Auguſti Noſtri Verna.
AVG. P. Auguſti Puer.
AVG. POL. Augur. / Auguſtalis. } Polæ.
AVG. RAVEN. Augur. / Auguſtalis. } Ravennæ.
AVG. SAC. Auguſto Sacrum.
AVG. TRIB. POT. Auguſtus Tribunicia Poteſtate.
AVGVS. Auguſtus.
AVGVST. Auguſtalia. Auguſtus.
AVGVST. ALLIF. Auguſtalis Allifanorum.
AVGVST. ET. POP. Auguſtales Et Populus.
AVGVST. TR. POT. XIIII. COS. XI. IMP. XIII. P. P. Auguſtus Tribunicia Poteſtate Decimumquartum Conſul Vndecimum Imperator Tertiodecimum Pater Patriæ.
A. VIC. PVB. A Vico Publico.
A. V. L. Annos Vixit Quinquaginta. Animo Vovit Libens.
A. V. P. S. Auguſtæ Vindelicorum Pecunia Signata.
AVR. Aurelia. Aurelius. Aurum.
AVRIG. / AVRIGIT. } Aurigitanus.
AVRL. Aurelius.
AVSP. S. Auſpicante Sacrum.
AVTV. COL. VIC. SEQVAN. Auctoritate Coloniæ Vici Sequanorum, *ſeu*, Collegii.
A. V. XX. Annos Vixit Viginti.
A. X. Annis Decem.
A. XII. Annis Duodecim.
A. XLI. Annos Quadragintavnum.
A. XX. H. EST. Annorum Viginti Hic Eſt.

B.

B Badio. Beatus. Beleno. Bene. Beneficiario. Berna, *pro Verna*, Binus. Bixit, *pro Vivus Vixit.* Brutus. Burra. Buſtum.
B. Badio. Beneficiarius.
B. A. Bixit Annis.
BAL. Balbus.
BARBAT. Barbatus.
BASC. Baſilica.
B. B. Bene Bene. *Ideſt Optime.*
B. COS. / -B-. COS. } Beneficiarius Conſulis.
B. D. D. Bonis Deabus.
B. DE. SE. M. Bene De Se Meritæ, *vel*, Merito.
BEDVA. Vidua.
BELL. ACT. Bello Actiaco.
BELL. ACT. SICIL. ET. HISP. Bello Actiaco. Sicilienſi Et Hiſpanienſi.
BEN. Beneficiarius.
BENEF. LATLICLAVI. Beneficiarius Laticlavius.
BENEF. PRAEF. VRB. Beneficiarius Præfecti Vrbis.
BENEF. TRIBVN. Beneficiarius Tribuni.
BEN. ME. Bene Merenti. Bene Merito.
BEN. MER. FEC. Bene Merenti Fecit.
B. F. Beneficiarius. Bonum Factum.
B. .ꟻ / B. ꟻ. { Bona } Filia. / Femina.
B. F. COS. / BF. COS. } Beneficiarius Conſulis.
B. F. PR. Beneficiarius Prætoris.
B. F. PRAEF. Beneficiarius Præfecti.
BF. PR. PR. Beneficiarius Præfecti Prætorio, *vel*, Pro Prætoris.
BF. TRIB. Beneficiarius Tribuni.
B. G. POS. Biga Gratis Poſita.
BHNHMHRHNTI. Benemerenti. *H pro E poſita.*
BIAR. CVS. Biarum Cuſtos, *Viarum nempe.*
BIBA. Viva, *ſcilicet.*
BIBV. Vivo.
BIGINTI. Viginti. *ſcilicet.*
BIINII. MIIRIINTI. FIICIT. Benemerenti Fecit. *Duplici II pro E.*
BIKTΩRE *pro* Victore.
BIRGO. Virgo.
BISOMV. Biſomum.
BISSIT. Vixit.
BIT. VIV. Biturgium Viviſcorum.
BIVVM. Vivum.
BIXIT. / BIXSIT. } Vixit.
BIX. ANN. X / X CI. M. IV. D. VII. Vixit Annis Octuagintavnum Menſibus Quatuor Diebus Septem.
B. K. Badio Kæſio.
B. L. Burræ Libertus.
B. M. Bene Maneat. Bene Merenti. Bene Meritæ, *vel*, Merito. Bonæ Memoriæ. Bonis Manibus.
B. M. Beatæ Memoriæ. Bonæ Memoriæ. Bene Maneat. Bene Merenti.
B. MB. Bene Merentibus. Bonis Manibus.
B. MB. S. Bene Merentibus Sacrum, *vel*, Bonis Manibus.
B. MB. S. C. Bene Merentibus Sepulcrum Condidit.
B. M. C. F. Bene Merenti Cinerarium Fecit. Bene Merenti Curavit Faciendum.

B. M. D. Bene Merenti / Bonæ Memoriæ } Dedit.

B. M. D. S. Bene Merenti / Bene Merito } De Se.

B. M. E. Benemerenti Erexit.

B. M. ET. S. P. Q. S. Bene Merenti Et Sibi PoſteriſQue Suis.

B. M. ET. S. S. E. Bene Merenti Et Sibi Sepulcrum Elegit.

B. M. F. Bene Merenti Fecit. Bene Meritæ Feminæ.

B. λλ. F. Bene Merenti Fecit.

B. M. F. C. Bene Merenti Faciundum Curavir.

B. M. F. C. R. Bene Merenti Faciundum Curavit Requietorium.

B. M. F. C. V. Bene Merenti Faciendum Curavit, *vel*, Fecit Contra Votum.

B. M. FE. Bene Merenti Fecit.

B. M. H. E. Bonæ Memoriæ Hic Eſt.

B. M. H. ET. L. Bene Merenti Heredes Et Liberti, *vel*, Liberi.

B. M. H. I. C. Bene Merenti Hoc Ipſe Curavit.

B. M. IN. PACE. Bonæ Memoriæ In Pace, *vel*, Bene Maneat.

B. M. IN. P. FERVNT. Bonæ Memoriæ In Pace Fecerunt.

B. M. L. D. Bene Merenti Libens Dedit, *vel*, Locus Datus.

B. M. M. P. Bene Merenti Monumentum Poſuit.

B. MN. Bene Maneat.

B. M. P. Bene Merenti Poſuit, *vel*, Bene Meritæ.

B. M. P. C. Bene Meritæ Ponendum Curavit, *vel*, BeneMerenti.

B. M. P. F. BeneMerenti Ponere Fecit, *vel*, Publicè Fecit.

B. M. P. I. BeneMerenti Poſuit Infelix.

B. N. P. P. BeneMerenti Publicè Poſuit.

B. M. PQ. BeneMerenti PoſteriſQue.

B. M. P. T. BeneMerenti Poſuit Titulum, *vel*, Tumulum.

B. MR. C. Bene Merenti Curavit.

B. MRT. Bene Merenti-

B. M. S. C. Bene Merenti Sepulcrum Condidit.

B. MT. Bene Maneat. Bene Merenti.

BN. M. / B̄N. M. } Bene Meritæ. Benemerenti.

BN. M. F. / BN. M. FEC. } Bene Meritæ / BeneMerenti } Fecit.

BN. M. P. BeneMerenti Poſuit.

BOLTINIA. Voltinia.

BON. EVEN. Bonus Eventus.

BON. R. P. N. Bono Reipublicæ Nato.

BO. R. E. C. H. Bonum Requietorium Ei Curavit Heres.

B. P. Bivus Poſuit. Bono Publico.

B. P. D. Bono Publico Datum.

-B. PR. / -B-. PR. } Beneficiarius Præfecti, *vel*, Prætoris.

B. PRCOS. Beneficiarius Proconſulis.

-B-. PROPR. Beneficiarius Proprætoris.

-B. PR. PR. Beneficiarius Præfecti Prætorio, *vel*, Proprætoris.

B. Q. Bene Quieſcat.

B. QVES. IN. PAC. Bene Quieſcat In Pace.

BRACARAVG. Bracarauguſtanus.

BREG. PVBLIC. Bregetionenſes Publicani.

BRIT. / BRITAN. } Britannia. Britannicus.

BRIX. Brixia. Brixianus.

B. RP. Bono Reipublicæ.

B. R. P. N. / B. RP. N. } Bono Reipublicæ Nato.

BRT. Britannicus.

BRVT. Brutus.

BRVT. IMP. Brutus Imperator.

B. S. D. Beleno Sacrum Dedit.

B. TRIB. Beneficiarius Tribuni.

B. V. Bene Vale.

B. V. D. Beleno Votum Dedit.

B. V. S. Beleno Votum Solvit.

BX. ANVS. VII. ME. VI. DI. XVII. Vixit Annos Septem Menſes Sex Dies Decem Septem.

C.

C. Cæſar. Caia. Caius. Cenſor. Centum. Centuria. Civis. Civitas. Clariſſimus. Collegium. Colonia. Cohors. Comitia. Condemno. Conſul. Conſcriptus. Conjux. Curavit.

Ɔ. Caia. *Sicilicis nota.* Centuria.

ʒ Centuria.

7. Centuria. Centurio.

Ȼ Centurio.

C. A. Cæſar Auguſtus.

CA. Camilla.

C. A. A. M. Colonia Ælia Auguſta Mercurialis.

CAE. / CAES. } Cæſar.

CAES. A. Cæſar Auguſtus.

CAES. AVG. Cæſarea Auguſta. Cæſar Auguſtus.

CAES. AVG. F. Cæſar Auguſti Filius.

CAES. AVG. PON. MAX. COS. V. DICT. PERP. Cæſar Auguſtus Pontifex Maximus Conſul Quintum Dictator Perpetuus.

CAES. DIC. PERP. Cæſar Dictator Perpetuus.

CAES. IMP. Cæſar Imperator.

CAESS. Cæſares.

CAESS. AVGG. Cæſares Auguſti, *ſi duo.*

CAESSS. Cæſares. *Si tres.*

CAESSS. AVGGG. Cæſares Auguſti.

CALAT. Calator.

CAL. / CALD. } Caldus.

CAL. APR. Calendis Aprilis.

CALAG. Calagurris.

CAL. IUL. Calagurris Julia.

CAM. Camilla. Camillina.
CAMB. Cambodunum.
CAMIL. } CAMILL. } Camilla. Camillina.
CAMP. Campana.
C. APVL. Civitate Apulus.
CAR. Cariſſima. Cariſſimus. Carmentalia.
CAR. COIV. Cariſſimæ Conjugi.
CARISS. Cariſſimi. Cariſſimus.
CAR. N. P. Carmentalia Nefaſtus Primo.
CARTH. Carthago.
CARTIMITANOR. Cartimitanorum.
C. ASIN. C. CENS. COS. Caio Aſinio Caio Cenſorino Conſulibus.
CAST. ET. POLL. D. D. I. O. M. FF. Caſtori Et Polluci Divis Jovis Optimi Maximi Filiis.
C. ATIL. A. F. Caius Atilius Auli Filius.
C. ATILI. M. F. SERRAN. Caius Atilius Marci Filius Serranus.
C. ATIL. REGVL. Caius Atilius Regulus.
C. ATL. Caius Atilius.
C. ATTEI. CAPIT. Caius Atteius Capito.
C. AVG. } Cæſar Auguſtus. Caius Augurinus.
C. AVR. COT. Caius Aurelius Cotta.
CAVS. } CAVSS. } Cauſſa.
C. B. Colonia Bononia.
C. B. M. Conjugi BeneMerenti.
C. B. M. F. Conjugi BeneMerenti Fecit.
C. C. Caiis, *de duobus*. Conjugi Cariſſimæ *vel*, Cariſſimo.
CC. Conſulibus. Ducentum.
C. CA. Colonia Carthago.
CC. A. Centuriandis Agris.
C. C. A. Colonia Cæſar Auguſta. Colonia Calagurris Auguſta. Colonia Carthago Auguſta.
C. CAES. AVG. Caius Cæſar Auguſtus.
C. CAES. AVG. F. Caius Cæſar Auguſti Filius.
C. CANINI. Caius Caninius.
C. CARRIN. Caius Carrinas.
C. CASSI. Caius Caſſius.
C. CASSI. IMP. Caius Caſſius Imperator.
C. C. C. Calumniæ Cavendæ Cauſa. Colonia Copia Claudia.
C. C. C. AVG. LVGD. Colonia Copia Claudia Auguſta Lugdunenſis.
C. C. Ↄ. L. L. Caiorum Conliberti. *Duorum ſcil.*
C. C. COL. LVG. Claudia Copia Colonia Lugdunum.
C. C. C. C. Caii, *quatvor.*
CCCCIↃↃↃↃ. Decies centena Millia.
CCCIↃↃↃ. Centum Millia.
C. C. D. Curatum Conſulto Decurionum.
C. CENS. } C. CENSO. } Caius Cenſorinus.
C. CETHEG. Caius Cethegus.
C. CETHEG. L. F. Caius Cethegus Lucii Filius.
CC. FF. Clariſſimæ Feminæ, *vel*, Caſtiſſimæ.
CCIↃↃ. Decem millia.
CCIↃↃ∞. Undecim Millia.
CCIↃↃ. CCIↃↃ. Vigintimillia.
CCIↃↃ. CCIↃↃ. CCIↃↃ. Trigintamillia.
CCIↃↃ. IↃↃ. IↃC. Quindecim millia Sexcentum.
CCIↃↃ. IↃↃↃ. Quadragintamillia.
CCIↃↃ. CCIↃↃ. CCIↃↃ. IↃLX. Triginta millia Quingenti Sexaginta.
CCIↃↃ. CCIↃↃ. CCIↃↃ. CCIↃↃ. Quadraginta millia.
CCIↃↃ. CCCIↃↃↃ. Nonagintamillia.
CCIↃↃ. ∞ ∞ ∞ CC. Treſdecim millia Ducentum.
CCIↃↃ. CCIↃↃ. ∞ IↃↃ. Vigintiquatuor millia.
CCIↃↃ. CCIↃↃ. ∞ ∞ ∞ DCC. Viginti tria millia ſeptemcentum.
CCIↃↃ. CCIↃↃ. ∞ ∞ ∞ CDXXCIX. Vigintiquatuor millia Quatuorcentum Octuaginta novem.
CCIↃↃ. IↃↃↃ. ∞ C ∞ XII. Quadraginta unum mille Novemcentum Duodecim.
CCIↃↃ. IↃↃ. ∞ DCCCLXVII. Quindecim millia Octocentum Sexaginta ſeptem.
CCIↃↃ. IↃↃ. ∞ CCC. Sexdecim millia Tercentum.
CCIↃↃ. ∞ IↃC. Undecim millia Sexcentum.
CCIↃↃ. ∞ ∞ ∞ CCXXIII. Treſdecim millia Ducentum Viginti tres.
CCIↃↃ. IↃↃ. DCCCCL. Quindecim millia Novemcentum Quinquaginta.
C. C. D. D. P. Corona Civica Data Decreto Publico.
C. CIRCEREI. T. F. T. N. Caius Circereius Titi Filius Titi Nepos.
C. CL. Caius Claudius.
C. C. L. Caiorum Libertus, *vel*, Liberta.
C. Ↄ. L. Caii Conlibertus..
Ↄ. Ↄ. L. Conliberti.
C. C. LAPPI. Caii Lappii, *duo ſcilicet.*
C. CLAVDI. AP. F. Caius Claudius Apii Filius.
C. CLOVI. Caius Clovius.
C. CLOVI. PRAEF. Caius Clovius Præfectus.
C. C. M̄. M. Collegium Centonariorum Municipii Mevaniolæ.
C. C. M. R. Collegium Centonariorum Municipii Ravennatis.
C. C. M. S. Collegium Centonariorum Municipii Saſſinatium.
C. C. M. S. B. M. Collegium Centonariorum Municipii Saſſinatium Bene Merenti.
C. C. N. D. D. S. P. P. Collegium Centonariorum Nomini Devotum De Sua Pecunia Poſuit.
7. COH. Centurio Cohortis.
7. COH. SS. Centurio Cohortis Supraſcriptæ
C. COIL. CAL. Caius Cœlius Caldus.
C. CONSIDI. Caius Conſidius.
C. COSSVTI. C. F. Caius Coſſutins Caii Filius.
C. C. S. Curaverunt Cives Saſſinates. Curaverunt Communi Sumptu.
C. CVR. Caius Curatius.
C. CVR. TRIG. Caius Curiatius Trigeminus.

CC. VV. Clariſſimi Viri. Clariſſimis Viris; *quod de duobus.*
C. C. V.¦V. Calator Curiatus Virginum Veſtalium.
C. D. Caius Druſus. Collegium Decurionum. Comitialibus Diebus.
C. D. E. R. N. E. E. Cujus De Ea Re Notio Eſt Eſtimabit.
C. D̄M. Comes Domeſticorum.
C. DVILI. M. F. Caius Duilius Marci Filius.
C. E. C. Coloni Ejus Coloniæ.
CEL. Celeres.
CEN. Cenſor. Centuria. Centurio.
CEN. PED. Centum Pedum.
CEN. PP. } CEN. PER. } Cenſor Perpetuus.
CENS. Cenſor. Cenſores.
CENSIT. H. C. Cenſitori Hiſpaniæ Citerioris.
CENS. LVST. NON. FEC. Cenſor Luſtrum Non Fecit.
CENS. LVSTR. FEC. Cenſor Luſtrum Fecit.
CENSO. Cenſorinus.
CENS. P. } CENS. PERP. } Cenſor Perpetuus.
CENS. PERP. P. P. } CENS. P. P. P. } Cenſor Perpetuus Pater Patriæ.
CENSS. Cenſores.
CENT. Centonarii. Centuria. Centurio. Centum.
CER. Cerealia.
CERTA. QVINQ. ROM. CO. Certamen Quinquennale Romæ Conditum.
CESQVANT. Quieſcant.
CESS. Cenſores.
C. F. Caii Filia. Clariſſima Femina. Clariſſimus Filius. Curavit Faciundum, *vel*, Fieri.
7. F. Caii Filius.
C. FABI. C. F. Caius Fabius Caii Filius.
C. F. AP. N. Caii Filius Apii Nepos.
C. F. C. Clavi Figendi Cauſa.
C. F. C. N. Caii Filius Caii Nepos.
C. F. D. N. Caii Filius Decimi Nepos.
C. FIL. C. N. C. PRON. C. ABN. Caii Filius Caii Nepos Caii Pronepos Caii Abnepos.
C. F. K. N. Caii Filius Kæſonis Nepos.
C. FL. Caii Filius. Caius Flavius.
C. FLAMIN. C. F. Caius Flaminius Caii Filius.
C. F. L. N. Caii Filius Lucii Nepos.
C. F. L. N. L. PRON. Caii Filius Lucii Nepos Lucii Pronepos.
C. F. M. Curavit Fieri Monumentum.
C. F. M. N. Caii Filius Marci Nepos.
C. F. M. N. Caii Filius Manii Nepos.
C. F. N. N. Caii Filius Numerii Nepos.
C. FONT. Caius Fonteius.
C. F. P. N. Caii Filius Publii Nepos.
C. F. Q. N. Caii Filius Quinti Nepos.
C. F. R. Curavit Fieri Requietorium.
C. F. SER. N. Caii Filius Servii Nepos.
C. F. SEX. N. Caii Filius Sexti Nepos.
C. F. SP. N. Caii Filius Spurii Nepos.
C. F. TI. N. Caii Filius Tiberii Nepos.
C. F. T. N. Caii Filius Titi Nepos.

C. FVND. } C. FVNDA. } Caius Fundanius.
C. FVRNI. P. F. Caius Furnius Publii Filius.
C. GRAN. Caius Granius.
C. H. Curavit Hoc.
CH. Cohors.
CHAR. Cariſſima. Cariſſimus.
C. H. C. } Cenſitori } Curatori } Hiſpaniæ Citerioris.
C. H. M. Curavit Hanc Memoriam. Conſecravit Hoc Monumentum.
CHO. } CHO̅. } Cohors.
CHO. I. AFR. C. R. Cohors Prima Africanorum Civium Romanorum.
CHOR. Ī. FL. BF. Cohors Prima Flavia Beneficiariorum.
CHOR. P. PR. Cohors Decima Prætoria.
C. HOSIDI. C. F. Caius Hoſidius Caii Filius.
CI. Circiter.
CIↃ. Mille.
CIↃ. IↃC. Mille Sexcentum.
CIↃ. CIↃ. CIↃ. CVI. Termillia Centum Sex.
CIↃ. CIↃ. CIↃ. IↃV. Termillia Quingenti Quinque.
CIↃ. CIↃ. CIↃ. DCCCLXXX. Termillia Octocentum Octuaginta.
C. I. C. I. O. M. S. Caius Iulius Cæſar Iovi Optimo Maximo Sacravit.
C. I. HOMVL. Caius Iulius Homulus.
C. I. I. A. Colonia Immunis Ilice Auguſta.
CIN. Cinereo.
C. I. O. N. B. M. F. Civium Illius Omnium Nomine BeneMerenti Fecit.
C. I. P. A. Colonia Iulia Paterna Arelate.
C. I. P. C. N. M. Colonia Iulia Paterna Claudia Narbonenſis Martia.
C. I. P. N. M. Colonia Iulia Paterna Narbonenſis Martia.
CIPP. Cippus.
CIV. Civis. Civitas.
C. I. V. Colonia Iulia Valentia.
CIVIB. ET. SIGN. MILIT. A PART. RECVP. Civibus Et Signis Militaribus à Parthis Recuperatis.
CIVIT. ARAVS. Civitas Arauſionenſis.
CIVIT. LACTOR. Civitas Lactoratenſis.
C. IVN. CASS. Caius Iunius Caſſius.
C. IVNI. C. F. Caius Iunius Caii Filius.
CIV. SECVND. Civicas Secundas.
C. K. L. C. S. L. F. C. Conjugi Kariſſimo Loco Conceſſo Sibi Libenter Fieri Curavit.
CL. Clarus. Claudia. Claudius. Colonia.
C. L. Caiæ Liberta. Caii Libertus.
C. Ꞁ. Caia Liberta, *vel*, Caiæ.
Ↄ. L. Con Liberta. ConLibertus.
Ↄ. J. } Ↄ. Ꞁ. } Caiæ Liberta. ConLiberta.
7. L. Caiæ Liberta. Caii Liberta. ConLiberta.
CLA. Claudia. Claudius.
C. LARG. Comes Largitionum.
CLAS. ALEX. Claſſis Alexandrina.
CLAS. ET. ORAE. MARIT. EX. S. C. PRAEF. Claſſis Et Oræ Maritimæ Ex Senatus Conſulto Præfectus.

CLAS. PR. MIS. Claſſis Prætoria Miſenenſis.
CLASS. PR. RAVE. Claſſis Prætoria Ravennas.
CLAV.
CLAVD. } Claudia. Claudius.
C. L. CAES. Caius Lucius Cæſares.
CO. CEL. Colonia Celeia.
C. LEG.
Ↄ. LEG.
7. LEG.
Ȣ. LEG. } Centurio Legionis.
CLEM. Clementia.
CL. F.
Ↄ⅃. Ⅎ.
ↃL. Ⅎ. } Clariſſima Filia. Clariſſima Femina.
CL. FI. Clariſſimus Filius.
Ↄ⅂. Ǝ⅂. Clariſſima Filia, *vel*, Femina.
C. LIB. Caia Liberta. Caiæ Liberta. Caii Libertus.
Ↄ. LIB. ↃonLiberta. ConLibertus.
C. L. I. COR. Colonia Latina Julia Corinthus.
C. LIMETAN. Caius Limetanus.
C. LONGIN. C. F. Caius Longinus Caii Filius.
C7. K.
ↃL. K.
ↃL. ꓘ.
Ↄ7. ꓘ. } ConLiberta Kariſſima.
CL. M. F. Claudius Marci Filius.
CL. P. Clariſſimus Puer.
CLS. Clariſſimus.
CLS. F. Clariſſima Filia, *vel*, Femina. Clariſſimus Filius.
CL. V. Clariſſimus Vir. Clypeus Votivus. Clypeum Vovit.
CLV. Cluſtumina.
C. LVCR. P. F. II. V. QVINQ. Caius Lucretius Publii Filius DuumVir Quinquennalis.
CLVENT. Cluentia.
CLVST. Cluſtumina.
C. LVTAT. C. F. C. N. PR. COS. Caius Lutatius Caii Filius Caii Nepos Proconſul.
CLVV. Cluvia.
C. M. Conjux Marito. Curavit Monumentum.
C. MAIAN. Caius Maianius.
C. MALL. Caius Malleolus.
C. MALL. C. F. Caius Malleolus Caii Filius.
C. MAMIL. LIMET. Caius Mamilius Limetanus.
C. MAN. Caius Manlius.
C. MANCIN. A. F. Caius Mancinus Auli Filius.
C. MARC. Caius Marcellus.
C. MARCI. CENSO. Caius Marcius Cenſorinus.
C. MARCI. FIGVL. Caius Marcius Figulus.
C. MARI. C. F. CAPIT. Caius Marius Caii Filius Capito.
C. M. D. Conjux Marito Dedit. Conjugi Maritus Dedit.
C. MEMMI. C. F. Caius Memmius Caii Filius.
C. METEL. CAPRAR. Caius Metelus Caprarius.
C. M. F. Clariſſimæ Memoriæ Femina. Conjux Marito Fecit. Conjugi Maritus Fecit. Curavit Monumentum Fieri.
C. M. Q. Cæſar Mæſius Quintus.
C. M. S. Conſtituit Monumentum Sibi.
C. M. V. Clariſſimæ Memoriæ Vir. Curavit Monumentum Vivens.
C. MV.
C. MVN. } Curator Municipii.
CN. Cnæa. Cnæus.
C. N. Caii Nepos.
C. NB. Cariſſime Nobis.
CN. BEBI. Q. F. Cnæus Bebius Quinti Filius.
CN. CALP. Cnæus Calpurnius.
CN. CENTVMAL. Cnæus Centumalus.
CN. CORNEL. L. F. Cnæus Cornelius Lucii Filius.
CN. CN. L. Cnæorum Liberta, *vel*, Libertus. *Quod de duobus.*
CN. DOM. Cnæus Domitius.
CN. DOM. COS. ITER. IMP. Cnæus Domitius Conſul Iterum Imperator.
CN. DOMI. Cnæus Domitius.
CN. DOMIT. C. F. CALVIN. Cnæus Domitius Caii Filius Calvinus.
CN. DOMIT. CN. F. AENOBARB. Cnæus Domitius Cnæi Filius Ænobarbus.
CN. F. Cnæi Filius.
CN. F. A. N. Cnæi Filius Auli Nepos.
C. N. F. AP. N. Cnæi Filius Apii Nepos.
CN. F. C. N. Cnæi Filius Caii Nepos.
CN. F. CN. N. Cnæi Filius Cnæi Nepos.
CN. F. D. N. Cnæi Filius Decimi Nepos.
CN. F. L. N. Cnæi Filius Lucii Nepos.
CN. F. K. N. Cnæi Filius Kæſonis Nepos.
CN. F. M. N. Cnæi Filius Marci Nepos.
CN. F. M. N. Cnæi Filius Manii Nepos.
CN. F. N. N. Cnæi Filius Numerii Nepos.
CN. FOVL. Cnæus Fulvius.
CN. F. P. N. Cnæi Filius Publii Nepos.
CN. F. Q. N. Cnæi Filius Quinti Nepos.
CN. F. SER. N. Cnæi Filius Servii Nepos.
CN. F. SEX. N. Cnæi Filius Sexti Nepos.
CN. F. SP. N. Cnæi Filius Spurii Nepos.
CN. F. TI. N. Cnæi Filius Tiberii Nepos.
CN. F. T. N. Cnæi Filius Titi Nepos.
CN. FVLVI. CN. F. CN. N. MAX. CENTVMAL. Cnæus Fulvius Cnæi Filius Cnæi Nepos Maximus Centumalus.
CN. GEL. Cnæus Gælius.
CN. L. Cnæi } Liberta. Libertus.
CN. LEN. Q. EX. S. C. Cnæus Lentulus Quæſtor Ex Senatus Conſulto.
CN. LENT. Cnæus Lentulus.
CN. LENTV. Cnæus Lentulus.
CN. LENTVL. CLODIAN. Cnæus Lentulus Clodianus.
CN. LO. Cnæus Lollius.
CN. LVCR. Cnæus Lucretius.
CN. MAG. IMP. Cnæus Magnus Imperator.
CN. NAE. BALB. Cnæus Nævius Balbus.
C. NORBA. Caius Norbanus.

CN.

CN. OCTAVI. CN. F. Cnæus Octavius Cnæi Filius.

CN. OCTAVI. PR. PR. Cnæus Octavius Præprætor.

CN. PO. M. CRA. Cnæo Pompeio Marco Craſſo.

CN. POMP. M. AVO. T. ANTO. M. IVL. SERAN. IIII. VIR. Cnæo Pompeio. Marco Avonio. Tito Antonio. Marco Iulio Serano Quatuor Viris.

CN. SERVIL. P. F. Cnæus Servilius Publii Filius.

C. O. Conjugi Optimæ, *vel*, Optimo.

CO. Conjux.

ƆO. Contra.

COACT. ABD. Coactus Abdicavit.

COACT. A. CONL. ABD. I. E. L. F. E. Coactus A Conlega Abdicavit In Ejus Locum Factus Eſt.

COACT. A DICT. ABDIC. Coactus A Dictatore Abdicavit.

CO. BN. M. FEC. Conjugi BeneMerenti Fecit.

COELI. Cœlius.

COER. Curavit. Curavere.

COIR. Coiravit, *hoc eſt*, Curavit.

COH. }
COH. } Cohors.

COHH. PRAETORIA. VIC. Cohortes Prætorianæ Victrices.

COH. I. AEL. DAC. Cohors Prima Ælia Dacica.

COH. I. AFR. C. R. EQ. Cohors Prima Africanorum Civium Romanorum Equitum.

COH. I. ALPIN. Cohors Prima Alpinorum.

COH. I. AQVITANOR. EQVIT. Cohors Prima Aquitanorum Equitum.

COH. I. BRIT. Cohors Prima Britannicorum.

COH. I. CELTIB. Cohors Prima Celtiberorum.

COH. I. CR. Cohors Prima Cretenſis.

COH. I. DAC. VIGIL. Cohors Prima Dacica Vigilum.

COH. I. DELM. Cohors Prima Delmaticorum.

COH. I. FL. Cohors Prima Flavia.

COH. I. FL. BRIT. Cohors Prima Flavia Britannicorum.

COH. I. GAL. Cohors Prima Gallorum.

COH. I. LVSIT. Cohors Prima Luſitanorum.

COH. I. MIL. Cohors Prima Miliaria.

COH. I. NOR. Cohors Prima Noricorum.

COH. I. PANN. Cohors Prima Pannoniorum.

COH. I. PR. Cohors Prima Prætoria.

COH. I. PR. INGENVOR. Cohors Prima Prætoria Ingenuorum.

COH. I. PR. P. V. Cohors Prima Prætoria Pia Victrix.

COH. I. THRAC. Cohors Prima Thracum.

COH. I. VIGIL. Cohors Prima Vigilum.

COH. I. VRB. Cohors Prima Vrbanorum, *ſeu*, Vrbana.

COH. II. Cohors Secunda.

COH. II. BRACARAVGVSTAN. Cohors Secunda Bracarauguſtanorum.

COH. II. C. R. Cohors Secunda Civium Romanorum.

COH. II. LING. Cohors Secunda Lingonum.

COH. II. LING. EQ. Cohors Secunda Lingonum Equitum.

COH. II. PANNONIOR. Cohors Secunda Pannoniorum.

COH. II. PR. Cohors Secunda Prætoria.

COH. II. VIG. Cohors Secunda Vigilum.

COH. III. ASTVR. EQ. C. R. Cohors Tertia Auſturianorum Equitum Civium Romanorum.

COH. III. AVG. THRAC. EQVIT. Cohors Tertia Auguſta Thracum Equitum.

COH. III. BRACARAVG. Cohors Tertia Bracarauguſtanorum.

COH. III. BREVC. Cohors. Tertia Breucorum.

COH. III. BRIT. Cohors Tertia Britonum.

COH. III. ET. VI. PRR. Cohors Tertia, Et Sexta Prætoriæ.

COH. III. P. P. V. Cohors Tertia Prætoria Pia Victrix.

COH. III. PR. Cohors Tertia Prætoria.

COH. III. PR. M. I. F. Cohors Tertia Prætoria Materna Julia Felix.

COH. III. PR. VLP. Cohors Tertia Prætoria Vlpia.

COH. III. SAGITTARIOR. Cohors Tertia Sagittariorum.

COH. III. VIG. Cohors Tertia Vigilum.

COH. IIII. AVG. Cohors Quarta Auguſta, *vel*, Auguſtanorum.

COH. IIII. AQ. EQ. Cohors Quarta Aquitanorum Equitum.

COH. IIII. BRE. Cohors Quarta Breucorum.

COH. IIII. GALLOR. Cohors Quarta Gallorum.

COH. IIII. PR. Cohors Quarta Prætoria.

COH. IIII. TARRAC. Cohors Quarta Tarraconenſium.

COH. IIII. TARRAC. EQ. Cohors Quarta Tarraconenſium Equitum.

COH. IIII. VIG. Cohors Quarta Vigilum.

COH. V. PR. Cohors Quinta Prætoria.

COH. V. VIC. Cohors Quinta Victrix.

COH. V. VIG. Cohors Quinta Vigilum.

COH. V. VIG. VRB. Cohors Quinta Vigilum Vrbanorum.

COH. VI. BRITTON. Cohors Sexta Brittonum.

COH. VI. PR. Cohors Sexta Prætoria.

COH. VI. VIG. Cohors Sexta Vigilum.

COH. VII. BREV. Cohors Septima Breucorum.

COH. VII. GALL. Cohors Septima Gallorum.

COH. VII. LVSITAN. Cohors Septima Luſitanorum.

COH. VII. PR. Cohors Septima Prætoria.

COH. VII. PR. P. V. Cohors Septima Prætoria Pia Victrix.

COH. VII. VIGIL. Cohors Septima Vigilum.

COH. VII. VIGIL. ROM. Cohors Septima Vigilum Romonorum.

COH. VIII. PR. Cohors Octava Prætoria.

COH. VIII. VRB. Cohors Octava Vrbana, *ſeu*, Vrbanorum.
COH. VIIII. PR. Cohors Nona Prætoria.
COH. VIIII. PR. P. V. Cohors Nona Prætoria Pia Victrix.
COH. VIIII. VRB. Cohors Nona Vrbana, *ſeu*, Vrbanorum.
COH. VIIII. VRB. SPECVLATOR. Cohors Nona Vrbana Speculatorum.
COH. X. EQ. Cohors Decima Equitum.
COH. X. PR. Cohors Decima Prætoria.
COH. X. PR. P. V. Cohors Decima Prætoria Pia Victrix.
COH. X. PR. V. ANT. Cohors Decima Prætoria Valens Antonina.
COH. X. VRB. Cohors Decima Vrbana.
COH. XI. PR. Cohors Vndecima Prætoria.
COH. XI. VRB. Cohors Vndecima Vrbana.
COH. XII. PR. Cohors Duodecima Prætoria.
COH. XIII. VRB. Cohors Decima Tertia Vrbana.
COH. XIV. VRB. Cohors Decima Quarta Vrbana.
COH. XV. VOL. Cohors DecimaQuinta Voluntariorum.
COH. XV. VOLVNTAR. C.R. Cohors DecimaQuinta Voluntariorum Civium Romanorum.
COH. XVI. VRB. Cohors Decimaſexta Vrbana.
COH. XVII. Cohors Decimaſeptima.
COH. XXIIII. VOL. Cohors Vigeſimaquarta Voluntariorum.
COH. XXXII. VOLVNT. Cohors Trigeſima ſecunda Voluntariorum.
COH. MIL. ITALIC. VOLVNT. Cohors Miliaria Italica Voluntariorum.
COH. PRIM. DAMASC. Cohors Prima Damaſcenorum.
COH. SECVN. ASTVR. Cohors Secunda Aſturianorum.
COHOR. PRAET. PHIL. Cohors Prætoria Philippenſium.
COI. Conjugi.
COI. K. Conjugi Kariſſimæ, *vel*, Cariſſimo.
COIR. Coiravit, *pro*, Curavit.
COIV. B. M. Conjugi Bene Merenti.
COIVCI. Conjugi.
COIVG. OPT. B. M. Conjugi Optimæ Bene-Merenti, *vel*, Optimo.
COIVX. Conjux.
COL. Collegium. Colonia. Collina. Coloni.
COL. AA. PATR. Colonia Auguſta Patrenſis.
COL. AEL. AVG. MERC. THAENIT. Colonia Ælia Auguſta Mercurialis Thænitis.
COL. AEL. AVG. CAP. COMM. Colonia Ælia Auguſta Capua Commodiana.
COL. AEL. HADR. AVG. Colonia ælia Hadriana Auguſta.
COL. ALEX. AVG. Colonia Alexandria Auguſta.
COL. ALEX. TROAS. Colonia Alexandria Troas.
COL. ANTI. Colonia Antiatum, *vel*, Antium.
COL. ANTIOCH. Colonia Antiochia.
COL. APO. Colonia Apollonia.
COL. AREL. Colonia Arelate.
COL. AR. FL. Colonia Ara Flavia.
COL. AS. Colonia Aſta.
COL. AVG. BER. Colonia Auguſta Berytus.
COL. AVG. F. CERMENO. Colonia Auguſta Felix Cermeno.
COL. AVG. FEL. BER. Colonia Auguſta Felix Berytus.
COL. AVG. LAVR. LAVI. Colonia Auguſta Lauro Lavinium.
COL. AVG. NEM. Colonia Auguſta Nemauſum.
COL. AVG. PANNORM. Colonia Auguſta Pannormus.
COL. AVG. P. MET. SID. Colonia Auguſta Pia Metropolis Sidonis.
COL. AVG. TROAS. Colonia Auguſta Troas.
COL. AVG. TRO. ALEX. Colonia Auguſta Troas Alexandria.
COL. AVXIM. Colonia Auximatium. Colonia Auximi, *vel*, Auximum.
COL. BER. Colonia Berytus.
COL. BER. SEC. Colonia Berytus Secundanorum.
COL. CAES. ANTIOCH. Colonia Cæſaris Antiochia.
COL. CAES. AVG. Colonia Cæſarea Auguſta.
COL. CASIL. Colonia Caſilinum.
COL. COR. Colonia Corinthus.
COL. DEA. AVG. VOC. Colonia Dea Auguſta Vocontium.
COL. DED. Colonia Deducta.
COL. EBOR. Colonia Eboracum, *ſeu*, Eboracenſis.
COL. E. C. Coloni Ejus Coloniæ.
COL. EQ. Colonia Equeſtris.
COL. F. BOSTR. ALEXANDR. Colonia Felix Boſtra Alexandrea.
COL. FEL. AVG. NOL. Colonia Felix Auguſta Nola.
COL. F. I. A. P. BARC. Colonia Faventia Julia Auguſta Pia Barcinone.
COL. FL. PAC. DEVLT. Colonia Flavia Pacifica Deulton.
COL. FR. IVL. Colonia Forum Julii.
COL. HADR. IVVAV. Colonia Hadriana Juvavia.
COL. HEL. / COL. HELVET. } Colonia Helvetiorum.
COL. IVL. AVG. FEL. Colonia Julia Auguſta Felix.
COL. JVL. AVG. FEL. BER. Colonia Julia Auguſta Felix Berytus.
COL. IVL. AVG. FEL. CAR. Colonia Julia Auguſta Felix Carthago.
COL. IVL. AVG. F. HEL. Colonia Julia Auguſta Felix Heliopolis.
COL. IVL. AVG. F. TR. Colonia Julia Auguſta Felix Troas.
COL. IVL. AVG. GEM. ACCITA. Colonia Julia Auguſta Gemina Accitana.
COL. IVL. AVG. PARM. Colonia Julia Auguſta Parma.

COL.

COL. IVL. AVG. PEL. Colonia Julia Auguſta Pella.
COL. IVL. AVG. PHIL. Colonia Julia Auguſta Philippis.
COL. IVL. BER. Colonia Julia Berytus.
COL. IVL. CONC. APAM. Colonia Julia Concordia Apameorum.
COL. IVL. COR. Colonia Julia Corinthus.
COL. IVL. OCTAV. Colonia Julia Octavia.
COL. IVL. P. AREL. } COL. IVL. PAT. AR. } Colonia Julia Paterna Arelate.
COL. IVL. PATER. NARB. MART. Colonia Julia Paterna Narbonenſis Martia.
COL. IVL. PHIL. Colonia Julia Philippis.
COL. IVL. VAL. Colonia Julia Valentia.
C. I. V. T. Colonia Iulia Victrix Tarraco.
COL. I. V. T. TARRAC. Colonia Julia Victrix Tyrhennica Tarraco.
COLL. Collega. Collegium. Collocata. Collocatum.
COL. L. AN. COM. Colonia Lucii Antonini Commodiana.
COLL. CENTON. Collegium Centonariorum.
COLL. CENTON. D. S. F. Collegium Centonariorum De Suo Fecit.
COLLEG. Collegium. Collegia.
COLLEG. DENDROPH. LEG. H-S. C. N. Collegio Dendrophorum Legavit Seſtertios Centum Numorum, *vel*, Numero.
COLL. FABR. Collegium Fabrum.
COLL. FABR. ET. CENTON. Collegium Fabrum Et Centonariorum.
COBL. FABR. M. R. Collegium Fabrum Municipii Ravennatis.
COLLIB. Colliberta. Collibertus.
COLLIB. ET EDVC. Collibertus Et Educator.
COLLIN. Collina.
COL. L. IVL. COR. Colonia Latina Julia Corinthus.
COLL. SS. Collegium Supraſcriptum.
COLL. STRAGVL. Collegium Stragulariorũ.
COL. NAP. Colonia Napuſa.
COL. NAR. Colonia Narnienſis.
COL. NEAPOL. Colonia Neapolis.
COL. NEM. Colonia Nemauſum.
COL. PATR. Colonia Patrenſis.
COL. RIC. FEL. HEL. Colonia Ricina Felix Helvia.
COL. ROM. Colonia Romulea.
COL. SIG. Colonia Signa.
COL. T. ELAVI. Colonia Traiana Elavia.
COL. TYR. METR. Colonia Tyro Metropolis.
COL. VIC. IVL. CELSA. Colonia Victrix Julia Celſa, *ſeu*, Victoria.
COLI VIC. IVL. LEP. Colonia Victrix Julia Leptis, *ſeu*, Victoria.
COL. V. IVL. C. Colonia Victrix Julia Calagurris, *ſeu*, Victoria.
COL. VIM. Colonia Viminatium.
COL. VLP. TRA. Colonia Vlpia Traiana.
CO. M. Communi Matri.
COM. Comes. Comitium. Communitas. Communis.
COM. Comparatum.
COM. AS. Communitas Aſiæ.
COM. AS. ROM. ET. AVG. Communitas Aſiæ Romæ Et Auguſto.
COM. DOM. Comes Domeſticorum.
COM. HAB. C. Comitiorum Habendorum Cauſa.
COMIT. Comitium. Comitia.
COMIT. AVG. N. Comiti Auguſti Noſtri.
COMM. Commilito. Commodus.
COMM. ANT. AVG. P. BRIT. Commodus Antoninus Auguſtus Pius Britanicus.
COMM. CONS. Communi Conſenſu.
COM. OR. Comes Orientis.
COM. ORT. Comes Orientalis.
COMP. Compar. Compari. Compitalia.
COMPARABIT. Comparavit.
COM. R. P. Comes Rei Privatæ.
COM. S. L. Comes Sacrarum Largitionum.
CON. Congiarium. Conjux.
CON. B. M. Conjugi BeneMerenti.
CON. B. M. F. Conjugi BeneMerenti Fecit.
CONC. Concordialis.
CON. CAR. Conjux Cara. Conjux Carus.
CONC. COM. Concordiæ Commodi.
CONCORD. Concordialis.
CONCORD. AVG. Concordia Auguſti.
CONCORD. EXERC. Concordia Exercituũ.
CONCORD. MILIT. Concordia Militum.
COND. Condita. Conditorium.
COND. GR. Conditor Gregis.
CON. Congiarium.
CON. AVG. Congiarium Auguſti.
CONG. AVG. IIII. Congiarium Auguſti Quartum.
CONG. DAT. POP. Congiarium Datum Populo.
CONGIAR. II. DAT. POP. Congiarium Secundum Datum Populo.
CONGIAR. PRIM. P. R. DAT. Congiarium Primum Populo Romano Datum.
CONG. II. COS. II. Congiarium Secundum Conſul Secundum.
CONI. Conjugi.
CONI. B. M. P. Conjugi BeneMerenti Poſuit.
CONI. PIENT. Conjugi Pientiſſimæ. Conjugi Pientiſſimo.
CONIV. Conjux.
CONIVG. KAR. PONEND. CVR. ET. SVB. ASC. DEDIC. Conjugi Cariſſimæ, *ſeu*, Cariſſimo Ponendum Curavit Et Sub Aſcia Dedicavit.
CONIVG. M. Conjugi Merenti.
CONIVNCX. Conjux.
CON. KAR. Conjugi Cariſſimæ, *vel*, Cariſſimo.
CON. Conlega, *pro*, Collega.
CONLABS. Conlabſum, *hoc eſt*, Collapſum.
CON. LAC. F. Cum Lacrymis Fecit.
CONLIB. Conliberta. Conlibertus.
CONLOC. Conlocaverũt, *nempe*, Collocaverũt.
CON. OB. Conſtantinopoli Obryzum.
C. O. N. OB. Civitates Omnes Nobis Obediũt,
C. O. N. O. B. Civitates Omnes Noſtræ Obediunt Benerationi.
CON. OF. S. Conjux Officium Solvit.

CON. OP. } Conjugi Optimæ.
CON. OPT. } Conjugi Optimo.
CON. P. S. Conſularis Provinciæ Siciliæ.
CONR. PROV. SICIL. Corrector Provinciæ Siciliæ.
CONS. Conſualia. Conſul. Conſularis.
CONS. Conſulatu.
CONS. CAMP. Conſularis Campaniæ.
CON. SD. Conſul Secundum.
CON. SEN. ET. EQ. OR. P. Q. R. Conſenſu Senatu Et Equeſtris Ordinis Populique Romani.
CONSENTIB. Conſentibus; *Diis nempe.*
CONSERVAT. MILIT. S. Conſervator Militum Suorum.
CONSERV. VRB. AET. Conſervator Vrbis Æternæ.
CON. SOL. D. Condendo Solum Dedit.
CONSS. Conſules.
CONS. SS. Conſules Supraſcripti.
CONS. SVO. Conſervatori Suo.
CONS. VENET. ET. HIST. Conſularis Venetiæ Et Hiſtriæ.
CONTIBERN. FECER. Contibernaler Fecerunt.
CONTRIB. D. Contribulibus Dedit.
CONTV. }
CONTVB. } Contubernalis.
CONTVB. D. S. B. M. Contubernali De Se Bene Merenti.
CONTVB. OPT. Contubernali Optimæ, *vel*, Optimo.
CON. V. E. F. Conjux Viro Egregio Fecit.
CON. V. PRO. Conjugi Viro Probo.
CONX. Conjux.
COOPT. Cooptatus.
COR. Cohors. Cornelia. Corona.
COR. Corrector.
CORN. }
CORNEL. } Cornelia.
CORNICVL. Cornicularius.
CORP. Corporatus.
CORR. }
CORR. } Corrector.
CORR. APVL. ET CALAB. Corrector Apuliæ Et Calabriæ.
CORR. FLAM. Corrector Flaminiæ.
CORR. MIN. ET. AL. SEN. V. S. Corrector Miniciæ Et Alimentorum Seniorum Vrbis Sacræ.
CORR. VEN. ET. HIST. Corrector Venetiæ Et Hiſtriæ.
COR. TR. Cornicularius Tribuni.
COS. Conſul. Conſularis.
COS. DES. }
COS. DESIG. } Conſul Deſignatus.
COS. DESIG. PRINC. IVVENT. Conſules Deſignati Principes Juventutis.
COS. DES. II. }
COS. DES. IT. } Conſul Deſignatus Iterum.
COS. II. Conſul Iterum.
COS. III. Conſul Tertium.
COS. III. IMP. IIII. Conſul Tertium Imperator Quartum.
COS. IIII. Conſul Quartum.
COS. ITER. ET. TERT. DESIG. Conſul Iterum Et Tertium Deſignatus.
COS. ORD. Conſul Ordinorius.
COS. PERP. Conſul Perpetuus.
COS. QUAR. Conſul Quartum.
COS. QVAR. DIC. QVAR. Conſul Quartum Dictator Quartum.
COSS. Conſules.
COSS. DESS. Conſules Deſignati.
COSS. SS. Couſules Supraſcripti.
CO. SVAE. Coniugi Suæ.
COST. CUM. LOC. H-S. ∞ ꝏ Cuſtodiam. Cum Loco Seſtertiis Mille Quingentis.
COS. TER. Conſul Tertium.
COS.V.DES. VI. Conſul quintum Deſignatus Sextum.
COS. VIR. Conſularis Vir.
COS.V.P.P.Conſul Quintum Pater Patriæ.
COS. XIIII. LVD. SEC. FEC. Conſul Decimum Quartum Ludos Seculares Fecit.
COS.XI.P.P.IMP.VIII.Conſul Undecimum. Pater Patriæ Imperator Octauum.
C. OTAC. Caius Otacilus.
C.P.Cinerarium Poſuit. Clariſſimus Puer. Cui Præeſt. Cum Præterito.
C. PAPIRI. Caius Papirius.
C. PLVTI. Caius Plutius.
C. POBLICI. Caius Poblicius.
C. POPILI. P. F. P. N. Caius Popilius Publii Filius Publii Nepos.
C. P. S. Curavit Poni Sibi.
C. P. T. Curavit Poni Titulum.
C. R. Civis Romanus. Civium Romanorum. Curaverunt Refici.
CRAS. Craſſus.
CRAS. IVN. LEG. PROPR. Craſſus Junius Legatus Proprætoris.
CRASSIN. R. Craſſinus Regillenſis.
CREM. Cremonenſis.
C. RENI. Caius Renius.
C. R. P. Comes Rei Privatæ.
CRV. }
CRVST. } Cruſtumina.
CRVST. ET. SPORT. N. S. X.N. Cruſtulum, Et Sportulas Nomine Suo Decem Numero.
C. S. Conjugi Suæ, *vel*, Suo. Cum Suis. Curavit Sibi.
CS. Cæſar.
C. SA. L. Comes Sacrarum Largitionum.
C. SCR. Caius Scribonius.
C. SEMPRONI. C. F. C. N. TVDITAN. Caius Sempronius Caii Filius Caii Nepos Tuditanus.
ↃSER. Conſervus.
C. SERVILI. M. F. Caius Servilius Marci Filius.
C. SEX. CAL. Caius Sextius Calvinus.
C. S. F. Communi Sumtu Fecit, *vel*, Factum. Cum Suis Fecit. Curavit Sibi Faciundum.
C. S. H. Communi Sumptu Heredum. Conſenſu Suorum Heredum.
C. S. H. S. S. S. V. T. L. Communi Sepulcro Hic Siti Sunt Sit Vobis Terra Levis, *vel* Communi Sumtu, *ſeu*, Cum Suis.

C. S. H.

C. S. H. S. T. T. L. Communi Sumtu Heredum Sit Tibi Terra Levis.
C. SP. SERVIL. Caius Spurius Servilius.
C. S. S. Curavit Sibi Suis.
C. SVLPITI.C. F. Caius Sulpitius Caii Filius.
C. SVLP. PATERCVL. Caius Sulpitius Paterculus.
C. TARQVITI. C. F. Caius Tarquitius Caii Filius.
C. TER. LVC. Caius Terentius Lucanus.]
C. TITINI. Caius Titinius.
C. TREBONI. C. F. Caius Trebonius Caii Filius.
C. TR. VL. Colonia Traiana Vlpia.
C. V. Clariſſimus Vir. Colonia Viennenſis. Conſul Quintum. Curator Viarum.
C. V. Clariſſimus Vir.
C. VAL. C. F. FLAC. Caius Valerius Caii Filius Flaccus.
C. VALER. M. F. P. N. Caius Valerius Marci Filius Publii Nepos.
C. VALER. POTIT. Caius Valerius Potitus.
C. VAL. FLAC. IMPERAT. EX. S. C. Caius Valerius Flaccus Imperator Ex Senatus Conſulto.
C. VALGI. C. F. Q. N. Caius Valgius Caii Filius Quinti Nepos.
C. VAL. HOS. MES. QVINT. N. C. Caius Valens Hoſtilianus Meſius Quintus Nobilis Cæſar.
7. VET. Centurio Veturi●.
C. VIBI. PANS. Caius Vibius Panſa.
C. VI. CEL. Colonia Victrix Celſa, *ſeu*, Victoria.
C. V. I. CEL. Colonia Victrix Julia Celſa, *ſeu*, Victoria.
C. V. IL. Colonia Victrix Ilice.
C. V. I. LEP. Colonia Victrix Julia Leptis.
CVI. PR. Cui Præeſt.
C. VISELLI. Caius Viſellius.
CV. MA. F. AN. XV. Cum Marito Fuit Annos Quindecim.
CVM. CONS. Cum Conſilio.
C. V. M. P. Contra Votum Memoriam Poſuit. Curavit Vivens Monumentum Poni.
CVNC. Conjux.
C. V. P. V. D. D. Clariſſimus Vir Præfectus Urbi Dono Dedit.
CVR. Cura. Curator.
CVR. AED. SACR. Curator Ædium Sacrarum.
CVR. AMERINOR. Curator Amerinorum.
CVR. ANN. Curator Annonæ.
CVRAT. Curator.
CVRAT. OP. PVB. Curator Operum Publicorum.
CVRATORR. Curatores.
CVRAT. REIPVB. BERG. Curator Reipublicæ Bergomenſium.
CVRAT. REIPVB. COMENS. Curator Reipublicæ Comenſium.
CVRAT. TABVL. PVBL. Curator Tabularii Publici.
CVRAVER. Curaverunt.
CVR. COL. Curator Coloniæ.
CVR. DE. S. Curavit De Suo.
CVR. DE. SEN. SENT. Curaverunt De Senatus Sententia.
CVR. ET. SVB. ASC. DED. Curavit Et Sub Aſcia Dedicavit.
CVR. II. FRVM. COMP. Curator Iterum Frumenti Comparandi.
CVR. KAL. Curator Calendarii.
CVR. KAL. FRABATERNOR. Curator Kalendarii Frabaternorum.
CVR. LIB. Curante Liberto. Curator Librarius.
CVR. OP. P. Curator Operum Publicorum.
CVR. P. Curavit Ponendum.
CVR. PEC. Curator Pecuniæ.
CVR. PEC. PVB. } Curator Pecuniæ Publicæ.
CVR. P. P. } Curator Pecuniæ Publicæ.
CVR. R. Curator Regionis. Curator Reipublicæ.
CVR. REG. TRANSPAD. Curator Regionis Tranſpadanæ.
CVR. RESI. Curator Reſiduorum.
CVR. R. P. Curator Rei Publicæ.
CVR. R. P. ALB. Curator Reipublicæ Albanorum.
CVR. R. P. BOVIAN. Curator Reipublicæ Bovianorum.
CVR. R. P. CONCORD. Curator Reipublicæ Concordianorum.
CVR. R. P. PISAVR. ET. FAN. PP. M. Curotor Reipublicæ Piſaurenſis Et Faneſtris. Perpetuo Mandavit.
CVR. SAC. PVB. P. R. Curator Sacrorum Publicorum Populi Romani.
CVR. VIAE. FALER. Curator Viæ Falerinæ.
CVR. VIAR. Curator Viarum.
C. V. T. Curavit Uſus Titulo.
C. V. T. T. Colonia Victrix Togata Tarraco, *ſeu*, Tyrrenica.
C. V. T. QQ. V. P. XXX. Curavit Vivens Tumulum Quoquoverſus Pedes Triginta.
C. YPAE. COS. PRIV. COEPIT. Caius Ypſæus Conſul Priuernum Cœpit.
C ∞ IX. Novemcentum Novem.

D.

D. Decimus. Decuria. Decurio. Dedicavit. Dedit. Devotus. Dies. Diis. Divus. Dominus. Domo. Domus. Quingenta.
Ꝺ. Domo.
Ꝺ. Domo.
D. A. Diuus Auguſtus.
DAC. Dacia. Dacica. Dacicus.
DAC. CAP. Dacia Capta.
DACIC. Dacica. Dacicus.
D. A. S. Diuo Auguſto Sacrum.
DAT. ET. PP. Data Et Propoſita.
DATHI. } Dathicus.
DATHS. } Dathicus.
DAT. POP. Datum Populo.
D. AUG. Deo Auguſto. Diuus Auguſtus.
D. B. M. Dedit. Bene Merenti.
D. BAL. Decurio Baliſtariorum.
D. B. M. Dedit BeneMerenti.
D. C. Decurionum Collegiū Decurio Coloniæ.

D. C. A. Divus Cæſar Auguſtus.
D. CAES. Divus Cæſar.
DECC. COL. Decuriones Coloniæ.
D. C. C. C. S. Decurio Coloniæ Copiæ Claudiæ Sabariæ.
D. C. D. P. Decuriones Coloniæ Dederunt Publice.
D. CLOD. SEPT. ALBIN. CAES. Decimus Clodius Septimius Albinus Cæſar.
D. C. POE. Decurio Coloniæ Pœtovienſis.
DCRM. Decurionum.
D. D. Dea Dia. Decreto Decurionum. Decurionum Decreto. Dedicavit. Dedit Dedicavit. Dedit Donavit. Dis Deabus. Dono Dedit. Dono Dederunt.
DD. Decuriones. Dederunt. Dedicaverunt. Devoti. Dies.
D. D. B. M. Dono Dedit BeneMerenti.
DD. C. P. Devoti Cordubenſes Poſuere.
D. DD. Dono Dederunt.
D. D. D. Datum Decreto Decurionum. Dono Dedit Dedicavit.
IↃ. IↃ. IↃ. Datum Decreto Decurionum, *vel*, Datus.
D. D. DD. Decreto Decurionum Dederunt, *vel*, Dedicaverunt. Dono Dedit Dedicavit.
D.D.D.D.Dono DatumDecreto Decurionũ.
DD. DD. Dederunt Dedicaverunt.
DDD. NNN. Domini Noſtri, *quod dictum de tribus.*
D. D. D. S. Decreto Decurionum Datum Sib. Dono Dedit De Suo.
D. D. EX. P. P. Dono Dedit Ex Propria Pecunia.
D. D. I. I. M. Dedicavit Juſſus Jure Merito.
DD. IMM. S. Diis Immortalibus Sacrum.
D. D. L. Decimorum Liberta, *vel*, Libertus. *De duobus.* Dono Dedit Libens.
D. D. L. D. D. D. Dedicavit, *vel*, Dono Dedit Locus Datus Decreto Decurionum.
D. D. L. M. Dono Dedit Libens Merito. Dono Dedit Libero Munere.
D. D. M. Dono Dedit Monumentum.
DD. NN. Domini Noſtri. *Quod de duobus.*
DD. NN. AVGG. Domini Noſtri Auguſti.
DD. NN. AVGG. ET. CAES. Domini Noſtri Auguſti Et Cæſares.
D. D. O. Diis Deabus Omnibus.
D. D. OMNIB. P. S. Diis Deabus Omnibus Poſuit Sacrum.
DDPP. Depoſitæ. *de duabus feminis.*
D. D. P. P. Decreto Decurionum Publice Poſitum.
D. D. PR. NONS. APRIL. Dedicatum Pridie Nonas Aprilis.
D. D. Q. Dederuntque. Dedicaveruntque. Diis. Deabuſque.
D. D. S. Diis Deabus Sacrum.
D. D. S. M. Dedicavit Sacrum Munus, *vel*, Dono Dedit.
DDVIT. Dedicavit.
D. D. XII KAL. IVLI. Dedicavit Duodecimo Kalendas Julii.
DE. } DE. } Defunctus. Depoſitus.
DEAB. Deabus.
DEC. Decanus. Deceſſit. Decreto. Decuria. Decurio.
DEC. BRIX. Decurio Brixiæ.
DECC. Decuriones.
DEC. C. C. M. R. Decurio Collegii Centonariorum Municipii Ravennatis.
DEC. C. C. COL. AVG. LVG. Decurio Collegii Centonariorum Coloniæ Auguſtæ Lugdunenſis.
DEC. C. C. S. Decurio Coloniæ Claudiæ Sabariæ.
DEC. CL. CEL. Decurio Coloniæ Celeiæ.
DEC. COL. AP. Decurio Coloniæ Apuli.
DEC. COL. AQ. FLA. IVL. Decurio Coloniæ Aquæ Flaviæ Juliæ.
DEC. COL. CENT. M. R. Decurio Collegii Centonariorum Municipii Ravennatis.
DEC. COL. KARN. Decurio Coloniæ Karnuntum.
DEC. COL. SARMIZ. Decurio Coloniæ Sarmizgethuſæ.
DEC. COL. VIM. Decurio Coloniæ Viminatium.
DEC. CVR. R. P. PIS. ET. FAN. Decurio Curator Reipublicæ Piſaurenſis, Et Faneſtris.
DEC. DEC. Decreto Decurionum.
DEC. DEC. MVN. MAL. Decreto Decurionum Municipii Malacitani.
DEC. DECR. Decreto Decurionum.
DECE. Decem.
DECENN. Decennalia.
DECESS. Deceſſit.
DEC. H-S. XII. N. Decurionibus Seſtertios Duodecim Numero, *ſeu*, Numorum.
DEC. IIIIII. VIR. AVG. Decreto Seyirorum Auguſtalium.
DEC. II. Q. I. Decurio Iterum Quæſtor Semel.
DECIMV. Decimo.
DEC. IV. Decuria Quarta.
DEC. LETICARIOR. Decurio Leticariorum.
DEC. M. APVL. Decurio Municipii Apuli.
DECMO. Decimo.
DEC. MVNI. VINDO. Decurio Municipii Vindobonæ.
DECMVS. Decimus.
DEC. ORN. Decuriæ Ornamento. Decurionalibus Ornamentis.
DECRE. N. Decreto Noſtro.
DEC. SING. IIII. N. Decurionibus Singulis Quatuor Numi.
DEC. TAVR. Decurio Taurini.
DECVMAN. NARB. Decumani Narbonenſes.
DECVR. Decurio. Decuriones.
DECVR. BOVILL. SING. ✱. V. Decurionibus Bovillianis Singulis Denarios Quinque.
DECVR. ET. AVGVST. Decurionibus Et Auguſtalibus.
DECVR. MEDIOL. ET. NAVAR. Decurio Mediolani Et Novarræ.
DEC. MVNICIP. CAER. Decurio Municipii Cæretani.
DECVRR. Decuriones.
DEC. ✱. XIII. AVG. XII. POP. XI. Decurionibus Denarios Treſdecim Auguſtalibus Duodecim Populo Vndecim.

DED.

DED. Dedicato. Dedicavit. Dedicatum. Dedit.
DEDD. Dedicaverunt. Dedicavit.
DEDICA. XIII. KAL. OCTOB. Dedicatum Decimotertio Kalendas Octobris.
DEDIC. V. ID. AVG. Dedicatum Quinto Idus Auguſti.
DEDIC. VIII. ID. SEPT. Dedicatum Octavo Idus Septembris.
DEF. Defricator. Defuncta. Defunctus.
D. F. H. S. C. Det Fiſco Seſtertios Centum.
DEFVCTA. Defuncta.
DE. GERM. De Germanis.
DELIC. DOM. Delicium Domini.
D. E. MON. De Ejuſdem Monitu.
DEN. Denatus.
DEND. Dendrophorus.
DENVNCIAT. Denunciator.
DEO. NEM. Deo Nemauſo.
DEP. Depoſitus.
DEP. EST. IN. PAC. Depoſitus Eſt In Pace.
DEP. IN. PA. Depoſita In Pace.
DEPOSSIO. Depoſitio.
DEPS. Depoſitus.
DE. P. S. De Pecunia Sua.
DE. P. S. P. De Pecunia Sua Poſuit.
DE. E. R. De Ea Re.
DE. REP. B. M. P. De Republica BeneMerito Poſuit.
D. E. R. I. C. De Ea Re Ita Cenſeo, *ſeu*, Cenſuerunt.
D. E. R. I. S. C. De Ea Re Ita Senatus Cenſuit.
DES. / DESIG. } Deſignatus. Deſignati. Deſignator.
DESIG. X. P. P. Deſignator Decimæ Per Provinciam.
DE. SARM. De Sarmatis.
DESCEN. Deſcendentibus.
DES. IT. Deſignatus Iterum.
DES. IT. ET. TER. Deſignatus Iterum Et Tertium.
DESS. Deſignati.
DEST. Deſtinatus.
DE. SV. PEQ. FAC. CVR. De Sua Pequnia Faciundum Curavit.
DET. FISCO. P. CCC. M. N. Det Fiſco Polæ Tercentum Millia Numum.
DE. V. DEC. De Quinta Decuria.
DE. VIC. S. De Vicanorum Sententia.
DE. VIC. S. PORTIC. F. COIR. De Vicanorum Sententia Porticum Fieri Coiraverunt *pro* Curaverunt.
DEV. N. MSQ. EIVS. Devotus Numini MajeſtatiQue Ejus.
DEXTER. Dexterior.
D. F. Decimi Filius.
DF. / DF. } Defuncta. Defuncti. Defunctus.
D. F. A. N. Decimi Filius Auli Nepos.
D. F. AP. N. Decimi Filius Appii Nepos.
D. F. C. N. Decimi Filius Caii Nepos.
D. F. CN. N. Decimi Filius Cnæi Nepos.
D. F. DD. Dedit Fecit Dedicavit.
D. F. D. I. P. Decurionum Fide Dividenda In Publicum.
D. F. D. N. Decimi Filius Decimi Nepos.
D. F. H. S. C. Det Fiſco Seſtertios Centum.
D. F. K. N. Decimi Filius Kæſonis Nepos.
D. F. L. N. Decimi Filius Lucii Nepos.
D. FL. PLAC. Dominus Flavius Placidus.
D. F. M. N. Decimi Filius Marci Nepos.
D. F. M'. N. Decimi Filius Manii Nepos.
D. F. N. N. Decimi Filius Numerii Nepos.
D. F. P. N. Decimi Filius Publii Nepos.
D. F. Q. N. Decimi Filius Quinti Nepos.
D. F. SER. N. Decimi Filius Servii Nepos.
D. F. SEX. N. Decimi Filius Sexti Nepos.
D. F. SP. N. Decimi Filius Spurii Nepos.
DFF. Defuncta. Defunctus.
DFFI. Defuncti.
D. F. TI. N. Decimi Filius Tiberii Nepos.
D. F. T. N. Decimi Filius Titi Nepos.
DFTS. Defunctus.
DG. M. Dignus Memoriæ.
D. GR. Dedit Gratis.
D. H. Dedit Heres. Dicatur Heredi.
D. H. M. Dari Hoc Mandavit.
D. H. MR. / D. H. MT. } Diva Helena Mater.
D. I. Dari Juſſit. Dis Inferis.
DIAL. Dialis.
DIC. Dictator.
DICATISS. Dicatiſſimus.
DICT. / DICTAT. } Dictator.
DICT. III. Dictator Tertium.
DICT. III. COS. III. Dictator Tertium Conſul Tertium.
DICT. ITER. COS. TER. Dictator Iterum Conſul Tertium.
DICT. PERP. Dictator Perpetuus.
DICT. PERP. COS. V. Dictator Perpetuus Conſul Quintum.
DICT. SEDIT. SEDAN. ET. R. G. C. Dictator Seditionis Sedandæ, Et Rei Gerundæ Cauſa.
DIG. Digna. Dignus.
DIG. M. Digna Mulier. Digna Memoriæ, *vel*, Dignus.
DIIIB. Diebus, *nempe*.
D. IIII. ID. Die Quarta Idus.
DIL. Dilecto. Dilectus. Dilectiſſimus.
DIL. Dilectiſſimus.
DILAPS. Dilapſum.
DILECTISS. Dilectiſſimus.
DIL. LIB. Dilecta Liberta. Dilectus Libertus.
DIL. S. Dilectus Servus, *vel*, Dilectiſſimus.
D. I. M. Deæ Iſidi Magnæ. Deo Invicto Mithræ. Dis Inferis Maledictis. Dis Inferis Manibus, *vel*, Malis.
DI. M. / DI. MA. } Dis Manibus.
D. I. MART. Deo Invicto Marti.
D. IMM. Dis Immortalibus.
D. IMM. S. / D. IM. S. } Dis Immortalibus Sacrum.
D. I. M. S. Deo Invicto Mithræ Sacrum.
D. IN. BISO. Depoſita in Biſomo.
D. IN. P. Depoſita in Pace; *vel*, Depoſitus.

D. I. S.

D. I. S. Dis Inferis Sacrum.
DIS. Diſciplinatus.
DISP. Diſpenſator.
DISP. ET. TABVL. Diſpenſator Et Tabularius.
DIS. TVTELAR. S. Dis Tutelaribus Sacrum.
DIV. Divalia. Divo. Divus.
DIV. AVG. F. Divi Auguſti Filius.
D. IVN. Decimus Junius.
D. IVNI. M. F. Decimus Junius Marci Filius.
DIVI. I. F. Divi Julii Filius.
D. IVL. M. F. Decimo Julio Marci Filio.
D. K. OCT. Dedicatum Kalendas Octobris.
D. L. Decimi Libertus. Do Lego.
D. L. A. P. Donum Libens Animo Poſuit.
D. L. D. Dono Libens Dedit.
D. L. D. L. Dono Libens Dedit Locum.
D. L. D. L. D. D. D. Dono Libens Dedit Locus Datus Decreto Decurionum.
D. L. D. P. Dono Libens Dedit Publice.
D. L. M. Datus Locus Monumenti. Dedit Locum Monumenti.
D. L. S. Dedit Locum Sepulturæ. Dis Laribus Sacrum.
D. M. Dedit Monumentum. Dedit Mærens. Deum Matri. Dignus Memoria. Dis Manibus. Divino Monitu. Dolo Malo. Domus Mortui.
D. M. A. Dolus Malus Abeſto.
D. MA. Dis Manibus.
D. M. AE. Deo Magno Æterno.
D. M. B. M. F. Dis Manibus Bonæ Memoriæ Fecit.
D. M. D. Dis Manibus Dicatum.
D. M. E. M. AE. Deo Magno Et Memoriæ Æternæ, *vel*, Dis Manibus.
D. M. ET. M. Dis Manibus Et Memoriæ.
D. M. F. Dis Manibus Factum.
D. M. F. V. C. Doli Mali FraudisVe Cauſa.
DMIↃↃↃ. Quingenta Millia.
D. M. L. Dedit Merito Libens.
D. M. M. Deum Matri Magnæ.
D. M. M. Deum Matri Magnæ Ideæ.
D. M. O. Deo Maximo Optimo. Dis Manibus Omnibus.
DMO. Domino.
D. M. P. Defunctæ Monumentum Poſuit. Dis Manibus Poſuit.
D. M. MQ. TR. Dis Manibus Matrique Terræ.
D. M. S. Deo Magno Sacrum. Deo Mercurio Sacrum. Dis Manibus Sacrum.
D. M. V. Dis Manibus Vniverſis. Dis Manibus Votum.
D. M. V. F. Dis Manibus Vivens Fecit. Dis Manibus Vniverſis Fecit.
D. N. Decimi Nepos. Domino Noſtro. Dominus Noſter.
DN. } DN. } Dominus.
D. N. Domino Noſtro.
DNA. } DNA. } Domina.
D. N. C. Domino Noſtro Cæſari.
D. N. FL. Dominus Noſter Flavius.
D. N. FL. ANIC. Dominus Noſter Flavius Anicius.
D. N. FL. CL. Dominus Noſter Flavius Claudius.
D. N. FL. IVL. Dominus Noſter Flavius Julius.
D. N. FL. IVN. PERPET. AVG. Dominus Noſter Flavius Junior Perpetuus Auguſtus.
D.N.FL.MOMYL.AVGVSTVL.P.F.AVG. Dominus Noſter Flavius Momylus Auguſtulus Pius Felix Auguſtus.
DNI. NRI. Domini Noſtri.
D. N. M. Dominus Noſter Marcus.
D. N. MAG. Dominus Noſter Magno.
D. N. M. E. Devotus Numini Majeſtati Ejus.
D. N. M. Q. Devotus Numini MajeſtatiQue.
D. N. MQ. E. } D. N. MQ. EIVS. } Devotus Numini Majeſtatique Ejus.
D. N. M. Q. E. PVB. Devotus Numini MajeſtatiQue Ejus Publice.
DNM. Dominum.
DNN. Domini. *de duobus.*
DNNN. Domini. *de tribus.*
DNO. Domino.
D. NO. LEO. Dominus Noſter Leo.
DNS. } DNS. } Dominus.
D. N. VAL. LICIN. Dominus Noſter Valerius Licinius.
D. O. Dis Omnibus.
DO. Domo.
DO. FOR. COR. Domo Foro Cornelii.
DOL. Dolatum.
DOL. EX. FIG. Dolatum Ex Figulina.
DOM. Domo. Domus.
D. O. M. Deo Optimo Maximo. Dis Omnibus Manibus.
DOM. AVG. Domus Auguſta, *vel*, Auguſti.
DOM. COS. ITER. IMP. Domitius Conſul Iterum Imperator.
DOMES. Domeſticus.
DOMIT. Domitianus.
DOMIT. COS. XIIII. LVD. SAEC. F. C. Domitianus Conſul Decimum Quartum Ludos Sæculares Faciundum Curavit.
DOMNA. Domina.
DOMNI. Domini.
D. O. M. S. Deo Optimo Maximo Sacrum. Dis Omnibus Manibus Sacrum.
DOMVM. AETERN. V. S. P. Domum Æternam Vivens Sibi Poſuit.
DONAT. Donatus.
DON. DED. Dono Dedit.
DON. DON. Donis Donatus.
D. O. P. Dis Omnibus Poſuit. Domo Oſtiæ Portu.
D. OPA. Data Opera.
DOR. Dormit.
D. O. S. Deo Optimo Sacrum. Dis Omnibus Sacrum.
DO. TRA. } DO. TRIN. } Divo Trajano.
DO. VA. } DO. VAL. } Divo Valeriano.
D. P. Dedit Publice. Dis Penatibus. Dis Publicis

blicis. Divus Pius. Donum Poſuit.
DP. } DP. } Depoſita. Depoſitus.
D. P. D. Dis Penatibus Dedit, *vel*, Publicis.
D. P. F. Dis Penatibus Fecit, *vel*, Publicis.
D. PL. Deo Plutoni.
D. P. M. De Pecunia Mea. Dies Plus Minus.
D. P. M. V. De Pecunia Mea Votum. Dies Plus Minus Quinque.
DPO. } DPO. } Depoſitio.
D. POT. ET. GEN. AEVIT. Dis Potentibus Et Genio Æviterno.
D. PP. Data Propoſita. Data Publicata.
D. P. P. De Pecunia Publica. De Propria Pecunia.
D. P. D. D. De Propria Pecunia Dedicaverunt. De Pecunia Publica Dono Dedit.
D. P. S. De Pecunia Sua. Dedit Proprio Sumtu. Dis Penatibus Sacrum.
D. P. S. DD. De Pecunia Sua Dedicaverunt.
D. P. S. D. L. De Pecunia Sua Dedit Locum.
D. P. S. D. L. D. P. De Pecunia Sua Dedicavit Locus Datus Publice.
D. P. S. F. De Pecunia Sua Fecit.
D. P. S. F. D. De Pecunia Sua Factum Dedicavit.
D. P. S. OB. De Pecunia Sua Obtulit.
D. P. S. P. De Pecunia Sua Poſuit.
D. P. S. T. L. De Pecunia Sua Teſtamento Legavit.
D. Q. S. De Quo Supra.
DR., } DRV. } Druſus.
D. S. Data Subſcripta. Deo Sancto. Deo Soli. Deo Sacrum. De Suo.
D. S. B. H. S. S. De Suis Bonis Hoc Sibi Suis.
D. S. B. M. De Se Bene Meritæ. De Se Bene Merenti.
D. S. D. De Suo Dedit, *vel*, Dedicavit, *ſeu*, Donavit.
D. S. D. D. De Suo Dono Dedit.
D. S. E. De Suo Egit, *vel*, Erexit.
D. S. F. De Suo Fecit.
D. S. FACIVND. COER. De Suo Faciundum Coeravit, *pro*, Curavit.
D. S. F. C. De Suo Faciundum Curavit.
D. S. F. COL. De Suo Fecit Conlibertis.
D. S. F. C. H. S. E. De Suo Faciundum Curavit Hic Situs Eſt.
D. S. F. P. C. De Suo Factum Ponendum Curavit.
D. S. I. Deo Soli Invicto. De Sua Impenſa. De Suo Inſtituit.
D. S. I. F. De Sua Impenſa Fecit.
D. S. I. M. Deo Soli Invicto Mithræ.
D. S. I. P. C. De Sua Impenſa Ponendum Curavit.
D. S. I. S. L. M. De Sua Impenſa Solvit Libens Merito.
D. S. M. Dis Sacrum Manibus.
D. S. M. I. De Suo Monumentum Inſtituit.
D. S. M. P. De Suo Monumentum Poſuit. De Se Merito Poſuit.
D. S. P. Dis Sacrum Poſuit. Deo Soli Poſuit. De Sua Pecunia. De Suo Poſuit.
D. S. P. D. D. De Sua Pecunia Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.
D. S. P. D. L. D. P. De Sua Pecunia Dedit Loco Dato Publice.
D. S. P. E. C. De Sua Pecunia Erigi Curavit.
D. S. P. F. De Sua Pecunia Fecit.
D. S. P. F. C. De Sua Pecunia Faciundum Curavit.
D. S. P. L. D. De Sua Pecunia Libens Dedit.
D. S. P. L. M. D. D. D. De Sua Pecunia Libens Merito Dono Dedit Dedicavit.
D. S. P. P. De Sua Pecunia Poſuit.
D. S. P. P. F. De Sua Pecunia Ponere Fecit.
D. S. P. R. C. De Sua Pecunia Reſtituendum Curavit.
D. S. P. S. P. De Sua Pecunia Sibi Poſuit.
D. S. P. V. I. S. L. M. De Pecunia Sua Votum Jure Solvit Libens Merito.
D. S. S. De Suo Sibi. De Suo Sumptu.
D. S. S. FACIVND. C. C. De Suo Sumtu Faciundum Curavere.
D. S. S. F. C. De Suo Sibi Faciundum Curavit, *vel*, De Suo Sumtu.
D. S. V. S. L. L. M. De Suo Votum Solvit Libentiſſime Merito, *vel*, Libens Lubens.
D. T. Dedit Titulum. Dedit Tumulum.
DT. Devotus.
DT. D. D. P. F. Duntaxat Decem Denunciandi Poteſtatem Facio.
D. T. G. Q. S. Dedit Tumulum Gratis Quum Suis.
D. T. S. P. Dedit Tumulum Sumtu Proprio. Diem Tertium Sive Perendinum.
D. V. Dedit Vivens. Devota Virgo. Devotus Vir. Dies Quintus. Dis Volentibus.
DV. Devotus. Divus.
DVC. DVC. Duce Ducenario.
D. VIIII. Diebus Novem.
D. V. K. FEB. Dedicatum Quinto Kalendas Februarii.
DVL. Dulcis. Dulciſſima. Dulciſſimus.
DVL. C. Dulciſſima Conjux.
DVLCISS. Dulciſſima. Dulciſſimus.
D. V. M. Dis Vniverſis Manibus.
DVM. Dumia. *Tribus.*
DVODECI. Duodecim.
DVPL. ALAE. AVR. Duplicarius Alæ Aurianæ.
DVPL. TVR. Duplicarius Turmæ.
D. V. S. Dis Vniverſis Sacrum.
DVS. Devotus.
DVVMV. DuumViratus.
D. VXO. Dedit Vxori.

E.

E. Ædilis. Ætas. Ejus. Erexit. Ergo. Eſt. Et. Exacto.
Ɛ. Et.
E. C. Ejus Cauſa. Erigi Curavit.
E. C. F. Ejus Cauſa Fecit.
E. CVR. Erigi Curavit.
E. D. Ejus Domus, *vel*, Dominus.

ED. Edictum.
ED. C. Ædilis Curulis. Edicto Cavetur.
ED. PL. Ædilis Plebis.
EDV. P. D. Edulium Populo Dedit.
E. E. Ex Edicto.
EE. }
EE. } Eſſe.
E. F. Egregia Femina. Erigere Fecit.
E. FIL. }
E. FL. } Ejus Filius.
EG. Egit. Egregius. Erga. Ergo.
EGM. Ejuſmodi.
EG. S. B. M. F. Erga Se Bene Merito Fecit, *ſeu*, Bene Meritæ.
E. H. Ejus Heres. Ex Hereditate. Exter Heres.
E. H. B. M. F. C. Ejus Heres Bene Merenti Faciundum Curavit, *vel*, Exter Heres.
E. H. E. Ex Hereditate Eſt. Ejus Heres Eſt. Exter Heres Eſt.
E. H. L. N. R. Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
E. H. O. L. N. R. Ejus Hac Omnibus Lege Nihilum Rogatur.
E. H. T. N. N. S. Exterum Heredem Titulum Noſtrum Non Sequitur.
EID. APR. Idus Aprilis.
EID. MAR. Idus Martias.
EIM. }
EIM. } Ejuſmodi.
E. I. M. C. V. Ex Jure Manum Conſertum Voco.
E. L. Ea Lege. Ejus Locus.
EL. Elata. Elatus.
EL. EST. Elata Eſt.
E. M. Egregiæ Memoriæ. Elegit Monumentum, *vel*, Erexit.
EM. Emeritus. Emit.
EMA. Emiſſa.
EM. AL. Emeritus Alæ.
E. M. D. Ei Monumentum Dedit.
EMET. *pro*, Emit.
EM. OL. II. Emit Ollas Duas.
EMP. Emta. Emtor.
EMS. Emiſſa.
E. M. V. Egregiæ Memoriæ Vir.
EM. VR. Eminens Vir.
E. N. Etiam Nunc.
EN. Endotercifus, *hoc eſt*, Intercifus.
E. P. E Pretio. E Publico.
EP. }
EP. } Epiſtola. Epitaphium.
EP. M. }
EP. M. } Epiſtolam Miſit.
EPOR. Epora. Eporetanus.
E. PVB. E Publica. E Publico.
EPVL. INDICT. Epulum Indictum.
EPVL. POP. DED. Epulum Populo Dedit.
EPVS. Epiſcopus.
EQ. Eques. Equiria. Equus.
EQ. AVG. N. Eques Auguſti Noſtri.
EQ. COH. Eques Cohortis. Equeſtris Cohors.
EQ. M. P. Equum Meruit Publicum.
EQ. M. Equitum Magiſter.
EQ. O. }
EQ. OR. } Equeſter Ordo.
EQ. P. Equo Publico, *vel*, Equus Publicus.
EQ. P. EXOR. Equo Publico Exornatus.
EQ. PVB. Equo Publico.
EQ. PVB. IIII. VIR. I. D. PRAEF. FABR. Equo Publico Quartum Viro Juridicundo Præfecto Fabrum.
EQ. R. EQ. P. Equiti Romano Equo Publico.
EQ. RO. DEC. COL. APVL. Equiti Romano Decurioni Coloniæ Apuli.
EQ. ROM. Eques Romanus.
EQ. SING. AUG. Eques Singularis Auguſti.
EQ. SING. IMP. N. Eques Singularis Imperatoris Noſtri.
EQV. Equiria.
EQVOR. PROB. Equorum Probatio.
ER. }
ER. } Erit. Erogator. Erunt.
E. R. A. }
E. R. AG. } Ea Res Agitur.
ER. COLL. Aere Collato.
EREC. Erectum.
ER. LEG. Erogator Legionis.
E. S. E Suo. Et Sibi. Ex Sententia.
ES. Ejus. Eſt.
E. S. S. ET. LIB. M. E. Et Sibi Et Libertis Monumentum Erexit.
E. S. S. P. Q. R. Ex Sententia Senatus PopuliQue Romani.
ESQ. }
ESQVIL. } Eſquilina.
E. T. Ex Teſtamento.
ET. Eſt. Etiam.
ET. Etiam.
ET. CET. D. D. Et Ceteris Dis Deabus.
ET. COS. ET. PR. Et Conſuli Et Prætori.
ET. D. D. OMNIB. Et Dis Deabus Omnibus.
E. T. F. I. S. Ex Teſtamento Fieri Iuſſit Sibi.
ET. ITER. Q. Et Iterum Quinquennalis.
ET. LIB. SVIS. ET. LIB. LIB. EOR. PRSQ. SVIS. Et Libertis Suis [Et Liberis Libertabus Eorum Poſteriſque Suis.
ET. L. L. P. Q. E. Et Libertis Libertabus PoſteriſQue Eorum.
ET. M. D. Et Manu Divina.
ET. NC. Etiam Nunc.
ET. NVM. AVGG. Et Numinibus Auguſtorum.
ET. QVOS. I. F. C. H. S. Et Quos Ipſe Fieri Curavit Hic Siti Sunt.
ET. S. A. D. Et Sub Aſcia Dedicavit.
ET. S. D. Et Sibi Dedit, *vel*, Suis.
ET. S. ET. L. L. P. E. Et Sibi Et Libertis Libertabus Poſteris Ejus, *vel*, Eorum.
ET. S. ET. L. L. P. Q. E. Et Sibi Et Libertis Libertabus Poſteriſque Ejus, *vel*, Eorum.
ET. S. ET. S. P. Q. E. Et Sibi Et Suis Poſteriſque Ejus, *vel*, Eorum.
ET. S. ET. S. LIB. L. P. Q. E. Et Sibi Et Suis Libertis Libertabus Poſteriſque Eorum.

ET.S.F.C.

ET. S. F. C. Et Sibi Faciundum Curavit, *vel*, Suis.

ET. S. H. M. P. C. Et Sibi Hoc Monumentum Ponendum Curavit.

ET. S. L.
ET. S. LIB. } Et Suis Libertis.

ET. S. P. Q. E. Et Suis Poſteriſque Eorum.

ET. S. L. L. P. Q. E. Et Suis Libertis Libertabus PoſteriſQue Eorum.

ET. S. S. E. Et Sibi Sepulcrum Erexit, *vel*, Elegit.

ET. S. V. F. Et Sibi Vivens Fecit.

E. V. Egregio Viro. Egregius Vir.

EV. Ejus.

E. V. L. S. Ei Votum Libens Solvit.

EVOC. Evocatus.

EVOC. AN. II. Evocatus Annis Duobus.

EVOC. AVG. AB. AC. Evocatus Auguſti Ab Actis.

EVOC. AVGG. DIVOR. Evocatus Auguſtorum Divorum.

EVOK. Evocatus.

EVOK. AVG. Evocatus Auguſti.

EVOK. AVG. N. Evocatus Auguſti Noſtri.

EVOK. AVGG. NN. Evocatus Auguſtorum Noſtrorum.

EVOK. COH. IIII. PRET. Evocatus Cohortis Quartæ Pretoriæ.

EX.
EX. } Exigitur.

IIX. Ex.

EXACT. Exactor. Exactori.

EXACT. TRIB. CIVIT. GALL. Exactor Tributorum Civitatum Galliæ.

EX. A. D. Ex Ante Diem.

EX. A. D. C. A. Ex Auctoritate Divi Cæſaris Auguſti.

EX. A. D. K. Ex Ante Diem Kalendas.

EX. A. D. V. K. DEC. AD. PRID. K. IAN. Ex Ante Diem Quinto Kalendas Decembris Ad Pridie Kalendas Januarias.

EX. A. P. Ex Argento Publico.

EX. A. Q. I. R. P. V.
EX. AVC. Q. IVN. RVS. PR. VRB. } Ex Auctoritate Quinti Junii Ruſtici Prætoris Vrbani.

EX. ARG. P. C. Ex Argenti Pondo Centum. Ex Argento Publico Curavit, *vel*, Conſtituit.

EX. ARG. P. XIS. Ex Argenti Pondo Vndecim Semis.

EX. B. F. C. Ex Beneficiarius Conſulis.

EX. B. S. Ex Bonis Suis.

EX. C. Ex Civitate. Ex Colonia.

EX. 7. Ex Centuria.

EX. C. C. Ex Colonorum Conſenſu. Ex Conſenſu Civitatis. Ex Communi Conſenſu.

EX. COH. VI. PR. Ex Cohorte Sexta Prætoria.

EX. COL. AVG. Ex Collegio Augurum.

EX. COLL. FABR. DEC. IIII. Ex Collegio Fabrum Decuriæ Quartæ.

EX. COMM. CAES. Ex Commilitonibus Cæſaris.

EX. COM. ORD. Ex ComiteOrdinis.

EX. CON. Ex Conſenſu.

EX. CON. C. Ex Conſenſu Civitatis, *vel*, Conſulum.

EX. CONS. ORD. PAT. Ex Conſul Ordinarius Patritius.

EXCORRECT. Excorrector.

EX. COS. Ex Conſul.

EX. D. Ex Decreto. Ex Decuria. Ex Domo.

EX. D. A.
EX. D. AVG. } Ex Domo Auguſta, *vel*, Auguſti.

EX. D. D. Ex Decreto Decurionum.

EX. D. D. P. P. Ex Decreto Decurionum Poſuere.

EX. D. D. PROMAG. L. D. Ex Decreto Decurionum Promagiſtro Locus Datus.

EX. DEC. AL. Ex Decreto Alæ. Ex Decurionibus Alæ.

EX. DEC. DEC. MVN. MAL. Ex Decreto Decurionum Municipii Malacitani.

EX. DISP. POS. Ex Diſpoſitione Poſuit.

EX. DO. A.
EX. DO. AVG.
EX. DO. AVG. } Ex Domo Auguſta, *vel*, Auguſti.

EX. D. ORD. Ex Decreto Ordinis.

EX. EA. P. Q. I. S. AD. AER. D. E. Ex Ea Pecunia Quæ Juſſu Senatus Ad Ærarium Delata Eſt.

EXEM. Exemplum.

EXERC. Exercitus. Exercitator.

EXERCITA. N. Exercitatori Numeri.

EX. FIG. Ex Figulina.

EX. GER. I.
EX. GER. INF. } Ex Germania Inferiori. Exercitus Germaniæ Inferioris.

EX. H. Ex Heres.

EX. HARVSPIC. SENT. Ex Haruſpicum Sententia.

EX. H. L. Ex Hac Lege.

EX. H. L. N. R. Ex Hac Lege Nihil Rogatur.

EX. H-S. cIↃ N. Ex Seſtertiis Mille Numum.

EX. H-S. DC. D. XX. Ex Seſtertiis Sexcentis millibus Quingentis Viginti.

EX. H-S. N. CC. L. D. XL. Ex Seſtertiis Numorum Ducentis Quinquaginta millibus Quingentis Quadraginta.

EX. H-S. X. P. F. I. Ex Seſtertiis Decem Parvis Fieri Juſſit.

EX. H-S. ∞ ∞ ∞ ∞. Ex Seſtertiis Quatuor millia.

EXIBIT. Exibitori. Exibuit.

EX. III. FI. Ex Tertia Fide.

EX. III. ISIDE. Ex Tertia Iſide.

EX. I. Q. Ex Jure Quiritum.

EX. I. M. C. V. Ex Jure Manum Conſertum Vocavit.

EX. KAL. IAN. AD. KAL. IAN. Ex Kalendis Januariis Ad Kalendas Januarias.

EX. KAL. IVL. AD. KAL. IVL. Ex Kalendis Juliis ad Kalendas Julias.

EX. KAL. IVL. AD. KAL. IAN. Ex Kalendis Juliis Ad Kalendas Januarias.

EX. M. Ex Monitu.

EX. M. D. Ex Monitu Dedit.

EXEMPL. Exemplum.

EX. NEC. LEG. Ex Neceſſariis Legionis.

EX. NVM. FRVM. Ex Numero Frumentariorum.
EX. ORD. ARVS. Ex Ordine Aruſpicum.
EXPED. AVG. Expeditio Auguſti.
EXPF. VRB. ExPræfecto Vrbis.
EXPLO. LEG. VI. VICTR. Explorator Legionis Sextæ Victricis.
EX. P. P. Ex Pecunia Publica.
EXPPO. Expræpoſito.
EX. P. Ex Predio. Ex Præcepto. Ex Prætoria. Ex Prætorio.
EX. PRAEF. LEG. Ex Præfecto Legionis.
EX. PRAEF. LEGG. VIII. CL. ET. I. ADIVT. Ex Præfecto Legionum Septimæ Claudiæ, & Primæ Adjutricis.
EX. PRAEP. Ex Præpoſito.
EXQ. Exquilina.
EX. R. Ex Regione.
EX. REG. XIIII. Ex Regione DecimaQuarta.
EX. S. ARAM. F. C. Ex Suo Aram Fieri Curavit.
EX. S. C.
EX. S. C. } Ex Senatus Conſulto.
EX. S. C. COIR. LIC. Ex Senatus Conſulto Coire Licet.
EX. S. C. ET. D. D. Ex Senatus Conſulto & Decreto Decurionum.
EX. S. C. P. Ex Senatus Conſulto Poſuit. Ex Suo Curavit Ponendum.
EX. S. C. TERMIN. Ex Senatus Conſulto Terminaverunt.
EX. S. D. Ex Suo Dedit.
EX. SIGN. Ex Signifer. Ex Signiferis.
EX. T. Ex Teſtamento.
EX. T. F. C. Ex Teſtamento Fieri Curavit.
EX. T. F. C. S. T. T. L. Ex Teſtamento Fieri Curavit Sit Tibi Terra Levis
EX. T. F. I. Ex Teſtamento Fieri Juſſit.
EX. TT. SS. HH. Ex Teſtamentis Supraſcriptorum Heredum.
EX. V. Ex Quinta. Ex Viſu. Ex Voto.
EX. V. DECVR.
EX. V. DECVR. } Ex Quinta Decuria.
EX. VI. S. Ex Sex Semis.
EX. VOT. S. P. Ex Voto Sacrum Poſuit. Ex Voto Suo Poſuit.
EX. VOT. XXX. Ex Votis Tricennalibus.
EX. V. P. Ex Viſu Poſuit, *vel*, Ex Voto.
EX. V. S. F. Ex Voto Suſcepto Fecit.
E. XX. HERED. Exactor Viceſimæ Hereditatium.

F.

F. Faciundum. Factum. Familia. Famula. Faſtuſdies. Februarius. Fecit. Feliciter. Felix. Femina. Fides. Fieri. Filia. Filius. Finis. Flamen. Forum. Frater. Frons. Fuit. Fulvo.
ꟻ. Filia.
Ǝ. Filia.
F. A. Filiæ Amatiſſimæ. Filio Amatiſſimo.
FA. Familia. Femina. Filia.
FAB. Faber. Fabia. Fabius. Fabrum.
F. AB. HEREDIB. TEST. FIE. IVS. Factum Ab Heredibus Teſtamentum Fieri Juſſit.
FABR. Fabrum. Fabrorum.
FABROR. NAVAL. VTRICLAR. Fabrorum Navalium Vtriclariorum.
FABR. TIG. Faber Tignarius.
FAC. Faciundum. Factum.
FAC. B. Factum Bene.
FAC. C. Faciundum Curavit.
FAC. F. Factum Feliciter.
FACIVND. PROCVRAV. Faciundum Procuravit.
FACT. Factio. Factum. Factus.
FACTION. VENET. Factionis Venetæ.
FACT. RVSSAT. Factionis Ruſſatæ.
FA. CV. L. L. M. Faciundum Curavit Libentiſſime Merito.
FAL. Falerina.
FAM. Familia. Familiaris.
FAMA. Familia.
F. AN. X. F. C. Filiæ Annorum Decem Faciundum Curavit, *vel*, Filio.
FAV.
FAVS. } Fauſtus.
FB. Fabia.
F. B. M. Fecit BeneMerenti. Filiæ BeneMerenti, *vel*, Filio.
F. C. Facere Curavit. Faciundum Curavit. Fecit Cinerarium. Fecit Conditorium. Felix Conſtans. Fidei Comiſſum. Fieri Curavit.
F. CASS. Fecit Caſſio.
F. C. E. T. F. I. Faciundum Curavit Et Titulum Fieri Juſſit.
F. C. F. Fecit Cariſſimæ Feminæ, *vel*, Filiæ. Filio Cariſſimo Fecit, *vel*, Fratri.
F. C. H. Fieri Curavit Heres.
F. C. I. Q. P. Faciundum Curavit IdemQue Probavit.
F. C. L. Fecit Contra Legem.
F. C. M. Faciundum Curavit Monumentum, *vel*, Mœrens. Fecit Conjux Marito.
F. C. R. Fieri Curavit Requietorium.
F. C. SVO. B. Fecit Conjugi SuoBono.
F. D. Factum Dedicavit. Filia Dedit. Filius Dedit. Flamen Dialis.
FD. Fidejuſſor. Fundus.
FD. C.
FD. CM. } Fidei Commiſſum.
F. DD. Factum Dedicaverunt. Fieri Decreverunt.
F. D. D. BARC. Factum Decreto Decurionum Barcinonenſium.
F. D. S. Fecit De Suo.
F. D. M. Factum Dis Manibus. Filiæ Dedit Monumentum, *ſeu*, Filio, *vel*, Fratri.
F. D. Q. M. Flamen Dialis Quirinalis Martialis.
F. E. Fecit Erigi. Filius Ejus.
FE. Fecerunt.
FEA. Femina.
FEB. Februarius.

F. E. C. Faciundum Ei Curavit. Filio Erigi Curavit, *ſeu*, Filiæ, *aut*, Fratri.
FEC. Fecialis. Fecit. Fecerunt.
FECER. Fecerunt.
FECER. DD. Fecerunt Dederunt, *vel*, Dedicaverunt.
FECERVM. Fecerunt.
FEC. IN. P. Fecit In Pace.
FEC. IN. P. DEP. Fecit In Pace Depoſita.
FECR. Fecerunt.
F. E. D. Factum Eſſe Dicitur.
F. ED. Factum Edicto.
F. E. H. Filius Et Heres.
FEL. AVG. Felicitas Auguſti.
FELIC. Feliciter.
FELIC. SAEC. Felicitas Sæculi.
FELICISS. Feliciſſimæ.
FELICIT. AVG. Felicitas Auguſti.
FEL. IVL. OLIS. Felix Julia Olyſſipo.
FEL. P. R. Felicitas Populi Romani.
FEM. Femina.
F. EQVOR. PROB. Feriæ Equorum Probandorum.
FER. Fecerunt. Feralia. Feriæ.
FER. Fecerunt.
FERAL. Feralia.
FERAL. F. Ferales Feriæ.
FER. L. C. Feriarum Latinarum Cauſſa.
FER. NEP. Feriæ Neptuni.
F. E. S. Fecit E Suo. Fecit Et Sibi.
F. ET. S. Fecit Et Sacravit. Fecit Et Sibi.
F. F. Fabricaverunt. Fieri Fecit. Filia Fecit, *vel*, Filius. Filius Familias. Filii duo. Flando Feriundo.
FF. / FF. Fabricaverunt. Fecerunt. Fratres. Fundaverunt.
F. FA. / F. FAM. / F. FAM. Filius. Familias.
FFB. Fabricaverunt.
F. F. C. Filio Faciundum Curavit.
FF. C. Fermè Centum.
F. F. Ↄ. C. Flaviorum Duorum Conliberta.
FFD. Fundaverunt.
F. FE. Fortunæ Felici.
F. FF. Fabricare Fecerunt.
F. FI. / F. FL. Fratris Filius.
FF. P. Filii Poſuere. Fratres Poſuere. Fratribus Poſuit.
FF. PP. FF. Fortiſſimi Piiſſimi Feliciſſimi.
F. FQ. Filiis FiliabuſQue.
F. FS. Filius Familias.
F. H. Fecerunt Hoc. Fecit Heres. Femina Honeſta.
F. H. F. Fieri Heres Fecit. Fieri Heredes Fecerunt.
F. H. IV. Fieri Heres Juſſit.
F. I. Fieri Inſtituit. Fieri Juſſit.
FI. Filia. Filius.
FI. Fide.
FIA. Filia.
F. I. A. P. Felix Julia Auguſta Pia.
FID. Fide. Fides. Fidelis.
FID. D. Fide Dignus.
FID. EXERCIT. Fides Exercituum.
FID. M. Fides Militum.
F. I. D. P. S. Fieri Juſſit De Pecunia Sua.
FID. S. / FID. SER. Fidelis Servus.
FIDVC. HER. Fiduciarius Heres.
FIG. Figulina. Figulus. Figura.
FIL. Filia. Filius.
FIL. DVLCISS. Filiæ Dulciſſimæ. Filio Dulciſſimo.
FIL. ER. Filii Eorum.
FILIBVS, *pro*, Filiis.
F. I. L. IN. F. Fieri Juſſit Locum In Fronte.
FIL. KAR. F. Filio Kariſſimo Fecit.
FIL. MATR. PIISS. Filius Matris Piiſſimæ, *vel*, Filia.
FIL. MER. Filia Merens. Filiæ Merenti. Filius Merens. Filio Merenti.
FIL. PIIS. POS. Filio Piiſſimo Poſuit.
FIL. SV. Filius Suus. Filia Sua.
FIN. POMER. TERMIN. Fines Pomerii Terminaverunt.
F. I. S. Fieri Juſſit Sibi.
F. ITEMQ. D. D. Fecit Itemque Dedicavit.
ꝗIX. ANN. XXXIX. MEN. I. D. VI. HOR. SCIT. NEM. Vixit Annos Trigintanovem Menſem Vnum Dies Sex Horas Scit Nemo.
F. L. Fecit Locum. Fecit Libens.
FL. Filia. Filius. Flavia.
FLA. Filia.
FLACC. Flaccus.
FLAM. Flamen. Flaminica.
FLAM. COL. IMMVN. PROV. BAETIC. Flamen Coloniarum Immunium Provinciæ Bæticæ.
FLAMINIC. COL. TARRAC. Flaminica Coloniæ Tarraconenſis.
FLAM. DERT. Flamen Dertonæ.
FLAM. DIAL. Flamen Dialis.
FLAM. ET. II. VIRAL. COL. APVL. Flamen Et Duum Viralis Coloniæ Apuli.
FLAM. FERON. Flamen Feroniæ.
FLAM. HADR. Flamen Hadrianalis.
FLAM. MAR. Flamen Martialis.
FLAM. MVT. Flaminica Mutinæ.
FLAM. PERP. Flaminica Perpetua.
FLAM. PERP. DOM. AVG. Flaminica Perpetua Domus Auguſtæ.
FLAM. P. H. C. P. H. C. Flamini Provinciæ Hiſpaniæ Citeriori Provincia Hiſpania Citerior.
FLAM. PROV. NARB. Flamen Provinciæ Narbonenſis.
FLATVAR. Flatuarius.
FLAV. Flavia. Flavialis.
FL. AVG. Flavius Auguſtus.
FL. AV. MAX. Flavia Aurelia Maxima.
F. L. B. Fecit Liberto Bono.
FL. CL. Flavius Claudius.
FL. D. Flamen Dialis.
FL. DIVI. T. Flamen Divi Titi.
F. L. F. Fieri Libens Fecit, *vel*, Lugens.
FL. FEL. Flaviæ Felicis.
FL. F. FL. N. Flavii Filius Flavii Nepos.

FL. FM. Filius Familias.

F. L. I. N. T. A. L. CO. M. ORD. PR. Felix Liber Injunctus Notariis Tribunis A Laterculo Continens Mandata Ordinis Primi.

FL. IVL. Flavia Iulia.

F. L. LIB. LIBERTAB. Q. SVIS. OMNIB. Fecit Libens Libertis LibertabuſQue Suis Omnibus.

F. L. L. P. S. Fecit Libentiſſimæ Pecunia Sua. Fecit Libertis Libertabus Poſteris Suis.

F. L. M. Fecit Libens Merito.

FLM. Familia. Flamen.

FL. MAX. Flavia Maximiana.

FLMC. Flaminica.

FLO. } Floralia.
FLOR. }

FL. P. Flamen Perpetuus.

FL. QI. Flamen Quirinalis.

FLS. Flavius.

FL. VAL. Flavius Valerius.

F. L. V. A. L. CO. S. T. R. L. IVSS. D. Felix Liber Vindicandus A Laterculo Continens Sacros Titulos Rerum Largitionum Juſſione Divina.

FL. L. V. A. L. E. MAG. MEM. IVSS. D. Felix Liber Venit A Laterculo Edendus Magiſtro Memoriæ Juſſione Divina.

F. L. V. A. LL. P. N. EVS. IVSS. DD. Felix Liber Venit A Laterculo Primicerii Notariorum Ejus Juſſu Dominorum.

F. L. V. A. L. MAG. EP. IVSS. DD. Felix Liber Vindicandus A Laterculo Magiſtri Epiſtolarum Juſſu Dominorum.

F. L. V. A. L. P. N. E. N. IVSS. AVG. Felix Liber Veniens A Laterculo Principis Noſtri Ejus Numinis Juſſu Auguſtali.

F. M. Fecit Monumentum, *vel*, Memoriam. Fieri Mandavit. Filius Matri, *vel*, Filia. Flamen Martialis.

F. MART. CAR. MONET. Feriæ Martis Carnæ Monetæ.

F. MAXSV. Fabius Maxumus.

F. M. D. D. D. Fecit Monumentum Datum Decreto Decurionum.

F. M. I. Fieri Monumentum Juſſit.

F. M. S. Fecit Monumentum Sibi.

F. N. Fecit Nobis. Fides Noſtra.

F. N. C. Fieri Nobis Curavit.

F. O. Filiæ Optimæ. Filio Optimo, *ſeu*, Fratri.

FO. Forum.

FOED. Fœderati.

FONT. Fontinalia.

FOR. Forum. Fortuna. Fortunata.

FOR. B. Forum Boarium.

FOR. COR. Foro Cornelii, *vel*, Forum.

FORD. Fordicidia.

FOR. FEL. Fortunæ Felici.

FOR. FL. Forum Flaminii.

FOR. I. Forum Julii.

FORIN. ROM. AR. DD. Forinæ Romæ Aras Dedicavit.

FOR. L. Forum Livium.

FORODRVENT. Forodruentinorum.

FORONOVANOR. Foronovanorum.

FOR. RED. Fortunæ Reduci.

FOR. RE. EX. S. C. Fortunæ Reduci Ex Senatus Conſulto.

FOR. T. Forum Tranſitorium.

FORT. FEL. Fortunæ Felici.

FORT. P. R. Fortitudo Populi Romani.

FOR. PRIM. Fortunæ Primigeniæ.

FORT. RED. CAES. AVG. Fortunæ Reduci Cæſaris Auguſti.

FOS. Foſſor.

F. P. Faſtus Primo. Fecit Publice. Filius Patri. Forma Publica.

F. P. C. Filius Ponendum Curavit.

F. P. D. Filius Patri Dedit.

F. P. D. D. L. M. Fecit Publice Decreto Decurionum Locum Monumenti.

F. P. H. C. Filius Patri Hoc Curavit.

F. P. I. Filius Poni Juſſit.

F. P. P. Filius Patri Poſuit.

F. Q. Flamen Quirinalis.

F. R. Fecit Requietorium. Finibus Regundis.

FR. Fortis. Frater. Fronte. Frumentarius.

FR. Forum. Frater.

FR. A. Frater Amantiſſime. Frater Ave.

FRA. Frater.

FRA. C. Fraude Creditoris.

FRA. ET. FIL. TIT. POS. Frater Et Filius Titulum Poſuit.

FRAT. CARISS. F. Fratri Cariſſimo Fecit.

FRATIB. PIENT. Fratribus Pientiſſimis.

FR. D. Frumenti Dandi.

FRD. Fraude.

FR. F. Fratris Filius.

FR. I. Forum Julium.

FR. L. Forum Livii. Frumentarius Legionis.

FR. LEG. Frumentarius Legionis.

FRMS. Fortiſſimus.

FRONT. Fronto.

F. R. P. C. Filius Requietorium Ponendum Curavit.

FR. POM. Forum Pompilii.

FRS. Fortis.

FR. S. Forum Sempronii.

FRV. } Frugalis. Frugi.
FRVG. }

FRVGIF. Frugiferæ.

FRVM. Frumentarius.

F. S. Fecit Sibi. Fecit Suis. Forum Sempronii.

FS. Filii. Foſſores.

FS. Fratres.

F. S. E. Fieri Sibi Elegit.

FS. E. Factus Eſt.

F. S. ET. L. M. Fecit Sibi Et Libertis Monumentum.

F. S. ET. S. Fecit Sibi Et Suis.

F. S. S. Fecit Sibi Suis.

F. T. Fecit Titulum, *vel*, Tumulum.

F. T. C. Fieri Teſtamento Curavit.

F. V. Fecit Vivens.

FV. Filius. Fuerit.

F. V. C. Fieri Vivens Curavit.

F. V. F. Fieri Vivens Fecit.

FVL. Fulvius.

FVLMIN. FVLG. Fulminatori Fulguratori.

FVNC. Functus.

FVR. Furius.

FVRR. Furrinalia.
F.V.S. Fecit Voto Suſcepto.
F. V. S. L. M. Fecit Voto Soluto Libens Merito.
FVTORO. Futurum.

G.

G. Gaius. Genere. Genius. Gens. Genus. Geſta. Gratia. Gratis.
GA. Galeria.
GAB. Gabinius.
GAL. Galeria. Gallus. Galliæ.
GALL. Galliæ.
GALLICA. V. C. CON. Gallicano Viro Clariſſimo Conſule.
GAL. VAL. Galerius Valerius.
GA. V. Gravitas Veſtra.
G. AVG. Genio Auguſti.
GA. VAL. Gaius Valerius.
GAV. V. Gravitas Veſtra.
G. B. Genio Bono.
G. B. D. M. P. Genio Bono Dicavit Monumentum Publice.
G. C. Gaius Cæſar. Genio Civitatis, *vel*, Cæſaris.
G. D. Germanicus Dacicus. Gratis Dedit.
GD. Gaudium.
GE. Gens.
GEL. Gellius.
GEM. Gemina. Gemella.
GEMIN. Geminus.
GEN. Gens. Genio.
GEN. AVG. FELIC. Genio Auguſti Felici.
GEN. PLVT. S. Genio Plutoni Sacrum.
GEN. POP. ROM. } Genio Populi Romani.
GEN. P. R. }
GER. Germanicus. Germanico. Germania.
GER. DAC. Germanicus Dacicus.
GERM. Germania. Germanicus.
GERMANIC. Germanicus.
GERMAN. INDVTI. Germana Indutia.
GER. MAX. Germanicus Maximus.
GER. MAX. DAC. MAX. SARM. MAX. Germanicus Maximus. Dacicus Maximus. Sarmaticus Maximus.
GERM. DAC. Germanicus Dacicus.
GER. P. Germania Provincia.
GER. SAR. Germanicus Sarmaticus.
G. F. Gemina Fidelis, *vel*, Felix.
G. FEL. Gemina Felix.
GG. Gemina. Geſſerunt.
GG. Geſſerunt.
G. L. Genio Loci.
GLA. Gloria. Gladiator.
GLAD. Gladiator.
GLA. N. L. Gloria Nominis Latini.
GLA. R. S. Gloria Romani Senatus.
G. L. F. Genio Loci Factum.
GL. R. Gloria Romanorum.
G. M. Genio Malo.
GM. Germanicus.
GM. Germanus.
GM. F. Gemina Fidelis, *vel*, Felix.
GM. FI. Gemina Fidelis.
G. M. V. Gemina Minervia Victrix, *ideſt legio.*
GN. Gens. Genius. Genere. Gnæus.
GN. F. A. N. Gnæi Filius Auli Nepos.
GN. F. AP. N. Gnæi Filius Appii Nepos.
GN. F. C. N. Gnæi Filius Caii Nepos.
GN. F. D. N. Gnæi Filius Decimi Nepos.
GN. F. GN. N. Gnæi Filius Gnæi Nepos.
GN. F. L. N. Gnæi Filius Lucii Nepos.
GN. F. K. N. Gnæi Filius Kæſonis Nepos.
GN. F. M. N. Gnæi Filius Marci Nepos.
GN. F. M'. N. Gnæi Filius Manii Nepos.
GN. F. N. N. Gnæi Filius Numerii Nepos.
GN. F. P. N. Gnæi Filius Publii Nepos.
GN. F. Q. N. Gnæi Filius Quinti Nepos.
GN. F. SER. N. Gnæi Filius Servii Nepos.
GN. F. SEX. N. Gnæi Filius Sexti Nepos.
GN. F. SP. N. Gnæi Filius Spurii Nepos.
GN. F. TI. N. Gnæi Filius Tiberii Nepos.
GN. F. T. N. Gnæi Filius Titi Nepos.
GN. MAG. IMP. Gnæus Magnus Imperator.
GN. N. T. M. DD. Genio Numini Tutelari Monumentum Dedicavit, *vel*, Tutelari Meo Dedit.
GN. S. Genio Sacrum.
GNT. Gentes.
GORD. Gordianus.
GOTH. Gothicus.
GOTH. M. } Gothicus Maximus.
GOTH. MAX. }
G. P. Galliæ Procurator. Genio Poſuit.
G. P. F. Gemina Pia Fidelis, *ſcilicet legio.*
G. P. R. Genio Populi Romani, *ſeu*, Gloria.
GR. Gratis. Grex.
GR. Gerit.
GRA. Gratia.
GRAC. } Grachus.
GRACH. }
GRANS. Gratianus.
GRAT. AG. Gratias Agit.
GR. D. Gratis Datum, *vel*, Dedit.
GR. EX. Gloria Exercitus.
GR. V. Grex Veneta, *hoc eſt Factio.*
G. S. Genio Sacrum. Genio Senatus.
GS. Gaius. Genus. Geſſit.
GS. Geſſerunt. Gravitas.
GT. Gentem. Gentes.
G. T. } Genio Tutelari.
G. T. } Gravitas Tua.
G. T. A. Genio Tutelari Auguſti.
G. V. Genio Vrbis.
GVILS. Gulielmus. *In Monumentis Chriſtianorum.*
GVS. Genus.
GVS. Gaviſus.
G. V. S. Genio Vrbis Sacrum. Gratis Votum Solvit.
GX. Grex.

H.

H. Habet. Hac. Haſtatus. Heres. Hic. Homo. Honeſta. Honor. Hora. Horis. Hoſtis.
H. Heredes. Heres. Hora.
H. A. Hoc Auno.
HA. Hadrianus. Hora.
H. A. C. Heres Amico Curavit.
HADR. Hadrianus.
H. A. E. C. Hanc Ædem Ei Conſtituit. Hanc Aram Erigi Curavit.
HAE. M. Heredem Meum.
H. A. G. F. Heres Agens Gratias Fecit, *vel*, Animo Grato.
H. A. I. R. Honore Accepto Impendium Remiſit, *ſeu*, Impenſam.
H. A. L. R. Hac Autem Lege Rogavit. Hoc Amico Locavit Requietorium.
H. AQ. Hic Aquieſcit.
HAR. Haruſpex.
H. ARA. H. N. S. Hæc Ara Heredem Non Sequitur.
HASTA. Haſtatus.
HAST. PVR. II. Haſtis Puris Duabus.
H. B. Homo Bonus.
H. B. F. Homo Bonæ Fidei.
H. B. M. E. Heres Bene Merenti Erexit.
H. B. M. F. Heres Bene Merenti Fecit.
H. B. M. F. C. Heres Bene Merenti Faciundum Curavit.
H. B. M. P. Heres Bene Merenti Poſuit.
H. C. Heres Curavit. Heredes Curaverunt.
H. C. CV. Hic Condi Curavit. Hoc Cinerarium Conſtituit.
H. C. D. D. Huic Collegio Dedicaveruut.
H. C. E. Hic Condita Eſt, *vel*, Conditus.
H. C. I. R. Honore Contentus Impendium Remiſit.
HC. L. Hunc Locum.
HC. L. S. P. S. Hunc Locum Sepulturæ Poſuit Sibi.
HC. V. Hic Voluit.
HC. V. Hunc Virum.
H. D. Hic Dedicavit, *vel*, Dedit.
H. D. D. Heredes Dono Dedere. Honori Domus Divinæ.
H. DD. Hic Dedicaverunt, *vel*, Dederunt.
H. D. M. Hoc Dedit Monumentum. Hoc Dari Mandavit.
HDNVS. } HDR. } Hadrianus.
H. D. S. Hoc Dedit Sepulcrum. Hoc De Suo.
HE. M. F. S. P. Heres Monumentum Fecit Sua Pecunia.
H. E. P. Heres Ejus Poſuit. Hic Eſt Poſitus.
HER. Heres. Hereditas. Herennius.
HERC. AVG. Herculi Auguſto.
HERC. GAD. Herculi Gaditano.
HERC. ROM. COND. Herculi Romæ Conditori.
HERC. SACR. Herculi Sacrum.
HERCVL. ROM. AVG. Herculi Romano Auguſto.
HERED. B. M. F. CV. Heredes Bene Merenti Faciundum Curaverunt.
HERED. EX. T. F. C. Heredes Ex Teſtamento Fieri Curaverunt.
HER. EX. H-S. XI. Heres Ex Seſtertiis Vndecim.
HER. F. Heres Fecit.
HER. FAC. CVR. Heres Faciundum Curavit.
HER. FEC. Heres Fecit.
HERR. Heredes.
HER. S. Herculi Sacrum.
H. E. S. Hic Eſt Situs, *vel*, Sepultus.
H. E. S. S. T. T. L. Hic Eſt Situs Sit Tibi Terra Levis.
H. E. T. F. Heres Ex Teſtamento Fecit.
H. E. T. F. I. Heres Ex Teſtamento Fieri Juſſit. Hoc Ex Teſtamento Fieri Juſſit.
H. ET. L. Heredes Et Liberti.
HETR. Hetruſcus.
H. E. V. Heredem Eſſe Voluit.
H. EX. T. Heres Ex Teſtamento.
H. EX. T. E. Heres Ex Teſtamento Erexit.
H. EX. T. EST. Heres Ex Teſtamento Eſt.
H. F. Heres Fecit. Hic Faciundum. Honeſta Femina, *vel*, Filia.
H. F. C. Heres Faciundum Curavit.
H. FF. Hic Fabricaverunt.
H. F. H. F. S. M. Honeſta Femina Hoc Fecit Sibi Monumentum.
H. F. H. N. M. Heredes Fecerunt Hoc Noſtrum Monumentum.
H. S. F. C. A. Heredes Fecerunt Sumtu Communi Aram.
H. H. Homo Honeſtus.
H. H. Heredes.
H. H. Heredes.
H. H. A. P. S. Hic Habet Actionem Ponendi Sepulcrum.
HH. E. B. M. F. Heredes Ejus Bene Merenti Fecerunt.
HH. F. M. F. D. Heredes Filios Meos Facere Damno.
H. H. M. N. S. Heredes Hoc Monumentum Non Sequitur, *vel*, Non Sequuntur.
H. H. P. Heredes Poſuerunt.
H. H. P. P. Hiſpaniarum Provinciarum.
H. H. S S. Heres Hoc Sepulcrum Sequitur.
H. I. Hic Jacet. Homo Juſtus.
HIC. ADQ. Hic Adquieſcit.
HIC. LOC. HER. N. S. } HIC. LOC. HER. NON. SEQ. } Hic Locus Heredem Non Sequitur.
HIEROF. HEC. Hierofanta Hecatis.
H. I. I. Heredes Juſſu Illorum.
H. II. Hora Secunda. Horis Duabus.
HILAR. AVG. Hilaritas Auguſti.
HILAR. P. R. Hilaritas Populi Romani.
HILAR. TEMP. Hilaritas Temporum.
HIL. SER. CVR. Hilarus Servus Curavit.
HISP. Hiſpania.
H. IVS. Heres Inſtitutus.
H. K. N. Ave Kariſſime Nobis.

H. L.

H. L. Hac Lege. Hoc Loco.
H. L. D. Hic Locum Dedit, *vel*, Hunc.
H. L. ET. M. H. N. S. Hic Locus Et Monumentum Heredes Non Sequitur.
H. L. F. S. F. S. Hunc Locum Fecit Sibi Filiis Suis.
H. L. H. N. S. Hic Locus Heredes Non Sequitur.
H. L. H. N. T. Hunc Locum Heres Non Teneat.
H. L. M. Hic Locus Monumenti.
H. L. N. } H. L̄. N. } Honeſto Loco Natus.
H. LOC. HER. NON. SEQ. Hic Locus Heredes Non Sequitur.
H. L. R. Hac Lege Rogatum. Hanc Legem Rogavit. Hic Locavit Requietorium.
H-L-S. Seſtertius.
H. L. S. H. N. S. Hunc Locum Sepulturæ Heres Non Sequitur. Hunc Locum Scripti Heredes Non Sequuntur.
H. M. Hoc Mandavit. Hoc Monumentum. Honeſta Mulier. Honeſta Miſſione. Hora Mortis.
H. M. } H̄. M̄. } Honeſta Mulier.
HM. Hymnus.
H. M. AD. H. N. T. } H. M. AD. H. N. TRAN. } Hoc Monumentum Ad Heredes Non Tranſit.
H. M. D. A. Huic Monumento Dolus Abeſt, *vel*, Abeſto.
H. M. D. M. A. } H. M. D. M. AB. } Huic Monumento Dolus Malus Abeſt, *vel*, Abeſto.
H. M. D. M. A. E. Huic Monumento Dolus Malus Abſens Eſto.
H. M. D. M. H. Huic Monumento Dolus Malus Abeſto, *H. pro A.*
H. M. E. Hic Monumentum Elegit. Hoc Monumentum Erexit. Homini Memoriæ Egregiæ.
H. M. E. H. I. S. Hoc Monumentum Ejus Heres Inſtitutus Sequitur.
H. M. E. H. N. R. Hoc Monumentum Exterum Heredem Non Recipit.
H. M. E. H. N. S. Hoc Monumentum Exterum Heredem Non Sequitur.
H̄. M. E. H-S. CCIↃↃ CCIↃↃ IↃↃ. M. N. Hoc Monumentum Erexit Seſtertiorum Viginti-quinque Mille Numum..
H. M. E. N. R. Hoc Monumentum Exterum Non Recipit.
H. M. ET. LOCIS. S. S. D. M. A. Huic Monumento Et Locis Supra Scriptis Dolus Malus Abeſto.
H. M. ET. L. S. H. N. S. Hoc Monumentum Et Locum Sepulturæ Heredes Non Sequuntur.
H. M. ET. L. S. S. H. N. S. Hoc Monumentum Et Locum Sepulturæ Sui Heredes Non Sequuntur. Hoc Monumentum Et Libertatem Sepulcri Sui Heredes Ne Sequantur, *vel*, Scripti.
H. M. EX. NON. RECEP. Hoc Monumentum Exterum Non Recepit.
H. M. EXT. N. REC. Hoc Monumentum Exterum Non Recipit.
H. M. EX. T. H. N. S. Hoc Monumentum Ex Teſtamento Heredem Non Sequitur.
H. M. EXT. N. R. } H. M. EXT. N. REC. } Hoc Monumentum Exterum Non Recipit.
H. M. EXTR. H. N. SEQ. Hoc Monumentum Exteri Heredes Non Sequuntur.
H. M. F. Heres Monumentum Fecit. Hoc Mandavit Fieri.
H. M. G. N. S. Hoc Monumentum Gentiles Non Sequitur, *vel*, Non Sequuntur.
H. M. H. Hic Monumentum Habet. Hec Mandavit Heres.
H. M. H. E. N. S. Hoc Monumentum Exteros Heredes Non Sequitur.
H. M. HER. S. Hoc Monumentum Heres Sequitur.
H. M. H. EX. T. N. S. Hoc Monumentum Heres Ex Teſtamento Non Sequitur.
H. M. H. N. A. Hoc Monumentum Heredes Non Accipit.
H. M. H. N. S. Hoc Monumentum Heres Non Sequitur.
H. M. H. N. S. E. Hoc Monumentum Heredes Non Sequitur Exteros.
H. M. H. N. S. N. H. H. Hoc Monumentum Heredes Non Sequitur Nec Heredes Heredum.
H. M. H. N. S. N. EX. Hoc Monumentum Heredes Non Sequitur Nec Exteros. Hoc Monumentum Heredes Noſtri Sequuntur Non Exteri.
H. M. H. S. Hoc Monumentum Heres Sequitur, *vel*, Heredes.
H. M. IN. F. P. X. IN. A. P. X. Habet Monumentum In Fronte Pedes Decem In Agro Pedes Decem, *vel*, Huic Monumento.
H. M. M. H. M. N. S. F. Humanitatis Mala Metuens Hoc Monumentum Nomine Suo Fecit.
H. M. P. Hic Monumentum Poſuit. Hoc Monumentum Poſuit.
H. M. P. CO. ET. F. Hoc Monumentum Poſuit Conjugi Et Filiis.
H. M. P. P. Hoc Monumentum Propria Pecunia. Hoc Monumentum Publice Poſuere.
H. M. P. P. S. Hoc Monumentum Publice Poſuit Sibi.
H. M. S. M. Hoc Mandavit Sibi Monumentum.
H. M. S. S. E. H. N. S. Hoc Monumentum Sive Sepulcrum Exteros Heredes Non Sequitur.
H. M. S. S. HH. EX. N. S. Hoc Monumentum Sive Sepulcrum Heredes Exteros Non Sequitur.
H. M. T. P. Hoc Matri Titulum Poſuit.
H. M. V. Hic Monumentum Voluit. Honeſtæ Memoriæ Vir.
H. M. V. S. P. Hic Monumentum Vivens Sibi Poſuit, *vel*, Hoc.
H. M. V V. FECIT. Hoc Monumentum Uni-

verſis Fecit.
H. N. D. M. A. Heredi Non Datur Monumenti Actio.
H. N. S. Heres Non Sequitur.
H. N. S. N. L. S. Heres Non Sequitur Noſtrum Locum Sepulturæ, *vel*, Heredem.
H. O. Hoſtis Occiſus.
HO. Homo. Honeſtus. Honor. Hora.
HOC. M. H. N. F. P. Hoc Monumentum Heredes Noſtri Fecerunt Ponere.
HOC. M. H. IN. F. P. Hoc Monumentum Habet In Fronte Pedes.
HOC. M. H. NON. SEQ. Hoc Monumentum Heres Non Sequitur, *vel*, Heredem.
HOC. SAX. SVB. ASC. DED. EST. Hoc Saxum Sub Aſcia Dedicatum Eſt.
HO. H̄. Homo Honeſtus.
HOM. Homo.
HOM. OPT. Homo Optimus.
HON. Honeſtus. Honore. Honorius.
HON. NOB. PR. Honorius Nobiliſſimus Princeps.
HONO Honor.
HON. VSVS. Honore; Vſus.
HOR.
HORAT. } Horatia. *Tribus*.
HOR. NOC. Hora Noctis.
HOR. NVL. Hora Nulla.
HOROLOGIAR. Horologiarium.
HOR. VI. Hora Sexta. Horis Sex.
HOS. Hoſtis.
HOSS. Hoſtes.
H. O. S. Hoc Ordinavit Sepulcrum. Hic Oſſa Sita.
HO. V. Hora Quinta. Horis Quinque.
H. P. Haſta Pura. Hic Poſitus. Honeſta Perſona. Honeſtus Puer. Hora Prima.
H. P. C. Heres Ponendum Curavit. Hic Ponendum Curavit.
H. P. C. L. D. D. D. Heres Ponendum Curavit Loco Dato Decreto Decurionum.
H. R. Hic Requieſcit.
HR. Heres. Hora.
H. RC. Honeſtæ Recordationis.
H. R. E. I. Q. M. E. A. Hanc Rem E Jure Quiritum Meam Eſſe Ago.
H. R. I. P. Hic Requieſcit In Pace. Honore Recepto Impendium Remiſit.
H. S. Hic Sita. Hic Situs. Hic Sepulta, *vel*, Sepultus. Huic Sepulcro.
H. S.
H̶. S. } Seſtertium. Seſtertius.
H-S. Duo Semis.
H-S. CCCC. Seſtertiis Quatuorcentum.
H-S. ↂ. Seſtertiis Decem mille.
H-S. ↂ ↂ
H-S. ↂ ↂ } Seſtertiis Viginti mille.
H-S. ↂ ↂ ↂ. Seſtertiis Triginta mille.
H-S. ↂ ↂ ↂ ↁ ∞ ∞. Seſtertiis Triginta Septem mille.
H. S. C. P. S. Hic Sibi Curavit Poni Sepulcrum. Hoc Sepulcrum Condidit Pecunia Sua. Hoc Sibi Condidit Proprio Sumtu.

H. S. DD. Hoc Sibi Dedit, *vel*, Dedicavit.
H. S. E. Hic Sepulta Eſt, *vel*, Sepultus. Hic Sita Eſt, *ſeu*, Situs.
H. S. E. C. C. H. Hic Situs Eſt Curantibus Heredibus. Hoc Sibi Erexit Cum Ceteris Heredibus.
H. SED. EM. S. V. P. Hanc Sedem Sibi Viventes Poſuere, *vel*, Sibi Vivus Poſuit.
H. S. E. H. T. F. C. Hic Situs Eſt Heres Titulum Fieri Curavit.
H. S. EI. F. L. Hoc Sepulcrum Ei Fieri Legavit.
H. S. E. S. T. T. L. Hic Situs Eſt Sit Tibi Terra Levis, *vel*, Hic Sita.
H. S. E. T. F. I. Hic Situs Eſt Teſtamento Fieri Juſſit, *vel*, Hic Sita.
H. S. E. T. F. I. H. F. C. Hic Situs Eſt Teſtamento Fieri Juſſit Heres Faciundum Curavit.
H. S. F. Hic Situs Fuit. Hoc Sibi Fecit. Hoc Sacellum Fecit. Hoc Solus Fecit.
H. S. F. H. T. F. Hic Situs Fuit Heres Titulum Fecit, *vel*, Heredes Titulum Fecerunt.
H. S. F. L. S. P. D. D. Hunc Sibi Fecit Locum Sepulturæ Permiſſum Decreto Decurionum.
H. S. F. S. T. T. L. Hic Situs Fuit Sit Tibi Terra Levis.
H. S. HH. N. S. Hoc Sepulcrum Heredes Non Sequitur. Hoc Sepulcrum Heres Habeat Nomine Suo.
H. S. H. N. S. Hoc Sepulcrum Heres Non Sequitur.
H. S. H. N. S. COM. Hoc Sepulcrum Heredibus Non Sit Commune.
H. S. IN. FR. Habet Sepulcrum In Fronte.
H-S. ↁ. Seſtertiis Quinque mille.
H-S. ↁ. ∞ ∞ ∞ CCC. Seſtertiis Octomilje Tercentis.
H-S. ↇ. Seſtertiis Quinquaginta Mille.
H-S. III. M. N. Seſtertiis Tribus Mille Numum.
H-S. IX ∞. Seſtertiis Novem Mille.
H. S. L. Hoc Sibi Legavit.
H-S. L. M. N.
H-S. L̄. M. N. } Seſtertiis Quinquaginta Mille Numum.
H. S. 7. ⊣. F. C. Hoc Sibi Locum Teſtamento Fieri Curavit.
H-S. N̄. IIII̅. Seſtertiis Numum Quatuor.
H-S. N̄ ∞. DC. Seſtertiis Numum Mille Sexcentis.
H-S. ⊖ ⊖ ⊖ Z/. V. Seſtertiis Termille Sexcentis Victoriatis.
H. S. P. C. S. N. Seſtertiis Parvis Centum Semis Numero.
H. S. P. D. V. Hoc Sua Pecunia Dedit Vivens.
H. SS. Hic Supra Scriptis.
HSS.
H̶S̶S̶. } Hoſtes.
H. S. S. Hic Sepulti Sunt. Hic Siti Sunt. Hoc Sibi Sepulcrum.
H-S. SS. Seſtertiis Supraſcriptis.

H. S. S.

H. S. S. SS. V. T. L. } Hic Siti Sunt Sit Vobis Terra Levis.
H. S. S. S. V. T. L. }

H. S. T. N. E. Huic Sepulcro Titulus Non Eſt.

H. S. V. F. M. Hoc Sibi Vivens Fieri Mandavit. Hoc Sibi Vivens Fecit Monumentum.

H. S. V. M. N. Hoc Sibi Vivens Monumentum Nuncupavit.

H. S. V. S. P. Hanc Sedem Vivus Sibi Poſuit.

H-S. XMX. N. Seſtertiis Vigintimille Numum.

H-S. XXX. Seſtertiis Triginta.

H-S. ∞ ↀ. N. Seſtertiis Novem mille Numum.

H-S. ∞. N. Seſtertiis Mille Numum.

H-S. ∞ ∞ ∞ CCCCL. Seſtertiis Tribus Mille Quatuor Centum Quinquaginta.

H-S. ⊤⊤ ⊤⊤ Seſtertiis Quinquaginta Millia.

HT. Habet.

H. T. H. N. S. Hunc Titulum Heres Non Sequitur.

HTS. Hereditas.

HTT. Hereditates.

H. T. V. P. Heres Titulo Uſus Poſuit. Hunc Titulum Vivus Poſuit.

H. V. Hiſpaniæ Vtriuſque. Honeſtus Vir. Honore Uſi. Honore Uſus. Hora Quinta. Horis Quinque.

HV. Hujus.

HVC. Hunc.

H. V. D. Hoc Vivens Dedit. Hoc Volens Dedicavit. Hoc Votum Dedit.

H. V. D. ARG. P. X. Hoc Volens Dedicavit Argenti Pondo Decem, *vel*, Hoc Votum.

H. V. D. P. S. Hoc Volens Dedicavit Proprio Sumtu, *vel*, Pecunia Sua.

H. V. F. Hoc Vivens Fecit. Hoc Voluit Fieri.

H. VI. Horis Sex.

H. VIII. S. B. B. Horis Octo Semis Bene Bene, *hoc eſt*, Feliciter.

HVIM. Hujuſmodi.

H. VIRO. Duum Viro. *H pro duplici I.*

H. V. M. Hic Voluit Monumentum. Hoc Vivens Mandavit.

HV. M. ABB. Hujus Monaſterii Abbatiſſa, *vel*, Abbas. *In Lapidibus Chriſtianorum.*

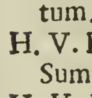
H. VR. Honeſtus Vir.

HVS. Hujus.

H. V. S. P. Hoc Vivens Sibi Poſuit. Honore Uſus Sumtum Prohibuit.

H. V. S. R. Honore Vſus Sumtum Remiſit.

H. V. S. R. L. D. D. D. Honore Uſus Sumtum Remiſit Loco Dato Decreto Decurionum.

 Hunc Locum Sibi Teſtamento Ordinavit.

I.

I Ibi. Ideſt. Immortalis. Imperator. In. Incomparabilis. Inferis. Inter. Intra. Invenit. Invictus. Jovis. Ipſe. Iterum. Judex. Jupiter. Juſſit. Semel. Unum. *Aſſis nota.*

I. *Cognomen Maximæ Sororum.* In.

ϒ. } Intra;
IA. }

I. AG. In Agro.

IAN. Ianus. Ianuarius.

IAN. CLV. Janum Cluſit.

I. A. P. In Agro Pedes.

I. A. P. Q. V. Incomparabili Amantiſſimæ PræſtantiQue Virtute.

I. A. P. XV. In Agro Pedes Quindecim.

I. A. S. F. Itus Ambitus Sine Fraude.

IA. T. C. Intra Tempus Conſtitutum.

I. C. Judex Cognitionum.

IC. Hic. *In Roma Subterranea.*

ↁ. Quinque Mille.

ↇ. Quinquaginta Millia.

ↇↃ. Quingenta millia.

ↇ. ↀ. Sexaginta millia.

ↇ ↀ ↀ ↀ. Octuaginta millia.

ↇ ↀ ↀ ∞ ↁ. Septuaginta quatuor millia.

ↇ ↀ ↀ ↀ ↁ ∞ ∞. Octuoginta Septem millia.

ↁ ∞. Sexmillia.

ↁ ∞ ∞. Septem millia.

I. D. Inferis Diis. Jovi Dedicatum. Iſidi Deæ. Juſſu Dei.

ID. Idibus. Iduarii. Idus.

ID. Inde.

ID. AA. Idem Auguſti.

I. D. C. Juris Dicendi Cauſa.

I. D. M. Inferis Dis Maledictis. Jovi Deo Magno.

ID. MAR. Idus Martias.

I. D. N. CIV. Judex Delegatus Nomine Civium.

IDNE. Indictione.

I. D. NM. In Dei Nomine.

I. D. P. Juri Dicundo Præeſt.

IDQ. IdemQue.

ID. QVOT. A. D. F. H. S. C. Idem Quot Annis Det Fiſco Seſtertios Centum.

I. D. T. S. P. In Diem Tertium Sive Perendinum.

I. E. Judex Eſto.

IEA. Interea.

I. F. In Foro. Juſſu Fecit.

IF. Interfuit.

I. F. B. In Foro Boario.

I. F. C. In Foro Cæſaris. Ipſe Fieri Curavit.

I. F. C. A. } In Foro Cæſaris Auguſti.
I. F. CS. A. }

I. F. FL. } In Foro Flaminii.
I. F. FLAM. }

I. F. H. } In Foro Hadriani.
I. F. HA. }
I. F. HR. }

I. FNT. In Fronte.

I. FO. In Foro.

I. FO. B. In Foro Boario.

I. FO. C. In Foro Cæſaris.

I. FO. C. A. In Foro Cæſaris Auguſti.

I. FO. CS. In Foro Cæſaris.
I. FO. CS. A. In Foro Cæſaris Auguſti.
I. FO. FLA.
I. FO. FLAM. } In Foro Flaminii.
I. FO. I.
I. FO. IV. } In Foro Julii.
I. FO. L.
I. FO. LI. } In Foro Livii.
I. FO. P. In Foro Pacis.
I. FO. POMP. In Foro Pompilii.
I. FO. POP. In Foro Popilii.
I. FO. P. R. In Foro Pro Roſtris.
I. FO. P. R. E. A. D. P. In Foro Pro Roſtris Et Ante Diem Pridie.
I. FOR. C. A.
I. FOR. CS. A. } In Foro Cæſaris Auguſti.
I. FOR. FLAM. In Foro Flaminii.
I. FOR. TR.
I. FO. TR. } In Foro Tranſitorio.
I. F. P. In Fronte Pedes.
I. F. P. LAT. In Fronte Pedes Latum.
I. F. P. LX. R. P. LX. In Fronte Pedes Sexaginta Retro Pedes Sexaginta.
I. F. POMP. In Foro Pomponii.
I. F. POP. In Foro Popilii.
I. F. P. R. In Foro Pro Roſtris.
I. F. P. R. E. A. D. P. In Foro Pro Roſtris Et Ante Diem Pridie.
I. F. P. XIII. I. A. P. T. In Fronte Pedes Tredecim In Agro Pedes Totidem.
I. FR. In Fronte.
I. FR. P. LAT. In Fronte Pedes Latitudinis.
IF. S. S. Inferius Scripti Sunt.
I. FT. In Fronte.
IFT. Interfuerunt.
I. F. TR. In Foro Tranſitorio. In Foro Trajani.
IG. Igitur.
I. H. Jacet Hic.
I. H. D. D. In Honorem Deorum Dearum. In Honorem Domus Divinæ.
I. I. In Jure.
II. Iterum. Secundum. Duo.
II. M. Iteratus Miles.
II. O. M. Jovi Optimo Maximo.
IIT. *pro*, Et. *duplici I. loco E.*
II. V. Duum Vir.
II. V. D. D. Duum Viris Dedicantibus.
II. VIR. Duumvir. Duumviri.
II. VIR. AVG. Duumvir Auguſtalis.
II. VIRAL. Duum Viralis.
II. VIR. ALT. ET. QQ. Duum Viro Altero Et Quinquennali.
II. VIR. CC. A. Duumvir Centuriandis Agris.
II. VIR. COL. Duum Vir Coloniæ.
II. VIR. COL. AVG. Duum Vir Coloniæ Auguſtæ.
II. VIR. COL. DAC. SARMIZ. DuumVir Coloniæ Daicæ Sarmizgetuſæ.
II. VIR. COL. HELV. Duum Vir Coloniæ Helviæ.
II. VIR. COL. S. S. DuumVir Coloniæ Supra Scriptæ.
II. VIR. D. S. P. DuumVir De Suo Poſuit.
II. VIR. I. D. DuumVir Jure Dicundo.
II. VIR. I. D. QQ. DuumVir Jure Dicundo Quinquennalis.
II. VIR. MVNI. DuumVir Municipii.
II. VIRI. P. P. DuumViri Poſuere.
II. VIR. QQ. Quinquennalis.
II. VIR. QVIN. COL. JVL. HISPELL. DuumVir Quinquennalis Coloniæ Juliæ Hiſpellia.
II. VIR. QVINQ. COL. TARRAC. DuumVir Quinquennalis Coloniæ Tarraconenſis.
II. VIR. QQ. CORP. DENDROPHOR. DuumVir Quinquennalis Corporum Dendrophororum.
II. VIR. QQ. Q. R. P. O. PEC. ALIMENT. DuumViro Quinquennali Quæſtori Reipublicæ Operum Pecuniæ Alimentariæ.
II. VIR. TVDER. DuumVir Tuderti.
II. V. REIP. DuumVir Reipublicæ.
IIX. Octo.
IIXX. Duo de Viginti. Decem & octo.
III. COS. Tertium Conſul.
III. KAL. FEBR. Tertio Kalendas Februarii.
III. KAL. SEXT. Tertio Kalendas Sextilis.
III. N. IVN. Tertio Nonas Junii.
III. V.
III. VIR. } Trium Vir. Triumviri.
III. VIR. A. A. A. F. F. Trium Vir Auro Argento Ære Flando Feriundo.
III. VIR. AED. CER. Trium Vir Ædilis Cerealis.
III. VIR. A. P. F. TriumVir Argento Publico Feriundo, *vel*, Auro.
III. VIR. CAPIT. TriumVir Capitalis.
IIII. Quarta. Quartum. Quatuor.
IIII. VIR. I. D. Quatuor Vir Juridicundo.
III. ID. Tertio Idus.
III. ID. OCTB. Tertio Idus Octobris.
IIII. K. FEBR. Quarto Kalendas Februarii.
IIII. K. OCT. Quarto Kalendas Octobris.
IIII. RALICIS. Quadrum Viralicis.
IIII. V. Quatuor Vir.
IIIIV. Quatuor Viratus.
IIII. V.
IIII. V. } Quatuor Vir.
IIII. VIR. AED. P.
IIII. VIR. A. P. } Quatuor Vir Ædilitia Poteſtate.
IIII. VIR. A. P. F. Quatuor Vir Argento Publico Feriundo, *vel*, Auro.
IIII. VIR. AVG. Quatuor Vir Auguſtalis.
IIII. VIREI. IOVR. DEIC. Quatuor Viri Juri Dicundo.
IIII. VIR. I. D. PONT. Quatuor Vir Juridicundo Pontifex.
IIII. VIR. I. D. QVINQ. Quatuor Vir Juridicundo Quinquennalis.
IIII. VIR. I. D. S. C. FERENTIN. Quatuor Vir Juridicundo Senatus Conſulto Ferentinorum.
III. VIR. LEG. COR. Quatuor Vir Legatus Corrector.
IIII. VIR. M. A. A. Quatuor Vir Municipii Albæ Auguſtæ.
IIII. VIR. PR. I. D. ADL. AER. Quatuor Vir Præfectus

Præfectus Juridicundo Adlectus Ærario.
IIII. VIR. QVINQVEN. Quatuor Vir Quinquennalis.
IIII. VIR. VIAR. CVR. Quatuor Vir Viarum Curandarum.
IIIIII. VIR. AVG. Sextum Vir Auguſtalis.
IIIIII. V.
IIIIII. VIR.
IIIIII. VIR.
HHHH VIR. } Sextum Vir. Sevir. Sexvir.
IIIIII. VIR. AED. POT. Sevir Ædilitia Poteſtate.
IIIIII. VIR. AQVIL. Sevir Aquileiæ.
IIIIII. VIR. AVG. Sevir Auguſtalis.
IIIIII. VIR. QQ. ID. Sevir Quinquennalis Juridicundo.
I. L. Illius Liberta, *vel*, Libertus.
IL. Illuſtris.
I. L. D. Ipſius Liberta Dedit, *vel*, Libertus. Ipſe Libens Dedit.
I. L. F. Illius Liberta Fecit, *ſeu*, Libertus.
I. L. H. Ius Liberorum Habens.
I. L. P. Ipſe Libens Poſuit. In Loco Publico. Illius Liberta Poſuit, *vel*, Libertus.
I. L. R. In Loco Religioſo.
I. L. S. Iuſſit Locum Sepulturæ.
IL. S. T. Illuſtris Sublimitas Tua.
I. M. Iovi Magno. Iſidi Magnæ. Iuſſit Monumentum.
IM. Immago. Immortalis. Imperator. Intercisus, *hoc eſt dies*.
IMAG. CAES. AUG. IMP. Immago Cæſaris Auguſti Imperatoris.
IM. CAES. Immago Cæſaris.
I. M. CT.
I. M. CTI. } In Media Civitate
I. MD. In Medio.
IMI. Decem millia.
IMM. Immolavit. Immortalis. Immunis.
IMM. A. IIII. Immunis Annis Quatuor.
IMM. II. HON. IIII. Immunis Iterum Honoratus Quartum.
IM. P. In Pace.
IMP. Impenſa. Imperator. Imperio.
IMP. A. } Imperator Augur.
IMP. AV. } Imperator Auguſtus.
IMP. A. X. Imperator Augur Decem Vir.
IMP. CAES. AVGV. COMM. CONS. Imperator Cæſar Auguſtus Communi Conſenſu.
IMP. CAE. M. AVR. SEV. ALEX. AVG. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Severus Alexander Auguſtus.
IMP. CAES. AVG. LVD. SEC. XV. S. F. Imperatoris Cæſaris Auguſti, Ludos Seculares, Quindecim Vir Sacris Faciundis.
IMP. CAES. C. PESCEN. NICER. IVST. Imperator Cæſar Caius Peſcennius Niger Juſtus.
IMP. CAES. C. VAL. Imperator Cæſar Caius Valerius.
IMP. CAES. C. VIB. TREB. Imperator Cæſar Caius Vibius Trebonianus.
IMP. CAES. DIVI. F. III. VIR. R. P. C. Imperator Cæſar Divi Filius Trium Vir Reipublicæ Conſtituendæ.
IMP. CAES. DIVI. VESP. F. DOMITIAN. COS. Imperator Cæſar Divi Veſpaſiani Filius Domitianus Conſul.
IMP. CAES. D. CLO. SEP. ALB. Imperator Cæſar Decimus Clodius Septimius Albinus.
IMP. CAES. DOMITIAN. AVG. GERM. COS. XI. CENS. POT. P. Imperator Cæſar Domitianus Auguſtus Germanicus Conſul Undecimum Cenſoria Poteſtate Perpetuus.
IMP. CAES. L. AEL. AVR. Imperator Cæſar Lucius Ælius Aurelius.
IMP. CAES. L. SEPT. SEV. PERT. AVG. Imperator Cæſar Lucius Septimius Severus Pertinax Auguſtus.
IMP. CAES. M. ANT. Imperator Cæſar Marcus Antoninus.
IMP. CAES. M. AVR. ANT. AVG. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Antoninus Auguſtus Pius.
IMP. CAES. M. AVR. ANTO. ELAGAB. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Antoninus Elagabalus.
IMP. CAES. M. AVREL. Imperator Cæſar Marcus Aurelius
IMP. CAES. M. CASS. LAT. Imperator Cæſar Marcus Caſſius Latienus.
IMP. HAES. M. CLOD. Imperator Cæſar Marcus Clodius.
IMP. CAES. M. DID. IVLIAN. AVG. Imperator Cæſar Marcus Didius Julianus Auguſtus.
IMP. CAES. M. DID. SEVER. IVLIAN. AVG. Imperator Cæſar Marcus Didius Severus Julianus Auguſtus.
IMP. CAES. P. LIC. Imperator Cæſar Publius Licinius.
IMP. CAES. P. SEP. Imperator Cæſar Publius Septimius.
IMP. CAES. T. AEL. HADR. Imperator Cæſar Titus Ælius Hadrianus.
IMP. CAES. TRAIAN. AVG. GERM. Imperator Cæſar Trajanus Auguſtus Germanicus.
IMP. CAES. TRAIAN. HADRIAN. OPT. AVG. G. D. PARTH. Imperator Cæſar Trajanus Hadrianus Optimus Auguſtus Germanicus Dacicus Parthicus.
IMP. CAES. TRAIAN. HADRIAN. OPT. P. F. AVG. GERM. DAC. Imperator Cæſari Trajano Hadriano Optimo Pio Felici Auguſto Germanico Dacico.
IMP. CAES. VESPAS. AVG. P. M. TR. P. P. P. Imperator Cæſar Veſpaſianus Auguſtus Pontifex Maximus Tribunitia Poteſtate Pater Patriæ.
IMP. CAES. VLP. NER. Imperator Cæſar Ulpius Nerva.
IMP. CAE. TRA. DAC. AVG. Imperator Cæſar Trajanus Dacicus Auguſtus.
IMP. C. C. IVN. Imperator Cæſar Caſſius Junior.
IMP. C. C. M. AVR. Imperator Cæſar Caius Marcus Aurelius.

IMP. C. CN. SAL. Imperator Cæſar Cnæus Salvius.

IMP. C. C. VAL. Imperator Cæſar Caius Valerius.

IMP. C. C. VIB. Imperator Cæſar Caius Vibius.

IMP. C. C. VIB. TREB. Imperator Cæſar Caius Vibius Trebonianus.

IMP. C. D. CAEL. Imperator Cæſar Decimus Cælius.

IMP. C. FL. VAL. Imperator Caius Flavius Valens.

IMP. C. GAL. VAL. Imperator Cæſar Galerius Valerius.

IMP. C. L. DOM. Imperator Cæſar Lucius Domitius.

IMP. C. L. SEP. SEV. PERT. AVG. Imperator Cæſar Lucius Septimius Severus Pertinax Auguſtus.

IMP. C. M. A. Imperator Cæſar Marcus Aurelius.

IMP. C. M. ANN. Imperator Cæſar Marcus Annius.

IMP. C. M. A. VAL. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Valerius.

IMP. C. M. AVR. Imperator Cæſar Marcus Aurelius.

IMP. C. M. AVR. CL. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Claudius.

IMP. C. M. AVR. SEV. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Severus.

IMP. C. M. AVR. VAL. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Valerius.

IMP. C. M. CASS. LAT. Imperator Cæſar Marcus Caſſius Latienus.

IMP. C. M. CL. Imperator Cæſar Marcus Claudius.

IMP. C. M. IVL. Imperator Cæſar Marcus Julius.

IMP. C. M. OP. SEV. Imperator Cæſar Marcus Opelius Severus.

IMP. C. M. Q. Imperator Cæſar Meſius Quintus.

IMP. C. M'. ACIL. Imperator Cæſar Manius Acilius.

IMP. C. P. HEL. PERT. Imperator Cæſar Publius Helius Pertinax.

IMP. C. P. LIC. Imperator Cæſar Publius Licinius.

IMP. C. P. VALLIC. Imperator Cæſar Publius Valerius Licinius.

IMP. C. Q. NON. REGILIAN. Imperator Cæſar Quintus Nonius Regilianus.

IMP. CS. Imperator Cæſar.

IMP. CS. A. Imperator Cæſar Auguſtus.

IMP. C. SEX. IVL. Imperator Cæſar Sextus Julius.

IMP. C. VAL. Imperator Cæſar Valerius.

IMP. D. F. P. P. Imperator Divi Filius Pater Patriæ.

IMP. DOM. AVG. GERM. Imperator Domitianus Auguſtus Germanicus.

IMP. DOM. N. Imperator Dominus Noſter.

IMPER. RECEPT. Imperio Recepto.

IMP. II. VII. VIR. EPVL. Imperator Secundum Septem Vir Epulonum.

IMP. IP. Imperio Ipſarum.

IMP. ITER. Imperator Iterum.

IMP. L. AVG. VER. Imperator Lucius Aurelius Verus.

IMP. M. CLOD. Imperator Marcus Clodius.

IMP. M. IVL. Imperator Marcus Julius.

IMP. N. Imperator Noſter.

IMP. P. M. Imperator Pontifex Maximus.

IMPP. Imperatores.

IMPP. CAESS. DD. INVICTISS. Imperatores Cæſares Domini Invictiſſimi.

IMP. POS. Imperio Poſuit.

IMPPP. Imperatores.

IMP. SER. SVL. Imperator Servius Sulpitius.

IMP. SEV. ALEXAND. AVG. Imperator Severus Alexander Auguſtus.

IMP. SEX. DICT. PERP. Imperator Sextum Dictator Perpetuus.

IMP. T. AEL. CAES. HADR. Imperator Titus Ælius Cæſar Hadrianus.

IMP. T. CAES. VESP. AVG. P. M. TR. P. P. P. Imperator Titus Cæſar Veſpaſianus Auguſtus Pontifex Maximus Tribunitia Poteſtate Pater Patriæ.

IMP. TER. Imperator Tertium.

IMP. T. VESP. AVG. REST. Imperator Titus Veſpaſianus Auguſtus Reſtituit.

IMPVB. DVLCISS. Impubera Dulciſſima. Impuber Dulciſſimus.

IMP. VII. Imperator Septimum.

IMP. VIII. COS. III. P. P. Imperator Octavum Conſul Tertium Pater Patriæ.

IMP. XII. ACT. Imperator Duodecimum Actiacus, *hoc eſt*, Apollo.

I. M. S. Inferis Manibus Sacrum. Iſidi Magnæ Sacrum. Jovi Magno Sacrum. Junoni Magnæ Sacrum.

IM. S. Impenſa Sua.

I. M. T.
I. M. TPL. } In Medio Templi.

IM. V. I. S. L. Immolata Victima Jovi Sancte Litavit.

IN. Inimicus. Inſcripſit. Interea.

IN. AG. P. In Agro Pedes.

IN. AG. P. X. In Agro Pedes Decem.

IN. AG. P. XV. IN. F. P. XXV. In Agro Pedes Quindecim In Fronte Pedes Vigintiquinque.

IN. AGR. In Agro.

IN. AGR. LONG. P. X. S. In Agro Longum Pedes Decem Semis.

IN. AGR. P. In Agro Pedes.

IN. AGR. P. XX. In Agro Pedes Viginti.

IN. A. P. In Agro Pedes.

IN. A. P. IIII. IN. L. P. X. In Agro Pedes Quatuor In Latus Pedes Decem, *vel*, in Longum.

INCL. Incola. Inclitus.

INQOMP. Incomparabilis.

IN. CONIVGI. In Conjugio.

IN. CONVB. In Conubio.

IND. Indictio. Indictione.

INDICT. XI. Indictione Undecima.

IN. DM. In Domino.
IN. DM. XP. In Domino Chriſto.
IN. E. L. F. E. In Ejus Locum Factus Eſt.
IN. F. In Fronte.
INF. Inferat.
INF. AER. PP. R. Inferat Ærario Populi Romani.
INF. AER. PP. R. H-S. M. N. Inferat Ærario Populi Romani Seſtertios Mille Numum.
INF. AER. P. R. H-S. L. M. N. Inferat Ærario Populi Romani Seſtertios Quinquaginta mille Numum.
IN. FA. P. VI. S. IN. AG. P. IX. S. In Faciem Pedes Sex Semis In Agro Pedes Novem Semis.
IN. F. IN. A. V. L. P. X. In Fronte In Agro Verſus Longum Pedes Decem.
IN. FO. In Foro. In Fundo.
IN. FO. P. In Foro Poſuit.
IN. F. P. In Fronte Pedes.
IN. F. P. LAT. In Fronte Pedes Latum.
IN. F. P. Q. XV. In Fronte Pedes Quadrati Quindecim.
IN. F. P. R. IN. A. P. VI. In Fronte Pedes Retro In Agro Pedes Sex, *ſeu*, Recti.
IN. F. P. VII. IN. AG. P. R. S. In Fronte Pedes Septem In Agro Pedes Retro Semis, *ſeu*, Recti.
IN. F. P. V. S. In Fronte Pedes Quinque Semis.
IN. F. P. XIII. IN. AGR. P. XX. In Fronte Pedes Treſdecim In Agro Pedes Viginti.
IN. FR. L. P. X. C. ∽ ∽. In Fronte Latum Pedes Decem Cum Triente.
IN. FRO. P. } In Fronte Pedes.
IN. FR. P. }
IN. FR. P. IIX. In Fronte Pedes Octo.
IN. FR. P. RETR. P. In Fronte Pedes Retro Pedes.
IN. FR. P. V. In Fronte Pedes Quinque.
IN. FR. P. VI. In Fronte Pedes Sex.
IN. FR. P. VI. LAT. VII. In Froute Pedes Sex Latum Septem.
IN. FR. P. XV. S. In Fronte Pedes Quindecim Semis.
IN. FR. P. XX. In Fronte Pedes Viginti.
IN. FR. P. XX. IN. AGR. P. XX. In Fronte Pedes Viginti In Agro Pedes Viginti.
IN. FR. P. XXXVII. S. In Fronte Pedes Trigintaſeptem Semis.
IN. F. T. In Foro Trajani, *vel*, Tranſitorio.
IN. H. In Honorem.
IN. H. D. D. In Honorem Deorum. In Honorem Domus Divinæ.
IN. H. D. D. AVGG. In Honorem Dominorum Auguſtorum, *vel*, Domus Divinæ.
IN. H. D. D. I. O. M. In Honorem Deorum Dearum Jovi Optimo Maximo.
IN. HERM. TVEND. In Hermam Tuendam.
IN. H. H. In Hoc Honore.
IN. H. L. S. E. In Hac Lege Scriptum Eſt.
IN. HO. R. P. MART. TE. D. D. In Honorem Reipublicæ Marti Templum Dedicavit.
IN. H. S. In Hoc Sepulcro.
IN. H. T. SVNT. COM. OR. H. S. In Hoc Titulo Sunt Comprehenſa Ornamenta Hujus Sepulcri.
INL. } Inluſtris.
INL. }
INLL. PP. Inluſtres Patricii.
INL. M. T. Inluſtris Magnificentia Tua.
IN. LOC. In Loco.
IN. L. P. X. In Latum Pedes Decem.
IN. LVC. D. D. VIA. CAMP. In Luco Deæ Diæ Via Campana.
IN. MAG. M. E. In Magiſtratu Mortuus Eſt.
IN. MAG. M. E. IN. E. L. F. E. In Magiſtratu Mortuus Eſt In Ejus Locum Factus Eſt.
IN. MAG. OCCIS. E. In Magiſtratu Occiſus Eſt.
IN. M. M. E. In Magiſtratu Mortuus Eſt.
IN. MA. M. E. IN. E. L. F. E. In Magiſtratu Mortuus Eſt In Ejus Locum Factus Eſt.
IN. M. O. E. In Magiſtratu Occiſus Eſt.
IN. OMNIB. CASTISS. In Omnibus Caſtiſſima.
IN. P. }
IN. PA. } In Pace.
IN. PE. }
IN. P. D. NON. F. In Poteſtatem Deorum Non Fuiſſet.
IN. PROE. } In Prœlio Occiſus Eſt.
IN. PROEL. OCCIS. E. }
IN. R. P. In Re Publica.
IN. R. P. S. FVNC. In Republica Sua Functus.
IN. S. In Suis.
IN. SEQVENT. AN. DES. E. In Sequentem Annum Deſignatus.
IN. SING. H. In Singulos Homines.
INSPER. H. M. P. Inſperato Hoc Monumentum Poſuit.
IN. S. R. } In Senatu Romano.
IN. SN. RO. }
INT. Initio. Interciſus dies.
INT. Intus.
INTEG. FA. L. Integræ Famæ Liberta.
INTEG. FAM. Integræ Famæ.
INTERAMN. Interamna. Interamnates.
INTERF. Interfuit. Interfuerunt.
INT. VRB. Introitus Urbis.
IN. TVT. } In Tutelam.
IN. TVTEL. }
IN. TVT. NS. N. D. In Tutelam Noſtri Nominis Dedit.
INV. AVG. Invicto Auguſto.
IN. V. I. S. Inluſtris Vir Infra Scriptus.
I. O. ET. D. DQ. Jovi Optimo Et Dis Deabuſque.
I. O. M. C. Jovi Optimo Maximo Conſervatori.
I. O. M. D. Jovi Optimo Maximo Dedicatum.
I. O. M. D. CON. Jovi Optimo Maximo Dis Conſentibus.

I. O. M.

I. O. M. DD. Jovi Optimo Maximo Dedicatum.

I. O. M. D. D. SAC. Jovi Optimo Maximo Dis Deabus Sacrum.

I. O. M. D. I. Jovis Optimi Maximi. Divino Juſſu.

I. O. M. ET. GENIO. P. R. ET. VENALIC. Jovi Optimo Maximo Et Genio Populi Romani Et Venaliciorum.

I. O. M. H. AVG. Jovi Optimo Maximo Honori Auguſto.

I. O. M. H. COL. HEL. Jovi Optimo Maximo Helvio Colonia Helvia.

I. O. M. IM. Jovi Optimo Maximo Immortali.

I. O. M. I. R. Jovi Optimo Maximo Junoni Reginæ.

I. O. M. S. Jovi Optimo Maximo Sacrum.

I. O. M. SACR. VOT. P. SVSC. PRO. SAL. ET. RED. Jovi Optimo Maximo Sacrum Vota Publica Suſcepta Pro Salute, Et Reditu.

I. O. M. SPONS. SEC. AVG. Jovi Optimo Maximo Sponſori Securitatis Auguſti.

I.O.M.S.P.Q.R.V.S.PR.IMP.CAES.QVOD. PER. EV. R. P. IN. AMP. ATQ. TRANS. E. Jovi Optimo Maximo Senatus PopulusQue Romanus Votis Suſceptis Pro Salute Imperatoris Cæſaris. Quod Per Eum Respublica In Ampliorem Atque Tranquilliorem Statum Eſt.

IO. OPT. MAX. D. D. Jovi Optimo Maximo Dedicavit.

IOV. ET. HERCV. CONSER. AVGG. Jovi Et Herculi Conſervatori Auguſtorum.

IOVI. AVGG. Jovi Auguſtorum.

IOVI. FVLMIN. FVLG. Jovi Fulminatori Fulguratori.

IOVI. O. M. OB. C. S. Jovi Optimo Maximo Ob Cives Servatos.

IOV. TON. Jovi Tonanti.

IOV.T.VICT.CONSER.DD.NN.AVG.ET. CAES. Jovi Tonanti Victori Conſervatori Dominorum Noſtrorum Auguſti Et Cæſaris

I. P. Indulgentiſſimo Patrono. Innocentiſſimo Puero. In Pace. Juſſit Poni.

IP. A. Imperator Auguſtus.

I. PCE. In Pace.

IP. CS. Imperator Cæſar.

I. P. N. M. Julia Paterna Narbonenſis Martia, *hoc eſt*, Colonia.

I. P. S. In Pace Sepultus. Jovi Paganico Sacrum.

I. Q. P. IdemQue Probavit.

I. R. Jovi Regi. Junoni Reginæ. Jure Rogavit.

I. S. In Senatu. In Suis.

I. S. C. Judex Sacrarum Cognitionum.

I. S. C. D. N. M. Q. E. D. D. Judex Sacrarum Cognitionum Devotus Numini MajeſtatiQue Ejus Dedicavit.

I. S. D. Inferis Sacrum Diis.

ISDES. COS. Iiſdem Conſulibus.

I. S. F. Ipſe Sibi Fecit.

I. S. L. M. Ipſe Solvit Lubens Merito.

I. S. M. R. Juno Soſpita Magna Regina.

I. S. S. Inferius Scripta Sunt.

ISTETIT. Stetit.

I. S. V. P. Impenſa Sua Vivus Poſuit, *ſeu*, Vivi Poſuere.

IT. Iterum.

IT. Item. Inter. Interdum.

ITA. Interea.

ITA. LEG. Ita Legavit.

I. T. C. Intra Tempus Conſtitutum.

IT. COSS. Iterum Conſulibus.

ITHM. Item. *H pro E.*

ITER. Iterum.

ITER. HONOR. IN. CVR. FVNCT. Iterum Honore In Curia Functus.

IT. P. Inter Pedes.

IT. P. VI. Intus Pedes Sex.

IT. P. XIII. Intus Pedes Treſdecim.

I. V. Juſtus Vir.

IV. Quatuor.

IVD. Judæa. Judex. Judicium.

IVD. CAP. Judæa Capta.

IVD. EX. IIII. DEC. Judex Ex Quarta Decuria.

IVD. EX. V. DEC. Judex Ex Quinta Decuria.

IVD. SACR. COGNIT. Judex Sacrarum Cognitionum.

I. V. E. E. RP. F. S. V. C. Ita Vt Eis E Republica Fide Sua Ve Cenſuere.

IVG. Jugali.

IVL. Julia. Julius.

IVL. ANTON. M. F. Julius Antonius Marci Filius.

IVL. AVG. MAT. CAES. Julia Auguſta Mater Cæſarum.

IVL. P. AREL. Julia Pia Arelate.

IVN. Junia. Junius. Juno.

IVN.D.D.OV.N̄ II. Junioribus Dis Deabus Oves Numero Duas, *ſeu*, Oves Nefrendes Duas.

IVNI. Junior.

IVN. LVN. REG. SACR. Junoni Lucinæ Reginæ Sacrum, *vel*, Lunæ.

IVNON. ET. PROSERP. Junoni Et Proſerpinæ.

IVNONIB. Junonibus.

IV. NON. M. Quarto Nonas Maias.

IVNO. R. ET. MINER. SAC. Junoni Reginæ Et Minervæ Sacrum.

IVRD. Juridicus. Juriſdictio.

IVR. DIC. Jure Dicundo.

IVRIDIC. Juridicus.

IVRID. PER. FLAM. ET VMBR. Juridicus Per Flaminiam Et Vmbriam.

IVR. MILIT. Jure Militari.

IVR. REG. Juridicus Regionis.

I. V. T. TARRACON. Julia Victrix Tirennica Tarraco.

IVV. } Juvenis.
IVVEN. }

IVVEN. M. Juvenum Moderator.

IVVEN. MED. Juvenes Mediolanenſes.

IXI. Duodecies. Nonus Decimus.

IXIX. } Duo de Viginti.
IXXI. }

IXT. L. Juxta Locum.

K.

K.

K. Kæſa. Kæſio. Kæſo. Kaia. Kalendæ. Kalumnia. Kandidatus. Kaput. Kardo. Kariſſima. Kariſſimus. Kartago.
ꓘ. Kariſſima. Kaia.
K. Kalendæ. Kariſſimi. Kaſtra.
K. A. Kariſſime Ave.
KA. Kariſſima. Kaſtra.
KAD. P. S. Kadomi Pecunia Signata.
KA. F. I. Kariſſima Fieri Juſſit, *vel*, Kariſſimo.
K. AG. Kalendæ Auguſti.
KAL. Kalendæ. Kalendas.
KAL. IAN. Kalendis Januariis.
K. AP. / K. APR. } Kalendis Aprilis.
K. APR. N. Kalendis Aprilis Nefaſtus.
KAR. Kariſſima. Kariſſimus. Karus.
KARC. Karcer.
KAR. C. Kartago Civitas.
KARISS. / KARISSIM. } Kariſſima. Kariſſimus.
KARO. Kartago.
K. AVG. Kalendæ Auguſti.
K. B. M. Kariſſimæ Bene Merenti, *vel*, Kariſſimo.
K. C. Kartago Civitas.
K. CON. Θ. Kariſſimæ Conjugi Defunctæ.
K. D. Kalendis Decembris. Kapite Diminutus.
K. DEC. Kalendis Decembris.
K. F. Kalendæ Februarii.
K. FAB. AMBVST. Kæſo Fabius Ambuſtus.
K. F. A. N. Kæſonis Filius Auli Nepos.
K. F. AP. N. Kæſonis Filius Appii Nepos.
K. F. C. N. Kæſonis Filius Caii Nepos.
K. F. CN. N. Kæſonis Filius Cnæi Nepos.
K. F. D. N. Kæſonis Filius Decimi Nepos.
K. FEB. N. Kalendis Februarii Nefaſtus.
K. FEBR. Kalendis Februarii.
K. FEB. Kalendis Februarii.
K. F. GN. N. Kæſonis Filius Gnæi Nepos.
K. F. K. N. Kæſonis Filius Kæſonis Nepos.
K. F. L. N. Kæſonis Filius Lucii Nepos.
K. F. M. N. Kæſonis Filius Marci Nepos.
K F. M'. N. Kæſonis Filius Manii Nepos.
K. F. N. N. Kæſonis Filius Numerii Nepos.
K. F. P. N. Kæſonis Filius Publii Nepos.
K. F. Q. N. Kæſonis Filius Quinti Nepos.
K. FR. Kalendis Februarii.
K. F. SER. N. Kæſonis Filius Servii Nepos.
K F. SEX. N. Kæſonis Filius Sexti Nepos.
K. F. SP. N. Kæſonis Filius Spurii Nepos.
K. F. TI. N. Kæſonis Filius Tiberii Nepos.
K. F. T N. Kæſonis Filius Titi Nepos.
K. I. Kalendæ Januarii. Junii. Julii.
KI. Kariſſimi.
K. IA. / K. IAN. } Kalendis Januarii. Kalendas Januarias.
K. IAN. F. Kalendæ Januarii Faſtus.
K. IVL. Kalendæ Julii Kalendas Julias.
K. IVN. Kalendæ Junii. Kalendas Junias.
KK. Kariſſimi.
K. L. Kæſonis Libertus. Kaput Legis.
KL. / KL. / KLD. } Kalendæ. Kalendis.
K. DEC. Kalendis Decembris.
KLEND. Kalendis.
K. L. III. Kaput Legis Tertium.
K. L. IIII. Kaput Legis Quartum.
KL. NOV. Kalendis Novembris.
KL. OCT. Kalendis Octobris.
KL. SEP. Kalendis Septembris.
K. L. V. Kaput Legis Quintæ.
KM. Kariſſimus.
K. MA. Kalendis Maii.
K. MAR. Kalendis Martii.
K. MAR. N. P. Kalendæ Martii Nefaſtus Primo.
K. N. Kæſonis Nepos. Kalendis Novembris. Kariſſime Nobis.
K. N. B. Kariſſime Nobis Bale, *pro*, Vale.
K. NOV. Kalendæ Novembris.
K. OCT. Kalendæ Octobris.
K. P. Kariſſime Parens.
K. P. R. Kaſtra Populi Romani.
K. PR. Kohors Prætoria.
K. Q. Kalendis Quintilis.
K. QLS. / K. QVINC. / K. QVINCT. } Kalendas Quintilis.
KR. Kariſſimus.
KR. AM. N. Karus Amicus Noſter.
KR. C. Kartago Civitas. Kariſſima Conjux, *vel*, Kariſſimus.
KR. M. Kara Memoria.
K. S. Kalendis Sextilis. Karus Suis.
K. S. Kalendis Sextilis.
KS. AM. N. Karus Amicus Noſter.
K. SEPT. Kalendis Septembris.
K. SEXT. Kalendis Sextilis.

L.

L. Laribus. Latinus. Latum. Legavit. Lex. Legio. Libens. Libera. Liber. Liberta. Libertus. Libra. Locavit. Locum. Locus. Longum. Lubens. Ludus. Lucius. Lucia. Luſtrum. Quinquaginta. Seſtertius. Aſſis.
7. Legio. Libertus.
⅂. Libertus. Lucia.
L. A. Libens Animo.
LA. C. Latini Coloni.
LACTORAT. Lactoratenſes.
L. A. D. Libens Animo Dedit. Locus Alteri Datus.
L. ADQ. Locus Adquiſitus.
L. AEL. Lucius Ælius.
L. AEL. AVR. COMM. AVG. P. FEL. Lucius Ælius Aurelius Commodus Auguſtus Pius Felix.

L. AFRA. Lucius Afranius.
L. AG. Lex Agraria.
L. AIMIL. L. F. Lucius Aimilius Lucii Filius.
L. AIMILI. M. F. PR. P. Lucius Aimilius Marci Filius Pro Prætor.
L. AN. Lucius Anius.
L. ANICI. L. F. Lucius Anicius Lucii Filius.
L. ANTEST. GRAC. Lucius Anteſtius Graccus.
L. AP. Ludi Apollinares.
L. APRON. IMP. Lucius Apronius Imperator.
LAR. Lares. Laurentinalia.
LAR. AVG. SAC. Laribus Auguſtis Sacrum.
L. ARRVNTI. L. F. Lucius Arruntius Lucii Filius.
LAT. Latina. Latinus. Latitudine. Latum.
LATIC. Laticlavium. Laticlavialis.
LAT. P. X. Latum Pedes Decem.
LAT. P. VIII. S. Latum Pedes Octo Semis.
L. AVREL. COMM. AVG. P. FEL. Lucius Aurelius Commodus Auguſtus Pius Felix.
LAVR. LAVIN. Lauro Lavinium.
LAVS. IVL. CORINT. Laus Julia Corintus.
L. AVTRON. P. F. Lucius Autronius Publii Filius.
L. B. Liberta Bona. Libertus Bonus.
LB. Liberta. Libertus.
L. BAEB. Lucius Bæbius.
L. BIB. Lucius Bibulus.
L. B. M. D. Libens Merito Dicavit. Locum BeneMerenti Dedit, *vel*, Libertæ, *ſeu*, Liberto.
L. B. M. F. Liberto BeneMerenti Fecit, *ſeu*, Libertæ.
LB. S. Libens Solvit.
L. C. Latini Cives. Lege Cavetur. Libens Curavit. Loco Conceſſo. Locus Conceſſus.
L. CAECIL. L. F. C. N. PR. COS. Lucius Cæcilius Lucii Filius Caii Nepos ProConſul.
L. CAECIL. L. F. Q. N. Lucius Cæcilius Lucii Filius Quinti Nepos.
L. CAEL. Lucius Cælius.
L. CAES. Lucius Cæſius.
L. CALPVRNI. Lucius Calpurnius.
L. CASSI. Lucius Caſſius.
L. CASSI. L. F. Q. N. Lucius Caſſius Lucii Filius Quinti Nepos.
L. CASSI. LONGIN. Lucius Caſſius Longinus.
L. Ↄ. Ↄ. Ↄ. Locus Datus Decreto Decurionum.
L. CEN. / L. CENSORIN. } Lucius Cenſorinus.
L. CIN. Lucius Cincius.
L. C. MEMMIES. GAL. Lucius Caius Memmieſii Galli.
L. Ↄ. L. Lucii Conlibertus, *vel*, Conliberta.
L. COEL. / L. COIL. } Lucius Cœlius.
L. COSCO. M. F. Lucius Coſconius Marci Filius.
L. COT. Lucius Cotta.
L. CRASS. L. F. Lucius Craſſus Lucii Filius.
L. CVP. Lucius Cupiennius.
L. D. Larum Divinorum. Libens Dedit. Libertus Dedit. Locum Dedit. Locum Dedicavit. Locus Datus.
L. D. A. B. M. Libens Dedit Amico Bene Merenti.
L. D. AP. F. Ludos Apollinares Fecit.
L. DD. Locum Dedere.
L. D. D. Libens Dono Dedit. Locus Datus Decreto.
L. D. D. C. / L. D. D. COLLEG. } Locus Datus Decreto Collegii.
L. D. D. D. Locus Datus Decreto Decurionum.
L. D. DD. Libens Dono Dedit. Libens Dis Dedicavit.
L. IↃ. IↃ. IↃ. Locus Datus Decreto Decurionum.
L. D. D. D. C. I. Locus Datus Decreto Decurionum Coloniæ Ipſius.
L. D. D. D. K. IVL. Locus Datus Decreto Decurionum Kalendis Juliis.
L. D. D. D. P. Locus Datus Decreto Decurionum Publice.
L. D. D. D. S. Locus Datus Decreto Decurionum Sibi.
L. D. EX. D. D. Locus Datus Ex Decreto Decurionum.
L. D. D. IIIIII. VIROR. Locus Datus Decreto Sevirorum.
L. D. D. N. ARARIC. Locus Datus Decreto Nautarum Araricorum.
L. DIV. Locus Divinus.
L. DOMIT. CN. F. CN. N. AENOBARB. Lucius Domitius Cnæi Filius Cnæi Nepos Ænobarbus.
L. D. P. Libertus Domino Poſuit. Locum Dedit Publice. Locus Datus Publice.
L. D. S. Libens De Suo.
L. D. S. C. Locus Datus Sententia Collegii. Locus De Suo Conſtituit.
L. D. S. D. Libens De Suo Dedit.
L. DVI. Locus Divinus.
LE. Legio.
LECTIC. Lecticarius.
LECTIST. Lectiſternium.
LECT. ORNAM. ET. PROTECTOR. Lecti Ornamentum Et Protectorium.
L. E. D. Lege Ejus Damnatus. Libens Ei Dedit. Locus Ei Datus.
LEG. Legato. Legatum. Legatus. Legavit. Legio.
LEG. ADI. P. F. Legio Adjutrix Pia Felix, *vel*, Fidelis.
LEGAT. AVG. / LEG. AVG. } Legatus Auguſti. Legato Auguſtali.
LEG. AVGG. NN. Legatus Auguſtorum Noſtrorum.
LEG. AVG. LEG. XVI. F. F. Legato Auguſtali Legionis Decimæſextæ Flaviæ Fidelis.
LEG. AVG. PR. H. C. Legatus Auguſtalis Provinciæ Hiſpaniæ Citerioris.
LEG. AVG. PR. PR. Legatus Auguſti Pro Prætor.

LEG.

LEG. AVG. PR. PR. PROVINC. CILIC. *L*egatus Auguſti Pro Prætor Provinciæ Ciliciæ.
LEG. AVG. PR. PR. PROVINC. GALAT. *L*egatus Auguſti Pro Prætor Provinciæ Galatiæ.
LEG. GR. V. *L*egatus Gratuito Quinquies.
LEG. I. *L*egio Prima.
LEG. I. ADI. *L*egio Prima Adjutrix.
LEG. I. ADI. P. F. *L*egio Prima Adjutrix Pia Felix, *vel*, Fidelis.
LEG. I. ADI. P. F. ANT. *L*egio Prima Adjutrix Pia Felix Antoniana.
LEG. I. ADIVT. Legio Prima Adjutrix.
LEG. I. ADI. VI. P. VI. F. *L*egio Prima Adjutrix Sextum Pia Sextum Fidelis.
LEG. I. AVG. VI. P. VI. F. Legio Prima Auguſtum Sextum Pia Sextum Fidelis.
LEG. I. ITALIC. *L*egio Prima Italica.
LEG. I. ITAL. VI. P. VI. F. *L*egio Prima Italica Sextum Pia Sextum Fidelis.
LEG. I. MINER. *L*egio Prima Minervia.
LEG. I. MINER. P. F. *L*egio Prima Minervia Pia Felix, *vel*, Fidelis.
LEG. I. MIN. FI. P. VIT. Legio Prima Minervia Fidelis Pia Victrix.
LEG. I. MIN. VI. P. VI. F. Legio Prima Minervia Sextum Pia Sextum Fidelis.
LEG. I. M. P. Legio Prima Minervia Pia.
LEG. I. M. P. F. Legio Prima Minervia Pia Fidelis, *vel*, Felix.
LEG. I. PARTH. Legio Prima Parthica.
LEG. II. Legio Secunda.
LEG. II. ADIVT. Legio Secunda Adjutrix.
LEG. II. ADI. VI. P. VI. F. *L*egio Secunda Adjutrix Sextum Pia Sextum Fidelis.
LEG. II. ADIVT. P. F. }
LEG. II. AD. P. F. } *L*egio Secunda Adjutrix Pia Felix, *vel*, Fidelis.
LEG. II. A. P. F. ANT. *L*egio Secunda Adjutrix Pia Fidelis Antonina.
LEG. II. AVG. *L*egio Secunda Auguſta.
LEG. II. ITAL. *L*egio Secunda Italica.
LEG. II. ITAL. P. F. *L*egio Secunda Italica Pia Fidelis.
LEG. II. ITAL. P. F. VL. *L*egio Secunda Italica Pia Fidelis Ultrix.
LEG. II. ITAL. VI. P. VI. F. *L*egio Secunda Italica Sextum Pia Sextum Fidelis.
LEG. II. MAC. VI. P. VI. F. *L*egio Secunda Macedonica Sextum Pia Sextum Fidelis.
LEG. II. PARTH. *L*egio Secunda Parthica.
LEG. II. PART. VI. P. VI. F. *L*egio Secunda Parthica Sextum Pia Sextum Fidelis.
LEG. II. PART. VII. P. VII. F. *L*egio Secunda Parthica Septimum Pia Septimum Fidelis.
LEG. II. P. P. F. F. A. *L*egio Secunda Parthica Pia Flavia Fidelis Auguſta, *ſeu*, Felix Fidelis Antonina.
LEG. II. TRAIAN. *L*egio Secunda Trajana.
LEG. II. TR. FOR. *L*egio Secunda Trajana Fortis.
LEG. III. *L*egio Tertia.
LEG. III. ADIV. *L*egio Tertia Adjutrix.
LEG. III. AVG. *L*egio Tertia Auguſta.
LEG. III. CYREN. *L*egio Tertia Cyrenaica.
LEG. III. GALLIC. *L*egio Tertia Gallica.
LEG. III. ITAL. F. GORDIAN. *L*egio Tertia Italica Fidelis Gordiana.
LEG. III. ITALIC. *L*egio Tertia Italica.
LEG. III. PARTH. *L*egio Tertia Parthica.
LEG. III. PARTHIC. P. F. *L*egio Tertia Parthica Pia Fidelis.
LEG. IIII. A. V. *L*egio Quarta Auguſta Victrix.
LEG. IIII. CYREN. *L*egio Quarta Cyrenaica.
LEG. IIII. FLAV. *L*egio Quarta Flavia.
LEG. IIII. FL. FEL. *L*egio Quarta Flavia Felix.
LEG. IIII. SCYTA. *L*egio Quarta Scythica.
LEG. IV. *L*egio Quarta.
LEG. V. *L*egio Quinta.
LEG. V. ALAVD. *L*egio Quinta Alauda.
LEG. V. ALAVD. P. FEL. *L*egio Quinta Alauda Pia Felix.
LEG. V. AVG. *L*egio Quinta Auguſta.
LEG. V. C. SEVI. *L*egio Quinta Caii Sevi.
LEG. V. MAC. }
LEG. V. MACED. } *L*egio Quinta Macedonica.
LEG. V. MAC. VII. P. VII. F. *L*egio Quinta Macedonica Septimum Pia Septimum Fidelis.
LEG. V. MARC. *L*egio Quinta Marcia.
LEG. V. M. P. *L*egio Quinta Macedonica Pia, *vel*, Marcia.
LEG. V. M. P. C. *L*egio Quinta Macedonica Pia Conſtans, *vel*, Martia.
LEG. V. PARTH. *L*egio Quinta Parthica.
LEG. VI. *L*egio Sexta.
LEG. VI. AVG. *L*egio Sexta Auguſta.
LEG. VI. CLAVD. P. F. *L*egio Sexta Claudia Pia Fidelis, *ſeu*, Felix.
LEG. VI. FERR. *L*egio Sexta Ferrea, *vel*, Ferrata.
LEG. VI. FERR. F. C. *L*egio Sexta Ferrea Fidelis Conſtans.
LEG. VI. GALLIC. Legio Sexta Gallicana.
LEG. VI. VICT. Legio Sexta Victrix.
LEG. VI. VICT. P. F. Legio Sexta Victrix Pia Fidelis.
LEG. VII. Legia Septima.
LEG. VII. CLAVD. Legio Septima Claudia.
LEG. VII. CL. GEM. P. FIDEL. Legio Septima Claudia Gemina Pia Fidelis.
LEG. VII. CL. P. F. Legio Septima Claudia Pia Fidelis.
LEG. VII. CL. VI. P. VI. F. Legio Septima Claudia Sextum Pia Sextum Fidelis.
LEG. VII. GEM. FEL. }
LEG. VII. G. F. }
LEG. VII. G. FEL. } Legio Septima Gemina Felix.
LEG. VII. GEM. ANT. P. FEL. Legio Septima Gemina Antonina Pia Felix.
LEG. VIII. Legio Octava.
LEG. VIII. AVG. Legio Octava Auguſta.
LEG. VIII. AVG. P. F. Legio Octava Auguſta Pia Fidelis, *vel*, Felix.

LEG. VIII. C. P. F. Legio Octava Claſſica Pia Fidelis.
LEG. VIII. GEM. FEL. Legio Octava Gemina Felix.
LEG. VIII. HISP. Legio Octava Hiſpanica.
LEG. IX. Legio Nona.
LEG. X. Legio Decima.
LEG. X. A. / LEG. X. AVG. } Legio Decima Auguſta.
LEG. X. FLAV. Legio Decima Flavia.
LEG. X. FR. ANT. Legio Decima Fretenſis Antonina.
LEG. X. FRET. Legio Decima Fretenſis.
LEG. X. G. Legio Decima Gemina.
LEG. X. G. A. C. Legio Decima Gemina Auguſta Claudia.
LEG. X. GEM. GORDIAN. Legio Decima Gemina Gordiana.
LEG. X. GEM. OPT. Legionis Decimæ Geminæ Optio.
LEG. X. GEM. P. F. Legio Decima Gemina Pia Felix, *ſeu*, Fidelis.
LEG. X. G. P. Legio Decima Gemina Pia.
LEG. X. G. V. Legio Decima Gemina Valens, *ſeu*, Victrix.
LEG. X. SALVT. Legio Decima Salutaris.
LEG. X. VENER. Legio Decima Venerea.
LEG. XI. Legio Undecima.
LEG. XI. AVG. Legio Undecima Auguſta.
LEG. XI. CL. Legio Undecima Claudia.
LEG. XI. CL. VI. P. VI. F. Legio Undecima Claudia Sextum Pia Sextum Fidelis, *ſeu*, Felix.
LEG. XI. C. P. F. Legio Undecima Claudia Pia Fidelis, *vel*, Felix.
LEG. XI. G. P. F. Legio Undecima Gemina Pia Fidelis.
LEG. XII. Legio Duodecima.
LEG. XII. FOLM. Legio Duodecima Fulminatrix.
LEG. XII. G. P. FE. Legio Duodecima Gemina Pia Felix.
LEG. XIII. G. Legio Decimatertia Gemina, *ſeu*, Germanica.
LEG. XIII. G. A. Legio Decimatertia Gemina Auguſta.
LEG. XIII. GE. GA. Legio Decimatertia Germanica Galbæ.
LEG. XIII. GEM. Legio Decimatertia Gemina.
LEG. XIII. GEM. CAMILL. Legio Decimatertia Gemina Camilliana.
LEG. XIII. GEM. MIL. Legio Decimatertia Gemina Miliaria. Legionis Decimætertiæ Geminæ Miles.
LEG. XIII. GEM. MV. Legio Decimatertia Gemina Mutiana.
LEG. XIII. GER. Legio Decimatertia Germanica.
LEG. XIII. G. F. Legio Decimatertia Gemina Fidelis, *ſeu*, Felix.
LEG. XIII. G. FAB. Legio Decimatertia Gemina Fabiana.
LEG. XIII. G. FE. Legio Decimatertia Gemina Felix.
LEG. XIII. G. GORD. Legio Decimatertia Gemina Gordiana.
LEG. XIII. G. IMP. C. C. Legio Decimatertia Gemina Imperatoris Caii Cæſaris.
LEG. XIII. G. IMP. NERON. TIB. Legio Decimatertia Gemina Imperatoris Neronis Tiberii.
LEG. XIII. G. P. F. Legio Decimatertia Gemina Pia Felix, *vel*, Fidelis.
LEG. XIII. G. POET. ET. OLIM. Legio Decimatertia Gemina Pœtovienſium, Et Olimacenſium.
LEG. XIII. G. VAL. Legio Decimatertia Gemina Valens.
LEG. XIII. G. VE. AQ. Legio Decimatertia Gemina Vedii Aquilæ.
LEG. XIII. IVN. Legio Decimatertia Juniorum.
LEG. XIIII. GEM. Legio Decimaquarta Gemina.
LEG. XIIII. GEM. MART. VICT. / LEG. XIIII. G. M. V. } Legio Decimaquarta Gemina Martia Victrix.
LEG. XIIII. GEM. SEV. Legio Decimaquarta Gemina Severiana, *ſeu*, Severi.
LEG. XV. APOLLIN. Legio Decimaquinta Apollinaris.
LEG. XV. C. Legionis Decimæquintæ Centurio.
LEG. XVI. Legio Decimaſexta.
LEG. XVI. FLAV. Legio Decimaſexta Flavia.
LEG. XVI. FR. Legio Decimaſexta Fretenſis.
LEG. XVII. Legio Decimaſeptima.
LEG. XVIII. FIRM. Legio Decimaoctava Firmanorum.
LEG. XVIII. PRIMIG. Legio Decimaoctava Primigenia.
LEG. XIX. Legio Decimanona.
LEG. XIX. GEM. Legio Decimanona Gemina.
LEG. XX. Legio Vigeſima.
LEG. XX. BRITANNIC. Legio Vigeſima Britannica.
LEG. XX. G. PROV. H. C. Legio Vigeſima Gemina Provinciæ Hiſpaniæ Citerioris.
LEG. XX. VAL. VICT. / LEG. XX. V. V. } Legio Vigeſima Valens Victrix.
LEG. XX. VICT. Legio Vigeſima Victrix.
LEG. XXI. Legio Vigeſimaprima.
LEG. XXI. RAP. Legio Vigeſimaprima Rapacum.
LEG. XXII. Legio Vigeſimaſecunda.
LEG. XXII. ANTONINIANA. P. P. F. Legio Vigeſimaſecunda Antoniniana Primigenia Pia Felix, *ſeu*, Fidelis.
LEG. XXII. C. F. Legio Vigeſimaſecunda Claudia Felix, *vel*, Conſtans Fidelis.
LEG. XXII. C. V. Legio Vigeſimaſecunda Claudia Victrix, *vel*, Conſtans Valens.
LEG. XXII. PRIMIG. Legio Vigeſimaſecunda Primigenia.
LEG. XXII. PRIMIG. P. F. Legio Vigeſimaſecunda Primigenia Pia Felix, *vel*, Fidelis.

LEG. XXII. P. P. F. }
LEG. XXII. PR. P. F. } Legio Vigeſima Secunda Primigenia Pia Felix, *vel*, Fidelis.
LEG. XXII. VIC. Legio Vigeſima Secunda Victrix.
LEG. XXIII. Legio Vigeſima Tertia.
LEG. XXIIII. GEM. MART. VICTR. Legio Vigeſimaquarta Gemina Martia Victrix.
LEG. XXIX. Legio Vigeſima nona.
LEG. XXX. Legio Trigeſima.
LEG. XXX. V. }
LEG. XXX. VLP. } Legio Trigeſima Ulpia.
LEG. XXX. V. V. Legio Trigeſima Ulpia Victrix, *vel*, Valens Victrix.
LEG. XXXV. V. Legio Trigeſimaquinta Ulpia.
LEG. XXXVI. Legio Trigeſima Sexta.
LEG. PRIM. ITAL. VOLVNT. Legio Prima Italica Voluntariorum.
LEG. PROV. Legatus Provinciæ.
LEG. PROV. GAL. NARB. Legatus Provinciæ Galliæ Narbonenſis.
LEG. SS. Legio Supraſcripta.
LEIB. B. M. Leiberto Bene Merenti.
L. E. LI. M. C. S. Lubens Et Libens Merito Cum Suis.
L. EM. Locus Emptus.
LEM. Lemonia, *hoc eſt Tribus.* Lemuria *Solemnitas.*
LENT. COS. Lentulus Conſul.
LENT. MAR. COS. Lentulus Marcellinus Conſul.
LEP. Lepidus.
LEP. IMP. Lepidus Imperator.
L. ET. L. FEC. Libertis Et Libertabus Fecit.
L. F. Libens Fecit. Locum Fecit. Lucii Filius. Luſtrum Fecit.
L. FAB. L. F. HISP. Q. Lucius Fabius Lucii Filius Hiſpaniæ Quæſtor.
L. FAB. L. F. HISP. Lucius Fabius Lucii Filius Hiſpanienſis.
L. F. A. N. Lucii Filius Auli Nepos.
L. F. AP. N. Lucii Filius Appii Nepos.
L. FARSVLEI. Lucius Farſuleius.
L. F. C. Libens Fieri Curavit. Libertis Faciundum Curavit. Libertus Fieri Curavit, *vel*, Locum, *aut*, Lugens.
L. F. C. N. Lucii Filius Caii Nepos.
L. F. CN. N. Lucius Filius Cnæi Nepos.
L. F. D. N. Lucii Filius Decimi Nepos.
L. F. EGERI. N. Lucii Filius Egerii Nepos.
L. F. F. OM. M. M. D. S. Libens Fieri Fecit Omni Meliori Modo De Suo.
L. FIL. Lucii Filius.
L. F. K. N. Lucii Filius Kæſonis Nepos.
L. FLAC. P. F. Lucius Flaccus Publii Filius.
L. FLAVI. C. F. Lucius Flavius Caii Filius.
L. F. LG. P. PRVM. IVSSV. DD. Liber Felix Legendus Præſidibus Provinciarum Juſſu Dominorum.
L. F. L. N. Lucii Filius Lucii Nepos.
L. F. MAM. N. Lucii Filius Mamerci Nepos.
L. F. M. N. Lucii Filius Marci Nepos.
L. F. M'. N. Lucii Filius Manii Nepos.
L. F. N. N. Lucii Filius Numerii Nepos.
L. F. P. N. Lucii Filius Publii Nepos.
L. F. Q. N. Lucii Filius Quinti Nepos.
L. F. SER. N. Lucii Filius Servii Nepos.
L. F. SEX. N. Lucii Filius Sexti Nepos.
L. F. SP. N. Lucii Filius Spurii Nepos.
L. F. TI. N. Lucii Filius Tiberii Nepos.
L. F. T. N. Lucii Filius Titi Nepos.
L. F. V. F. Locum Filiis Vivens Fecit, *vel*, Lugens.
L. F. VOL. N. Lucii Filius Voluſi Nepos.
L. F. VOLER. N. Lucii Filius Volcronis Nepos.
L. F. VOPIS. N. Lucii Filius Vopiſci Nepos.
L. FVRI. CN. F. Lucius Furius Cnæi Filius.
LG. Legatus. Legavit. Legio.
L. GELL. Q. F. Lucius Gellius Quinti Filius.
L. H. Libertus Heres. Locum Hunc. Locus Heredum.
L. H. D. Libens Hoc Dedit. Libertus Heres Dedit.
L. H. F. C. Libertus Heres Fieri Curavit. Locum Hunc Fieri Curavit.
L. H. L. D. Libens Hunc Locum Dedit, *vel*, Libertus. Locus Hic Liber Datus. Lugens Hunc Locum Dedit.
L. HOSTIL. MANCIN. Lucius Hoſtilius Mancinus.
L. HORTEN. L. F. Lucius Hortenſius Lucii Filius.
HS. ∞ ↀ N. Seſtertiis Novem mille Numum.
L. I. Lex Julia. Locum Inſtituit.
LIB. Liber. Liberalia *Liberi Feſtum.* Liberalitas. Liberta. Libertus. Liberti. Libra.
LIB. ANIM. VOT. Libero Animo Votum.
LIB. ARK. Liberto Arkario.
LIB. AVG. Liberalitas Auguſti.
LIB. AVG. II. Liberalitas Auguſti Secunda.
LIB. AVG. III. Liberalitas Auguſti Tertia.
LIB. AVG. VII. Liberalitas Auguſti Septima.
LIBB. Libertæ. Liberti. Libertabus.
LIBB. MER. Liberti Merentes.
LIB. B. MER. FEC. E. M. Libertæ BeneMerenti Fecit Et Mihi.
LIB. CARISS. Liberta Cariſſima. Libertus Cariſſimus.
LIB. COS. Librarius Conſulis.
LIBE. }
LIBER. } Liberta. Libertus. Libertabus.
LIBERAL. AVG. Liberalitas Auguſti.
LIBER. D. Libere Dedit, *vel*, Donavit, *ſeu*, Dedicavit.
LIBER. L. F. P. O. M. D. S. Libertus Libens Fieri Procuravit Omni Modo De Suo.
LIBER. ET. SER. FAM. CLAVD. Libertus Et Servus Familiæ Claudiæ,
LIBHRTIS. LIBHRTAB. QVH. POSTHRISQVH. Libertis LibertabuſQue PoſteriſQue. *H. pro E.*
LIB. ET. HER. Libertus Et Heres.
LIB. ET. HER. EX. TES. F. Libertus Et Heres Ex Teſtamento Fecit.
LIB. ET. PROC. PV. Libertus Et Procurator Publicus.
LIB. H. EX. T. Libertus Heres Ex Teſtamento.

LIB. IIII. Liberalitas Quarta.
LIB. LEG. Librarius Legionis.
LIB. LIB. POST. EOR. Libertis Libertabus Poſteris Eorum.
LIB. LIB. P. Q. E. Libertis Libertabus Poſteriſque Eorum, *vel*, Ejus.
LIB. LIBQ. POSTQ. EOR. Libertis Libertabuſque Poſteriſque Eorum.
LIB. N. H. T. S. Libertus Noſter Hunc Titulum Scripſit.
LIB. OFF. Libertus Offarius. Libertus Officinator.
LIB. PVB. Libertas Publica.
LIC. Licinius.
LIC. COR. SAL. Licinius Cornelius Saloninus.
LICT. CVR. Lictor Curiatus.
L. I. D. A. Lex Julia De Adulteriis.
L. III. V. D. P. S. Libertis Tribus Vivens De Pecunia Sua. Locus Triumvirorum Decreto Publice Sumtus.
LIMETA. Limetanus.
LINAR. Linaria. Linarius.
L. ITI. Lucius Itius.
LIV. Quinquaginta quatuor.
L. IV. } Lex Julia.
L. IVL. }
L. IVL. } Lucius Julius.
L. IVLI. }
L. IVL. L. F. SEX. N. Lucius Julius Lucii Filius Sexti Nepos.
L. IV. REP. Lex Julia Repetundarum.
L. K. Luſtrum Kapitolinum.
L. L. Laurentium Lavinatum. Libens Lubens. Libentiſſime. Libertis Libertabus. Lucii Liberta, *vel*, Libertus.
LL. Libentiſſime. Liberti. Dupondius, *nummus eſt Libralis*.
L. } Lucii Liberta.
L. 7. }
ŁŁ. Seſtertii nota.
L. LENT. Lucius Lentulus.
L. LENT. C. MAR. COS. Lucio Lentulo Caio Marcio Conſulibus.
L. L. FA. Q. L. Libertis Libertabus FamiliisQue Libertorum.
L. LICI. Lucius Licinius.
L. LICIN. L. F. CRASS. Lucius Licinius Lucii Filius Craſſus.
L. L. L. Luciorum Liberta, *vel*, Libertus.
L. L. L. L. I. E. Lucius *duorum* Luciorum Libertus Juſſu Ejus.
L. L. L. M. M. Libertis Libertabus Locum Monumenti Mandavit.
L. L. L P. O. M. S. Liberis Libertis Libertabus Poſteris Omnibus Monumento Scriptorum.
L. L. M. }
λ. λ. M. } Libentiſſime Merito.
L. L. M. M. }
L. L. P. Libentiſſime Poſuit. Libertis Libertabus Poſuit.
L. L. P. E. Libertis Libertabus Poſteris Eorum.
L. L. P. Q. Libertis Libertabus PoſteriſQue.
L. L. P. Q. E. Libertis Libertabus PoſteriſQue Eorum.
L. L. P. S. Libertis Libertabus Poſteris Suis.
L. L. Q. E. Libertis LibertabuſQue Eorum, *vel*, Ejus.
L. L. Q. F. Libertis LibertabuſQue Fecit.
L. L. Q. P. Q. E. Libertis LibertabuſQue Poſteriſque Eorum, *vel*, Ejus.
L. L. Q. S. P. Q. S. Libertis LibertabuſQue Suis PoſteriſQue Suorum.
L. L. RVBRI. Lucii Rubrii.
L. L. S. Libertis Libertabus Suis.
LLS. } Seſtertius.
ŁŁS. }
L. L. SS. Libertis Libertabus Supra Scriptis.
L. LVC. Q. F. } Lucius Lucceius Quinti Filius.
L. LVCC. Q. F. }
L. LVCRET. Lucius Lucretius.
L. LVCVL. EX. S. C. Lucius Lucullus Ex Senatus Conſulto.
L. L. V. S. L. M. Libentiſſime Voto Suſcepto Libero Munere.
L. M. Legavit Memoriam, *vel*, Monumentum. Libens Merito. Libero Munere. Locus Monumenti.
L. MAG. Lucius Magius.
L. MAN. Lucius Manlius.
L. MANL. A. F. Lucius Manlius Auli Filius.
L. MANLI. ACID. Lucius Manlius Accidinus.
L. MANLI. PROQ. Lucius Manlius Proquæſtor.
L. M. D. Libens Merito Dedit, *vel*, Dicavit. Libertus Monumentum Dedit, *ſeu*, Liberto. Locum Monumenti Dedit.
L. M. E. Locum Monumenti Elegit.
L. MEMM. GAL. Lucius Memmius Gallus.
L. MEMMI. Lucius Memmius.
L. METEL. CALV. Lucius Metellus Calvus.
L. METEL. L. F. C. N. Lucius Metellus Lucii Filius Caii Nepos.
L. MINVCI. Lucius Minucius.
L. M. P. Libens Merito Poſuit. Locum Monumenti Poſuit.
L. M. S. Libens Merito Solvit. Locus Monumenti Sibi.
L. M. T. F. I. Locum Monumenti Teſtamento Fieri Juſſit.
L. M. V. C. Locum Monumenti Vivens Curavit.
L. MVMMI. L. F. Lucius Mummius Lucii Filius.
L. M. V. S. Libens Merito Votum Solvit. Locum Monumenti Vivens Sibi.
L. M. XXII. P. VIC. Legio Minervia Vigeſima Secunda Pia Victrix.
L. N. Latini Nominis. Librarius Notarius. Lucii Nepos.
L. NER. Lucius Nerius.
L. NVMITORI. Lucius Numitorius.
L. O. Libertis Omnibus.
LO. } Locus.
LOC. }

LOC.

LOC. SS. *L*ocus Supraſcriptus. *L*oca Supraſcripta.
LOC. D. EX. D. D. *L*ocus Datus Ex Decreto Decurionum.
LOC. EMPT. *L*ocus Emptus.
LOC. H. S. C. P. S. *L*ocum Hunc Sepulturæ Conſtituit Proprio Sumtu. *L*ocum Hunc Sibi Conſtituit Pecunia Sua.
LOC. I. *L*ocum Inſtituit.
LOC. MA. CCLVIII. IN. C. *L*ocus Martyrum Ducentum quinquaginta cℓto In Chriſto.
LOC. MON. *L*ocus Monumenti.
LOC. MON. DED. *L*ocum Monumenti Dedit.
LOC. SEPVL. *L*ocus Sepulturæ.
L. O. D. D. D. Q. *L*ocum Ollarum Duarum Dedit Donavitque. *L*ibertis Omnibus Dedit Donavit Dedicavitque.
L. OL. D. *L*iberta Ollam Dedit. *vel*, *L*ibertus
LONG. P. LAT. P. *L*ongum Pedes *L*atum Pedes.
LONG. P. VII. LAT. P. III. *L*ongum Pedes Septem *L*atum Pedes Tres.
LONG. P. ∞ CLXV. *L*ongum Pedes Mille centum ſexagintaquinque.
L. OPEIM. *L*ucius Opeimius.
LOVM. *L*ocum.
L. P. *L*ibens Poſuit. *L*ibertus Poſuit. *L*oco Privato. *L*oco Publico.
LP. *L*ibripens.
LP. *L*apis.
L. PAPI. *L*ucius Papius.
L. PASSIEN. Q. F. CRISPIN. *L*ucius Paſſienus Quinti Filius Criſpinus.
L. P. C. D. D. D. *L*ocus Publice Conceſſus Datus Decreto Decurionum.
L. P. C. R. *L*atini Priſci Cives Romani. *L*ibens Ponendum Curavit Requietorium.
L. P. C. S. *L*ocum Ponendum Curavit Sibi.
L. P. D. Locus Publice Datus.
L. P. D. D. Locus Publice Dono Datus. Locus Publico Decreto Datus.
L. P. D. D. D. Locus Publice Datus Decreto Decurionum.
L. P. F. F. Locum Publice Fieri Fecit. Libertus Patrono Fieri Fecit.
L. P. F. F. V. A. VI. Lugens Pater Filio Fecit Vixit Annos Sex.
L. P. IN. FRON. XV. Latum Pedes in Fronte Quindecim.
L. PL. Locus Publicus.
L. PLAET. CAEST. Lucius Plætorius Cæſtianus.
L. PLAETORI. L. F. Q. Lucius Plætorius Lucii Filius Quæſtor.
L. PLANC. PR. VRB. Lucius Plancus Prætor Urbis.
L. PL. DD. N. Locus Publice Dedicatus Numini.
L. PORCI. LI. Lucius Porcius Licinus.
L. PORCIL. Lucius Porcilius.
L. POS. Lucius Poſthumius.
L. POST. A. F. Lucius Poſthumius Auli Filius.
L. POST. ALB. Lucius Poſthumius Albinus.
L. POST. SP. F. L. N. ALBIN. Lucius Poſtumius Spurii Filius Lucii Nepos Albinus.
L. PR. Loco Privato.
L. PR. C. R. Latini Priſci Cives Romani.
L. P. S. Locum Poſuit Sibi.
L. PV. }
L. PVB. } Loco Publico.
L. P. V. LAT. P. III. Longum Pedes Quinque Latum Pedes Tres.
L. Q. ET. LIB. LibertiſQue Et Libertabus.
L. QQ. Libertus Quinquennalis.
L. Q. S. Locus Qui Supra.
L. R. Lege Rogatur. Locavit Requietorium. Locus Religioſus.
L. ROSCI. Lucius Roſcius.
L. RVBRI. DOSSEN. Lucius Rubrius Doſſenus.
L. RVSTI. Lucius Ruſtius.
L. RVTIL. Lucius Rutilius.
L. S. Laribus Sacrum. Libens Solvit. Locus Sepulturæ.
L. S. A. Libens Solvit Animo.
L. SAB. PROC. D. D. Lucius Sabinus Proculus Dono Dedit.
L. SALIN. Lucius Salinator.
L. SAT. }
L. SATVR. } Lucius Saturninus.
L. SAVF. Lucius Saufeius.
L. SC. }
L. SC. } Locus Sacer.
L. SCIP. ASIA. Lucius Scipio Aſiaticus.
L. S. D. Laribus Sacrum Dedit. Locum Sibi Dedit. Locum Sepulturæ Dedit.
L. SEP. Lucius Septimius.
L. SEMP. Lucius Sempronius.
L. SEMP. ATRATIN. Lucius Sempronius Atratinus.
L. SENT. C. F. Lucius Sentius Caii Filius.
L. SEPT. SEV. PART. AVG. Lucius Septimius Severus Parthicus Auguſtus.
L. SEPT. SEV. PERT. AVG. Lucius Septimius Severus Pertinax Auguſtus.
L. SESTI. PROQ. Lucius Seſtius Proquæſtor.
L-S. L. M. N. Seſtertii Quinquaginta Mille Numum.
L. S. M. C. Locum Sibi Monumento Cœpit. Locum Sibi Monumenti Conſtituit, *vel*, Curavit.
L. S. M. C. P. Locum Sibi Monumenti Curavit Ponendum.
L. S. P. Liberis Suis Poſuit. Libens Sua Pecunia.
L. S. PAL. Loca Sacri Palatii.
L. S. S. Libertis Supraſcriptis. Locum Sibi Sepulturæ.
L. S. S. C. Locum Sibi Sepulturæ Conſtituit.
L. SVR. Lucius Sura.
L. T. Legavit Teſtamento, *vel*, Titulum.
L. TARI. Lucius Tarius.
L. T. F. I. Libens Titulum Fieri Juſſit, *vel*, Libertis. Locum Teſtamento Fieri Juſſit.
L. T. F. M. Libens Titulum Fieri Mandavit, *vel*, Libertus, Locum Teſtamento Fieri Mandavit.

L. TITVRI. SABIN. A. PV. Lucius Titurius Sabinus Argento Publico.
L. TORQVA. Lucius Torquatus.
L. TORQVAT. III. VIR. Lucius Torquatus Triumvir.
L. TREBAT. Lucius Trebatius.
L. V. Libens Vovit.
LV. Ludus. Ludos. Quinquaginta quinque.
L. VAL. RF. }
L. VAL. RV. } Lucius Valerius Rufus.
L. VAL. RV. TR. PL. Lucius Valerius Ruffus Tribunus Plebis.
LVCAR. Lucaria.
LVCR. Lucretia. Lucretius.
LVCR. L. F. Lucretia Lucii Filia.
LVD. Ludi. Ludus.
LVD. AP. }
LVD. APOLLIN. } Ludi Apollinares.
LVD. CIR. Ludi Circenſes.
LVD. MART. IN. CIRC. Ludi Marti In Circo.
LVD. PLEB. IN. CIRC. Ludi Plebeii In Circo.
LVD. SAEC. Ludi Sæculares.
LVD. SEC. FAC. CVR. Ludos Sæculares Faciundum Curavit.
LVD. VICT. Ludi Victoriæ.
L. VER. AVG. ARM. PART. MAX. Lucius Verus Auguſtus Armeniacus Parthicus Maximus.
L. VETVRI. Lucius Veturius.
LVG. P. S. Lugduni Pecunia Signata.
LVI. Quinquaginta Sex.
L. VIII. Luſtrum Octavum.
L. VINICI. Lucius Vinicius.
L. V. L. F. Legio Quinta Libens Fecit.
L. VOC. Lex Voconia.
LVPER. Lupercalia.
LVPER. N. P. Lupercalia Nefaſtus Primo.
LV. P. F. Ludos Publicos Fecit.
L. V. S. Libens Votum Solvit. Locum Viva Sibi, *ſeu*, Vivens.
LVSTR. Luſtrum.
LVSTR. FEC. Luſtrum Fecit.
LVSTR. MISS. Luſtrum Miſſum.
LX. Sexaginta.
L. X. G. Legio Decima Gemina.
L. XX. N. P. Seſtertiis Viginti Numum Pendit.
LXX. Septuaginta.
LXXX. Octuaginta.

M.

M. Maceria. Magiſter. Magiſtratus. Magnus. Manibus. Marca. Marcus. Marmoreus. Marti. Mater. Maximus. Memor. Memoria. Menſes. Meus. Miles. Militavit. Militia. Mille. Miſſio. Miſſione. Miſſus. Moneta. Monumentum. Mortuus. Mulier.
W. Marca. Mulier.
M̄. Mille.
M'. }
W. } Manius.
MA. Maſſilia.
M. A. A. Municipium Albæ Auguſtæ.
M. ABVRI. GEM. Marcus Aburius Geminus.
MAC. AVG. Macellum Auguſti.
MACH. F. P. Machinarii Fori Piſcarii.
M'. ACILI. Manius Acilius.
M'. ACILI. M'. F. C. N. Manius Acilius Manii Filius Caii Nepos.
MAE. }
MAEC. } Mæcia, *hoc eſt*, *Tribus.*
M. AEMIL. LEPID. III. VIR. Marcus Æmilius Lepidus Triumvir.
MAG. }
MAG. } Magiſter. Magiſtratus.
M. AEM. Marcus Æmilius.
MAG. D. D. Magiſter Domus Divinæ.
MAG. EQ. Magiſter Equitum.
MAG. ET. DECV. Magiſter Et Decurio.
MAGG. SEPIN. Magiſtri Sepinatium.
MAG. IV. }
MAG. IVV. } Magiſter Juvenum.
MAG. M. }
MAG. MIL. } Magiſter Militum.
MAG. ML. }
MAG. MVN. Magiſter Municipii.
MAG. MVN. RAVEN. Magiſter Municipii Ravennatis.
MAGN. PROCOS. Magnus Proconſul.
MAG. PIVS. IMP. ITER. Magnus Pius Imperator Iterum.
MAG. QVIN. Magiſter Quinquennalis.
MAG. QVINQ. COLL. FABR. TIG. Magiſter Quinquennalis Collegii Fabrum Tignariorum.
M. A. G. S. Memor Animo Grato Solvit.
MAG. AVG. Magiſter Auguſtalis.
MAG. VIC. Magiſter Vici. Magiſtri Vicorum.
MAG. X. VIR. Magiſter Decemvir.
MAI. Major.
M. AIMIL. M. F. Marcus Aimilius Marci Filius.
M. AIMIL. M. F. L. N. Marcus Aimilius Marci Filius Lucii Nepos.
M. AIMIL. M. F. Q. N. PROPR. Marcus Aimilius Marci Filius Quinti Nepos Proprætor.
MALAC. Malacitanus.
MAM. Mamercus.
MAM. F. MAM. N. Mamerci Filius Mamerci Nepos.
MAM. F. M. N. Mamerci Filius Marci Nepos.
MAN. Manibus.
MANG. Mango.
MAN. IRAT. H. Manes Iratos Habeat.
M. ANT. IMP. Marcus Antonius Imperator.
M. ANT. IMP. AVG. III. VIR. R. P. C. Marcus Antonius Imperator Augur Triumvir Reipublicæ Conſtituendæ.
M. ANT. IMP. III. VIR. R. P. C. Marcus Antonius Imperator Triumvir Reipublicæ Conſtituendæ.
M. ANTO. COS. IMP. IIII. Marcus Antonius Conſul

Conſul Imperator Quartum.
M. ANTO. IMP. R. P. C. Marcus Antonius Imperator Reipublicæ Conſtituendæ.
M. ANTON. IMP. Marcus Antonius Imperator.
M'. AQVIL. M'. F. M'. N. Manius Aquilius Manii Filius Manii Nepos.
MAR. Maritus. Marmoreum.
MAR. CARISS. Maritus Cariſſimus.
MARC. AVG. Mercurio Auguſto.
MAR. FEC. Maritus Fecit.
MARIT. Marita. Maritæ. Maritus.
MARIT. OP. FAC. CVR. Marito Optimo Faciundum Curavit.
MAR. OLL. D. Marito Ollam Dedit.
MART. Marti. Martia. *legio ſcilic.* Martias. Martii.
MART. CAR. MONET. Marti Carnæ Monetæ.
MART. PAC. Marti Pacifero.
MART. VICT. Marti Victori.
MART. VLTO. Marti Ultori.
MARTVS. Maritus.
MART. VLT. Mars Ultor.
MAT. Mater.
MAT. AVGG. MAT. SEN. MAT. PAT. Mater Auguſtorum Mater Senatus Mater Patriæ.
M. ATIL. Marcus Atilius.
M. ATILI. A. F. CALATIN. Marcus Atilius Auli Filius Calatinus.
M. ATIL. M. F. L. N. Marcus Atilius Marci Filius Lucii Nepos.
MAT. MAT. Mater Matuta.
MAT. P. FEC. ET. S. ET. S. P. Q. E. Mater Piiſſima Fecit Et Sibi Et Suis PoſteriſQue Eorum.
MATR. Matralia.
MAT. SS. Mater Supraſcriptorum.
M. AVR. Marcus Aurelius.
MAVR. CAES. Mauritania Cæſarienſis.
M. AVRELI. Marcus Aurelius.
MAVRITAN. CAES. Mauritania Cæſarienſis.
M. AVR. M. F. FAB. Marcus Aurelius Marci Filius Fabia.
MAX. Maxima. Maximus.
MAX. CS. Maximus Cæſar.
MAX. ET. VRB. COS. Maximo Et Urbano Conſulibus.
MAX. POT. Maximus Pontifex.
MAXX. Maximi.
M. B. Memoriæ Bonæ. Merenti Bene. Mulier Bona. Municipium Bergomatium.
W. B. Mulier Bona.
M. BARBAT. Q. P. Marcus Barbatus Quæſtor Proprætore.
M. BAEBI. Q. F. TAMPIL. Marcus Bæbius Quinti Filius Tampilus.
M. B. M. Marito Bene Merenti, *vel*, Matri.
M. B. M. F. Marito Bene Merenti Fecit, *vel*, Matri.
M. C. Memoriæ Cauſa. Monumentum Conſtituit, *vel*, Curavit.
M. C. Mille Centum.
M. CAECIL. Q. F. Q. N. Marcus Cæcilius Quinti Filius Quinti Nepos.
M. CAL. / M. CALID. } Marcus Calidius.
M. CAL. I. Municipium Calagurris Julia.
M. CALPVRN. L. F. Marcus Calpurnius Lucii Filius.
M. C. D. Memoriæ Cauſa Dedit, *vel*, Donatum.
M. CIC. Marcus Cicero.
M. C. F. Memoriæ Cauſa Factum, *vel*, Fecit. Monumentum Curavit Faciundum.
M. C. I. Municipium Calagurris Julia.
M. CIPI. M. F. Marcus Cipius Marci Filius.
M. Ↄ. L. Marci ConLibertus, *vel*, Conliberta.
M. CLAVD. M. F. MARCEL. Marcus Claudius Marci Filius Marcellus.
M. C. T. Monumentum Curavit Teſtamento.
M. C. V. Monumentum Curavit Vivens.
M. D. Manu Divina. Merenti Dedit. Militum Dacorum. Monumentum Dedit, *vel*, Dedicavit.
MD. Mandatum. Mille quingenti.
M. D. D. Monumentum Dono Dedit. Merenti Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.
M. DIG. Memoria Dignus.
M. D. M. Magnæ Deum Matri. Merenti Dedit Monumentum.
M. D. M. I. Magnæ Deum Matri Ideæ, *vel*, Iſidi.
M. D. M. ID. Magnæ Deum Matri Ideæ.
M. D. M. SACR. Magnæ Deum Matri Sacrum.
M. D. O. Marito Dedit Ollam.
M. D. SVO. FEC. Monumentum De Suo Fecit.
M. E. Memoriam Erexit, *vel*, Monumentum. Mortuus Eſt.
ME. Menſes. Mecum.
MECV. Mecum.
MED. Medicus. Medius.
MEDIC. COH. VI. PR. Medicus Cohortis Sextæ Prætoriæ.
MED. OCVLAR. Medicus Ocularius.
MEDITR. Meditrinalia.
M. EGN. Marcus Egnatius.
MEL. COH. IIII. PRAE. Miles Cohortis Quartæ Prætoriæ.
M. E. M. Municeps Ejus Municipii, *vel*, Municipes.
M. E. M. D. D. E. Municipibus Ejus Municipiii Dare Damnas Eſto.
MEN. / MENEN. } Menenia, *Tribus ſcilicet.*
MENS. Menſa. Menſis. Menſes. Menſibus.
MENSES. VNDECI. DIES. DODICI. Menſes Undecim Dies Duodecim.
MENSIS. SEPTE. Menſes Septem.
M. EQ. Magiſter Equitum.
MER. / MERC. } Mercator. Mercurius.
MERC. ET. AVG. Mercurialis Et Auguſtalis.
MERC. SACR. Mercurio Sacrum.
MERCVR. AVG. SACR. Mercurio Auguſto Sacrum.

MERCVR. R. } MERCVR. RED. } Mercurio Reduci.
MERCVRIS. *M*ercurii, *hoc eſt diei.*
MERETI. *M*erenti.
MERK. *M*ercatus. *M*ercurialia.
MERK. D. *M*erkedonius Dies, *idem ac*, *M*ercedinus.
MER. S. *M*ercurio Sacrum.
MERV. AN. XXXVIIII. *M*eruit Annis Trigintanovem.
MES. *M*enſis. *M*enſes.
M. ET. Ͻ. L. *M*arci Et Caii Liberta.
MEVAN. NAT. *M*evania Natus.
ME. V. D. XX. *M*ecum Vixit Dies Viginti.
M. F. *M*arci Filius. *M*onumentum Fecit. *M*ater Filio.
M. FABI. C. F. *M*arcus Fabius Caii Filius.
M. FABRIN. *M*arcus Fabrinius.
M. F. A. N. *M*arci Filius Auli Nepos.
M'. F. A. N. *M*anii Filius Auli Nepos.
M. FAN. C. F. *M*arcus Fanius Caii Filius.
M. F. AP. N. *M*arci Filius Appii Nepos.
M'. F. AP. N. *M*anii Filius Appii Nepos.
M. F. C. *M*emoriam Fieri Curavit. *M*erenti Faciundum Curavit. *M*onumentum Fieri Curavit.
M. F. C. N. *M*arci Filius Caii Nepos.
M'. F. C. N. *M*anii Filius Caii Nepos.
M. F. CN. N. *M*arci Filius Cnæi Nepos.
M'. F. CN. N. *M*anii Filius Cnæi Nepos.
M. F. D. N. *M*arci Filius Decimi Nepos.
M'. F. D. N. Manii Filius Decimi Nepos.
M. F. ET. REST. *M*emoriam Fecit Et Reſtituit.
M. F. I. *M*onumentum Fieri Juſſit.
M. F. K. N. *M*arci Filius Kæſonis Nepos.
M'. F. K. N. *M*anii Filius Kæſonis Nepos.
M. F. L. Monumentum Fieri Legavit.
M. FLACC. *M*arcus Flaccus.
M. F. L. N. *M*arci Filius Lucii Nepos.
M'. F. L. N. *M*anii Filius Lucii Nepos.
M. F. MAM. N. *M*arci Filius *M*amerci Nepos.
M'. F. MAM. N. *M*anii Filius *M*amerci Nepos.
M'. F. M. N. *M*arci Filius *M*arci Nepos.
M'. F. M'. N. *M*anii Filius Manii Nepos.
M. F. N. N. *M*arci Filius Numerii Nepos.
M'. F. N. N. *M*anii Filius Numerii Nepos.
M'. FONTEI. *M*anius Fonteius.
M. FOVRI. L. F. *M*arcus Furius Lucii Filius.
M. F. P. *M*onumentum Fieri Procuravit, *vel*, Fecit Publice.
M. F. P. N. *M*arci Filius Publii Nepos.
M'. F. P. N. *M*anii Filius Publii Nepos.
M. F. Q. N. *M*arci Filius Quinti Nepos.
M'. F. Q. N. *M*anii Filius Quinti Nepos.
M. F. SER. N. *M*arci Filius Servii Nepos.
M'. F. SER. N. *M*anii Filius Servii Nepos.
M. F. SEX. N. *M*arci Filius Sexti Nepos.
M'. F. SEX. N. *M*anii Filius Sexti Nepos.
M. F. SP. N. *M*arci Filius Spurii Nepos.
M'. F. SP. N. *M*anii Filius Spurii Nepos.
M. F. TI. N. *M*arci Filius Tiberii Nepos.
M'. F. TI. N. *M*anii Filius Tiberii Nepos.
M. F. T. N. *M*arci Filius Titi Nepos.
M'. F. T. N. *M*anii Filius Titi Nepos.
M. FVL. *M*arcus Fulvius.
M. FVL. Q. F. FLAC. *M*arcus Fulvius Quinti Filius Flaccus.
M. FVLVI. M. F. *M*arcus Fulvius *M*arci Filius.
MG. *M*agis. *M*agiſter.
M. GEL. *M*arcus Gellius.
M. G. L. Q. *M*emor Gratis Libertatis Quæſitæ.
MG. M. *M*agiſter *M*ilitum.
MG. MN. *M*agiſter *M*unicipii.
MGN. PIVS. IMP. *M*agnus Pius Imperator.
M. H. *M*onumentum Hoc. *M*ulier Honeſta.
M. H. AD. H N T. *M*onumentum Hoc Ad Heredes Non Tranſit.
M. H. E. *M*ihi Heres Eſto.
M. HEL. Marcus Helvius.
M. H. E. N. R. } M. H. EX. N. R. } Monumentum Hoc Exterum Non Recipit, *vel*, Extraneum.
M. HERENNI. Marcus Herennius.
M. H. EX. T. H. N. S. Monumentum Hoc Ex Teſtamento Heredes Non Sequantur.
M. H. F. C. Monumentum Heres Fieri Curavit. Monumentum Hoc Faciundum Curavit.
M. H. H. S. Monumentum Hoc Heres Sequitur.
M H. H. N. S. Monumentum Hoc Heres Non Sequitur.
M. H. N. S. Monumentum Heres Non Sequitur.
M. H. P. Monumentum Heres Poſuit. Memoriam Hanc Poſuit.
M. H. S. F. Monumentum Hoc Sibi Fecit.
M. H. S. M. Monumentum Hoc Sibi Mandavit.
M. I. Matri Ideæ, *vel*, Iſidi. Maximo Jovi. Militiæ Jus. Monumentum Juſſit.
MI. Militavit.
M. I. F. PETIT. Militiæ Jus Filiis Petitori.
MIICVM. Mecum, *duplici I pro E.*
MIIS. Menſes. Menſibus.
MIIS. VII. DIIIB. XI. Menſibus Septem Diebus Undecim.
MIL. Miles. Militavit.
MIL. AL. Miles Alæ. Miles Alarius.
MIL. CLASS. Miles Claſſis.
MIL. CL. PR. RA. Miles Claſſis Prætoriæ Ravennatis.
MIL. COH. Miles Cohortis.
MIL. COH. X. IV. VRB. Miles Cohortis Decimæ Juvenum Urbanorum.
MIL. COH. XI. VRB. Miles Cohortis Undecimæ Urbanæ.
MIL. DVPL. Miles Duplarius, *vel*, Duplicarius.
MIL. FRV. } MIL. FRVM. } Miles Frumentarius.
MIL. IN. COH. Militavit In Cohorte.
MILIT. Militari. Militavit. Milites.
MILITAVET, *pro*, Militavit.

MILIT.CL.PR. ANTONINIAN.RAVENN. Militi Claſſis Prætoriæ Antoninianæ Ravennatis.

MIL. CL. PR. MIS. Militi Claſſis Prætoriæ Miſenatis.

MIL. K. PR. Miles Kohortis Prætoriæ.

MIL. LEG. Miles Legionis.

MIL. LEG. SS. Miles Legionis Supraſcriptæ.

MILLSS. } Milites.
MILSS.

MIL. SS. Miles Supraſcriptus.

MIN. Minerva, Minucia, *hoc eſt Tribus.*

MIN. AVG. Minerva Auguſta.

MINER.FAVT. Minervæ Fautrici.

MINER.P.F. Minerviæ Piæ Felicis, *hoc eſt legionis.*

MINER. VICT. } Minervæ Victrici.
MIN. VIC.

MINER. SANCT. Minervæ Sanctæ.

MIRO. Mirobrigenſis.

MIS. } Miſſus. Miſſione.
MISS.

M. JUNI. Marcus Junius.

M. JUNI. SILAN. Marcus Junius Silanus.

M'. JVVENTI. T. F. T. N. Manius Juventius Titi Filius Titi Nepos.

M. K. Moneta Karnutenſis.

M. L. Marci Libertus. Merito Libens. Miles Legionis. Monumento Legavit.

M'. L. Manii Libertus.

ML. Malum.

M. LAETORI. PLANCIAN. Marcus Lætorius Plancianus.

ML. CL. PR. RA. Miles Claſſis Prætoriæ Ravennatis.

M. L. D. Merito Libens Dedit. Monumenti Locum Dedit.

M. L. D. D. Merito Libens Dedicavit, *vel*, Dono Dedit. Mouumenti Locum Dono Dedit.

M. L. D. D. D. Monumenti Locus Datus Decreto Decurionum.

M. LEPID. IMP. ITER. PROCOS. III. VIR. R. P. C. Marcus Lepidus Imperator Iterum ProConſul Triumvir Reipublicæ Conſtituendæ.

M. LEPID. M. F. Marcus Lepidus Marci Filius.

M. LEP. L. ARR. COS. Marcio Lepido Lucio Arruncio Conſulibus.

M. LEP. L. NON. COS. Marco Lepido Lucio Nonio Conſulibus.

M. LEP. T. STAT. COS. Marco Lepido Tito Statio Conſulibus.

M. LIVI. M. F. Marcus Livius Marci Filius.

M. LOLLI. M. F. Marcus Lollius Marci Filius.

ML. PR. Miles Prætorianus.

MLS. Miles.

MLT. } Milites.
MLTS.

M. LVCILI. RVF. Marcus Lucilius Rufus.

M. L. VII. G. F. Miles Legionis Septimæ Geminæ Fidelis, *vel*, Felicis.

M. M. Magnæ Matri. Meritus Memoriæ. Municipium Mediolanenſe.

MM. Memoriæ. Meritiſſimo.

M'. MANILI. Manius. Manilius.

M. MARC. Marcus Marcellus.

M. MARCEL. M. F. M. N. Marcus Marcellus Marci Filius Marci Nepos.

M'. MAX. M. F. Manius Maximus Marci Filius.

M. MESSAL. M'. F. Marcus Meſſala Manii Filius.

M. M. ET. Ɔ L. Marcorum *duorum* Et Caiæ Libertus.

M. METTI. Marcus Mettius.

M. M. F. Marito Monumentum Fecit, *vel*, Matri, *ſeu*, Merenti. Monumentum Fecit.

M. M. HONOR. Meritus Memoriæ Honoratus.

M. MIL. Magiſter Militum.

M. MINAT. SABIN. PR. Q. Marcus Minatius Sabinus Proquæſtor.

M. MINVC. P. F. Q. N. Marcus Minucius Publii Filius Quinti Nepos.

M. M. L. Marcorum Libertus *duorum ſcilicet.*

MM. L. Memoriæ Loco.

M. M. M. L. Marcorum Libertus, *hoc eſt trium.*

M. M. P. Marito Monumentum Poſuit, *vel*, Matri, *ſeu*, Merenti. Monumentum Poſuit.

M. M. S. S. V. Memoriæ Suorum Vivens.

M. M. T. F. Marito Mœrens Titulum Fecit, *vel*, Matri, *aut*, Monumentum Memoriam Titulum Fecit, *ſeu*, Meritiſſimo.

M. MVTIL. PR. P. Marcus Mutilus Proprætor.

M. N. Marci Nepos. Meo Nomine. Millia Numum.

M'. N. Manii Nepos.

MNT. Moneta.

M. O. Matri Optimæ. Marito Optimo.

MON. Moneta. Monumentum.

MON. AVG. Moneta Auguſti.

MONET. Moneta. *Juno ſcilicet.*

MON. H. M. N. S. Monumentum Heres Meus Non Sequitur.

MONIM. Monimentum.

M. O. P. Marito Obſequens Poſuit.

M. OPEIM. Marcus Opeimius.

M. OPEL. SEV. Marcus Opelius Severus.

MORT. Mortua. Mortuus.

M. OST. P. Moneta Oſtiæ Percuſſa.

M. P. Mauro Pulo. *De Coloribus Equorum.* Memoriam Poſuit. Mille Paſſus. Monumentum Poſuit, *vel*, Procuravit.

Ꟊ. P. Mulier Peſſima.

M. P. C. Memoriam Poni Curavit. Monumentum Ponendum Curavit.

M. P. II. Millia Paſſum duo.

M. PLAETOR. CEST. Marcus Plætorius Cæſtianus.

M. PLAVTI. L. F. Marcus Plautius Lucii Filius.

M. POBLICI. LEG. PROPR. Marcus Poblicius Legatus Proprætor.

M. POP. Marcus Popilius.

M. POPILI. M. F. Marcus Popilius Marci Filius.

M. POS. Memoriam Poſuit, *vel*, Monumentum.

M. P. V. Millia Paſſum Quinque. Monumentum Poſuit Vivens, *vel*, Memoriam.

M. PVER. DOM. AVG. Magiſter Puerorum Domus Auguſtæ.

M. P. VI. Millia Paſſum Sex.

M. P. XI. Millia Paſſum Undecim.

M. R. Mauro Rufo, *de Coloribus Equorum.* Municipium Ravennas, *vel*, Ravennatium.

MR.
MR. } Municipium Ravennatium.

MR. CON. B. M. P. Maritus Conjugi Bene Merenti Poſuit.

M. S. *M*anibus Sacrum. *M*erito Solvit. *M*yſia Superior. *M*unicipi Suo.

MS. *M*ajeſtati. *M*enſis.

MS. *M*enſes.

M. S. A. *M*oneta Sacra Auguſti.

M. SAC. AVGG. ET. CAESS. NN. Moneta Sacra Auguſtorum Et Cæſarum Noſtrorum.

M. S. C. *M*onumentum Sibi Conſtituit.

M. SCAVR. AED. CVR. *M*arcus Scaurus Ædilis Curulis.

M. S. D. *M*unicipi Suo Dedit.

M. S. D. D. *M*unicipes Sui Decreto Decurionum. *M*unicipibus Suis Dono Dedit.

M. SEMP.
M. SEMPRON. } *M*arcus Sempronius.

M. SERGI. *M*arcus Sergius.

M. SERVIL. C. F. *M*arcus Servilius Caii Filius.

M. SILA. *M*arcus Silanus.

M. S. P. *M*emoriæ Suæ Poſuit. *M*onumentum Sibi Poſuit, *vel*, Sua Pecunia.

M. S. S. E. H. N. S. *M*onumentum Sive Sepulcrum Exterum Heredem Non Sequitur, *vel*, *M*onumentum Supraſcriptum.

M. S. S. H. N. S. *M*onumentum Sive Sepulcrum Heredem Non Sequitur, *vel*, *M*onumentum Supraſcriptum.

M. TREBO. *M*arcus Trebonius.

M. TVLLI. *M*arcus Tullius.

M. V. *M*anibus Univerſis.

MV. *M*unicipium.

M. VALER. M. F. M. N. *M*arcus Valerius *M*arci Filius Marci Nepos.

M. VAR. *M*arcus Varguntcius.

MV. AVG. BILBIL. *M*unicipium Auguſta Bilbilis.

MV. CAL. *M*unicipium Calagurris. *M*unicipium Calagurritanum.

MV. E. M. *M*uniceps Ejus *M*unicipii.

M. VI. *M*enſes Sex.

MVL. *M*ulier.

MVL. B. *M*ulier Bona.

M. VLP. HAD. *M*arcus Ulpius Hadrianus.

MVN. *M*unere. *M*uniceps. *M*unicipium.

MVN. AVG. GAD. *M*unicipium Auguſtum Gaditanum.

MVN. CAL. IVL. *M*unicipium Calagurris Julia.

MVNC. TAR. LIB. *M*unicipii Tarviſini Libertus.

MVN. EBOR. *M*unicipium Eborenſe. *M*unicipes Eborenſes.

MVNIC. CAER. *M*unicipium Cæretanum. *M*unicipes Cæretani.

MVNIC. CAERIT. *M*unicipes Cærites.

MVNIC. CONSABVR. *M*unicipes Conſaburenſes. *M*unicipium Conſaburenſe.

MVNIC. ET. INCOL. *M*unicipes Et Incolæ.

MVNICIBVS. *M*unicipibus.

MVNICIP. AMMAI. *M*unicipium Ammaitanum.

MVNICIP. ARRETI. *M*unicipes Arretini. *M*unicipium Arretinum.

MVNICIP. PRIVER. *M*unicipes Privernates. *M*unicipium Privernate.

MVNICIP. SALACIEN. *M*unicipes Salacienſes. *M*unicipium Salacienſe.

MVNICIP. TOLLENTIN. *M*unicipes Tollentinates. *M*unicipium Tollentinate.

MVNIC. NOMENT. *M*unicipes Nomentani. *M*unicipium Nomentanum.

MVNIC. NVMANAT. *M*unicipes Numanates. *M*unicipium Numanate.

MVNIC. SASSIN. *M*unicipes Saſſinates. *M*unicipium Saſſinate.

MVNIC. STOBE. *M*unicipium Stobe.

MVNIC. VRGAVONEN. *M*unicipes Urgavonenſes. *M*unicipium Urgavonenſe.

MVNN. *M*unicipes.

MVNP. *M*uniceps. *M*unicipium.

MVN. RAVEN. *M*unicipes Ravennates. *M*unicipium Ravennate.

MVN. SASS. *M*unicipes Saſſinates. *M*unicipium Saſſinate.

M. VOLTEI. M. F. *M*arcus Volteius Marci Filius.

MV. TVR. *M*unicipium Turiaſo.

M. X. *M*enſes Decem.

M. X. D. II. *M*enſes Decem Dies Duo.

N.

N. Nam. Natione. Natus. Nefaſtus Dies. Nefrendes. Nepos. Neptunus. Nigro. Nomen. Nonæ. Noſter. Numerarius. Numerator. Numeria. Numerius. Numerus. Nummus.

N̄. Nepos. Noſter. Numero. Numum.

NA. Natus. Natione.

N. AGR. AM. P. XV. Numerator Agri Ambitus Pedes Quindecim.

NAHART. Nahartium.

N. APR. Nonis Aprilis.

NAR. Narbonenſis.

NAT. Natta cognomen. Natione. Natus.

NAT. ALEX. Natione Alexandrinus.

NAT. DEL. Natione Delmata.

NAT. GAL. Natione Gallus.

NAT. LVD. SECVL. VIII. OBIIT. SEQVENT. Natus Ludis Secularibus Octavis Obiit Sequentibus.

NAT. PAN. Natione Pannonicus.

NAT. SRVS. Natione Syracuſanus.

NAV.

NAV. Navis. Navicularius. Nauta.
NAVIC. Navicularius.
N. B. Nigro Badio *de Coloribus Equorum.* Numeravit Bivus, *hoc eſt*, Vivus.
NB. Nobilis. Nobis.
NB. Nobis.
NB. G. Nobili Genere.
NBL. Nobilis.
N. C. Nobilis Cæſar, *vel*, Nobiliſſimus.
NC.
NC. } Nunc.
N. C. A. P. R. Nobis Conceſſum A Populo Romano.
N. C. M. M. Numerius Caius Marci duo.
N. D. Numini Dedicatum.
N. D. D. Numini Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.
N. D. F. E. Ne De Familia Exeat.
NEG.
NEGOT. } Negotiator.
NEG. VIN. Negotiator Vinarius.
NEP. Nepos. Neptis. Neptunalia. Neptunus.
NEP. RED. Neptuno Reduci.
NEP. S.
NEP. SAC. } Neptuno Sacrum.
NEPT.
NEPTVN. } Neptunalia. Neptunus.
NEPTVN. AVG. Neptuno Auguſto.
NER. Nero. Nerva.
NERI. Q. VRB. Nerius Quæſtor Urbanus.
NER. TRA. Nerva Trajanus.
NESC. Neſcanienſis.
N. F. Numerii Filius.
NF. Nefaſtus Dies.
N. FABI. C. F. Numerius Fabius Caii Filius.
N. FABI. M. F. Numerius Fabius Marci Filius.
N. F. A. N. Numerii Filius Auli Nepos.
N. FA. NA. Nobili Familia Natus.
N. F. AP. N. Numerii Filius Appii Nepos.
N. F. C. N. Numerii Filius Caii Nepos.
N. F. CN. N. Numerii Filius Cnæi Nepos.
N. F. D. N. Numerii Filius Decimi Nepos.
N. F. K. N. Numerii Filius Kæſonis Nepos.
N. F. L. N. Numerii Filius Lucii Nepos.
N. F. M. N. Numerii Filius Marci Nepos.
N. F. M'. N. Numerii Filius Manii Nepos.
N. F. N. Nobili Familia Natus.
N. F. N. N. Numerii Filius Numerii Nepos.
N. F. P. N. Numerii Filius Publii Nepos.
N. F. Q. N. Numerii Filius Quinti Nepos.
N. F. SER. N. Numerii Filius Servii Nepos.
N. F. SEX. N. Numerii Filius Sexti Nepos.
N. F. SP. N. Numerii Filius Spurii Nepos.
N. F. TI. N. Numerii Filius Tiberii Nepos.
N. F. TI. N. Numerii Fiilius Titi Nepos.
N. F. VOL. N. Numerii Filius Voleronis Nepos.
N. F. VOP. N. Numerii Filius Vopiſci Nepos.
N. G. N. Nobili Genere Natus.
N. H. V. N. AVG. Nuncupavit Hoc Votum Numini Auguſto.
N. I. Nomine Ipſius. Numinis Juſſu.
N. I. D. Nomine Ipſius Dedit. Numinis Juſſu Dedicavit.
N. IIII. Numero Quatuor.
NIMF. SACR. Nimfis Sacrum.
N. I. O. T. Numini Jovis Optimi Tonantis.
N. K. Nigro Kæſio. *De Coloribus Equorum.*
N. L. Non Liquet. Numerii Libertus.
N. L. M. F. ET. TV. Nobis Locum Monumenti Fecit Et Tumulum, *vel*, Noſtrum, *aut*, Novum.
N. L. N. Nobili Loco Natus.
N. LON. P. X. Non Longe Pedes Decem.
N. L. P. H. DD. Noſter Locus Publice Hic Dedicatus, *vel*, Nobis.
N. MACR. Nonius Macrinius.
N. ME. VI. Natus Menſes Sex.
N. M. N. S. Novum Monumentum Nomine Suo.
N. MONVM. Novum Monumentum.
N. M. Q. Numini Majeſtatique.
N. M. Q. E. D. Numini MajeſtatiQue Ejus Devotiſſimus.
N. N. Numerii Nepos. Numerii Duo.
NN.
NN. } Noſtri.
NN. AVGG. Noſtri Auguſti.
NN. AVGG. IMP. Noſtri Auguſti Imperatores.
NNR. Noſtrorum.
NO.
NO. } Noſter.
NOB. Nobilis. Nobili.
NOBB. Nobiles.
NOBB. CAESS. Nobiles Cæſares.
NOB. C. Nobilis Cæſar.
NOBEMBRES. Novembris.
NOB. F. N. Nobili Familia Natus.
NOB. G. N. Nobili Genere Natus.
NOBILISS. AC. BEATISS. Nobiliſſimus Ac Beatiſſimus.
NOBILISS. CAES. COS. PROCOS. Nobiliſſimus Cæſar Conſul Proconſul.
NOBILIT. AVG. Nobilitas Auguſti.
NOB. P. Nobilis Puer.
NOBR. Novembris.
NOMEMBRES. Novembris.
NON.
NON. } Nonas. Nonis.
NON. AP.
NON. APL.
NON. APR.
NON. APRIL. } Nonis Aprilis.
NON. IAN. Nonis Januariis.
NON. TRAS. H. L. Non Tranſilias Hunc Locum.
NOR. Noſtrorum.
NOS. Noſter.
NOT. ECC. ROM. Notarius Eccleſiæ Romanæ.
NOV. Novembris.
NP. Nefaſtus Dies.
N. P. Nefaſtus Primo. Nomine Proprio.
N. P. C. Nomine Proprio Curavit.
NQ. Namque.
N. R. Natione Romanus. Nigro Rufo.
N. R. Natione Ravennas.
NR. Nero.
NR. CL. Nero Claudius.

N. RHOD. ET. ARAR. Nautæ Rhodani Et Araris.
N. S. Nomine Suo. Non Sequitur. Novum Sepulcrum. Numerii Servus.
N. S̄. Non Sequitur.
NS. Noſter.
N̄S̄. Numerius. Numerus.
N. S. H. M. Non Sequitur Heredes Monumentum.
N. T. Numen Tutelare. Novum Tumulum.
N. T. M. Numini Tutelari Municipij.
N. TRAN. H. L. Non Tranſilias Hunc Locum.
N. V. Numero Quinque.
N. V. FIL. Noſtræ Urbis Filio.
NVM. DOM. AVG. Numini Domus Auguſtæ.
NVMVL. Numularius.
N. V. N. D. N. P. O. Neque Vendetur Neque Donabitur Neque Pignori Obligabitur.
NVP. Nuptiæ.
N. V. H. INF. S. Neminem Volumus Hoc Inferri Sepulcro.

O.

O. Officium. Olla. Omnis. Optimus. Optio. Ordo. Oſtendit.
O. Omne. Oportet.
-Θ-. Apoſito nomini Militis, ipſum defunctum indicat.
ŌA. Omnia.
Θ. AN. Mortuus Annorum.
OB. Obiit Obryzum.
ŌB. Obediens.
OB. AN. L. Obiit Anno Quinquageſimo.
OB. CIV. S. / OB. CIV. SER. / OB. C. S. } Ob Cives Servatos.
OB. H. / OB. HON. } Ob Honorem.
OB. HON. AVGVR. Ob Honorem Auguratus.
OB. HON. AVGVST. Ob Honorem Auguſtalitatis.
OB. HON. II. VIR. *O*b Honorem Duum Viratus.
OB. M. E. *O*b Merita Ejus.
OB. MER. DEDER. *O*b Merita Dederunt.
OB. M. P. ET. C. *O*b Merita Pietatis Et Concordiæ.
OB. R. B. G. S. P. Q. R. *O*b Res Bene Geſtas Senatus Popupuluſque Romanus.
OBSEQVENTISS. *O*bſequentiſſima. *O*bſequentiſſimus.
OB. SISC. *O*bryzum Siſciæ.
O. C. *O*rdo Clariſſimus.
O. / OCCIS. } Occiſus.
OCCVB. *O*ccubuit.
OCR. / OCRIC. } Ocriculana. *Tribus.*
O. C. S. *O*b Cives Servatos.
OCT. *O*ctavianus. *O*ctavo. *O*ctober.
OCT. KAL. NOBR. *O*ctavo Kalendas Novembris.
OCVL. *O*culnius.
OCVL. CAR. VERG. *O*culnius Cariſius Vergilius.
OD. *O*rdo.
O. D. S. M. *O*ptime De Se Merito.
O. E. B. Q. C. *O*ſſa Ejus Bene Quieſcant Condita.
OF. / OFF. } *O*fficinarius. *O*fficinator.
OFFIC. MON. *O*fficinator Monetæ.
OFFIC. MONET. ARGENTAR. *O*fficinator Monetæ Argentarius.
OFFIC. TESSERARIOR. *O*fficinator Teſſerariorum.
OFF. MON. *O*fficinator Monetæ.
O. F. N. D. *O*pus Fecit Numini Devotus. *O*mni Fide Numini Dedicat.
O. H. F. *O*mnibus Honoribus Functus.
O. H. IN. R. S. F. *O*mnibus Honoribus In Republica Sua Functus.
O. H. S. S. *O*ſſa Hic Sita Sunt.
O. L. *O*llam Legit, *vel*, Locavit.
OL. *O*lla.
OL. D. D. *O*llam Dono Dedit.
OL. D. D. Q. Ollam Dedit Dedicavitque.
O. LEG. *O*ptio Legionis.
O. LIB. LIB. *O*mnibus Libertis Libertabus.
OL. III. *O*llæ Tres.
OLL. ĪĪĪĪ. D. D. *O*llas Quatuor Dono Dedit, *ſeu*, Dedicavit.
O. L. O. C. *O*pere Locato *O*pere Conducto.
O. M. *O*ptime Merito. *O*ptimo Maximo.
OM. *O*mnes. *O*mnibus.
O. M. D. S. *O*ptime Merito De Se.
OMNIB. H. IN. RE. S. F. / OMNIB. H. IN. RE. P. SVA. FVNC. } Omnibus Honoribus In Republica Sua Functus.
OMNIB. HONORIB. M. F. *O*mnibus Honoribus Municipii Functus.
OMN. IN. RE. P. HON. FVNC. *O*mnibus In Republica Honoribus Functus.
O. M. S. *O*ptimo Maximo Sacrum.
OMS. *O*mnibus.
O. M. T. *O*ptimo Maximo Tonanti.
OM. V. F. *O*mnibus Vivens Fecit.
ŌNA. *O*mnia.
O. N. F. AD. H-S. N. LX. MIL. D. F. D. I. P. *O*mnes Nobis Faciunt Ad Seſtertios Nummum Sexaginta mille Decurionum Fide Dividendos In Publico.
O. O. *O*rdo *O*ptimus.
OO. *O*mnes. *O*mnino.
OO. *O*mnino.
ΘΘ. Defunctis.
O. P. *O*ptimus Princeps. *O*ptimus Puer.
OP. *O*ppidum. *O*piter. *O*portet. *O*ptimus. *O*pus.
ŌP. *O*ppidum.
OP'. *O*pus.
OPAL. *O*palia.
O. P. D. *O*lla Publice Data.

OP. DOL. Opus Doliare, *ſeu*, Dolatum.
OP. ET. S. P. Optimæ Et Sanctæ Patronæ. Optimo Et Sancto Patrono.
OP. EX. FIG. Opus Ex Figulina.
O. P. F. Optimo Patri Fecit, *vel*, Patrono.
OPIC. Opiconſiva.
OPIF. Opifera.
OP. M. }
OP. MAX. } Optimo. Maximo.
OpP. }
O. } Oppidum.
OP. PRIN. Optimo Principi.
OPT. Oportet. Optimus. Optio.
OPTIM. Optima. Optimus.
OPTIO. 7. Optio Centuriæ.
OPT. MAX. Optimus Maximus.
OPT. P. }
OPT. PRIN. } Optimo Principi.
OPVS. DOL. EX. FIG. Opus Dolatum Ex Figulina.
OR. Ordo. Ornamentum. Ornatus.
ORD. Ordo.
ORD. DEC. Ordo Decurionum.
ORD. DERTOS. Ordo Dertoſianorum.
ORDO. BARC. Ordo Barcinonenſium.
ORDO. CLVS. Ordo Cluſinorum.
ORDO. FELTR. Ordo Feltrinorum.
ORDO. ILLIBER. Ordo Illiberitanorum.
ORDO. LACT. Ordo Lactoratenſium.
ORDO. MENTESAN. Ordo Menteſanorum.
ORDO. MVN. EPOR. Ordo Municipii Eporedienſis.
ORDO. NES. Ordo Neſcanenſium.
ORDO. SPOL. CONLOC. Ordo Spoletinorum Conlocavit.
ORD. RET. Ordine Retrogrado.
ORN. Ornamentum. Ornamenta.
ORNAM. DECVR. Ornamenta Decurionalia.
ORN. FLAMIN. EXORN. Ornamentis Flaminicis Exornatus.
OR. SEPT. Ordo Septempedanorum.
OR. V. Oris Quinque.
OSS. }
OSSAR. } Oſſarium.
OSSON. Oſſonienſes.
OST. Oſtia. Oſtium.
ΘT. Defuncta. Defunctus.
OTIM. Optimæ.
O. V. Optimo Viro.
O. V. D. Optimo Viro Dedit.
OVF. Oufentina. *Tribus.*
OVF. MED. Oufentina Mediolano.
O. V. F. Optimo Viro Fecit.

P.

P. Paſſus. Pater. Patria. Pecunia. Pedes. Perpetua. Perpetuus. Piiſſimus. Pius. Plebs. Pontifex. Poſuit. Poteſtas. Poteſtate. Præſes. Prætor. Pridie. Princeps. Pro. Provincia. Publica. Publice. Publicus. Publia. Publius. Puer.
P. }
b. } Pupilla.
P. Primus.
PA. Papia. Pater. *Tribus.* Patricius.
PACE. AVG. PERP. Pace Auguſti Perpetua.
PACE. P. R. Pace Populi Romani.
PA. DIG. Patriciatus Dignitas.
PAEDAG. PVEROR. Pædagogus Puerorum.
PAE. ET. ARR. COS. Pæto Et Ario Conſulibus.
P. AEG. Præfectus Ægypti, *vel*, Præſes.
P. AEL. Publius Ælius.
P. AEL. AVG. LIB. Publius Ælius Auguſti Libertus.
P. AEL. IVLIAN. Publius Ælius Julianus.
P. AEL. P. F. Publius Ælius Publii Filius.
P. AF. Præfectus Africæ, *vel*, Præſes.
PA. F. Pater Filio. Patri Filius.
P. A. F. A. Poſtulo An Fias Auctor.
PAL. Palatina. *Tribus.* Palilia. *Sollemnitas.*
PALAT. }
PALATIN. } Palatina. *Tribus.*
PALMYR. Palmyrenus.
PALMYR. MAX. Palmyrenus Maximus.
PANN. Pannonia.
PANT. Pantominus.
PAP. Papia. *Tribus.*
PAPIR. Papiria. *Tribus.*
PAR. Parens. Parilia, *quæ & P*alilia. Parthicus.
PAR. AR. AD. Parthicus Arabicus Adiabenicus.
PAR. B. M. F. H. P. M. Parentibus Benemeritis Filius Hoc Poſuit Monumentum.
PAR. CARIS. FAC. CVR. Parenti Cariſſimo Faciundum Curavit.
PARETES. Parentes.
PAR. FEC. }
PAR. FECR. } Parentes Fecerunt.
PAR. INF. P. Parentes Infeliciſſimi Poſuerunt.
PAR. MOER. Parentes Mœrentes.
PAR. MOER. FIL. MER. P. C. Parens Mœrens Filio Merenti Ponendum Curavit.
PAR. OP. B. M. Parenti Optimo BeneMerenti.
PART. Parthicus.
PART. ARAB. ADIAB. Parthicus Arabicus Adiabenicus.
PARTH. Parthicus.
PARTH. MAX. }
PART. MAX. } Parthicus Maximus.
PAT. Pater. Patricius.
PAT. COL. Patronus Coloniæ.
PAT. E. Pater Ejus.
PAT. F. P. F. Pater Filio Poni Fecit, *vel*, Patri Filius.
PAT. OPT. F. ET. S. Patri Optimo Fecit Et Sibi.
PAT. PAT. Pater Patriæ.
PATR. Patricius. Patronus.
PATR. B. M. S. P. Patrono BeneMerenti Sepulcrum Poſuit.

PATR.

PATR. COL. *P*atronus Coloniæ; *vel*, Collegii.
PATR. COL. ARIM. *P*atronus Coloniæ Ariminenſis.
PATR. COL. FABR. ET. CENT. *P*atronus Collegii Fabrorum, Et Centonariorum.
PATR. COL. CVR. R.P.II.VIR.MVNICIP. .PROC. AVG. VIAE. OST. ET. CAMP. *P*atronus Coloniæ Curator Reipublicæ DuumVir Municipii Procurator Auguſtalis Viæ Oſtiæ Et Campanæ.
PATR. COL. IVL. AVG. PARM. *P*atronus Coloniæ Juliæ Auguſtæ *P*armæ.
PATR. MVNICIP. HYDRVNTINOR. *P*atronus Municipii Hydruntinorum.
PATRO. COLL. FABR. COL. APVL. *P*atronus Collegii Fabrorum Coloniæ Apuli.
PATRON. CIVIT. ASCVL. *P*atronus Civitatis Aſculi.
PATRON. COL. *P*atronus Collegii, *vel*, Coloniæ.
PATRON. MVN. *P*atronus Municipii.
PATR. PERAG. CVR. *P*atronus *P*eragendum Curavit.
PATR. REATIN. *P*atri Reatino.
PAT. SIG. LIB. D. POSVER. *P*ateram Signum Libero Devoti *P*oſuerunt.
P. AVG. *P*ublicus Augur.
PAVL. *P*aula. *P*aulus.
P. BLAS. *P*ublius Blaſius.
PBLC. *P*ublicus.
P. B. M. *P*atri BeneMerenti, *vel*, *P*atrono, *ſeu*, *P*oſuit.
P. B. M. F. *P*atrono BeneMerenti Fecit.
P. C. *P*atres Conſcripti. *P*atronus Coloniæ, *vel*, Collegii, *ſeu*, Corporis. *P*onendum Curavit. *P*ræfectus Corporis. *P*ublice Curavit.
P. C. *P*oſt Conſulatum.
PC. *P*rocurator.
P. CANIDI. P. F. *P*ublius Canidius *P*ublii Filius.
P. C. ET. S. AS. D. *P*onendum Curavit Et Sub Aſcia Dedicavit.
P. C. ET. S. ASC. DDC. *P*onendum Curaverunt Et Sub Aſcia Dedicaverunt.
P. CI. *P*ætor Ciliciæ.
P. C. L. *P*ublius Cornelius Licinus.
P. Ↄ. L. *P*ublii Conlibertus.
P. CL. *P*ræfectus Claſſis.
P. CL. R. *P*ræfectus Claſſis Ravennatis.
P. C. N. *P*oſuerunt Communi Nomine.
P. CORNELI. *P*ublius Cornelius.
P. COR. SAL. *P*ublius Cornelius Saloninus.
P. COS. *P*oſt Conſulatum.
P. C. O. S. V. T. I. *P*onendum Curavit Oſſuarium Sibi Vivens Teſtamento Inſtitutum.
PC. PRAET. } PC. PRT. } *P*ræfectus *P*rætorio.
P. C. R. *P*onendum Curavit Requietorium.
P. CREPVS. *P*ublius Crepuſius.
P. C. S. A. D. *P*onendum Curavit Sub Aſcia Dedicavit.
P. D. *P*atriciatus Dignitas. *P*ublice Dedit.
P. D. D. *P*ublice Dedicatum. *P*oſito Decreto Decurionum.
P. D. S. *P*ropoſita Data Scripta. *P*oſuit De Suo.
P. D. S. M. *P*oſuit De Suo Monumentum. *P*ublice Dedit Sibi Monumentum.
PD. XL. *P*edes Quadraginta.
P. E. *P*oſteris Eorum, *vel*, Ejus. *P*ublice Erexit.
PEC. } PEC. } Pecunia.
PED. *P*edes.
PED. CXVS. *P*edes Centum Quindecim Semis.
PEDISQ. *P*ediſequa. *P*ediſequus.
PED. Q. BIN. *P*edes Quadrati Bini.
PEG. } PEG. } *P*eregrinus.
PEQ. *P*equnia. *P*ecunia.
P. EQ. M. *P*ublico Equo Meruit.
PER. *P*erpetuus. *P*ermiſſu. *P*eregrinus. *P*ertinax.
PER. AVG. *P*ermiſſu Auguſti. *P*erpetuus Auguſtus.
PERM. *P*ermiſſu.
PERM. CAES. AVG. P. M. *P*ermiſſu Cæſaris Auguſti *P*ontificis Maximi.
PERM. DIV. AVG. COL. ROM. *P*ermiſſu Divi Auguſti Colonia Romulea.
PERM. DIVI. AVG. MVNIC. ITAL. *P*ermiſſu Divi Auguſti Municipium Italicenſe.
PERP. *P*erpetua. *P*erpetuus.
PERT. *P*ertinax.
P. EX. R. *P*oſt Exactos Reges.
P. F. *P*ater Filio. *P*atri Filius. *P*ia Fidelis. *P*ia Felix. *P*onere Fecit. *P*ræeunte Filio. *P*ublice Fecit. *P*ublii Filius.
PF. *P*ræfectus.
P. FALC. Q. F. Publius Falco Quinti Filius.
P. F. A. N. *P*ublii Filius Auli Nepos.
PF. ANN. *P*ræfectus Annonæ.
P. F. AP. N. *P*ublii Filius Appii Nepos.
PF. AVG. *P*ræfectus Auguſtalis.
P. F. AVG. *P*ius Felix Auguſtus.
P. FABR. *P*ræfectus Fabrum.
P. F. C. N. *P*ublii Filius Caii Nepos.
P. F. CN. N. *P*ublii Filius Cnæi Nepos.
P. F. D. *P*ater Filio Dedit. *P*atri Filius Dedit.
P. F. D. N. *P*ublii Filius Decimi Nepos.
P. FEL. *P*ius Felix.
P. F. F. *P*ater Filio Fecit. *P*atri Filius Fecit.
P. F. I. *P*ublice Fieri Juſſit.
P. F. INV. AVG. O. M. S. *P*io Felici Invicto Auguſto Optimo Maximo Sacrum.
P. F. K. N. *P*ublii Filius Kæſonis Nepos.
P. F. L. N. *P*ublii Filius Lucii Nepos.
P. F. M. *P*atri Filius Mœrens. *P*ater Filio Merenti.
P. FM. *P*ater Familias.
P. F. M. N. *P*ublii Filius Marci Nepos.
P. F. M'. N. *P*ublii Filius Manii Nepos.
P. S. M. S. I. L. P. *P*ater Filio Monumentum Sua Impenſa Libens Poſuit, *vel*, *P*atri Filius.
P. F. N. N. Publii Filius Numerii Nepos.

P. F. O. Pater Filio Optimo. Pio Felici Optimo.

PF. P. Præfectus Prætorio.

PF. P. II. Præfectus Prætorio Iterum.

P. F. P. N. Publii Filius Publii Nepos.

P. F. I. Q. C. Publice Fecit Ponendumque Curavit.

P. F. Q. N. Publii Filius Quinti Nepos.

P. F. ROMAN. Publicæ Felicitati Romanorum.

P. F. SER. N. Publii Filius Servii Nepos.

P. F. SEX. N. Publii Filius Sexti Nepos.

P. F. SP. N. Publii Filius Spurii Nepos.

P. F. TI. N. Publii Filius Tiberii Nepos.

P. F. T. N. Publii Filius Titi Nepos.

P. F. V. Pius Felix Victor.

PF. V. Præfectus Urbis.

PF. VIG. Præfectus Vigilum.

P. F. VOLER. N. Publii Filius Voleronis Nepos.

P. FVRI. SP. F. Publius Furius Spurii Filius.

P. GAL. Præfectus Galliarum, *vel*, Præſes.

P. GALB. Publius Galba.

P. GALB. AE. CVR. Publius Galba Ædilis Curulis.

P. GL. Præfectus Galliarum.

P. H. Poſitus Hic.

P. H. C. Ponendum Hic Curavit. Prætor Hiſpaniæ Citerioris. Provincia Hiſpania Citerior.

P. H. E. Poſitus Hic Eſt.

P. HISP. Prætor Hiſpaniarum.

P. H. M. N. H. Poſteri Hoc Monumentum Non Habeant. Poſuit Hoc Monumentum Nomine Heredis.

P. I. Princeps Juventutis. Poni Juſſit.

PI. Pius.

PIA. M. H. S. E. S. T. T. L. Pia Mater Hic Sita Eſt Sit Tibi Terra Levis.

P. I. A. V. P. V. D. Prætorem Judicem Arbitrum Ve Poſtulo Uti Des.

PIC. Picenum. Picentes.

PIC. ANN. Picenum Annonarium.

PICEN. Picenum. Picentes.

PIC. VRB. Picenum Urbicarium.

PIENT. / PIENTISS. } Pientiſſima. Pientiſſimus.

PIET. Pietas.

PIGMENTR. Pigmentarius.

PIGNERIB. Pignoribus *ſcilicet*.

PISS. FORTISS. FELICISS. D. N. Piiſſimus Fortiſſimus Feliciſſimus Dominus Noſter.

P. II. ∽. L. Pondo Duarum Semis Librarum.

P. II. S ∷ Pondo Duo Semis Et Triente.

P. ILL. Præfectus Illyrii.

P. I. R. Populus Jure Rogavit.

P. I. R. P. Q. I. S. Populus Jure Rogavit Populuſque Jure Scivit.

P. I. R. P. Q. I. S. I. F. P. R. E. A. P. Populus Jure Rogavit Populuſque Jure Scivit In Foro Pro Roſtris Et Ante Diem Pridie.

P. I. S. Pia In Suos. Pius In Suos. Ponendum Juſſit Sibi. Publica Impenſa Sepultus.

P. ISAVRIC. P. F. Publius Iſauricus Publii Filius.

PISAVR. PVBLIC. Piſaurenſes Publice.

PISCAT. ORIN. Piſcator Orinator.

P. I. S. H. S. E. S. T. T. L. Pius In Suos Hic Situs Eſt Sit Tibi Terra Levis, *vel*, Pia.

PISS. Piiſſima. Piiſſimus.

P. IV. Poni Juſſit. Princeps Juventutis.

P. IVD. Præfectus Judeæ.

P. IVS. Poni Juſſit.

P. K. / P. KA. } Parens Kariſſime. Pridie Kalendas.

P. K. A. Parens Kariſſime Ave.

P. K. AA. Parens Kariſſime Auguſtorum.

P. KAL. Pridie Kalendas.

P. K. Q. K. Prætor Kandidatus Quæſtor Kandidatus.

P. L. Poſuit Libens, *vel*, Lugens. Publii Libertus.

PL. Plebs. Plus.

P. L. C. Pecunia Lugduni Percuſſa.

PLD. Placidus.

PLE. / PLEB. } Plebs.

PLEB. VRB. ET. HON. V. Plebs Urbana Et Honore Uſus.

P. LEN. P. F. CN. N. MARCELLIN. Publius Lentulus Publii Filius Cnæi Nepos Marcellinus.

P. LENT. P. F. L. N. Publius Lentulus Publii Filius Lucii Nepos.

P. LENT. P. F. SPINT. Publius Lentulus Publii Filius Spinther.

P. L. F. Poni Libens Fecit.

P. LIC. M. F. P. N. Publius Licinius Marci Filius Publii Nepos.

P. L. L. Poſuerunt Libentiſſime.

P. L. M. Poſuit Libens Merito. Poſuit Locum Monumenti, *vel*, Procuravit.

PL. M. Plus Minus.

P. LN. Percuſſa Lugduni.

P. LON. S. Pecunia Londini Signata.

P. LVGD. Pecunia Lugdunenſis. Percuſſa Lugduni.

P. M. Paſſus Mille. Patronus Municipii. Pedes Mille. Plus Minus. Pontifex Maximus. Poſt Mortem. Poſuit Merenti. Poſuit Merens. Poſuit Monumentum.

P. M. DICT. TER. Pontifex Maximus Dictator Tertium.

P. M. III. VIR. ITER. R. P. C. Pontifex Maximus Triumvir Iterum Reipublicæ Conſtituendæ.

P. M. T. P. IMP. P. P. Pontifex Maximus Tribunicia Poteſtate Imperator Pater Patriæ.

P. MVCI. P. F. Q. N. Publius Mucius Publii Filius Quinti Nepos.

P. N. Publii Nepos.

PNA. Pecunia.

P. O. Patri Optimo. Pio Optimo.

PO. Poblilia *Tribus*. Poſuit.

POB. Poblilia. *Tribus*.

POETOVIENS. Pœtovienſes.

POL. Pollia. *Tribus*.

POM. Pompeius. Pomptina. *Tribus.*
P. O. M. Patri Optime Merito, *vel*, Patrono.
POMP. Pompeius. Pomponius. Pomptina. *Tribus.*
P. O. M. S. Patri Optime Merito Sacrum, *vel*, Patrono.
POMPT. Pomptina. *Tribus.*
PON. Pontifex.
PON. MAX. Pontifex Maximus.
PONT. Pontifex.
PONT. COL. Pontifex Coloniæ.
PONTIF. Pontifex.
PONTIF. Q. Q. Pontifex Quinquennalitius.
PONTIF. QQ. II. VIR. COL. Pontifex Quinquennalitius DuumVir Coloniæ.
PONTIF. SODAL. AVG. Pontifex Sodalis Auguſtalis.
PONT. MAX. Pontifex Maximus.
PONT. MAX. DICT. PERP. Pontifex Maximus Dictator Perpetuus.
PONT. SAL. Pontifex Saliorum.
POP. Popillia *Tribus.* Populus.
POP. DED. Populo Dedit.
POPLIF. Poplifugium.
POP. ROM. Populus Romanus.
POPV. MINTVR. Populus Minturnenſis.
POR. OST. Portus Oſtienſis.
PORT. Portumnalia.
PORTIC. ET. EXEDR. ET. SIG. AEN. Porticum Et Exedram Et Signum Æneum.
PORTIC. F. COIR. Porticum Fieri Coiravit, *hoc eſt*, Curavit.
PORT. OST. Portus Oſtienſis.
POS. Poſuit. Poſt.
POS. MA. DVL. Poſuit Marito Dulciſſimo, *vel*, Matri Dulciſſimæ.
POS. CON. Poſt Conſulatum.
POS. ET. D. D. Poſuit Et Dedicavit, *vel*, Dono Dedit.
POSQ. EOR. Poſteriſque Eorum.
POSS. Poſuerunt.
POST. Poſtea. Poſthumus.
POST. CONS. Poſt Conſulatum.
POSVERVM. Poſuerunt.
P. O. S. V. I. T. Poſuit, *licet punctis diſſitum.*
POT. Poteſtas.
PO. V. K. AVG. Poſuit Quinto Kalendas Auguſti.
P. P. Pater Patriæ. Pater Patratus. Pater Patrum. Patrono Poſuit. Pecunia Publica. Perpetuus Populus. Poſuit. Præfectus Prætorio. Præpoſitus. Propria Pecunia. Pro Portione. Pro Prætor. Provincia Pannoniæ. Publice Poſuit. Publii duo.
PP. Papiria *Tribus.* Perpetuus. Præpoſita. Præpoſitus. Poſuere. Primipilus. Propoſita.
P. P. Perpetua. Propoſita.
PP. A. Perpetuus Auguſtus.
P. PAT. Pater Patratus.
PP. AVG. Perpetuus Auguſtus.
P. P. B. M. Patrono Poſuit BeneMerenti.
PP. C. Patres Conſcripti.
P. P. C. Propria Pecunia Curavit.
P. P. DD. Propria Pecunia Dedicavit.
P. P. D. P. Patri Patriæ Datum Publice. Propria Pecunia Dedit Poſuit. Perfecit Donavit Poſuit.
P. P. F. Pia Pollens Felix. *Legio.* Propria Pecunia Fecit.
P. P. F. E. S. E. S. P. Q. E. Propria Pecunia Fecit Et Sibi Et Suis Poſteriſque Eorum.
P. P. F. F. Pia Parthica Felix Fidelis. *Legio nempe.* Publiorum Filii.
PP. FF. Pii Felices, *de duobus.*
P. P. G. Propoſita Geſta.
P. P. GALL. Præſes Provinciæ Galliæ.
P. P. HISP. C. } P. P. HISP. CIT. } Præſes Provinciæ Hiſpaniæ Citerioris.
P. P. H. T. Præſes Provinciæ Hiſpaniæ Tarraconenſis.
P. P. I. Poſuit Propria Impenſa.
P. P. L. Publiorum Liberta, *vel*, Libertus.
P. P. LEG. Primipilus Legionis.
P. P. L. V. Pro Præde Litis Vindiciarum.
P. PL. V. Populum PlebemVe.
P. P. M. Poſuerunt Merito.
PPO. Populo.
P. POR. Publii Puer. Publipor.
P. P. P. Pro Pietate Poſuit. Propria Pecunia Poſuit.
PPP. Publii, *tres.*
P. P. P. B. M. Propria Pecunia Poſuit Bene-Merenti.
P. P. P. C. Propria Pecunia Ponendum Curavit.
P. P. P. D. Propria Pecunia Dedit. Publica Pecunia Ponendum Decrevit.
P. P. P. H. C. Præfectus Prætorio Provinciæ Hiſpaniæ Citerioris. Propria Pecunia Ponendum Hic Curavit.
P. P. P. H. T. Præfectus Prætorio Hiſpaniæ Tarraconenſis.
P. P. P. P. P. SVPER. Præfectus Prætorio Per Provinciam Pannoniam Superiorem.
PPQ. R. Populuſque Romanus.
P. PR. Pro Prætor.
P. P. R. V. P. I. C. Pace Populi Romani Ubique Parta Janum Cluſit.
P. PRT. Præfectus Prætorio.
P. P. S. Provincia Pannonia Superior. Poſuit Pecunia Sua.
P. P. SV. Poſuit Pecunia Sua.
P. P. V. C. Præſes Provinciæ Vir Clariſſimus.
P. P. V. F. Propria Pecunia Vivens Fecit, *vel*, Voluit Fieri.
P. P. X. Per Provinciam Decimæ, *hoc eſt Procurator.*
P. P. XII. Pondo Duodecim.
P. Q. Populuſque.
P. Q. E. } P. Q. EOR. } Poſteriſque Eorum.
P. Q. R. Populuſque Romanus.
P. Q. S. V. F. Poſteriſque Suis Vivens Fecit.
P. Q. X. Pedes Quadrati Decem.
P. Q. XV. Pedes Quadrati Quindecim.
P. R. Populus Romanus.
PR. Pater. Præſes. Prætor. Pridie.
PR. Prætor.

PR. A.

PR. A. *P*rætoria Antonia.
PRAE. AER. *P*ræfectus Ærarii.
PRAE. COH. VII. GALL. *P*ræfectus Cohortis Septimæ Gallorum.
PRAEF. Præfectus.
PRAEF. A. BRACARAVG. *P*ræfectus Annonæ Bracarauguſtæ.
PRAEF. AEDIL. POT. *P*ræfectus Ædilitia *P*oteſtate.
PRAEF. ALAE. I. C. R. *P*ræfectus Alæ *P*rimæ Civium Romanorum.
PRAEF. ANN. *P*ræfectus Annonæ.
PRAEF. AVXILIOR. *P*ræfectus Auxiliorum.
PRAEF. AVR. *P*ræfectus Aurariarum.
PRAEF. CLASS. ET. ORAE. MARIT. EX. S. C. *P*ræfectus Claſſis Et Oræ Maritimæ Ex Senatus Conſulto.
PRAEF. CLASS. PRAET. RAVENN. *P*ræfectus Claſſis *P*rætoriæ Ravennatium.
PRAEF. COH. *P*ræfectus Cohortis.
PRAEF. COH. I. PAN. *P*ræfectus Cohortis *P*rimæ *P*annoniorum.
PRAEF. COH. PRIM. DAMASC. *P*ræfectus Cohortis *P*rimæ Damaſcenorum.
PRAEF. EQ. AL. BRITANN. MILIAR. *P*ræfectus Equitum Alæ Britannicæ Miliariæ.
PRAEF. EQ. AL. II. PANN. *P*ræfectus Equitum Alæ Secundæ *P*annoniorum.
PRAEF. EQ. COH. II. GALLOR. *P*ræfectus Equitum Cohortis Secundæ Gallorum.
PRAEF. F.
PRAEF. FAB. } *P*ræfectus Fabrum, *vel*, Fabrorum.
PRAEF. FABR.
PRAEF. F. L.
PRAEF. FER. LAT. } *P*ræfectus Feriarum Latinarum.
PRAEF. GERM. *P*ræfectus Germanorum.
PRAEF. I. D. *P*ræfectus Juridicundo.
PRAEF. LEG. *P*ræfectus Legionis.
PRAEF. M. *P*ræfectus Militum.
PRAEF. ORAE. MARIT. ET. CLAS. S. C. *P*ræfectus Oræ Maritimæ Et Claſſis Senatus Conſulto.
PRAEF. QQ. *P*ræfectus Quinquennalis.
PRAEF. V. *P*ræfectus Urbis.
PRAEF. VEHIC. *P*ræfectus Vehiculorum.
PRAEF. VIG. *P*ræfectus Vigilum.
PRAEF. VRB. *P*ræfectus Urbi.
PRAENESTIN. *P*ræneſtinus.
PRAEP. *P*ræpoſitus.
PRAE. PRAES. *P*ræfectus *P*ræſidii.
PRAE. PROVINC. HISP. CITE. *P*ræſes *P*rovinciæ Hiſpaniæ Citerioris.
PR. AER. *P*ræfectus Ærario.
PRAES. *P*ræſes.
PRAES. PROV. TING. *P*ræſes *P*rovinciæ Tingitanæ.
PRAET. *P*rætor.
PRAET. VRB. *P*rætor Urbanus.
PRAE. VIGIL. *P*ræfectus Vigilum.
PRAE. VRB. *P*ræfectus Urbi.
PR. AID. Q. *P*rætor Aidilis Quæſtor.
PRB. *P*resbyter.
PRBO. *P*resbytero.

P. R. C. *P*oſt Romam Conditam.
P. R. C. A. DCCCXLIIII. *P*oſt Romam Conditam Annis Octingentis Quadraginta Quatuor.
PR. CER. Prætor Cerealis.
PR. CER. I. D. *P*rætor Cerealis Juri Dicundo.
PR. CI. *P*rætor Ciliciæ.
P. R. E. *P*oſt Reges Exactos.
PRESB. *P*resbyter.
P. R. EX. *P*oſt Reges Exactos.
PRF. *P*ræfectus.
PRF. PRT. *P*ræfectus *P*rætorio.
PR. H. C. CV. *P*rovinciæ Hiſpaniæ Citerioris Curator.
PRI. *P*ridie. *P*rimæ.
PRI. *P*atri.
PRID. *P*ridie.
PR. I. D. A.
PR. I. D. AVX. } *P*ræfectus Juridicundo Auximi.
PRID. ID. DEC. *P*ridie Idus Decembris.
PRID. K. M R. *P*ridie Kalendas Martias.
PRID. K. QVIN. *P*ridie Kalendas Quintilis.
PRID. N. *P*ridie Nonas.
PRID. N. APR.
PRID. NON. APR. } *P*ridie Nonas Aprilis.
PRI. ID. DEC. *P*ridie Idus Decembris.
PR. II. VIR. *P*rætor DuumVir.
PRI. K. *P*ridie Kalendas.
PRI. KL. MAR. *P*ridie Kalendas Martii.
PRIM. *P*rimipilus. *P*rimus. *P*rimum.
PRIM. DECENN. *P*rimi Decennales.
PRIMOP.
PRIMOPIL. } *P*rimopilus.
PRI. STIP. H. S. E. *P*rimo Stipendio Hic Situs Eſt.
PRI. N. *P*ridie Nonas.
PRINC. IVV.
PRINC. IVVEN. } *P*rinceps Juventutis.
PRINC. IVVENT.
PRIVER. *P*rivernum.
PRIVIG. PISS. *P*rivigno *P*iiſſimo.
PR. IVV. *P*ræfectus Juventutis, *vel*, Juvenum.
PR. K. *P*rætor Kandidatus. *P*ridie Kalendas.
PR. KAL. *P*ridie Kalendas.
PR. M. S. DD. *P*romerito Suo Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.
PR. N.
PR. N. } *P*ronepos.
PRO. *P*rovidentia. *P*rovincia.
P. RO. *P*opulus Romanus.
PRO. AVG. *P*rovidentia Auguſti.
PROC. *P*roconſul. *P*rocurator.
PROC. ALEX. PELVSI. *P*rocurator Alexandriæ *P*eluſiacæ.
PROC. ALIM. VIAE. FLAM. *P*rocurator Alimentorum Viæ Flaminiæ.
PROC. ALP. ATRECTIANAR. *P*rocurator Alpium Atrectianarum.
PROC. A. RAT. Procurator A Rationibus.
PROC. AVG. *P*roconſul Auguſtalis. *P*rocurator Auguſti.
PROC. AVGG. E. V. *P*rocurator Auguſtorum Egregius Vir.

PROC. AVG. XX. HERED. *P*rocurator Auguſti Viceſimæ Hereditatium.

PROC. AVG. VIAE. OST. ET. CAMP. *P*rocurator Auguſtalis Viæ Oſtienſis, Et Campanæ.

PROC. BYBL. *P*rocurator Bibliothecæ.

PROCC. *P*roconſules. *P*rocuratores.

PROCC. AVGG. *P*rocuratores Auguſtorum.

PROC. AVRAR. *P*rocurator Aurariæ.

PROC. COL. FAN. *P*rocurator Coloniæ Faneſtris.

PROC. DN. NR. *P*rocurator Domini Noſtri.

PROC. EOR. *P*rocurator Eorum.

PROC. FAM. GLAD. *P*rocurator Familiæ Gladiatoriæ.

PROC. FISC. ASIATIC. *P*rocurator Fiſci Aſiatici.

PROC. IMP. CAES. AVG. PROV. LVSITAN. *P*rocurator Imperatoris Cæſaris Auguſti *P*rovinciæ Luſitaniæ.

PROC. METALL. *P*rocurator Metallorum.

PROCONS. PROV. NARB. *P*roconſul Provinciæ Narbonenſis.

PRO. COS. / PROCOS. } *P*roconſul.

PROCOSS. *P*roconſules.

PROC. PROV. AFR. *P*rocurator *P*rovinciæ Africæ.

PROC. PROV. CRET. CYR. *P*rocurator *P*rovinciæ Cretæ Cyrenæ.

PROC. P. P. X. *P*rocurator *P*er *P*rovinciam Decimæ.

PROC. RAET. *P*rocurator Retiæ.

PROC. RAT. *P*rocurator Rationalis, *vel*, Rationum.

PROC. REG. CALABRIC. *P*rocurator Regionis Calabricenſis.

PROC. REG. NOR. *P*rocurator Regionis Noricæ, *ſeu*, Regni Norici.

PROC. VILLAR. *P*rocurator Villarum.

PROC. XX. HERED. *P*rocurator Viceſimæ Hereditatium.

PROC. H. C. *P*rocurator Hiſpaniæ Citerioris. *P*rovincia Hiſpania Citerior.

PROM. *P*romagiſter.

PRO. MAG. L. D. *P*romagiſter Larium Divinorum.

PROMAG. XX. HERED. *P*romagiſter Viceſimæ Hereditatium.

PRON. / PRONEP. } *P*ronepos.

PROP. *P*ropoſita.

PRO. P. / PROPR. / PRO. PR. } *P*roprætor.

PRO. PRAE. PROV. PAN. SVPER. *P*roprætor *P*rovinciæ *P*annoniæ Superioris.

PROP. ROM. *P*ropoſita Romæ.

PROPR. PROV. MAC. *P*roprætor *P*rovinciæ Macedoniæ.

PROQ. *P*roquæſtor.

PROQ. AER. ET. ALIM. *P*roquæſtor Ærarii Et Alimentorum.

PROQ. P. *P*roquæſtor *P*rovinciæ.

PRO. S. / PRO. SAL. } *P*ro Salute.

PRO. SAL. AVGG. *P*ro Salute Auguſtorum.

PROT. *P*rotector.

PROTECT. SCRIB. LIB. *P*rotector Scriba Librarius.

PROV. *P*rovidentia. *P*rovincia.

PROV. DEOR. *P*rovidentia Deorum.

PROV. HISP. CIT. *P*rovincia Hiſpania Citerior.

PROVID. *P*rovidentia.

PROVID. DEOR. *P*rovidentia Deorum.

PROV. TING. *P*rovincia Tingitana.

PROV. VAL. BYZAC. *P*rovincia Valeria Byzacene.

PROX. *P*roxeneta. *P*roximus.

PROX. AB. EPIST. *P*roximus Ab Epiſtolis.

PR. P. / PR. P. } *P*ræſes *P*rovinciæ. *P*ræfectus *P*rovinciæ.

PR. PER. *P*rætor *P*eregrinus, *vel*, *P*eregrinorum.

PR. P. F. *P*rimigenia *P*ia Fidelis, *hoc eſt legio.*

PR. PIL. *P*rimipilus.

PR. PR. *P*ræfectus *P*rætorio. *P*roprætor.

PR. P. R. E. V. *P*rocurator *P*rivatæ Rei Egregius Vir.

PR. PR. LEG. IIII. ITAL. *P*roprætor Legionis Quartæ Italicæ.

PR. PR. LEG. PR. MINERV. *P*ro *P*rætor Legionis Primæ Minerviæ.

PR. PR. PANN. INF. *P*roprætor *P*annoniæ Inferioris.

PR. PR. PROVINC. PANN. *P*roprætor *P*rovinciæ *P*annoniæ.

PR. PR. PROV. MOES. INF. *P*roprætor *P*rovinciæ Mœſiæ Inferioris.

PR. PR. PROV. MOES. SVP. *P*roprætor *P*rovinciæ Mœſiæ Superioris.

PR. P. V. *P*rætoria *P*ia Victrix.

PR. Q. *P*rætor Quinquennalis *P*roQuæſtor.

PR. Q. AER. ET. ALIM. *P*roquæſtor Ærarii Et Alimentorum.

PR. Q. K. *P*roquæſtor Candidatus.

PR. QQ. *P*rætor Quinquennalis.

PRR. *P*rætores.

PR. R. *P*ro Roſtris.

PRS. *P*oſteris. *P*ræſes.

P͞R͞S. *P*ræſens. *P*ræſes.

PR. S. *P*atri Suo. *P*rætoris Sententia.

PR. SEN. *P*ro Sententia.

PRS. P. *P*ræſes *P*rovinciæ. *P*oſteris *P*oſuit.

PRS. Q. *P*oſteriſQue.

PRSS. *P*ræſides.

PRT. *P*rætorium.

PR. TR. PL. *P*rætor Tribunus *P*lebis.

PR. T. *P*rætor Tutelaris. *P*ro Tutela.

PR. VIG. *P*ræfectus Vigilum.

P. RVPILI. P. F. *P*ublius Rupilius *P*ublii Filius.

PR. VR. / PR. VRB. } *P*rætor Urbanus.

PR. VRB. REG. XIII. *P*rætori Urbano Regio Decimatertia.

P. R. V. X. *P*opuli Romani Vota Decennalia.

P. S.

P. S. Pecunia Sua. Per Senilem. Poſteris Suis. Poſuit Sibi. Proprio Sumtu. Proſerpinæ Sacrum. Provincia Sicilia. Publico Sumtu.
PS. Paſſus.
P. S∵. Pedum Semis cum Triente.
P. SABIN. Publius Sabinus.
P. S. C. Pecunia Sua Curavit. Proprio Sumtu Curavit, *vel*, Publico Sumtu.
PS. COHOR. Præfectus Cohortis.
P. S. D. N. Pro Salute Domini Noſtri.
P. SEMP. P.F. TVDIT. Publius Sempronius Publii Filius Tuditanus.
P. SERVIL. M. F. Publius Servilius Marci Filius.
P. S. ET. S. Poſuit Sibi Et Suis.
P. S. F. Pecunia Sua Fecit, *vel*, Proprio Sumtu, *aut*, Poſteris Suis.
P. S. F. C. Pecunia Sua Faciundum Curavit.
P. SIR. Præfectus Siriæ.
P. S. O. Pecunia Sua Ordinavit. Poſuit Suis Omnibus.
P. S. P. Pecunia Sua Poſuit. Proprio Sumtu Poſuit.
P. S. P. C. R. Pecunia Sua Ponendum Curavit Requietorium, *vel*, Proprio Sumtu, *ſeu*, Publice Sibi.
P. S. POS. { Pecunia Sua / Proprio Sumtu } Poſuit.
P. S. P. Q. P. Pro Se Proque Patria.
P. S. P. Q. R. Pro Se Proque Republica.
P. S. R. { Pecunia Sua / Proprio Sumtu / Publico Sumtu } Reſtituit.
P. SS. Poſuit Supraſcriptis.
P. S. T. Q. H. Præcipito Sumito Tibique Habeto.
P. S. V. F. { Pecunia Sua / Proprio Sumtu } Vivens Fecit.
P. SYR. Præfectus Syriæ.
P. T. Pecunia Trevirenſis. Percuſſa Treviris.
PT. Pater. Prætor.
PT. AVGG. Pater Auguſtorum.
PT. F. Pater Familias.
P. TR. / P. TRE. } Pecunia Treviris.
PTRQ. EOR. Poſteriſque Eorum.
P. T. S. Poſuit Titulum Sibi.
P. V. Pedes Quinque. Perfectiſſimus Vir. Pia Victrix. *Legio*. Præfectus Vigilum. Præfectus Urbi. Præſtantiſſimus Vir. Primarius Vir.
PV. Privatus. Provincia. Publilia. *Tribus*.
PV. Provincia.
P. VATINI. P. F. COS. Publius Vatinius Publii Filius Conſul.
PVB. Publicius. Publilia. Publiæ.
PVB. CV. Publice Curavit.
PVBL. / PVBLIL. } Publilia. *Tribus*.
PVB. OB. MER. DEDER. Publice Ob Merita Dederunt.
PVD. Pudica. Pudicus. Pudicitia. Pudor.
PVDIC. Pudica.
PVDICISS. FEMIN. Pudiciſſima Femina.
P. VENTIDI. P. F. PROCOS. Publius Ventidius Publii Filius Proconſul.
P. V. F. Ponere Vivens Fecit. Poſteris Univerſis Fecit.
PVGNAR. V. Pugnarum Quinque.
PVGN. VIII. Pugnavit Octo.
PV. HO. Publico Honore.
P. VI. S. Pedes Sex Semis.
PVP. Pupillus. Pupinia. *Tribus*.
PVPIN. Pupinia.
P. V. PRAEF. ANN. Perfectiſſimus Vir Præfectus Annonæ.
PVB. P. R. Q. Publicus Populi Romani Quiritum.
PVR. Purpureus.
PVRPVR. Purpurarius.
P. V. S. T. L. M. Poſuit Voto Suſcepto Titulum Libens Merito.
PVT. CIV. Puteolana Civitas.
P. V. V. L. S. Prout Voverat Libens Solvit.
P. X. Pedes Decem, *vel*, Pondo.
P. XII. S. Pedes Duodecim Semis, *vel*, Pondo.
P. XX. Pedes Viginti.
P. YPSE. Publius Ypſeus.

Q.

Q. Qua. Quadrati. Quæro. Quæſitus. Quæſtor. Quantum. Quartum. Quinta. Quintus. Quinquennalis. Quinquennalitio.
Q'. Qui.
Q. Quæſtor.
Q. A. Quæſtor Ædilis.
Q. AED. PL. PR. Quæſtor Ædilis Plebis Prætor.
Q. A. IIII. VIR. A. P. Quæſtor Ædilis Quartum Vir Argento Publico.
Q. ALI. / Q. ALIM. } Quæſtor Alimentorum.
QAM. Quemadmodum.
Q. ANN. Quæſtor Annonæ.
Q. A. NQ. N. Quando Ais Neque Negas.
Q. ANT. BALB. PR. Quintus Antonius Balbus Prætor.
Q. ARC. Quæſtor Arcarius.
Q. ARC. PVB. ET. PEC. ALIMENTAR. Quæſtor Arcæ Publicæ, Et Pecuniæ Alimentariæ.
Q. AX. Q. F. Quintus Axius Quinti Filius.
Q. B. Qui Bixit, *pro*, Vixit.
Q. B. AN. XXX. Qui Bixit Annis Triginta.
Q. B. F. Qui Bixit Feliciter.
Q. B. ME. V. / Q. B. M. V. } Quæ Bene Mecum Vixit, *vel*, Qui.
Q. CAEDICI. Q. F. Quintus Cædicius Quinti Filius.
Q. CAEP. Quintus Cæpio.
Q. CAS. Quintus Caſſius.
Q. CATVL. Q. F. Quintus Catulus Quinti Filius.
Q. Ɔ. L. Quinti Conliberta, *vel*, Conlibertus.

Q. C. M. P. I. *Quintus* Cæcilius Metellus Pius Imperator.
Q. C. P. R. B. Q. *Qui* Cum Pace Repoſiti Bene Quieſcant.
Q. CREPER. *Quintus* Creperius.
Q. CVRT. *Quintus* Curtius.
Q. D. *Quinquennalis* Decurio.
Q. D. E. R. F. P. D. E. R. I. C. *Quid* De Ea Re Fieri Placuerit De Ea Re Ita Cenſuerunt.
Q. D. E. R. F. P. D. E. R. L. C. *Quid* De Ea Re Fieri Placuerit De Ea Re Lege Cavetur.
Q. D. E. R. F. P. D. E. R. V. I. C. *Quid* De Ea Re Fieri Placuerit De Ea Re Univerſi Ita Cenſuerunt.
Q. DES. / Q. DESIG. } *Quæſtor* Deſignatus.
Q. D. R. *Qua* De Re.
Q. D. R. P. G. V. *Qua* De Re Peto Gravitatem Veſtram.
Q. D. S. S. Qui Dedit Sibi Suis. *Qui* Dederunt Supraſcripta.
Q. E. *Quæ* Eſt. *Qui* Eſt.
QE. *Quæ*.
Q. E. D. R. F. P. D. E. R. V. I. C. *Quod* Ea De Re Fieri Placuerit De Ea Re Univerſi Ita Cenſuerunt.
QE. VISXE. ANIS. IIII. *Quæ* Vixit Annis Quatuor.
Q. F. *Quæ* Fuit. *Qui* Fuit. *Quinti* Filius. *Quod* Factum.
Q. FABI. *Quintus* Fabius.
Q. FABI. MAX. *Quintus* Fabius Maximus.
Q. FABI. Q. F. MAX. AIMILIAN. *Quintus* Fabius *Quinti* Filius Maximus Aimilianus.
Q. F. A. N. *Quinti* Filius Auli Nepos.
Q. F. AP. N. *Quinti* Filius Appii Nepos.
Q. F. D. N. *Quinti* Filius Decimi Nepos.
Q. F. E. I. S. F. D. C. S. *Quod* Factum Eſt In Senatu Ferunt De Conſulum Sententia.
Q. F. K. N. *Quinti* Filius Kæſonis Nepos.
Q. FLAC. *Quintus* Flaccus.
Q. F. L. N. *Quinti* Filius Lucii Nepos.
Q. F. M. N. *Quinti* Filius Marci Nepos.
Q. F. M'. N. *Quinti* Filius Manii Nepos.
Q. F. N. N. *Quinti* Filius Numerii Nepos.
Q. F. P. D. E. R. I. C. *Quod* Fieri Placuerit De Ea Re Ita Cenſuerunt.
Q. F. P. N. *Quinti* Filius Publii Nepos.
Q. F. Q. N. *Quinti* Filius *Quinti* Nepos.
Q. F. SER. N. *Quinti* Filius Servii Nepos.
Q. F. SEX. N. *Quinti* Filius Sexti Nepos.
Q. F. SP. N. *Quinti* Filius Spurii Nepos.
Q. F. T. N. *Quinti* Filius Titi Nepos.
Q. F. T. N. T. PR. N. *Quinti* Filius Titi Nepos Titi Pronepos.
Q. F. TI. N. *Quinti* Filius Tiberii Nepos.
Q. F. VIBI. N. *Quinti* Filius Vibii Nepos.
Q. FVL. Q. F. FLAC. *Quintus* Fulvius Quinti Filius Flaccus.
Q. FVLVI. M. F. *Quintus* Fulvius Marci Filius.
Q. FVNC. *Quinquennalitate* Functus.
Q. G. V. *Quæro* Gravitatem Veſtram.
Q. HER. ETR. MESS. DECIVS. NOB. CAES. *Quintus* Herennius Etruſcus Meſſius Decius Nobilis Cæſar.
Q. H. HS. S. / Q. HH. SS. } Qui Heredes Sunt.
QI. Quaſi. Qui. Quis.
Q. IF. S. S. Qui Infra Scripti Sunt.
Q. II. VIR. / Q. -H- VIR. } Quæſtor Duumvir, *H pro duplici linea.*
QIS. Quis.
Q. I. S. S. Qui Infra Scripti Sunt.
Q. IVL. SAL. Quintus Julius Saloninus.
Q. K. Quæſtor Kandidatus.
Q. L. Quinti Libertus, *vel*, Liberta.
Q. L. F. Qui Libens Fecit.
Q. L. S. S. Quem Locum Sibi Suis.
Q. LVTATI. Quintus Lutatius.
Q. LVTATI. Q. F. Q. N. Quintus Lutatius Quinti Filius Quinti Nepos.
Q. M. Quæ Mecum. Qui Mecum.
QM. Quem. Quoniam.
Q. MARC. *Quintus* Marcius.
Q. MARCI. L. F. Quintus Marcius Lucii Filius.
Q. MAX. Quintus Maximus.
Q. MAX. AFRICAN. Quintus Maximus Africanus.
Q. MAX. Q. F. Quintus Maximus Quinti Filius.
Q. MAX. VERRVC. Quintus Maximus Verrucoſus.
Q. MET. / Q. METE. } Quintus Metellus.
Q. METEL. MACEDONIC. Quintus Metellus Macedonicus.
Q. METEL. Q. F. Q. N. Quintus Metellus Quinti Filius Quinti Nepos.
Q. MINV. Quintus Minucius.
Q. MINVCI. C. F. C. N. Quintus Minucius Caii Filius Caii Nepos.
Q. M. P. Qui Monumentum Poſuit.
Q. N. Quinti Nepos.
Q. NASIDI. Quintus Naſidius.
Q. NEM. Quæſtor Nemauſi.
Q. NONI. SEX. F. Quintus Nonius Sexti Filius.
Q. OCVLNI. L. F. GAL. Quintus Oculnius Lucii Filius Gallus.
Q. PETILI. C. F. Q. N. Quintus Petilius Caii Filius Quinti Nepos.
Q. POMPONI. Quintus Pomponius.
Q. PR. / Q. PROV. } Quæſtor Provinciæ.
Q. PROV. PONT. ET. BIT. Quæſtor Provinciarum Ponti Et Bitinæ.
Q. PR. PR. Quæſtor ProPrætore.
Q. PVBL. Quæſtor Publicus.
Q. Q. Quinquennalis. Quinquennalitius.
QQ. Quinquennalis. Quoque.
QQ. Quinquennalis.
Q. Q. Quinquennalis.
QQ. COL. Quinquennalis Coloniæ, *vel*, Quinquennalitius.
QQ. COL. EQ. R. Quinquennalitius Coloniæ Eques Romanus.

QQ. COL.

QQ. COL. FABR. OST. *Q*uinquennalitius Collegii Fabrum Oſtiæ.
QQ. CORP. *Q*uinquennalitius Corporis.
Q. Q. II. *Q*uinquennalitio Iterum.
Q. Q. III. *Q*uinquennalitio Tertium.
Q. Q. III. ET. Q. Q. PP. *Q*uinquennalitio Iterum Et *Q*uinquennalitio Perpetuo.
Q. Q. II. ET. Q. IIII. *Q*uinquennalitio Secundum Et *Q*uæſtorio *Q*uartum.
QQ. IT. *Q*uinquennalitius Iterum.
Q. Q. L. *Q*uintorum Libertus, *hoc eſt duorum.*
Q. Q. L. H. SE. *Q*uoquovorſum Latitudo Huic Sepulcro.
QQ. PATR. COL. *Q*uinquennalitius Patronus Coloniæ, *vel*, Collegii.
Q. Q. P. C. *Q*uinquennalitius Patronus Coloniæ, *vel*, Collegii.
Q. Q. PER. } Q. Q. PP. } *Q*uinquennalitius Perpetuus.
QQ. PRAET. *Q*uinquennalitius Prætorius.
Q. Q. Q. L. *Q*uintorum Libertus, *trium ſcilicet.*
Q. Q. S. S. *Q*uam *Q*ui Scripti Sunt.
Q. Q. V. *Q*uoquovorſum.
Q. QVINQ. *Q*uæſtor *Q*uinquennalitius.
QQ. V. IXXX. *Q*uoquovorſum Vigintinovem.
Q. Q. V. P. L. *Q*uoquovorſum Pedes *Q*uinquaginta.
QQ. V. P. XV. *Q*uoquovorſum Pedes *Q*uindecim.
Q. R. *Q*uæſtor Reipublicæ.
QR. *Q*uare.
Q. R. C. F. } Q. REX. C. F. } *Q*uando Rex Comitiavit Fas.
Q. RP. *Q*uæſtor Reipublicæ.
Q. S. *Q*uæ Supra, *vel*, *Q*ui.
QS. *Q*uaſi.
Q. S. N. T. E. PR. TR. PL. Q. D. E. V. A. P. PL. V. F. *Q*uod Si Non Tulerit Eos Prætores, Tribuni Plebis *Q*ui Deinceps Erunt *Q*uod Eis Videbitur Ad Populum Plebemve Ferant.
Q. S. P. P. S. *Q*ui Sacris Publicis Præſto Sunt.
Q. S. S. S. *Q*ui Supra Scripti Sunt. *Q*uæ Supra Scripta Sunt.
Q. ST. D. F. *Q*uando Stercus Delatum Fas.
Q. T. CAES. *Q*uæſtor Titi Cæſaris.
Q. THERM. M. F. *Q*uintus Thermus Marci Filius.
Q. TITI. *Q*uintus Titius.
Q. V. } Q. V. } *Q*uæ Vixit. *Q*ui Vixit.
Q. V. A. *Q*uæ Vixit Annis, *vel*, *Q*ui.
QVAES. *Q*uæſtor.
QVAES. DES. *Q*uæſtor Deſignatus.
QVAESS. *Q*uæſtores.
QVAE. S. S. S. EX. S. C. *Q*uæ Supra Scripta Sunt Ex Senatus Conſulto.
QVAEST. *Q*uæſtor.
QVAEST. R. *Q*uæſtor Reipublicæ.
Q. V. A. I. *Q*ui Vixit Annum Unum, *vel*, *Q*uæ.
Q. V. A. III. M. II. *Q*ui Vixit Annos Tres Menſes Duos.
Q. V. A. L. M. IIII. D. V. *Q*ui Vixit Annos *Q*uinquaginta Menſes *Q*uatuor Dies Quinque.
Q. V. ANN. } Q. V. ANN. } Qui Vixit Annos, *vel*, quæ.
Q. V. A. P. M. *Q*ui Vixit Annos Plus Minus.
QVART. *Q*uarta. *Q*uartum.
QVARACINTA. *Q*uadraginta.
QVATTOR. *Q*uatuor.
QVA. VIXIT. *Q*uæ Vixit.
Q. V. A. XXI. *Q*ui Vixit Annos Vigintiunum.
Q. VERON. ET. BRIX. *Q*uæſtor Veronæ Et Brixiæ.
QVESCET. *Q*uieſcet.
QVESQVI. *Q*uieſcit, *vel*, *Q*ui *Q*uieſcit.
Q. V. F. COS. D. E. R. Q. F. P. D. E. R. I. C. *Q*uod Verba Fecit Conſul De Ea Re *Q*uid Fieri Placeret De Ea Re Ita Cenſuerunt.
QVH. *Q*uæ. *H. pro E.*
QVI. *Q*uirina. *Tribus.*
QVI. LEGIS. T. V. *Q*ui Legis Titulum Vale.
QVIN. *Q*uinquatria. *Q*uinquennalis.
QVINQ. *Q*uinquatria. *Q*uinquennalitas. *Q*uinque.
QVINQ. MAG. IV. *Q*uinquennalitius Magiſter Juvenum.
QVINQ. PERP. *Q*uinquennalitius Perpetuus.
QVINQVENN. *Q*uinquennalis.
QVINT. *Q*uintum.
QVIR. Quirina. Quirinalia.
QVIRIN. *Q*uirina. *Tribus.*
QVIR. N. P. Quirinalia Nefaſtus Primo.
QVIR. R. Quirinalia Romæ.
Q. S. P. P. S. Qui Sacris Publicis Præſto Sunt.
Q. VL. Quem Vult.
QVOD. V. M. S. EX. EA. P. Q. IS. AD. AE. DE. Quod Viæ Munitæ Sint Ex Ea Pecunia Quam Is Ad Ærarium Detulit.
QVOD. V. M. S. EX. EA. P. Q. I. S. AD. AE. D. E. Quod Viæ Munita Sint Ex Ea Pecunia Quæ Juſſu Senatu Ad Ærarium Delata Eſt.
QVOQ. PED. Q. BIN. Quoquovorſum Pedes Quadrati Bini.
Q. VRB. Quæſtor Urbanus. Quæſtor Urbis.

R.

R. Rationalis. Ravennas. Recta. Recto. Requietorium. Retro. Roma. Romanus. Roſtra. Rudera. Rufus.
R. } R. } Rufo. *De Coloribus Equorum.*
RA. Rationalis.
RA. O. S. Rationalis Operum Sacrorum.
RAP. Rapax. *Legio ſcilicet.*
RAPAC. Rapacis.
RAR. Rariſſima. Rariſſimus.

RAR. F. Rariſſima Femina. Rariſſimus Filius, *vel*, Frater.
RARISS. Rariſſimi.
RAT. Rationalis.
RAT. COP. EXPED. Rationalis Copiarum Expeditarum.
RATION. Rationalis.
RAT. S. R. Rationalis Sacrarum Remunerationum, *vel*, Summæ Rei.
RAV. Ravenna. Ravennatis.
R. C. Romana Civitas. Romani Cives.
R. CC. Remiſſio Ducenteſimæ.
R. E. Requietorium Erexit.
REC. Recondita.
R. E. C. H. Requietorium Ejus Curavit Hic.
REDDEDIT. Reddidit.
REF. C. Reficiendum Curavit.
REG. Regio. Regione.
REG. I. Regio Prima.
REGIF. Regifugium.
REG. SACR. Regi Sacrorum.
REG. X. Regio Decima.
REG. XIII. Regio Decimatertia.
REG. XIIII. Regio Decimaquarta.
REI. GER. CAVS. Rei Gerundæ Cauſa.
REIP. AECANOR. Reipublicæ Æcanorum.
REIP. ASSOTAN. Reipublicæ Aſſotanorum.
REIP. BERGOMAT. Reipublicæ Bergomatium.
REIP. CANVSINOR. Reipublicæ Canuſinorum.
REIP. CARTIMITAN. Reipublicæ Cartimitanorum.
REIP. MANT. Reipublicæ Mantuanorum.
REIP. NEAP. Reipublicæ Neapolitanorum.
REIP. SCODR. Reipublicæ Scodrenſium.
REIP. TIF. TIB. Reipublicæ Tifernatium Tiberinorum.
RELATAST. Relata Eſt.
RELIG. AVG. Religio Auguſti.
RELIQ. TESTAM. COLL. FABR. NAVAL. Reliquit Teſtamento Collegio Fabrum Navalium.
REMIS. IMPEN. Remiſſa Impenſa.
REM. P. N. Rempublicam Noſtram.
REP. ARVCCIT. Republica Aruccitanorum.
REPVB. CONSERV. Republica Conſervata.
REQ. Requieſcit.
RESP. AQV. Reſpublica Aquenſium.
RESP. LEN. Reſpublica Lentinenſium.
RESP. MALAC. Reſpublica Malacitanorum.
RESP. OSSON. Reſpublica Oſſonabenſium.
RESP. POL. Reſpublica Polenſium.
RESP. PIS. Reſpublica Piſaurenſium.
REST. Reſtituit. Reſtitutum.
REST. A. CAMB. M. P. XI. Reſtituerunt A Cambodeno Millia Paſſum Undecim.
RET. P. Retro Pedes.
RET. P. C. Retro Pedes Centum.
RET. P. XX. Retro Pedes Viginti.
REX. ARM. DAT. Rex Armenis Datus.
R. G. C. Rei Gerundæ Cauſa.
RG. RAV. Regione Ravennas.
RHAV. Ravenna. Ravennatess.
R. I. Requietorium Inſtituit, *vel*, Juſſit.
R. M. Requietorium Meruit.
RMS. Romanus.
R. N. LON. P. X. } R. N. L. P. X. } Retro Non Longe Pedes Decem.
RO. Roma. Romanus. Romilia.
ROB. Robigalia.
ROM. Roma. Romanus. Romilia.
ROM. ET. AVG. Romæ Et Auguſto.
ROM. ET. AVG. COM. ASI. Romæ Et Auguſto Communitates Aſiæ.
ROM. FEL. Romæ Felici.
R. P. Res Publica. Retro Pedes. Romæ Percuſſa. Romana Pecunia.
RP. Reſpublica.
R. P. ASCVLAN. Reſpublica Aſculanorum.
R. P. BARC. Reſpublica Barcinonenſium.
R. P. BARC. ITA. LE. Reipublicæ Barcinonenſium Ita Legavit.
R. P. BOVIAN. Reſpublica Bovianorum.
R. P. C. Reipublicæ Cauſa. Reipublicæ Conſervator. Reipublicæ Conſtituendæ. Retro Pedes Centum.
R. P. C. C. Reipublicæ Conſtituendæ Cauſa.
R. P. EP. Reſpublica Eporenſium.
R. P. H. V. Reipublicæ Hujus Vigilantiſſimo, *vel*, Hujus Urbis.
R. P. ITALIC. Reſpublica Italicenſium.
R. P. L. Retro Pedes Quinquaginta.
R. P. LACTOR. Reſpublica Lactoratenſium.
R. P. N. Reſpublica Noſtra.
R. PR. } R. PRI. } Res Privata.
R. P. RICINENS. Reſpublica Ricinenſium.
R. P. S. D. D. Reſpublica Saguntinorum Decreto Decurionum.
R. P. TEANENS. Republica Teanenſium.
R. P. XVIII. Retro Pedes Decem & Octo.
R. P. XX. Retro Pedes Viginti.
R. R. Recta Regione. Rejectis Ruderibus.
R. R. PROX. CIPP. P. CLXXIIII. Rejectis Ruderibus Proxime Cippum Pedes Centum Septuaginta quatuor.
R. R. PROX. P. XIII. Rejectis Ruderibus Proxime Pedes Treſdecim.
R. S. Romæ Signata.
RS. Reſponſum.
R. S. P. Requietorium Sibi Poſuit.
R. VE. } R. VER. } Reſpublica Veronenſis.
RVF. Rufus.
R. XL. Remiſſa Quadrageſima.

S.

S. Sacellum. Sacrum. Scriptus. Semis. Senatus. Sepulcrum. Sequitur. Serva. Servius. Servus. Sibi. Si. Sic. Silentium. Singuli. Singulum. Situ. Situs. Solvit. Stipendium. Sub. Centuria *aliquando.*

S.

S · Sextus. Centuria.

S′ · Semis.

ς. Uncia.

ς. Centuria.

S. Semuncia.

S—. Bes.

S= = Dextans.

S= = . Deunx.

S. A. Sub Aſcia.

SA. Sua.

SA. Sanguis.

SAB. Sabatina.

SABOREN. Saborenſes.

SAC. Sacerdos. Sacrificium. Sacrum.

SAC. DIS. MAN. Sacrum Dis Manibus.

SAC. DIVAE. AVG. Sacrum Divæ Auguſtæ.

SACERD. COOP. IN. OMN. CONL. SVPR. NVM. EX. S. C. Sacerdos Cooptatus In Omnem Conlegium Supra Numerum Ex Senatus Conſulto.

SACERD. DEI. SOLIS. ELAGAB. Sacerdos Dei Solis Elagabali.

SACERD. PONT. PRAET. SACR. Sacerdos Pontifex Prætor Sacrorum.

SACERD. SOL. INV. M. Sacerdos Solis Invicti Mithræ.

SACERD. IVVEN. MED. Sacerdos Juvenum Mediolanenſium.

SAC. GENT. MVNICIP. Sacrum Gentibus Municipii.

SAC. MON. VRB. AVGG. ET. CAESS. NN. Sacra Moneta Urbana Auguſtorum Et Cæſarum Noſtrorum.

SACR. Sacrum.

SAC. Q. Sacerdos Quinquennalitius.

SAC. S. Sacrum Soli.

SAC. SOL. DED. Sacrum Soli Dedit, *vel*, Dedicavit.

SAC. VG. Sacrata Virgo.

SAC. VRBAN. S. P. Sacerdote Urbano Sibi Præeunte.

S. A. D. Sub Aſcia Dedicavit.

SAEC. AVR. Sæculum Aureum.

SAEC. FELIC. Sæculo Felici.

SAG. Saguntum.

SAL. Salus.

SAL. AVG. Salus Auguſti.

SAL. GEN. HVM. Salus Generis Humani.

SALON. AVG. Salonina Auguſta.

SALVIS. AVGG. ET. CAESS. FEL. KART. Salvis Auguſtis Et Cæſaribus Felix Carthago.

SAN. Sanctæ. Sancto. Sanctus.

SANC. SAL. Sanctæ Saluti.

SANC. FORTISS. SACR. Sanco Fortiſſimo Sacrum.

SAP. Sappinia. *Tribus.*

SA. R. Sacerdos Romæ.

SAR. Sarranus.

SARCINATR. Sarcinatrix.

SARM. Sarmaticus.

SAR. MAX. PERS. MAX. Sarmaticus Maximus Perſicus Maximus.

S. A. S. Sub Aſca Sacravit. Soli Aram Sacravit.

SAT. Satis. Saturnalia.

SATVR. Saturnalia. Saturnus.

SAVF. Saufeius.

SB. Sibi. Sub.

S. C. Senatus Conſulto.

SC. Sicut.

SCA. Sancta.

SCA. } SCAPT. } Scaptia. *Tribus.*

SCAPHAR. Scapharum.

SED. Secundum.

S. C. D. Senatus Conſulto Decrevit.

SCDO. CS7L. Secundo Conſul.

S. C. D. E. R. I. C. Senatus Conſulto De Ea Re Ita Cenſuit.

S. C. D. S. Sibi Curavit De Suo.

S. C. E. C. Simul Cum Eo Conditus.

SCE. ECCL. ROM. Sanctæ Eccleſiæ Romanæ.

S. C. FAC. C. } S. C. F. C. } Senatus Conſulto Faciundum Curavit.

SCI. Sancti.

SICATE. Sanctitate.

SCIP. IMP. Scipio Imperator.

SCL. Scilicet.

SC. L. Sacræ Largitionis.

SC. L. CM. Sacrum Largitionum Comes.

SCM. } SC. M. } Sanctum.

SC. MM. Sanctæ Memoriæ, *vel*, Sacræ.

SCOR. } SCOR. } Sanctorum.

S. C. P. S. } SC. PS. } Senatus Conſulto Plebiſcitum.

SCR. Scriba.

SCR. AEDIL. Scriba Ædilitius, *vel*, Ædilium.

SCR. CVB. Scriba Cubicularius.

SCRIB. LIB. Scriba Librarius.

SCRIB. LIBEL. Scriba Libellorum.

SCRINIAR. Scriniarius.

SCRIN. V. Scriniarii Univerſis.

SC. R. LIBR. Scriba Librarius.

SCS. } SCS. } Sanctus.

SCTI. Sancti.

SCVARIV. Sanctuarium.

SCVT. SCOL. SECVND. Scutarius Scolæ Secundæ.

S. D. Sacrum Diis. Sacrum Dedit. Sibi Dedit. Soli Dedit.

S. D. D. Simul Dederunt, *vel*, Dedicaverunt.

S. D. M. Sacrum Dis Manibus.

S. D. S. Sibi De Suo. Soli Deo Sacrum.

S. D. V. ID. Sepulta Die Quinta Idus, *vel*, Sepultus.

S. E. Sibi Et. Sita Eſt, *vel*, Situs.
SEBERA. Severa.
SEBI. Sibi.
SEC. H. A. G. FEC. Secundus Heres Agens Gratias Fecit.
SECVR. Securitas.
SECVRIT. PERP. Securitas Perpetua.
SECVR. TEMP. Securitas Temporum.
SECVS. HER. Secundus Heres.
SED. S. C. Seditionis Sedandæ Cauſa.
SEGVS. Seguſianus.
SEN. CONS. Senatus Conſenſu.
SEP. September.
SEPT. September. Septimus.
SEPTERIS. Septembris.
SEPTENBRES. Septembris.
SEQ. Sequanus.
S. EQ. Q. OD. ET. P. R. Senatus Equæſter-Que Ordo, Et Populus Romanus.
SER. Seratus *nummus*. Sergia. *Tribus*. Servia. Servius. Serva. Servus.
SER. AC. Servus Actor.
SER. AEQ. MONET. Servus Æquator Monetæ.
SER. ARK. Servus Arcarius.
SER. DOLEAR. Servus Dolearis, *vel*, Dolearius.
SER. F. Servii Filius.
SER. F. A. N. Servius Filius Auli Nepos.
SER. F. AP. N. Servii Filius Appii Nepos.
SER. F. C. N. Servii Filius Caii Nepos.
SER. F. CN. N. servii Filius Cnæi Nepos.
SER. F. D. N. Servii Filius Decimi Nepos.
SER. FEC. Servus Fecit.
SER. F. K. N. Servii Filius Kæſonis Nepos.
SER. FLAC. Servius Flaccus.
SER. F. L. N. Servii Filius Lucii Nepos.
SER. F. M. N. Servii Filius Marci Nepos.
SER. F. M'. N. Servii Filius Manii Nepos.
SER. F. N. N. Servii Filius Numerii Nepos.
SER. F. P. N. Servii Filius Publii Nepos.
SER. F. Q. N. Servii Filius Quinti Nepos.
SER. F. SER. N. Servii Filius Servii Nepos.
SER. F. SEX. N. Servii Filius Sexti Nepos.
SER. F. SP. N. Servii Filius Spurii Nepos.
SER. F. TI. N. Servii Filius Tiberii Nepos.
SER. F. T. N. Servii Filius Titi Nepos.
SERG. Sergia. *Tribus*.
SER. KARISS. Servus Kariſſimus.
SER. L. Servii Libertus. Servus Libens.
SER. LENTVL. GN. F. Servius Lentulus Gnæi Filius.
SER. LIB. Servus Librarius.
SER. OFF. Servus Officinator.
SER. OFF. FEC. Servus Officinator Fecit.
SER. PAETIN. M. F. PR. COS. Servius Pætinus Marci Filius Proconſul.
SER. R. Servus Reſtituit. Servus Ruſticus.
SER. SVLP. Servius Sulpitius.
SERT. Sertor.
SER. TRICLINIAR. Servus Tricliniarca.
SER. VIC. Servus Vicarius.
SERV. PECVL. Servus Peculiaris.
SERVS. Servus.
S. E. S. O. Sibi Et Suis Omnibus.
S. E. T. L. Sit Ei Terra Levis.
S. ET. L. L. P. E. Sibi Et Libertis Libertabus Poſteris Ejus.
S. ET. L. M. E. Sibi Et Libertis Monumentum Erexit.
S. ET. S. Sibi Et Suis.
S. ET. S. P. Q. E. Sibi Et Suis PoſteriſQue Eorum.
SEV. Severus. Sevir.
SEV. AVG. Sevir Auguſtalis.
SEV. PERT. AVG. Severus Pertinax Auguſtus.
SEX. Sexta. Sextus.
SEX. APVLEI. PR. COS. Sextus Apuleius ProConſul.
SEX. ATIL. M. F. SERRAN. Sextus Atilius Marci Filius Serranus.
SEX. F. Sexti Filius.
SEX. F. A. N. Sexti Filius Auli Nepos.
SEX. F. AP. N. Sexti Filius Appii Nepos.
SEX. F. C. N. Sexti Filius Caii Nepos.
SEX. F. CN. N. Sexti Filius Cnæi Nepos.
SEX. F. D. N. Sexti Filius Decimi Nepos.
SEX. F. K. N. Sexti Filius Kæſonis Nepos
SEX F. L. N. Sexti Filius Lucii Nepos.
SEX. F. M. N. Sexti Filius Marci Nepos.
SEX. F. M'. N. Sexti Filius Manii Nepos.
SEX. F. N. N. Sexti Filius Numerii Nepos.
SEX. F. P. N. Sexti Filius Publii Nepos.
SEX. F. Q. N. Sexti Filius Quinti Nepos.
SEX. F. SER. N. Sexti Filius Servii Nepos.
SEX. F. SEX. N. Sexti Filius Sexti Nepos.
SEX. F. SP. N. Sexti Filius Spurii Nepos.
SEX. F. TI. N. Sexti Filius Tiberii Nepos.
SEX. F. T. N. Sexti Filius Titi Nepos.
SEX. IVL. Sextus Julius.
SEX. IVL. C. F. CN. N. Sextus Julius Caii Filius Cnæi Nepos.
SEX. L. Sexti Libertus.
SEX. NONI. LV. P. F. Sextus Nonius Ludos Publicos Fecit.
SEXT. Sextilis. Sextum.
S. F. Sacris Faciundis. Sibi Fecit. Suis Fecit.
SF. Satisfecit.
S. F. S. Sine Fraude Sua.
SGN. Signum.
S. H. L. Sibi Hoc Legavit.
S. H. M. P. C. Sibi Hoc Monumentum Ponendum Curavit.
S. I. Soli Invicto.
SIB. L. S. P. E. Sibi Libertis Suis Poſteris Eorum.
SICIL. Sicilia.
SIC. V. Sicuti Voluit.
SICVL. Siculo.
SIC. V. SIC. X. Sicuti Quinquennalia Sic Decennalia.
SIC. XX. SIC. XXX. Sicuti Vicennalia Sic Tricennalia.
S. I. D. Soli Invicto Dedit.
S. I. F. P. R. E. A. D. P. Suſcepit In Foro Pro Roſtris Et Ante Diem Pridie.
SIG. Signum.
SIG. ARG. P. V. Signum Argenti Pondo Quinque.

SIG. LIB. Signum Liberi.
SIGN. / SIGNIF. } Signifer.
SIGN. LEG. Signifer Legionis.
SIG. PR. SA. Signum Pro Salute.
SIG. S. P. VOT. VOV. Signum Sua Pecunia Votum Vovit.
SIIX. Sex, *duplici I. pro E.*
S. I. M. Soli Invicto Mithræ.
SING. Singuli.
SING. III. N. Singulis Ternos Numos.
SING. *. II. Singulis Denarios Binos.
SI. P. P. S. F. Signum Ponere Pecunia Sua Fecit, *vel*, Proprio Sumtu.
S. I. R. Sacrum Junoni Reginæ. Sua Impenſa Reſtituit.
SISC. Siſcia.
SIVIS *pro*, Suis.
S. IX. Stipendiis novem.
S. L. Solvit Libens. Sua Laude. Suis Liberis, *vel*, Libertis.
S. LEG. Signifer Legionis.
S. L. L. P. E. Sibi Libertis Libertabus Poſteris Eorum.
S. L. L. P. Q. E. Sibi Libertis Libertabus Poſteriſque Eorum.
S. L. L. Q. Sibi Libertis Libertabuſque.
S. L. M. Sibi Locum Monumenti. Solvit Libens Merito.
S. L. M. N. Sibi Locum Monumenti Nuncuvit.
Ş. L. M. N. Seſtertiis quinquaginta Mille Numum.
S. L. P. Sibi Libertis Poſteris. Sibi Locum Procuravit.
SLT. Scilicet.
S. M. Sacrum Manibus. Sibi Monumentum. Signata Moneta. Solvit Merito.
S. MA. Sacra Moneta.
S. M. A. G. S. Sacrum Memori Animo Gratis Solvit.
S. M. AL. Signata Moneta Alexandriæ.
S. M. A. L. S. Sacrum Memori Animo Libens Solvit.
S. M. AN. O. Sacra Moneta Antiochiæ Obſignata.
S. M. D. Sacrum Matri Deum. Sibi Monumentum Dedit.
S. M. K. Signata Moneta Karnuti.
S. M. KAR. Signata Moneta Kartagini.
S. M. M. Sacrum Magnæ Matri.
S. M. NA. Sacra Moneta Nova.
S. M. N. M. Sacra Moneta Nova Mediolanenſis.
S. M. P. E. Sibi Monumentum Publice Elegit.
S. M. P. I. Sibi Monumentum Poni Juſſit.
S. M. TR. Signata Moneta Treviris.
S. M. TR. P. Sacra Moneta Treveris Percuſſa.
S. M. T. S. Sacra Moneta Treviris Signata.
S. N. Socii Nominis, *vel*, Sui.
S. N. L. Socii Nominis Latini.
S. N. S. Q. Si Negat Sacramento Quærito.
S. O. Suis Omnibus.
SOCR. P. B. M. Socrui Poſuit BeneMerenti.
SOD. Sodalis.
SODAL. HADRIANAL. Sodalis Hadrianalis.
SODAL. TRAIANAL. ET. HADRIANAL. Sodalis Traianalis Et Hadrianalis.
SOD. HADRIA. Sodalis Hadrianalis.
SOL. Solidis.
SOLER. S. Solertia Sua.
SOL. INV. MIT. Soli Invicto Mithræ.
SOL. L. M. Solvit Libens Merito.
SOLO. PVB. S. P. D. D. D. Solo Publico Sibi Poſuit Dato Decreto Decurionum.
SOL. R. Solo Recepto, *vel*, Relicto.
SOL. TRIS. Solidis Tribus.
SOVEIS. Suis.
S. P. Sacerdos Perpetua. Sibi Poſuit, *vel*, Suis. Sua Pecunia. Sumtu Proprio.
SP. Spectatus. Spectavit. Sportula. Spurius. Stipendiorum.
SP. A. D. VIII. ID. APRIL. Spectatus Ante Diem Octavum Idus Aprilis.
SP. AFRA. Spurius Afranius.
SP. ALBIN. MAG. Spurius Albinus Magnus.
S. P. C. Sua Pecunia Conſtituit. Sumtu Proprio Curavit.
SP. CARVIL. SP. F. Spurius Carvilius Spurii Filius.
S. P. C. S. Sua Pecunia Curavit Sibi. Sibi Poſuit Cum Suis.
S. P. D. Sua Pecunia Dedit.
SPD. Supradicti.
S. P. D. D. Sua Pecunia Donum Dedit.
S. P. DD. Sua Pecunia Dedicaverunt.
SPEC. Spectator. Spectavit. Spectatus. Speculator.
SPEC. LEG. Speculator Legionis.
SPECT. Spectavit. Spectatus.
SPECTAC. PVGIL. Spectaculum Pugilum.
SPECV. Speculatores.
S. P. EIVS. C. C. Q. Q. Solo Privato Ejus Collegium Conſenſu Quinquennalitiorum.
S. P. F. Sua Pecunia Fecit.
SP. F. Spurii Filius.
SP. F. A. N. Spurii Filius Auli Nepos.
SP. F. AP. N. Spurii Filius Appii Nepos.
S. P. F. C. Sua Pecunia Faciundum Curavit.
SP. F. C. N. Spurii Filius Caii Nepos.
SP. F. CN. N. Spurii Filius Cnæi Nepos.
SP. F. D. N. Spurii Filius Decimi Nepos.
SP. FIL. Spurii Filius.
SP. F. K. N. Spurii Filius Kæſonis Nepos.
SP. F. L. N. Spurii Filius Lucii Nepos.
SP. F. M. N. Spurii Filius Marci Nepos.
SP. F. M'. N. Spurii Filius Manii Nepos.
SP. F. N. N. Spurii Filius Numerii Nepos.
SP. F. P. N. Spurii Filius Publii Nepos.
SP. F. Q. N. Spurii Filius Quinti Nepos.
SP. F. SER. N. Spurii Filius Servii Nepos.
SP. F. SEX. N. Spurii Filius Sexti Nepos.
SP. F. SP. N. Spurii Filius Spurii Nepos.
SP. F. TI. N. Spurii Filius Tiberii Nepos.
SP. F. T. N. Spurii Filius Titi Nepos.
SP. ID. APR. Spectatus Idus Aprilis.
SP. K. APR. Spectatus Kalendis Aprilis.

SP.K.OCTOB. Spectatus Kalendis Octobris.
SP. L. Spurii Libertus.
SPL. / SPLENDIDISS. } Splendidiſſimo. Splendidiſſimus.
SPL. EQ. R. Splendidiſſimus Eques Romanus.
S. P. L. M. Sibi Poſuit Locum Monumenti. Signum Poſuit Libens Merito.
S. P. M. Sibi Poſuit Monumentum.
SP. N. Spurii Nepos.
SP. N. FEBR. Spectatus Nonas Februarii.
SP. N. IAN. Spectatus Nonas Januarii.
SPON. Sponſus.
SPOR. Sportula. Sportulæ.
SPORT. DIVIS. ✶. XXVI. Sportulas Diviſit Denariorum Viginti ſex.
SPORT. EX. ✶. CCC. Sportulæ Ex Denariis Tercentis.
S. P. P. Sua Pecunia Poſuit.
S P. P. C. Sua Pecunia Ponendum Curavit.
S. P. P. D. D. Sua Pecunia Poſitum Dedicavit. Sumtu Proprio Poſitum Dedicavit.
SP. POST. L. F. ALBIN. Spurius Poſtumius Lucii Filius Albinus.
SP. POST. SP. F. Spurius Poſtumius Spurii Filius.
S. P. P. P. Sua Pecunia Publice Ponendum Procuravit. Senatus Populus Plebs Prædeſtina.
S. P. P. P. D. D. Sua Pecunia Publice Poſuit Dedicavit, *vel*, Dono Dedit.
S. P. P. S. Sacris Publicis Præſto Sunt. Sua Pecunia Poſuit Sibi.
S. P. P. S. F. Sua Pecunia Ponere Sibi Fecit. Sumtu Proprio Sic Procuravit Fieri.
S. P. Q. E. Sibi Poſteriſque Ejus.
S. P. Q. L. Senatus Populuſque Lanuinus.
S. P. Q. NOLAN. D. D. Senatus Populuſque Nolanus Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.
S. P. Q. R. Senatus Populuſque Romanus.
S. P. Q. R. CL. V. Senatus PopuluſQue Romanus Clypeum Vovit.
S. P. Q. R. IMP. CAES. Senatus Populuſque Romanus Imperatori Cæſari.
S. P. Q. R. OB. CIV. SER. / S. P. Q. R. OB. C. S. } Senatus Populuſque Romanus Ob Cives Servatos.
S. P. Q. R. OP. PRIN. Senatus Populuſque Romanus Optimo Principi.
S. P. Q. R. PAREN. CONS. SVO. Senatus Populuſque Romanus Parenti Conſervatori Suo.
S. P. Q. R. P. P. OB. C. S. Senatus Populuſque Romanus Patri Patriæ Ob Cives Servatos.
S. P. Q. S. Sibi Poſteriſque Suis.
S. P. Q. S. C. P. S. Sibi Poſteriſque Suis Curavit Pecunia Sua.
S. P. Q. S. P. S. F. C. Sibi Poſteriſque Suis Pecunia Sua Faciundum Curavit.
S. P. Q. VLP. TRAIAN. SER. Senatus Populuſque Ulpiæ Traianæ Sarmizgetuſæ.
S. PR. Sub Præfectus.
S. P. S. C. D. S. Sibi Poni Sic Curavit De Suo.
S. P. S. D. Sua Pecunia Sacrum Dedit.
S. P. S. T. T. L. Sua Pecunia Sit Tibi Terra Levis, *vel*, Suis Poſuit.
SPVS. Spiritus.
S. P. V. T. S. Sua Pecunia Uſus Titulo Suo.
S. Q. D. E. R. A. P. P. L. O. E. COSS. PR. TR. PL. Q. N. S. Q. E. V. A. P. P. V. F. Si Quis De Ea Re Ad Populum PlebemVe Lati Opus Eſt Conſules Prætores Tribuni Plebis Qui Nunc Sunt Quod Eis Videbitur Ad Populum PlebemVe Ferant.
S. Q. S. S. E. Q. I. N. S. R. E. N. L. N. R. Si Quid Sacri Sanctique Eſt Quod Jus Non Sit Rogari Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
S. Q. S. S. E. Q. I. N. S. R. E. H. L. N. R. Si Quid Sacri Sanctique Eſt Quod Jus Non ſit Rogatum Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
S. R. Sacrarum Remunerationum.
S. R. L. E. E. I. C. Q. O. R. E. Si Rem Lex Ex Ejus Juſſu Cauſaque omnium Rerum Eſto.
S. S. Sacri Scrinii. Sanctiſſimus Senatus. Sententia Senatus. Sibi Sepulcrum. Sibi Suis. Supraſcripti. Supraſcriptum.
SS. Sanctiſſimus. Seſtertiis. Suaviſſimis. Supraſcripti.
S-S. Scrupulorum *nota*. Sextarij *nota*. Seſtertij *nota*.
SS. / SP. } Scrupulorum *nota*.
SAT. Satis.
S.S.C. Secundum Suam Cauſam. Sibi Suis Curavit.
SS. C. M. DEN. Seſtertijs Centum mille Denariorum.
SS CIↃ IↃ. M. N. Seſtertiis quindecim mille Numum.
S. S. C. S. D. E. T. V. Secundum Suam Cauſam ſicuti Dixi Ecce Tibi Vindictam.
S. S. D. Sibi Suis Dedit. Supraſcriptis Dedit.
S. S E. Sibi Sepulcrum Elegit. Sibi Suis Elegit Sive Sepulcrum Eſt.
SS. HH. Sui Heredes.
SS. IX. N. Seſtertiis Novem Numum.
SS. L. N. Seſtertiis Quinquaginta Numum.
S. S. M. Sibi Suis Monumentum.
S. S. M. H. Sibi Suis Monumentum Hoc.
S. SOL. DED. Sacerdos Solis Dedicavit. Sacrum Soli Dedit.
S. S. P. C. Sibi Sepulcrum Ponendum Curavit. Suo Sumtu Ponendum Curavit, Sibi Suis Ponendum Curavit.
S. S. P. E. C. R. Sibi Suis Poſteris Eorum Conſtituit Requietorium.
S. S. S. Sancto Siluano Sacrum. Soli Sanctiſſimo Sacrum. Supra Scriptæ Summæ. Supra Scripta Sunt.
SSS. Triginta.
S. S. T. N. Superſcriptorum Tantum Nomine.
SSTVP. XVIIII. Stipendiis Decem. Novem.
S. S. V F. Sibi Suis Vivens Fecit.
S.S.V.M.N. Seſtertiis Quinque mille Numum.
S-S XX. N. Seſtertiis Viginti Numum.

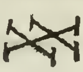
S. T. Signata Treveris. Sit Tibi.
ST. Sextus *aliquando*. Silentii *nota*. Sententia. Stipendium.
STAD. Stadium.
STE. }
STEL. } Stellatina. *Tribus.*
STELL. }
STIB. V. Stipendiis Quinque *B. pro P.*
STIP. Stipendiorum. Stipis.
STIP. AN. VI. Stipendiorum Annorum Sex.
STIP. ARG. Stipis Argentea.
STL. IVD. Stlitibus Judicandis.
ST. MIS. }
ST. MISS. } Stipendio Miſſus.
S. TR. Signatum Treveris.
STR. A. P. R. Strator A Publicis Rationibus.
STRR. Stratores.
S. T. S. B. Sit Tibi Semper Bene.
ST. SN. Sententia Senatus.
S. T. T. L. Sit Tibi Terra Levis.
STVPED. Stipendiorum *V pro I.*
ST XXXV. Stipendiis Trigintaquinque.
S. V. Sepulcrum Voluit. Sibi Vivens. Solvit Votum.
SV. Sua. Suus.
SVA. PEC. DD. Sua Pecunia Dedicavit.
SVB. Suburrana. *Tribus.*
SVB. A. D. Sub Aſcia Dedicavit.
S. V. B. E. E. V. Si Vales Bene Eſt Ego Valeo.
SVBPRAEF. CLASS. PR. MIS. Subpræfectus Claſſis Prætoriæ Miſenenſis.
SVBPRAEF. CLASS. PR. RAVENN. Subpræfectus Claſſis Prætoriæ Ravennatis.
SVBPROCVR. XX. Subprocurator Viceſimæ.
SVBROG. Subrogator.
SVBVRA. Suburrana. *Tribus.*
SVC. Sucuſſana. *Tribus.*
SV. COS. Sub Conſulatu.
SV. COS. MER. Sub Conſulatu Merobaudis.
S. VE. C. SenatusVe Conſulto.
SVF. Suffecti. Suffectus.
S. V. F. Sibi Vivens Fecit.
S. V. F. P. D. Sedem Vovit Firmam Primo Decennali.
SVF. P. D. Suſimenta Populo Data.
S. V. G. E. V. Si Vales Gaudeo Ego Valeo.
S. V. L. D. Sibi Vivens Locum Dedit.
S. V. L. Q. Sibi Vivens Libertiſque.
S. V. L. Q. V. V. B. E. E. Q. V. Si Vos Liberique Veſtri Valetis Bene Eſt Ego Quidem Valeo.
S. V. L. V. V. B. E. Si Vos Liberi Veſtri Valete Bene Eſt.
SVM. MAG. Summus Magiſter.
SV. O. III. Suis Ollas Tres.
SVO. S. Suo Sumtu.
S. V. P. Sibi Vivens Poſuit.
SVP. Subprocurator. Subprinceps.
S. V. P. HAC. F. Sponſione Utriuſque Patris Hac Facta.
SVPROC. AVRARIAR. Subprocurator Aurariarum.
SVSC. AVG. Suſceptori Auguſti.
SVSC. EX. VIS. Suſcepit Ex Viſu.
SVSC. SOL. L. L. M. Suſceptum Solvit Libentiſſime Merito.
SVST. MAN. IRAT. Suſtulit Manes Iratos.
S. V. T. L. H. F. C. Sit Vobis Terra Levis Heredes Faciundum Curavere.
SYARI. Suarii.
SYMM. ET. BOETIO. V. C. CONSS. Symmaco Et Boetio Viris Clariſſimis Conſulibus.
S. XP. Serva Chriſti.
S. X. P. Q. R. Salva Crux Populum Quem Redemiſti, *vel*, Salva Chriſte.

T.

T. Tantum. Terra. Tibi. Ter. Tita. Titus. Triarius. Tribunus. Turma. Tutor.
T. Nomini militi appoſitum ſuperſtes ſignificabat.
⊥. Tita prænomen feminæ.
Θ. Theta. Nomini appoſitum defunctum ſignificabat.
TA. Taurum.
T. A. Taurum Album.
TAB. }
TABVL. } Tabula. Tabularius.
TABVL. A. MVNERIB. Tabularius A Muneribus.
TABVLAR. RAT. HEREDIT. Tabularius Rationalis Hereditatium.
TABVL. CYPR. Tabularius Cypri.
TABVL. P. H. C. Tabularius Provinciæ Hiſpaniæ Citerioris.
TABVL. REG PICEN. Tabularius Regionis Piceni.
TABVL. XX. HER. Tabularius Viceſimæ Hereditatium.
T. A. III. M. X. D. XX. Vixit Annis Tribus Menſibus Decem Diebus Viginti.
Θ. AN. Mortuus Anno.
TAR. Tarquinius. Tarviſinus.
TARENT. RECEPT. Tarento Recepto.
TARRAC. Tarraconenſis.
T. AVG. Tutela Auguſti.
TAVROPOL. PVB. CVR. Tauropolium Publice Curavit.
TB. }
TB. } Tibi. Tribunus.
TB. D. F. Tibi Dulciſſimo Filio.
TB. D. F. M. Tibi Dulciſſimo Filio Meo.
TB. PL. Tribunus Plebis.
T. C. Teſtamento Conſtituit, *vel*, Curavit.
T. CA. Titus Cariſius.
T. CAES. IMP. PON. Titus Cæſar Imperator Pontifex.
T. CAES. VESP. IMP. PONT. TR. POT. Titus Cæſar Veſpaſianus Imperator Pontifex Tribunitia Poteſtate.
T. CARIS. }
T. CARISI. } Titus Cariſius.
T. CAR. OGVL. VER. Titus Cariſius Ogulnius Vergilius.

T. CLOVLI. Titus Cloulius.
T. DEID. Titus Deidius.
T. DEID. IMP. VIL. PVB. Titus Deidius Imperator Villa Publica.
TEG. Tegula.
T. E. I. EX. H-S. X. Teſtamento Ejus Juſſit Ex Seſtertiis Decem.
TEMP. FEL. Temporum Felicitas.
TER. Terentina. *Tribus.* Tercenarius. Terminalia. Tertia. Tertium.
TEREN. Terentina. *Tribus.*
TER. N. P. Terminalia Nefaſtus Primo.
TERT. Tertium.
TES. OB. Teſtoricæ Obſignatum.
TESE. Teſſerarius.
TESSER. LIGNAR. Teſſerarius Lignariorum.
TEST. P. C. Teſtamento Ponendum Curavit.
T. F. Teſtamento Fieri. Titi Filius.
T. F. A. N. Titi Filius Auli Nepos.
T. F. AG. N. } Titi Filius Agrippæ Nepos.
T. F. AGRIP. N. }
T. F. AP. N. Titi Filius Appii Nepos.
T. F. C. N. Titi Filius Caii Nepos.
T. F. CN. N. Titi Filius Cnæi Nepos.
T. F. D. N. Titi Filius Decimi Nepos.
T. F. F. Teſtamento Fieri Fecit.
T. F. F. S. Teſtamento Fieri Fecit Sibi, *vel*, Titulum.
T. F. I. Teſtamento Fieri Juſſit, *vel*, Titulum.
T. F. I. EX. H. V. Teſtamento Fieri Juſſit Ex Heredum Voluntate.
T. F. I. EX. V. H. Teſtamento Fieri Juſſit Ex Voluntate Heredum.
T. F. I. H. F. C. Teſtamento Fieri Juſſit Heres Faciundum Curavit.
T. FI. H. F. C. Teſtamento Fieri Heredes Fideliter Curavere.
T. F. I. H. F. C. H. S. E. Teſtamento Fieri Juſſit Heres Faciundum Curavit Hic Situs Eſt.
T. F. I. S. Teſtamento Fieri Juſſit Sibi, *vel*, Titulum.
T. F. K. N. Titi Filius Kæſonis Nepos.
T. F. L. Teſtamento Fieri Legavit, *vel*, Titulum.
T. FLAMINI. T. F. Titus Flaminius Titi Filius.
T. FLAMINI. T. F. T. N. Titus Flaminius Titi Filius Titi Nepos.
T. F. L. N. Titi Filius Lucii Nepos.
T. F. M. Teſtamento Fieri Mandavit.
T. F. M. N. Titi Filius Marci Nepos.
T. F. M'. N. Titi Filius Manii Nepos.
T. F. N. N. Titi Filius Numerii Nepos.
T. F. P. N. Titi Filius Publii Nepos.
T. F. Q. N. Titi Filius Quinti Nepos.
T. F. SER. N. Titi Filius Servii Nepos.
T. F. SEX. N. Titi Filius Sexti Nepos.
T. F. S. I. Teſtamento Fieri Sibi Juſſit.
T. F. SP. N. Titi Filius Spurii Nepos.
T. F. TI. N. Titi Filius Tiberii Nepos.
T. F. T. N. Titi Filius Titi Nepos.
THESSAL. Theſſalonica. Theſſalonicenſis.
T. H. R. Teſtamento Heredem Reliquit.
THEATR. Theatrum.
T. I. Teſtamento Inſtituit. Titulum Juſſit.
TI. Tiberia. Tiberius.
TIB. CS. Tiberius Cæſar.
TIB. D. F. M. Tibi Dulci Filio Meo.
TIBIC. M. D. M. Tibicen Magnæ Deum Matris.
TIBVR. Tiburtinus.
TI. CAES. DIVI. AVG. F. AVG. Tiberius Cæſar Divi Auguſti Filius Auguſtus.
TI. CL. Tiberius Claudius.
TI. CLAVD. CAES. AVG. P. M. TR. P. P. P. IMP. Tiberius Claudius Cæſar Auguſtus Pontifex Maximus Tribunitia Poteſtate Pater Patriæ Imperator.
TI. F. Tiberii Filius.
TI. F. A. N. Tiberii Filius Auli Nepos.
TI. F. AP. N. Tiberii Filius Appii Nepos.
TI. F. C. N. Tiberii Filius Caii Nepos.
TI. F. CN. N. Tiberii Filius Cnæi Nepos.
TI. F. D. N. Tiberii Filius Decimi Nepos.
TI. FI. Tiberii Filia; *vel*, Filius.
TI. F. K. N. Tiberii Filius Kæſonis Nepos.
TI. F. L. N. Tiberii Filius Lucii Nepos.
TI. F. M. N. Tiberii Filius Marci Nepos.
TI. F. M'. N. Tiberii Filius Manii Nepos.
TI. F. N. N. Tiberii Filius Numerii Nepos.
TI. F. P. N. Tiberii Filius Publii Nepos.
TI. F. Q. N. Tiberii Filius Quinti Nepos.
TI. F. SER. N. Tiberii Filius Servii Nepos.
TI. F. SEX. N. Tiberii Filius Sexti Nepos.
TI. F. SP. N. Tiberii Filius Spurii Nepos.
TI. F. TI. N. Tiberii Filius Tiberii Nepos.
TI. F. T. N. Tiberii Filius Titi Nepos.
TIGNARIOR. } Tignariorum.
TIGNVAR. }
TI. IVL. Tiberius Julius.
TI. IVL. T. FIL. Tiberius Julius Titi Filius.
TI. L. Tiberii Libertus.
TI. N. Tiberii Nepos.
TI. SEMP. P. F. GRACC. Tiberius Sempronius Publii Filius Gracchus.
TI. SEMP. TI. F. TI. N. Tiberius Sempronius Tiberii Filius Tiberii Nepos.
TIT. Titulum. Titulo.
TI. TI. TI. Tiberii. *Tres.*
TIT. V. Titulo Vſus.
TI. VET. Tiberius Veturius.
T. L. Titi Libertus. Teſtamento Legavit.
T. LEG. III. Tribunus Legionis Tertiæ.
T. LIB. Titi Libertus.
T. M. Titulum Monumenti. Teſtamento Mandavit.
TM. Terminus. Teſtamentum.
T̅M̅. Teſtamentum.
T. MANL. Titus Manlius.
TM. D. Teſtamento Dedit.
TM. P. Terminum Poſuit.
T. N. Titi Nepos.
T. N̅. T. PR. N. Titi Nepos Titi Pronepos.
TOL. G. Toletanus Genere.
TONS. Tonſor. Tonſtrix.
TORQ. Torque.
TORQ. ARMIL. ET. PHAL. Torquibus Armillis Et Phaleris.

T. P.

T. P. Terminum Poſuit. Titulum Poſuit, *vel*, Poſuerunt.
T. P. C. Teſtamento Ponendum Curavit. Titulum Publice Curavit.
T. P. D. Titulum Publice Dedit.
T. P. I. EX. ARG. P. C. Teſtamento Poni Juſſit Ex Argenti Pondo Centum.
TPS. Tempus.
T. P. S. L. Teſtamento Ponendum Sibi Legavit, *vel*, Titulum.
T. Q. Titus Quinctius.
TR. Trajectus. Tranſlatus. Triarius. Tribunus.
TR. AE. Tribunus Ærarii.
TRAI. Trajanus.
TRAIA. SARMIZ. PATR. Trajana Sarmizgetuſa Patricia.
TRANQ. Tranquillitas.
TRANSLAT. Tranſlatus.
TRANSPAD. Tranſpadanus.
TR. ARDEATN. Territorii Ardeatini.
TRB. Tribunus.
TRB. POT. Tribunitia Poteſtas.
TRB. VOLVP. Tribunus Voluptatum.
TR. CAP. Tribunus Capitalis.
TR. CEL. Tribunus Celerum.
TR. CLASS. PR. RAVENN. Tribunus Claſſis Prætoriæ Ravennatis.
T. R. E. S. P. R. Terra Regeſta E Sua Pecunia Reſtituit, *vel*, Reſtituerunt.
TREV. CIV. Trevirenſes Cives.
TRIB. COHH. Tribunus Cohortium.
TRIB. COH. III. ET. VI. PRR. Tribunus Cohortis Tertiæ Et Sextæ Prætorianarum.
TRIB. CORP. FOED. Tributarii Corporati Fœderati.
TRIB. LATICL. Tribunus Laticlavialis.
TRIB. PL. PR. COS. Tribunus Plebis ProConſul.
TRIB. POT. Tribunitia Poteſtate.
TRIB. SVC. Tribus Succuſſana.
TRIBVNIC. POTEST. Tribunitia Poteſtate.
TRICENSIM. Trigeſimum.
TRIF. Triumphator.
TRI. MILIT. Tribunus Militum.
TRI. P. Tribunus Plebis.
TRISOMV. Triſomum.
TRIVMP. } TRIVMPH. } Triumphator. Triumphum. Triumphavit.
TR. LEG. II. Tribunus Legionis Secundæ.
TR. M. } TR. ML. } TR. MIL. } Tribunus Militum.
TRO. Tromentina. *Tribus.*
TR. OB. Treviris Obrizzum.
TR. OBS. Treviris Obſignatum.
TROM. } TROMENT. } Tromentina. *Tribus.*
TR. P. Treviris Percuſſa. Tribunitia Poteſtate.
TR. PL. Tribunus Plebis.
TR. PL. DESS. Tribuni Plebis Deſignati.
TR. PL. PR. Tribunus Plebis Prætor.
TR. PL. ROG. Tribunus Plebis Rogavit.
TR. POT. Tribunitia Poteſtate.
TR. P. P. P. Tribunitia Poteſtate Pater Patriæ.
TR. P. S. Treviris Pecunia Signata.
TR. P. VII. IMP. IIII. COS. II. S. C. Tribunitia Poteſtate Septimum Imperator Quartum Conſul Secundum Senatus Conſulto.
TR. S. Treviris Signata.
TR. V. CA. } TR. V. CAP. } Triumvir Capitalis.
TR. V. MON. Triumvir Monetalis.
TRVM. PPP. Trium Publiorum.
T. S. E. Teſtamento Suo Elegit. Treviris Signata Eſt.
T. S. F. I. Teſtamento Suo Fieri Juſſit.
T. S. I. Teſtamento Suo Inſtituit.
T. S. T. F. I. Teſtemento Suo Titulum Fieri Juſſit.
T. T. Titi duo.
T. T. FLL. Titi Flavii duo.
T. T. F. V. Titulum Teſtamento Fieri Voluit.
T. T. L. Titorum Libertus *Duorum ſcilicet.*
Θ. Θ. Defunctis, *duobus.*
T. V. Titulo Uſus.
TVB. } TVBIL. } Tubiluſtrium.
TVD. } TVDER. } TVDERT. } Tudertinus.
T. V. F. Titulum Vivens Fecit. Teſtamento Voluit Fieri.
TVLL. Tullus.
TVL. H. Tullus Hoſtilius.
TVR. Turma. Turmarius.
TVRM. II. EQVIT. RO. Turma Secunda Equitum Romanorum.
TVT. Tutela.
TVTELAR. S. Tutelaribus Sacrum.
Θ III. Defunctus Viginti Tribus.

V.

V Vale. Valeo. Veſtalis. Veſtis. Veſter. Veteranus. Victoriatus *nummus*. Vir. Virgo. Viſu. Vivens. Vivum. Viva. Vivus. Vixit. Volera. Volero. Voluſus. Vopiſcus. Voto. Votum. Vovit. Vrbs. Vſus. Vxor. Quinque.
V. Quintum.
V. A. Veterano Aſſignatum.
V. AED. Viro Ædilitio.
V. AET. Virtus æterna.
V. A. F. Vivus Aram Fecit.
V. A. I. D. Vivus Aram Juſſu Dedit.
V. A. I. D. XI. Vixit Annum Unum Dies Undecim.
V. A. L. Vixit Annos Quinquaginta. Vovit Animo Libens.
VAL. Vale. Valeria. Valerius. Valerianus.
VAL. BYZAC. Valeria Byzacena.
VAL. CS. Valerianus Cæſar.
ꟻALE. Vale.
VALENT. Valentinus.
V. A. L. H. S. E. Vixit Annos Quinquaginta Hic Situs Eſt.

V. A. L. M. X. D. III. Vixit Annos Quinquaginta Menſes Decem Dies Tres.
V. A. L. S. Votum Animo Libens Solvit.
V. A. LV. Vixit Annos Quinquagintaquinque.
V. A. LX. H. S. E. Vixit Annos Sexaginta Hic Situs Eſt.
V. A. M. D. H. Vixit Annos Menſes Dies Horas.
V. A. V. Vixit Annos Quinque.
V. A. V. M. V. D. XV. Vixit Annos Quinque Menſes Quinque Dies Quindecim.
V. A. IXX. Vixit Annos Decemnovem.
V. A. X. Vixit Annos Decem.
V. A. XI. Vixit Annos Undecim.
V. A. XII. M. II. D. III. Vixit Annos Duodecim Menſes Duos Dies Tres.
V. A. XXX. Vixit Annos Triginta.
V. B. Vir Bonus.
V. B. A. Viri Boni Arbitrata.
V. B. F. Vir Bonæ Fidei.
V. C. Vale Conjux. Vivens Curavit. Vir Clariſſimus. Vir Conſularis. Vivus Curavit.
V. C. } V. C. } Vir Clariſſimus.
VC. AFRIC. Vicarius Africæ.
V. CAL. FEBR. Quinto Calendas Februarii.
V. C. C. Vir Clariſſimus Conſul.
V. C. C. F. Vale Conjux Cariſſima Feliciter.
V. C. COR. Vir Clariſſimus Corrector.
V. C. CO. } V. C. COS. } Vir Clariſſimus Conſul.
V. C. ET. INL. Vir Clariſſimus Et Inluſtris.
V. CL. Vir Clariſſimus.
V. CL. PR. VRB. Vir Clariſſimus Præfectus Urbi.
V. COS. Quintum Conſul.
V. C. P. Vivens Curavit Ponendum.
V. C. PF. V. Vir Clariſſimus Præfectus Urbi.
V. C. P. P. Vir Clariſſimus Præfectus Prætorio.
V. C. P. P. HISP. CIT. Vir Clariſſimus Præfectus Prætorio Hiſpaniæ Citerioris.
V. C. P. T. Vir Conſularis Provinciæ Tarraconenſis.
V. C. RECT. PROV. Vir Clariſſimus Rector Provinciæ.
V. D. Vir Devotus. Vivens Dedit, *vel*, Dedicavit. Votum Dedit.
V. D. Vir Doctus.
V. D. A. Vale Dulcis Anima.
V. D. D. Votum Dedicatum.
V. DICT. Vir Dictatorius.
VDL. Videlicet.
V. D. V. N. Vale Decus Urbis Noſtræ.
V. D. P. R. L. P. Unde De Plano Recte Legi Poſſit.
V. D. P. S. Vivens Dedit Proprio Sumtu. Vivens De Pecunia Sua.
V. E. Vir Egregius Viſum Eſt.
VE. Veteranus. Veſuntini.
VE. COS. Veteranus Conſulis.
V. E. D. N. M. Q. E. Vir Egregius Devotus Numini Majeſtatique Ejus.
V. E. F. Viro Egregio Fecit.
VEFL. AVG. PP. Veflamen Auguſti Perpetuus.
VEIEN. Veientina. *Tribus.*
VEL. Velina. *Tribus.*
VE. L. X. G. Veteranus Legionis Decimæ Geminæ.
VENALIC. Venalicius.
VENAT. Venatio.
VENEMERENT. Benemerenti.
VE. PP. Veflamen Perpetuus.
V. E. PROC. AVG. C. Vir Egregius Procurator Auguſti Curavit.
VESP. Veſpaſianus.
VESP. CS. Veſpaſianus Cæſar.
VESP. F. Veſpaſiani Filius.
VER. Verona. Verum.
VERB. N. II. Verbeces Numero Duos.
VER. CAR. OGVL. Vergilius Cariſius Ogulnius.
VEST. Veſtalia. Veſtalis.
VEST. N. F. PR. Veſtæ Nefaſtus Prætori.
VET. Veteranus. Veturia. *Tribus.*
VET. AS. } VET. ASS. } Veterano Aſſignatum.
VET. COH. Veteranus Cohortis.
VET. ET. IVN. Veteres Et Juvenes.
VET. EX. OPT. Veteranus Ex Optionibus.
VET. EX. NVM. FRVM. Veteranus Ex Numero Frumentariorum.
VET. LEG. Veteranus Legionis.
VET. PROC. AVG. Veteranus Procurator Auguſti.
V. F. Verba Fecit, *vel*, Fecerunt. Vir Frugalis. Viro Fideliſſimo. Viſum Fuerit. Vivens Fecit, *vel*, Vivus. Voluit Fieri. Votum Fecit.
V. F. C. Victoriæ Felicitatis Cæſaris. Vivens Faciundum Curavit.
V. F. D. M. Vivens Fecit Dis Manibus.
V. FECER. Viventes Fecerunt.
V. F. F. Vivus Fieri Fecit.
V. FF. Viventes Fecerunt.
V. F. G. Voluerunt Fieri Gratis.
V. F. H. M. H. N. S. Vivens Fecit Hoc Monumentum Heres Non Sequitur.
V. F. I. Vivens Fieri Juſſit.
V. F. N. M. N. S. Vivens Fecit Novum Monumentum Nomine Suo.
V. FR. Vir Fortis.
V. F. S. Vivens Fecit Sibi. Voluit Fieri Sepulcrum.
V. F. S. E. CO. S. B. M. Vivens Fecit Sibi Et Conjugi Suæ Bene Merenti.
V. F. S. E. S. Vivens Fecit Sibi Et Suis.
V. F. S. S. Vivens Fecit Sibi Suis.
V. H. S. F. M. Vivens Hoc Sibi Fecit Monumentum, *vel*, Fieri Mandavit.
V. I. Vir Inluſtris.
VI. Sex.
VI. AN. LX. Vixit Annos Sexaginta.
VIBAS. Vivas.
VIBO. Vivo.
VIC. Vicarius. Vicentia. Vicit. Victor. Victoria. Victrix. Vixit.

VIC.

VIC. AVG. Victoria Auguſti.
VICC. Victores.
VIC. CIM. Victoria Cimbrica.
VIC. DAC. Victoria Dacica.
VIC. S. I. Vice Sacra Judicans.
VIC. GER. }
VIC. GERM. } Victoria Germanica.
VIC. GERMA. }
VIC. GERM. P. M. TR. P. V. COS. III. P. P. Victoria Germaniæ Pontifex Maximus Tribunicia Poteſtate Quintum Conſul Tertium Pater Patriæ.
V. I. C. P. Vir Inluſttis Comes Patrimonii.
VIC. PAR. }
VIC. PART. } Victoria Parthica.
VIC. PRAEF. Vicarius Præfecti.
VIC. S. Viæ Sacra. Victoria Sicula.
VISIC. Vixit.
VICT. Victor. Victoria.
VICT. AC. TRIVMPH. Victor ac Triumphator.
VICT. AETERN. Victoria Æterna.
VICT. ASSYR. Victoria Aſſyriæ.
VICT. AVGG. Victoria Auguſtorum.
VICT. BRIT. Victoria Britannica.
VICT. CAES. Victoria Cæſaris.
VICT. DD. NN. COL. ANTIOCH. Victoria Dominum Noſtrorum Colonia Antiochia.
VIC. PAR. MAX. Victoria Parthica Maxima.
VICTR. Victoria.
VIC. VRB. ROM. Vicarius Urbis Romæ.
VI. F. Vivens Fecit. Vivus Fecit. Voluit Fieri. Votum Fecit.
ƎIƎAM. Vivam.
VIG. Vigilum, *hoc eſt Cohortium.*
VII. Septem.
VI. ID. DEC. Sexto Idus Decembris.
VI. ID. SEB. Sexto Idus Septembris.
VI. I. IVL. Sexto Idus Julias.
VII. VIR. EPVL. Septemvir Epulonum.
VIII. K. OCT. Octavo Kalendas Octobris.
VIII. VIR. Octovir. Octumvir.
VIII. VIR. AMITER. Octumvir Amiterni.
VIII. VIR. II. QQ. Octumvir Iterum Quinquennalitius.
VILIC. Villicus.
VIN. Vinalia.
VIN. F. P. Vinalia Feriæ Publicæ.
V. INL. Vir Inluſtris.
VIOL. Violentia.
VI. R. Sexies Romæ.
VIR. Virgo.
VIRAL. Seviralis.
VIR. B. MER. Viro Bene Merenti.
VIR. C. Vir Clariſſimus.
VIR. DIAN. Virgo Diana.
VIRG. Virgo.
VIRT. AETER. AVG. Virtus Æterna Auguſti.
VIRT. AVG. Virtus Auguſti.
VIRT. AVGG. Virtus Augguſtorum.
VIRT. AVGG. ET. CAES. NN. Virtus Auguſtorum Et Cæſarum Noſtrorum.

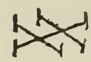
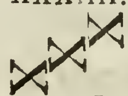
VIR. V. }
VIR. VE. } Virgo Veſtalis.
VIR. VEST. }
VI. ET. S. Sex Et Semis.
VIT. X. Vicit Decies.
VI. V. }
VI. V. } Sextumvir.
VIVI. F. S. Vivi Fecerunt Sibi.
VI. VIR. Sevir. Sexvir. Sextumvir.
VI. VIR. AQVIL. Sextumvir Aquileiæ.
VI. VIR. AVG. Sextumvir Augur, *vel*, Auguſtalis.
VI. VIR. AVG. MAG. IVV. Sextumvir Auguſtalis Magiſter Juvenum.
VI. VIR. AVG. QVIRIN. Sextumvir Auguſtalis Quirinalis
VI. VIR. AVG. TERG. ET. POL. Sextumvir Auguſtalis Tergeſtæ Et Polæ.
VI. VIR. EPOR. Sextumvir Eporediæ.
VI. VIR. ET. AVG. Sextumvir Et Auguſtalis.
VI. VIR. ET. AVG. COM. Sextumvir Et Auguſtalis Comi.
VI. VIR. FL. AVG. Sextumvir Flamen Auguſti.
VI. VIR. I. D. PRAEF. FABR. Sextumvir Juridicundo Præfectus Fabrum.
VI. VIRI. MVNICIP. PRIVERN. DD. Sextumviri Municipii Privernatis Dedicaverunt.
VI. VIR. IVN. Sextumvir Juniorum.
VI. VIR IVN. HAST. Sextumvir Juniorum Haſtæ.
VI. VIR. IVN. PONTIF. ET. DECVR. Sextumvir Juniorum Pontifex Et Decurio.
VI. VIR. MEDIOL. Sextumvir Mediolani.
VI. VIR. SEN. Sextumvir Seniorum.
VI. VIR. SEN. ET. AVG. C. DD. Sextumvir Seniorum Et Auguſtalis Coloniæ Dedicavit.
VI. VIR. VRB. Sextumvir Urbanus.
VIV. SIB. FEC. Vivus Sibi Fecit.
VIVV. Vivo.
VIX. Vixit.
VIX. A. LIIX. Vixit Annos Quinquagintaocto.
VIX. AN. FF. C. Vixit Annos Ferme Centum.
VIX. AN. III. MENS. XI. DIEB. XV. Vixit Annis Tribus Menſibus Undecim Diebus Quindecim.
VIX. ANN. MENS. DIEB. Vixit Annis Menſibus Diebus.
VIX. AN. XVII. D. XII. Vixit Annos Decemſeptem Dies Duodecim.
VIX. AN. XXII. MENS. XI. D. I. D. I. S. Vixit Annos Vigintiduo Menſes Undecim Dies Unum Semis.
VIX. AN. Vixit Annos Triginta.
ꟼIXIT. Vixit.
VIXIST. Vixit.
V. K. APR. Quinto Kalendas Aprilis.
V. L. A. S. Votum Libens Animo Solvit.
V. L. M. S. Vivens locum Monumenti Sibi,

Votum Libens Merito Solvit.
V. L. P. Votum Libens Poſuit.
V. L. S. Vivus Legavit Sibi. Votum Libens Solvit.
V. L. S. M. Vivens Locum Sibi Monumenti. Votum Libens Solvit Merito.
V. M. Vir Magnificus. Vivens Mandavit. Volens Merito.
V. M. F. M. Vivens Monumentum Fieri Mandavit.
V. M. III. D. X. Vixit Menſes Tres Dies Decem.
V. MIIS. X. D. V. Vixit Menſes Decem Dies Quinque, *duplici II pro E.*
V. M. M. Votum Magnæ Matri.
V. M. S. Voto Merito Suſcepto. Votum Merito Solvit.
V. MVN. Vias Munivit.
V. M. X. D. X. Vixit Menſes Decem Dies Decem.
V. M. XI. Vixit Menſes Undecim.
V. N. Quinto Nonas.
VNGVENT. Unguentarius.
VNV. Unum.
VXX. Uxor.
VO. Volero. Votinia. *Tribus.* Voluſus.
VO. DE. Vota Decennalia.
VOL. Volcanalia. Voltinia. *Tribus.* Voluſus.
VOLC. Volcanalia.
VOLER. Volerus.
VOLER. F. VOLER. N. Voleri Filius Voleri Nepos.
VOL. F. VOL. N. Voluſi Filius Voluſi Nepos.
VOLK. Volkano.
VOLT. Voltinia. *Tribus.* Volturnalia.
VOLTIN. Voltinia. *Tribus.*
VONE. Bonæ.
VOP. Vopiſcus.
V. OP. Vir Optimus.
VO. SOL. L. ET. LI. M. C. S. Votum Solvit Libens Et Lubens Merito Cum Suis.
VOT. Votinia. *Tribus.*
VOTA. SOL. PRO. SAL. P. R. Vota Soluta Pro Salute Populi Romani.
VOT. E. Voti Ergo.
VOT. E. CVR. Voti Ergo Curavit. Votum Erigi Curavit.
VOT. P. SVSC. PR. SAL. ET. RED. I. O. M. SAC. Vota Publice Suſcepta Pro Salute Et Reditu Jovi Optimo Maximo Sacra.
VOT. QQ. MVLT. X. Votis Quinquennalibus Multis Decennalibus.
VOT. SOL. DECEN. Vota Soluta Decennalia.
VOT. SOL. DIBVS. INFER. L. M. Vota Soluta Dis Inferis Libens Merito.
VOT. SOL. LIB. MER. Voto Soluto Libens M rito.
VOT. SVSC. DEC. Vota Suſcepta Decennalia.
VOT. SVSCEP. DECENN. III. Vota Suſcepta Decennalia Tertium.
VOT. V. Votis Quinquennalibus.
VOT. V. MVLT. X. Votis Quinquennalibus Multis Decennalibus.
VOT. X. Vota Decennalia.
VOT. XX. Vota. Vicennalia.
VOT. XXX. Vota Tricennalia.
VOT. XXX. M. XXXX. Vota Tricennalia Multis Quadragenalia.
V. P. Vicarius Præfecti. Vir Patricius. Vir Perfectiſſimus. Vivens Poſuit. Votum Poſuit. Urbis Præfectus. Utriuſque Pannoniæ.
V̄. P̄. Vir Perfectiſſimus.
V. P. COM. Vir Perfectiſſimus Comes.
V. POS. Vivus Poſuit, *vel*, Vivens.
V. P. P. P. Vir Perfectiſſimus Præfectus Prætorio.
V. P. P. P. P H. Vir Perfectiſſimus Præfectus Prætoris Hiſpaniæ.
V. P. P. P. P. H. T. }
V. P. P. P. HISP. TARR. } Vir Perfectiſſimus Præfectus Prætoris Hiſpaniæ Tarraconenſis.
V. P. P. P. N. MT. D. N. M. QVE. E. Vir Perfectiſſimus Præfectus Prætorio Norici Mediterranei Devotus Numini Majeſtatique Ejus.
V. P. P. PR. Vir Perfectiſſimus Præfectus Prætorio.
V. P. PR. Vir Perfectiſſimus Præſes.
V. P. PRAESIDE HH. Viro Perfectiſſimo Præſide Hiſpaniarum.
V. P. R. Vota Pro Reditu.
V. PR. }
V. PRAE. } Vir Prætorius.
V. P. RAT. S. R. Vir Perfectiſſimus Summæ Rei.
V. PR. RE. CE. Vota Pro Reditu Cæſaris.
V. PRO. A. LXI. Vixit Prope Annos Sexaginta unum.
V. P. S. Vivens Poſuit Sibi.
V. QVAES. Vir Quæſtorius.
V. R. Votum Reddidit. Urbs Roma. Urbis Romæ. Uti Rogas.
VRB. Urbanus. Urbs.
VRB. C. Urbs Condita.
VRBISAL. Urbiſalia.
VRN. MARMOR. MOESTISS. POS. Urnam Marmoream Mœſtiſſima Poſuit, *vel*, Mœſtiſſimus.
V. S. Vice Sacra. Vivens Sibi. Votum Solvit. Voto Solemni. Voto Suſcepto.
V. S. A. L. Voto Suſcepto Animo Libens.
V. S. A. L. P. Voto Suſcepto Animo Libens Poſuit.
V. S. C. Voto Suſcepto Curavit.
V̄S̄. C̄S̄. Veſpaſianus Cæſar.
V. S. DD. Voto Suſcepto Dedicavit.
V. S. D. M. Vivens Sibi Dedit Monumentum.
V. S. DON. DEDIT. Voto Suſcepto Donum Dedit.
V. S. D. S. L. M. Vivens Sibi De Suo Locum Monumenti. Voto Suſcepto De Suo Libens Merito.
V. S. E. S. F. Vivens Sibi Et Suis Fecit.
V. S. E. H. T. H. N. S. Vivens Sibi Elegit Hoc

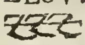
Hoc Titulum Heredes Non Sequitur.
V. S. ET. S. PO. Vivens Sibi Et Suis Poſuit.
V. S. F. Vivens Sibi Fecit. Univerſi Sic Fecerunt.
V. S. F. I. Vivens Sibi Fieri Juſſit.
V. S. I.
V. S. IC. } Vice Sacra Judicans.
V. S. I. F. Vivens Sibi Juſſit Fieri.
VS. IP. Veſpaſianus Imperator.
V. S. L. Vivens Sibi Legavit. Votum Solvit Libere.
V. S. L. A. Votum Solvit Libens Animo, *vel*, Voto Suſcepto.
V. S. L. A. P. C. Voto Suſcepto Libens Animo Ponendum Curavit.
V. S. L. D. B. P. Voto Suſcepto Libens Deæ Bonæ Poſuit.
V. S. L. D. D. D. Vivens Sibi Locus Datus Decreto Decurionum, *vel*, Votum Solvit Loco Dato.
V. S. L. L. Votum Solvit Libentiſſime.
V. S. λλ. M. Votum Solvit Libentiſſime Merito.
V. S. L. L. M. Vivens Sibi Legavit Locum Monumenti. Votum Solvit Libentiſſime Merito.
V. S. LL. MM. Votum Solvit Libentiſſime Merito.
V. S. L. M. Vivens Sibi Locum Monumenti. Votum Solvit Libens Merito. Voto Soluto Libero Munere.
V. S. L. M. H. D. S. P. Vivens Sibi Legavit Monumentum Hoc De Sua Pecunia.
V. S. L. M. P. Vivens Sibi Locum Monumenti Poſuit. Voto Suſcepto Libens Merito Poſuit.
V. S. L. P. Vivens Sibi Locum Poſuit. Voto Suſcepto Libens Poſuit.
V. S. M. Vivens Sibi Monumentum. Voto Suſcepto Merito. Votum Solvit Merito.
V. S. N. T. L. P. Vivens Sibi Novum Tituli Locum Poſuit.
V. S P. Viva Sibi Poſuit, *vel*, Vivus.
V. S. P. L. D. D. D. Vivens Sibi Poſuit Loco Dato Decreto Decurionum. Voto Suſcepto Poſuit Loco Dato Decreto Decurionum.
V. S. P. L. L. M. Voto Suſcepto Poſuit Libentiſſime Merito.
V. S. PRAEF. ANN. Vir Sapiens Præfectus Annonæ.
V. S. S. Vivens Sibi Statuit. Voto Suſcepto Solvit.
V. S. S. L. M. Voto Suſcepto Solvit Libens Merito.
V. S. S. L. M. S. D. EX. PRIM. Voto Suſcepto Solvit Libens Merito Sacerdos Deæ Ex Primis.
V. S. T. L. M. Voto Suſcepto Tulit Libens Merito.
V. T. Uſus Titulo.
V. T. F. Uſus Titulo Fecit.
V. T. F. I. Uſus Titulo Fieri Juſſit.
VTRICL. CORP. ARELAT. Utricularius Corporis Arelatenſium.
V. TRIVMPH. Vir Triumphalis.
V. V. Valens Victrix. Virgo Veſtalis. Votum Vovit. Voverunt.
V'. V'. Virgines Veſtales.
V. V. C. C. Viri Clariſſimi.
V. V. CC. Virgines Veſtales Clariſſimæ.
VV. CC. Viri Clariſſimi.
VV. CC. COSS.
VV. CC. CONSS. } Viri Clariſſimi Conſules.
V. V. F. Vivus Vivens Fecit.
VV. F.
VV. FF. } Viventes Fecerunt.
V. V. L. Virginis Veſtalis Locus.
V. V. LIB. Virginum Veſtalium Liberta, *vel*, Libertus.
V. VL. COR. Victori Ultori Coruſcatori.
V. V. M.
V. V. MAX. } Virgo Veſtalis Maxima.
V. V. OSCA. Urbs Victrix Oſca.
VV. S. D. M. Viventes Sibi Dederunr Monumentum.
VX.
V̄X̄. } Uxor.
VX. B. M. F. H. S. E. S. T. T. L. Uxor Bene Merenti Fecit Hic Sita Eſt Sit Tibi Terra Levis.
VXO. C. L. B. P. Uxori Cariſſimæ Locus Bene Poſitus.
VXO. D. Uxor Dedit. Uxori Dedit.
VX. PIENTISS. Uxor Pientiſſima.
VX. S. F. C. Uxori Suæ Faciundum Curavit.

X.

X. Decem. Decima. Decimus, *prænomen aliquando.* Denarii *nota.*
⋈. Mille.
*.
*.
*. } Denarii *nota.*
X. ANNALIB. Decennalibus.
XC. Nonaginta.
*. C. Denariis Centum.
*. CCC. Denariis Tercentis.
*. C. XX. Denariis Centum Viginti.
X. DIBSS. Decem Diebus.
X. E.
X. ER. } Decimæ Erogator.
XI. Undecim.
*. I. Denarium Unum.
⋈ IↃC. Mille Sexcentum.
*. II. Denarios Binos.
*. III. Denarios Ternos.
XIII. Treſdecim.
XII. K. MAR. Duodecimo Kalendas Martias.
XIIII. K. F. Decimoquarto Kalendas Februarii.
XIV. Quatuordecim. Decimumquartum.
X. K. OCT. Decimo Kalendas Octobris.
XIX. Decemnovem. Undevigeſimo.
*. L. Denariis Quinquaginta.

XL. Quadraginta.
X. MILL. Decem Millia.
X. P. Decem Pondo.
X. P. }
 } Chriſtus.
X. PS. }
X. PSS. } Decem Paſſus.
XRM. Chriſtum.
X. V. Decem Vir.
*. VII. D. Denarios Septem mille quingentos.
X. VIR. AGR. DAND. Decem Vir Agris Dandis.
X. VIR. AGR. DAND. ADTR. IVD. Decemvir Agris Dandis Adtribuendis Judicandis.
XV. VIR. SAC. FAC. }
XV. VIR. S. F. } Quindecimvir Sacris Faciundis.
X. VIR. STL. IVD. }
X. VIR. STLITB. IVD. } Decemvir Stlitibus Judicandis.
XV. V. S. F. Quindecimvir Sacris Faciundis.
XX. ANNALIB. Vicennalibus.
⋈XCIIX. Mille Octuaginta octo.
⋈ ⋈ CDXXCVI. Duomillia quatuorcentum octuaginta ſex.
⋈ ⋈ CDXXCVIII. Duomillia quatuorcentum octuaginta octo.
⋈ ⋈ DCCCL. Duomillia octocentum quinquaginta.
⋈ ⋈ DC.LVIII. Duomillia Septemcentum quinquaginta octo.
 CI. Octuoginta unum.
XX. HER. Vigeſima Hereditatium.
XXIIX. Duo de Triginta.
XX. P. QVOQVOVERS. Viginti Pedes Quoquoverſus.
XXXIIII. }
 IIII. } Triginta Quatuor.
XXX. P. IN. F. Triginta Pedes In Fronte.
XXX S. S. Trigeſimo Stipendio Sepultus.
⋈ ⋈ ⋈ CCC. XXCV. Termille Tercentum octuaginta quinque.
⋈ ⋈ ⋈ CDIX. Termille quatuorcentum novem.
⋈ ⋈ ⋈ IƆCCXXCIIX. Termille ſeptemcentum octuoginta octo.
X. YRO. Decem Viro. *Y pro V.*

Z.

ZESV. Jeſu *ſcilicet.*
. Triginta.

FINIS.

Ἔθνη, Gentes seu Provinciæ. 23.
Ἄσυλος. 24. 25.
Ἀγαθὴ τύχη. 27. 57.
+ De variis Jurandi ritibus. 40. &c.
— per fort. salut. Genii princip.
ὅρκος σωματικος. 41. ἐπιορκοῦσι 42.
ὅρκος βασιλικός. 43. ἀραί, seu imprecat. diræ 42.
Vetustissimus Sigillorum usus. 43. sive 47.
Ἀδεκαλεύτες 45.
Θεοῖς καταχθονίοις. 78.
Ἀσία 58. Ἀσιάρχης. 95.
Μητρόπολις. 65.
Νεωκόρος. 68. 97. 149.
Ὀλύμπια. 71.
[redacted] Κοσμηταὶ. 84.
Ἔφηβος. 87. εὐταξία pro modestia & ordine significat
Πρυτάνεις. 108. 106.
Ἀλυτάρχοι 109
Γραμματεὺς. 112. Γραμματοφύλακα. 148.
Κόσμοι. 121.
Cohors. 132.
Tribunus. 134.
Legio. 134.
Ala. 134.
Procuratores. 135.
Tingis. 138. βάρβαροι. 140. & 133.
Hasta Pura. 142.
Vexillum Argenteum. 142.
Εὐεργέτης. 151.

Pars Secunda.

Archilocus poeta. 89.
ἀναπασιάζειν. 89.
Archontes. } 90.
Consules. }
Πολέμαρχος. 90
Βασιλεύς. 90.
Θεσμοθέται. 90.
Στρατηγὸς. 91 ὑδρομάντει. 100.
Δοῦκα. 91.
παιδικαί. 94.
φρατὼς. 95.
μελέτη, Μνήμη, καὶ Ἀοιδή. 98.
Bacchus. 103.
Διόνυσον. 103.
Deucalion. 104. 116.
Prometheus. 105.
Ἀετὸν Fluvium. 93. 105.
Atlas. 104.
Ἄρειος πάγος. 107. & &c.
Lapis ὕβρεως, & ἀναιδείας. 109.
Σεμναὶ Θεαί. 110.
Urna θανάτου, & ἐλέου. 112.
Χοιρίναι. } 112.
σπόνδυλοι. }
Jovis Olympii Templum. 118. &c
opus ingentis Sumtus. 119. 20.
Amphictyon. 121.
Amphictyonicum Concilium. 122.
Πυλαγόραι. 124.
Ἱερομνήμονες. 125.
Qui primo Græciam incoluerunt. 128.
Αὐτόχθονες. 130
Βάρβαροι. 133.
Sisyphus. 140
Mimas. 143.
&c.
Navis prima ex Aegypto solvens in Græciam appulit. 157.
Sesostrim, illum Aegyptiorum Regem, qui Israel — afflixit, fuisse. 159.
Νόμων musicorum notio &c. 170. seq.
Sappho. 200

Poetæ. 205.

De variis Comœd: & Tragœd: 206

oraculū Delphicū. 208.

Hipponax. 209.

Aechylus. 21[illegible]. 218. 223.

Dithyrambi. 226.

Socrates. — 226

Cometa. 227.

De Judæorū monumentis sepulchralib9. 311.

Eorū comunitas in Ang: 312–3

Ex Angl. in exiliū pulsi sunt. 1293. 312.

Notæ in Marmora sepulchralia. 314.

διαίλη, καμάρα, σοροί, ἐνσορία. 316.

κενοτάφια 317.

Autores, de variis Jurandi Ritib9 40.

Poet.
De variis
oraculu
Hippon-
Aechy
Dith
Soc

℟ salute princip- tas ℟jurare -40-

Αρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς — Mat. 2. 4. p. 126.

2017

CU 224 LA?

Heim. 40.

Episc. Cestr. 86.

Is. Voss. 90.

Hobbs 1.0S.

SPECIAL 85-B 1739

THE J. PAUL GETTY CENTER LIBRARY